

Đạo Ma Nhị Đế

Contents

Đạo Ma Nhị Đế	3
1. Đất Bằng Dậy Sóng	3
2. Chết Sống Nghĩa Nặng	11
3. Uy Vũ Chẳng Sờn	17
4. Nhấn Nhục Tạo Thời Cơ	23
5. Trí Cơ Thần Diệu	31
6. Vô Tình Tiên Tử	37
7. Quân Sơn Dật Tẩu	44
8. Vô Danh Công Tử	58
9. Áp Dụng Sở Học	64
10. Thanh Liên Ngọc Nữ	75
11. Câu Lậu Thiên Phủ	82
12. Thanh Khiết Truyền Gia	89
13. Đầu Là Sự Thật	97
14. Niềm Vui Một Người	104
15. Bê Thước Đo Lòng	112
16. Hùm Thiêng Đến Lúc Thất Cơ	119
17. Sóng Vỗ Thuyền Chao	127
18. Một Môn Phái Lạ	134
19. Hữu Vi Vô Vi	142
20. Thử Vào Cảnh Hiểm	150
21. Vây Đông Trả Tây	157
22. Huyết Ngọc Như Ý	165
23. Đạo Trời Lòng Người	171
24. Cạm Bẫy Giang Hồ	178
25. Tinh Tinh Hỏa	188
26. Nhất Mục Song Nhân	195
27. Nổi Oan Vô Lượng	203
28. Tội Của Một Người	212
29. Kẻ Tóc Đường Tơ	219
30. Thi Hành Thủ Đoạn	234
31. Đêm Dài Lắm Mộng	244
32. Lưỡng Diện Tam Dao	254
33. Ý Tốt Của Người	261
34. Mượn Dao Giết Người	267
35. Tội Nghiệt Chết Chồng	275
36. Niềm Riêng Tâm Sự	282
37. Nghĩa Chẳng Đặng Đùng	289
38. Tình Nặng Tâm Mê	296
39. Sai Một Nước Cờ	303
40. Cánh Nhạn Chân Mây	310
41. Họa Từ Tâm Phúc	317

42. Ra Tử Vào Sanh	324
43. Lại Vài Động Lạ	329
44. Ngâm Đắng Nuốt Cay	335
45. Chiến Tranh Quân Tử	343
46. Thế Sự Vô Thường	349
47. Phân Công Hành Sự	356
48. Mật Miệng Gươm Lòng	363
49. Một Chuyện Bất Ngờ	370
50. Những Nỗi Lo Âu	376
51. Dọa Oai Dụ Lợi	384
52. Như Hai Thế Giới	390
53. Ngự Tiều Nhị Tẩu	396
54. Bềng Cơn Ác Mộng	403
55. Cứ Tưởng Là Ai	409
56. Rùa Trong Đáy Giếng	416
57. Bên Hồ Sinh Tử	422
58. Tỉnh Cơn Ác Mộng	428
59. Vẩn Lo Cho Người	434
60. Giúp Người Giúp Mình	440
61. Tâm Sự Cá Nhân	446
62. Họa Phúc Sớm Chiều	452
63. Giả Nhân Giả Nghĩa	459
64. Giành Da Với Cọp	465
65. Bịt Tai Trộm Trống	472
66. Mơ Cao, Cao Mơ	478
67. Trở Thành Lệnh Chủ	484
68. Cầu Nhân Được Nhân	490
69. Chậm Một Phút Giây	497
70. Chỉ Mành Treo Chuông	502
71. Gặp Nguy Không Nao	508
72. Ma, Đạo Đều Cao	515
73. Trí Nhân Thành Dững	521
74. Phúc Tự Thiên Giáng	526
75. Quay Đầu Hướng Thiện	533
76. Mất Trâu Sữa Chuồng	540
77. Gió Cuốn Mưa Đùa	546
78. Rình Người, Người Rình	553
79. Khi Sư Diệt Tổ	559
80. Đã Muộn Rồi Chẳng	566
81. Không Mời Mà Đến	571
82. Miệng Mật Lòng Gươm	577
83. Muốn Khéo Thành Vụng	585
84. Hóa Cốt Hồng Châu	591
85. Đẹp Sắc Ác Lòng	597
86. Hai Đời Lệnh Chủ	602
87. Lòng Dạ Cha Mẹ	609
88. Mang Đến Tận Nhà	613
89. Thà Trước Kia Đứng	620
90. Quyền Lợi Trên Hết	626
91. Cái Tâm Rắn Rét	631
92. Nhân Nào Quả Nấy	638
93. Quay Đầu Thấy Bến	645
94. Vì Nghĩa Quên Thân	650
95. Rút Củ Tắt Lửa	656

96. Có Thể Xong Rồi	663
97. Mưa Tạnh Trời Trong	670
98. Bể Thước Đo Lòng	676
99. Ngổ Hẹp Gặp Nhau	683
100. Nghĩ Về Đại Cuộc	688
101. Giục Tốc Bất Đạt	695
102. Không Hẹn Mà Đồng	701
103. Đùng Đót Giai Đoạn	707
104. Tiền Là Trên Hết	711
105. Đương Hẹp Gặp Nhau	717
106. Vạn Sanh Đại Trận	722
107. Nguyên Lý Cư Sĩ	727
108. Bất Chấp Thủ Đoạn	733
109. Liều Con Chốt Thí	738
110. Gieo Là Có Giặt	742
111. Đủ Cả Ân Oán	747
112. Lòng Trời Chưa Dứt	751
113. Những Điều Ngoài Ý	756
114. Vắn Tròn Đại Tiết	760
115. Chín Một Nói Ké	764
116. Chín Một Nói Ké (tiếp Theo)	768
117. Vạn Chúng Quy Tâm	772

Đạo Ma Nhị Đế

Giới thiệu

Trên giang hồ ngoài nhất bang, nhị hội, thất đại phái, còn có tam vị lệnh chủ là Long Phụng Lệnh C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-ma-nhi-de>

1. Đất Bằng Dậy Sóng

Suốt mấy ngày đêm, mưa phùn lất phất rồi đến gió bắc từng cơn se sắt lòng người.

Vào khoảng giờ Mùi, cơn mưa tuyết lại bắt đầu đổ xuống, từng mảnh hoa tuyết như lông ngỗng rụng trắng bầu trời. Quả là một cơn tuyết to ít khi có ở miền Giang Nam bốn mùa thời tiết hiền lành này.

Chỉ khoảng một giờ sau, mặt đất đã phủ lên một lớp tuyết trắng xóa lóng lánh tựa pha lê dày hơn tấc.

Núi, sông cảnh vật dường được trang điểm thêm một lượt phần trắng ngọc ngà, khiến màn đêm dù đã hạ thấp từ lâu nhưng cũng luyến lưu chưa đành buông rủ.

Bóng đen của dạ trần, so với thường nhật, xem ra tới chậm khá nhiều.

Bên giòng Mịch Giang, cạnh ngọn Ngọc dẫn Sơn, một gian tử lâu nho nhỏ xinh xinh, mà lối kiến trúc thật cầu kỳ thanh nhã, từ đỉnh cho đến vách phiến, rèm cửa toàn bằng trúc bông đánh bóng màu dầu.

Trong đó, nơi chiếc bàn đặt ở hướng Nam, ba gã trẻ, tuổi tác khoảng hai mươi hơn kém, đang ngồi hướng ra cửa sổ say sưa thưởng thức tuyết động rừng mai bên ngoài.

Cả ba cùng sắc phục: áo dài màu lam thẫm, lối trang phục đơn giản nhã nhặn ấy, càng tăng thêm giá trị nhân phẩm thoát tục, thần thái phi phàm của họ.

Gã ngồi ở giữa, tuổi chừng hai mươi hoặc hai mươi ba, khuôn mặt chữ điền ngay ngắn trắng trẻo, cử chỉ đĩnh đạc, nghi biểu trang nghiêm, bộc lộ một khí chất ẩn luyện sâu dày.

Gã nơi phía trái trông tuổi tác đứng vào thứ hai, cũng chỉ khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai trở lại, mặt tròn úc núc, miệng luôn luôn dính nụ cười, đúng là một dáng sắc của một tiểu thần hoan lạc.

Gã ngồi nơi hướng phải tuổi trẻ nhất trong số, độ khoảng mười bảy, mười tám dung mạo vừa anh tuấn vừa hào sảng uy nghi, chừng như tất cả cái vẻ đẹp của nam nhi, đều un đúc hết ở bản thể gã. Thoáng nhìn qua gã, người ta có ngay một thiện cảm lẫn một sự nể nang đặc biệt, chỉ muốn đến để làm thân liền khi đó.

Qua dáng cách đường lối xưng hô có thể đoán ngay được họ là ba anh em ruột thịt.

Gã anh ngồi ở giữa vụt cười to lên và quay sang gã trẻ nhất:

- Tam đệ, mau cạn ly đi chứ, để còn về kéo muộn!

Gã được gọi tam đệ lắc đầu:

- Khoan đã đại ca. Chúng ta ngồi nán lại một chút chả sao!

Gã thứ hai cũng tiếp lời:

- Phải đấy đại ca, chúng ta mấy thuở được đi ra ngoài. Vả lại cũng ít khi gặp trận mưa tuyết hứng thú như hôm nay, nên chịu bụng tam đệ, ngồi chơi một lát cũng chẳng hề gì.

Gã anh cả không đành lòng khước từ, liếc mắt nhìn hai em nhăn mặt ngần ngừ:

- Cũng được, nhưng độ nửa tuần trà thôi nhé. Lâu thêm, sợ mẹ trông.

Gã thứ hai cười xòa:

- Chúng ta đâu còn phải là trẻ nít lên hai, ba mà mẹ lại lo lắng trông chừng quá nghiêm ngặt!

Gã anh cả nhè nhẹ thở dài:

- Đấy là lòng mẹ cha, bao giờ cũng thế!

Gã em út nâng chung rượu lên, đánh trót một hơi cạn đáy và đứng dậy:

- Nhị ca, mình cũng nên về là vừa.

Vừa mới lên tiếng đề nghị cùng hai anh, chẳng hiểu do đâu, gã thành linh đổi ý và đầu tiên lên tiếng thúc giục hai anh.

Người anh cả xem chừng rất hiểu rõ bụng em, gật đầu cười nhẹ:

- Chú ba thật là hiểu thuận, rất sợ mẹ nặng lòng!

Gã em út mặt đỏ bừng vì thẹn và vì sung sướng bởi lời khen.

Gã thứ hai choảnh miệng cười toe toét:

- Thật ra em cũng rất sợ mẹ lo buồn, nhưng có khi nào Đại ca khen em một tiếng. Đại ca, xem ra đại ca có chút thiên vị chẳng được công bằng đấy!

Người anh cả không dần được bật cười to:

- Chà! ... Nhị đệ còn nhỏ quá hê?

Gã thứ hai nheo nheo mắt nhìn em:

- Thế thì chú ba còn nhỏ lắm đấy, năm nay chỉ mới lên mười bảy, mười tám nè...

Lời lẽ cùng như thái độ, biểu lộ rõ ràng một ý chế riếu vừa khô hời.

Thế là cả ba anh em cùng cười to lên và cùng đứng dậy, bước nhanh khỏi quán.

- Này, tiểu nhị! Gần đây có gia đình nào họ Triệu không?

Từ bên ngoài quán, một giọng nói the thé thô lỗ vọng vào. Cả ba anh em đều cùng lướt giạt mình, bước nhanh hai bước đến tận cửa xem là ai.

Trước mặt họ, nơi ngưỡng cửa, một gã đàn ông sồn sồn độ bốn mươi ngoài, mặt choắt, mắt lộ dáng sắc phong trần, từ dung mạo bên ngoài đã nói lên hẳn là một con người hung hăng thô lỗ.

Gã tiểu nhị trở tay về phía ba anh em, cười đáp:

- Khách quan hỏi vừa đúng lúc, ba vị thiếu gia đây họ Triệu!

Gã đàn ông ngược mặt lên, ánh mắt như điện chớp quét nhanh lên mặt ba người, đoạn ngửa mặt nhìn trời, hỏi trống:

- Lão già đó tên là Triệu Bồi Nhân, ba người có biết chăng?

Lời lẽ vừa xác xược vừa hàm ý chẳng lành. Gã em út nghe xong nhướn mày hừ khan một tiếng và vừa định mở miệng đáp lời. Người anh cả vội lừ mắt ngăn lại...

Gã đàn ông nén giận, lặng lẽ kéo tay người anh thứ hai, đi trước ra ngoài để tránh khỏi đối đáp lời thôi với hạng người vô lễ như thế, càng thêm gai mắt.

Người anh cả nhìn theo bóng lưng của hai em, nhẹ nhàng lắc đầu...

Và khi sắp sửa quay sang đáp lời cùng con người thô lỗ, chẳng ngờ hẳn không đợi được, hét to lên:

- Lời của ông hỏi, người có nghe hay không?

Kể ra sự tu dưỡng của người anh cả khá hay, tuy nộ tức đã cảnh hồng, vẫn tươi cười nhã nhặn:

- Tôn gia tìm Triệu tiên sinh có chuyện chi?

Gã đàn ông hừ lạnh một tiếng:

- Tất nhiên phải có chuyện, không chuyện chẳng lẽ ông khùng mà chạy không từ ngàn dặm đến đây tìm lão chơi thôi?

Người anh cả nhíu sâu đôi mày kiếm, cố dằn nén tức giận, nhưng lời lẽ đã phần nào gay gắt hơn:

- Vậy phiền tôn giá theo tôi!

Dứt lời nhắc mình lao đi trước theo hướng của hai người em đã bỏ đi khi nãy.

Gã đàn ông lạ nhếch môi cười nhạt, lắc vai bám sát phía sau lưng.

Xuyên qua một cụm rừng hoang bên vệ đường, trước mặt hai người, gã thứ hai và người em út đang hăm hăm đứng đợi!

Người anh cả vụt nghiêm trầm sắc mặt:

- Chú hai chú ba có khách viếng nhà, sao hai chú chưa chịu về bẩm trước cha hay?

Gã thứ hai cười cười nhìn anh:

- Đại ca nói chi lạ? Cha xưa nay đâu chịu tiếp khách lạ!

Gã đàn ông cười khan lên ặc ặc:

- À! ...Té ra các người là con của lão già đó sao? Yên tâm. Ông đây duy nhất phải ngoại lệ, lão chẳng tiếp cũng chẳng được!

Người em út mắt người giận tròng lên:

- Mi là cái giống chi? Cha ta làm gì thêm gặp hạng như mi!

Người anh cả nhìn ngay ra ý hai em mình định sinh sự vội thét trước ngăn ngừa:

- Chú hai, chú ba còn chưa chịu về mau phải không?

Ánh mắt đồng thời không ngớt ném nhanh cho hai em những tia nhìn đầy ẩn ý, dường như bảo hai em về đưa cha mẹ đến quyết định cách đối phó hiện thời.

Người thứ hai và ba vốn đã thảo luận xong một chương trình dạy cho tên trang niên thất phu kia một bài học đích đáng nhưng giờ đây thấy người anh cả chẳng đồng ý họ đành thôi.

Vì cả ba được mẹ cha rèn luyện điều hiếu thuận, nhịn nhường từ thuở nhỏ, vốn giờ trưởng huynh rất mực tôn kính, chưa bao giờ dám có chuyện trái lời.

Người em thứ hai và thứ ba cùng thở khi một tiếng và khi nhắc bước định rời đi, gã đàn ông lạ chợt buông lên chuỗi cười lạnh lạnh:

- Đón này, tặng hai người một tín vật đem về trước cho lão già!

Lòng trong câu nói, một tia sáng đen ngời từ trong tay áo gã vèo ra bay thẳng đến trước ngực người em út.

Bằng thủ pháp “Phân Quang tróc ảnh” người em út khoát tay đón ngọn đạo ô quang nhếch mép cười khinh miệt:

- Tép riu dám khoe mả trước tôm hùm, mi...

Lời chưa kịp trọn, gã em út chợt kinh hãi kêu lên:

- A! ... có độc!

Liền đó một tiếng “soàng” vang lên, từ trong tay gã rơi ra một tấm lĩnh bài màu đen, và hai bàn tay của gã cũng lập tức trở sang màu đen.

Người anh cả giật mình quát to:

- Chú hia hãy sẵn sóc chú ba, tên ác đồ lòng đen tay độc này, để mặc anh đối phó đủ rồi!

Trước hiện tình ấy, dù căn cơ đạo đức tu dưỡng thế nào chàng cũng khó mà nhịn nổi.

Người anh thứ hai vội vả phong bế huyết đạo cho em ngăn ngừa độc khí không lan tràn lên cơ thể.

Chẳng ngờ chất độc xông lên quá nhanh chẳng những không thể ngăn chặn được, mà còn làm cho cánh tay người em út càng lúc càng xưng dung và trở dần màu tím.

Thấy tình hình chẳng xong, người anh kể vội bồng lấy người em út phóng mình vun vút mất dạng.

Bỗng không bị kẻ lạ ám toán em mình, người anh cả nóng tình ruột thịt, sát khí bùng bùng lên đôi ánh mắt:

- Cuồng đồ vô lễ, thiếu gia cần cho mi ném chút lợi hại, đón chưởng.

Cùng trong tiếng quát, thân ảnh chàng nhoáng lên như chớp xẹt về một thể “Long Hình Nhứt Thút” theo chưởng phải quạt ra hư hư ảo ảo, chỉ còn cách ngực gã đại hán lỗ mắng không hơn tấc.

Dựa vào oai thế của chủ nhân, nên gã đại hán nọ đã quen nét hung hăng ngang ngược.

Tuy vậy gã cũng là một tay công lực cao cường, trên giang hồ cũng đáng liệt vào hàng lợi hại khiến người nghe tên đã tránh xa, nên đối với ba chàng thanh niên nhỏ đáng đáp hiên lành kia, gã đâu xem ra gì.

Lại nữa gã đã phô trương ra tấm lĩnh bài của chủ nhân mà thiên hạ giang hồ thấy qua đều xanh mặt hãi hùng, gã tin chắc là thiếu niên trước mặt sẽ điên người vì khủng khiếp hay ít nhất cũng xón tiểu trong người.

Ngờ đâu đối phương tuyệt chẳng hiểu oai phong kinh người của tám lĩnh bài, đã thế công lực cao diệu của thiếu niên vượt hẳn ngoài ước liệu của gã, một phút sơ hở khinh địch, sóng chưởng của đối thủ đã giáng đến ngực mình.

Trong cơn hoảng hốt, gã đại hán chỉ còn cách liên tiếp tràn mình để tránh khỏi vòng đai chưởng lực của địch.

Nhưng thiếu niên đâu để buông gã thoát thân, từng bước tiến theo như bóng đuổi hình, chưởng phải năm ngón xòe rộng và từ từ nhấn tới.

Vèo... vèo...

Chưởng phong từng đợt nối đuôi như sóng sau đùa sóng trước lao thẳng vào ngực gã hung đồ.

Tên Hán tử tự biết không thể nào trốn thoát, đành liều lên vận tụ chân khí bảo vệ tâm mạch đồng thời nương theo đà chưởng lực của thiếu niên ngã người về phía sau.

Phản ứng khéo léo của gã tuy rằng hiệu quả được không chưởng lực ập tới, xong thân hình gã cũng bị văng bắn ra xa và chúi nhủi trên đất, máu tươi từ cửa miệng vọt bắn ra như tia suối nhỏ. Dù chưa chết nhưng đã trọng thương.

Người thiếu niên anh cả không ngờ bộ vó đối phương hung hăng ngang ngược như thế lại không chịu nổi một chưởng của mình. Chàng thử người ra tự trách mình đáng lẽ không nên nặng tay như thế mà trái đi lời giao huấn của mẹ cha.

Vốn tính nét thuần lương, sau khi nhận sự lỡ tay của mình, cơn giận liền hạ nhanh, vội vòng tay tạ lỗi:

- Tại hạ thu tay chẳng kịp làm tôn giá thọ thương, chẳng hay nặng nhẹ thế nào?

Gã hán tử tròn mắt đảo tròn nham hiểm, tay móc vội ra một thanh ám khí hỗn hển cất lời:

- Tại... tại hạ... khó sống rồi...

Thanh âm của gã nhẹ dần theo hơi thở, chừng như sắp đến lúc đứt hơi.

Thiếu niên vốn dạ nhân từ, vội móc ra một hoàn linh dược tiến đến cạnh hán tử, khom mình xuống, để nhét viên thuốc tận miệng hắn, còn ôn tồn an ủi:

- Đây là Tục mệnh đơn do gia mẫu đặc chế, du thương thể có nặng hơn cũng đỡ trong tức khắc. Tôn giá uống vào bệnh trạng sẽ thuyên giảm ngay.

Nghe viên thuốc đối phương cho mình uống là Tục mệnh đơn trong võ lâm đều xem như thánh dược. Gã hán tử rúng động cả tinh thần, vừa định hả miệng để đón lấy viên thuốc.

Chợt nhớ đến mười cấm điều của chủ nhân mình, gã vội cắn chặt lại đôi hàm răng, cố vận dụng mớ sức tàn, tay phải được vung lên, lỏng theo với tiếng quát:

- Ranh con. Hãy theo ông xuống Diêm la cho có bạn.

Thân hình của người anh cả vốn đã khom thấp, trong cơn biến, vô phương tránh né kịp thời.

Và phương cách duy nhất tự cứu mình chỉ còn cách liều, thuận thế ngã sắp xuống đè lên mình tên hán tử.

Biện pháp cấp ứng nhanh và bạo ấy, khiến gã hán tử bị đè ghệt xuống đất. Thương thế trên người đã trầm trọng lại trầm trọng hơn, sau một tiếng rên khê, đôi mắt lập tức đứng tròng.

Tuy vậy, dư lực của tay phải gã vung lên vẫn còn đà, từ phía sau lưng người anh cả.

Bỗng dưng lên một vầng khói đen ngòm, lan tỏa bốn phía.

May là người anh cả trí cơ linh xảo, bằng không đã bị hứng trọn luồng khí độc. Khó còn sống sót.

Dù thoát qua cơn hiểm ngặt, nhưng cơn kinh hoàng vẫn chưa hết, người anh cả tựa một con tôm lộn bắn mình ra tít xa mấy trượng thân sắc bàng hoàng, thở dài ngao ngán.

Chàng quả không ngờ lòng dạ của võ lâm lại độc hiểm ra đến mức ấy!

Chợt từ sau lưng chàng, vang lên một giọng hỏi thật ôn tồn chứa nhiều lo lắng:

- Luân Nhi. Con có sao không?

Tiếp theo đây là một thiếu phụ trung niên rất đẹp, sắc diện hài hùng, đáp nhẹ cạnh bên chàng, tà áo lụa trắng tinh phát phới theo cử động, trông dường một tiên nữ giáng phàm.

- Mẹ...

Người anh cả kêu lên và quay về phía thiếu phụ trẻ đẹp:

- Con không hề gì cả. Nhưng người này trái lại bị con đánh chết tươi.

Thốt xong chàng lăm lét nhìn mẹ, chỉ sợ mẹ rầy.

Thiếu phụ khẽ cau mày bảo lại:

- Mẹ tuy không thể trách gì con, nhưng con cũng sợ ý quá!

Nàng ngừng lại thở dài cảm khái:

- Phần lớn cũng tại cha con, thật ra trên giang hồ lắm xảo trá mưu mô, đáng lý cha và mẹ phải cho các con biết rõ những điều ấy!

Người anh cả kinh ngạc hỏi:

- Cha con cũng biết võ công nữa à?

Thiếu phụ mỉm cười mà không đáp thẳng câu hỏi của con, ánh mắt chăm chú nhìn tấm lệnh bài rơi trên mặt đất khi nãy, chân nhấc dần tới, một cái vẩy tai khe khẽ, tấm lệnh bài như một súc hút vô hình nằm gọn trên bàn tay ngà ngọc.

Người anh cả vội kêu lên:

- Mẹ cẩn thận, tấm lệnh bài đó có độc không nên sờ đến.

Thiếu phụ tỉnh nhiên như không, dò dẫm tấm lệnh bài trên tay lăm bắm với mình:

- Tấm “Vô tình lệnh” này lại nặng thêm một lượng ba tiền đã thấy công lực của lão quỷ ấy càng tinh tấn hơn xưa nhiều.

Người anh cả nhìn thấy chất độc trên tấm lệnh bài chẳng làm hại nổi mẹ mình, chàng càng thêm bàng hoàng sửng sốt. Không ngờ mẹ mình lại tài ba đến thế.

Chàng buột miệng kêu lên:

- Mẹ...

Dường như hiểu trước ý con định nói chi. Người mẹ liền ngắt lời:

- Luân nhi. Con đến cạnh chân núi, chịu khó đào một huyết chôn cất tên Quách Hồ này tử tế, rồi mau quay về nhà. Mẹ và cha có điều cần muốn nói với các con.

Dứt lời, tay cầm tấm Vô tình lệnh, đôi hài sen thoăn thoắt rời đi.

Người anh cả hết sức lạ lùng, thì ra mẹ chàng đã biết tên hung đồ tử thương kia là Quách Hồ. Sau khi chôn vùi xác chết xong xuôi, chàng vội quay về. Nhận thấy trong nhà trừ cha mẹ và ba anh em chàng ra, lại còn có một cụ già lạ hoắc, da mặt hồng hào, tóc râu bạc phều, vóc dáng khôi vi làm sao.

Liếc mắt nhìn xem tam đệ, cánh tay của người em thứ ba đã trở lại bình thường, chứng tỏ là đã được chữa lành.

Chàng vái chào cha mẹ xong, quay sang hướng cụ già định chờ cha mẹ giới thiệu họ tên người, để chàng tiện bề ra mắt, thì cụ già đã vui vẻ vẫy tay. Giọng ấm tở chuông đồng.

- Luân nhi đây à. Cháu chưa nhận ra Hồng đại thúc sao?

Người anh cả lại một phen bỏ ngổ, vì cụ già tuổi ước bảy mươi hơn, mà cha mẹ chàng chỉ khoảng năm mươi trở lại, so về tuổi tác thì lớn hơn hai mươi tuổi. Do đâu ông ta lại hạ mình chỉ xưng là đại thúc chẳng chút ngượng mồm?

Sự quen biết này tất nhiên rất thân mật, chàng moi óc nghĩ mãi vẫn không biết cụ già đó là ai?

Người mẹ vội đỡ lời:

- Hồng huynh sao chẳng nghĩ dùm cho cháu. Năm xưa Luân nhi gặp Hồng huynh cháu nó còn bé tí teo, làm sao mà nhớ ra Hồng huynh nổi.

Cụ già vỗ trán cười ha hả:

- Tiểu tử đó nói chí phải. Tiểu đệ càng già càng lẫn thẩn quá thôi. Lúc đệ cùng lĩnh chủ đại ca giả biệt, Luân nhi chỉ độ hai tuổi hơn...

Và ông bấm đốt tay đếm đếm, giọng cảm khái vô vàng:

- Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần... hai mươi năm trôi qua như bông câu lừa khe cửa. Đại ca vì lời hứa ngàn vàng, nên ẩn tích chẳng ra mặt, tiểu đệ cũng già lụ khụ thành vô dụng rồi!

Ba anh em không hẹn mắt cùng sáng ngời hào quang, quay về nhìn phía người cha yêu kính, mà xưa nay họ lầm tưởng chỉ là một nho sinh không đủ sức trói gà. Ngờ đâu xưa kia cũng là một lĩnh chủ hùng trong võ giới.

Sở dĩ ba anh em có được một thân tuyệt kỹ hiện thời hoàn toàn nhờ sự trau dồi của người mẹ. Từ thơ ấu đến lớn khôn, tuyệt nhiên họ không hề nghe cha mình bàn luận chỉ đến chuyện võ công.

Trước thái độ ngỡ ngàng của ba anh em, cụ già không khỏi lấy làm lạ:

- Ủa? Bộ các cháu không biết tiếng tăm anh hùng của lĩnh tôn lĩnh đường khi xưa à?

Và nghiêm mặt quay sang hướng người cha:

- Đại ca, cho phép tiểu đệ hơi nhiều chuyện một chút với các cháu nhé?

Người cha chỉ mỉm cười mà không tỏ ý, người mẹ thấy thế gật đầu thay lời chồng:

- Vợ chồng tôi vì hạn định lời hứa không tiện chính mình thốt ra. Hồng huynh đến thật đúng lúc, nhờ thay chúng tôi mà nói rõ cho các cháu biết.

Được chủ nhân ưng thuận, cụ già hớn hờ:

- Các cháu hãy ngồi xuống đàng hoàng, để nghe chú kể chuyện năm xưa của cha các cháu.

"Hai mươi năm trước đây, tình thế võ lâm trừ một bang, hai hội và bảy đại môn phái ra, còn có ba nhân vật võ công cao tuyệt, thanh thế lẫy lừng, cùng xưng là Lĩnh chủ!

Uy danh của ba vị Lĩnh chủ ấy còn vượt xa cả một bang, hai hội và bảy đại môn phái.

Ba vị Lĩnh chủ đó là Long Phụng Lĩnh chủ Triệu Bồi Nhân, Âm Dương Lĩnh chủ Lý Tần và Vô Tình Lĩnh chủ Tào Dục Ngã.

Luận về tuổi tác, trong ba vị Lĩnh chủ thì Long Phụng Lĩnh chủ Triệu Bồi Nhân tuổi kém nhất, nhưng nếu so ở võ công thì họ Triệu được sắp vào đệ nhất.

Thế nhưng trên đường sự nghiệp thì Long Phụng lĩnh chủ Triệu Bồi Nhân lại là người không may hơn hết.

Chỉ vì họ Triệu tâm tánh quá ôn hòa. Không thích tranh danh đoạt lợi, luôn luôn giữ đúng phong cách của một chánh nhân quân tử, rút cuộc đành phải chịu cảnh mai ẩn giang hồ, buông trôi bao nhiêu hùng danh tuổi trẻ, vứt bỏ đi trách nhiệm bảo trì chánh nghĩa võ lâm..." Thuật đến đây, cụ già khôn khéo mượn lời chỉ trích người đại ca mình hàng lâu tôn kính, tại sao nửa chừng tuổi trẻ, vứt bỏ đi sự nghiệp một cách oan uổng.

Nhưng vợ chồng của Triệu Bồi Nhân nghe xong, chỉ nhếch môi cười buồn bã chẳng chịu lên tiếng biểu lộ một ủy khúc khó nói nên lời.

Ba anh em họ Triệu cùng bàng hoàng buộc miệng:

- Mẹ...

Người thiếu phụ mắt rưng lệ gật đầu, như gián tiếp nhìn nhận trình thân phận của hai vợ chồng, đồng thời thầm nói một khái xót xa của bậc mẹ cha không thể nói với con những gì mình muốn nói. Ôi! Còn khổ tâm nào hơn?

Tất nhiên ba anh em họ Triệu không làm sao hiểu nổi ẩn khúc bên trong của cha mẹ cùng lên tiếng trách hờn:

- Cha mẹ! Thế mà bao lâu nay cha mẹ cứ mãi dẫu con...

Người mẹ khoát tay ngắt lời con:

- Các con chớ nói gì thêm, cha mẹ có miệng mà cũng như câm, không thể giải thích cho các con biết gì được, muốn hỏi gì hãy hỏi Hồng đại thúc của con là hơn.

Lời lẽ ấy, chứng tỏ là vợ chồng Triệu Bồi Nhân đã hứa cùng ai tuyệt không đề cập thân thế của hai người dù chính với con cái ruột của mình.

Ba anh em đành quay sang người đại thúc.

- Hồng đại thúc...

Nhưng vì những điều họ muốn hỏi qua rất nhiều, nhất thời họ bối rối chẳng biết bắt đầu hỏi từ đâu trước.

Cụ già họ Hồng lắc đầu thở dài:

- Cha các cháu là “Long Phụng lệnh chủ danh chấn võ lâm đã đành, mà mẹ các cháu cũng là tay cân quắc anh tài với danh hiệu “Nữ hoa Đa” Cổ mộ Liên tiếng tăm nức dội giang hồ...

Và ông khẽ ngừng lời tự chỉ vào mình nói tiếp:

- Còn Hồng đại thúc các cháu đây cũng chẳng phải hạng tiểu tốt vô danh chi, mà chính là thuộc hạ của “Long Phụng Lệnh chủ”, một trong hai Hồng Bạch nhị tướng: “Phích Lịch Hỏa” Hồng Chấn.

“Nữ hoa Đa” Cổ mộ Liên liền tiếp lời giới thiệu thân phận của lão ta:

- Hồng đại thúc vì cha các con, dám bỏ đi cơ hội tiếp nhận ngôi vị chưởng môn Hoa sơn mà không tiếc rẻ, không nệ tuổi tác tự nhận là em, nghĩa khí cao vời ấy các con nên ghi nhớ.

Ba anh em cùng nghiêm chỉnh gật đầu:

- Vâng! Chúng con không bao giờ dám quên nghĩa cả của Hồng đại thúc.

Lời khen tặng của Cổ mộ Liên khiến da mặt của Hồng Chấn đã đỏ càng thêm đỏ, lão oai oái kêu lên:

- Đại tẩu khen lão Hồng này chi lắm thế? Lão Hồng này tài cán chi mà chấp nhận ngôi vị chưởng môn Hoa Sơn, mà dù có làm chưởng môn Hoa Sơn đi nữa cũng đâu hiển hách bằng Hồng Bạch Nhị Tướng hầu dưới trướng của “Long Phụng lệnh chủ”?

Lão ngừng lại liếc mắt nhìn ba anh em họ Triệu hì hì tiếp lời:

- Đấy, như Bạch Diện Thư Sinh Tần Chung tam đệ đang làm chưởng môn của Chung Nam phái, mà cũng đeo đuổi làm thuộc hạ của lệnh tôn cho kỳ được, thế các cháu cũng đủ hiểu thế nào!

Ba anh em nghe xong, cùng động bàng hoàng không ngờ cha của họ lại là một kỳ nhân ghê gớm của vũ lâm!

Qua phút giây sững sờ, người anh cả vụt hỏi:

- Hồng đại thúc, nhưng tại sao cha cháu phải rời bỏ chốn võ lâm?

Người em thứ hai và thứ ba cũng đều tròn mắt đợi chờ câu đáp, vì đây cũng là vấn đề mà họ đang cần muốn biết.

Sáu anh mắt không hẹn cùng đổ dồn vào Hồng Chấn.

2. Chết Sống Nghĩa Nặng

Khẽ cau mày trầm ngâm một lúc. Hồng Chấn mới thốt.

- Chuyện này đại thúc cũng không được rõ cho lắm, mà chỉ nhớ rằng trước đây hai mươi năm, linh tôn cùng với lão “Vô tình” linh chủ Tào Duy Ngã có một cuộc ước hẹn.

Vì cuộc hội ước ấy hội diễn tiến trong cuộc tuyệt đối giữ bí mật cho đến chú và Tần tam thúc cũng không có được tham dự. Sau cuộc ước hội đó, linh tôn liền giải tán chúng ta, rồi cùng quy ẩn luôn. Hai mươi năm trời biệt, cho đến hôm nay đại thúc mới gặp được gia đình các cháu.

Lão lại ngừng lời, ném một cái nhìn thật nhanh về phía vợ chồng Triệu Bồi Nhân và buông lời ướm dọ:

- Theo sự nhận xét riêng của đại thúc thì sự quy ẩn đó của linh tôn thì nhất định phải liên quan đến Vô Tình linh chủ Tào Duy Ngã.

Vợ chồng Long Phụng linh chủ nhẹ nhàng gật đầu tuy không thể bội ước dùng lời tỏ nội tình, nhưng họ vẫn có quyền dùng cử chỉ phát biểu điều họ không thể nói.

Người con út bất bình kêu lên:

- Lão Vô Tình linh chủ thật đáng ghét, có ngày tiểu diệt sẽ tìm lão đấu thử một trận!

Người anh cả tánh nét thâm trầm hơn, chàng lại hỏi:

- Hồng đại thúc chẳng phải nói công lực của gia phụ ăn đứt hai vị linh chủ kia đó sao?

Vô Tình linh chủ làm sao có thể bắt buộc gia phụ quy ẩn?

Hồng Chấn lắc đầu lia:

- Cái đó đại thúc cũng bí luôn.

Và hướng mắt sang Triệu Bồi Nhân như cầu khẩn:

- Đại ca không thể dung hòa lời hứa nói sơ một vài điểm không quan trọng để các cháu hiểu cũng chẳng được à?

Triệu Bồi Nhân nhẹ nhàng lắc đầu, và đây là lần đầu tiên ông ta mới chịu lên tiếng:

- Nhị đệ, hiện giờ chẳng có chuyện gì đáng để nói cả. Cũng may, chân tướng của sự thật sắp vạch rõ rồi, chỉ mong ngu huynh sau này còn cơ hội chính miệng thuật lại khúc nguồn cho nhị đệ nghe!

Lời tuy không nói rõ, nhưng nổi đắng cay chất chứa trong lòng đã biểu thoát qua âm thanh. Người được mệnh danh Long Phụng linh chủ bỗng nghiêm trầm sắc mặt:

- Nhị đệ tìm đến thật đúng lúc để giúp ta một tay!

Hồng Chấn vụt nghe tinh thần phấn khởi:

- Đại ca có điều chi dạy bảo? Phải chăng muốn đệ cùng lão Vô Tình linh chủ đấu chơi một trận?

Triệu Bồi Nhân cười lắc đầu:

- Việc Vô Tình linh chủ, để riêng ngu huynh giải quyết đủ rồi, không cần phải nhị đệ nhúng tay!

- Vậy thì đại ca định bảo tiểu đệ làm chuyện chi?

Trở tay về phía ba đứa con, Triệu Bồi Nhân đằng hắng nghiêm nghị:

- Nhờ nhị đệ đưa Sĩ Luân, Sĩ Mẫn, Sĩ Nguyên, ba đứa con ta rời khỏi nơi này!

Hồng Chấn ngạc nhiên tròn đôi mắt cọp:

- Ba cháu tuổi đều chồng gối như thế, không lẽ đi một mình chẳng được lại bắt cho tiểu đệ phải đưa đi? Điều đó thật khó mà vâng lời, xin đại ca cho đệ được ở bên cạnh để canh thủ cho đại ca.

Ba anh em Triệu Sĩ Luân cũng đồng van nài:

- Chúng con không đành lòng rời căn nhà giữa lúc này, xin cha hãy bỏ đi cái ý định, để chúng con được chung chia xốt nạn nhà.

Triệu Bồi Nhân sắc mặt lạnh băng cương quyết, quay sang bảo Cổ mộ Liên:

- Liên muội hãy mang đồ chúng ra đây!

Cổ mộ Liên chẳng lên một tiếng, và quay bước vào phòng chẳng mấy chốc đã bước ra với ba gói hành lý trên tay, trao cho ba đứa con, nàng dặn dò:

- Uy danh Long Phụng lệnh chủ của cha con, không phải ngẫu nhiên mà có được. Vậy các con nên hiểu rằng, việc làm của cha con cũng như sự sắp xếp hiện tại cho các con phải có nguyên do. Nhấn nạy việc nhỏ để không làm hư đại sự tận trung, trọng hiếu là biết gạt bỏ tiểu tiết, để mắt vào việc to, đừng học theo thói bận bịu thường tình mà dúi cha con vào cảnh khó xử. Đó mới xứng đáng là con của cha mẹ.

Người con cả đón lấy gói hành lý, cúi đầu buồn bã:

- Con xin tuân lời mẹ dạy!

Người anh cả làm gương, Sĩ Mẫn, Sĩ Nguyên chỉ còn cách noi theo người anh, riu riu đón lấy bọc hành lý trên tay mẹ.

Long Phụng lệnh chủ nở nụ cười thỏa mãn, rút trong mình ra ba chiếc túi gấm, tự tay phân phát cho ba con:

- Nơi mà các con đi, cha đã sớm an bài cho các con đi rồi. Sau khi rời khỏi nhà độ trăm dặm, các con nói theo chỉ thị trong cẩm nang mà hành sự.

Ba anh em nén lệ đón lấy ba chiếc cẩm nang, và quay sang “Phích Lích Hỏa” Hồng Chấn, chờ đợi sự quyết định tối hậu của lão.

Trước diễn tiến thái độ của ba anh em họ Triệu, Hồng Chấn ngửa mặt buông tiếng cười bi trang, thanh âm rền dội khắp bốn bề.

Lão vụt ngừng ngang giọng cười, chỉnh nghiêm sắc diện:

- Đại ca, tiểu đệ không sao cưỡng nổi ý anh, đành vâng theo mệnh lệnh.

Triệu Bồi Nhân cười buồn:

- Ta biết thế nào nhị đệ cũng không nỡ trái lời ta.

Dứt lời quét nhanh tia mắt vào ba đứa con, đoạn lặng lẽ quay vào nội thị, để dấu nhanh một cảm xúc đang dâng trào.

Cổ mộ Liên âu yếm vẫy tay giả biệt ba con:

- Cha các con không đành thốt lời từ biệt, vậy các con lên đường ngay!

Và nàng vội vã quay lưng lại, trên khuôn mặt lệ nóng đã trào rơi lã chã.

Để khỏi kéo dài thời gian biệt ly buồn bã, Phích Lích Hỏa Hồng Chấn gắng gượng quát to:

- Lên đường!

Và xoay người bước trước ra cửa.

Ba anh em Triệu Sĩ Luân cùng đau xốt kêu lên:

- Mẹ!...

Đôi bờ vai Cổ mộ Liên run run qua tiếng nức âm thầm, nhưng nàng cố dằn lòng không lên tiếng đáp.

Ba anh em đành hướng về phía lưng mẹ lạy đủ ba lạy, rồi gạt lệ nhún mình vút ra khỏi cửa.

Cổ mộ Liên chợt bắn người đến ngưỡng cửa, ánh mắt tiễn theo bóng lưng của bốn người khuất dần ở ngõ xa, cuối cùng không đành được nổi bi thương, nàng ôm lấy bệ cửa khóc ngất lên.

Đột nhiên một bàn tay đặt nhẹ lên vai nàng, cùng với giọng ôn tồn của Triệu Bồi Nhân vang khê bên tai:

- Các con nó có chuyện riêng của chúng nó, vợ chồng ta cũng có chuyện riêng của chúng mình. Phu nhân chớ buồn nhiều. Hãy dần bớt tâm tình đợi lão Tào Duy Ngã tới.

* * *

Phích Lích Hỏa Hồng Chấn sau khi bái biệt vợ chồng Long Phụng lệnh chủ dẫn theo ba anh em Triệu Sĩ Luân, bốn người đều riêng mang một tâm tình trĩu trĩu, nên suốt lộ trình mạnh ai nấy cầm cổ bước đi chẳng buồn mở miệng chuyện trò một câu.

Do đấy, chỉ nửa ngày trời, đoàn người đã vượt xa hơn trăm dặm đường.

Hồng Chấn nhìn thấy bên đại lộ, dưới cột cây to có che một mái quán nhỏ bán trà bánh, để khách bộ hành tạm dừng chân thấm giọng hay dứt nắng tránh mưa trên dặm đường dài thẳm.

Loại quán cóc ấy, trên địa giới Tam Tương rất thường thấy, cứ cách khoảng năm, ba dặm đường, thổ dân dựng lên một mái quán như thế, tùy tiện theo cước trình dài vắn của lũ khách tha hồ ghé tạm đây nghỉ ngơi.

Hồng Chấn chợt dừng chân lại, thở khi một hơi dài, như để trút đi những uất khí trong lòng ngực, quay ra sau bảo ba anh em Sĩ Luân:

- Các cháu, hiện giờ chúng ta đã cách Mịch La hơn trăm dặm rồi, chúng ta đã có quyền mở cấm nang của lệnh tôn ra để hoạch định lại lộ trình kế tiếp...

Vừa lúc ông vừa dặt tay ba người vào quán.

Chủ quán là một lão bà lụ khụ với đứa cháu bé gái độ mười hai mười ba tuổi để giúp việc lật vật bán buôn.

Vừa thấy nhóm Hồng Chấn đặt bước vào quán, cô bé gái nọ liền trao cho ông một mảnh giấy nhỏ.

Hồng Chấn liếc mắt đọc thoáng qua, sắc mặt vụt hiện lên nét mừng rỡ vẫy tay bảo ba anh em họ Triệu:

- Chúng ta khoan uống trà đã!

Và chẳng đợi ba anh em Sĩ Luân tỏ ý thế nào. Hồng Chấn vội lôi ba người theo cửa sau của mái quán, xuyên qua một khu rừng trúc, đến cạnh một giong sông, nơi ấy đã đậu trực sẵn chiếc thuyền con.

Hồng Chấn gọn gàng nhảy xuống trước, ba anh em họ Triệu cũng lục tục nhảy xuống theo.

Từ trong khoang lập tức một gã đàn ông vạm vỡ chui ra chẳng nói chẳng rằng, lăm lỳ nhổ sào chống ra giữa giong.

Ba anh em trước sau vẫn chưa nói tiếng nào, Sĩ Luân, Sĩ Mẫn dù sao tâm tính khá trầm lặng hơn. Chỉ có Sĩ Nguyên vì tuổi nhỏ, không dần được buộc miệng hỏi:

- Hồng đại thúc định đưa chúng cháu đi đâu thế?

Hồng Chấn cười cười mở:

- Tầm tam thúc của các cháu cũng đã đến rồi. Ý rất tức trí đa mưu, chúng ta gặp y trước rồi hãy tính chuyện khác.

Lòng sông càng rộng dần, cuối cùng bát ngát nước với trời, chẳng biết đâu là bờ. Thì ra thuyền đã lọt vào giới phận hồ Đồng Đình.

Thuyền ven theo bờ hồ tiến tới. Không mấy chốc chui vào một bãi sậy um tùm. Đi sâu thêm một lúc, thuyền từ từ cập sát vào bờ và đỗ lại.

Nơi đây vẫn lau sậy cao ngất bốn bề. Hồng Chấn nhìn quanh quan sát địa thế, đoạn vẫy tay gọi ba anh em Sĩ Luân cùng theo ông nhảy lên bờ, chiếc thuyền nọ do gã đại hán chèo lui về bến cũ.

Hồng Chấn vạch lau cỏ đưa ba anh em theo một con đường mòn, quanh qua quẹo lại gần buổi trời mới ra khỏi vùng lau sậy, trước mắt hiện ra một khoảng đất bằng phẳng với năm, sáu ngôi nhà của ngư dân.

Đám ngư phủ đang vá lưới phơi giầy ngoài sân nhà, chợt thấy bóng Hồng Chấn họ cùng rần rần đứng đây nghiêm chỉnh vái chào.

Ba anh em họ Triệu rất đố lạ lòng, định lên tiếng gặng hỏi, Phích Lích Hỏa Hồng Chấn đã quay đầu lại giải thích trước:

- Đây hoàn toàn do sự sắp đặt của Tần Tam thúc các cháu, cốt che dấu để cha mẹ các cháu không biết!

Triệu Sĩ Mẫn mỉm cười hỏi:

- Tại sao mà nhị vị đại sư thúc lại che dấu với cha mẹ của chúng cháu à?

Hồng Chấn cười buồn:

- Vì nếu để cha mẹ các cháu biết, chúng ta không làm sao ở gần được cạnh người.

Và sợ ba anh em họ Triệu chưa được hiểu. Ông thông thêm một câu:

- Linh tôn là người chính trực, mà hành động của chúng ta có thể phương hại đến nguyên do quy ẩn của người. Cho nên chúng ta bắt buộc phải giấu vậy!

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Đại thúc đã biết là gia phụ chẳng bằng lòng. Tại sao còn làm trái ý người.

Hồng Chấn vốn lòng dạ thẳng ngay, không một chút dấu diếm, đáp liền:

- Vì chúng ta ngầm điều tra, biết được công lực của linh tôn hoàn toàn mất hẳn, chúng ta không sao yên tâm để mặc một mình người.

Ba anh em cùng thất sắc buột miệng:

- Công lực của gia phụ bị mất hết?

- Ồ! Nhị ca, những điều bí mật ấy đâu thể tùy tiện nói ra như thế?

Kèm theo giọng nói lạ, một cụ già thần thái thanh kỳ, từ trong một ngôi nhà như phủ chậm rãi bước ra.

Nghe đúng là giọng nói của Tần tam đệ mình, Hồng Chấn xoay người lại, niềm nở chào!

- Tam đệ về đây thật đúng lúc, nếu mà tam đệ chưa về ngu huynh thật chẳng biết đâu đi tìm.

Bạch Diện Thư sinh Tần Chung biết có việc quan trọng vội hỏi:

- Nhị ca đã gặp đại ca linh chủ rồi chứ?

Hồng Chấn gật đầu:

- Đã gặp qua, nhưng đại ca không cho chúng ta xía tay vào chuyện đó, lại còn giao ba đức cháu cho ngu huynh mang đến đây, tam đệ tính sao bây giờ?

Ánh mắt như điện chớp của Tần Chung dời sang anh em họ Triệu.

Lập tức ba anh em cùng nhích bước lên, cúi đầu thi lễ:

- Tiểu đệ Triệu Sĩ Luân, Sĩ Mẫn và Sĩ Nguyên xin bái kiến Tần tam thúc!

Nhìn thấy ba anh em họ Triệu đều phẩm mạo hơn người, thứ nhất là Triệu Sĩ Nguyên, người em út trong bọn, thật là rồng trong nhân thế! Tiên đồ của chàng nhất định còn hiển hách hơn cả cha ông. Linh chủ đại ca được một người nối dõi sự nghiệp như thế dù nhắm mắt cũng hài lòng.

Nghĩ đến đây Tần Chung khoái trá cười ha hả:

- Ba hiền đệ miễn lễ, chúng ta cùng vào nhà trò chuyện.

Sau khi phân ngôi chủ khách ngồi yên xong, Hồng Chấn đem mọi việc nghe thấy nơi Mịch La thuật lại cho Tần Chung rõ.

Sau một hồi trầm ngâm, Tần Chung chợt hỏi:

- Theo ý nhị ca thì sao?

Hồng Chấn lắc đầu:

- Ngu huynh đầu óc chậm chạp lắm. Không ý kiến gì cả, tùy tam đệ đấy!

Tần Chung mỉm cười:

- Chúng ta mở mấy chiếc cẩm nang ra xem trước rồi hẳn hay!

Hồng Chấn gật đầu đồng ý:

- Ngu huynh trước đây cũng nghĩ như thế!

Chiếc cẩm nang của Triệu Sĩ Luân được mở ra trước nhất. Bên trong là hai phong mật thư có niêm khấn hẳn hoi.

Tần, Hồng hai người vừa liếc mắt nhìn dòng chữ ngoài một trong hai phong bì đều giật bắn mình sững sờ. Vì trên phong bì nọ để tên của họ rõ ràng.

Cả hai cùng vội bóc ra xem. Bên trong chỉ là một phong thư rất ngắn:

“Nhị vị hiền đệ anh giám Hai mươi năm nay, nhị vị hiền đệ đã khổ lòng về ngầm hộ vệ cho vợ chồng, ngu huynh vô cùng cảm kích...” Hồng, Tần hai người không hẹn cùng ngẩn nhìn nhau cười héo hắt và cúi đầu đọc tiếp:

”Còn như lần đến này của Vô Tình Lĩnh chủ, ngu huynh biết là nhị vị hiền đệ tất có những hành động thích ứng. Chính vì lẽ đó mà ngu huynh đặc biệt dặn dò nhị vị hiền đệ, cần phải tỏ ra đức độ thương người của bậc quân tử, nhị vị hiền đệ không nên làm những điều mà ngu huynh không muốn.

Mong thấy!

Ngu huynh: Triệu Bồi Nhân Thủ khải Ngày... thánh... năm” Ngày tháng mà Triệu Bồi Nhân đề trên phong thư và bó sẵn trong cẩm nang, đúng là ngày mà Hồng Chấn tìm đến gặp ông, đủ thấy tiên kiến sáng suốt của vị Long Phụng lĩnh chủ, không những biết rõ nỗi lao tâm của Hồng Chấn và Tần Chung. Mà còn thấu hiểu từng hành động của Vô Tình lĩnh chủ định đối phó với ông.

Hồng Chấn xem xong, lắc đầu kêu lên:

- Tần tam đệ hẳn cũng hiểu rõ tánh nết của đại lĩnh chủ, người đã căn dặn như thế, chúng ta tính sao bây giờ?

Bạch Diện Thư sinh Tần Chung không đáp mà hỏi lại:

- Còn theo ý nhị ca?

Hồng Chấn trợn to đôi mắt cọp:

- Ta đã chẳng nói là không có ý kiến đó sao? Tam đệ nói thử ý mình ta nghe!

- Chờ xem xong cẩm nang mà đại ca sắp bày riêng cho Sĩ Luân hiền đệ, rồi tiểu đệ nói sau!

Dứt lời bóc phong thư thứ nhì có đề tên của Sĩ Luân ra, nhưng bên trong lại còn một lớp phong bì thứ hai và bên trên đề rõ.

“Chờ đến khe Lạc Hồn núi Quát Thương mới được mở ra!” Bạch Diện thư sinh Tần Chung xem xong thoáng rung động. Lại mở cẩm nang của Sĩ Mẫn, bên trong cũng là một phong thư, bên trên đề:

“Đến Mặc Đàm bên giòng Hồng thủy Hà hãy mở xem.” Mục tiêu mà hai người phải đến là hai trong năm tuyệt địa mà nhân vật giang hồ nghe qua đều phải khiếp sợ chẳng dám bén mảng tới. Thế tại sao Triệu Bồi Nhân lại chỉ định cho con mình tới huyết địa ấy làm gì, quả là một hành động bí hiểm khó nghĩ ra.

Tần Chung dù chưa mở phong cẩm nang của Sĩ Nguyên ra nhưng cũng thẩm đoán được mục tiêu của Sĩ Nguyên cũng chẳng hơn gì hai anh.

Hết còn hứng thú để xem tiếp chiếc cẩm nang thứ ba. Tần Chung buồn so bảo Sĩ Nguyên:

- Cháu Nguyên tự bóc cẩm nang ra xem phải đi về hướng nào?

Vì chưa lịch lãm giang hồ, Sĩ Nguyên làm sao biết trong dãy núi sông gấm vóc miền Trung Nguyên lại có những nơi mà vô lâm giang hồ liệt kê vào hạng cấm địa, bước vào là mạng sống kể như chẳng còn.

Cho nên chàng bình tĩnh xé cấm nang móc phong mật thư của mình ra xem và đọc to:

“Sau khi đến Quân sơn hãy mở!” - Đến Quân sơn?

Tần Chung như không tin hẳn ở thính giác mình. Vội giở lấy phong mật thư trên tay Sĩ Nguyên. Xem kỹ lại, mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm bớt lo cho số phận Sĩ Nguyên.

Chính Sĩ Nguyên cũng rất đổi hân hoan, vì mục tiêu chàng sắp phải đến rất gần với gia đình, như vậy chàng có thể thỉnh thoảng quay về viếng thăm song thân.

Bạch Diện thư sinh Tần Chung sau một lúc trầm ngâm chợt ngẩng đầu lên thốt:

- Hồng nhị ca việc của đại ca lệnh chủ, chúng ta quả thật không thể xen vào rồi!

Hồng Chấn ngẩn ngơ giây phút chợt rống lên:

- Hừ, tam đệ kể ra cũng là bạn tri giao của đại ca lệnh chủ, không lẽ tam đệ tham sống sợ chết, không dám ăn thua đủ với tên khốn Vô Tình lệnh chủ à? Nếu vậy, bắt đầu từ nay chúng ta cắt đứt tình nghĩa đệ huynh, người không cần gọi ta bằng nhị ca nữa.

Vốn là người tánh như lửa đốt, Hồng Chấn mỗi khi nổi giận là quá vang lừng, bất cần phân phải trái. Cũng may Tần Chung đã quen với lão, chỉ điềm đạm phân trần:

- Nhị ca...

Hồng Chấn gạt ngang:

- Ai là nhị ca của người nữa!

Tần Chung vẫn từ tốn tiếp lời:

- Nếu quả nhị ca sợ không dám đến Mặc Đàm sông Hồng thủy thì tiểu đệ luân phiên mà đưa Sĩ Luân, Sĩ Mẫn hai cháu đi vậy!

Phích Lích Hỏa Hồng Chấn lại rống lên:

- Ai sợ chẳng dám đến Hồng Thủy Hà Mặc Đàm chứ?

Tần Chung cười ha hả:

- Nếu quả nhị ca có gan đưa cháu Sĩ Mẫn đến Mặc Đàm tiểu đệ xin hỏi nhị ca làm thế nào để lo việc xảy ra nơi nhà đại ca lệnh chủ?

Hồng Chấn thộn người và sắc mặt liền dịu lại:

- Ủ hể! Tam đệ... sao mà chẳng nói rõ, chọc ngu huynh nổi giận ba lát. Hề hề... hề hề cái ông em gì mà không biết nể nang nhị huynh chút nào...

Tần Chung nghiêm trang nói tiếp:

- Đến hai tuyệt địa khe Lạc Nhạn núi Quát Thương và Mặc Đàm sông Hồng thủy cũng nguy hiểm bằng như đối phó với Vô Tình lệnh chủ. Chúng ta vẫn có thể vì đại ca mà trải mạng mình. Bởi thế, tiểu đệ nhận thấy chúng ta nên theo chỉ thị của người là hơn. Nhị ca đưa Mẫn hiền điệt đến Hồng thủy Hà, phần tiểu đệ hộ tống Sĩ Luân tới khe Lạc Hồn. Đại ca đã chủ định như thế tất có thâm ý. Chúng ta dù phải chết cũng quyết phải làm tròn sứ mạng của người giao phó.

Hồng Chấn buông chuôi cười hào sảng:

- Tam đệ nói chí lý! Chúng ta lên đường ngay kéo phí mất thời giờ.

Ba anh em họ Triệu tự nãy giờ lắng nghe câu chuyện đôi bên, đã vỡ lẽ nơi mà cha họ bảo đến là một miền địa dư dẫu, nhưng lệnh cha không thể chẳng đến.

Điều mà họ không đồng ý là: chẳng muốn hai người đại thúc vì họ mà mạo hiểm vào chỗ chết. Người anh cả thay mặt hai em lên tiếng khước từ, xin để tự ý đến đó mà thôi!

Hồng Chấn bắt cần nghe phải trái, lôi tay Sĩ Mẫn bằng bằng chạy đi miệng hét:

- Đi ngay, chẳng lôi thôi gì cả!

Tình thế ấy, dù có năn nỉ cũng chẳng được, Sĩ Mẫn chỉ biết ngoái mắt nhìn hai người thân mà rưng rưng lệ nóng giã từ.

Bạch Diện thư sinh Tần Chung trước khi lên đường, sai thuộc hạ dùng thuyền đưa Sĩ Nguyên đến Quân sơn, sau đó mới cùng Sĩ Luân trực chỉ hướng núi Quát Thương khe Lạc Hồn.

Trong khi ấy, giữa vùng sông nước bát ngát của hồ Động Đình, một chiếc tiểu thuyền trắng lẹ, bên trên chở “Vô Tình lệnh chủ” Tào Duy Ngã và một đôi gái trai trẻ tuổi, rẽ nhanh vào cửa sông Mịch La.

3. Uy Vũ Chẳng Sờn

ùng trong thời gian đó, giữa một ngôi nhà nhỏ nằm trơ vơ trên ngọn Ngọc Duẩn Sơn, cạnh giòng sông Mịch La, nơi một căn phòng thanh khiết cửa sổ về hướng Đông, Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân toàn thân trần trùng trục, ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn được bện bằng một loại cỏ lạ màu đỏ như sắc máu.

Từ đỉnh đầu ông, hơi trắng bốc lên nghi ngút, mồ hôi nhỏ nhai khắp người, hơi thở nặng nhọc, mỗi lần hô hấp liền có một vòng thịt tròn như con chuột chạy lằng quăng dưới làn da.

“Nữ hoa Đà” Cổ mộ Liên đứng cạnh đấy, tay thủ sẵn một nắm kim vàng, chăm chú theo dõi vòng thịt đang chạy tung tăng dưới làn da của chồng. Chờ mỗi khi vòng chuột thịt ấy chạy thông qua một huyết đạo, nàng lập tức phóng kim ghim lấy vòng thịt ngay trên vị trí huyết đạo.

Thủ pháp của nàng vừa nhanh vừa chính xác, phóng kim ra như đưa thoi không sai lệch một ly, vòng chuột thịt càng được ghim lại càng to, càng chạy nhanh, tay nàng phong kim ra cũng nhanh không kém.

Cuối cùng, khi vòng chuột suôn qua huyết “Âm giao” Cổ mộ Liên cũng vừa đúng ghim ra mũi kim còn lại duy nhất.

Vòng chuột thịt nọ lập tức tiêu tan, hơi thở của Triệu Bồi Nhân cũng liền ngưng đọng, và toàn thân ông lấy bầy giật lia.

Cổ mộ Liên thần sắc trịnh trọng, song chưởng nhất tề ấn bên hai đại huyết “Khí Môn” và “Huyền cơ” của chồng, một luồng nội lực dương hòa, theo đó từ từ rút qua thể nội Triệu Bồi Nhân.

Bỗng nhiên, Long Phụng lệnh chủ thở dài một tiếng rồi lắc đầu thốt:

- Xem ra, nếu không đủ hạn định một trăm ngày, thì ngu huynh khó có thể khôi phục võ công như xưa!

Lão nhìn sang Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên, thấy đầu châm ló ra nơi tam liêu, bất giác giật mình, tiếp:

- Tại sao Liên muội không thể bỏ cái chủ ý mơ hồ đó chứ, hãy rút mũi châm kia ra đi!

Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên đưa ánh mắt đầy bi thiết nhìn lão, lắc đầu hỏi:

- Nhân ca vì võ lâm mà Nhân ca hy sinh đến mức độ đó, để cho Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã dùng thủ pháp Tam thi truy tâm hủy diệt võ công, để đổi lấy hai mươi năm yên tĩnh cho giang hồ.

Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân vừa mặt áo vào, vừa gật đầu:

- Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã trong hai mươi năm qua, thủ tín, đình chỉ mọi hành động hung ác, do cũng là một việc hết sức khó cho lão ta!

Nữ hoa đà Cổ mộ Liên trầm giọng:

- Nhân ca có biết không, trong hai mươi năm qua, chiếc ”Vô Tình lệnh” của lão họ Tào, từ trọng lượng tám lượng, tăng lên chín lượng ba, như vậy là lão tiến bộ rất nhiều, võ công của lão gần mức đại thành, mà Nhân

ca thì đến công phu chưa phục hồi được ngày mai, ngày kia gặp lão ta rồi, Nhân ca sẽ làm sao để ứng phó với lão ta?

Long Phụng lĩnh chủ Triệu Bồi Nhân điểm nhẹ một nụ cười:

- Liên muội lo xa cho ngu huynh quá!

Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên cảm hờn:

- Nhân ca vì cái chữ nhân mà không màng đến an nguy của bản thân, kể ra cũng đáng kính lắm, song Nhân ca quên rằng một khi chẳng còn ai chế phục nổi Tào Duy Ngã, thì hậu quả sẽ tai hại đến đâu?

Bà dừng một chút, lại tiếp:

- Trong hai mươi năm dài, Nhân ca chịu khổ như vậy, bốn phận tôi làm vợ chẳng lẽ tôi không tìm cách nào trợ giúp Nhân ca hoàn thành tâm nguyện sao?

Long Phụng lĩnh chủ cười khổ:

- Liên muội à, dù cho Liên muội có dốc tâm lực tiếp trợ ngu huynh, nếu ngu huynh không có đủ thời hạn một trăm ngày để luyện tập, thì chẳng khi nào ngu huynh địch lại Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã, bởi lão ấy đã tinh tiếng quan trọng. Huống chi, Tào Duy Ngã đã phát động Vô Tình lĩnh hạn trong ba hôm nữa sẽ đến đây mà tìm ngu huynh, thiết nghĩ có lo lắng cách nào cũng chẳng còn kịp được nữa. Dem công lực của Liên muội mà chuyển sang cho ngu huynh, vừa có hại cho Liên muội mà cũng chẳng ích lợi gì cho ngu huynh cả, như vậy có phải chủ ý của Liên muội quá mơ hồ chẳng?

Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên thở dài:

- Nhân ca hy sinh như vậy, đành rằng Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã có đình chỉ mọi hành động bạo tàn thật sự trong hai mươi năm qua, song nhân sự đình chỉ hành động. lão chuyên luyện võ công, mức tiến bộ của lão cao hơn xưa rất nhiều. Giờ đây lão đã được tài nhập giang hồ, dù cho Nhân ca có khôi phục vũ công bất quá chỉ cái mức độ củ, đã chắc gì Nhân ca còn là đối thủ của lão như ngày nào? Trong thiên hạ ngày nay, thử hỏi còn có ai khả dĩ đương đầu với lão ấy nổi? Thì cả kiếp vận của vũ lâm chung quy cũng sẽ do lão ấy chủ trì, bất quá không sớm hai mươi năm trước, thì chậm hai mươi năm sau. Sự hy sinh của đại ca chẳng cứu vãn được tình thế cho vũ lâm chút nào cả. Chẳng những không đem lại một hướNg gì cho giang hồ, mà Nhân ca lại phải mai một thân danh.

Long Phụng lĩnh chủ Triệu Bồi Nhân bật cười ha hả:

- Liên muội chẳng nghĩ là tình thế hai mươi năm về trước khác hẳn với tình thế hai mươi năm về sau à? Ngày trước, một Long Phụng lĩnh chủ có thể chế ngự “Vô Tình lĩnh chủ”, nhưng rất tiếc chỉ có một mình Long Phụng lĩnh chủ thôi, một cây cột chẳng thể dựng nên một tòa nhà, còn Vô Tình lĩnh chủ thì phe đông đảng mạnh, do đó bất đắc dĩ ngu huynh phải dùng đến kế cùng, là ưng hủy bỏ vũ công đối lấy hai mươi năm yên tĩnh cho giang hồ. Tuy rằng, trong hai mươi năm qua Vô Tình lĩnh chủ có tinh tiến về mặt võ công, nhưng có ai dám quả quyết là trong các môn các phái chẳng sản xuất ra nhiều tay oanh liệt? nếu những người có đồng tâm hiệp lực, thì có lạ gì Vô Tình lĩnh chủ phóng túng tung hoành?

Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên cười chua chát:

- Nhân ca hy sinh để tạo thời gian cho các môn phái chấn chỉnh thực lực! Hừ... Người sống trong hạnh phúc, nào còn biết là gì. Hai mươi năm qua các môn phái tận hưởng thái bình, họ cho đó là một việc dĩ nhiên, do kiếp vận vũ lâm tạo cho họ an nhàn dật lạc, hơi đâu mà lo nghĩ đến họa hoạn sau này? Cho nên, Nhân ca mong mỗi có nhân tài sản xuất từ các môn các phái, thực chẳng khác nào Nhân ca nuôi mộng!

Bà lại thở dài, rồi tiếp:

- Các đại môn phái, kể như đã đến lúc suy tàn, làm gì có sự phi thường phát xuất từ họ mà Nhân ca mong mỗi?

Long Phụng lĩnh chủ chuyển sang đề khác:

- Không nói đến các môn phái, hãy nhìn vào gia đình chúng ta. Liên muội không có ba đứa con đó sao?

Nghe nhắc đến con, Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên sáng mắt lên:

- Con của chúng ta, quả nhiên là những tay khá, đứa nào cũng dốc tâm cầu tiến cả, tôi đã đem sở học của Nhân ca mà truyền hết cho chúng, tài nghệ của chúng hiện tại khá quan lắm rồi.

Tuy nói vậy, bà vẫn thở dài, dầu dầu gương mặt.

Long Phụng linh chủ Triệu Bồi Nhân cười nhẹ, hỏi:

- Liên muội vẫn còn lo sợ cho ngu huynh à?

Nữ hoa Đà không muốn nói quá, sợ chồng ưu tư, chỉ phớt qua một chút.

- Nhân ca xưa kia, tài tình là thế, mà còn không chi trì nổi cục diện giang hồ, ba con chúng ta ngày nay, tài chưa bằng cha, thì làm sao gánh vác trọng trách được?

Long Phụng linh chủ Triệu Bồi Nhân cười nhẹ:

- Thế sự vô thường. Liên muội hẳn đã biết được như vậy chứ! Hai mươi năm trước, chỉ có một Long Phụng linh chủ, nhưng hai mươi năm sau, ai dám quả quyết là chẳng có nhiều Long Phụng linh chủ xuất hiện? Tất cả đều đồng tâm, hiệp lực ứng phó đại kiếp.

Nữ hoa Đà nhướng cao đôi mày, nhìn sững Long Phụng linh chủ:

- Nhân ca... Nhân ca...

Bà dừng lại ngập ngừng, nửa muốn dứt trọn câu, nửa muốn bỏ ngang.

Long Phụng linh chủ chừng như đã đoán được ý bà dịu giọng thốt:

- Liên muội! Nếu huynh có chỗ đối xử không đẹp với Liên muội!

Nữ hoa Đà giật mình, song trấn tĩnh tâm thần ngay, lắc đầu:

- Muội không tin là Nhân ca có điều chi sái quấy với muội.

Long Phụng linh chủ trầm giọng:

- Thật ra cũng chẳng có gì quan hệ, ngu huynh không tỏ cho Liên muội biết một việc...

Nữ hoa Đà thở phào:

- Dù việc gì cũng là việc đã qua rồi, bỏ đi Nhân ca, nhắc làm chi!

Long Phụng linh chủ lắc đầu:

- Nếu hôm nay ngu huynh không nói ra, thì có suốt đời chẳng còn dịp để nói!

Vừa lúc đó, có âm thanh từ xa vọng đến do phép truyền âm nhập mật đưa đi:

- Triệu huynh đã xem thường tiểu đệ quá như vậy! Nếu tiểu đệ có lòng hãm hại Triệu huynh, thì cần gì phải đợi đến hôm nay?

Người vừa truyền âm đến biết được cả thuật trông trời nghe đất, nếu chẳng vậy thì làm sao hiểu được câu chuyện của đôi vợ chồng già trao đổi nhau tại chốn phòng sâu?

Vì tán thất vũ công, Long Phụng linh chủ không còn dùng thuật đó đáp lời, lão nhờ Nữ hoa Đà đáp thế.

Nữ hoa Đà vâng lời, vận công phát thoại:

- Tào lệnh chủ đến bất ngờ quá, vợ chồng già chẳng hay kịp nên sơ thất tiếp nghinh, mong thứ lỗi cho!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Đại tẩu trách cứ Tao này đã đưa Vô Tình lệnh đến, hẹn ba hôm nữa sẽ hội kiến mà giờ đây lại đến sớm hơn chẳng? Ha ha! Cổ nhân xa nhau hơn hai mươi năm, hoài niệm thiết tha, bởi quá nóng nảy gặp nhau nên bất chấp lời hẹn ước!

Thanh âm từ xa rồi tiến gần, và khi câu nói vừa dứt, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đã hiện ra trước cửa.

Bằng võ công của lão, thì với thân pháp tuyệt vời ấy, chẳng có chi đáng làm lạ nhưng đôi thanh niên nam nữ tuần tú khô ngô theo sát phía sau lưng lão mới là vấn đề đáng nói.

Vừa khi đó, vợ chồng Triệu Bồi Nhân đã bước ra khỏi cửa đón chào.

Tuy cách nhau đã hai mươi năm, tổ của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã giờ đây có bảy mươi tuổi hơn nhưng tóc tai vẫn đen nhánh như thuở nào. Mặt đầy đặn hồng hào, vết nhăn nhỏ của tuổi già phải có hầu như biến mất trên khuôn mặt, so ra lão trẻ hẳn hai mươi năm qua. Do đó, đủ thấy công lực của lão đã tiến đến trình độ phản lão hoàn đồng.

Sau đôi lời khách sáo giới thiệu nhau, Triệu Bồi Nhân được biết nam nữ đó chính là đứa con trai và con gái của Tào Duy Ngã. Người con trai tên Tào Tuấn Kỳ và cô con gái mỹ danh là Tú Nga.

Vào nhà phân ngôi chủ khách xong, Tào Duy Ngã bảo hai con lấy lễ bễ dưới ra mắt vợ chồng Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân.

Và quả nhiên, đôi con cưng của Vô Tình lệnh chủ vái chào vợ chồng họ Triệu bằng cung cách đầy đủ lễ nghi.

Không khí xem ra thân mật thuận hòa, nào có chút chi mùi vị của gươm đao?

Vô Tình lệnh chủ chợt vuốt râu thở dài:

- Triệu huynh, nháy mắt đã quá hai mươi năm trôi qua, tiểu đệ tự nhận mình đã mắc kể của Triệu huynh, giờ đây tuổi đã quá già, mê mệt hừng tâm đã được giải đãi, chữ lợi danh ngấm thấy chán thấy phèo, không còn háo hức như thuở khi còn hừng hực máu nóng.

Và lão vụt cười ha hả:

- Triệu huynh, tiểu đệ rất phục tấm lòng nhân ái của Triệu huynh đã ngấm dục một chiều tuổi già chẳng tha ai. Thật tuyệt, khiến đệ không làm sao chống chọi được. Mục đích Triệu huynh kể như đã đạt, trái lại sự nghiệp của đệ bị hủy trong diệp kế của Triệu huynh!

Ha! Ha! hả hả!...

Lão chấm câu bằng một chuỗi cười kỳ lạ mang nhiều ẩn ý, khó mà đoán nổi chuỗi cười ấy vì cảm khái hay thích thú.

Chừng như không để cho Triệu Bồi Nhân có cơ hội xen lời, Tào Duy Ngã cười sảng sặc một lúc, vắn bộ mặt tươi cười, lão buông một câu ướm dò:

- Triệu huynh nói xem, sự tổn thất tiểu đệ, Triệu huynh phải bồi thường cách nào đây?

Triệu Bồi Nhân nửa đùa nửa thật:

- Tiểu đệ còn lại cái tính mạng mình đây này!

Tào Duy Ngã khoác tay:

- Triệu huynh đừng hiểu lầm ý của tiểu đệ, đã chán đường danh lợi tất nhiên đệ không còn dùng thủ đoạn lấy thế đe người nữa. Đồng thời xin nói rõ, cũng chẳng phải đến đây vì mục đích đàm phán, mà chỉ đứng vào thân phận một cố nhân để yêu cầu Triệu huynh một việc đó thôi:

Triệu Bồi Nhân vốn tâm tính rất bình hòa, trước thế công tươi cười của địch. Ông nhất thời bị rơi vào thế bị động, nhưng lời hỏi của địch đã cho ông cơ hội quật ngược lại đối phương:

- Không lẽ Tào huynh lại có việc đi yêu cầu một con người công lực đã hoàn toàn mất hẳn này?

Tào Duy Ngã không một chút bối rối vì đòn phản công của địch:

- Hề hề... Triệu huynh tuy công lực đã mất, nhưng trí thức võ học vẫn còn, vẫn đang là một danh sư độc nhất vô nhị để đùn đúc anh tài. Cả sự nghiệp của đệ đều bị Triệu huynh làm cho tan tành theo mây khói, số mạng đã định thế, tiểu đệ không oán trách ai cả!

Ngừng lại một chút để dò xét phản ứng của đối tượng, lão tiếp lời:

- Đệ trách ở mình tầm mắt quá nông cạn, không nhìn xa không nghĩ rộng bằng con người văn võ song toàn như Triệu huynh. Bởi thế, tiểu đệ cứ vãi van mãi, Triệu huynh số trời còn được thọ, để có ngày này đệ tới đây khẩn cầu Triệu huynh tài bồi dìu dắt hai đứa con bất tài của đệ đó. Gọi là một chút bồi thường nho nhỏ. Điều yêu cầu ấy, đệ tin rằng không đến nỗi quá phận lắm.

Lời lẽ lão nghe rất hợp tình hợp lý, lại rất mực nhã nhặn ôn hòa, khó ai mà đoán nổi thâm ý lão đang mưu định gì?

Triệu Bồi Nhân ngần ngừ một lúc lâu mới đáp:

- Một thân tuyệt học của Tào huynh đã là hãn hữu cổ kim còn tiểu đệ một chút tài mọn nọ có đáng gì? Tào huynh quá đề cao tiểu đệ như vậy, e rằng... ha ha! ha ha...

Ông bỏ lửng câu nói bằng một tràng cười sang sảng Vô Tình lĩnh chủ thấy thế liền đổi nghiêm sắc mặt:

- Tiểu đệ phải không tự hợm mình, nhưng phóng mắt nhìn khắp võ lâm đương kim, dù tư cách chống đối với tiểu đệ chỉ có Âm dương lĩnh chủ Lý Thái.

Ngừng lại một thoáng để tăng thêm phần quan trọng cho lời mình sắp thốt, lão lại tiếp:

- Âm dương lĩnh chủ Lý Thái tuy đủ tư cách chống đối với tiểu đệ nhưng chưa hẳn là địch thủ đáng nể của tiểu đệ!

Triệu Bồi Nhân bật cười khê:

- Thật không còn ai khác nữa à?

Vì hiểu lầm câu hỏi của họ Triệu, nên Vô Tình lĩnh chủ thoáng sửng sờ và vội bổ sung thêm lời nói của mình:

- Tam quang thần công của Triệu huynh tất nhiên tiểu đệ không bì nổi. Chính lẽ đó mà tiểu đệ mang hai đứa con mình đến ký thác Triệu huynh, nếu tập được sở trường của hai nhà làm một, mới thật là vô địch trong võ lâm.

Lão càng nói càng hứng khởi và không khỏi bộc lộ lên tham vọng mà lão đang cố che giấu, bằng cái võ tươi cười ở bên ngoài.

Triệu Bồi Nhân cười mỉa:

- Nếu được thêm Âm dương hòa hợp thần công của lão Lý vào tay, rút tỉa được sở trường của ba nhà làm một càng mới là vô song kim cổ, mới hoàn toàn thực hiện được mộng vương để thôn gồm cả võ lâm thiên hạ!

Vô Tình lĩnh chủ thản nhiên như không, còn vỗ đùi thưởng tán:

- Hay, hay! Ý kiến Triệu huynh rất giá trị, tiểu đệ xin đa tạ?

Triệu Bồi Nhân cười lạt:

- Không cần phải đa tạ? Tuy đệ góp ý với Tào huynh nhưng chẳng hiểu bằng cách nào Tào huynh thực hiện được nguyện vọng đó?

Tào Duy Ngã như đã sẵn mưu định trong lòng, cười tự tin:

- Làm thế nào để lấy được thần công tuyệt kỹ của Âm dương lĩnh chủ, tiểu đệ đã có kế hoạch. Triệu huynh khỏi nhọc tâm lo đến. Điều tối cần hiện giờ là việc giữa Triệu huynh và hai đứa con dốt nát của tiểu đệ, nên đình danh phận thầy trò cho rồi. Tất nhiên, với ân đức tạo thành cho hai trẻ tiểu đệ sẽ đền đáp lại xứng đáng, bằng cách.

Thừa hiểu dụng ý đề tiện của đối phương, Triệu Bồi Nhân khinh miệt nhếch môi cười:

- Hai mươi năm trời dài đằng đẳng, tiểu đệ đã chán ý nản lòng, hết còn muốn đạp bước vào giang hồ, công lực có khôi phục được hay không, chẳng cần thiết lắm, còn như lĩnh ái và lĩnh lang...

Vô Tình lĩnh chủ mặt bừng sắc giận:

- Triệu huynh cho là tiểu nhi và tiểu nữ chẳng đủ tư chất, khó thể cho Triệu huynh truyền thụ tuyệt kỹ phải không?

Triệu Bồi Nhân cười sang sảng:

- Rõ ràng, phụng sanh phụng, cha nào con nấy, tư chất của lệnh lang và lệnh ái tất nhiên phải trên cả sự tuyển chọn, chỉ vì... chỉ vì...

Vô Tình lệnh chủ cất cao giọng:

- Chỉ vì Triệu huynh chẳng tin được tiểu đệ?

Triệu Bồi Nhân chột nghiêm sắc mặt:

- Tào huynh muốn tiểu đệ thu nhận lệnh lang và lệnh ái làm đồ đệ chẳng khó chi. Nhưng đều đã có một điều kiện. Tào huynh cần phải cân nhắc trước được hay không đã.

Vô Tình lệnh chủ cố dần cơn giận:

- Xin Triệu huynh cho biết?

Triệu Bồi Nhân dần rõ từng tiếng:

- Điều kiện đó là xin Tào huynh cũng tự phế võ công mình?

Vô Tình lệnh chủ nhảy phắt dậy, mắt ngời hung quang bắn thẳng vào vị Long Phụng lệnh chủ.

Nhưng Triệu Bồi Nhân sớm đã đem sự sống chết gát bỏ ra ngoài, thản nhiên mỉm cười như thách thức.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã chột buông một tiếng cười điên dại, âm thanh như kết đặc thành muôn ngàn mũi kim xuyên qua thịt da cân não của vị Long Phụng lệnh chủ đang bị thương.

Công lực chưa được khôi phục, Triệu Bồi Nhân làm sao mà đủ sức kháng cự, toàn thân chột nghe một sức nóng đốt như thiêu, đau đớn không sao tả nổi, mồ hôi to như hạt đậu, và đầy hai gót trán.

Cổ mộ Liên vội dùng chưởng áp lên lưng của chồng, rót sang một luồng chân lực, giúp Triệu Bồi Nhân giảm đi phần nào đau đớn.

Tào Duy Ngã vụt ngưng ngay tiếng cười, âm trầm cất lời:

- Triệu Bồi Nhân, lão phu đối với các ngươi đã tận nghĩa, tận nhơn, mong ngươi tự nghĩ lại.

Triệu Bồi Nhân thở phì phò một lúc lâu, ngạo nghễ cười:

- Đường cùng cáo lòi đuôi cáo, bộ mặt thật của ngươi bây giờ đã hiện ra! Công lực của ta tuy mất hết, nhưng khí tiết còn thừa. Việc truyền nghề giúp ác... Ngươi cho Triệu Bồi Nhân này là hạng người nào? Ha ha... Ha ha... ngươi đã tính lầm nước cờ rồi.

Tào Duy Ngã cười đánh ác:

- Rượu mời không uống, uống rượu phạt, chút giá trị cuối cùng trong người mi đó, nếu Tào Duy Ngã này vất không ra thật chẳng còn đáng gọi là Vô Tình lệnh chủ nữa.

Dứt lời, thủ chưởng vụt xò ra chớp thẳng vào phía Long Phụng lệnh chủ.

Cổ mộ Liên ngồi bên cạnh chồng, sớm đã vận ngầm kinh lực, chuẩn bị sẵn sàng, nên từ vào cuộc đến giờ, nàng không mở miệng nói câu nào.

Vừa thấy Tào Duy Ngã chớp động tay, nàng không chút chần chờ, vội lách mình bước xéo lên, đứng án trước mặt Triệu Bồi Nhân đồng thời phản kích ra một chiêu Thiên Vương Thác tháp với mười hai thành công lực, hất bật thể chộp của Tào Duy Ngã bay vọt qua đỉnh đầu.

Lập tức những tiếng soèn soẹt nối tiếp vang lên tựa tiếng thép khoa vào đá cứng và bức tường gạch sau vợ chồng Triệu Bồi Nhân thủng năm lỗ sâu hoắm, công lực hư không chộp vận xuyên vách lưng đá ấy, quả thật kinh người!

Tào Duy Ngã ngửa mặt cười khắc khắc:

- Giỏi! Giỏi! Phu nhân đã đẩy bật được chiêu “Truy Hồn Nhất Trảo” của lão phu như vậy thì nếu phu nhân đỡ được thêm năm chiêu nữa, lão phu sẽ để cho hai người thêm một năm tự do.

Lồng theo câu nói, thế trảo thứ hai đã từ tay lão vun vút bắn tới. Thế mạnh tựa cuồng phong xoáy lốc:

Cổ mộ Liên thừa hiểu một khi nàng trần mình tránh né, ngọn trảo ấy sẽ xoáy vào da thịt người chồng đã mất đi công lực. Do vậy, dù biết rằng hiểm nguy, nàng vẫn ngang nhiên nghiêng rằng vận tụ toàn thân công lực, tung ra một chưởng đối đầu...

Tào Duy Ngã thấy thế càng cười lên thích thú:

- Chẳng biết tự lượng sức mình, người làm sao đủ tư cách đứng ra giao thủ với lão phu.

Bàn tay của lão liền theo câu nói nhả thêm kinh lực, năm ngón không ngớt co vào rồi lại duỗi ra. Kinh lực đang từ phía vô hình bỗng hóa thành hữu hình, năm trụ khối đen mờ mờ từ năm ngón tay xẹt ra thành năm đường tuyến xuyên qua chưởng kinh của Cổ mộ Liên và bắn thẳng vào đầu vai người nữ hiệp mệnh danh là Nữ hoa Đà.

Cổ mộ Liên đau đớn rú lên một tiếng to và ngã ngửa vào lòng Triệu Bồi Nhân.

Thì ra nàng không những thọ thương vì thế trảo mà còn trúng cả hơi độc của đối phương.

Tào Duy Ngã cười lên đắc thắng và ra lệnh cho hai đứa con:

- Đem họ về nhà chúng ta, cha sẽ có cách trị hai người đó.

Tuấn Kỳ, Tú Nga ứng tiếng đáp lời, nhưng chưa kịp ra tay, bỗng từ ngoài cửa một bóng người bắn nhanh vào với tiếng quát to:

- Kẻ nào động đến cha mẹ ta, tiểu gia sẽ chết sống với kẻ đó.

4. Nhẫn Nhục Tạo Thời Cơ

Kẻ vừa xông vào không ai khác hơn là Triệu Sĩ Nguyên, người con út của đôi vợ chồng Long Phụng lệnh chủ.

Bằng một thức Ngọc khảm xảo văn, chàng bay vọt vào sảnh đường, tay trái nắm ngón như móc câu chụp lấy cườm tay của Tào Tuấn Kỳ, tay phải chum thẳng như sóng đao phạt vào bàn tay trắng muốt vừa vươn ra của Tào Tú Nga.

Chớp mắt ba người đã phân biệt trao đổi nhau một chiêu, Tuấn Kỳ, Tú Nga cùng vội lui ba bước, hai đôi mắt cộp giập dữ trờng trờng...

Triệu Bồi Nhân mặt thoáng đổi sắc giận, khẽ than dài:

- Nguyên nhi, sao con không nghe lời cha dặn?

Triệu Sĩ Nguyên vận tụ thần đời địch, miệng ấp ứng thưa:

- Con không thể nào yên tâm cho cha mẹ...

Tào Duy Ngã chợt cười lên nham hiểm:

- Cha hiền con thì hiếu. Ta, kẻ được mang danh là Vô Tình cũng không khỏi động lòng trắc ẩn. Kỳ nhi và Tú nhi đâu, hai con bước trở lại đây để cho chú nhỏ dễ thương ấy băng bó thương tích cho mẹ già, ta lại bắt đầu một giai đoạn đàm phán khác!

Tào Tuấn Kỳ trước khi lui ra sau lưng cha, còn ném lại Triệu Sĩ Nguyên một tia nhìn thù hận.

Tào Tú Nga trái lại lảng lơ tặng cho Sĩ Nguyên mấy ánh mắt tình tứ, cười ưỡn ẹo cất lời:

- Té ra tam ca trở về đây, để tiểu muội giúp chàng băng bó vết thương cho bá mẫu!

Và chẳng đời Sĩ Nguyên ưng thuận hay chẳng, cô ả đồng đành tiến về hướng Cổ mộ Liên.

Triệu Sĩ Nguyên mặt như sương lạnh, quắc tròn đôi mắt nạt to:

- Ai là tam ca của người, rõ không biết xấu, có mau cút ra xa không.

Tay chưởng đồng thời dựng lên như sắp sửa giáng ra, nếu đối phương không lùi bước.

Tào Tú Nga nung nịu trề môi:

- Ôi chào! Thật là một trang thiếu niên tuấn tú nam nhi trượng đại phu mà lòng dạ chẳng bằng một nàng con gái, tiểu muội tươi cười giữ lễ, sao chàng lại giang tay muốn đánh rồi? Thì cứ đánh hai cái đi cho hả giận!

Miệng thốt mắt không quên đóng đưa tổng tình. Sóng ngực vung tròn cổ ý đùn đẩy thêm rập rờn, nhô nhấp bao nhiêu mảnh khoe khiêu gợi đều đem ra phô diễn trước chàng trai khôi vi.

Sĩ Nguyên dù gan một anh hùng, đầu có rơi máu có thể chảy, nhưng không thể đành lòng hạ tay đánh một kẻ đang tươi cười với mình. Sự lúng túng khiến cho chàng phải đỏ mặt quay đi nơi khác:

- Ai mà thèm chấp đến hạng người không biết xấu ấy!

Và chàng chăm chú rịt thuốc bằng bó vết thương cho mẹ chẳng buồn để ý đến trận tình mà Tú Nga đang bày ra.

Là một cô gái được nuôi dưỡng trong lễ giáo ma tà, Tú Nga nào biết chi là xấu hổ.

Thấy đối tượng chẳng ngó ngang, nàng càng làm dai tiến tới:

Soẹt!

Một đoạn tay áo bằng gấm Tô Châu hảo hạng được nàng xé rách không chút tiếc thương. Cổ nặn một bộ mặt thật tươi cười, nàng xoay chiều trận tuyến bằng cách quay sang lưng lạc Cổ mộ Liên:

- Bá mẫu, Tú nhi xin chịu lỗi với bá mẫu, mong người quên đi nóng giận không hay của cha cháu!

Dứt lời, nàng thò tay vào trong người lôi ra một lọ thuốc con, đổ ra một ít bột thuốc, chẳng đợi hỏi ý kiến ai, rắc ngay lên vết thương Cổ mộ Liên.

- Đánh người rồi lại giả ân cần. Họ Tào các người thật người quá lắm!

Tay vung lên như chớp, Sĩ Nguyên chớp lấy cườm tay Tào Tú Nga định bẻ quặt ra sau...

Kể ra ma nữ Tú Nga khéo biết đóng trò, nàng nhả mặt ôi chào một tiếng nghe thật đáng thương:

- Bá mẫu coi kìa, tam ca chẳng phân phải quấy chi cả.

Vốn xuất thân trong chánh phái danh giá, Cổ mộ Liên rất trọng đường lễ nghĩa, dù đối với Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã hận chín cả lòng, nhưng không sao giận lây được hạng hậu sanh tiểu bối, đành phải quát răn con:

- Nguyên nhi không được vô lễ. Mau bỏ tay Tào cô nương ra.

Triệu Sĩ Nguyên tức muốn bể hông, từ buông tay Tú Nga nhưng hai hàm răng nghiêng ken két.

Tú Nga được thể nhả mặt trêu thêm, khiến cho Sĩ Nguyên càng đỏ khốc đỏ cười hừm lên một tiếng nặng nề và quay mặt không thèm ngó.

Tào Duy Ngã thấy đứa con gái của mình hiển lộ tài năng cợt đùa mẹ con Cổ mộ Liên như đồ chơi trên bàn tay, đồng thời giúp lão chuyển biến tình thế đang bế tắc, lão không khỏi đắc ý cười ha hả:

- Triệu tẩu tẩu quả không hổ một cân quốc anh thư, lòng dạ đại lượng như biển cả, khiến tiểu đệ đáng xin lỗi luôn!

Lão nói là làm ngay, hai tay vòng khỏi đỉnh đầu và khom mình xá một xá thật sâu.

Trước thủ đoạn chột mềm chột cứng của Vô Tình lệnh chủ, Triệu Bồi Nhân càng cảm thấy âu lo cho sự tình đang diễn biến hôm nay.

Vái xong, Tào Duy Ngã lôi trong người ra một lọ con xinh xinh bằng ngọc, tay nhẹ nhẹ đưa tới, chiếc lọ ngọc như qua sức nâng vô hình là bay vào tay Tú Nga.

Lão đứng đỉnh tiếp lời:

- Tú nhi, mau chó bá mẫu con uống thuốc giải độc môn của nhà ta, để bá mẫu khỏi bị đau đớn vô cớ!

Tào Tú Nga đón lấy bình ngọc, nhúu mày nũng nịu làm dáng:

- Tam ca mau rót một ly nước mưa ra đây, để mẹ anh uống thuốc giải độc của cha em, bằng không truy hồn thất trảo của cha em được danh là kỳ độc vô song, người nào trúng phải nếu chẳng uống thuốc giải độc của người chỉ trong một tiếng đồng hồ toàn thân sẽ tan thành huyết đặc mà chết.

Triệu Sĩ Nguyên hừ lạnh:

- Gia mẫu hiệu xưng là Nữ hoa Đà, y lý thần thông, với thứ độc Truy Hồn thất trảo xoàng xĩnh đó chắc không làm chi được đâu!

Dứt lời, bắn mình vào nội phòng định lấy Hóa độc hoàn mà Cổ mộ Liên đã chế sẵn.

Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Kỳ độc Truy hồn thất trảo của lão phu sắp được một cuộc thí nghiệm chết sống đấy!

Cổ mộ Liên cất tiếng thở dài, gọi Sĩ Nguyên trở lại:

- Nguyên nhi, Hóa độc hoàn của nhà ta giải không nổi độc tố Truy Hồn Thất Trảo của lão ma đầu con, không cần phải đi lấy!

Triệu Sĩ Nguyên khựng bước ngạc nhiên:

- Thật không giải nổi sao mẹ?

Cổ mộ Liên bà gật đầu:

- Phải! Hóa độc hoàn của nhà ta thiếu mất một vị thuốc chủ yếu trừ độc Truy Hồn Thất Trảo:

Sĩ Nguyên nhướng cao đôi mày xéch:

- Thiếu một vị thuốc nào? Con đi lấy lập tức đem về!

Tào Duy Ngã vội chen lời:

- Vị thuốc chủ yếu ấy nếu như tìm được, lệnh đường đâu phải đợi đến bây giờ công tử đi lấy!

Và lão châm câu bằng một chuỗi cười đắc ý.

Cổ mộ Liên điềm nhiên thốt:

- Ai chẳng biết người sai người nhỏ phá hết những nơi có vị thuốc ấy mọc lên, nhưng người đừng đắc ý, ta hứa có một ngày sẽ nghiên cứu một vị thuốc khác thay vào?

Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã cười ặc ặc trong cổ họng, tay phát vào không khí thành một cử chỉ tự phụ khác thường:

- Đây là chuyện ngày sau không quan hệ chi đến lão phu. Bây giờ nếu Triệu phu nhân không dùng thuốc giải của lão phu, e rằng không còn cơ hội nào khác.

Triệu Bồi Nhân mặt bừng ánh giận:

- Người đột nhiên rộng rãi như thế, trừ phi có một ẩn ý chi. Muốn gì cứ nói rõ ra. Hai lẽ sống chết họ Triệu này tự biết liệu được?

Tào Duy Ngã cười khan liên tiếp:

- Triệu huynh quả con người sáng suốt, trước mắt Triệu huynh họ Tào này không thể giấu nổi điều chi. Vậy xin nói thật cái cho rồi.

Vờ trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc lâu, lão ma mới thốt tiếp:

- Lão rất vừa ý lệnh lang.

Ả ma nữ Tào Tú Nga không chút e thẹn, còn trây trát phụ họa:

- Cha à, con gái của cha cũng vừa ý tam ca đó!

Sĩ Nguyên mặt lạnh như đá khối nhếch môi khinh miệt:

- Rõ thật không biết xấu!

Tào Tú Nga ánh mắt lảng loàn đảo tình:

- Nếu tiểu muội vờ chính chắn, tất không làm sao được tam ca.

Sĩ Nguyên lắc đầu chán ngán, chẳng hiểu lão ma đầu “Vô Tình lĩnh chủ” đã giáo dục con cách nào, mà mới gặp trai lạ lần đầu đã dám thốt lên những lời vô sĩ như thế ấy, khiến chàng không còn can đảm nói thêm, sợ e càng chọc cô ả thốt ra những câu trây trúa chói tai.

“Long Phụng lĩnh chủ” Triệu Bồi Nhân liếc nhìn con thương hại, tách nét đường hoàng chánh đại của con mình tất nhiên phải chịu lép vế trước một cô gái hư hỏng chanh chua, và trận đấu mồm kẻ như Sĩ Nguyên đã thảm bại. Vị anh hùng họ Triệu đành lắc đầu thở dài:

- Lão ma, người đã vừa ý con ta rồi định làm thế nào?

Tào Duy Ngã chỉnh nghiêm sắc mặt:

- Một thân tuyệt kỹ của lão phu trừ truyền thụ cho một gái một trai ta ra, chưa hề truyền thụ cho người ngoài, lệnh lang tư chất rất tốt, tiểu đệ muốn thu nhận y làm đồ đệ, chẳng hiểu Triệu huynh có thỏa mãn được cái ước vọng của con con của tiểu đệ đấy không?

Chẳng đợi cha đáp lời, Sĩ Nguyên đã nhếch môi cười ngạo nghễ:

- Người mà xứng làm sư phụ ta à?

Tào Duy Ngã cổ nặn bộ mặt tươi cười:

- Tiểu thế huynh tuổi còn quá trẻ, chưa hiểu được hậu quả ác liệt của cách cứng cỏi, tốt hơn hết hãy chờ nghe ý kiến của lệnh tôn xong, sau đó hãy biểu lộ thái độ cũng chẳng muộn.

Liên theo câu nói, ngón tay lão cong lại và nhẹ búng ra.

Lập tức một luồng chỉ phong bay ra vệt không khí bắn thẳng về hướng Sĩ Nguyên.

Thấy chỉ pháp của đối phương chậm chạp thô sơ, Sĩ Nguyên khinh thường nghĩ bụng:

“Chỉ phong chậm chạp như thế ấy, làm gì được ta, kể ra người quá khinh thường anh hùng thiên hạ.” Và trong tiếng cười lạnh nhạt, chàng liền tiếp lắc mình tránh đi, ngờ đâu chỉ phong của lão ma như có mắt, tự nhiên biết quật cong đuôi theo truy kích. Sĩ Nguyên chưa kịp đứng vững thân hình thì chợt nghe nơi Tiểu yêu huyết đại tê cả người, lập tức bị bất động, miệng cũng không thốt được.

Chàng hiểu ngay hậu quả của sự tình, lòng vừa tức lại vừa thẹn, khuôn mặt tuấn tú vệt nóng ran như gấc chín.

Vô Tình lĩnh chủ cười cười:

- Tiểu thế huynh chớ khó chịu, bằng vào thân pháp ấy khắp trong thiên hạ, trừ lão phu ra sợ rằng khó ai mà một chỉ chế phục thế huynh. Bại dưới tay lão phu, có chi đáng nhục đâu?

Triệu Bồi Nhân ồm ồm khen:

- Hai mươi năm chẳng gặp không ngờ Tào huynh đã đạt đến trình độ cảm ứng truy hồn, tiểu nhi bị bại thật không oan uống chút nào hết!

Và ngừng lại, ông quay sang đưa con trai:

- Nguyên nhi, thủ pháp Truy hồn cam ứng tuy rằng rất cao diệu, nhưng nếu con biết tạm đình chỉ tâm mạch không động thì đâu đến nỗi không tránh được một chỉ của Tào bá bá?

Vô Tình lĩnh chủ rúng động:

- Long Phụng lệnh chủ quả đúng cho tiểu đệ kính phục đến cùng. Nếu chẳng có cuộc mật hẹn của hai mươi năm trước, tiểu đệ nhờ đó chiếm được chút ưu thế hơn... thì bây giờ...

hừ! Nhưng thôi, chuyện xưa hãy gác lại, tiểu đệ xin Triệu huynh đáp rõ điều yêu cầu của đệ lúc này!

Triệu Bồi Nhân than thầm:

“Ta dư biết mi tâm tình lang độc, giá như chẳng có Nguyên nhi xuất hiện, vợ chồng chúng ta nhiều lắm chỉ cái chết là cùng. Giờ đây có Nguyên nhi xen vào cuộc, vợ chồng ta mới lâm vào cảnh lúng túng không lối thoát thế này.” Thật ra sự khó xử của Triệu Bồi Nhân không hoàn toàn vì tình thâm cốt nhục, mà chủ yếu vì Sĩ Nguyên tư chất rất tốt một nhân tài trăm năm khó tìm ra, sự sống chết của Sĩ Nguyên quan hệ đến sự hưng suy của võ lâm mai sau.

Ông không thể vì tiếng anh hùng của cá nhân, mà hy sinh đi đứa con quý báu ấy. Hơn nữa, ông cũng không có quyền mà hy sinh vì tương lai của Sĩ Nguyên, không phải là kỳ vọng vinh nhục riêng tư cho nhà họ Triệu, mà liên quan cả sự tồn vong của đại cuộc giang hồ.

Chính vì những lẽ đó mà ông rất mực ưu tư. Đắn đo nghĩ đi rồi nghĩ lại, cuối cùng ông quyết định: vì sự sống còn của đứa con, vì vận mạng của toàn thể võ lâm sau này, ông phải hy sinh tất cả danh dự và địa vị, một hy sinh vĩ đại mà con người thường tình không sao dám hy sinh, chịu đựng nhục nhã to tát mà kẻ tầm thường không chịu đựng nổi.

Bằng một thái độ tự tình, vị Long Phụng lệnh chủ cười lạt hỏi:

- Nếu như tiểu đệ không chấp thuận lời yêu cầu của Tào huynh?

Đôi mày gầy của Vô Tình lệnh chủ liền nhíu lại:

- Để giảm bớt một đối thủ trong tương lai, tiểu đệ chỉ còn cách bắt chấp thân phận mình!

Thốt câu ấy, Tào Duy Ngã gián tiếp cảnh cáo cho đối phương hiểu rằng: sẽ giết chết Triệu Sĩ Nguyên, để trừ đi một hậu hoạn đáng lo sau này.

Triệu Bồi Nhân tất nhiên hiểu rõ điều đó, ông lại cười lạt hỏi tiếp:

- Nếu như tệ nhi không chịu thì sao?

Tào Duy Ngã cười âm hiểm:

- Dưới sự trui rèn của Long Phụng lệnh chủ, một vị cao nhân tuyệt thế, đệ tin rằng lệnh lang phải trung hiếu lưỡng toàn nhân nghĩa đầy lòng, hẳn không nhả tâm mà bất chấp sự sống chết khổ đa của cha mẹ.

Trước lời lẽ thắt chặt của đối phương, định một viên đá uy hiếp cả đôi chim, vị Long Phụng lệnh chủ vẫn thoát ra một cách dễ dàng:

- Như thế thì, tiểu đệ thấy hình như phải ưng thuận theo ý của Tào huynh rồi. Song lẽ tâm ý của tệ nhi thế nào, tiểu đệ không muốn cưỡng ép con, vậy phiền Tào huynh thuyết phục giúp cho.

Vô Tình lệnh chủ vòng tay xá:

- Bằng vào câu nói đủ thấy Triệu huynh rất thức thời vụ. Vậy cho tiểu đệ xin đa tạ trước.

Dứt lời, ngón tay kia khẽ búng ra một chỉ giải khai huyết đạo cho Sĩ Nguyên, lão tươi cười day sang Triệu Sĩ Nguyên:

- Tiểu thế huynh, câu chuyện trao đổi giữa lệnh tôn và lão phu hẳn tiểu thế huynh nghe rõ cả.

Tuy không thể nói, nhưng ai nghe được rõ ràng, những lời của lão ma luôn luôn bức bách cha chàng, khiến Sĩ Nguyên đứng im một lúc mà nổi giận cảnh hồng.

Cho nên khi vừa được giải tỏa huyết đạo, chàng hăm hăm cất tiếng mắng ngay:

- Nghe rõ cả thì sao? Uống cho ông cũng là một vị lệnh chủ võ lâm, thủ đoạn hạ lưu ấy cũng đem ra dùng được. Không sợ thiên hạ võ lâm chê cười sao?

Vô Tình lệnh chủ buông tiếng cười dài:

- Được làm vua, thua làm giặc. Thiên hạ chê cười mặc họ, lão phu bất chấp nhận xét thiên lệch của người đời. Sau này khi đại nghiệp thành tựu, ngôi đế vô lâm lão phu được ngất ngưỡng bên trên rồi, những kẻ xưa kia cười chê lão phu, sẽ là những kẻ đầu tiên tâng bốc lão phu lên chín tầng trời. Điều mà lão phu cần biết hiện giờ là tiểu thể huynh có bằng lòng khép mình vào hàng môn hạ của lão phu không?

Triệu Sĩ Nguyên không khỏi quay mắt sang cha như hỏi ý.

Long Phụng lệnh chủ biết rõ ý con, dừng đứng lên tiếng:

- Đại trượng phu biết lúc cứng lúc mềm. Thật anh hùng trí dũng phải kiêm toàn, chỉ cần giữ lòng chính đại, lương tâm chẳng mất là đủ rồi. Đối với hành vi của con, cha không những hạn chế, mà còn tuyệt đối tín nhiệm!

Sĩ Nguyên lãnh hội ngay những gì cha thầm muốn nói, chàng nhướng mày, sang sảng đáp:

- Vâng, con đã biết!

Và ánh mắt sáng ngời, chàng quay sang mẹ cung kính cất lời:

- Xin mẹ uống đi thuốc giải của lão ma!

Thấy thái độ của Sĩ Nguyên, Vô Tình lệnh chủ biết là sự tình có hy vọng, nên dù nghe Sĩ Nguyên gọi mình bằng lão ma, lão cũng lờ đi.

Cổ mộ Liên cùng Triệu Bồi Nhân trên ba mươi năm kết nghĩa vợ chồng, tâm ý rất thương thông, nàng tuyệt đối tin tưởng ở chồng. Đối với con, nàng hiểu hơn tất cả một ai.

Do đó, nàng không ngần ngại đón lấy hoàn thuốc trên tay Tào Tú Nga và bỏ ngay vào họng.

Vô Tình lệnh chủ ha ha cười vang:

- Thước thời vụ mới là trang tuần kiệt. Hải tử, lão phu nhận xét người thật không lầm!

Sĩ Nguyên trợn mày, đáp lại:

- Lão ma đầu, thiếu gia cần cho người biết rõ, đừng vội cao hứng lắm!

Sắc mặt Vô Tình lệnh chủ vụt rần rần lại, lửa giận bốc ngời lên ánh mắt, nhưng là một tay đại hán hùng lão cố dần xuống, lắc đầu nhẹ nhẹ:

- Bé con kiêu cách gì nữa đó?

Sĩ Nguyên gằn gằn từng tiếng:

- Lão ma, nếu người muốn muốn ta bái người làm thầy, trước người phải chấp thuận một điều kiện của thiếu gia.

Đôi mày của Vô Tình lệnh chủ lại một phen nhú chặt, lão ngạo nghễ cười lên:

- Tiểu quý, người quả chưa biết lễ tấn thối. Người cũng nên nghĩ thử, danh hiệu Vô Tình lệnh chủ của lão phu nhờ đâu mà có được?

Triệu Sĩ Nguyên không chút sợ hãi:

- Nếu người không phải là Vô Tình lệnh chủ, thiếu gia đâu thêm phải điều kiện chi. Nếu người thấy sợ thiếu gia, thì tốt hơn nên giết ngay bây giờ để trừ hậu họa!

Vô Tình lệnh chủ giận đến dựng ngược hàm râu:

- Nếu lão phu cho mi một chưởng chết tốt thì tỏ ra lão phu bụng dạ hẹp hòi. Được rồi, mi muốn gì, lão phu ráng nghe thử cho biết.

- Người có biết rằng, hôm nay người uy hiếp thiếu gia phải làm đồ đệ như thế, lòng thiếu gia phải cảm nghĩ như thế nào về người biết không?

Vô Tình lệnh chủ tĩnh nhiên:

- Lão phu hành sự không bao giờ cần biết cảm nghĩ của đối phương!

Sĩ Nguyên hừ to:

- Bất đắc dĩ phải chịu khuất phục, nhưng lòng không phục, tất sẽ có một ngày ta sẽ giết ngươi để trả cái hận hôm nay, trừ phi...

Chàng thừa biết, sau khi nghe xong câu ấy, lão ma tất nổi giận xung thiên, nên dụng ý buông lỏng thêm hai tiếng trừ phi và bỏ lửng câu nói, để lão ma phải vận dụng trí óc đoán suy, lão dù giận mấy cũng phải dần lòng cố đợi.

Đã được mệnh danh là Vô Tình lệnh chủ tất nhiên con người của Tào Duy Ngã phải sắt đá hung tàn không tình không nghĩa. Nhưng đây là khi đối với những kẻ không có một giá trị lợi dụng nào cho lão. Riêng đối với hạng người như Triệu Sĩ Nguyên, một kho tàng cho lão lợi dụng mai sau, lão lại có một sức nhẫn nại hơn người.

Lão hiểu hơn ai hết, Sĩ Nguyên là một tay huyết khí phương cương, nếu bức bách thái quá, khác gì trăng hoa trong gương soi, thoáng chốc tan thành hư ảo.

Do vậy, lão chỉ hừ lạnh lên một tiếng, cố giữ sắc thái tôn nghiêm của lão:

- Trừ phi thế nào?

- Trừ phi thế nào cho thiếu gia miệng phục mà lòng cũng phục, lúc đó thiếu gia không còn điều chi bất mãn, và nguyện trải thân trung nghĩa với ngươi tới cùng!

Vô Tình lệnh chủ cười ghê rợn:

- Trên phương diện võ công của ta, ngươi chưa phục phải không? Tốt lắm, lão phu sẽ cho ngươi sáng mắt ngay bây giờ!

Sĩ Nguyên hừ mũi:

- Lớn hiếp nhỏ chẳng biết hổ sao? Bây giờ ngươi có thắng thiếu gia, nhắm thiếu gia có phục ngươi không?

Vô Tình lệnh chủ nghe, lửa giận bùng lên:

- Vậy ngươi muốn thế nào mới chịu phục thật sự?

- Cho thiếu gia kỳ hẹn ba năm, để thiếu gia tự khổ công luyện tuyệt kỹ. Đến thời hạn, nếu vẫn không thắng nổi ngươi, thiếu gia mới cam chịu phục tôn ngươi làm sư phụ, hết lòng trung tín cùng ngươi không hề thay dạ.

Vô Tình lệnh chủ chớp nhanh đôi mắt ác, đột nhiên buông ra một giọng cười âm trầm:

- Được, lão phu chấp nhận, nhưng lão phu cũng có điều kiện để trao đổi!

Sĩ Nguyên cười nhạt:

- Đáng là một vị Vô Tình lệnh chủ, không chịu lép ai một điều nào!

Vô Tình lệnh chủ trước lời mai mỉa của chàng, tảng lờ như không biết, cứ nói tiếp ý mình:

- Lão phu bằng lòng để ngươi học nghề thêm ba năm, nhưng trong vòng ba năm đó, ngươi phải học cho kỳ được Âm Dương Hòa hiệp thần công của lão khốn Âm Dương lệnh chủ Lý Thái, và lấy cho được chiếc thủ cấp của lão, để làm vật trao đổi võ nghệ với lão phu?

- Tại sao phải học võ công của Âm Dương lệnh chủ mới được.

Vô Tình lệnh chủ gạt ngang:

- Khỏi phải hỏi tại sao! Nếu ngươi học không phải là võ công của lão họ Lý Thái, ngươi kể như mất đi quyền lợi khiêu chiến với lão phu, mất cả điều kiện làm môn hạ của lão phu nữa.

Sĩ Nguyên tự hiểu là đã quá hạn sức chịu đựng của lão ma, nếu chàng quá cương quyết biết đâu chẳng lỡ đi đại sự.

Vả lại nghe đâu “Âm dương lệnh chủ” Lý Thái cũng là một tay đại ác của giang hồ, có giết lão ta cũng chẳng có chi bận tâm hối hận.

Nghĩ thế, chàng gật đầu cười sang sảng.

- Được, thiếu gia chấp thuận điều kiện của người và bây giờ xin mời các người tùy tiện.

Ả ma nữ Tào Tú Nga vụt xía vào:

- Không được, nói khơi khơi như vậy, ai chịu tin cho tam ca phải thề đã!

Sĩ Nguyên trợn ngược đôi mắt:

- Họ Triệu này là một trang nam tử đại trượng phu, một lời đã thốt, bốn ngựa khó theo, đâu phải như các người, nói năng phản phúc khó lường ấy!

Vô Tình lệnh chủ khoát tay lia:

- Tú nhi chớ nhiều lời, cha có thể tin gã!

Quay sang Triệu Bồi Nhân, lão lớn tiếng hỏi:

- Triệu huynh, trong hai mươi năm nay, lão phu có thất ước chỗ nào chẳng?

Triệu Bồi Nhân đáp:

- Nghe đồn Tào huynh ngầm đặt thế lực, cần luyện võ công, nhưng biết nhóm thủ hạ chưa vậy tội ác chi trọng đại. Kể ra Tào huynh miễn cưỡng giữ đúng lời giao ước giữa chúng ta!

Vô Tình lệnh chủ lại hỏi:

- Hai mươi năm qua rồi, võ công của Triệu huynh đã khôi phục chưa?

Triệu Bồi Nhân lắc đầu thay câu đáp.

Vô Tình lệnh chủ thoáng ngồi hùng quang:

- Mật ước giữa chúng ta còn có nên tiếp tục nữa hay chẳng?

Triệu Bồi Nhân hơi biến sắc:

- Tào huynh sợ e công lực của bốn nhân gần khôi phục được phải không?

Vô Tình lệnh chủ cười lạnh nhạt:

- Lão phu có sợ gì Triệu huynh khôi phục lại được công lực? Nhưng, Vô Tình lệnh chủ xưa nay vốn lỗ mang tiếng Vô Tình, mấy việc vừa rồi đã tổn hại đến uy danh lão phu quá nhiều. Cho nên lão phu bắt buộc phải cứu vãng lại phần nào sĩ diện của mình.

Lời dứt, tay liền nhấc theo một chỉ điểm vào người Long Phụng lệnh chủ.

Sĩ Nguyên lập tức nhảy bổ đến, rống lên:

- Lời chưa lọt qua tai, người đã dám hại cha ta...

Chỉ phong nơi tay phải của Vô Tình lệnh chủ vẫn y nhiên vì vút bắn vào huyết đạo trên người của vị Long Phụng lệnh chủ, tay áo trái nhẹ phất ra một luồng kinh phong mãnh liệt hất Triệu Sĩ Nguyên văng tuốt ra xa hơn trượng. Lão đồng thời quát to:

- Việc này không dính dáng đến sự giao kết cùng người, nhóc con không thể dón chung mà nói được!

Sĩ Nguyên thân ảnh vừa rơi xuống, lại chồm vờn định nhào tới, nhưng Triệu Bồi Nhân đã quát ngăn:

- Nguyên nhi hãy bình tĩnh lại!

Sĩ Nguyên vội thu bước, trợn mắt mắng to:

- Lão ma, thiếu gia thề không cùng đội trời chung với ma!

- Ha ha... ha ha... Mi chớ nên nói quá sớm.

Lòng trong giọng cười ngạo nghễ, bóng người nhoáng lên như chớp xẹt. Vô Tình lệnh chủ đã dắt tay hai con biến mất từ lúc nào.

Từ xa xa chỉ nghe có tiếng của ả ma nữ họ Tào réo vọng lại:

- Tam ca...

5. Trí Cơ Thần Diệu

Triệu Sĩ Nguyên quắc mắt nhìn ra ngoài cửa sát khí đằng đằng bùng lộ ra trên khuôn mặt, ai trông thấy cũng phải rợn lòng.

Cổ mộ Liên đang bận xoa bóp, vận khí giúp chồng, không để ý đến trạng thái kích động quá mức của con.

Vị Long Phụng lệnh chủ họ Triệu từ cổ họng phát ra những tiếng thở nặng nề, Sĩ Nguyên nghe từng nhát búa đau thương nện vô lồng ngực.

Không sao dần được bị thống đang ngập tràn cân não, Sĩ Nguyên quay người lại phủ phục cạnh gối cha già, kêu lên bi thiết:

- Vì con mà hại lây đến cha!

Đòn điểm huyết trước khi bỏ đi của Vô Tình lệnh chủ đã làm tiêu tan tất cả thành tựu mà Triệu Bồi Nhân đã khổ công tu tập suốt hai mươi năm trời.

Mộng khôi phục công lực của vị Long Phụng lệnh chủ đáng thương giờ đây kể như đã thành mây khói, trên cơ thể ông cố nhiên phải gánh chịu một sự hành hạ ghê gớm, mà trên tinh thần cũng chẳng kém suy tàn. Nỗi thống khổ của ông lúc đó thật khó thể mà hình dung.

Thế nhưng khi thấy thân hình quá ai oán của đứa con, ông gượng cười dần cơn đau cổ tạo một nụ cười, để khích lệ cho con:

- Nguyên nhi, núi rừng sông tận cũng chưa phải là hết lối, sự thu hoạch hôm nay đã vượt xa sự trù liệu của cha, như vậy cũng đủ đáng cho ta phần khởi hơn là âu sầu. Lão ma đầu ấy trăm phương ngàn tính, nhưng rốt cuộc cũng không qua nổi một nước cờ của cha. Mỗi khổ tâm mà hai mươi năm trời cha mang, bây giờ chỉ trông vào sự nỗ lực của con!

Đã được cha mẹ chàng trui luyện hào tâm từ thuở nhỏ, nghĩa khí của Sĩ Nguyên, không kém gì cha. Chàng ngẩng đầu lên rắn rỏi:

- Thưa cha, con quyết hứa không bao giờ phụ lòng kỳ vọng của cha.

Và giọng chàng vụt đổi sang lo lắng:

- Nhưng võ công của cha có hy vọng gì khôi phục lại được chẳng?

Triệu Bồi Nhân cười nhẹ, nhướn mày:

- Chỉ cần con có thể tịnh tiến, để ba năm sau đánh bại Vô Tình lệnh chủ, còn võ công của cha có khôi phục hay không chẳng phải là vấn đề quang trọng!

Sợ con mình thương tâm quá đáng, ông ngừng lại giây chốc và bổ sung thêm câu:

- Có Nữ hoa Đà mẹ con đây giúp sức, cha cần muốn khôi phục công lực tất nhiên có rất nhiều hy vọng thành tựu quá lắm, là phí thêm một khoảng thời gian mà thôi. Từ nay về sau, con đừng nên để tâm lắm vào việc cha khôi phục công lực hay là không!

Sĩ Nguyên thừa hiểu cha chàng nói thế, cốt để an ủi chàng thôi, lòng thấy càng thương cha vô tả.

Chàng thầm quyết với lòng mình, không những trong vòng ba năm phải luyện cho kỳ được võ thuật kinh người mà đánh bại kỳ được Vô Tình lệnh chủ, để trả mối sỉ nhục hôm nay.

Đồng thời, chàng phải giúp cha khôi phục lại toàn bộ công lực để tròn phận hiếu của người con.

Nhìn thấy thần sắc cương quyết của Triệu Sĩ Nguyên, tuy không hiểu chàng đang nghĩ gì, nhưng Triệu Bồi Nhân cũng đoán được đại khái. Ông thăm vui mừng trong lòng, lên tiếng khích lệ thêm:

- Bắt đầu từ ngày mai, con nên bắt tay vào lời hứa của con với Vô Tình linh chủ. Khởi trình vào cuộc phần đầu kiên trì. Cha biết con đang có nhiều nghi vấn trong lòng, vậy hôm nay cha sẽ đem ra giải đáp tất cả cho con hiểu?

Và ông quay đầu sang Cổ mộ Liên mỉm cười bảo:

- Liên muội, mừng cho đại nạn hôm nay đã vượt qua khỏi, em vào sửa soạn một ít thức ăn, gọi là tiễn con nó lên đường.

Sĩ Nguyên vô cùng sửng sốt:

- Để tiễn con lên đường?

Triệu Bồi Nhân gật đầu:

- Phải, sáng mai con phải lên đường ngay!

Sĩ Nguyên thần sắc bi ai:

- Không lẽ cha mẹ chẳng thể tự mình chỉ dạy võ công cho con sao?

- Tất cả sở học của cha, đều xuyên qua mẹ con truyền dạy hết cho ba anh em con rồi, cũng chẳng còn gì để dạy nữa. Dù con ở bên cạnh cha mẹ cho khổ luyện thêm ba năm đồng thời đã được linh dược mẹ con giúp thêm sức, giỏi lắm chỉ nâng cao công lực và hỏa hầu bằng với trình độ của cha hai mươi năm về trước là cùng. Cố nhiên sẽ được liệt vào hạng cao đệ nhất võ lâm, nhưng nếu dựa vào đó để mà đối kháng với vị Vô Tình linh chủ của hôm nay nhất định là khó mà thắng nổi. Nếu như mà con không chịu xông pha ra ngoài để cầu danh sư, con đừng hòng đánh bại được Vô Tình linh chủ.

Sĩ Nguyên thơ ngây hỏi:

- Trong thiên hạ, còn có ai võ công hơn cha?

Triệu Bồi Nhân bật cười:

- Hiện thời cha dù có khôi phục được công lực, cũng đánh không lại Vô Tình linh chủ và Âm Dương linh chủ nữa! Con nên hiểu học võ như đi thuyền ngược dòng, không tiến là phải thoái. Chút tài mọn của cha, giờ đây đã hết kể tới rồi. Huống chi, ngoài trời còn trời, trên người còn người. Trong rừng núi, trên sông hồ, đâu cũng có kỳ nhân dị sĩ, chỉ vì họ không màng danh lợi nên ít người biết đến đó thôi.

Sĩ Nguyên trầm ngâm vụt hỏi:

- Cuộc mật ước năm xưa giữa cha và Vô Tình linh chủ từ đâu chí đuôi ra sao, cha có thể thuật lại cho con biết được không?

Triệu Bồi Nhân gật đầu:

- Kỳ hẹn hai mươi năm đã qua, cha có thể nói được rồi...

Sĩ Nguyên ngồi thẳng người chăm chú lắng nghe Triệu Bồi Nhân bằng giọng trầm trầm bắt đầu kể:

- Tình thế võ lâm năm xưa có ba nhân vật tiêu biểu đáng kể nhất là Long Phụng linh chủ của cha, Vô Tình linh chủ của Tào Duy Ngã, và Âm Dương linh chủ của Lý Thái. Tuy chánh tà khác biệt, và hành sự bất đồng nhưng linh đến như người đến, thật là chiếm trọn vinh dự của võ lâm.

Ngừng đi một lúc, ông tiếp lời:

- Trong ba linh chủ chúng ta, thì Âm Dương linh chủ Lý Thái tánh nửa thiện nửa ác, quen nét nông cuồng khóc chọc, khó trêu tới, nhưng được cái thích thói an nhàn không có chí lớn. Tuy rằng, hành vi lang ác nhưng ảnh hưởng chỉ có hạn. Chỉ có Vô Tình linh chủ Tào Duy Ngã tâm tánh ác độc đã đành, lại còn đã

tâm thôn tính cả võ lâm. Cái hung niệm ấy thật là di độc khắp giang hồ. Riêng cha vốn nhậ đường danh lợi, sở dĩ phải chen mặt giang hồ chẳng qua là để kèm chế bọn họ thôi.

Sĩ Nguyên chợt ngắt lời:

- Trong ba vị lĩnh chủ, nghe nói công lực của cha cao hơn hết.

Triệu Bồi Nhân nhớ đến thời hiển hách năm xưa, không khỏi hào quang bừng ngời lên ánh mắt, ông mỉm cười tiếp lời con:

- Trong ba trăm chiêu, cha có thể đánh bại Vô Tình lĩnh chủ, và trong vòng hai trăm chiêu cha có thể đánh bại được Âm dương lĩnh chủ!

Sĩ Nguyên cũng hứng khởi lây:

- Có cha, Tào Duy Ngã và Lý Thái tất phải kỵ nể phần nào!

Triệu Bồi Nhân lắc đầu:

- Nếu họ kỵ nể thì không hề có việc cha phải cùng Vô Tình lĩnh chủ mật đàm để trao đổi điều kiện.

Sĩ Nguyên phẫn hận:

- Lão khốn Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã đã chẳng ra gì, tại sao cha không giết chết lão đi, mà phải hy sinh công lực mình, để làm một cuộc đổi trao gì đó?

- Tại cha lúc đầu quá coi thường Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã, nhằm lão chẳng làm gì ra trò, đợi khi cha khám phá được tham vọng thôn tính võ lâm và âm mưu nguy hại giang hồ của lão, thì sức đã chẳng tụt tâm, muốn trừ lão cũng chẳng thể được.

- Tại sao thế?

Triệu Bồi Nhân thở dài:

- Cha nhất thời sơ hở phạm vi phòng bị, chẳng dè Vô Tình lĩnh chủ ngầm bành trướng thế lực khắp các nơi võ lâm thiên hạ, đồng thời bên cạnh lão luôn luôn có tám tên ma đầu ẩn phò, võ công tuyệt cao, sát cánh phòng vệ cho nên cha đành phải hạ mình đàm phán điều kiện với lão.

Sĩ Nguyên hoài nghi:

- Thế lực của Tào Duy Ngã đã thành hình, tại sao lão còn dung túng cha?

- Vì các đại môn phái rất có cảm tình với cha, lão sợ cha có thể liên hiệp các đại môn phái đối phó lại lão.

- Đã vậy con không hiểu tại sao cha lại để lão ma ấy phé đi công lực mà chẳng kết liên với các đại môn phái lại, cùng lão quyết định một trận sống mái, nhọc một lần mà đỡ hậu hoạn mai sau!...

Triệu Bồi Nhân cười chua chát:

- Lúc đó thực các môn phái quá suy yếu, nhân tài rời rạc, nếu liều một trận tất chết chóc hao bớt rất nhiều. Vì thế mà cha không nỡ tiến hành!

Sĩ Nguyên không sao dần được lòng kính phục!

- Cha đem tất cả trọng trách an nguy của võ lâm, gánh lấy một mình.

Chàng chợt rung động kêu lên:

- A! Thưa cha, theo con thấy thì cha đã mắc mưu của Vô Tình lĩnh chủ rồi! Nhất định là năm xưa sự chuẩn bị của lão chưa ổn, chỉ có cái giàn giá bên ngoài, cho nên lão mới chấp thuận điều kiện ẩn tích hai mươi năm của cha, để lão ngầm tranh thủ thời gian chuẩn bị.

Triệu Bồi Nhân qua phút giây ngấm nghĩ, buông tiếng thở dài:

- Qua sự nhận xét của con, cha nhận thấy quả nhiên đã mắc mưu lão!

Nhưng liền theo đó ông bật cười sáng khoái:

- Song lễ, trong khi đó cha cũng có dụng tâm tranh thủ thời gian y như lão!

Và bằng ánh mắt áy náy ông quay sang phía vợ:

- Liên muội, đây cũng là chỗ ngu huynh đã nói có lỗi với Liên muội vậy!

Cổ mộ Liên chỉ mỉm cười mà không đáp, Sĩ Nguyên nóng nảy hỏi:

- Dụng tâm tranh thủ thời gian của cha với mục đích sắp đặt điều chi quan trọng?

- Cha đem toàn bộ võ công tâm pháp của cha, chép thành mười phụ bản, phân truyền cho mười vị thiếu niên có tư cách tốt nhất, dự tính trong thời gian hai mươi năm chúng phải có nhiều thành tựu, đủ để ngăn chớ hùng oai của lão Vô Tình lĩnh chủ!

Cổ mộ Liên khi đó mới chen lời:

- Nghề riêng dấu kín, đây là chứng bệnh thông thường trong võ lâm. Nhưng Nhân huynh làm trái lại, tưởng rằng thiếp không tán đồng diệu kế của Nhân ca à? Nhân ca quá lo xa thì thôi?

Triệu Bồi Nhân đỏ mặt:

- Vì khi đó chúng ta mới thành hôn kia mà!

Cổ mộ Liên cười dịu dàng:

- Hai mươi năm tình chồng nghĩa vợ, cho đến bây giờ Nhân ca mới hiểu rõ lòng dạ của thiếp. Nhân ca đã đem thân tuyệt học của mình tùy tiện cho mười thiếu niên mà Nhân ca cho là có hành vi khả nhất. Nhưng đối với tâm tánh của con người họ. Nhân huynh không thể có sự kiểm soát trường kỳ. Vạn nhất một người không đủ khả năng hoặc giả chừng họ biến đổi tánh nết, trở thành những tên tiểu ma đầu quá lợi hại, thì...? Thiếp thấy rằng Nhân ca quá trung hậu thôi.

Triệu Bồi Nhân nhè nhẹ mỉm cười:

- Điều đó, ngu huynh cũng đã nghĩ tới!

- Nghĩa là Nhân ca đã có biện pháp đề phòng một khi hậu hoạn về mười tên truyền nhân, có thể xảy ra?

- Phải, Ngu huynh đã dùng đến pháp “Thấu Huyết Tỏa Mạch”. Khóa đi hai mạch “Nhâm và Đốc” của chúng khiến nội lực chúng cần tu trong hai mươi năm, vô phương phát huy được toàn bộ, chẳng nếu trải qua thủ tục giải tỏa đặc biệt, công lực mà chúng phát huy ra được giới hạn chỉ bằng hạng cao thủ tầm thường khắp trong võ lâm mà thôi.

Cổ mộ Liên rất ưng ý gật đầu:

- Phương pháp ấy rất hay, nhưng nếu công lực của Nhân huynh không thể khôi phục, hoặc giả chúng ta không thoát khỏi kiếp nạn hôm nay, có phải chúng cả tốt lẫn xấu đều bị Nhân ca làm hỏng cả chân tài đi không?

Triệu Bồi Nhân cười đắc ý.

- Về điểm đó, thì ngu huynh cũng đã nghĩ đến chu đáo rồi. Nên ngu huynh có nhờ một vị kỳ nhân, vốn là bạn vong niên của ngu huynh, nhờ y thâm khảo sát, phẩm cách cùng tâm tính của mười tên thiếu niên ấy, gặp tới cần yếu, y sẽ thay ngu huynh mà giải thông kinh mạch cho họ.

Cổ mộ Liên chân thành khâm phục người chồng tài ba mưu trí đủ đầy:

- Nhân ca lo liệu việc chu đáo như thế, quả không còn sợ điều chi sơ thất nữa, cũng chẳng uống đi một hý sinh to tát của vợ chồng ta!

Sĩ Nguyên chợt kêu lên thảng thốt:

- Con nhận thấy sự sắp xếp của cha vẫn còn điều đáng ngại!

Triệu Bồi Nhân cũng hơi hoang mang.

Sĩ Nhân hỏi ầm ừ:

- Vạn nhất... vạn nhất vị lão tiền bối mà cha đã ủy thác trách nhiệm chẳng may chết, có phải là di đại sự của cha hay không?

Cổ mộ Liên cũng lên tiếng phụ họa:

- Trời có mưa giông bất trắc, người có phúc họa vô thường. Nhân ca đã gọi vị đó đó là vong niên bằng hữu, tất nhiên tuổi tác lớn hơn Nhân ca nhiều... Điều của Nguyên nhi nêu ra cũng đáng lo lắng.

Triệu Bồi Nhân cười tin tưởng:

- Người bạn già của ta ấy, tu lớn hơn ta có gần năm mươi tuổi cũng chưa sao!

Sĩ Nguyên tròn mắt:

- Như thế vị lão tiền bối đó năm nay đã hơn một trăm tuổi.

Triệu Bồi Nhân gật đầu:

- Nếu ta nhớ không lầm thì năm nay ông ta đã một trăm lẻ hai tuổi.

Cổ mộ Liên vội hỏi:

- Y là ai? Thiếp có biết mặt chưa?

- Tất cả bạn bè của ngu huynh chỉ có người này là Liên muội chưa biết mặt. Người chẳng màn danh lợi, thích sống cuộc đời đạm bạc với trăng mây, trừ ta ra, ít ai biết đó là một vị võ lâm kỳ nhân. Chính ta đây cũng chỉ gặp người đó được có ba, bốn lần. Văn tài cũng như võ công của người đều quán tuyệt thế nhân, giá như người xuất đầu hành hiệp, thì ba tên Lệnh chủ chúng ta đã không còn đầu diện sắc!

Sĩ Nguyên hơi nhú mày:

- Cha cùng vị kỳ nhân ấy, chỉ hội kiến nhau có mấy lượt mà cha lại tin tưởng được người ấy à?

Triệu Bồi Nhân cười ha hả:

- Cái quý ở sự giao du là hiểu nhau ở tấm lòng, gặp nhau ba bốn lần cũng đủ lắm rồi!

Cổ mộ Liên đỡ lời chồng:

- Những bậc kỳ nhân bao giờ cũng có một sắc thái đặc biệt, chỉ gặp qua một lần, họ có thể nhận thức giá trị nhau ngay. Sau này khi kinh nghiệm và lịch duyệt của con dồi dào, con sẽ không lấy đó làm thắc mắc nữa!

Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Chẳng hay lão tiền bối đó hiện ẩn cư nơi nào để khi tiện con sẽ đến bái viếng người!

Triệu Bồi Nhân đáp gọn:

- Y ẩn cư tại Quân Sơn.

Sĩ Nguyên rung động:

-Ồ! Thì ra cha muốn cho con đến đầu phục vị lão tiền bối đó?

- Phải, cha đã có ý nhờ người thành toàn cho con. Giờ đây càng nên đến gặp người!

Sĩ Nguyên phấn khởi:

- Quân Sơn rất gần đây. Sau này con có thể thường thường về chăm nom cha mẹ!

Triệu Bồi Nhân vụt nghiêm sắc:

- Không! Trước khi con chưa đánh bại được lão Vô Tình lệnh chủ, cha cấm con không được trở về đây mà thăm cha thăm mẹ!

Và ông buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Mà thật ra thì chúng ta cũng không còn ở nơi đây được nữa rồi!

Triệu Sĩ Nguyên kinh sững kêu lên:

- Cha...

Nhưng Triệu Bồi Nhân đã khoát tay chặn lời:

- Xưa Võ Vương đi trị thủy, ba lần qua nhà chẳng tạt bước vào thăm. Tinh thần trách nhiệm ấy, cha hy vọng con cũng nên noi theo.

Sĩ Nguyên vốn thiên tánh đỉnh ngộ, hiểu ngay hàm ý của cha già, hùng tâm vụt bừng lên khoe mắt, trịnh trọng cất lời:

- Con xin ghi khắc lời cha dạy!

Triệu Bồi Nhân gật đầu thỏa mãn:

- Tốt lắm, như vậy mới xứng là con của cha. Vậy bắt đầu từ hôm nay, con đã chánh thức là Tân Long Phụng lệnh chủ!

Sĩ Nguyên bàng hoàng:

- Thừa cha, con thấy rằng danh hiệu lệnh chủ ấy phải do đại ca thừa kế. Sau đại ca còn có nhị ca, cho nên điều cha dạy con khó mà tuân mệnh!

Triệu Bồi Nhân lại lần nữa nghiêm sắc:

- Biết con không ai bằng cha, đại ca con tuy thành tín có dư, nhưng không đủ tài lập đại nghiệp, nhị ca con lại hếch hạc chẳng biết lo xa, đều không phải là kẻ ứng phó nổi cuộc diện vô lâm mai hậu, cha chọn con gánh lấy trọng trách đó, không phải mới quyết định hôm nay mà thật ra đã có ý lâu rồi. Cho đến bây giờ, cha mới chánh thức giao phó đó thôi!

Và ông ta trầm giọng tiếp:

- Ta mong rằng con đừng làm ô nhục uy danh của bốn tiếng Long Phụng lệnh chủ.

Thấy cha đã quyết, Sĩ Nguyên hết dám khước từ, chàng rần rỏ đáp:

- Con quyết chẳng làm ô nhục danh nhà!

Triệu Bồi Nhân nở nụ cười nhẹ nhõm, mỉm cười quay sang Cổ mộ Liên:

- Liên muội, chúng ta cũng nên trang bị cho con chút đáng sắc chứ!

Cổ mộ Liên mỉm cười hội ý, rời khỏi ghế bước vào trong nhà. Không lấy sau lưng ra một chiếc mâm son, bên trên mâm có để bốn vật. Phía dưới cùng là một cái áo trắng ngời ngời ánh bạc. Bên trên lớp bạch bào, nơi chính giữa có sắp ba thanh kiếm nhỏ màu vàng dài độ bốn tấc, trên chuôi kiếm chạm hình một rồng một phụng linh xảo dị thường, lung linh như sống, có lẽ đấy là “Long Phụng lệnh” mà xưa kia Triệu Bồi Nhân đã hành hiệp giang hồ!

Hai bên cạnh, phải và trái của ba ngọn Long Phụng lệnh, có để hai vũ khí, một bạc một vàng. Một thoáng trông qua hình thức hai thanh vũ khí giống hệt nhau, nhưng khi nhìn kỹ lại sẽ thấy điểm khác biệt.

Nơi chuôi của thanh màu vàng chạm hình một con rồng vàng đang trương nanh mua vuốt, phới phới như sống.

Thanh màu bạc nơi chuôi lại chạm con phụng bạc, cũng hé mở vươn móng, do đấy mới thoáng trông rất giống nhau!

Qua sự giải thích của Triệu Bồi Nhân, ba thanh tiểu kiếm đúng là Long Phụng lệnh.

Thanh vũ khí kỳ lạ hình rồng màu vàng nọ tên gọi là Long chưởng, thanh hình Phụng sắc bạch tên gọi Phụng chưởng là hai món khí giới đặc biệt của Triệu Bồi Nhân dùng vàng ròng ngân mẫu đúc nên, đã từng oai danh chấn động khắp vùng vô lâm thiên hạ.

Và chiếc bạch bào long lanh màu bạc nọ, chính là trang phục đặc biệt, biểu hiệu của Long Phụng lệnh chủ.

Nhận những vật ấy, Sĩ Nguyên cảm thấy trách nhiệm của võ lâm thiên hạ đã đè nặng lên vai mình. Chàng không khỏi che hào tính bộc phát, ngửa cổ buông ra một tiếng hú hào hùng, dội lan khắp không gian bốn bề...

Nhìn thấy thần uy của con, vợ chồng lão Long Phụng lệnh chủ không khỏi nhìn nhau, nhướn miệng cười sung sướng.

6. Vô Tình Tiên Tử

Lần xa gia đình này, Triệu Sĩ Nguyên khoác bên trong chiếc ngân bào lóng lánh như sao chiếu biểu hiệu đặc biệt của Long Phụng lệnh chủ.

Bên lưng chàng giắt đôi Long chuông Phụng chuông, có cơ quan co giãn tùy nghi, dẫu cất thật dễ dàng.

Phía ngoài lớp ngân bào chàng khoát thêm một chiếc áo nho sinh màu lam, nét phong lưu tuấn tú của lối nhân văn ấy, mấy ai ngờ được đây là một vị Tân Long Phụng lệnh chủ của đương kim võ lâm?

Mang một tâm tình nặng trĩu, Triệu Sĩ Nguyên mỗi bước rời xa cố thổ, mỗi bước quay đầu lại lùi ngùi nhìn mái nhà thân yêu.

Chàng hình dung cảnh sum vầy thân mật của năm mái đầu già trẻ thuở nào, ánh mắt chàng không khỏi cay cay hai giò lệ nóng!

Ôi lời ngọt ngào của mẹ hiền như tiếng ru êm đềm vắng vắng mãi bên tai.

- Nguyên con, đừng đi chơi lâu con nhé, nhớ là mẹ ở nhà trông con lắm đấy!

Chàng vụt như quên hẳn hiện tại mỉm cười đáp lấy một mình:

- Mẹ, con đâu phải còn nhỏ nữa, mẹ quá bận tâm cho con thôi.

Chợt một chuỗi cười lanh lảnh vang lên, khiến Sĩ Nguyên giật mình sức tỉnh, tiếp theo đấy một giọng nói khe khẽ khá quen tai:

- Tam ca vừa xa mẹ đã nhớ rồi à? Tiểu muội theo chân giải buồn giúp anh nhé!

Sĩ Nguyên lập tức bắn mình rời xa nguyên vị ba thước, ánh mắt như điện chớp quét quanh bốn phía:

- Ai?

Và tia nhãn quang của chàng bắt gặp ngay ả ma nữ Tào Tú Nga, từ trong bụi rậm chui ra, đang đưa đôi mắt lẳng lơ nhìn chàng mỉm cười tủm tỉm:

- Thật là mắc cỡ, lớn sỗ sộ như thế mà còn nhớ hơi mẹ.

Và ánh mắt sắc như dao của ma nữ họ Tào, lại một phen lăm lộn đảo rình trước khi tiếp nối tròn câu:

- Tam ca có biết chẳng từ “mẹ” ra còn có những bóng sắc diễm kiều đáng cho Tam ca tưởng nhớ đến!

Sĩ Nguyên qua phút giây định thần, nhớ đến ác tâm của “Vô Tình lệnh chủ” Tào Duy Ngã, đôi mắt sao lập tức ngời lửa hận, chàng nghiêng rặng cao giọng:

- Rõ mặt dày! Nên nhớ là thiếu gia hôm nay chẳng vị nể nàng đâu, nàng nhiều lời ma không hay!

Bằng một sắc thái rất quyến rũ, Tào Tú Nga hơi ngửa cổ ra sau cười tung cả đôi gò ngực tròn vung, giọng nửa nũng nịu nửa như khiêu khích:

- Chu choa! Người tam ca yêu quý của em, mấy thuở đã vị nể tiểu muội Tú Nga này.

Tiểu muội rất muốn được nhìn thấy. Khi mà tam ca không cần vị nể như thế nào để sau này lúc hai chúng mình đã già, nhắc lại cho vui với lũ cháu!

Sĩ Nguyên gầm lên:

- Muốn thấy có khó chi, thiếu gia hôm nay giết mi đây!

Tay áo rộng của chàng theo câu nói phất lên một luồng chưởng kinh đã cuồn cuộn vận tụ nơi lòng bàn tay, và chực sắp phóng ra sau một cái vẩy...

Tào Tú Nga chẳng chút chi sợ hãi, ưỡn ngực đồng đánh nhích lên:

- Tam ca đánh đi, đánh ngay chỗ này tốt nhất!

Công lực của Sĩ Nguyên tuy không sánh kịp lão đệ nhất ma đầu Vô Tình lĩnh chủ nhưng tuyệt kỹ gia truyền “Tam quang thần công” của chàng, hỏa hầu đã đạt đến mức thâm hậu trong võ lâm trang lứa anh hùng, có thể nói là chàng đứng vào hàng kiệt liệt.

Ngọn chưởng lực trầm hùng chàng sắp sửa phát ra kia sức dư phá non vỡ đá, nếu một khi chàng giáng xuống, tánh mạng Tào Tú Nga cũng khó thoát sống...

Nhưng trước dáng gợn tình của Tào Tú Nga, mà sóng ngực vốn đầy căng sinh lực càng vung nhọn thêm qua cái ngửa ngửa của chiếc lưng ong, nhấp nhô nhấp một cách đa tình như sẵn sàng đón đợi bàn tay phủ ập.

Sĩ Nguyên bỗng đâm ra sượng mặt, hết còn can đảm đâu vận chưởng nhả kinh để sát hại đối phương.

Như chợt bị rắn độc cắn phải, Sĩ Nguyên vội thu hồi chưởng thế, nhảy ngoắt người ra tuốt trượng xa, gái không biết chi là hổ thẹn mà chàng trai lại mặt đỏ như lửa hơ.

Tào Tú Nga cười rung cả suối tóc:

- Tam ca “Bồng đảo công” của tiểu muội so với “Tam quang thần chưởng” của tam ca như thế nào?

Sĩ Nguyên càng nghe trái tai nóng mặt, dù không kinh nghiệm trên vấn đề nam nữ.

Nhưng chàng thừa hiểu danh từ “Bồng đảo công” mà ả ma đầu thốt lên không chút ngượng miệng kia là ám chỉ những cái gì?

Tự biết mình không làm sao trây được như ả ma nữ, mà ở lại cũng khó mà nghe lọt tai những lời quá vô sĩ. Sĩ Nguyên “hừ” to lên một tiếng miệt khinh và nhún chân thoát đi nhanh...

Tào Tú Nga vụt ngưng ngang chuỗi cười, cất cao giọng gọi:

- Tam ca muốn đến Quân Sơn, tiểu muội đã chuẩn bị sẵn sàng thuyền ghe, xin tam ca đáp thuyền tiểu muội mà đi!

Sĩ Nguyên lòng rung động thâm:

“Do đâu nàng biết ta đến Quân Sơn?” Lập tức, chàng thu hồi bộ pháp quay lại nghiêm mặt hô:

- Ai bảo là ta đến Quân Sơn?

Tào Tú Nga nguyệt dài hờn dỗi:

- Không đến Quân Sơn thì thôi làm gì hung lên thế?

Và bây giờ đến lượt nàng xoay bước bỏ đi.

Bằng qua sắc diện cùng lời lẽ của ả ma đầu, Sĩ Nguyên bỗng đâm ra bối rối lo âu...

Vì sự sắp xếp của cha chàng nếu như bị Tào Duy Ngã biết rõ hết, thì hậu quả xảy ra cho võ lâm thật khó mà lường được. Nhất định chàng phải hỏi ra lẽ trắng đen, và với một cái lắc mình, chàng đã đứng chặn trước mặt Tào Tú Nga, giăng tay đón lối:

- Ê... ê! Khoan đi đã!

Tào Tú Nga tròn xoe đôi mắt lẳng lơ, trơ mặt:

- Cái gì ê ê? Người gọi ai là ê ê? Rõ không biết thẹn, giữa thanh thiên bạch nhật lại đón đường chọc gái, chả nhẽ người không biết câu “Nam nữ thọ thọ bất thân” sao? Thật là hành động của một trang thiếu niên anh hùng... hừ... có xê ra tránh đường cho bản cô nương không?

Bàn tay lỏng theo câu nói phất ra một luồng kinh lực như sóng ngầm xô thẳng về phía chàng trai họ Triệu.

Sĩ Nguyên vừa then vừa giận, tình thế chưa cho phép chàng trả đòn, chỉ còn cách né người tránh đi, nhưng khuôn mặt tuấn tú đã đỏ rực đường say nắng.

Chàng áp ứng cắt lời:

- Xin cô nương chớ giận... tại hạ... tại hạ có việc muốn hỏi, mới mạo muội ngăn trở lỗi đi.

Thấy thái độ lúng túng của đối phương ả ma nữ chừng như đã thỏa ý, khúc khích bật cười lên:

- Sao? Cũng có lúc người cầu lụy đến ta chứ?

Và âm thanh nàng bỗng nửa chừng thấp đi lại như ve vuốt:

- Người phải gọi ta bằng một tiếng Tú muội muội, ta mới nói cho người biết.

Sĩ Nguyên cắn môi khựng đi một chút cương quyết lắc đầu:

- Long Phụng lệnh cùng Vô Tình lệnh thì không đội trời chung, chúng ta thật ra cũng không có gì để nói nhau cả.

Tào Tú Nga chợt rần mặt cười lạnh:

- Không chịu gọi ta bằng Tú muội muội vì ân oán lớp người trước hay vì không yêu được ta?

Câu hỏi sống sượng của nàng con gái điêu ngoa khiến Sĩ Nguyên tròn mắt cứng họng, chưa biết phải xử sự như thế nào, Tú Nga đã thở dài một tiếng tiếp lời:

- Giả như người chịu cùng ta kết hợp, khác nào như rút bớt củi đổ trong lò, không những xóa tan hiềm khích của lớp người mà chúng ta...

Sĩ Nguyên càng nghe càng thêm nóng mặt mắng thầm:

“Mi quả không hổ là con gái một lão ma đầu, xưa nay chỉ có trâu tìm cột, lý đâu cột lại tìm trâu.” Và không còn can đảm đâu nghe tiếp, Sĩ Nguyên cũng chẳng buồn ừ hử đáp lại, với một thức “Tiềm Long thẳng thế”, chàng vọt bắn người đi như mũi tên lìa nỏ.

Tào Tú Nga để đầu bỏ sẩy đi một con mồi béo bở của tâm tình, đôi hài sen khê dậm đất, thân ảnh như một đóa mây hồng vùn vụt đuổi theo.

Tuy lẳng lơ mất nét, nhưng một thân võ học của nàng được sự chân truyền của Vô Tình lệnh chủ ít có ai sánh kịp.

Thân pháp “Khinh vân ngự phong” nàng đang thi triển kia, tuy không sao đuổi kịp Sĩ Nguyên nhưng khoảng cách trước sau của đôi bên không hề nổi rộng.

Tự hiểu không sao vượt qua nổi chàng trai, để chặn lối ngăn đường, Tào Tú Nga lập tức dùng một đòn tâm lý:

- Được rồi, người đã không biết điều đừng trách Vô Tình tiên tử này sao đối với người quá vô tình. Tốt lắm ta không thèm đuổi nữa đâu, mà ta sẽ đem những điều nghe lỏm được hôm qua tại nhà người mét lại cho cha ta biết!

Quả nhiên câu nói ấy có hiệu nghiệm, đầu óc Sĩ Nguyên vụt bừng lên một tia hy vọng...

Nếu thật đúng như lời Tú Nga thổ lộ câu chuyện riêng của gia đình chàng, chỉ có một mình nàng biết được và chàng có thể tìm cách tạm thời im miệng ả ta cho cơ mật khỏi diễn lưu ra ngoài. Chờ khi chàng đến Quân Sơn xong tìm phương bổ cứu lại may ra cuộc diện không đến đối oan lắm!

Nghĩ thế, chàng vội dừng bước quay trở lại hướng Tú Nga đang đứng đợi Chẳng ngờ khi chàng sắp tiến đến cạnh nàng, Tú Nga vụt đảo tròn đôi mắt sắc như vừa chợt nghĩ ra một điều chi hệ trọng...

Liền theo đó nàng rướn người nhảy vọt ra mấy trượng.

Sĩ Nguyên nghe hư tức bừng lên cần cổ:

- Cô đã tới muốn trở lại, sao cô lại bỏ chạy đi.

Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga đứng xa lắc cách đây năm trượng hơn, cười khanh khách:

- Muốn nói gì, đứng xa xa mà nói tốt hơn!

Sĩ Nguyên tròn mắt chẳng hiểu:

- Tại sao cô lại đi sợ tôi thế?

- Biết đâu người chẳng hạ độc thủ giết ta để ém miệng.

Lời lẽ nghe như đùa, nhưng thâm ý thật chẳng đùa chút nào!

Sĩ Nguyên là một người chính nhân quân tử, đâu bao giờ chịu xuống tay ám toán kẻ địch, huống hồ kẻ ấy là Vô Tình tiên tử chỉ là một nàng cô gái không kém không hơn.

Nghe xong lời Vô Tình tiên tử Tú Nga chàng đành khựng bước lắc đầu cười chua chát:

- Cô nương quá xem thường họ Triệu này thôi!

Vô Tình tiên tử bưng miệng cười khúc khích:

- Nếu xem thường người thì Vô Tình tiên tử này đâu đến đổi biến thành kẻ hữu tình!

Sĩ Nguyên nhú mày, lảng sang chuyện khác:

- Tại sao cô lại đến nhà tôi để nghe lỏm chuyện của chúng tôi?

Vô Tình tiên tử nửa đùa nửa thật:

- Vì dạ nhớ người, nên một mình ta lên trở lại nhà người!

Sĩ Nguyên hỏi gặng:

- Chỉ một mình cô?

- Tất nhiên chỉ một mình ta, nếu như người có thêm người em gái, ta đã đem anh ta cùng theo rồi!

Sĩ Nguyên không buồn để ý đến câu nói của cô gái, hỏi tiếp:

- Cô thật chưa đem chuyện cô nghe lỏm được nói lại với cha cô?

Vô Tình tiên tử cười khanh khách:

- Tuy rằng chưa... nhưng... nhưng cha ta cũng sắp tới đây tìm ta bây giờ...

Sĩ Nguyên lòng càng rung động, một quyết định chợt lóe lên cân não, bằng bất cứ giá nào chàng phải tìm cách ngăn chặn những dự tính của cha chàng không lọt vào tay của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã, trước khi chàng đến được Quân Sơn. Bằng không, vị kỳ nhân mà chàng sắp sửa thụ giáo cùng người, nhất định phải bị độc thủ của Vô Tình lệnh chủ.

Giết nàng chẳng? Nhất định là không ổn rồi, vì qua thân pháp vừa rồi của Tú Nga, chàng có muốn giết nàng diệt khẩu cũng không phải dễ, huống hồ Sĩ Nguyên không phải là lòng lang tay độc!

Nhìn thấy sắc thái bối rối hiện lên nét mặt chàng trai, ả ma nữ Vô Tình tiên tử mỉm cười đắc ý” - Tiểu muội hứa không học những điều mình nghe được với gia phụ, nhưng Triệu tam ca phải chấp nhận một điều kiện của tiểu muội.

Sĩ Nguyên mím môi:

- Điều kiện gì?

- Cho tiểu muội dùng thuyền đưa tam ca đến Quân Sơn, gọi là chút lễ tiễn đưa người lên đường thụ nghiệp.

Sĩ Nguyên không khỏi ngần ngại khó xử!

Chấp nhận theo điều kiện của nàng khác nào mặc nhiên thừa nhận mối tình bất chính của nàng đối với mình.

Bằng không ư? Hậu quả tai hại sẽ khó lường được, con đường tiến thủ của chàng kể như bế tắc luôn!

Đã là đại trưởng phu, lại đang gánh lấy trọng trách an nguy vô lâm trên người, chàng phải biết gạt bỏ mọi tiểu tiết để đeo đuổi cái lớn.

Huống chi từ đây đến Quân sơn cũng chỉ mấy chục dặm đường sông, chàng cứ giữ đúng thái độ đường đường chính chính của người quân tử, nhắm cũng chẳng có gì đáng ngại.

Và như thế, chẳng những chàng đã làm vừa theo ý ả ma nữ lại có thể bên cạnh kèm chế ả ta từ đây đến Quân Sơn. Một khi tới mục tiêu rồi, chàng rút tìm ngay vị kỳ nhân đó, để cùng ông gấp thời tìm phương đối phó, còn sợ chi lão ma đầu Tào Duy Ngã đón ngõ ngăn rào.

Nghĩ thế chàng gạt đầu ưng thuận:

- Được!

Nhưng nghĩ sao, chàng bổ xung thêm một câu:

- Nhưng nếu cô nương có... có những thái độ không đúng đắn, tôi bỏ thuyền đi ngay đấy nhé!

Không ngờ Sĩ Nguyên chấp nhận dễ dàng như thế, ả ma nữ Vô Tình đã mừng như mở hội trong lòng, vội lác mình đi trước vẫy tay gọi lại phía sau:

- Tam ca theo chân tiểu muội!

Sĩ Nguyên lập tức phi thân bèn gót theo nàng.

Cả hai có ngờ đâu, khi họ vừa rời bước, từ sau một bụi rậm gần cạnh hai người chui ra một lão già sắc phục sang trọng, da mặt hồng hào quắc thước nhìn theo bóng lưng hai người, lão buông tiếng cười âm hiểm:

- Con ranh cái, người đã mê trai mà định phản bội cả cha già. Hừ! Nhưng mưu của thổ con sao qua nổi cáo già!

Không cần đoán, cũng hiểu ngay kẻ vừa xuất hiện chính là Vô Tình lĩnh chủ Tào Duy Ngã. Nhân tình cờ trở lại tìm cô gái cứng Tào Tú Nga, lão đã nghe lỏm được một tin tức cực kỳ quý giá.

Thoáng giây cau mày nghĩ ngợi, một mưu hoạch cực kỳ âm hiểm đã gợi lên cân não.

Bằng thân pháp tuyệt đẳng “Khinh vân ngự phong”, lão bắn người vào không khí vượt qua mặt đôi nam nữ thiếu niên.

Và khi Tào Tú Nga và Triệu Sĩ Nguyên vạch lau rẽ sậy tìm đến chỗ đậu của con thuyền, thì lão ma Vô Tình lĩnh chủ đã đặt chân lên đó trước họ một khắc thời gian.

Một chất độc phấn mê hồn không mùi, không sắc do lão đặc chế được rải ra từ ngoài mũi đến sau lái, với công hiệu là khi nạn nhân ngửi phải sẽ thiếp mê đi một khắc đồng hồ, bằng một giấc ngủ thật tự nhiên kéo đến.

Chỉ một khắc đồng hồ ấy thôi, đủ cho lão thực hành bao ý định kinh người rồi.

Triệu Sĩ Nguyên cũng như Tào Tú Nga vô tình nào hay biết, vẫn thản nhiên bước xuống khoan thuyền mở đôi chống ra giữa giòng, trực đi về hướng Động Đình hồ.

Trong khi ấy, cạnh bờ Mịch La, một bóng người bí mật chui ra khỏi bụi rậm, khẽ buông tiếng cười đắc ý, đoạn dùng thuật khinh thân vùn vụt phóng mình theo hạ lưu của giòng sông, đến cách Động Đình hồ, lão thuận tay bẻ hai cành cây khô ném xuống mặt hồ, quăng mình đáp nhẹ sau lên đấy, dùng thuật Đẳng bình độ thủy, mặt nước lập tức vạch lên thành một làn bạch tuyến, băng băng chạy dài đến nẻo Quân Sơn.

Sĩ Nguyên vì sự bất đắc dĩ phải đi cùng thuyền của Tú Nga, những gì e ngại kẻ ngoài dòm thấy sanh tiếng thị phi, nên sau khi chàng đặt chân lên thuyền, chàng bước thẳng vào trong khoang, xếp bằng tọa công dưỡng thần, sẵn sàng đợi chờ mọi biến cố, mặc cho ả ma nữ ra sức chống chèo phía sau lái.

Con thuyền vẫn trôi theo dòng sông đổ ra hồ Động Đình. Sĩ Nguyên lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm, tự cho mình quá lo xa cho vô ích.

Chừng như cảnh nước biếc mây xanh gợi niềm cao hứng Tào Tú Nga nơi sau lái vừa khuấy động mái chèo, vừa cất tiếng hát véo von...

Lời ca đã trừ tình, giọng điệu lại dịu dặt thành bài, thuyền con mọc chiếc giữa trời mây nước êm mơ, gái xinh lại cận kề tác, dù Sĩ Nguyên là một chàng trai sắc đá, nhưng rốt cuộc vẫn là một kẻ trẻ tuổi khí huyết sung đầy, tránh sao khỏi lòng mình khi nghe sao xuyên?

Nhưng vốn thuở nhỏ được cha mẹ vun trồng trong đạo lý, sự tu dưỡng rất dày, nên qua phút giây tâm tư bàng hoàng, chàng hiểu ngay là mình đang rơi vào bẫy tình của ả ma nữ...

Để tránh đi sức quyến rũ của lời ca, lập tức chàng ngừng thần tụ khí tọa công hướng vào tâm tư khoảng vô nhất thể.

Dần dần chàng nghe thần trí phiêu phiêu kỳ lạ, không giống như trạng thái tĩnh tọa bình thường, mà cảm thấy như có một giấc ngủ lạ lùng bất chợt kéo đến không cưỡng được...

Trong cơn mơ màng, chàng bỗng nghe tiếng Tào Tú Nga ngáp “oa” lên một lượt, giọng hát của nàng nhỏ dần rồi bật mất.

Sau đấy, chàng có cảm giác như bị ai lục soát khắp người chàng, kể đó là một giọng cười đánh ác khá quen tai, cuối cùng chàng thiếp mê luôn không còn biết gì nữa.

Kịp khi chàng tỉnh lại dụi mắt nhìn quanh, thấy con thuyền đang quay ngang giữa dòng nước bạc, ả ma nữ Tú Nga còn gục đầu bên lái ngủ say sưa.

Một câu hỏi lập tức vang lên giữa đầu Sĩ Nguyên:

- Tại sao cả hai người ngủ thiếp đi cùng một lúc như thế?

Chàng vội vận toàn nguyên chân lưu khắp cơ thể, thì nhận thấy không có chỗ nào tỏ ra hiện tượng bị độc hay trọng thương!

Chàng tưởng trí phần nào, lại kiểm soát tất cả đồ vật thọ trên người, cũng không có vật gì mất mát. Như thế, nghĩa là sao?

Nhưng linh tính báo cho chàng biết rằng, một việc không lành có thể xảy ra tại Quân Sơn, Sĩ Nguyên không khỏi đưa mắt nhìn về phía ấy...

Xa xa, giữa giòng nước bạc vô biên, hồ Quân Sơn lù lù hòa trắng trời cao, như một con quái thú khổng lồ vương mình lên khỏi mặt hồ để phơi nắng ấm.

Không lâu lắm, chiếc thuyền nhỏ chở Triệu Sĩ Nguyên và Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga đến Quân Sơn.

Quân Sơn, chẳng phải là một hòn đảo hoang tàn, nơi sơn cước rất có nhiều gia cư ngư phủ.

Vốn có sẵn chủ trương, Triệu Sĩ Nguyên theo con đường nhỏ, vòng quanh những dãy nhà ngư dân, vượt luôn hai gò đất rộng, thẳng đến một ngôi miếu thổ địa.

Phía trước miếu là rừng cây, phía sau là những bụi trúc mọc lan tràng khá dày, che khuất tầm mắt của họ.

Triệu Sĩ Nguyên gật gật đầu, tự thốt:

- Có lẽ là ở sau dãy trúc đó.

Bỗng chàng khẽ nhướng đôi mày quay nhìn tiểu ma nữ Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga, miệng há ra như muốn nói chi đó, song chưa nói. Một tràng cười lạnh vang lên từ nơi dãy trúc vọng đến, tiếp theo là một giọng già cũng lạnh lùng:

- Lão phu cứ tưởng là bậc kỳ nhân dị khách nào, không ngờ chỉ là một con tiểu quỷ sắp chết đến nơi, xác nửa mềm nửa cứng!

Triệu Sĩ Nguyên sôi giận, run bắn người lên, câu nói định cho ra với Tào Tú Nga chàng nuốt lại liền, rồi nhún chân vọt mình vào dãy trúc.

Tiểu ma nữ Tào Tú Nga kinh hãi, hấp tấp gọi:

- Tam ca! Vào không được đâu!

Câu nói ngăn ngui của nàng vừa buông dứt, Triệu Sĩ Nguyên khuất dạng sau dãy trúc rồi.

Tào Tú Nga cắn môi, băng mình theo luôn.

Giữa những bụi trúc, có một khoảng đất rộng, chu vi độ vài mươi trượng, nơi đó trồng rất nhiều hoa cỏ, bao bọc một ngôi nhà tranh.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đứng tại cửa, ngăn chặn Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên sôi sục căm hờn, gương tròn mắt nảy lửa nhìn lão.

Lão đưa tay lên, nơi tay có một mảnh giấy, ghi chi chút những tên người, cười nhẹ hỏi:

- Hiền diệt đến đúng lúc quá! Hiền diệt có biết tác dụng của mảnh giấy này chẳng?

Trong thấy mảnh giấy Triệu Sĩ Nguyên hét lớn:

- Mảnh giấy đó là của tại hạ! Tiền bối hãy trao trả ngay!

Chàng vươn tay, nhào tới chụp liền.

Tào Duy Ngã không né tránh, không hoàn thủ.

Chẳng rõ tại sao Triệu Sĩ Nguyên đến gần lão lại bị bắn bật trở lại.

Chàng hết sức kinh dị.

Vô Tình lệnh chủ bật cười ha hả:

- Hiền diệt nhận thấy thần công hộ vệ bản thân của lão phu như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên nghe hai cánh tay tê ảm đau đớn vô cùng. Nhưng, đau thì mặc đau, chàng cắn răng chịu đựng rồi cất giọng căm hờn, rít lên:

- Món nợ này mong tiền bối đừng quên và không nên lấy làm lạ nếu một ngày nào đó tại hạ sẽ thanh toán.

Lúc đó Tào Tú Nga đã đến nơi kêu lên:

- Tam ca! Tam ca có thọ thương chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên không nghe tiếng nàng, còn khi nghe nàng kêu lên rồi chàng càng giận hơn, cho rằng mình bị lừa, chính con gái lừa chàng đến cho cha đưa vào trồng.

Chàng hét:

- Đừng bước tới, ta không quên được người đâu!

Tào Tú Nga dậm chân, phân trần:

- Tôi... tôi đâu có thông báo với gia gia tôi.

Tào Duy Ngã bật cười hắc hắc gật đầu:

- Tiểu tử không nên oán trách nó, tất cả sự việc hôm nay đều do lão phu, chính lão phu nghe trộm các người đàm đạo với nhau mà suy ra sự tình!

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Tiền bối là một lão quỷ! Cái hẹn ba năm của chúng ta, sớm muộn gì cũng đến, hà tất tiền bối phải gấp, ngấm hạ thủ đoạn ứng cơn bất thường?

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã rùn vai:

- Lão phu chẳng có thủ đoạn gì cả, bất quá chỉ do tánh hiếu kỳ thôi.

Lão trầm gương mặt, nhìn con gái gọi:

- Tú Nga, bước lại đây!

Tào Tú Nga nhìn thoáng qua Triệu Sĩ Nguyên, như để bảo đảm với chàng một điều gì đó, rồi chuyển bước hướng về Tào Duy Ngã gọi:

- Gia...

Tào Duy Ngã chặn lại:

- Con cứ nói ra cái tác dụng của mảnh giấy này đi!

Tào Tú Nga lắc đầu:

- Con không biết!

Tào Duy Ngã trừng mắt:

- Thật người không biết?

Lão bỏ tiếng con, lại gọi nàng với cái người, như vậy lão giận lắm rồi.

Lão chụp cổ tay nàng, nắm mạnh vào chỗ hai mạch Thốn quan.

Tào Tú Nga kêu oái lên một tiếng, mồ hôi đọt ướt trán liền. Nàng đã bị đấng sanh thành ra hạ thủ không nương tay.

Lão hỏi:

- Người nói hay không nói?

Lão gần mấy lượt câu hỏi đó, lão còn điểm tay vào mấy chỗ trên mình Tào Tú Nga.

Tào Tú Nga luôn luôn rú đau, thân hình run từng cơn, gương mặt thoát xanh thoát trắng, thoát đỏ.

Triệu Sĩ Nguyên không tưởng là Tào Duy Ngã có thể tàn nhẫn với con gái như vậy, chính lão đang dùng thủ pháp nghịch huyết, lão tra con gái lão, chàng sôi giận quát:

- Buông tay ngay lão quỷ!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã hừ một tiếng:

- Nó là con gái lão phu, liên quan gì đến người mà người can thiệp?

7. Quân Sơn Dật Tẩu

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng lớn hơn:

- Cọp dữ còn không ăn thịt con, lão quỷ chẳng nghĩ nàng là con gái của lão à?

Tào Duy Ngã bĩu môi:

- Đa tình là mẹ của thất bại, thà vô tình mà được việc, hơn là thương nó mà hỏng việc của ta!

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Nếu mọi người như lão quỷ thì thế gian này chỉ là cõi sống của thú cầm.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Người đại nhân đại nghĩa quá chừng! Nếu vậy, người thay thế nó, nói cho lão phu nghe đi, người chịu nói là lão phu tha thứ cho nó liền.

Triệu Sĩ Nguyên khảng khái:

- Tiền bối buông tay đi, tại hạ sẽ nói!

Tào Duy Ngã không tưởng là khích nhẹ một chút, lão đã đưa được Triệu Sĩ Nguyên vào tròng. Chàng đáp ứng nhanh quả làm lão sững sờ.

Lão lại sợ chàng đổi ý, vì hối hận, nên buông Tào Tú Nga ngay, đồng thời giải khai huyết đạo cho nàng.

Lão làm nhanh, để cho Triệu Sĩ Nguyên trước sự đã rồi, không còn cải sửa ý chí được.

Triệu Sĩ Nguyên làm gì có kinh nghiệm già dặn bằng lão, tự nhiên phải mắc mưu, song chàng cũng có phản ứng nhanh, cho nên cam kết vội, chàng hối hận liền, biết là mình mắc kế, nên thở dài.

Tào Duy Ngã hỏi:

- Người hối hận?

Sĩ Nguyên cười hào sảng:

- Trương phu một lời như chém đá, có chi mà phải hối hận!

- Đã không hối thì nói ngay cho ta biết sự hữu dụng của tờ danh sách này!

Sĩ Nguyên gằn giọng:

- Đó là tên của mười người truyền nhân của cha ta!

Tào Duy Ngã giật mình rung động, nhưng lão không để lộ sắc ra ngoài, mở banh tờ danh sách đọc to:

- Thiếu Lâm Nhan Khải... Nha! Khải... à! Hắn chính là Phổ độ Đại sư hiện giờ. Võ Đang Huỳnh Vân, chính là tên lục của Thiệt Nhất Đạo sĩ. Hoa Sơn Triển Thanh Vân.

Chung Nam Trình Trí Cao. Nga My Đồ Siêu, hắn là Nhất Giới Hòa thượng. Không Động Không Giang Nguyên. Thành phái Đồng Thành, hiện kim là Vô Vi đạo sĩ. Cái bang Khấu vĩnh Tuấn, Quách lạc Sơn Tản vân Long.

Vừa đọc lão vừa vanh vách đọc lên lai lịch của từng người, chứng tỏ là lão đã lưu tâm theo sát tình hình tiến triển của võ lâm.

Sĩ Nguyên càng thâm kinh sợ cho dã tâm và mưu lược lâu dài của lão ma!

Đọc xong danh sách của mười người trên tờ giấy, Tào Duy Ngã bật cười khinh thị:

- Đây là những truyền nhân mà lệnh tôn đã truyền thụ võ công?

Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Tin hay không tùy người!

Tào Duy Ngã tiếp lời:

- Mười người ấy tuy trên giang hồ đáng được gọi là hảo thủ nhưng theo lão phu thấy họ đã phụ quá nhiều kỳ vọng của lệnh tôn.

Và vung tay ném tờ danh sách về phía Sĩ Nguyên lão tiếp:

- Người yên tâm, lão phu chẳng khi nào hạ thủ với đám hậu sanh tiểu bối... trả tờ danh sách cho người đấy!

Sĩ Nguyên thò tay định đón lấy tờ danh sách ấy ngờ đây tiềm lực của tờ danh sách ấy nặng như hòn núi, dù Sĩ Nguyên đã vận hết mười hai thành công lực cũng không sao đón nổi vào tay.

Vèo!...

Tờ danh sách trượt qua khỏi tay. Sĩ Nguyên nghe đôi vai tê điếng như xụ bại, tiếp theo đẩy sau lưng chàng tiếng trúc gãy vang lên rôm rốp.

Sĩ Nguyên giật mình quay lại, thì ra tờ danh sách mỏng ấy mang theo kinh lực của Tào Duy Ngã đã phạt gãy đi một khoảng rừng trúc, cuối cùng ghim lút vào phiến đá to chỉ còn lú ra một chéo giấy nhỏ.

Thủ pháp ném hoa hạ địch, vút lá giết người đã là cao thủ khó tìm trên giang hồ, nhưng công lực của Vô tình lệnh chủ hiển nhiên là hơn hẳn trình độ ấy một bậc.

Sĩ Nguyên càng thêm nhúu mày rung động, Tào Duy Ngã buông ra chuỗi cười lay động cả rừng núi:

- Ba năm ước hẹn, lão phu đợi người đấy!

Chuỗi cười dứt đi theo bóng người nhoáng động, cha con Tào Duy Ngã phút chốc mất đi tâm tích.

Sĩ Nguyên lo ngại có việc không lành xảy ra cho chủ nhân bên trong ngôi nhà, nên cha con lão ma vừa đi khỏi, chàng lập tức bắn mình vào trong.

Đồ đạc bên trong vẫn ngăn nắp, sạch sẽ không một chút vướng bụi, tuyệt không có hiện tượng chi của sự giao tranh xô sát, Sĩ Nguyên không khỏi mừng thầm:

- Có lẽ Ngô lão tiên bối không có ở trong nhà...

Ý niệm chưa dứt, từ gian trong chợt vọng ra một tiếng hừ thật khê.

Sĩ Nguyên hoảng hốt, vội dựng chưởng lên hộ lấy trước ngực, nhấc mình lao vào...

Bên trong là một gian phòng ngủ với một chiếc giường độc nhất đặt ở giữa gian, ngoài ra không còn trần thiết vật chi khác.

Trên giường một lão già ốm như que củi nằm chúi, vành môi khô tái nhè nhẹ mấp máy chẳng thôi. Khóe mép đã xù bọt trắng xóa, tiếng rên khe khẽ chính từ cửa miệng của lão thoát ra.

Không cần đoán Sĩ Nguyên cũng biết ngay đó là Quân Sơn đệ tử ẩn Ngô Độc Hạc, người mà chàng chuyên trình đến đây tìm gặp cho kỳ được.

Tình thế khiến chàng đâm hoảng kêu lên:

- Ngô lão tiên bối!

Lập tức, tay chưởng chàng ấn lên huyệt đơn điền của lão, chân khí theo đó cuộn cuộn trút sang...

Không đến thời gian nửa tuần trà sau, đôi mắt lơ dờ của Ngô Độc Hạc từ từ hé mở, nhìn chằm chằm lấy Triệu Sĩ Nguyên thều thào cất lời:

- Thiên độ...

Thanh âm của lão quá mơ hồ lẫn đi trong tiếng thở, Sĩ Nguyên ngẩn người chẳng hiểu ông ta muốn nói gì.

Ngô Độc Hạc hít một hơi dài, cổ lăm lăm lắp bắp được có ba tiếng:

- Thiên Đột huyệt.

Sĩ Nguyên cho đến lúc ấy mới hội, vội điểm vào Thiên Đột huyệt của đối phương.

Giọng của Ngô Độc Hạc đã khá rõ hơn khi nãy:

- Phân thủy huyệt.

- Quan nguyên huyệt.

Mỗi tiếng nói của vị lão nhân là mỗi một cái nhếch tay của Sĩ Nguyên theo vị trí huyệt đạo điểm xuống.

Điểm xong liên tiếp ba huyệt, tinh thần của Ngô Độc Hạc càng lúc càng thanh tĩnh hơn, miệng lão không dừng đọc lên những vị trí huyệt đạo:

- Huyền cơ, Hoa cái, Trung đình, Kiến lý, Âm giao, Đơn điền.

Ngón tay của Sĩ Nguyên cũng thoăn thoắt theo tiếng đọc điểm nhanh xuống cơ thể lão già...

Thanh âm của Ngô Độc Hạc mỗi lúc to thêm mà tốc độ cũng theo lúc nhanh dần.

Thoảng chốc Sĩ Nguyên đã điểm xong ba mươi sáu huyệt đạo trên toàn thân ông, mồ hôi chàng vã ra như tắm hơi thở đã phì phò...

Sau khi được điểm ba khai ba mươi sáu huyệt đạo, Quân Sơn Dật tử Ngô Độc Hạc thỉnh thoảng chuyển mình đứng dậy, bóp nhẹ đầu mũi chàng trai ân nhân, cười toe toét hỏi:

- Ngươi là ai? Vừa đúng lúc giúp ta không phải nhỏ. Già này bình sinh không chịu mắc nợ ai, trả liền bây giờ!

Hỏi mà chẳng đợi ai trả lời, lão bất thần vung chưởng tổng mạnh vào Bá hội huyệt của Sĩ Nguyên.

Bá hội huyết là một trọng huyết sinh tử của con người, Sĩ Nguyên đầu để lão già hàm hồ đánh trúng. Lập tức chàng nhấc mình lẩn tránh, tưởng đầu thân pháp gia truyền của mình đủ sức tránh thể chưởng. Nào ngờ cái vỗ bàn tay của đối phương tuy xem tầm thường, chậm chạp nhưng nhanh ngoài sức tưởng tượng...

Thân ảnh chàng chưa bốc rời khỏi mặt đất, nơi Bá hội huyết đã nghe một luồng khí nóng cuộn cuộn tuôn vào cơ thể. Và chỉ loáng mắt sau, chàng lập tức mất đi trí giác.

Qua chẳng biết bao nhiêu thời gian lâu, chàng mới dần dần tỉnh lại.

Nhìn quanh bốn phía tối om, một ngọn đèn dầu leo lét như hạt đậu buông ra một ánh sáng vàng vọt, chiếu hắt lên khuôn mặt im lìm như tượng bột của Quân Sơn Dật Tẩu đang tỉnh tọa trên giường.

Sĩ Nguyên vội lật mình ngồi dậy, trí óc vẫn bàng hoàng chưa tỉnh hẳn, một giọng cười khà khà như rần hổ phù mang vang nhẹ bên tai chàng:

- Người cùng ta đều vận công điều tức, có lời gì ngày mai hãy nói.

Sĩ Nguyên đành tổng những lời mình muốn hỏi vào bụng từ từ nhắm mắt lại vận chuyển chân khí tọa công.

Thoạt đầu chàng tưởng rằng Quân Sơn Dật tẩu đang lúc mỗi một đường ấy, cái vỗ vào “Bá hội huyết” của chàng vừa qua, dù cho ông ta có hảo ý chuyển dồn chân nguyên hay đã thông công lực giúp chàng, cũng vô phương đạt thông đến mọi kinh lạc.

Nào ngờ, sau khi thành công, chàng như mê mang, chàng còn nhận thấy thể chất của chàng có khác lạ hơn trước như thế nào.

Bất quá, chàng nghe toàn thân mỗi một lạ, như đang lâm vào một tình trạng bệnh hoạn vừa nặng vừa dây dưa.

Nhưng chàng có thiết gì đến sự thắc mắc trên cõi đời này nữa, dù sự tình có diễn tiến như thế nào cũng mặc, không bận tâm suy nghĩ cứ điều tức.

Chẳng bao lâu, chàng đã xuất thần, không còn biết gì nữa.

Khi chàng tỉnh lại, thì gian phòng sáng rực, ánh dương quang tràn ngập qua khung cửa.

Thời gian đã vào giờ thìn rồi.

Quân Sơn Dật Tẩu đứng phía sau lưng chàng, thấy chàng tỉnh lại, lão vỗ tay lên đầu vai chàng, hỏi:

- Chú bé là con thứ mấy của Triệu Bồi Nhân?

Sĩ Nguyên tròn mắt kinh ngạc:

- Do đâu mà tiên bối biết rõ lai lịch của văn sinh?

Quân Sơn Dật Tẩu mở bàn tay để lộ ra ba mũi Long Phụng lệnh cười nhẹ bảo:

- Trả cho chú bé những vật này!

Sĩ Nguyên bàng hoàng vỡ lẽ vì sao cụ già trước mặt hiểu rõ lai lịch mình. Chàng hai tay đón lấy ba mũi Long Phụng lệnh, cung kính đáp:

- Văn sinh đứng vào hàng thứ ba tên Sĩ Nguyên.

Quân Sơn Dật Tẩu trở vào ngực mình:

- Còn chú bé biết ta là ai không?

Sĩ Nguyên vòng tay thủ lễ:

- Gia phụ đã thuật rõ qua cho văn sinh biết về tôn dung. Lão tiên bối hẳn là Quân Sơn Dật Tẩu Ngô lão tiên bối, người mà gia phụ hết lòng tin tưởng.

Quân sơn Dật tẩu gật nhẹ đầu:

- Lệnh tôn không đến, phải chăng đã xảy ra chuyện chi?

Sĩ Nguyên mặt gợn sắc buồn:

- Gia phụ sắp khôi phục công lực, lại bị lão ma điểm tan. Do đấy văn bối văn mạng đến đây, để nhờ lão tiền bối rửa dạ tài bọn, không ngờ hại lấy tiền bối!

Quân Sơn Dật Tẩu cười khà khà:

- Lão phu nhờ họa mà được phúc, còn phải cảm ơn người là khác.

Sĩ Nguyên không khỏi buồn cười thầm:

“Rõ ràng ông bị bại trong tay Vô Tình linh chủ, lại cố dùng lời che đậy cho qua. Nhân vật giang hồ không một ai tránh tật hợm mình, thua cũng vẫn không chịu là thua. Cho đến một vị ẩn thế kỳ nhân đây cũng không thoát khỏi thường tật ấy. Đáng buồn cười thay!” Đường như nhìn thấu được ý nghĩ của chàng, Quân Sơn Dật Tẩu nheo nheo đôi mắt hấp hêm:

- Chú nhỏ cười gì đó? Mi cho là ta không đánh lại lão Vô Tình linh chủ à?

Sĩ Nguyên trầm đáp lấy mình:

“Hỏi mà chẳng ngượng mồm ngượng lý, đến thế là cùng. Rõ ràng ôn bị một chỉ của Vô Tình linh chủ thọ thương cơ hồ đi đứt cả mạng già, còn hỏi chi đấu lại với không lại” Vốn không quen nịnh bợ, cũng chẳng nói trái ngược với lòng mình, nhưng bản tính hay kính nhường người trưởng thượng, chàng lựa lời an ủi để chẳng phật lòng ông:

- Theo gia phụ nói thì lão tiền bối có một thân võ học cao thâm khó lường. Một chút sơ suất vừa qua, mà có lẽ vì quá khinh thường địch thủ mà ra! Xin tiền bối chớ có thất mắc chi cho lắm. Văn bối tin rằng, lần sau mà gặp lại lão ma Vô Tình linh chủ, thế nào tiền bối cũng rửa sạch được cái nhục ngày hôm nay.

Quân Sơn Dật Tẩu như không buồn để ý, đứng dừng hỏi:

- Mi có biết lão phu thọ thương trong tình trạng nào chẳng?

Sĩ Nguyên lắc đầu thành thật:

- Vì văn bối đến hơi chậm, nên không có được mục kích.

Quân Sơn Dật Tẩu to tiếng:

- Lão phu bị chứng tẩu hỏa nhập ma, đã năm năm trời không thể cử động chi được, làm sao địch nổi lại một chỉ với toàn công lực của Vô Tình linh chủ?

Sĩ Nguyên vỗ lờ “à” lên một tiếng, chợt nhìn thấy sự ngăn nắp sạch sẽ của khắp ngôi nhà, môi chàng mấp máy định hỏi điều chi, nhưng cảm thấy không tiện, chàng làm thinh nén vội nghĩ vẫn trở vào lòng mình.

Quân Sơn Dật Tẩu ném nhanh về phía chàng một tia nhìn và bỗng hỏi:

- Người định nói gì sao lại không nói?

Sĩ Nguyên thấy không đấu được đành phải cắt lời:

- Văn bối nhận thấy rằng, lão tiền bối nhất định có ai săn sóc giúp đỡ ở đây, tại sao tự nảy giờ chưa thấy người đó hiện diện.

Quân Sơn Dật Tẩu khen thầm:

“Thằng nhỏ này có óc nhận xét khá tinh tế đấy, sau này tất sẽ đạt thành.” Nhưng ông không đáp vào câu hỏi đó, mà tiếp tục kể chuyện mình:

- Ngọn chỉ truy hồn của “Vô Tình linh chủ” Tào Duy Ngã vừa đưa điểm trúng vào “Túc Tinh huyết” vị trí huyết đạo bị chai cứng vì tẩu hỏa nhập ma của ta. Lão phu tuy vì đó mà bị thọ trọng thương, nhưng đồng thời lại nhờ chỉ lực của y xung khai kinh mạch bị ứ bế từ lâu, vô tình mà trị lành chứng khí tẩu hỏa của ta. Lão phu sở dĩ bảo, nhờ họa mà được phúc là ý đó...

Cho đến bây giờ Sĩ Nguyên mới hoàn toàn hiểu hết, chàng đỡ lời:

- Trừ lão ma Vô Tình linh chủ ra, e rằng không có kẻ thứ hai nào đủ công lực giúp chọc cho lão tiền bối vậy!

Quân Sơn Dật Tẩu gật đầu cười:

- Lão phu vốn kỳ vọng ở công lực của linh tôn, không ngờ trời già trở trêu, kẻ tặc thành cho lão phu lại chính là lão Vô Tình linh chủ.

Và không kịp đợi Triệu Sĩ Nguyên nói chi, ông hỏi qua chuyện khác:

- Chú nhỏ, hãy đem mọi việc xảy ra cho linh tôn thuật cận kề để lão phu tường.

Triệu Sĩ Nguyên liền đem mọi việc xảy ra, từ đầu chí đuôi thuật lại...

Quân Sơn Dật Tẩu nghe xong, vỗ nhè nhẹ lên vai Sĩ Nguyên thương xót:

- Tội nghiệp cho con quá, bây giờ con đến đây với ý định gì, cho lão phu biết rõ!

- Văn bối đến bái kiến lão tiền bối vốn có hai việc phiền đến!

- Chuyện chi?

- Chuyện thứ nhất là để hiểu rõ tình hình gần đây của mười vị truyền nhân mà năm xưa gia phụ đã tuyển chọn, cùng kết quả mà tiền bối đã sát khảo họ bao lâu nay!

Quân Sơn Dật Tẩu vuốt nhẹ hàm râu.

- Linh tôn chính tay chọn người thì làm gì có chuyện lầm được? Mười vị truyền nhân ấy không có người nào tâm tính gọi là bậy cả, hiền triết khá yên tâm. Một khi thời cơ đến, đem kinh mạch bị khống chế của họ giải khai tất sẽ khiến lão ma một phen vỡ mặt.

Sĩ Nguyên thở dài:

- Nhưng tiếc thay thân phận họ đã bị lão ma Vô Tình linh chủ biết rồi, làm thế nào bây giờ đây?

Quân Sơn Dật Tẩu rúng động:

- Làm sao lão biết được.

Sĩ Nguyên sực nhớ lại khi sự kiện tranh chấp tờ danh sách xảy ra giữa chàng và Vô Tình linh chủ, thì Quân Sơn Dật Tẩu đang cơn hôn mê nên chẳng biết rõ, chàng liền đem mọi việc gạn tra của Vô Tình linh chủ thuật lại đuôi đầu.

Quân Sơn Dật Tẩu nghe xong trầm ngâm đi một lúc mới cất lời:

- Vô Tình linh chủ đó lộ ý khinh thị bọn chúng, nhất thời chắc cũng không có chuyện chi xảy ra. Hiền triết hiện thời cũng chẳng cần bận tâm chi điều đó. Còn việc thứ hai là như thế nào?

Sĩ Nguyên nghiêm trang đáp:

- Văn bối và Vô Tình linh chủ đính ước nhau trong một thời gian ba năm cùng một cuộc tranh tài chết sống. Văn bối tự thấy công lực mình chẳng đủ, khó mong trong một thời gian ngắn luyện thành tuyệt kỹ nên đến đây để khẩn cầu tiền bối ra ân mở lối.

Quân Sơn Dật Tẩu dừng râu cười nụ:

- Mi có biết là đã được của lão phu ít nhiều chỗ hay chưa?

Sĩ Nguyên ngơ ngác:

- Văn bối ngu muội nên không rõ, xin lão tiền bối chỉ giáo cho!

- Lão phu thuở nhỏ duyên may uống được một loài cỏ quý tên gọi “Hóa Độc Tiên Dược”. Trên cơ thể, muôn độc chẳng thể xâm nhập. Mấy năm gần đây bị tẩu hỏa nhập ma, tự mình luôn luôn tìm cách trị liệu. Vô tình gom tụ được linh chất “Hóa Độc Tiên Dược Thảo” thành khí thể, để vận ra ngoài. Vừa rồi lão phu gặp người một chương là đem linh chất ấy chuyển qua cơ thể người. Từ nay về sau có thể người đã không còn sợ chỉ trăm độc xâm phạm.

Sĩ Nguyên giờ đây mới hiểu, tại sao khi nãy chàng vận công chẳng thấy điều chi khác lạ trong người, chàng vội vòng tay để cảm tạ.

Quân Sơn Dật Tẩu lại tiếp:

- Luận về võ học, lĩnh tôn uyên bác hơn lão phu nhiều, người đã được tất cả gia truyền tuyệt học, hiện tại chỉ là vấn đề hỏa hầu, lão phu dù có thương cũng không thể giúp.

Sĩ Nguyên cũng chẳng phải là kẻ tham tâm quá đáng, chỉ vì thời gian đính hẹn với Vô Tình lĩnh chủ có hạn, nếu như chẳng tìm cách tiến nhanh, sau này khó mà ứng phó cùng cường địch. Bởi nghe xong lời của Quân Sơn Dật Tẩu chàng không khỏi nhú mày lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Quân Sơn Dật Tẩu phần nào đoán rõ được tâm trạng Sĩ Nguyên, ánh mắt đồng tình nhìn chăm chăm lấy chàng cả buổi chợt nghiêm sắc bảo:

- Người có biết tại vì sao lão phu một thân đầy tuyệt học lại để lãng trôi một cách vô bổ như thế chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên thoát đầu sưng sốt, nhưng tiếp đẩy cười buồn đáp:

- Theo lời gia phụ cho biết, thì lão tiền bối vì tâm quen đậm bạc, nhạt chuyện lợi danh, cho nên chẳng muốn dính dấp vào chuyện thị phi giang hồ.

Quân Sơn Dật Tẩu cười ha hả:

- Nếu lão phu quả thật nhìn thấu tình đời, không thể sự định làm một nhân vật tuyệt trần, phiêu phiêu khỏi vòng danh lợi thì...

(Missing một page cuốn một 90- 91) Nhưng lời chưa trọn dứt, mộ giọng nói lãnh lút của người con gái từ ngoài cửa vang vào, át mất đi tiếng chàng:

- Lão gia ơi, chẳng biết kẻ nào qua đây, dám hống hách tại đất Quân Sơn của mình.

Lời lẽ hỗn xược của cô gái khiến Sĩ Nguyên rất mực ngạc nhiên, Quân Sơn Dật Tẩu đã khoát tay ra dấu như ngầm bảo chàng chờ nhiều lời.

Liên theo đó, một bóng người màu xanh lục nhẹ nhanh như én liệng thoăn thoắt bước vào.

Triệu Sĩ Nguyên ngược mắt nhìn lên. Một thiếu nữ toàn thân tuyền phục màu xanh thắm, dung nhan thanh tú, mày đường liễu xanh, năm ngón tay ngọc thon thon cán bút, đang nắm lấy tờ danh sách mà Vô Tình lĩnh chủ đã ném lút vào đá cứng hôm qua.

Đôi môi hồng chon chót chu nhọn, vành mi nàng nhú chặt thần sắc như có vẻ hằm hằm giận ai!

Sĩ Nguyên nhìn thấy nàng có thể lòi từ danh sách mỏng mang ra khỏi nền đá cứng một cách nguyên vẹn như thế, hiển nhiên công lực của nàng cực kỳ thâm hậu.

- Ô!...

Không sao dần được sự ngạc nhiên, Sĩ Nguyên buột miệng kêu lên thành tiếng!

Thiếu nữ áo xanh cũng vừa kịp phát giác sự có mặt của Sĩ Nguyên qua phút giây kinh ngạc, nàng nhích bước tiến tới, dí tay vào chót mũi chàng cười lạnh:

- Người cũng to gan đấy, dám tới đây gây sự, có lẽ hết muốn sống rồi chắc.

Cũng là một công tử đường đường nhu ai xác thái độ xược, dưới mắt không người của cô gái, Sĩ Nguyên để đầu chịu nhện.

Đôi mày xếch nhú chặt, sắp sửa cho cô gái bưng bình một bài học thì Quân Sơn Dật Tẩu đã vội vào giữa hai người, sắc diện tươi cười như có vẻ nể nang cô gái lắm:

- Dung cô nương xin chớ trách lầm người, kẻ gây sự đã sớm bỏ đi rồi, Triệu công tử đây là con của vị bạn già của lão, đến đây để thăm nom lão đó thôi!

Thiếu nữ được gọi bằng Dung cô nương liền bỏ Sĩ Nguyên, quay phắt sang Quân Sơn Dật Tẩu sầm mặt:

- Lão Ngô người giỏi lắm, năm năm nay vờ bệnh hoạn, hại cô nương nhọc nhằn chăm sóc cho mi suốt năm năm, bây giờ còn lời gì để bào chữa nữa không? Ta sẽ đem chuyện này học lại với tiểu thư ta biết.

Lời vừa dứt, bóng xanh đã nhoáng lên và biến đi trong chớp mắt.

Quân Sơn Dật Tẩu biến sắc gọi to:

- Dung cô nương xin chậm bước cho lão phu phân trần đã!

Nhìn dáng điệu sợ hãi cùng thần sắc kinh hoàng của lão, Sĩ Nguyên thầm nghĩ bằng vào công lực của lão hiện thời, muốn đuổi theo thiếu nữ nọ là việc rất dễ dàng, thế mà lão bối rối quên cả việc đuổi theo đã thấy sự hốt hoảng của lão ta lúc ấy như thế nào.

Chàng lên tiếng nhắc:

- Lão tiền bối muốn nói, sao chẳng đuổi theo cô ta?

Quân Sơn buông tiếng thở dài:

- Cái cô nương tên Dung ấy, tánh nết bướng vô cùng có đuổi theo cũng vô ích, mặc kệ cô ả là xong.

Tuy nói lên như thế, nhưng sắc diện lão ử đột khác thường.

Nhưng đột nhiên lão ngưỡng cổ rú dài lanh lảnh, thanh âm phát ra xoáy lộng thành cuồng phong vù vù trên mái ngói, tiếp theo đấy là tiếng nổ rôm rốp như pháo nổ, từ xa xa vọng vào nhà.

Sĩ Nguyên giật mình, chẳng hiểu việc chi vội bắn mình ra khỏi cửa quan sát.

Thì ra một khoảng vòng đai độ trượng hơn của khu rừng trúc mọc quanh bốn hướng nhà tự đứng ngã rạp ra sau, tiếng nổ rôm rốp do đấy phát ra.

Sĩ Nguyên không dần được khiếp phục kêu lên:

- Ô! Công lực đạt đến mức thượng đẳng hòa khí thành cương quả là thế gian hi hữu!

Chàng lặng người một chỗ, chẳng biết là bao lâu cho đến khi Quân Sơn Dật Tẩu cất tiếng gọi, chàng mới bàng hoàng sức tỉnh lại:

- Bé con, người chẳng còn được bao nhiêu thời gian để mà chần chờ được nữa. Vào đây, ta bắt đầu truyền thụ công phu cho người.

Triệu Sĩ Nguyên quay đầu nhìn lại, Quân Sơn Dật Tẩu chậm chậm tiến lại phía chàng, sắc diện ông đã bình hòa trở lại, dường như tiếng hú vừa rồi đã phát xuất tất cả ưu tư của ông ra khỏi thần trí.

* * * Ba tháng trôi qua như thời gian nháy mắt, thỉnh thoảng những khi rỗi rãi chuyện tập tành võ thuật, Sĩ Nguyên cố ý khơi chuyện Dung cô nương nọ, nhưng Quân Sơn Dật Tẩu bao giờ cũng chỉ cười thế câu đáp, hoặc bắt sang chuyện khác, bằng cách nhắc chàng kẻ chuyên cần luyện công.

Là một thiên tài của võ thuật, lại thêm tư chất thông minh, nên dù chỉ thời gian ngắn ngủi ba tháng, Sĩ Nguyên dưới sự hướng dẫn tài tình của vị kỳ nhân đất Quân Sơn, hai môn tuyệt học "Hóa lực thần công và Cửu chuyển Huyền công" đã thành tựu trên mức khả quan.

Giờ đây cũng như trở về sau chỉ còn ở vấn đề hỏa hầu nông hay sâu mà thôi.

Quân Sơn Dật Tẩu ở trình độ tiến hóa phi phàm của chàng, nên đã truyền thêm cho chàng mười hai thức sảo hình thủ, một tuyệt học mà binh sanh ông đặc ý nhất.

Giữa một đêm vắng trăng trong phô đầy khuôn mặt ngọc khắp núi rừng như nhuộm phớt một màu xanh, Sĩ Nguyên lòng ray rức nhớ gia đình, lững thững dò bước đến cạnh hồ nhìn khói sương cuộn tỏa.

Chàng nghĩ đến trọng trách nặng mang trên vai, mà ba năm thời gian có hạn, việc chàng còn làm lại rất nhiều. Chuyến hành du Quân Sơn kể như đã kết thúc được rồi. Chàng có nấn ná ở lại cũng vô bổ mà thôi.

Ý đã quyết, chàng định sáng mai sẽ cáo biệt Quân Sơn Dật Tẩu để lên đường. Vì tâm tư trĩu trĩu ý niệm, không còn lòng dạ đâu để thưởng thức cảnh sông nước trăng khuya, Sĩ Nguyên trở bước quay về lối củ...

Vừa nhích đi độ vài bước, chợt mắt hoa lên, một bóng người xanh thẳm chen lấy lối đi.

Nhìn kỹ lại chính là Dung cô nương mà bấy lâu không thấy mặt.

Thấy thái độ của nàng với Quân Sơn Dật Tẩu lúc trước đã khiến Sĩ Nguyên có ấn tượng không hay, chàng lập tức sầm ngay nét mặt:

- Cô...

Dung cô nương mặt liền biến sắc, tay vội đưa lên môi thành một cử chỉ cấm thốt lời, đồng thời nàng sùylên một tiếng thật khẽ, sắc thái đầy vẻ xót thương, khác hẳn với thái độ hống hách khi xưa.

Sĩ Nguyên sững sờ kinh dị, khẽ giọng hỏi:

- Cô nương, có chuyện chi xảy ra?

Dung cô nương khẽ dậm chân lộ vẻ tức bực và xua tay liên tiếp:

- Người tạm thời đừng lên tiếng được không?

Sĩ Nguyên nhú mày gay gắt:

- Tại sao?

Người con gái tên Dung sợ đến tái sắc:

- Ta van mi chớ nói chuyện vậy!

Sĩ Nguyên càng hoài nghi, thầm nghĩ:

“Hay có chuyện gì xảy ra, được rồi, ta thử im lặng một chút xem sao?” Thấy chàng ngoan ngoãn nghe theo lời mình chịu im lặng, cô gái ném cho chàng một nụ cười biết ơn.

Trước vẻ đẹp thơ ngây của nàng, Sĩ Nguyên cũng dậm ra ngẩn ngơ...

Hai người cứ thế lặng im đối diện nhau, chợt từ xa có tiếng gió áo rít soàn soẹt vào không khí, cô gái tên Dung biến sắc khẽ bảo:

- Nằm xuống mau!

Và cánh tay ngà ngọc vụt vươn ra, bá lấy tai chàng trai kéo nằm bừa xuống lùm cỏ.

Vì muốn tìm hiểu sự tình, Sĩ Nguyên không buồn phản kháng, mặc cho nàng lôi mình nằm xuống.

Những sợi tóc mây vươn xỏa của người con gái cứ thỉnh thoảng theo làn gió lay vươn vươn lên cổ khiến Sĩ Nguyên ngứa ngáy khó chịu làm sao cứ nhúc nhích động dấy liền hỏi.

Dung cô nương bắt thần xoay tay điểm nhanh lấy huyết đạo chàng.

Sĩ Nguyên trợn mắt hậm hực nhìn cô gái, nhưng không sao mở miệng ra tiếng được.

Tiếng gió áo soàn soẹt chợt im đi, thay vào đấy là mẫu đối thoại của hai thiếu nữ:

- Chúng ta đã tìm khắp đảo, sao chẳng thấy tên khốn nọ, không lẽ nó nghe được tin tức nên cao bay xa chạy rồi?

Cô gái thứ hai đáp:

- Cho đến lão già Ngô cũng chẳng hay chúng ta đến, lý đâu tên ranh ấy lại nghe được tin chạy trốn? Trừ phi... gã có chuyện riêng bỏ đi trước rồi thì đúng hơn!

Hai cô gái vừa sục sạo tìm tòi theo hai bên đường và dần dần đi xa.

Tiếp theo đấy là một giọng hú trong thanh lồng lộng vang bên trong không khí, đồng thời có mùi khen khét loảng khấp đó đây, hình như từ hướng chòi tranh của Quân Sơn Dật Tẩu phát ra!

Chàng lạ lùng hơn nữa, cô gái tên Dung ấy vụt thở dài một tiếng chối phất dậy, quay sang Sĩ Nguyên:

- Sau việc làm của mình, ta rất hối hận, nên hôm nay cứu mạng mi để chuộc lại sự áy náy trong lòng, mong người một điều là quên đi tất cả chuyện ở Quân Sơn, bắt tay vào việc riêng của mi là hơn.

Thốt xong, nàng phát chưởng giải huyết cho Sĩ Nguyên và bóng xanh theo đó chớp động, thoáng mắt đã rời xa chỗ đầy mây trắng.

Sĩ Nguyên huyết đạo vừa được khai thông, chàng vội lắc mình chỗi dậy gọi to:

- Cô nương, xin chậm bước!

Cô gái tên Dung, trù chừ một lúc, cuối cùng dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Chi thế?

- Tại sao các người tìm giết tại hạ?

Dung cô nương cười cười đáp:

- Ai bảo người học “Hỏa lực thần công” và “Cửu chuyển huyền công” của lão họ Ngô.

Sĩ Nguyên hầm hăm:

- Vậy ra các người là nhóm của Vô Tình lĩnh chủ?

Dung cô nương hừ lại:

- Vô Tình lĩnh chủ ra cái thá gì mà phải nhóm của y?

Sĩ Nguyên không khỏi thộn người ra, và trong cái thoáng mắt ấy, cô gái áo xanh đã thoát mất vào rừng sâu.

Vì lo âu cho tình hình của Quân Sơn Dật Tẩu, Sĩ Nguyên bắt đầu dĩ bỏ việc đuổi theo tra hỏi thiếu nữ áo xanh, vội phóng nhanh về hướng ngọn lửa đang bùng bùng bốc ngọn.

Nhưng khi đến đầu đường, rẽ hướng về nhà, thì mái lều tranh mà ba tháng nay chàng cùng Quân Sơn Dật Tẩu che mưa tránh nắng, bây giờ chỉ còn trơ lại những chiếc cột đen sì nghi ngút khói.

Sĩ Nguyên rung động tinh thần, chẳng ngại lửa hồng còn bốc, ráng dùng cây moi tro than tìm kiếm khắp nơi, nhưng tuyệt không có vết tích hay thi hài của Quân Sơn Dật Tẩu.

Chàng lo lắng rỏ vang:

- Ngô lão tiên bối ơi... Ngô lão tiên bối!

Nhưng đáp lại lời chàng chỉ có tiếng gió đêm xào xạc, xen lẫn với tiếng nổ lép bép của lửa hồng...

Sĩ Nguyên tưởng chừng như mình vừa trải qua cơn ác mộng, một mộng thật của đời mà chàng nghĩ mãi cũng không bao giờ quên được.

Điều mà chàng thắc mắc nhất là, võ công của Quân Sơn Dật Tẩu cao đến mức độ khó lường, tại sao không thấy lưu lại một vết tích chi của một cuộc ác đấu? Chẳng lẽ Quân Sơn Dật Tẩu lại xuôi tay chịu trôi? Quả là một việc vô cùng khó hiểu!

Chàng tiếc thương, quanh quẩn nơi cố cư của Quân Sơn Dật Tẩu cho đến trời sáng tỏ mới rướn về phía mái tranh, lại không một lay già từ, lâm râm khấn nguyện:

- Ngô lão tiên bối, bất luận là tiên bối gặp phải cảnh ngộ nào. Món nợ đốt nhà kia, văn bối nhất định tìm cho kỳ ra manh mối và rửa sạch, gọi là chút ít báo đền ơn trọng truyền nghề.

Vái xong, chàng lại xá thêm ba xá tạ từ, mới xoay mình lui bước.

Tìm đến bờ hồ, nơi Quân Sơn Dật Tẩu đậu sẵn con thuyền, chàng nhảy phốc lên, nhổ sào rời bến.

Từ nhỏ đến lớn sống cạnh giòng sông, nên việc chống chèo Sĩ Nguyên rất thạo.

Không mấy chốc chàng đã vượt được một khoảng sông nước khá xa, và trước mặt tòa Nhạc Dương Lâu đã thấp thoáng hiện rõ dần...

Sĩ Nguyên vội bỏ thuyền phi thân lên bờ, mặc cho chiếc thuyền trôi theo giòng nước, định bụng nơi phụ cận Nhạc Dương lâu tìm một hàng quán chỉ vào no dạ rồi hãy tính sau!

Chẳng ngờ, chàng vừa đặt chân lên bờ, từ hai bên vệ đường, bốn lão sồn sồn mặc trường bào chạy đổ xô đến phía chàng, vừa chạy vừa reo lên mừng rỡ:

- Công tử đến rồi, công tử gia đã đến!

Sĩ Nguyên tò mò quay lại phía sau, xem kẻ đến kia là ai nhưng tuyệt không thấy người nào cả.

Đang còn lạ lùng, bốn lão sồn sồn nọ đã dừng lại ngay trước mặt chàng khom mình thi lễ:

- Chúng tôi tên gọi là Trương trí Nhân, Trương trí Nghĩa, Trương trí Tín đã có lần gặp qua công tử gia, xin thứ tội cho không thể ra xa nghênh đón!

Sĩ Nguyên không ngờ họ đến đây để đón rước mình! Sự ngạc nhiên dâng lên tột độ, chàng lắp bắp hỏi:

- Bốn vị đến đây đón rước tiểu sinh? Nhưng tiểu sinh...

Bốn lão sồn sồn nhanh nhẩu ngắt lời:

- Chúng tôi ở đây đợi công tử đã lâu, công tử không bỏ tình chúng tôi mà đến là may mắn lắm rồi!

Và một lão chừng như là đầu lĩnh trong bọn, quay ra sau truyền lệnh:

- Dắt ngựa tới đây!

Lập tức, một gã gia nhân dắt đến một tuấn mã màu vàng sẫm, cung kính mời Sĩ Nguyên lên ngựa.

Sĩ Nguyên ngần ngừ định hỏi nguyên do, bốn lão họ Trương dường như sợ chàng từ khước, nên chẳng để cho chàng kịp mở miệng, xúm nhau bỗng dờ Sĩ Nguyên phải ngồi lên yên ngựa cho kỳ được.

Sĩ Nguyên hết sức hoang mang khó hiểu, nhưng vô phương cựa kẻ hỏi han, cứ đành nhắm mắt đưa chân, thuận theo bọn họ đến chốn rồi hẵng tính.

Bốn lão họ Trương sau khi đỡ Sĩ Nguyên lên lưng ngựa ngồi yên, họ chia hai cặp đi kèm đôi bên hộ vệ bằng qua phố phường chợ Nhạc Dương thẳng tuốt ra ngoài thành.

Cước lực của tuấn mã rất nhanh, nhưng bộ pháp của bốn lão vẫn song song rảo theo cạnh ngựa không rời...

Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

“Thì ra các người cũng là nhân vật võ lâm tuổi tác đều cao trọng nhưng hành sự lại quá hàm hồ!” Không lâu sau đoàn ngựa đến trước một tòa trang viện đồ sộ tường cao bốn phía thâm nghiêm.

Trước cổng viện trang, bên trên cao ba chữ to màu vàng ngạo nghễ: “Tứ Tiều Trang” Sĩ Nguyên hội ý ném nhanh tia mắt về phía bốn lão, tuấn mã vẫn tốc độ củ phóng nhanh vào cổng trang.

Lập tức, tiếng hò reo của gái trai già trẻ trong trang vang lên tỏ mở sự đón rước nồng nhiệt ấy, Sĩ Nguyên càng cảm thấy áy náy không yên, mặc cho đoàn người tiền hô hậu ủng, đưa chàng thẳng tuốt vào nhà.

Bốn lão lại đưa chàng vào một gian khách cực kỳ thanh nhã, sau khi ra nước xong xuôi, bọn gia nhân đều im lặng rút lui chỉ còn bốn lão chủ nhân ngồi hầu khách.

Sĩ Nguyên kính đáo quét mắt nhìn họ, nhận thấy sắc mặt bốn lão đều lộ vẻ lo âu.

Không khí trong sảnh đường vụt trở nên trầm lặng, nặng nề.

Bốn lão họ Trương cứ đưa mắt nhìn nhau nháy nhó, như đùa nhau việc mở lời cầu đầu tiên với khách, nhưng rốt cuộc ai cũng tỏ vẻ ngại ngần chẳng dám nói chi.

Triệu Sĩ Nguyên cũng đâm ra nhột nhạt, đành hần lên tiếng trước:

- Chư vị đây có mời tiểu sinh đến quý trang, nhưng chư vị đã biết qua tiểu sinh chưa?

Bốn lão cùng lộ vẻ sững sững lắc đầu, Trương trí Nhân cung kính đáp thay đồng bọn:

- Công tử như rồng thiên, thoát ẩn thoát hiện, bốn anh em lão làm gì có được vinh hạnh quen công tử, lần này mạo muội thỉnh mời, là do sự chỉ điểm của một vị cao nhân vô lâm, dám mong công tử đừng bắt lỗi chúng tôi.

Qua phút giây kinh dị, Sĩ Nguyên tự đặt ra cho mình hai giả thuyết. Thứ nhất, người mà Tứ Tiều họ Trương tiếp đón chính thật là chàng, vì bọn họ hoài niệm ân đức của Long Phụng linh chủ cha chàng, không cha thì con thay, nên đem ân đức chuyển báo sang chàng. Thứ hai, họ hoàn toàn nhận lầm chàng qua tướng mạo tương tự bên ngoài với chàng thiếu niên nào đó!

Nhưng bất luận là giả thuyết nào, cố sao họ không chịu hỏi rõ họ tên chàng, có phải là muôn việc rõ ràng và đơn giản chẳng?

Nghĩ thế chàng mỉm cười tự giới thiệu trước:

- Tiểu sinh tề danh là...

Nhưng Tứ Tiều họ Trương mặt vùng biến sắc, vội lên tiếng ngăn:

- Điều cấm kỵ của công tử chúng tôi đâu dám mạo phạm, quả thật không dám, xin công tử chớ hiểu lầm!

Sĩ Nguyên lại thêm một lần sững sờ:

“Lạ thật, hỏi tên họ mà cũng phạm điều cấm kỵ. Thế thì, người mà họ đến rước không phải là ta!” Chàng nghiêm sắc định nói huych toẹt tên họ ra, để tránh khỏi sự ngộ nhận càng lúc thêm sâu.

Bỗng nhiên...

Ngay khi ấy, từ phía tiền trang viện, ba tiếng đại hùng chung, hùng dũng ngân vang...

Boong... Boong... Boong...

Tứ Tiều họ Trương đổi ngay sắc diện, và liền theo đấy, tiếng chân trầm mãnh của một người từ ngoài sân vọng gần đến hướng cửa.

- Ha ha... hả hả...

Một chuỗi cười sang sảng nổi vang lên, cùng với cụ già quắc thước hiện ra nơi ngưỡng cửa, cúc cung sát đất vái chào Sĩ Nguyên:

- Xin công tử thứ tội cho già đây nhiều chuyện, thấu lộ hành tung của công tử!

Sĩ Nguyên ậm ừ cho qua chuyện, lòng hết sức lạ lùng:

- Không lẽ tướng mạo người nọ giống hệt ta?

Lão già quắc thước nọ sau khi vái chào đủ lễ bỗng chăm chăm nhìn lấy Sĩ Nguyên rồi bật cười lạnh lạnh:

- Công tử ngoạn du trong nhân thế, như thần long vút ẩn vút hiện, già này đã ba lần gặp công tử ba lần sửa dạng khác nhau, anh em họ Trương có thể đón nghênh được công tử, quả thật trời cao có mắt, giúp cho bọn họ con đường sống sót vậy!

Qua lời lẽ lão ta, Sĩ Nguyên đã tìm ra được phần nào manh mối hoài nghi, thậm chí đoán có một thiếu niên cao thủ nào đó mà vóc dáng cũng như tuổi tác đều tương tự chàng, thường sửa đổi danh hành hiệp giang hồ. Và có lẽ vì không muốn cho người khác biết rõ thân phận của mình hay vì một lý do đặc biệt nào đó, hắn không muốn thấu lộ tên họ mình, rồi ngày tháng lâu dần thành ra một quy định, những ai may mắn gặp hắn cũng nể nang chẳng dám hỏi đến họ tên. Vô hình trung hắn bỗng trở nên nhân vật thần bí trong tiềm thức mọi người.

Và tình cờ chàng bị dụ vào thế, được mấy lão già hồ đồ nơi Tứ Tiều Trang này ngộ nhận là nhân vật thần bí ấy!

Trong tình thế đó, Sĩ Nguyên tự hiểu dù chàng có miệng lưỡi như Tô Tần Trương Nghi cũng khó mà biện bạch cho họ hiểu là chàng không phải nhân vật đó.

Huống chi chàng đã là kẻ trót mang nghiệp võ vào người trách nhiệm là gánh vác những bất bình trong thiên hạ, qua ngôn ngữ của những lão già trước mặt thì dường như nơi Tứ Tiều Trang sắp sửa xảy ra một tai họa chi trong đại, dù muốn dù không đã đến đây rồi, chàng quyết không thể làm ngơ.

Vấn đề hệ trọng là chàng cần phải dò xét Tứ Tiều Trương đây là nhân vật chính hay tà, để tránh khỏi tội giúp tà, kẻ ác làm hoen ố thanh danh Long Phụng linh chủ mà chàng vừa mới thay cha thừa kế.

Sĩ Nguyên liền buông câu dò dẫm:

- Chư vị đây có chuyện chi cần tiểu sinh giúp nhọc, xin nói rõ để tiểu sinh tự ước lượng sức mình!

Lão già quắc thước neho mắt nhìn bốn lão họ Trương, cười ha hả:

- Thế nào lời lão phu nói có sai chăng? Chỉ còn các vị thỉnh công tử đây, một con người hào hiệp chuyên duy trì công đạo, tất không khi nào để các vị thất vọng!

Nụ cười ông vụt tắt ngay để thay vào một sắc diện nghiêm trầm:

- Nhưng các vị nên nhớ rằng, công tử đây hành sự rất cần phân phải trái, nói phải nói quấy. Không nên dấu diếm một điều gì. Nếu như chư vị có chỗ không phải thì công tử đây, tối đa cũng chỉ khuyên thủ một trận mà thôi, và vẫn giúp các người tạm vượt qua tai kiếp.

Trái lại, nếu các người...

Ánh mắt Sĩ Nguyên ngời ngời thần quang, lời lẽ của lão già đã gián tiếp nói lên phần nào hành động chính nghĩa của vị vô danh họ, chàng không khỏi thầm sanh lòng ngưỡng mộ kính vì.

Hào khí trong người đồng như được ai bùng bùng khơi dậy, chàng sảng sốt nói lời:

- Đa tạ lão trượng đã thay tiểu sinh nói lên thái độ của việc làm!

Tứ Tiều họ Trương tuy tự xét không làm điều chi trái với lương tâm, nhưng trước đôi nhãn quang sắc bén của chàng không khỏi rờn rợn khiếp thán.

Trương Trí Nhân thay mặt đồng bọn lên tiếng:

- Mười lăm năm trước đây, bốn anh em chúng tôi tình cờ đi ngang qua Tam hiệp vu Sơn, gặp một ni cô tuổi trẻ đang ra tay sát hại ba đứa bé tuổi độ lên mười. Và dùng đao thiên lấy sanh thực khí của chúng để hòa vào linh dược. Khiến anh em chúng tôi nổi dạ bất bình, cùng ả gây cuộc giao tranh...Ni cô ấy tuy tuổi trẻ nhưng võ công cực cao, tuy chúng tôi bốn người hợp sức, ả vẫn tháo vòng vây trốn chạy mất dạng. Mười lăm năm trôi qua, chúng tôi hầu như quên đi chuyện ấy, thì bất ngờ ba hôm trước đây, ni cô ấy với thân phận một thiếu phụ tìm đến tị trang...

Sĩ Nguyên nhú mày ngắt ngang:

- Mười lăm năm trời vẫn giữ dung nhan là một thiếu phụ trẻ tuổi, cần chắc công lực tịnh tiến, cố thuật giữ dung nhan, chẳng hay chư vị đã dùng cách chi đuổi nàng đi?

Trương trí Nhân đáp:

- Khi đó ả chưa sanh sự, mà chỉ để lại một tấm Vô Tình lĩnh của Vô Tình công tử, hẹn ba hôm sau, chính là ngày hôm nay đây sẽ do Vô Tình công tử ra mặt đến đây hỏi tội bốn trang.

Sĩ Nguyên rung động:

- Vị Vô Tình công tử ấy phải chăng tên Tào Tuấn Kỳ?

Trương trí Nhân vội gật đầu:

- Đúng là hần!

Sĩ Nguyên chợt cười gằn:

- Tốt lắm! Tiểu sinh bằng lòng giúp chư vị một tay!

Là người lịch lãm giang hồ, qua nụ cười gằn của Sĩ Nguyên, lão già quát thốt nộ hiếu ngay vị công tử vô danh trước mặt rất khinh thường Vô Tình công tử kia.

E sợ Sĩ Nguyên chưa biết rõ sự lợi hại của Vô Tình công tử có thể vì khinh địch mà lâm nguy, lão khéo léo thức tỉnh chàng bằng cách lẩm nhẩm như tự nói với mình:

- Vô Tình công tử chính là con của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã năm xưa, công lực cao tuyệt, tuổi đã trẻ mà lại lang độ khó lường. Xuất đạo chưa đầy một trăm ngày đã tàn sát toàn gia Xuyên đông Tam Hùng trên ba trăm nhân mạng. Chương thương Nguyễn Lang đạo trưởng sư đệ của Chương môn Võ Đang kiếm, hạ hung uy của song Anh họ Tả, quả là một tên ma đầu trẻ tuổi không thể khinh thường.

Biết mình đã sơ suất thái độ, Sĩ Nguyên vòng tay cảm tạ hảo ý của đối phương:

- Đa tạ sự lo lắng của tiền bối với tại hạ!

Cử chỉ khiêm cung của chàng trai càng khiến lão già thêm phần kính ái. Quả là một trang thiếu niên tài đức đủ đầy, một mầm non triển vọng cho vận mạng võ lâm mai hậu này.

Lão vội chảy tay trả lễ và tiếp lời:

- Hai mươi năm trước lúc Long Phụng lệnh chủ Triệu đại hiệp hành đạo trên giang hồ, chủ trì công đạo thì quần ma đều xếp vó, võ lâm hưng thịnh, đâu đó đều yên vui, thịnh đức ấy còn lưu để đến bây giờ. Khiến ai ai cũng nghĩ đến công lao của người đều hoài cảm.

Nhưng tình hình võ lâm gần đây đã có mòi động loạn trở lại, lão phu đang cảm thấy lo âu không có người hậu khê để giữ lại mối giềng thịnh trị cho võ lâm, may thay công tử xuất hiện vừa đúng lúc, cũng là may cho võ lâm và cho cả muôn vạn sanh linh, lão phu may mắn gặp được thiếu hiệp có nhấm mắt cũng không còn chi ân hận.

Nghe đối phương xưng tụng cha mình, Sĩ Nguyên làm sao không hả dạ, chàng cười cười cất lời:

- Lão trượng nói rất là đúng, Triệu đại hiệp nghĩa khí vượt trời xanh, một kỳ nhân xưa nay chưa hề có. Nhưng tiếc thay, người...

Biết mình đã lỡ lời, Triệu Sĩ Nguyên vội nửa chừng ngừng bật.

Lão già quát thốt nóng nảy hỏi dồn:

- Long Phụng lệnh chủ Triệu đại hiệp đã làm sao rồi?

Bốn lão họ Trương cũng lộ vẻ khẩn trương:

- Triệu đại hiệp thể nào thưa công tử?

Thần sắc lo âu của năm người trước mắt, đã nói lên sự trù mên của họ qua danh tiếng hiệp nghĩa, cùng với sự nghiệp lẫy lừng của cha chàng khi xưa, Sĩ Nguyên là con tất nhiên hết sức cảm kích.

Nhưng trong thế kẹt, lỡ mào nhận là vị vô danh công tử nọ. Giờ đây bỗng nghe người tỏ ý kính mộ sự anh hùng của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân, chàng tự đứng đi nói rõ lai lịch mình là con của họ Triệu, khác nào thấy sang bắt quàng làm thân, chưa chắc gì họ đã chịu tin mà không chừng còn bị chúng chê cười nữa là khác!

Vả lại đối phương thuộc vào nhân vật nào Sĩ Nguyên cũng chưa từng gặp.

Chàng thấy rằng bộc lộ lai lịch mình một cách hời hợt là một chuyện không nên.

Do đấy chàng cười to lấp liếm:

- Người vẫn còn tráng kiện nhưng tiếc thay ông qui ẩn quá sớm.

Lão già quát thốt thở phào một hơi dài nhẹ nhõm:

- Long Phụng lệnh chủ vắng mặt giang hồ có trên hai mươi năm, chưa hề nghe có ai biết rõ người ẩn cư ở đâu. Thế mà công tử lại hiểu rành tình hình cận đại của Long Phụng lệnh chủ, ngấm lại thì công tử với

Lệnh chủ có rất dính dấp mặt thiếu, hẳn công tử không hẹp bụng mà giải thích cho già những điều lão thắc mắc ấy!

Sĩ Nguyên cười to che lấy sự lúng túng của mình:

- Xin lão trượng chờ đừng buộc tuổi sanh phải phá lệ củ.

Câu đáp của chàng quả nhiên có hiệu nghiệm, lão già vội chỉnh sắc, vòng tay:

-Ồ mãi vui câu chuyện, già cơ hồ quên đi qui củ hành hiệp của công tử, mong người thể lượng!

Lão vừa nói dứt lời, một tráng đinh trẻ tuổi từ ngoài cửa vội vã bước vào, kề tai Trương trí Nhân, nói nhỏ một vài câu chi đó...

Trương trí Nhân mặt liền biến sắc, ném mắt nhìn phía Sĩ Nguyên thật nhanh, đoạn vẫy tay về hướng lão già quát thước như có điều chi cơ mật cần luận bàn...

Sau vài câu khách sáo để mà cáo lỗi với Sĩ Nguyên, Trí Nhân cùng với lão già theo chân gã tráng đinh bước ra khỏi khách đường.

Sĩ Nguyên rung động thẳm:

“Không lẽ họ gặp được vị vô danh công tử kia.” Ý nghĩ khiến chàng áy náy đứng ngồi chẳng yên chỗ. Tuy có ba lão họ Trương còn lại tìm lời chuyện trò cho chàng khỏi lạnh nhạt, nhưng Sĩ Nguyên chỉ âm ừ cho qua, lòng cứ thấp thỏm chờ đợi...

8. Vô Danh Công Tử

Quả nhiên một lúc lâu sau, Trương Trí Nhân cùng lão già quát thước nọ cung cung kính kính đi kèm hai bên tả hữu một chàng công tử trẻ tuổi.

Cùng chiếc áo nho sinh màu xanh y như sắc phục của Sĩ Nguyên, người áo xanh mới đến mặt ngọc môi hồng trong vẻ thanh tuấn như ẩn pha một khí chất đoan trang đài các.

Do dấy mà phần nho nhã có vẻ lấn lướt hơn Sĩ Nguyên, nhưng kém ở phong độ hào hùng uy dũng.

Bốn tia nhãn quang của hai người tuổi trẻ thoáng chạm vào nhau và Sĩ Nguyên là người đầu tiên đỏ mặt trước.

Vì chàng tự thấy mạo nhận người khác, thật là một điều xấu hổ mặc dù đó là cố ý hay vô tình!

Nhưng lạ làm sao, chàng thiếu niên nọ da mặt cũng đỏ lờ như say nắng, hay cũng lại là một tên giả mạo như chàng?

Sự bối rối đôi đành không lọt qua mắt lão già cùng bốn lão họ Trương.

Kể cũng đáng khen lão già quát thước nọ khéo áp dụng điệu cười giòn. Tiếng hả hả...

ha ha như pháo tết của lão đã phá tan được không khí bỡ ngỡ giữa hai chàng trai.

Chậm rãi bước đến giữa hai người, lão lên tiếng trước giới thiệu:

- Đây là vị Vô Danh công tử mà lão phu đã mới vừa đề cập đến...

Và quay sang Sĩ Nguyên:

- Còn vị này là...

Lão buông lửng mấy tiếng để Sĩ Nguyên có được lối thoát khỏi ngỡ ngàng. Tất nhiên Sĩ Nguyên không để lỡ cơ hội chàng trầm ngâm đoạn cuối:

- Tại hạ Triệu Sĩ Nguyên!

Nghe Sĩ Nguyên tự xưng mình là họ Triệu, lão già thoáng giật mình, nhác mắt nhìn sững chàng một lúc như bơ ngơ có một điều chi.

Sĩ Nguyên sau khi tự giới thiệu họ tên, liền đứng lên xê ra tọa vị thứ hai, nhường chủ tọa lại cho Vô Danh công tử.

Sau câu chuyện vô duyên khách sáo, Sĩ Nguyên đã có ý rời đi. Vì vị Vô Danh công tử đã có mặt, chàng tự thấy không cần phải ra mặt, đối đầu với gã Vô Tình công tử.

Không phải chàng sợ chi gã Vô Tình công tử, mà chàng chỉ ngại gặp phải gã Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga thì thật là khó mà ứng phó!

Ý đã quyết, chàng đứng lên vòng tay cáo biệt cùng bốn vị trang chủ họ Trương:

- Tiểu sinh làm rộn chư vị quá nhiều rồi. Xin được giả biệt!

Chàng thiếu niên Vô danh lặng thinh không nói, song đôi mày thanh hơi nhíu lại dường như nuối tiếc.

Tứ Tiều họ Trương quay sang hướng lão già chờ sự định đoạt của ông:

Lão già vội đứng lên khoác tay thành một cử chỉ cảm cộng:

-Ồ, Triệu công tử vội chi thế, chẳng phải công tử đã bằng lòng hứa đối phó cùng gã Vô Tình công tử đó sao?

Bị câu nói thắc buộc của lão già quắc thước Triệu Sĩ Nguyên có trốn đi cũng không sao đi được, đành mỉm cười ngồi trở xuống ghế.

Nhưng thiếu niên vô danh nọ lại đến lượt đứng lên:

- Có Triệu huynh ở đây thì Vô Tình công tử không còn đáng là chuyện ngại nữa, tiểu sinh có lưu lại cũng vô ích, xin cho cáo thối.

Lão già không ngờ chuyện đâm ra mâu thuẫn như thế, lão bối rối chưa biết phải xử sự thế nào, một chuỗi cười ngạo nghễ đã từ trên má nhà lỏng lẻo vọng xuống:

- Muốn đi tưởng dễ lắm à?

Lòng theo tiếng xé gió vèo vèo, hai bóng người một nam một nữ bắn nhanh xuống viện sảnh.

Chàng công tử vô danh vụt đổi ngay ý định, đôi mày thanh thanh nhíu chặt bằng một thân pháp tuyệt vời chàng phóng thẳng ra cửa.

Tiếp theo đây là tiếng quát lạnh lạnh của chàng:

- Người là Vô Tình công tử đấy à? Tốt lắm, người đến vừa đúng lúc, bốn công tử liệu ý người trước, rồi đi sau cũng chẳng muộn.

Lão già quắc thước cùng Tứ Tiều họ Trương lúc ấy đã đổ xô theo chân vị công tử vô danh...

Sĩ Nguyên trái lại dùng chiếc khăn tay che kín nửa khuôn mặt, ngồi yên trong nhà, bàng quang xen cuộc diện diễn tiến.

Vô Tình công tử chẳng buồn đếm xỉa chàng thiếu niên vô danh, đứng dừng đưa mắt sang thiếu phụ cùng đi với mình.

- Vũ Lộ phu nhân, tên tiểu tử ấy thưởng cho phu nhân đấy.

Thiếu phụ tên gọi Vũ Lộ ánh mắt tợ dao sắc bén ném sang Vô Tình công tử một cái nhìn đăm đuổi, và đồng đánh tiến lại phía chàng trai vô danh:

- Chị đây họ Vân tên Nhân Hỷ ngoại danh Vũ Lộ vì vốn dạ từ tâm thích ban ân mưa móc khắp mọi người. Vậy người em dạ thương của chị, có thích chị mưa móc...

Khi khoảng cách giữa nàng và đối phương chỉ còn độ ba thước, cánh tay áo hồng chợt phe phẩy không ngừng, từ nơi đó bay ra một vùng phấn hồng thơm ngào ngạt, chụp vào hướng công tử vô danh.

Thủ pháp bản tiện ấy không làm chàng trai nao núng, vung tay phất ra một lượng kinh phong đón lại, chàng cười lạnh khinh khi:

- Bằng chút tài năng hèn mọn ấy, cũng dám đến đây chọn rộn lời thôi.

Vùng phấn thơm màu hồng của Vũ Lộ phu nhân chạm kinh phong của tay áo chàng trai liền bay ngược trở lại khiến thiếu phụ phải rối rít tháo lui.

Lão già quắc thước được dịp buông tiếng cười thỏa thích. Vũ Lộ phu nhân sau phút định hồn, giận đến mặt trắng thành hồng, tháo ngay sợi giây lưng màu đỏ nơi hông uốn mình lộn trở lại trận địa, sợi giây lưng đỏ trên tay đồng thời như một chiếc mong màu hồng vun vút cuốn theo...

Giọng cười dâm dăng the thé của ả cũng đồng loạt vang lên:

- Em của chị giỏi đấy, chị thích những chàng trai có sức lực như... như thế ấy!

Chàng công tử vô danh vẫn sừng sững đứng im, nụ cười lạnh lại trên khóe môi như thêm đậm...

Chờ cho sợi giây hồng sát chỉ tầm tay, với một thế “Bổ phong tróc ảnh” chàng đã nắm lấy đầu ngọn roi của thiếu phụ một cách dễ dàng.

- Đồ hèn mọn, chẳng lương sống chết, hãy cút ngay cho ta...

Bàn tay chàng được lồng theo câu nói, khẽ xoay tròn và giật mạnh.

Vũ Lộ phu nhân chỉ kịp kêu được mấy tiếng đầu:

- Chưa chắc...

Thân hình ả đã mất đà lao chao bước tới, tiếp theo đó người nàng liên tiếp xoay tròn.

Chẳng hiểu đối phương sử dụng tiềm lực bằng cách nào mà ả tự dưng bị quán chặt vào sợi giây lưng hồng của chính mình.

Và dư kinh của đối phương cũng vẫn khiến cho thân hình ả xoay vòng như con trốt, đến cuối cùng đầu vầng mắt hoa hết thể gượng nổi. Ả ngã bổ dưới chân của tình nhân Vô Tình công tử.

Quả đúng với ngoại hiệu Vô Tình công tử, thấy Vũ Lộ phu nhân, một nàng con gái đã cùng gã bao phen trao ái đổi ân, bị đối phương trối quật té cạnh chân mình, Vô Tình công tử không buồn hỏi han cũng chẳng chút xót thương, lại thuận chân đá phóc nàng ra trước để thừa kế nhích lên công địch.

Vị công tử Vô Danh mất nhanh tay lẹ, vừa thấy đối phương chớp động thân pháp.

Chàng đã có cảm giác thủ phòng.

Với một cái nghiêng người theo thế Phất liễu phân hoa, chàng tránh đi thân hình của Vũ Lộ, vừa ập tới lại đồng thời lôi ra một chiếc ngọc thủ màu đỏ chói như máu vung thẳng vào hướng Vô Tình công tử đang phi đến...

Soếng! Coong... coong...

Tiếng sắt chạm khua như nhạc tấu trong khoảng khắc đôi bên đã trao đổi ba chiêu...

Tiếp theo đó, thân hình hai người bắn xéo vào nhau và cùng ra xa trọn địa hơn năm thước.

Trên tay Vô Tình công tử chẳng biết từ lúc nào có thêm một chiếc quạt cây bằng xương đen sệt, món vũ khí đặc biệt của gã ta.

Qua hiệp thử lửa vừa rồi, đôi bên đã hết còn dám khinh thường nhau như lúc này.

Vô Tình công tử bộc phát hùng tâm mình, bằng cách cười âm trầm luôn miệng.

Và vị công tử Vô Danh lại không ngớt tiếng hừ hừ...

Cả đôi địch thủ ghì ghì nhau một lúc, hai bóng người lại lần nữa xoay chặt nhau, tiếng sắt thép chạm và nổi dòn như trống nhạc, trong thoáng mắt lại mười sáu, mười bảy chiêu trải qua.

Càng kéo dài trận đấu vị công tử Vô Danh càng kinh khiếp cho quật pháp kỳ ảo của đối phương. Chợt nhớ đến Triệu Sĩ Nguyên, hào khí chàng bừng lên tím óc:

”Nếu ta đánh không lại Vô Tình công tử, tránh sao khỏi bị gã họ Triệu xem thường ta?

Vô Tình công tử càng say đấu càng tức tối như điên. Không ngờ nơi Tứ Tiêu trang nhỏ bé này, lại có được một tên thiếu niên tài cao như thế, nếu như đánh chẳng thắng nổi đối phương còn chi thanh danh của Vô Tình công tử?

Đôi bên đều quyết lòng tranh thắng hẹn cùng dốc toàn lực, trận cuộc phút chốc trở nên cực kỳ sôi nổi.

Thoáng chốc trăm hiệp lại trôi qua, so về công lực đôi bên thì ngang ngửa cầm đồng, nhưng còn trên phương diện lang độc tất nhiên chàng thiếu niên Vô Danh phải thua Vô Tình công tử.

Đấu pháp của chàng công tử rất chính đại quang minh, luôn luôn giữ đúng quy củ của con người trong chính phải, chỉ mong đạt được thắng lợi vinh dự bằng võ công.

Trái lại Vô Tình công tử chỉ lăm le kết thúc trận đấu bằng tất cả phương diện, dù có phải thủ đoạn tiểu nhân.

Triệu Sĩ Nguyên, bên ngoài lẽ trận cuộc tất nhiên nhìn rõ điểm ấy hơn ai hết, thầm lo âu cho tính mạng của thiếu niên Vô Danh.

Rất có thể người bạn Vô Danh ấy sẽ mắc phải độc thủ của gã Vô Tình công tử.

Chàng vừa định nhảy ra để ngăn ngừa trước bất trắc nhưng ý niệm chưa kịp được thi hành, thiếu niên đã loạng choạng tháo lui ba bước, trở tay ngay Vô Tình công tử, trèo treo nghiêng rằng:

- Quân... quân khốn khiếp.

Hai chân tiếp theo đó khụy xuống và ngất mê luôn.

Tứ Tiêu họ Trương vội sấn lên chia ra bốn hướng bảo vệ lấy ân nhân. Trương trí Nhân vội cúi xuống xóc chàng dậy.

Lão già quắc thước cũng lập tức bắn mình đến trận diện, án ngữ trước mặt Vô Tình công tử đề phòng hẳn có thể lần nữa hạ độc thủ.

Và tất nhiên, họ không làm sao nhìn kịp Vô Tình công tử đã hạ đối phương bằng thủ pháp nào?

Bằng đôi mắt ngạo nghễ Vô Tình công tử đứng im, mặc cho phe địch lảng xảng cứu chữa đối thủ của mình, chỉ đưa tia nhìn dời sang lão già trước mắt, nhếch môi cười lạnh.

- Tên khốn ấy đã trúng chất cực độc trong chiếc quạt của thiếu gia, nếu không có thuốc giải của ta, đừng hòng cứu hẩn nổi.

Lão già quắc thước nhíu sâu đôi mày rậm:

- Thủ pháp lang độc của ngươi thật không hổ với ngoại hiệu Vô Tình!

Vô Tình công tử ngửa cổ cười sần sặc:

- Mi biết được thế là khá lắm rồi! Nhưng...

Giọng hắn vụt nhấn mạnh để tăng thêm phần chú ý của đối phương:

- Ta có thể tha cho gã khỏi chết, đồng thời mở cho trang trại các người một sanh lộ!

Lão nhân quắc thước tròn mắt lên kinh ngạc:

- Ngươi chẳng phải đến để trả thù cho Vũ Lộ phu nhân đấy sao?

Vô Tình công tử cười nham hiểm:

- Giúp y thị trả thù chỉ là một việc tạm mượn cớ đến đây, để bắt tay vào vấn đề chánh khác!

Lão nhân càng nghe càng kinh dị:

- Vậy ngươi đến đây với mục đích gì?

Vô Tình công tử chẳng buồn đáp lại mà gơ tay ngoắc Trương Trí Nhân:

- Lão kia, bước sang đây, bổn công tử có chuyện cần thương lượng!

Trương trí Nhân vội dẫn dò cho ba anh em chăm sóc người công tử Vô Danh, đoạn thủ sẵn cây kim đao trên tay chậm chậm bước tới:

- Lão phu tuy tự biết mình chẳng đâu lại tuyệt học của công tử nhưng quyết không thể bó tay chịu chết, muốn gì cứ thẳng thẳng ra tay khỏi nhiều lời vô ích!

Kim đao lập tức vung lên vàng lóe, ghìim sẵn thế đợi chờ. Nhưng Vô Tình công tử khoác tay cười nhạt!

- Trương lão đại, cần chi mà hấp tấp, sự tình đâu đến phải quan trọng cho lắm!

Không những lão nhân, mà tất cả Tứ Tiều họ Trương đều rất mực hoang mang, chẳng hiểu vị công tử Vô Tình này định giở trò chi với họ.

Vô Tình công tử tuy cười cười, nhưng giọng thật là nghiêm trầm:

- Bổn công tử nghe đồn trong Tứ Tiều Trang của các người có một bức “Bát Tuần Đồ”, ta muốn nói chuyện về việc đó!

Trương Trí Nhân sau phút giây biến sắc, giọng rần rở lại thường:

- Giữa chúng ta không có gì để mà nói cả!

Vô Tình công tử liền xoay chiều câu chuyện, gã hướng mắt về phía chàng trai Vô Danh đang nằm thiêm thiếp, gã cười lạnh cắt lời:

- Tên khốn này đã vì các người mà thọ nạn, lẽ đâu các người không quan tâm đến sự chết sống của y?

Bị đòn tâm lý của gã Vô Tình nham hiểm, lão già quắc thước dừng râu quay sang trách họ Trương:

- Trương lão đệ, bức Bát Tuần Đồ gì đó, đem ra đưa phúc hắc cho rồi! Không lẽ các người chẳng quan tâm đến cái chết sống của công tử ân nhân đây sao?

Trương Trí Nhân nhú mày bối rối:

- Nhưng đó là bức thủ tọa của chính tay Long Phụng lệnh chủ năm xưa tặng cho!

Quay qua phía Vô Tình công tử, họ Trương nghiêng răng cắn hận:

- Họ Tào, nếu chẳng vì vị Công tử này, thì dù mi có tàn sát cả Tứ Tiều Trang ta, bốn anh em ta cũng quyết không để cho hạng hung ác ấy làm nhơ thủ bút của vị Long Phụng lệnh chủ!

Và day qua phía sau, Trương trí Nhân quát tiếp:

- Nhị đệ, vào lấy bức Bát Tuần Đồ đó ra đây!

- Khoan! Tiểu sinh thấy chưa cần đến phải đi lấy vật đó!

Liền theo câu nói, một chàng thư sinh bịt kín nửa khuôn mặt, trong nhà chậm chậm bước ra.

Vô Tình công tử bật cười lạnh nhạt, đôi mắt ngạo nghễ nhìn thẳng ra phía xa.

Lão già quắc thước vội vàng giải thích:

- Vị công tử Vô Danh này đang trúng phải chất cực độc chỉ có thuốc giải của họ Tào mới chữa được thôi. Theo thiếu kiến của lão phu, vật bên ngoài người, đâu so được với nghĩa khí của bạn bè. Dù phải mất bức Bát Tuần Đồ, Long Phụng Lệnh chủ là người khoan nhân đại độ, có nghe được cũng chẳng nỡ lòng trách cứ anh em họ Trương!

Sĩ Nguyên nhẹ mỉm cười:

- Lão tiên bối yên tâm, chất độc xoàng xĩnh ấy vẫn sinh tin mình có thể trị được.

Là con của vị danh y Nữ hoa Đà Cổ mộ Liên, Sĩ Nguyên tư chất thông minh nên sớm đã được lãnh hội tất cả tinh hoa nghề thuốc của mẹ. Trừ độc Truy Hồn Thất Trảo ra, tất cả những vạ độc ở trên đời, Sĩ Nguyên hầu như đủ phương thức giải trị được hết, bằng linh dược Hóa Độc Đơn của mẹ chàng đã luyện sẵn.

Vô Tình công tử nghe xong cười thách thức:

- Nếu người giải được chất cực độc của bốn công tử, thì không những hôm nay bốn công tử phóng thích cho Tứ Tiều Trang các người mà còn bảo hứa trong vòng năm năm chẳng kéo đến đây gây sự!

Sĩ Nguyên nghiêm sắc:

- Lời người thật không?

Vô Tình công tử cười lạnh:

- Vô Tình công tử lời ra như rựa chém đá, không lẽ đi thất tín với một Tứ Tiều trang nhỏ bé này à?

Sĩ Nguyên mắt bốc hơi hào khí quét nhanh:

- Còn ta, nếu không giải được chất cực độc của mi thì Bát Tuần Đồ không những cho người tự tiện đem đi, mà phụ thêm cả cái sinh mạng của ta!

Và hùng dũng đưa ra hữu chưởng, chàng tiếp lời:

- Người dám cùng ta chạm chưởng làm chất không?

Vô Tình công tử nhếch môi cười âm hiểm:

- Có chi mà chẳng dám?

Một hung ý thoáng qua đầu, gã Vô Tình công tử nhăm vận đủ mười thành công lực lên bàn tay, từ từ ấn thẳng vào bàn tay của chàng họ Triệu.

Sĩ Nguyên lòng dạ thẳng ngay, đâu ngờ được thủ đoạn tiểu nhân của gã Vô Tình công tử...

Do đẩy song chưởng chạm nhau, Sĩ Nguyên chợt nghe lòng bàn tay đối phương nhả ra một luồng đại lực âm nhu, trầm mãnh như thái sơn đè nghiêng lấy bàn tay chàng.

Sĩ Nguyên thầm kêu lên một tiếng:

- Không xong!

Và vừa định vận công đối kháng, nhưng đã muộn. Chàng chỉ còn kịp triệt hồi chưởng lực, đem “Hóa lực Thần công” mình luyện chưa mấy thuần ra đối phó, đồng thời đảo bộ tháo lui.

Theo lý mà nói thì Sĩ Nguyên trong tình trạng không chủ phòng, gặp phải sức tập kích toàn công lực của Vô Tình công tử, nếu không chết cũng thọ trọng thương.

Nhưng “Hóa lực Thần công” vốn là một môn võ công kỳ diệu, tuy Triệu Sĩ Nguyên chưa luyện được nhả thuần, vẫn giải được trên sáu thành công lực của địch, chỉ bị chấn động ra xa hơn trượng thôi!

Thấy sự ám toán của mình thất bại, Vô Tình công tử khỏi thầm nể sợ tài nghệ Sĩ Nguyên, thái độ kiêu căng tự dưng biến mất trên khuôn mặt.

Sĩ Nguyên mắt như bắn ra lửa hận nhìn chăm chăm Vô Tình công tử, không hề nháy!

Cuộc diện vụt trở nên căng thẳng khác thường, lão nhân quắc thước vội bước đến cạnh Sĩ Nguyên lo lắng hỏi:

- Công tử có bị thương chẳng?

Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không sao!

Rồi chẳng hiểu chàng nghĩ thế nào, Sĩ Nguyên cố nén cơn giận bằng một tiếng thở phào, chậm chậm bước đến cạnh Vô Danh công tử, nhờ Trương Trí Nhân tìm cho một bát nước mưa.

Chàng lại móc trong mình ra một viên “Hóa Độc Đơn” hòa vào bát nước, chính tay của mình đổ vào miệng vị công tử Vô Danh.

9. Áp Dụng Sở Học

Kế đó, hữu chưởng chàng áp lên “Thốn Quan Huyệt” của chàng ta, dùng nội lực của bản thân thúc động cho sức thuốc mau hiệu quả!

Thời gian đợi chờ khiến mọi người như nín thở lặng hơi, vị Vô Danh công tử chẳng thấy có mồi chi tỉnh lại, mà sắc tím trên khuôn mặt càng lúc lại đậm thêm.

Sĩ Nguyên rung động sợ hãi:

“Hóa độc hoàn của mẹ ta tinh chế, không lẽ đã mất đi hiệu nghiệm?” Giọng cười khả ố của Vô Tình công tử cùng lúc xói vào tai:

- Kỳ độc truy hồn đặc chế của Vô Tình lệnh chủ, mấy ai đã hóa giải nổi trên thế gian này? Trừ phi có thuốc giải riêng của bốn công tử.

Nghe là Truy Hồn kỳ độc, Triệu Sĩ Nguyên da tay vụt tháo lạnh mồ hôi, thảo nào Hóa Độc đơn của mẹ chàng không được hiệu nghiệm.

Chàng hết còn dám dùng nội lực để gia tăng tốc độ tuần hoàn của huyết mạch nạn nhân, vì như thế chỉ tăng thêm sự phát tác nhanh chóng của độc dược.

Chẳng buồn đối đáp với Vô Tình công tử, Sĩ Nguyên mím môi trầm ngâm tìm cách đối phó với hiện tình!

Chợt nhớ đến Hóa độc tiên thảo truyền chất mà Quân sơn Dật Tẩu đã trút vào người chàng, Sĩ Nguyên mắt sáng lên niềm hy vọng, cao giọng thốt:

- Bản công tử muốn thí nghiệm thử chất truy hồn độc của ngươi lợi hại bậc nào!

Lão nhân quát thước kinh hãi quát ngăn:

- Triệu công tử không nên khinh thường mạng sống như thế!

Luồng theo âm thanh, lão lắc mình đứng án trước mặt của Sĩ Nguyên.

Thái độ chân thành của lão khiến Sĩ Nguyên càng cảm kích trong lòng. Chàng đáp bằng một giọng đầy tin tưởng:

- Lão tiên bối yên tâm, tiểu sinh rất biết cần phân nặng nhẹ lẽ chết sống!

Chân khê treó bước, người chàng đã vọt qua khỏi chỗ lão nhân đứng chặn đường. Thân pháp kỳ lạ của chàng, lão gia vụt dậm ra ngơ ngẩn, thầm nghĩ tài nghệ mình chẳng sánh được một phần mười với chàng trai uy dũng ấy!

Vô Tình công tử cũng phải kinh hãi vận công lực sẵn sàng, để phòng bất trắc và ha hả cười to:

- Ngươi đã muốn chết, thì để biết là bao?

Chiếc quạt xương màu đen theo đó vung lên, phẩy vào mặt Sĩ Nguyên luôn ba phát, ngầm chuyển vận cơ quan nơi cán quạt cho chất độc truy hồn theo đó mà tung ra.

Triệu Sĩ Nguyên tuyệt nhiên không vận công hộ thể, trái lại còn cố ý hít mạnh cho khí độc dễ xâm nhập vào huyết cơ thể của mình.

Qua phút giây điều vận chân nguyên, thấy người không có trạng thái chi tỏ ra mình bị trúng chất độc, chàng càng vững tin sự linh nghiệm của Hóa Độc Tinh Thảo, nhếch môi nụ cười sắc lạnh:

- Ngươi xem bốn công tử có trúng độc mi chẳng?

Vô Tình công tử tuy sưng sốt đến cực độ nhưng cố gượng bình tĩnh:

- Đừng vội hợm mình, nán đợi thêm giây phút rồi sẽ biết là đá vàng.

Sĩ Nguyên mỉm cười làm thinh không buồn đáp:

Thời gian chậm chậm trôi qua trong khí thế nặng nề chờ đợi. Chẳng những Vô Tình công tử ngưng tụ cả tinh thần để mà theo dõi hiện tượng trên sắc diện của Triệu Sĩ Nguyên mà cho đến lão nhân cùng Tứ Tiểu họ Trương cũng nín thở thấp thỏm mà đợi chờ.

Từng khắc giây trôi qua vẫn không có một hiện tượng nào khác lạ, nụ cười vẫn dính trên môi, Sĩ Nguyên vẫn thật ngạo nghễ thật tươi thắm.

Chàng đã được chứng minh xác thực linh chất Hóa độc tiên thảo mà Quân Sơn Dật Tẩu đã ban cho, không có một độc dược nào mà chẳng thể giải trừ.

Sự kinh mạng khiến cho Vô Tình công tử gần như nghẹn cứng họng...

Sĩ Nguyên từ thuở nhỏ quanh quẩn theo chân mẹ, nên về y thuật khá tinh thông, qua sự kiện trên, chàng đã có ngay một kế hoạch chữa trị chàng công tử Vô Danh.

Chẳng buồn ngó đến gã Vô Tình, Sĩ Nguyên bước đến cạnh thiếu niên Vô Danh, dùng kim đao của Trương trí Nhân rạch một đường trên uyển mạch nạn nhân.

Lập tức một giòng máu đen bầm rỉ rỉ trào ra chẳng dứt.

Sĩ Nguyên chờ cho chất máu chảy ra của đối phương bớt bầm, chàng lại dùng đao rạch lên cườm tay mình một nhát. Bằng thủ pháp cực nhanh, chàng áp vết cắt trên cườm tay mình đối chiếu với vết thương trên cườm tay nạn nhân.

Sau đấy, chàng điều vận nội công lực theo nhịp hô hấp khi thở ra chàng hít vào, đưa chất máu của linh chất “Hóa Độc Tiên Dược” của mình chuyển lưu sang cơ thể của người thiếu niên Vô Danh.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, khí đen trên mặt nạn nhân dần dần tan mất.

Thấy khí sắc Vô Danh công tử đã dần dần trở lại bình thường, không còn chi đáng ngại, lão nhân nọ bắt thần nắm ngón tay chụp chứng uyển mạch chàng, ôn tồn khuyên bảo:

- Công tử mau bế huyệt cầm máu lại, để bảo tồn tinh lực của bản thân, để còn đối phó với kẻ địch nhiều nham hiểm!

Sĩ Nguyên nhờ luyện qua Cửu chuyển huyền công, nội lực có thể thao thao bất tuyệt, mất đi một số lượng máu nhỏ nhoi ấy, vốn chẳng ngại chi tới cơ thể, nhưng sự lo âu chí thành của lão nhân, chàng thấy không nên để phật lòng người.

Vả lại với nội lực hùng hậu của nạn nhân, dư sức tổng vận một số lượng kỳ độc còn sót lại ở trên cơ thể của hắn, nên chàng mỉm cười thu tay về. Bàn tay kia đồng thời điểm nhanh lên bảy đại huyệt của nạn nhân.

Sĩ Nguyên tự mình cũng điểm bế lấy huyệt đạo cho máu thôi chảy ra ngoài, đoạn nghiêm nhiên bước đến trước mặt Vô Tình công tử, gần gần buông tiếng:

- Thế nào? Người vẫn giữ lời hứa đấy chứ? Nếu mi thấy hối, chúng ta có thể dùng một cuộc giao tranh sống chết để giải quyết.

Vô Tình công tử có bao giờ gặp hạng người quái lạ thế ấy, dùng máu tươi của mình để hóa giải chất độc Truy Hồn.

Nhưê khí của gã gần như mất hết, còn dám đầu nuốt lời hứa trước. Để vớt vác lại phần nào mặt mũi, gã cố lạnh mặt giọng âm trầm:

- Bốn công tử nói là giữ lời đã hứa, tha là tha! Nhưng ngươi có giám nói rõ họ tên mình cho bốn công tử biết chăng?

Sĩ Nguyên phải che mặt xuất hiện không vì sợ Vô Tình công tử biết chàng, mà chỉ ngại đối phương vịn có ba năm ước hẹn mà buộc chàng không được xía tay.

Giờ đây mọi sự việc xảy ra đều như ý muốn, không còn việc chi đáng ngại nữa... Triệu Sĩ Nguyên nghe xong lời đối phương lập tức giật phăng mảnh khăn tay xuống, chàng bật cười lên khanh khách:

- Ngươi nhìn kỹ ta là ai?

Vô Tình Công tử mặt đỏ ngay sắc:

- A!... Người... người là Triệu Sĩ Nguyên? Tốt lắm! Rồi người chống mắt xem...

Và một tiếng hú lạnh lạnh bộc lộ niềm phẫn hận, Vô Tình công tử vội lôi nhanh Vũ Lộ phụ nhân, cùng giở thuật khinh công lui khỏi Tứ Tiểu Trang.

Nơi biệt sảnh, trong một vườn hoa bát ngát của Tứ Tiểu Trang, một buổi tiệc linh đình được mở ra để hậu đãi Triệu Sĩ Nguyên và Vô Danh công tử.

Lão già quốc thước nọ đứng ra đài đằng, thay mặt cho bốn lão họ Trương.

Vị Công tử Vô Danh với một thân võ nghệ tuyệt luân của mình, xưa nay trừ vài vị tiền bối cao nhân mà chàng sẵn lòng kính phục ra, hầu hết nhân vật trong võ lâm chàng xem như không có! Nhưng bây giờ, đối với Triệu Sĩ Nguyên chàng đã nhìn bằng ánh mắt khác.

Không những kính phục về tài nghệ siêu đẳng của họ Triệu, mà đối với Sĩ Nguyên chàng còn có một hảo cảm kỳ lạ không thể tỏ được bằng lời!

Nên trên buổi tiệc chàng đã cương quyết nhường chiếc ghế chủ tọa lại cho Sĩ Nguyên và chàng lui xuống hàng thứ.

Và trong lúc ứng đối chuyện trò, chàng cũng dẹp hẳn thái độ ganh đua tự phụ như khi ban đầu. Rượu càng mềm môi đôi bên càng tỏ ra ý hiệp tâm đầu, mà giữa chủ khách cũng thật là cởi mở.

Đột nhiên lão già quốc thước đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào Sĩ Nguyên cất tiếng hỏi:

- Công tử phải chăng thật họ Triệu?

Triệu Sĩ Nguyên thoáng ngạc nhiên:

- Tiểu sinh chưa bao giờ biết đổi danh sửa họ, tiền bối hỏi như thế có ý chi?

Lão nhân cười lên ha hả:

- Vậy thì công tử đừng hòng dấy chúng tôi. Lão phu dám quyết đoán rằng công tử chính là thiếu quân của Long Phụng linh chủ Triệu đại hiệp.

Sĩ Nguyên mặt không đổi sắc, hỏi lại:

- Do đâu tiền bối biết được?

Lão nhân không dứt tiếng cười dòn:

- Trong võ lâm ai chẳng hiểu Hóa độc hoàn là thuốc tiên cứu đời của Triệu phụ nhân.

Huống chi, trong lúc công tử lấy thuốc lão phu nhìn thấy được chiếc áo đặc biệt của công tử mặc bên trong. Có lẽ bốn vị Trương lão đệ đây cũng đã nhìn thấy và không lạ mắt lắm phải chăng?

Sĩ Nguyên thấy không còn dấu diếm vào đâu, vội đứng vòng tay xin lỗi:

- Tiền bối pháp nhãn như thần, xin thứ cho tội qua mặt của tiểu sinh!

Lão nhân quốc thước càng cười to:

- Lão đệ ơi, tiếng gọi tiền bối đó không khác nào trù ẻo lão già Vô Tẩn Nhất Chương Chấn Nam Thiên này!

- À... thì ra đây là Vô tiền bối...

Lão già tên gọi Vô Tẩn xua tay lia:

- Lão tiền bối nữa. Vô Tẩn này nghe nhột chết đi được. Tệ sư bá “Phích lịch chương” Hồng Chấn, nếu người nghe được già này ý mình tuổi lớn hơn, ra về bề trên trước mặt công tử, thế nào người cũng lột da Vô Tẩn tôi. Lão đệ ráng mà thương dùm người anh già cả này vậy.

Sĩ Nguyên một phen sững sốt:

- Thì ra Vô đại ca là môn hạ Hoa sơn phái, tiểu đệ Triệu Sĩ Nguyên xin ra mắt!

Chàng công tử Vô Danh vụt mỉm cười:

- Vô đại ca thì không ổn rồi!

Vô Tấn tròn mắt:

- Tại sao không ổn?

Trương trí Nhân xen vào pha trò:

- Vô tiền bối muốn như số mạng của chàng Vô Đại Lang à? Muốn chết yếu vì cây đinh ba của dâm phụ Phan Kim Liên đó sao?

Vô Tấn chợt vỡ lẽ cười lên hả hả:

- Phải, phải! Gã Vô Đại Lang đáng chết, đáng chết! Vậy thì nhị ca. Vô nhị ca! Nghe chưa Triệu lão đệ!

- Vâng... Vô nhị ca vậy!

Và chàng quay sang qua hỏi chàng Vô Danh công tử, Sĩ Nguyên tiếp:

- Còn huynh dài có cho phép tiểu đệ kết nghĩa bằng hữu hay chẳng?

Vô Danh công tử mắt ánh niềm vui:

- Đây là điều tiểu đệ đang mong mỏi! Tiểu đệ năm nay mười tám tuổi!

- Tiểu huynh lớn hơn một, năm nay mười chín tuổi?

Vô Danh công tử châm đầy một chung rượu, hai tay dâng đến Sĩ Nguyên.

- Tiểu đệ xin kính Triệu đại ca một chung rượu ra mắt.

Sĩ Nguyên đón lấy chung rượu cười bảo:

- Phải gọi tiểu huynh là tam ca!

Vô Danh công tử chẳng hiểu:

- Sao thế?

- Vì tiểu ca còn hai vị thân huynh nữa. Hiền đệ đứng vào hàng thứ tư, tiểu ca gọi là lão tứ nhé!

Vô Danh công tử vỡ lẽ cười xòa châm thêm hai chung rượu cùng dâng đến trước mắt Sĩ Nguyên:

- Vậy tam ca thay mặt đại ca và nhị ca nhận lấy hai chung rượu ra mắt này!

Triệu Sĩ Nguyên không chút khước từ, nốc cạn hai chung rượu, vụt nắm tay người em kết nghĩa cười ha hả hỏi:

- Còn tứ đệ là ai?

Chàng thiếu niên Vô Danh da mặt vụt đỏ rần như nhuộm phấn:

- Tiểu đệ vì một lẽ riêng, không chịu ý tam ca được!

Sĩ Nguyên sột sắng:

- Phải chăng tứ đệ vì kẻ đại thù lợi hại bắt buộc phải giấu đi tên tuổi?

Vô Danh công tử buồn buồn lắc đầu:

- Không! Vả lại được núp dưới uy phong của Long Phụng lĩnh, tiểu đệ còn sợ kẻ thù nào?

- Nhưng ít nhất tứ đệ cũng cho tiểu huynh biết qua danh tánh để tiện bề xưng hô chứ!

Vô Danh công tử miễn cưỡng gật đầu:

- Vâng! Vậy tam ca cứ gọi tiểu đệ là Lý Trân!

Sĩ Nguyên cười xòa:

- Được rồi, cứ gọi là Lý Trân đi dù tên giả hay thật, miễn là tiểu đệ không giả được rồi!

Sau bữa tiệc Tứ Kiệt họ Trương thỉnh tất cả đến thơ phòng.

Thơ phòng này bày trí cực kỳ trang nhã, nơi phía tường đông có treo một bức Bát Tuần Đồ thủ họa của Long Phụng linh chủ Triệu Bồi Nhân. Long Phụng linh chủ Triệu Bồi Nhân là bậc văn võ kiêm toàn, thơ học đều hay, nét vẽ trên Bát Tuần Đồ linh hoạt đến độ truyền thần, chứng tỏ họ Triệu là một siêu thủ trong làng hội họa đương thời.

Tám con tuần mã trên bức họa có cái khí hiên ngang như rồng vờn, hổ chực hờm hờm thoát khỏi mảnh giấy cất gió tung hoành trong bốn biển năm hồ.

Trông bức Bát Tuần Đồ ai ai cũng thấy phấn khởi hùng tâm, cái hứng dâng lên bùng bột.

Vô danh công tử kêu lên:

- Đúng là...

Chừng như có cái gì chặn ngang yết hầu, Vô Danh công tử Lý Trân không nối tiếp câu nói, nhưng đôi mày cau lại đưa mắt nhìn sang Triệu Sĩ Nguyên.

Lúc đó Sĩ Nguyên chăm chú ngắm bức đồ, chàng chăm chú đến xuất thần.

Bổng Nhất chương Trần thiên Nam Vô Tẩn buột miệng buông một câu:

- Nét vẽ vô cùng xảo diệu, nhưng tám con tuần mã đều không móng! Lạ thật.

Lão chép miệng, tiếp:

- Ngon vô thập toàn! Vật gì đẹp đến đâu cũng có chỗ khuyết điểm của nó!

Vô Danh công tử Lý Trân cười nhẹ:

- Chính những khuyết điểm đó làm nổi bật cái tuyệt vời của sự vật. Đây đủ quá thì chẳng bao giờ gọi được tánh hiếu kỳ, như vậy còn theo ấn tượng dài tận thế nào được?

Nhất chương Trần thiên Nam day qua Trương trí Nhân:

- Trương lão đại! Nghe nói bức họa này do Triệu đại hiệp thân tặng quý phủ, chắc lão Đại thừa hiểu lý do của điểm sót đó chứ?

Trương trí Nhân, vị anh cả của bọn Tứ Tiều lắc đầu:

- Từ ngày nhận bức đồ do Triệu đại hiệp tặng, tiên phụ xem như viên ngọc vô giá, quý trọng vô cùng, không bao giờ người để cho một kẻ nào khác ngoài gia mẫu và anh em văn bối trông thấy tới khi tiên phụ thất lạc, lại chính gia mẫu giữ gìn nó, hôm nay, nhân có quý vị đến Trang, anh em của văn bối mới lấy ra cho các vị xem.

Lý Trân nhướng cao đôi mày:

- Tại sao Vô Tình công tử lại muốn chiếm hữu bức đồ này?

Nhất chương Trần thiên Nam điểm một nụ cười:

- Hẳn không ngoài sự ái mộ nét mặt của Triệu đại hiệp!

Lý Trân mỉm cười:

- Vô Tình công tử thuộc hạng người máu lạnh, phàm những kẻ có máu lạnh thì có bao giờ biết ái mộ là gì? Quyết phải có một lý do nào khác!

Triệu Sĩ Nguyên cất tiếng, như tự thốt với mình:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Nhân thấy tám con tuần mã trong bức họa đều không có móng, hẳn mới nảy sinh ra ý muốn được chiếm đoạt!

Nhất chương Trần thiên Nam gật đầu:

- Biết cha, không ai bằng con, bức Bát Tuần đồ có thể khuyết điểm như vậy không phải là không có nguyên nhân. Chắc lão đệ hiểu rõ điều bí ẩn bên trong chứ?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Tiểu đệ nghĩ mãi, tựu trung chưa dám quả quyết ra làm sao. Có điều mừng tượng hiểu phần nào!

Nhất chương Trần thiên Nam cao giọng:

- Hoặc hiểu, hoặc không hiểu chứ mừng tượng là nghĩ làm sao, lời nói của lão đệ nghe hồ đồ quá!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Thực sự thì hiện tại tiểu đệ chưa nói rõ được, xin lão ca cho tiểu đệ thư thả một thời gian, nhất định tiểu đệ sẽ khám phá điều bí ẩn đó!

Nhất chương Trần thiên Nam cười lớn:

- Thì có ai giúp giả lão đệ đâu? lão đệ cứ ở lại Tứ Tiều Trang này trong ít hôm, trước để đàm đạo phi tình, bù lại những ngày xa cách, sau nghiên cứu bức Bát Tuần Đồ, giải tỏa một nghi vấn cho anh em họ Trương.

Triệu Sĩ Nguyên vốn có cái ước hẹn ba năm với Vô Tình lệnh chủ, thời gian hội ước cũng sắp đến nơi rồi, mà sự việc cần phải giải quyết còn ứ đọng rất nhiều, nếu mà thiên diện ngày thánh mà lỡ dở mất, bây giờ nghe Nhất chương Trần thiên Nam tỏ ý muốn lưu chàng lại vài hôm, từ khước thì không tiện, mà chấp thuận thì có phương hại đến đại sự của mình, chàng lệt vệt khó khăn ra mặt.

Vô Danh công tử Lý Trân trông thần sắc chàng, đã hiểu tâm tư của chàng, vội lên tiếng cứu nguy:

- Việc khám phá điều bí ẩn nơi bức đồ là do linh cơ của con người, khi linh cơ thiếu vắng thì có nghiên cứu cách nào cũng không thể thành công được. Giả sử Triệu tam ca có lưu lại đây mấy hôm đi nữa, nhưng linh cơ không xúc động kể cũng bằng thừa, chẳng những thế lại còn làm chậm trễ bao nhiêu việc cần thiết khác. Chi bằng hãy để cho Triệu tam ca tùy ý ở đó, đi theo công việc của người, mình nên gát lại những gì liên quan đến bức đồ là hơn!

Nhất chương Trần thiên Nam phải nhìn nhận Lý Trân có lý, tuy nhiên lão không khỏi thất vọng dầu dầu nét mặt:

- Nghĩ ra muốn cầm chân một đại hiệp không phải là việc dễ dàng, đời người sao lại tan dài mà hợp vẫn như thế! Cái hứng vừa bốc lên tắt ngay!

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Núi xanh không dời đổi, nước bạc vẫn xuôi giòng, tương lai còn dài thì có lo gì không cơ hội tái ngộ nhau? Niềm cảm khái của lão ca, tiểu đệ luôn luôn ghi nhớ, chỉ sợ có ngày tiểu đệ quá nhiều sự thanh tịnh của Tứ Tiều Trang mà đặc đội làm bận rộn quý vị đón chào.

Nhất chương Trần thiên Nam khẳng khái:

- Trong tương lai, nếu lão đệ có sự gì cần đến lão ca, xin cứ nhắn một lời, dù phải nhảy vào dầu sôi lửa cháy, lão vẫn không hề từ khước.

Triệu Sĩ Nguyên nghiên mình tỏ lời ra ân chiếu cố đoạn chuẩn bị cáo từ. Triệu Sĩ Nguyên từ biệt thì Vô Danh công tử cũng không muốn ở lại Tứ Tiều Trang.

Biết không thể cầm hai người ở lại lâu hơn, anh em Tứ Tiều họ Trương và Nhất chương Trần thiên Nam đứng lên đưa họ ra đến tiền vệ.

Vừa lúc đó một tiểu hoàn từ hậu viện chạy ra như bay, đến bên cạnh Trương trí Nhân thì thầm mấy tiếng.

Trương trí Nhân gật đầu, gọi ba anh em thay y hầu chuyện với Sĩ Nguyên và Vô Danh công tử Lý Trân để đợi y theo tiểu hoàn vào viện, một chốc sẽ lại trở ra ngay.

Tất cả mọi người hiện diện đều lấy làm lạ song không ai mở miệng hỏi han một tiếng gì.

Không lâu lắm, Trương trí Nhân trở ra, tay cầm một chiếc hộp cổ dài, y vừa trao chiếc hộp đó cho Triệu Sĩ Nguyên vừa thốt:

- Gia mẫu bảo tại hạ chuyển bức Bát Tuần Đồ này cho thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thu nhận.

Triệu Sĩ Nguyên kinh dị khoát tay:

- Tại sao lại có việc đó? Gia phụ đã tặng linh tôn bức đồ này, thì nó là vật sở hữu của quý chủ. Tiểu sanh đâu dám thu hồi. Xin Trương đại hiệp hãy truyền lại cái ý của Tiểu sanh lên linh đường, quyết chẳng khi nào Tiểu sanh có cái vọng tưởng làm chủ vật đó.

Chàng sợ Trương trí Nhân còn nài ép chàng thu nhận cho được, nên ngằm đưa mắt ra hiệu cho chàng Vô danh công tử Lý Trân.

Cả hai đồng một loạt thốt:

- Xin cáo biệt các vị! Chúng tôi đi đây.

Đoạn nghiêng mình chào nhanh và cùng nhúng chân vọt mình lên không, chênh người đáp xuống bên ngoài cổng trang.

Trương Trí Nhân cấp tốc tung mình đuổi theo và cao giọng gọi:

- Triệu công tử! Xin dừng chân lại một chút? Tại hạ còn điều này muốn nói với công tử!

Triệu Sĩ Nguyên lúc này đã chạy khá xa rồi. Chàng không dừng chân, đáp vọng lại:

- Đa tạ quý vị đã có mỹ ý dành cho Tiểu sanh một cuộc hội ngộ chân thành. Tiểu sanh nguyện ghi mãi. Còn việc kia quyết chẳng bao giờ Tiểu sanh dám vâng lời. Xin Trương đại hiệp đừng cưỡng nhé!

Chỉ hai cái nhảy là Triệu Sĩ Nguyên và Vô Danh công tử Lý Trân đã khuất dạng trên nẻo đường xa.

Biết có đuổi theo cũng không làm sao kịp, Trương Trí Nhân đành đứng nguyên tại chỗ buộc miệng thở dài.

Lúc đó Nhất chương Trần Thiên Nam cùng Trương Nhị, Trương Tam và Trương Tứ đã ra đến nơi. Nhấ chương Trần thiên Nam Vô Tẩn không hiểu sự tình ra sao, vừa đến nơi là cất tiếng hỏi ngay:

- Việc gì thế hở Trương lão đại? Triệu công tử không nhận thì thôi, có gì đâu mà phải than thở.

Trương trí Nhân dậm chân, thở dài luôn mấy tiếng nữa:

- Triệu thiếu hiệp có trí cách chính đáng, giữ ý hết sức, nghiêm khắc, thành cô phụ đoạn thâm tâm gia mẫu.

Y trầm lặng một chút đoạn nói tiếp:

- Lưu bức Bát Tuần Đồ tại Tứ Tiều trang, có thể bảo là mình gieo hạt giống tai họa cho mình!

Nhất chương Trần thiên Nam kinh ngạc:

- Lời nói đó nghĩa làm sao?

Trương trí Nhân buông gọn:

- Bức Bát Tuần Đồ này do Triệu đại hiệp phỏng bức Vạn cơ đồ mà vẽ ra, theo lời yêu cầu của gia phụ!

Nhất chương Trần thiên Nam trở mặt kêu lên:

- Bức Vạn cơ đồ của Huyền cơ Tử?

Trương trí Nhân gật đầu:

- Chắc tiền bối có biết ba mươi năm trước đây, sóng gió giang hồ cũng vì bức Vạn cơ Đồ?

Nhất chương Trần thiên Nam thoáng lộ vẻ kiêu hãnh:

- Cũng vì bức Vạn cơ đồ mà hai vị sư đệ của lão phu phải mất mạng, tự nhiên lão phu biết rõ!

Trương trí Nhân hỏi:

- Tiền bối có biết bức Vạn cơ đồ sau cùng về tay ai hay chăng?

Nhất chương Trần thiên Nam mơ màng hồi ức việc xa xưa một lúc rồi đáp:

- Lần cuối bức Vạn cơ đồ xuất hiện trên giang hồ vào khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu năm trước, trong kỳ đại hội đoạt đồ tại Kim Hoa sơn!

Lão dừng lại, trầm ngâm một lúc nữa, đoạn nói tiếp:

- Đại hội Đoạt đồ quy tụ hơn một trăm bốn mươi cao thủ trong Hắc đạo và Bạch đạo lúc đó, lão phu đang thời niên tráng, huyết khí phương cương, tánh hiếu động mạnh hơn lòng dè dặt, bất chấp hiểm nguy cũng có mặt tại Kim Hoa Sơn. Sau cuộc ác chiến kinh hồn, bức Vạn cơ Đồ về tay lão Độ Phu Hình Kiếm ở núi Vu Sơn. Lão ấy có vũ công trác tuyệt, khinh công lại cao diệu, quần hùng hiệp lực ngăn trở, song lão vẫn thoát khỏi vòng vây như thường. Từ đó đến nay, lão phu không còn nghe ai nói đến bức đồ quý báu ấy nữa.

Lão nhìn sang Trương trí Nhân hỏi:

- Có lẽ Vạn cơ Đồ đã bị kẻ nào đoạt trên tay Độ Phu hình kiếm chăng?

Do cái tánh hào sảng phiêu phiêu, Nhất chương Trần thiên Nam từng đi khắp đó đây, thu thập rất nhiều kinh nghiệm giang hồ, nghe Trương trí Nhân hỏi một câu là lão biết có đoạn ẩn tình nào đó trong bức bảo đồ, cho nên thuật điều mặt thấy tai nghe, lão mới lại như thế.

Trương trí Nhân gật đầu:

- Nói rằng đoạt trên tay Độ Phu Hình Kiếm thì không đúng, bởi do một tao ngộ mà bức bảo đồ lại về tay gia phụ...

Nhất chương Trần thiên Nam lấy làm lạ:

- Về tay lệnh tôn? Bằng...

Song lão bỏ lửng câu nói, bởi lão kịp nghĩ ra nếu nói tròn câu tất lão có phần nào thất lễ đối với gia đình họ Trương, ý lão muốn nói "Bằng vào sở học của thân phụ Trương trí Nhân, lão ấy có thể nào đoạt nổi bức đồ trong tay Độ Phu Hình Kiếm? Lão ấy sánh với ta, còn kém ta phần nào kia mà?

Chừng như đoán được ý thâm của Nhất chương Trần thiên Nam, Trương Trí Nhân cười nhẹ:

- Ba năm sau Kỳ Đại hội Đoạt Đồ trên Kim Hoa Sơn, gia phụ trong một chuyến viễn du, đi ngang qua Tiêu Hà Lãnh, bất ngờ xảy chân rơi xuống hố sâu, nơi đó có một cái động.

Trong động có một xác người khô đét, nơi tay có bức Vạn Cơ Đồ. Từ đó bức bảo đồ đổi chủ...

Nhất chương Trần thiên Nam cười lớn:

- Chắc chắn cái xác khô đó là của Độ Phu núi Vu Sơn rồi! Đoạt bức bảo đồ xong, lão ấy mang trọng thương, vào đây mà chết luôn!

Trương trí Nhân thở dài:

- Thiên hạ vô lâm đồ máu để mong chiếm được bức bảo đồ, nhưng gia phụ ngẫu nhiên mà được, hân hạnh thì chưa thấy đâu, chứ từ ngày làm chủ bức đồ thì gia phụ không còn ăn ngon ngủ khỏe nữa.

Nhất chương Trần thiên Nam gật đầu:

- Nào ai ở trên đời này ôm một vật báu vô giá nơi tay mà không mơ mớp lo sợ thiên hạ rình rập? Chả trách lệnh tôn phải khổ!

Trương trí Nhân tiếp nói:

- Ngẫu nhiên mà được bức Vạn cơ Đồ, gia phụ hết sức gìn giữ sợ tiết lộ ra ngoài, lại khổ công nghiên cứu tìm cái huyền cơ diệu lý ẩn tàng trong đó, thành ra những ngày tàn của gia phụ trải qua trong thấp thỏm, lo âu... Chung quy cũng không thu được kết quả nào!

Nhất chương Trần thiên Nam thở dài:

- Bỏ đi thì luyện tiếc, giữ lại thì vô dụng, nghĩ ra vạn năng Cơ Đồ là một vật hại người, chứ có quý báu gì?

Trương trí Nhân thoáng nhìn qua đối tượng, gật đầu:

- Tiền bối nói phải. Sau đó nhờ gia mẫu đề tính, gia phụ mới thức ngộ ra, bèn đem bức Vạn Cơ Đồ hiến cho Long Phụng lệnh chủ Triệu đại hiệp.

Chương môn Trần thiên Nam reo lên:

- Hay quá! Lệnh tôn hành động như thế, rất hợp lý! Long Phụng lệnh chủ là bậc chánh nhân quân tử, phàm người trong võ lâm không ai không kính trọng, ai ai cũng trọn vẹn tin tưởng nơi lão ấy!

Trương trí Nhân lại gật đầu:

- Triệu đại hiệp có cái nghĩa khí cao vút tận chín tầng mây, lại có tài ba lỗi lạc, bốn mươi chính ngày sau khi tiếp nhận bức đồ, để suy rõ huyền cơ do tiền nhân để lại...

Nhất chương Trần thiên Nam trở mắt:

- Vậy là Long Phụng lệnh chủ Triệu đại hiệp và lệnh tôn đã lãnh hội được tuyệt học của huyền cơ ư?

Trương trí Nhân lắc đầu:

- Nào có lãnh hội được gì? Triệu đại hiệp đúng là người bậc chánh nhân quân tử, giữ tánh quá nghiêm khắc, không bao giờ thừa cơ hội dịp may nào mà thủ lợi cả, Triệu đại hiệp cũng cho rằng Cơ duyên làm chủ bức Vạn Cơ Đồ là phần của gia phụ, quyền hưởng thụ phải về gia phụ, dù người có khám phá được huyền cơ ẩn tàng trong bức Vạn cơ đồ bất quá chỉ là cái việc làm hộ cho một đồng đạo võ lâm, chứ người có phước gì mà đoạt hưởng? Người trả lại bức cơ đồ cho gia phụ lại dẫn giải rành rẽ chỗ phát minh. Khốn nỗi gia phụ lại không có căn cơ thâm hậu để luyện tập kỳ công đến mức hữu dụng, thành thử, cũng chẳng học được gì.

Y kết luận:

- Cả hai, có bức bảo đồ trong tay cũng như không có!

Nhất chương Trần thiên Nam thốt:

- Lệnh tôn không luyện được, thì truyền lại cho anh em lão đệ luyện!

Trương trí Nhân lắc đầu:

- Điều đó lại càng không thể được! Anh em tại hạ khí chất tối tăm, căn cơ viễn bạc, sánh với gia phụ còn kém xa, như trời với vực làm gì dám nuôi kỳ vọng tập luyện thành tựu một kỳ công tuyệt học.

Nhất chương Trần thiên Nam gật đầu:

- Biết đủ, thì không bao giờ thiếu, biết vui thì không bao giờ buồn. Đủ cái vừa phải, vui cái vừa phải, là con người thức thời! lệnh tôn hơn xa lão phu!

Trương trí Nhân lại tiếp:

- Triệu đại hiệp không nhận, gia phụ lại không luyện nổi, chẳng lẽ đem vứt bức bảo đồ sao? Mà giữ nó lại thì sợ xảy ra điều bất tường, sau cùng Triệu đại hiệp bàn định với gia phụ, phỏng theo bức đồ, ngụ ý vẽ lên bức khác, nguyên bản thì tiêu diệt đi, chỉ lưu lại bản phóng theo, dành để cho người hữu duyên sau này. Do đó mà có được Bát Tuần Đồ.

Y dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Gia mẫu nghĩ rằng họ Triệu và họ Trương có cái giao tình mật thiết trải qua hai đời, nên muốn trao bức Bát Tuần Đồ lại cho Triệu công tử. Công tử quá khảng khái, bỏ đi, không chịu nhận! Bây giờ, không biết phải làm sao?

Nhất chương Trần thiên Nam trừng mắt:

- Đã biết bức Bát Tuần Đồ có nhiều ẩn tình uẩn khúc như vậy, sao lão đệ không sớm tỏ cho Triệu lão đệ biết ý. Lão đệ sơ xuất đến thế là cùng!

Trương trí Nhân cười khổ:

- Nào tại hạ có biết gì đâu? Tại hạ mới nghe gia mẫu vừa cho biết đây thôi!

Nhất chương Trấn thiên Nam luôn luôn lắc đầu, có vẻ hối tiếc cho Triệu Sĩ Nguyên đã bỏ qua một cơ hội tiến đạt võ nghiệp vô bờ bến!

Đột nhiên một cơn gió lạ quét qua trong không gian, cơn gió lướt qua cạnh năm người.

Trong chớp mắt, một lão nhân gầy ốm, dáng dấp như thư sinh xuất hiện trước mặt họ.

Lão nhân trông gầy ốm, nhưng cất tiếng oang oang như là sấm nổ:

- Nghe nói có một vị công tử thiếu niên, vận áo dài màu lam, dừng chân tại trang viện này, các người hãy gọi hắn ra đây gặp lão phu!

Nếu không thấy tận mắt, nghe tận tai, tất ai cũng không tin được con người ốm yếu như lão lại có thể phát âm chất chứa như thế!

Tứ kiệt họ Trương cũng cau mày tỏ vẻ bất mãn.

Riêng Nhất chương Trấn thiên Nam giật mình, và thâm kêu khẽ:

- Trời! Lão ấy...! Việc khó khăn đã đến rồi...

Lão nhân không thấy ai đối đáp, hét lớn:

- Các người có tai không mà chẳng nghe ta hỏi?

Trương trí Lễ cười lạnh:

- Muốn hỏi ai một việc gì, ít ra cũng phải có cái giọng hòa dịu một chút chứ! Có lẽ nào mà lão trượng không biết điều đó!

Lão nhân lệ phát cánh tay áo, Trương trí Lễ đã bị bắn vọt ra xa hơn hai trượng.

Đồng thời lão gằn giọng:

- Người là cái quái vật gì dám nói lễ nói nghĩa trước mặt ta!

Trương trí Nhân, Trương nhị, Trương Tứ sôi giận, quát to:

- Lão trượng...

Nhưng Nhất chương Trấn thiên Nam cấp tốc hét chặn anh em họ Trương:

- Các vị không được vô lễ! Các vị không biết lão tiền bối Âm Dương lệnh chủ ngang hàng với Long Phụng lệnh chủ đây à!

Tứ kiệt sững sờ, há hốc mồm không thốt được tiếng nào.

Đúng như lời Nhất chương Trấn thiên Nam, lão nhân chính là Âm Dương lệnh chủ Lý Thái.

Ngăn chặn tứ kiệt không được liều lĩnh xong, Nhất chương Trấn thiên Nam dạy lại, vòng tay nghiêng mình hướng sang lệnh chủ họ Lý cung kính thốt:

- Văn bối là Võ Tẩn, xin bái kiến lệnh chủ, kính lệnh chủ vạn an.

Âm dương lệnh chủ Lý Thái hừ nhẹ:

- Được rồi! Người đã nhận ra bốn lệnh thì ta sẵn sàng tha thứ cho các người tội vô lễ xúc phạm đến lệnh chủ lần đầu, hãy gọi tên thiếu niên công tử áo lam ra đây đi!

Âm Dương lệnh chủ có cái tật lạ kỳ, nếu ai biết được thân phận của lão, lão sẽ dễ dãi với người đó vô cùng, bình sanh lão chỉ sợ thiên hạ không biết đến lão, lão thị oai ngay dù phải sát hại đó lão cũng không hề do dự hạ thủ đoạn.

Hơn thế nữa, nếu ai đặt lão ngang hàng với Long Phụng lệnh chủ, lão càng khoái, lão sẽ tỏ ra nhân từ, bác ái trên Long Phụng lệnh chủ một bậc.

Nhất chương Trần thiên Nam biết rõ cái tật của lão nên gài đúng chỗ ngứa, để cứu nạn cho Tứ Tiều họ Trương.

Bây giờ phải nghĩ đối đáp làm sao câu hỏi của lão, Nhất chương Trần thiên Nam cảm thấy khó khăn vô cùng.

Âm dương lệnh chủ có ý tứ theo dõi thiếu niên công tử áo lam, vô luận lão ấy muốn ám chỉ Triệu Sĩ Nguyên hay Vô Danh công tử Lý Trân, Nhất chương Trần thiên Nam cũng phải đối đáp cho ổn thỏa để bảo đảm an toàn cho hai người đó.

Trước hết, phải làm sao cầm chân Âm dương lệnh chủ tại chỗ, được phút nào hay phút ấy, cho Triệu Sĩ Nguyên và Lý Trân đi xa thật xa, sau đó sẽ đánh lạc hướng truy tầm của lão là được một việc.

Thực hiện ý định đó, Nhất chương Trần thiên Nam cung kính hỏi:

- Tiền bối muốn hỏi vị công tử thiếu niên áo lam nào?

Âm Dương lệnh chủ kinh dị:

- Không lẽ có đến hai vị à?

Nhất chương Trần thiên Nam bình tĩnh đáp:

- Đúng vậy, có đến hai vị. Họ đồng một lúc ghé lại Tứ Tiều trang này, văn bối muốn biết tiền bối định tìm vị nào, vị đó tên họ chi.

Âm dương lệnh chủ trầm ngâm một chút:

- Lão phu có biết vị đó tên họ là chi đâu! Người cứ gọi cả hai ra đây, lão phu nhận diện xem sao? Hẳn biến hiện như quỷ ma đấy!

Bằng vào khẩu khí đó, Nhất chương Trần thiên Nam biết ngay Âm dương lệnh chủ muốn tìm Vô Danh công tử Lý Trân, bởi Lý Trân đi đến đâu, gặp sự gì bất công là ra tay can thiệp cứu nguy cho nạn nhân liền, do đó mới sanh nhiều thù oán.

Nghĩ vậy, Nhất chương Trần thiên Nam cau mày thốt:

- Rất tiếc là cả hai công tử thiếu niên áo lam chỉ ghé lại đây một chút rồi ra đi.

Âm dương lệnh chủ hét to:

- Người nói thật!

Nhất chương Trần thiên Nam kêu lên:

- Trời! Văn bối to gan bằng tời cũng không dám đối tiền bối!

Âm dương lệnh chủ quét ánh mắt bọn Tứ Tiều:

- Nếu người nói dối ta?

Nhất chương Trần thiên Nam không do dự:

- Thì tùy tiền bối đẹp bằng Tứ Tiều trang này không chứa một con gà, một con chó!

Âm dương lệnh chủ lại hét:

- Được rồi, người đã biết quy củ của ta như thế nào, vậy là khá lắm đó!

Thốt xong, thân hình vừa chộp lên, Âm dương lệnh chủ Lý Thái đã mất dạng.

Tại cục trường, Nhất chương Trần thiên Nam và Tứ Tiều họ Trương đều lắc đầu kinh khiếp. Không ai nhận định kịp thân pháp của lão.

Họ đứng lặng người một lúc, không ai nói với ai tiếng nào.

Sau cùng, Nhất chương Trấn thiên Nam thở dài, buông nhẹ:

- Đến lượt lão phu phải đi!

Trương trí Nhân tỏ vẻ lưu luyến:

- Tiền bối chả có việc gì khẩn cấp, nên lưu lại đây một vài hôm cho anh em tại hạ thỏa mãn khát vọng được dịp đón tiếp lão anh hùng. Cái loại mỹ tửu “Vân Lý Kinh Vân” đó tiểu bối rất ưa thích, anh em tại hạ sẽ chuẩn bị đầy đủ cho tiền bối mặc tình thưởng thức!

Nhất chương Trấn thiên Nam lắc đầu lộ vẻ niềm ưu tư ra mặt:

- Lão phu không yên tâm cho hai vị tiểu huynh đệ Triệu Sĩ Nguyên và Vô Danh công tử Lý Trân, phải làm cách nào liên lạc với họ đưa tin cho họ biết mà đề phòng Âm dương lệnh chủ Lý Thái không phải là vừa đâu!

Lão không đợi anh em họ Trương nói gì, vòng tay chàng biệt, đoạn tung mình thoát đi.

10. Thanh Liên Ngọc Nữ

Triệu Sĩ Nguyên và Vô Danh công tử Lý Trân rời khỏi Tứ Tiểu trang, theo con đường cái đi tới.

Đi được một lúc, bỗng Triệu Sĩ Nguyên đằng hắng mấy tiếng gọi:

- Tứ đệ!

Giọng nói của chàng hơi rung rung chứng tỏ chàng đang có điều gì lo nghĩ trong lòng không được yên ổn.

Vô Danh công tử cất tiếng:

- Tam ca!

Triệu Sĩ Nguyên gọi xong, không nói thêm tiếng gì, gia tăng tốc độ lướt đi như bay.

Vô Danh công tử vượt lên ngang hàng chàng hỏi:

- Tam ca muốn nói gì đó, cứ nói, tại sao lại gọi tiểu đệ rồi im bặt.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài đứng lại, chàng đứng lại thì Vô Danh công tử cũng đứng theo.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Vô danh công tử cố thu can đảm thốt:

- Tứ đệ ạ! Chúng ta phải chia tay nhau!

Vô Danh công tử kinh ngạc:

- Tam ca! Tam ca không muốn tiểu đệ cùng đi một đường à? Hiện tại tiểu đệ chẳng có việc gì cần thiết phải thanh toán, muốn theo Tam ca bầu bạn một thời gian.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Chúng ta tuy lèo nước gặp nhau, song được sự sở ngộ mà mến nhau như tâm giao, hiện tại thì có khác nào tình đồng môn, thương như ruột thịt, sở dĩ ngu huynh không muốn tứ đệ đồng hành là... vì...

Vô danh công tử cười nhẹ, chặn lời chàng:

- Tam ca đã muốn thế, tất có lý do, nhưng khoan nói đến lý do đó. Tiểu đệ muốn hỏi Tam ca điều này, có phải Tam ca sợ tiểu đệ theo, sanh ra phiền lụy cho Tam ca chăng?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười lớn:

- Tứ đệ! Trên giang hồ còn ai không biết Vô Danh công tử, oai khí chấn động bốn phương? Hai tiếng phiền lụy của Tứ đệ vừa thốt đó, xin gói lại trong hành trang đi, chờ một dịp khác hãy dùng!

Vô Danh công tử cười khở:

- Nhưng vừa đây nếu không có Tam ca, thì đệ đã bị hại nơi tay Vô Tình công tử rồi!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không phải là Tứ đệ bất tài, chẳng qua vì sợ ý một chút nên bị Vô Tình công tử ám toán, chứ cứ đương diện giao tranh chắc gì Vô Tình công tử chịu nổi ba trăm chiêu của Tứ đệ!

Vô Danh công tử sầu mày ủ mặt cất giọng buồn thảm:

- Thật ra Vô Tình công tử cũng chưa phải là một cao nhân, nếu có thắng vẫn chưa là một vinh hạnh. Đối với Tam ca, y chưa là một con người đáng sợ đâu!

Sĩ Nguyên khoát tay mấy lượt:

- Hiền đệ! Hiền đệ đã nói sai rồi đó! Tài cao của hiền đệ còn ai không biết! Chính vì ái mộ tài nghệ của hiền đệ, mà ngu huynh mới tha thiết kết nghĩa kim bằng!

Vô Danh công tử nhướng cao đôi mày:

- Có thật vậy chăng?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Đã chứng minh rồi, tứ đệ lại còn hỏi huynh là chân hay là giả?

Vô Danh công tử thoáng ứng hồng đôi má đăm đăm nhìn chàng thấp giọng:

- Chứ không phải vì một mục đích nào khác à?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, song liền theo đó chàng ngẩn mặt lên không, bật cười ha hả:

- Ngu huynh đường đường chính chính là Long Phụng lệnh chủ, có thái độ hành vi như thế nào khiến cho Tứ đệ phải thốt lên câu đó!

Vô Danh công tử cũng bật cười khanh khách:

- Tam ca có đôi mắt sáng thế kia, nhìn thấu ruột gan người, tiểu đệ có che giấu được gì với Tam ca? Sỡ dĩ... Sỡ dĩ... ha ha!...

Không rõ nghĩ sao, công tử lại cười to hơn, cười dòn, có thể Vô Danh công tử mượn tràng cười để lấn át nguồn lòng đang cuộn cuộn dâng tràn.

Vô Danh công tử chỉ ngón tay vào mũi của Triệu Sĩ Nguyên khôi hài:

- Á à! Vậy ra tam ca đã thừa kế danh vị “Long Phụng lệnh chủ” Đột nhiên, chàng ngưng bật tiếng cười, thấp giọng tiếp hỏi:

- Còn bá phụ? Còn Đại ca và Nhị ca?

Long Phụng lệnh chủ đang trong hạng tuổi hữu vi, có lẽ nào lại truyền vị cho con? Mà dù có truyền đi nữa cũng phải truyền cho con trưởng, hoặc người con kế đó, chứ đâu lại truyền cho Triệu Sĩ Nguyên là con thứ ba. Do đó Vô Danh công tử lấy làm lạ, phải hỏi, hỏi tự nhiên thành thật chứ không có gì châm biếm.

Triệu Sĩ Nguyên thốt xong, tự xét mình đã lỡ lời có vẻ hổ thẹn với người anh em kết nghĩa. Hơn nữa chàng nhận ra mình đã thốt những lời không được minh bạch lắm, để khiến cho người đối thoại hiểu lầm, chàng trầm nghĩ:

”Sự ước hẹn của ta với Vô Tình lệnh chủ nghĩ ra không quá đối cần thiết phải giữ bí mật.

Nếu ta không tiết lộ, thì có cái gì bảo đảm là Vô Tình lệnh chủ cũng làm như ta? Dù không mua danh chuộc tiếng những kẻ nuôi nhiều tham vọng trên đời ra cũng không đến nỗi khiếp nhục sợ đầu sợ đuôi. Tứ đệ xem ta như thủ túc, nếu ta còn dấu diếm việc gì, chẳng hóa ra ta đã phụ lòng người em thành thật của bằng hữu sao. Không, ta không nên dấu Tứ đệ nữa!” Nghĩ vậy, Triệu Sĩ Nguyên bèn thuật lại cho Vô Danh công tử nghe sự việc của thân phụ chàng là Long Phụng lệnh chủ vì phải đối phó với Vô Tình lệnh chủ mà hành động như thế nào, luôn cả việc chàng ước hẹn ba năm với Vô Tình lệnh chủ.

Vô Danh công tử biến sắc mặt từng cơn, vừa tỏ vẻ xúc động, vừa biểu lộ ưu tư, thần thái của công tử luôn luôn thay đổi, chứng tỏ muôn ngàn ý niệm phức tạp đang nhận thấy nảy sinh trong tâm tư.

Triệu Sĩ Nguyên có nhận thấy điều đó, song cho rằng vị Tứ đệ ân kết giao bị chấn động trước sự tình vừa tiết lộ, chứ chàng không có một hậu ý nào khác.

Đem sự bí mật của mình tường thuật xong, Triệu Sĩ Nguyên có thể đòi hỏi Vô Danh công tử phải giải thích lý do dùng hai tiếng Vô Danh làm ngoại hiệu, song chàng không hề mở miệng thốt lời, bởi chàng không muốn mang tiếng cường ép khi Vô Danh công tử vì một khó khăn nào đó không thể tiết lộ.

Chàng chỉ thở dài nói tiếp:

- Trong chuyến đi này, ngu huynh định tìm Âm dương lệnh chủ để xin truyền dạy cho ngu huynh môn “Âm dương hòa hiệp thần công”. Tánh cách của Âm dương lệnh chủ ra sao, chắc hiền đệ đã biết rõ, cho nên ngu huynh không muốn hiền đệ đi theo là không ngoài cái ý tránh một cuộc gặp gỡ giữa hiền đệ và lão ấy. Chắc hiền đệ hiểu như vậy rồi, không phiền trách ngu huynh nữa.

Vô Danh công tử biến sắc thêm một lần, không nói năng gì cả, nhưng trầm gương mặt, suy nghĩ nhiều.

Triệu Sĩ Nguyên lại gọi:

- Tứ đệ! Nếu huynh đã giải bày tất cả tâm sự cho Tứ đệ nghe rồi, giờ thì mình có thể chia tay đây! Ngu huynh xin đi trước nhé, dịp sau sẽ xum họp lâu hơn!

Chàng vòng đôi tay, nghiêng mình chào tạm biệt, chiếc áo nho sinh chàng khẽ nhất thân hình, đà vút ra xa ngoài mây trắng.

Vô Danh công tử giật mình, phóng chân đuổi theo vừa gọi:

- Tam ca! Xin Tam ca chậm lại một phút, tiểu đệ còn lời này trình Tam ca!

Triệu Sĩ Nguyên bắt buộc phải dừng chân lại, chờ cho Vô Danh công tử lên ngang mình, chàng hỏi:

- Tứ đệ muốn nói gì nữa đây?

Vô danh công tử nhìn chàng:

- Âm dương lệnh chủ có ở quanh vùng này chăng?

Triệu Sĩ Nguyên kinh dị:

- Tứ đệ hỏi như thế là có ý tứ gì?

Vô danh công tử dàu dàu nét mặt:

- Nếu Âm dương lệnh chủ ở quanh vùng này thì tiểu đệ để cho Tam ca đi, chúng ta đành chia tay nhau tại đây. Bằng Âm dương lệnh chủ ở xa hơn, tiểu đệ mong Tam ca chấp nhận cho tiểu đệ đi theo, hầu bạn một đôi ngày, khi nào gần đến nơi của Âm dương lệnh chủ chúng ta xa nhau. Tiểu đệ tưởng đề nghị này không gây trở ngại cho Tam ca chứ?

Trước ý niệm lưu luyến thiết tha, chí tình chí nghĩa của người bằng hữu, Triệu Sĩ Nguyên không nỡ cự tuyệt.

Chàng gật đầu:

- Tứ đệ đã muốn như vậy, thì ngu huynh còn biết nói gì hơn?

Vô Danh công tử hân hoan ra mặt.

Triệu Sĩ Nguyên cũng thấy vui lây niềm vui Vô Danh công tử, trong một phút, chàng quên đi sự lo âu nặng nề, chàng quên luôn cuộc hành trình cứ đứng ỳ ra một chỗ.

Vô Danh công tử điểm nụ cười:

- Tam ca! Bây giờ mình đi về hướng nào đây!

Triệu Sĩ Nguyên suy nghĩ một lúc:

- Nghe nói Âm dương lệnh chủ ở tại Câu Lô sơn, muốn đến đó mình phải đi ngã Trường Sa.

Vô Danh công tử muốn nói gì đó, lại thôi, sau cùng cười nhẹ thốt:

- Vậy thì hay lắm đó! Tiểu đệ rất quen thuộc con đường đó, chắc chắn sẽ là một tên hướng đạo giỏi, đưa Tam ca đi qua mấy dặm nghìn.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười thầm:

- Mình cố làm một cuộc ngao du thưởng sơn ngoạn thủy đâu mà hấn khoe tài hướng đạo.

Chàng gật đầu:

- Ngu huynh xin cảm ơn trước hiền đệ có nhã ý chiếu cố cuộc viễn hành!

Vô Danh công tử thích chí:

- Đã là huynh đệ với nhau rồi, còn nói đến ân nghĩa làm gì chứ? Chỉ mong Tam ca...

Câu nói bị bỏ lửng tại đó, không rõ tại sao chỉ thấy Vô Danh công tử điểm một nụ cười, bằng mình chạy trước.

Triệu Sĩ Nguyên cũng mỉm cười chạy theo sau.

Cả hai không đi gấp, sóng bước trên con đường dài. Họ vượt ngang Trường Sa, đến Hành Dương vào Quảng Tây.

Dọc đường, quả thật Vô Danh công tử cũng có đưa Triệu Sĩ Nguyên đi xem mấy nơi nổi tiếng, song không nán ná lâu tại một chỗ nào, sợ làm thiên diện ngày tháng mà bỏ đi đại sự.

Điều đáng chú ý hơn hết là giao tình của họ càng ngày càng siết chặt, họ hiểu nhau nhiều hơn, họ mến nhau thành thật.

Vô Danh công tử thông minh tuyệt đỉnh, nhận xét sự việc đâu ra đấy, trọng lễ nghĩa, nếu có lỡ làm gì phật lòng Triệu Sĩ Nguyên tìm cách xóa đi ngay, tái tạo cái hòa khí nhanh chóng.

Vô danh công tử chỉ có một khuyết điểm duy nhất là thỉnh thoảng lại buồn mớ, không biết lý do của sự mớ buồn đó, mỗi lần thăm buồn như thế là ngồi lặng băng quơ hăng buổi, tâm tự tận đâu. Triệu Sĩ Nguyên đã thử tìm những câu chuyện vui vẽ cốt giải khuây cho bạn, nhưng vô ích, những lúc đó Công tử như cái xác không hồn.

Chính vì vậy mà Triệu Sĩ Nguyên ái ngại lo sợ cho Công tử mãi rồi sẽ có cái tật buồn mớ suốt đời, làm cho cuộc sống trở thành tẻ nhạt.

Một hôm, nhân vui câu chuyện, Triệu Sĩ Nguyên đùa một câu:

- Tứ đệ ạ! Ngu huynh muốn có một người em gái. Nếu ý muốn được thể hiện chắc chắn ngu huynh sẽ chọn Tứ đệ làm muội phụ.

Vô Danh công tử trả đùa liền:

- Nhưng rất tiếc là ý muốn đó chẳng bao giờ thể hiện được! Bởi Tam ca đâu có em gái?

Chứ tiểu đệ có một người chị, hiện tại thì chị ấy chưa chồng. Chẳng hay tam ca có muốn làm tỷ phụ của tiểu đệ chăng?

Triệu Sĩ Nguyên cười khở:

- Ngu huynh làm gì có được điểm phúc đó?

Vô Danh công tử tưởng chàng khiêm nhượng tiếp luôn:

- Chị của tiểu đệ vừa đẹp vừa hiền từ, vừa thông minh rất xứng đáng với Tam ca đó!

Nếu Tam ca không chê thì tiểu đệ có phúc biết bao!

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Ngu huynh nào dám chê lệnh tỷ! Suy qua người em, ngu huynh thừa hiểu lệnh tỷ phải là một tay kỳ nữ trên đời, chẳng qua ngu huynh tự xét mình còn kém tài, kém đức, nên không dám nhìn cao đó thôi! Vả lại thân này, từ lâu không còn tự chủ...

Vô Danh công tử thoáng biến sắc:

- Tam ca có lệnh tẩu rồi à?

Triệu Sĩ Nguyên biết Vô Danh công tử hiểu lầm, vội giải thích:

- Ngu huynh không còn tự chủ không phải vì đã có vợ nhà. Ngu huynh nào đã kết hôn với ai đâu? Sở dĩ thân này không còn tự chủ được nữa là vì từ ngày thọ mạng nơi thân phụ, chấp chưởng Long Phụng lệnh chủ, ngu huynh đã hứa chấn với giang hồ, trong những khi xuôi ngược đó đây, biết an nguy sanh tử như thế nào mà dám nghĩ đến việc lập gia đình? Vả lại con người hành hiệp, nếu lấy vợ sớm, mãi bận bịu vì gia đình mà trang chí tiêu tan, còn cứ tiếp tục cuộc sống giang hồ thì gia đình cô quạnh, làm hư hại một đời xuân của người chẵn gối!

Vô Danh công tử chỉ thở phào, cười tươi trở lại:

- Bá phụ hành hiệp trên giang hồ, nào có bận bịu vì bá mẫu mà không tạo nên sự nghiệp lẫy lừng đâu!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không thể ví ngu huynh với gia phụ được! Gia phụ là bậc phi phạm, còn ngu huynh bất quá là một thường nhân, đã chắc gì vượt qua tục lụy nổi!

Vô Danh công tử cao giọng:

- Dù tam ca nghĩ thế nào thì nghĩ, nhất định tiểu đệ phải đứng ra làm mối cho cả hai thành vợ thành chồng!

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay liên hồi:

- Tứ đệ! Tứ đệ không nên hành động hồ đồ đấy nhé!

Vô Danh công tử lấy làm lạ:

- Tam ca đã thấy chị tiểu đệ lần nào đâu mà khẩn khẩn từ khước? Mà thôi mình sẽ bàn lại việc này, sau khi Tam ca hội diện với chị của tiểu đệ một vài lần, Tam ca có bằng lòng như vậy chăng?

Triệu Sĩ Nguyên không đáp chỉ điểm một nụ cười để kết thúc câu chuyện.

Họ đi đi mãi, sau cùng cũng đến Cầu lâu sơn.

Họ đến nơi, đúng lúc đêm xuống, không tiện lên núi nên cùng vào huyện thành tìm khách sạn nghỉ.

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, nhìn quanh phòng một thoáng bất giác Triệu Sĩ Nguyên giật mình sững sờ.

Vô Danh công tử biến đâu mất dạng, trên giường, nơi gối nằm của công tử có một mảnh giấy.

Chàng chụp nhanh mảnh giấy, chỉ thấy co hai chữ Tam ca còn ra thì toàn dấu lệ lổm đổm cùng mặt mặt giấy.

Tại sao Vô Danh công tử lại bỏ đi đột ngột? Tại sao Vô Danh công tử quá bi thương đến nỗi không viết được gì chỉ lưu dấu lệ thay lời?

Vô Danh công tử đâu muốn cách xa chàng! Nhưng đến lúc cách xa thì cũng cách xa, công tử bỏ đi không lời trân trọng, gieo niềm thắc mắc cho người ở lại không ít.

Dù sao thì Triệu Sĩ Nguyên cũng không khỏi hờn trách Vô Danh công tử quá tự tôn tự trọng thâm bỏ đi, giữ kín tâm tư âm thầm nhỏ lệ mà ra đi, trong khi chàng đã tiết lộ mọi bí ẩn của chàng.

Nhớ lại những ngày qua, sống bên cạnh nhau bằng rừng, vượt núi, qua đồng, nơi tẩu lâu, trong khách sạn. Vô Danh công tử cũng đối đãi với chàng rất mực thân thiết bỗng dưng thấy cô đơn vô tưởng, dù chàng đã quen lối sống một bóng hình suốt mấy năm qua. Cảm tưởng đó trước kia chẳng hề đến với chàng, chàng nào thấm thía gì!

Tạo vật xui khiến làm sao, một con người vụt đến mang cái mối lạ đến cho chàng rồi vụt bỏ đi tạo cái khoảng trống kinh khủng cho nếp sinh hoạt hàng ngày của chàng.

Chàng xúc động tâm tình, chàng không cầm được giòng lệ thấm.

Đang mang một sầu tư, mặc cho nguồn lòng lai láng, theo lệ thăm mà vui dần, bỗng có tiếng gõ cửa gấp, rồi có tiếng gọi gấp của tiểu nhị:

- Công tử! Công tử! Công tử đã thức dậy chưa!

Triệu Sĩ Nguyên đang buồn bị quấy rầy, phát câu vội lau ráo ngăn lệ trên mặt bước đến cửa phòng, nghiêm trọng hỏi tiểu nhị:

- Sáng sớm đập cửa phòng, phá giấc ngủ của khách trọ là quy củ của cách người phải chăng? Đó là cái lỗi trọng khách phải chăng?

Tiểu nhị giật mình run sợ, ấp úng:

- Xin công tử thứ tội. Tiểu nhân dù gan bằng trời cũng không dám phá giấc ngủ của công tử! Chỉ vì... chỉ vì... có hai vị nào đó, muốn gặp công tử!

Đến lượt chàng Triệu Sĩ Nguyên cũng sốt, chàng thăm nghĩ:

“Ta có quen biết ai nơi đây mà có người tìm ta! Và lại có ai biết được ta đến đâu mà tìm kiếm!” Chàng chưa kịp nói gì, từ bên ngoài hai đại hán vận y phục chột tiến đến.

Tiểu nhị kêu lên:

- Hai vị thái gia! Đây công tử đây!

Hai người đó bước tới trước mặt Triệu Sĩ Nguyên vòng tay cung kính thốt:

- Bọn tại hạ Trương Hoành và Hồ Bá xin bái kiến Triệu công tử!

Triệu Sĩ Nguyên không nhận ra họ là ai, bình sanh chưa hề gặp hai khuôn mặt đó lần nào. Tuy nhiên, chàng phải giữ lễ độ, điểm một nụ cười xã giao, hỏi lại:

- Chính tiểu sanh là Triệu Sĩ Nguyên, chẳng hay hai vị anh hùng có chi chỉ giáo!

Trương Hoành cất giọng oang oang như thánh gióng:

- Có phải công tử muốn lên Câu Lô sơn!

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm kỳ cười mỉa mai:

- Hai vị quả thật có tài sẵn tin đó Hồ Bá cười khỏá lấp:

- Tại hạ thừa hành một mạng lệnh chứ thực ra đâu có biết gì!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Lệnh chủ của các vị có ý cự tuyệt không muốn cho tiểu sanh vào núi bái kiến phải không?

Trương Hoành lắc đầu quây quây:

- Công tử đoán sai cái nhĩ ý của Lệnh chủ bọn tại hạ rồi. Chính người sai phái bọn tại hạ đến đây để nghênh tiếp Công tử đó!

Đối với cái việc tìm đến Âm Dương lệnh chủ, Triệu Sĩ Nguyên cùng Vô Danh công tử Lý Trân đã bàn qua mọi phương sách làm cách nào cho cuộc hầu kiến này vừa không để mất thanh danh Long Phụng lệnh chủ, vừa để Âm Dương lệnh chủ không thể từ khước được.

Song một đoạn đường dài, cả hai chưa tìm được một phương pháp nào thỏa đáng cả.

Chàng định sáng nay, cả hai bàn lại một lần cuối cùng, nhưng bất ngờ Vô Danh công tử lẳng lặng bỏ đi, thành thử chàng chưa có một chủ trương nào rõ rệt hiện tại.

Rồi bỗng nhiên Âm Dương lệnh chủ lại sai người đến đón. Lệnh chủ đã biết mục đích của chàng chăng? Như vậy cũng đáng sợ lão ấy lắm.

Lão là một lệnh chủ, chàng cũng là một lệnh chủ, muốn nghênh đón một tay có thân phận ngang mình, Âm Dương lệnh chủ lại chỉ sai có hai tên thuộc hạ đến để tiếp xúc chàng đơn giản như vậy à?

Triệu Sĩ Nguyên đâu có thể để mất danh dự mình, chàng bật cười ha hả:

- Hai vị có biết bốn công tử là ai chẳng?

Trương Hoàn và Hồ Bá giật mình:

- Bọn tại hạ không được hiểu rõ thân phận của công tử!

Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên lấy trong mình ra một thanh đoản kiếm màu vàng, cầm nơi tay, rồi vặn hỏi:

- Các vị có nhận ra vật này chẳng?

Trương Hoàn và Hồ Bá vừa trong thấy thanh đoản kiếm, vụt biến sắc mặt, cả hai sửng sờ một lúc lâu, sau cùng cố trấn định tâm thần, áp ứng:

- Long Phụng lệnh... Long Phụng lệnh...! Công tử là... là...

Triệu Sĩ Nguyên không xác nhận mà cũng không phủ nhận, úp mở thốt:

- Các vị đã biết người cầm vật này phải có thân phận như thế nào rồi chứ? Các vị tự xét có đủ cách nghênh đón bốn Công tử chẳng?

Như cái máy, Trương Hoàn và Hồ Bá lùi lại từng bước, từng bước, mồm luôn luôn kêu lên:

- Phải! Phải! Bọn tại hạ xin lập tức trở về.

Chúng lùi mãi không để ý đến phía sau lưng, không trông thấy một thiếu nữ vận áo xanh từ bên ngoài bước nhanh vào. Chúng không tránh kịp trong khi thiếu nữ gấp bước, thành đôi bên suýt đụng nhau.

Thiếu nữ áo xanh nổi giận, sùng sộ:

- Trương Hoàn và Hồ Bá! Hai người quá rồi phải không?

Trương Hoàn và Hồ Bá giật mình quay trở ra, bắt giác kinh hãi kêu lên:

- Trời, Xuân cô nương, Xuân cô nương! Đáng chết! Đáng chết?

Thiếu nữ áo xanh quắc mắt:

- Đáng chết? Ai đáng chết?

Trương Hoàn và Hồ Bá hấp tấp thốt:

- Chúng tôi! Chúng tôi đáng chết chứ còn gì nữa!

Thiếu nữ bật cười, chừng như nhận thấy tiếng cười không phải chỗ, cười như vậy là mất thể diện nàng vội ngừng bật tiếng cười, nghiêm giọng hỏi:

- Ai sai các người đến đây?

Trương Hoàn và Hồ Bá nhìn nhau một thoáng, đoạn đáp:

- Huynh tổng quản sai chúng tôi đến đây nghênh tiếp Triệu công tử.

Thiếu nữ áo xanh phát tay áo nghe một tiếng xẹt:

- Im! Triệu công tử là ai, có thân phận như thế nào các người biết không! Liệu các người có đủ tư cách nói đến hai tiếng nghênh đón chẳng? Sao chưa cút đi cho đỡ ngứa.

Trương Hoàn và Hồ Bá thấy mình trơ trẽn quá, song cả hai chẳng dám nói gì nữa, khi kể hạ nhục mình lại có thể cao hơn mình, chúng lăm lăm bước gấp ra ngoài.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lặng tại chỗ, theo dõi sự tình của đôi bên, chàng thản nhiên như thường.

Thiếu nữ khê nhích động đôi vai, thân hình nàng đã bay vào tới trước mặt Triệu Sĩ Nguyên. Nàng vái chào chàng xong đoạn thốt:

- Tiểu thư chúng tôi là Thanh Liên Ngọc Nữ, đích thân đến nghênh tiếp công tử lên núi!

Triệu Sĩ Nguyên bối rối:

- Tiểu thư của cô nương... tiểu thư...

Thiếu nữ nhẹ điểm nụ cười:

- Tiểu thư chúng tôi hiện có mặt tại một tòa biệt quán, đang chờ nghênh tiếp công tử!

Nàng thốt xong quay mình đi liền.

Triệu Sĩ Nguyên Ạ lên một tiếng, vớ lấy chiếc áo ngoài mặc vào bước liền theo thiếu nữ.

11. Câu Lậu Thiên Phủ

Muốn bảo vệ oai phong một Long Phụng lệnh chủ để cho Âm Dương lệnh chủ không dám khinh thường, Triệu Sĩ Nguyên bắt bẻ cái lối nghênh đón của Trương Hoàn và Hồ Bá, bất ngờ chúng chưa đi khỏi lại có một thiếu nữ áo xanh đen đón chàng, do chủ trương của Thanh Liên Ngọc Nữ, vị tiểu thư con gái duy nhất của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái.

Cuộc nghênh đón do Thanh Liên Ngọc Nữ chủ xướng có thể bảo là cân xứng với thể diện của người hiện chấp chưởng Long Phụng lệnh lắm rồi. Nếu có chỗ không hoàn toàn, là Thanh Liên Ngọc Nữ không đến tận khách sạn tiếp chàng, chỉ hẹn gặp chàng tại biệt quán.

Song, Triệu Sĩ Nguyên không chấp cái chi tiết thiếu sót đó, bởi chàng nghĩ rằng, khách sạn là nơi hỗn tạp quy tụ đủ mọi hạng, thiếu nữ khuê các trâm anh không nên đặt chân đến.

Nàng hẹn chàng đến biệt quán là hợp lý lắm không thể cho là nàng thất lễ, nên chàng đi theo thiếu nữ áo xanh liền.

Vừa đi vừa suy nghĩ, Triệu Sĩ Nguyên tự đặt nhiều câu hỏi con người của Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh. Chàng lấy làm lạ tại sao Âm Dương lệnh chủ bảo con gái đến đón chàng, lại sai phái bọn Trương Hoàn và Hồ Bá nữa.

Có cái gì bí ẩn trong sự tình đó. Vả lại chính thiếu nữ áo xanh kia cũng phủ nhận tư cách tiếp khách của Trương Hoàn và Hồ Bá. Sao lại có việc cha sai đi mà lại còn phủ nhận.

Chàng có biết đâu hiện tại Âm dương lệnh chủ vắng mặt trên Câu Lậu sơn mà Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh cũng không từ trên Câu Lậu sơn xuống đây đón chàng.

Sở dĩ Trương Hoàn và Hồ Bá đến đây là dó cái ý của kẻ chủ sự trên núi thay quyền Âm Dương lệnh chủ lúc lão vắng mặt, người đó có ý khinh thường chàng, bắt quả người đó chỉ tiếp được chỉ thị bảo phải tiếp đón chàng vậy thôi, chứ chỉ thị không nói rõ thân phận chàng thì còn ai biết chàng là nhân vật như thế nào mà bố trí nghi lễ cho cân xứng với danh vị?

Nên hiểu, Trương Hoàn và Hồ Bá, dù sao cũng là những viên quân sư trên Câu Lậu sơn được người như chúng nghênh đón cũng là một vinh dự lắm rồi, vị chủ sự sai phái đến chúng là muốn làm hài lòng Thanh Liên Ngọc Nữ, bởi chỉ thị do nàng xuất phát, chứ chẳng phải do Âm Dương lệnh chủ, lúc đó ở tận phương trời xa.

Nhưng tại sao Thanh Liên Ngọc Nữ quá trọng chàng, đích thân nàng đến đây nghênh đón chàng chứ?

Triệu Sĩ Nguyên theo thiếu nữ áo xanh, rời khỏi khách sạn xuyên qua một rừng cây cối rậm rạp đến một bức tường màu hồng, giữa tường là một vọng cửa hình nguyệt, mỗi bên cửa có tám thiếu nữ áo xanh đứng nghiêm chỉnh.

Trông thấy chàng, mười sáu nàng đều nghiêng mình, cúi đầu.

Triệu Sĩ Nguyên vừa gật đầu đáp lễ vừa bước đi giữa hai hàng tiểu nữ đến nguyệt vọng môn.

Vào đến bên trong ngưỡng cửa, mắt chàng sáng hẳn lên. Trước mặt chàng một thảm cỏ xanh mượt trải rộng khoảng cách vừa tầm tay, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần đang đứng đó, nở nụ cười tươi nhìn chàng.

Thiếu nữ cũng vận chiếc áo màu xanh bình thường như các nàng khác, song phong tư và phẩm chất nổi lên, cao quý siêu phàm của nàng, nàng đứng giữa bọn thiếu nữ kia dù phục thanh đậm bạc, dù không phấn sáp nàng rực rỡ như thường chẳng khác nào viên ngọc sáng đem bỏ lẫn lộn trong đồng cỏ.

Sau lưng nàng có mười sáu tiểu nữ cũng vận áo xanh, phân làm hai hàng, nghiêng mình đứng lặng.

Triệu Sĩ Nguyên không phải là một tay hiếu sắc, song không giữ con tim khỏi chấn động trước mỹ nhân. Bỗng nhiên chàng trở thành lúng túng.

Mỹ nhân không cần có sự giới thiệu, chàng cũng biết ngay là Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh. Nàng vòng tay, nghiêng mình chào:

- Công tử không nề lao nhọc, từ viễn phương đến viếng Cầu Lậu sơn làm cho cây cỏ nơi đây càng thêm tươi, tôi hết sức cảm kích. Xin thay mặt gia phụ cùng công tử đến tề phủ cho chúng tôi được cái vinh hạnh hầu tiếp một đôi ngày.

Triệu Sĩ Nguyên cố trấn định tâm thần đáp:

- Cô nương có nhã ý hạ sơn tiếp đón xa xôi như thế này, tiểu sanh hết sức là áy náy!

Tiểu sanh bất quá chỉ là một kẻ cùng lưu mạt hạng trên giang hồ có xứng đánh gì cho cô nương phải quá bận tâm.

Thanh Liên Ngọc Nữ cười tươi, giọng cười ngọt dịu trong trẻo làm sao! Nàng dịch bước qua một bên nhường lối cho Triệu Sĩ Nguyên.

- Xin Công tử dừng tạm chung trà, rồi chúng ta cùng lên núi!

Triệu Sĩ Nguyên lấy lại cái vẻ hiên ngang bật cười lên ha hả:

- Đa tạ cô nương!

Chàng bước đi, Thanh Liên Ngọc Nữ kèm bên cạnh, mười sáu thiếu nữ chuyển mình theo sau.

Dọc theo đường có hoa lá cỏ xinh, một mùi thơm dịu thoang thoảng trong không gian.

Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy một niềm sáng khoái len nhẹ vào người, tâm hồn lâng lâng tưởng chừng như phiêu phiêu phưởng phưởng trong cõi mộng.

Nhìn cảnh trí chung quanh, Triệu Sĩ Nguyên có ý hoài nghi tự hỏi:

“Một ngôi khách sạn tầm thường như thế này làm gì có một tòa biện viện trong một khung cảnh thần tiên, thật là một sự kiện ta chưa từng thấy.” Đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nghe tiếng nói của Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh vang bên tai chàng:

- Công tử đã dẫm gót chân kỳ hiệp khắp bốn phương trời, tai nghe cũng lắm, mắt thấy cũng được nhiều, không rõ cảnh trí này có đáng cho mắt xanh nhìn đến chăng? Đây là một biệt nghiệp của gia phụ đó!

Tự nhiên, Triệu Sĩ Nguyên chưa từng thấy một khu viên nào hoa lệ như ở đây, chàng không tiếc lời tán thưởng...

Chàng lại nghĩ:

“Thì ra đây là một cơ sở biệt nghiệp của Âm Dương lệnh chủ! Thảo nào mà chẳng huy hoàng tráng lệ như thế?” Theo lối hoa đi tới, đến một cầu nhỏ dẫn đến một ngôi thủy tạ dựng lên giữa một hồ nước trong.

Nơi đầu cầu, là cửa thủy tạ, trước cửa có mười sáu thiếu nữ cũng vận áo màu xanh, đứng vào hai bên cúi đầu nghênh tiếp Ngọc Nữ và Triệu Sĩ Nguyên.

Vào đến bên trong thủy tạ, Thanh Liên Ngọc Nữ mời Triệu Sĩ Nguyên ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh bàn kê tại trung tâm, đoạn nàng cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Tám thiếu nữ khác từ phía sau cũng lại bước ra, mỗi nàng cầm một chiếc đĩa, trong đĩa có món điểm tâm, mỗi đĩa đựng một món riêng biệt, không món nào giống món nào.

Mấy món điểm tâm đó phẩm thì hết sức linh mỹ, lượng cũng hết sức ít, chỉ gấp qua một lần là hết.

Món ngon đựng trong đĩa ngọc, trong hấp dẫn vô cùng, song hiềm vì ít quá Triệu Sĩ Nguyên không dám động đũa, bởi con người tao nhã có ai dám vét sạch đĩa bao giờ?

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh điểm một nụ cười:

- Xin mời công tử.

Rồi nàng cầm đũa.

Nàng ăn xong một món nào, thiếu nữ đứng hầu bên cạnh liền lấy chiếc đĩa không mang đi, thiếu nữ khác mang món khác đến.

Chỉ lối ăn điểm tâm mỗi đĩa mỗi món như thế này, ăn xong một nửa cũng phải đến hàng mấy mươi món, thật là cầu kỳ, thật là hi hữu.

Mặc nàng ăn, Triệu Sĩ Nguyên trước sau không động đến món nào. Chàng liền viện lẽ đã dùng rồi, không thể ăn thêm nữa được.

Qua bữa điểm tâm, nàng thiếu nữ đầu tiên, mà Trương Hoành và Hồ Bá gọi là Xuân cô nương bước đến nhắc:

- Xin tiểu thư lên đường!

Thanh Liên Ngọc Nữ đứng lên cùng Triệu Sĩ Nguyên rời ngôi thủy tạ qua cầu.

Nơi đầu cầu đã có sẵn hai chiếc kiệu, loại kiệu mà dân địa phương gọi là Bá sơn Hồ hình thức không lớn lắm.

Kiệu phu không là những trang đại hán, mà lại gồm toàn nữ nhân vào lứa tuổi thanh xuân, nàng nào cũng vận áo xanh như những thiếu nữ kia.

Có lẽ màu xanh là một đặc biệt của Lý Linh cho hợp với ngoại hiệu Thanh Liên của nàng chăng, tất cả những kẻ tùy hành đều mặc đồng phục màu xanh như nhau. Chính nàng cũng đang dùng màu xanh đó.

Hai chiếc kiệu Bá Sơn Hồ, cái trước cái sau, đặt bên vệ đường, Thanh Liên Ngọc Nữ bước vào chiếc sau, nhường chiếc trước cho Triệu Sĩ Nguyên.

Khẽ cau đôi mày một thoáng, Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Tại hạ còn khỏe chân lắm, không cần phải dùng đến kiệu! Tiểu thư cứ tự nhiên, tại hạ hành bộ cũng được.

Xuân cô nương bước đến gần chàng rí vào tai:

- Đây là quy củ tiếp khách của Lệnh chủ, xin công tử đừng từ khước.

Triệu Sĩ Nguyên do dự:

- Lệnh chủ cũng xê dịch bằng phương tiện này à?

Xuân cô nương gật đầu:

- Đúng vậy! Lệnh chủ không dùng phương tiện nào khác hơn!

Triệu Sĩ Nguyên gằn giọng:

- Còn kiệu phu? Chẳng lẽ cũng dùng toàn nữ nhân? Nam nhân ngồi, nữ nhân khiêng, xem làm sao được chứ?

Xuân cô nương nhướn cao đôi mày:

- Tại sao lại không được? Thế ra nữ nhân không là người sao?

Triệu Sĩ Nguyên đuối lý.

Xuân cô nương tiếp lời:

- Công tử nên hiểu cho, nếu công tử đi bộ, kèm theo bên cạnh kiệu tiểu thư thì còn thể thống gì chứ? Thân phận của công tử như thế nào, sao công tử không xé đến điều đó?

Nàng nó có lý quá, Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy khó xử vô cùng, vì khó xử chàng không còn biết chủ trương như thế nào. Cái lối đón khách bằng kiệu này đã làm cho chàng mất phần nào hảo cảm đối với Âm dương lệnh chủ, bởi kiệu là phương tiện xê dịch của phụ nữ, còn bậc anh hùng nào dùng kiệu như nữ nhân? Thế Lệnh chủ muốn xem chàng như một nữ nhân chăng?

May thay, Thanh Liên Ngọc Nữ đã kịp lúc giải nạn cho chàng. Nghe chàng và Xuân cô nương đối đáp, nàng bước xuống điểm một nụ cười hướng sang chàng dịu giọng thốt:

- Chắc công tử muốn vừa đi vừa ngoạn cảnh dọc hai bên đường? Vậy có cần gì dùng kiệu! Tôi xin đi bộ với công tử cho vui.

Xuân cô nương hấp tấp ngăn chặn:

- Tiểu thơ! Không nên, Lệnh chủ hay biết được người sẽ buồn lòng!

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh mỉm cười:

- Liễu đầu! Người có thấy Lệnh chủ nói nặng gì ta bao giờ chẳng?

Xuân cô nương gỡ đầu, gỡ tai:

- Nhưng Lệnh chủ sẽ quở trách bọn tiểu nữ hầu hạ tiểu thơ không chu đáo!

Thanh Liên Ngọc Nữ gắt:

- Việc gì đã có ta, người cứ yên trí!

Xuân cô nương không còn biết nói gì hơn, đành gật đầu:

- Tùy tiểu thơ vậy!

Thanh Liên Ngọc Nữ dặn:

- Bảo chúng lùi lại sau cách ta độ nửa dặm đường nhé! Đừng bèn mãng lại gần quấy nhiễu công tử mất cái hứng du sơn đó!

Xuân cô nương lộ vẻ khó khăn nhưng làm sao dám cãi lệnh chủ nhân?

Triệu Sĩ Nguyên nghĩ thầm:

“Thanh Liên Ngọc Nữ cũng là một tay biết thú vị lắm đấy. Rất tiếc phụ thân nàng lại là Âm Dương lệnh chủ, do đó những thanh niên hào hiệp chẳng mấy ai muốn chiếm cái vị đồng sàng. Chung quy rồi nàng cũng phải kết duyên với người trong Hắc đạo.” Thanh Liên Ngọc Nữ dạy qua chàng:

- Mình đi thôi công tử ạ!

Nàng nhường cho chàng đi trước.

Rời khỏi khuôn viên khách sạn, dọc theo đường cái, đi một lúc ra bên ngoài, hành huyết thẳng tới trước mặt, đi một lúc nữa đến núi Câu Lậu.

Một tấm bia đá lớn, được dựng lên giữa con đường lát đá tảng chắn lối lên núi.

Bia đá rất cao, nhưng hẹp chiều rộng, trên bia đá có mấy chữ: “Câu Lậu Thiên Phủ” Nơi góc phía dưới có dòng chữ: “Thiên hùng lão nhân Lý Thái” Dựng bia khắc chữ, tự khoe khoang, đúng là một con người hiếu thắng cực độ.

Muốn lên núi, phải vượt qua tấm bia đó, rồi theo con đường lát đá tảng, đường càng đi sâu vào càng quanh co uốn khúc, có sương mờ bao phủ khắp nơi, tiến lên như tiến vào mây.

Triệu Sĩ Nguyên thầm nghĩ hẳn Âm Dương lệnh chủ có cái tánh cầu kỳ vô tưởng mới kiến tạo một con đường vào Câu Lậu thiên phủ đại quy mô như thế này, công trình đòi hỏi biết bao nhân lực và tài lực.

Con đường dài quá, chàng đi mãi vẫn chưa lên đến tận đầu. Dọc theo đường, cứ cách mỗi chạ vài dặm lại có một tòa nhà mát, nghỉ chân. Tuy là nhà mát nhỏ, lối kiến trúc cũng hoa mỹ lắm. Có rất nhiều tòa nhà mát, mỗi toà có lối kiến trúc riêng biệt, không tòa nào giống tòa nào.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, không tưởng nổi là Âm dương lệnh chủ xa xỉ một cách quá đáng. Tuy nhiên chàng cũng thần phục về óc thẩm mỹ của lão ta.

Lão đúng là người biết tận hưởng thú nhân sinh. Hưởng thú không chưa đủ, phải có óc sáng tạo những khung cảnh thích hợp, lồng bên ngoài cái thú đó mới có tư vị.

Thần sắc của Triệu Sĩ Nguyên luôn luôn biến đổi trước những khung cảnh hiện ra trong tầm mắt.

Thần sắc Thanh Liên Ngọc Nữ cũng biến đổi luôn theo chàng.

Chàng vui, nàng mừng hơn, chàng cau mày, nàng lo lắng, chàng sáng mắt, nàng thở phào.

Nhưng theo nhận xét tổng quát thì nàng thấy Triệu Sĩ Nguyên không tán đồng cái quy mô của phụ thân nàng.

Họ đi như thế, phải mất hai khắc thời gian mới đến Câu Lậu thiên phủ.

Câu Lậu thiên phủ nằm trong một khu rừng rậm bên trên cao, mây che, khỏi nói cũng biết là một khuông viên đúng mức huy hoàng.

Trước cổng Thiên phủ có một vọng lâu, chính là vọng lâu canh. Từ trên lầu, có thể quan sát ra bốn phía. Trước vọng lâu, có một khoảng đất trống, nơi đó có một số đông cao thủ vận y phục chèn màu đen, màu vàng, xanh, đỏ hàng dàn thành đội ngũ, chực chờ nghênh tiếp.

Giữa năm đội người đó có tám lão nhân, tuổi trên sáu mươi, vận áo gấm.

Bên tả có ba mươi đồng nam vận áo hồng, bên hữu có ba mươi đồng nữ vận áo xanh.

Các đồng nam, đồng nữ đều cầm nhạc khí.

Thanh Liên Ngọc Nữ vừa xuất hiện, một người cao giọng báo hiệu nhạc trỗi lên liền.

Tám vị lão nhân nhất tề bước tới.

Triệu Sĩ Nguyên nằm mộng cũng không tưởng nổi cuộc nghênh tiếp chàng được cử hành một cách long trọng như vậy. Bình sinh chàng chưa hề mục kích cảnh tượng đó, tự nhiên chàng phải hồi hộp bồi hồi.

Tám vị lão nhân từ từ bước tới.

Bỗng, Triệu Sĩ Nguyên thức ngộ, dù sao chàng cũng là Long Phụng lệnh chủ, một lệnh chủ phải có oai nghi, dù chúng có bày vẽ cung cách gì, chàng không dễ để mất bình tĩnh.

Chàng cởi bỏ chiếc áo lam choàng bên ngoài, để lộ chiếc áo bào có hình Long Phụng dệt bằng tơ mịn. Chiếc áo của Long Phụng lệnh chủ.

Chàng biểu hiện tư cách Long Phụng lệnh chủ tiếp xúc với bọn người trên Câu Lậu sơn.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh nhìn chàng điểm một nụ cười, rồi bước nhanh đến trước mặt tám lão nhân.

Tám vị lão nhân chừng như không được tự nhiên lắm. Nghi thức cuộc nghênh đón hôm nay chẳng phải dành cho Triệu Sĩ Nguyên, dù chàng là một lệnh chủ.

Nghi thức này chính tám lão nhân dàn thành để tiếp rước con gái của chủ nhân xuất ngoại trở về.

Nhưng làm thế, tám lão nhân cũng biết là vi phạm quy luật của Câu lậu sơn, song muốn lấy lòng vị nữ tiểu chủ, họ không ngần ngại tổ chức. Ngờ đâu, Thanh Liên Ngọc Nữ trở về lại có mang theo một thanh niên.

Thành ra, cuộc dàn chào này do thanh niên lạ mà ra. Dù sao sự việc đã như thế, thì phải chấp nhận như thế.

Lão nhân thủ lĩnh bước tới gần nàng thốt:

- Tất cả thuộc hạ trong Câu Lậu thiên phủ tề tựu đủ mặt cung nghênh tiểu thư!

Thanh Liên Ngọc nữ mỉm cười chào lời:

- Đa tạ nhị thúc bố trí long trọng như vậy để nghênh tiếp Long Phụng lệnh chủ!

Lão nhân hừ một tiếng:

- Cung cách dàn chào tiểu thư đã là quá đáng rồi, sao tiểu thư lại chuyển nhượng cho người khác? Nếu lệnh chủ quả trách thì sao?

Thanh Liên Ngọc Nữ trấn an lão:

- Nhị thúc đừng lo, tiểu diệt nữ xin đảm nhận trách nhiệm?

Cả hai dùng phép truyền âm nhập mật đối đáp với nhau, Triệu Sĩ Nguyên không nghe lọt, chỉ thấy lão nhân đó gật đầu rồi cao giọng thốt:

- Câu Lậu thiên phủ cung nghênh Long Phụng lệnh chủ giá lâm. Đây là lần thứ nhất trong mấy năm này, bốn phủ mới có dịp bố trí nghi thức long trọng tiếp đón khách quý!

Đoạn lão bước tới nghiêng mình trước Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Thỉnh thiếu hiệp đến lễ đài, cho toàn thể thuộc hạ bái chào ra mắt!

Tám vị lão nhân tản ra hai bên, nhường lối cho Triệu Sĩ Nguyên bước qua, rồi theo sau chàng.

Thanh Liên Ngọc Nữ bám sát bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên thẳng đến lễ đài.

Phải mất một thời gian, song phương hành lễ, rồi chủ và khách tiến vào Câu Lậu thiên phủ.

Thiên phủ có lối kiến trúc đại quy mô, vào đó rồi Triệu Sĩ Nguyên bàng hoàng, cảm thấy mình lạc lõng quá chừng. Lâu lắm, chàng mới lấy lại tự nhiên, lúc đó chàng nhận ra mình ở trong tòa lầu rất đẹp.

Trong gian phòng của chàng có mặt tỳ nữ Xuân cô nương.

Chàng thở ra mấy lượt thốt:

- Xuân cô nương nên lui ra, về phòng nghỉ đi!

Xuân cô nương trầm nghiêm nét mặt:

- Tiện nữ tên Xuân Yển, vâng lệnh tiểu thư hầu hạ công tử, nếu Công tử có cần gì cứ gọi ngay tên tộc của tiện nữ là Xuân Yển, đừng dùng hai tiếng cô nương nghe như lạm phận vậy.

Triệu Sĩ Nguyên ngẩng cao mặt:

- Có lẽ quy cũ tại Câu Lậu thiên phủ này trọng đại lắm phải không?

Xuân Yển gật đầu, không đáp.

Triệu Sĩ Nguyên nói tiếp:

- Nhân gian tùy khúc, nhập gia tùy tục, tại hạ mong cô nương chỉ giáo những tập quán tại đây, để tại hạ bớt ngỡ ngàng thành trơ trên!

Xuân Yển nghiêng mình:

- Công tử dùng hai tiếng chỉ giáo, tiện nữ thấy quá lời, đâu dám nhận? nếu có điều gì sai khiến, công tử bảo cho, tiện nữ sẽ làm ngay theo ý muốn, còn hai tiếng cô nương, xin công tử đừng dùng đến, cho tiện nữ khỏi áy náy trong tâm!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Xuân Yển nói chuyện nghe hay quá! Chẳng rõ trước mặt tiểu thư, các người có được tự do cười nói hay phải thủ lễ trang nghiêm.

Xuân Yển cười nhẹ:

- Đối với mọi người trong phủ, tiểu thư luôn luôn ôn hòa, hiền dịu, không bao giờ nghiêm khắc với ai. Riêng tại tòa thanh liên thủy tạ, bọn tiện nữ không hề bị câu thúc.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Vậy thì Xuân Yển nên xem đây cũng như Thanh Liên thủy tạ nhé!

Xuân Yển lắc đầu:

- Tiệm nữ đầu dám vô lễ trước mặt khách quý!

Triệu Sĩ Nguyên bồng trâm gương mặt:

- Bồn lệnh chủ không thích có người giám thị bên cạnh!

Vốn là một thiếu nữ, Xuân Yển làm gì có sự giả dạn như chàng mà hiểu được ngụ ý của chàng? Nàng chỉ nghĩ là chàng đã phát hiện ra điều gì, hấp tấp thốt:

- Xin công tử đừng nghĩ lầm, tiểu thư tiệm nữ không phải là hạng người có tư tưởng như vậy!

Triệu Sĩ Nguyên chụp cơ hội hỏi:

- Vậy tiểu thư là hạng người làm sao?

Ngay từ phút đầu, Triệu Sĩ Nguyên đã chú ý đến Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh, nhìn dáng vóc của nàng, chàng thấy dường như người tứ đệ Vô Danh công tử của chàng vô cùng. Do đó chàng quan sát từng nét mặt của Lý Linh, hy vọng tìm được một vài điểm tương tự với Vô Danh công tử, song chàng thất vọng nhận ra hai gương mặt khác xa.

Nghe Triệu Sĩ Nguyên hỏi đến nhân cách Thanh Liên Ngọc Nữ, Xuân Yển nghe phời phời trong lòng, đôi mày nở rộng thốt gáp:

- Tiểu thư của tiệm nữ ngoại hiệu làm sao thì con người làm vậy, cao khiết như Thanh Liên Ngọc Nữ không cần phải khoa trương lắm!

Dù Triệu Sĩ Nguyên không có một cảm nghĩ xấu nào đối với Thanh Liên Ngọc Nữ, chàng cũng phải cho rằng lấy hai tiếng Thanh Liên làm ngoại hiệu là nàng cao ngạo khoe khoang thái quá, chứ con người còn buôn tẩu giang hồ, chen mình trong vòng thị phi, hơn nữa là giọt máu của Âm Dương lệnh chủ làm thế nào dám tự hào là thanh khiết như một đoá hoa sen, sanh trong bùn mà chẳng nhuốm bùn? Nàng là bậc thánh triết sao? Hay nàng có cái ngụ ý không đồng tâm tưởng với phụ thân nàng?

Chàng cười lại:

- Ngoại hiệu Thanh Liên của tiểu thư, do tiểu thư tự đặt hay là do đồng đạo võ lâm tặng?

Xuân Yển nghiêm sắc mặt:

- Chừng như công tử không mấy tin cái phong cách của tiểu thư, vậy tiểu thư xin mạn phép hỏi công tử một câu, đoá hoa sen sanh và hưởng như thế nào giữa ao bùn?

Triệu Sĩ Nguyên phải nhìn nhận là Xuân Yển hết sức bênh vực chủ nhân nàng, biện hộ cho tiểu thư một cách thành thật cương quyết quá, bất giác chàng xóa tan ngạo ý, ngưng trọng thần sắc thở dài:

- Trong vòng mười bước, tất có cỏ thơm, trong số mười nhà tất có người hữu dụng! Tại hạ vô tình phớt nhẹ thịnh danh của tiểu thư, Xuân Yển đừng chấp nhé!

Xuân Yển vội cười, phá tan sự căng thẳng ngưng đọng:

- Trong Câu Lậu thiên phủ, đành rằng cũng có kẻ xấu người tốt. Cũng có kẻ phạm vào những tội ác bất xá nhưng không một ai từ hạng xấu đến hạng tốt, có lời bình phẩm nặng nhẹ tiểu thư cả, công tử mới đến không biết đó thôi, chứ ở đây lâu công tử sẽ thấy tiệm nữ không bịa chuyện nói ngoa đâu!

Triệu Sĩ Nguyên không nói gì thêm về nhân cách phong độ của Thanh Liên Ngọc Nữ, chàng chuyển hướng vào hành động của nàng trong mấy hôm gần đây, lại hỏi:

- Chừng như tiểu thư vắng mặt tại Thiên phủ từ trước.

Xuân Yển tự nhiên có được Thanh Liên Ngọc Nữ dặn dò phải đối đáp như thế nào với chàng nên thốt nhanh:

- Tiểu thư của tiệm nữ mới trở về đây hôm nay thôi!

Triệu Sĩ Nguyên mừng thầm, nói tiếp:

- Tại hạ đến đây định bái kiến Lệnh chủ may mắn thay lại đúng lúc tiểu thư hồi sơn, thật là một cuộc tẩu xảo thích thú.

Xuân Yển mỉm cười:

- Nghe tin Công tử đến viếng, gặp lúc Lệnh chủ vắng mặt, chúng tôi không biết làm sao, phải cho người tức tốc thỉnh tiểu thư trở về...

Do nàng có bịa chuyện đó, song cái lý rất vững, Triệu Sĩ Nguyên không còn bắt bẻ nữa.

Chàng buông dò:

- Tiểu thư xuất ngoại độ bao lâu rồi!

Xuân Yển điểm nụ cười:

- Cũng không lâu lắm, độ mười hôm trở lại thôi!

Triệu Sĩ Nguyên thầm tính số ngày, chàng cùng Vô Danh công tử gặp nhau tại Nhạc Dương cách đã hơn hai mươi ngày. Thanh Liên Ngọc Nữ thì chỉ rời núi mới mười hôm, như cả hai không liên quan gì nhau, chàng nghĩ là tại mình quá nghi ngờ chứ Vô Danh công tử và Thanh Liên Ngọc Nữ là hai người riêng biệt, không thể là một được.

Chàng cùng Xuân Yển đàm đạo một lúc nữa, rồi chàng bảo Xuân Yển ra ngoài.

Liên tiếp bốn năm hôm sau, Thanh Liên Ngọc Nữ không hề đến thăm chàng, mà cũng chẳng có một ma nào đến quấy nhiễu, trừ Xuân Yển lai vãng lo phục dịch cho chàng.

Đã không ai đến, thì có ai hỏi nguyên nhân thúc đẩy chàng lên Câu Lậu sơn?

Riêng phần chàng, chờ đợi Âm Dương lệnh chủ trở về đã đành, mà dường như những người trong Câu Lậu thiên phủ cũng trông đợi lệnh chủ trở về. Họ không muốn tìm hiểu cái lý do sự có mặt của chàng tại đây, để phần việc đó cho người chủ nhân có quyền uy tối thượng.

Từ nơi miệng Xuân yển, chàng biết được ít nhiều người và việc tại Thiên phủ, nhưng trong một phạm vi nào đó thôi.

Những lúc rảnh rỗi, chàng lấy những quyển sách nơi giá thơ ra đọc.

Có một hôm, chàng lấy quyển sổ từ lật vài trang, bỗng mảnh giấy rơi từ quyển sách xuống đất.

Chàng cúi mình nhặt mảnh giấy, định đặt vào chỗ cũ, bất giác chàng trông thấy trên mảnh giấy đó có những hàng chữ, nét bút tuyệt vời. Động tính hiếu kỳ, chàng đọc giòng đầu!

Âm Dương Hòa Hiệp thần công. Bên cạnh, có một hàng chữ nhỏ “Bát Quả Lý Linh cung lục”.

Chàng giật mình...

12. Thanh Khiết Truyền Gia

Tại sao có mảnh giấy đó trong quyển Sổ từ?

Do một sự sơ ý của Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh hay vì thần xui quỷ khiến, đem cái may đến cho Triệu Sĩ Nguyên, nên bỗng nhiên chàng nắm trong tay cái bí quyết của một môn công phu gia truyền vô cùng quý báu?

Cái may đó, nếu rơi vào tay bất cứ ai trên cõi đời này cũng không thể bỏ qua mà không chụp giật. Hơn nữa, họ sẽ thích thú mà chụp giật, tự cho mình là người hân hạnh nhất, được ưu đãi nhất trên đời. Dĩ nhiên họ sẽ dẫu mảnh giấy đó, để cố luyện một kỳ công tuyệt học, hầu trở nên một tay vô địch trong võ lâm.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên không như mọi người thường.

Chàng những chàng không cho là một cái may mà còn bối rối là khác. Chàng bối rối vì tánh cách mờ ám của sự phát hiện mảnh giấy, dù chàng không cố tâm tìm tòi lục soát. Làm sao chứng minh được sự vô tư của chàng khi chàng nắm được sự bí mật trong gia đình hiện chàng đang lưu trú?

Đã cho là không phải một cái may, đã gọi cái tẩu xảo đó là một điều mờ ám, có bao giờ Triệu Sĩ Nguyên thừa cơ hội chiếm mảnh giấy làm của riêng mình?

Vật có chủ, biết được chủ nó là ai, chàng phải trả về cho chủ, chàng cao giọng gọi:

- Xuân cô nương! Xuân cô nương!

Xuân Yến xô cửa bước vào:

- Công tử có điều chi dạy bảo?

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm giọng:

- Nhờ cô nương mời tiểu thơ đến đây, tại hạ có việc trình bày.

Xuân Yến liếc thấy chàng đang cầm quyển Sở từ, nàng điểm nụ cười bí mật, cấp tốc rời phòng chạy bay đến Thanh Liên thủy tạ, chưa đến nơi thì đã gọi to:

- Tiểu thơ! Tiểu thơ! Triệu công tử đang cầm quyển Sở từ!

Từ ngày tiếp rước Triệu Sĩ Nguyên lên núi, Thanh Liên Ngọc Nữ lánh mặt không cùng chàng gặp gỡ lại một lần nào. Tuy nhiên không giờ phút nào là nàng không nghĩ đến chàng.

Nàng hận hoàn cảnh không cho phép nàng được luôn luôn ở bên cạnh chàng, hoặc cùng đọc sách hoặc cùng luyện công.

Với lứa tuổi thanh xuân, nguồn lòng trào động trước mọi cảnh hữu tình của trời mây trăng nước, cỏ cây, sống trong khuôn khổ lễ nghi, nàng không khỏi sầu muộn mong lung, nhất là khi có một chàng trai anh tuấn đang là khách hiện ở bên cạnh mình, ít ra cũng được một đôi khắc thời gian, đàm văn luận võ, hoặc cùng cảm khái thể thái nhân tình. Nhưng không, nàng không thể viện vãn một lý do nào để lẩn tránh mọi sự lân la bên cạnh chàng, dù sự lân la đó chỉ đóng khung trong tình bằng hữu thuần túy.

Vừa nghe Xuân Yến kêu lên, nàng giật mình liền thầm nghĩ:

“Chàng đã bắt gặp mảnh giấy ghi chú bí quyết, luyện tập Âm Dương Hòa hiệp thần công của ta rồi chăng?” Nàng đưa mắt ngẫm hỏi.

Xuân yến lắc đầu:

- Tỷ nữ chưa biết được! Xin tiểu thơ ra đây xem sao!

Thanh Liên Ngọc Nữ lại nghĩ:

“Chàng đã bắt gặp mảnh giấy đó, sao chẳng cố công luyện tập lại còn gọi ta đến làm gì.

Hay là... hay là...” Nàng thừa hiểu tâm tánh của Triệu Sĩ Nguyên chánh trực quang minh, mọi cử động đều thạc lạc do đó, nàng thở dài:

“Đáng lý ta đừng quên điều đó! Tại sao ta quên đi? Nếu chàng khám phá ra chỗ dụng tâm của ta, rồi thẳng thắn chỉnh ta, thì có phải ê chề cho ta chăng? Ta phải làm sao đây?

Hiện tại ta phải làm sao?” Nàng do dự, chưa chịu đi liền.

Xuân Yến giục:

- Đi chớ tiểu thơ, công tử đang chờ!

Thanh Liên Ngọc Nữ không biết làm sao hơn, đành phải theo Xuân yến đến thư phòng.

Đôi bên chào hỏi, Xuân Yến dâng trà.

Triệu Sĩ Nguyên hai tay trao quyển Sở từ cho Thanh Liên Ngọc Nữ thốt:

- Có lẽ cô nương sơ ý nên để vật quý trong quyển sách này, tại hạ không dám tự chuyện xin trao hoàn vật về cho chủ.

Thanh Liên Ngọc Nữ vờ kinh hãi:

- Trời! Lại có việc như thế à?

Nàng tiếp quyển Sở từ, lật ra, nhìn mảnh giấy có thủ bút của mình thoáng biếng sắc, ngẩng mặt lên liếc xéo Xuân Yển hàm cái ý quở trách.

Xuân Yển cũng khéo đóng kịch, cãi bô bô:

- Tiểu thơ! Nào có phải thật lỗi do tỳ nữ đâu! Tỳ nữ đâu phải thánh mà chu liệu mọi việc?

Thanh Liên Ngọc Nữ hừ một tiếng day qua Triệu Sĩ Nguyên gượng cười:

- Vì tôi quá nuông chiều bọn chúng nên không tên nào còn biết lễ độ là gì nữa! Công tử thấy đó, tôi có nói tiếng nào đâu mà liễu đầu lại oang oang biện hộ!

Triệu Sĩ Nguyên cười xòa:

- Cô nương là người hiền đức, tại hạ hết sức khâm phục Xuân Yển, có lỗi gì xin cô nương thứ cho nàng.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh gật đầu:

- Đã có công tử xin cho liễu đầu, tự nhiên thì tôi phải bỏ qua!

Rồi chàng day qua Xuân Yển gất:

- Liễu đầu? Sao chưa chịu bước tới tạ ơn Triệu công tử!

Xuân Yển bước tới một bước nghiêng mình:

- Tiện nữ đa tạ công tử ơn trọng công tử, sau này tiện nữ sẽ có dịp báo đáp.

Nàng quét ánh mắt từ Triệu Sĩ Nguyên sang Thanh Liên Ngọc Nữ, thoáng nở nụ cười bí mật.

Có thể Thanh Liên Ngọc Nữ biết được nụ cười đó hàm một ý nghĩa gì, chớ Triệu Sĩ Nguyên thì chỉ nghĩ rằng nàng có tánh láu lỉnh ranh mãnh mà thôi.

Thanh Liên Ngọc Nữ trừng mắt thoáng nhìn Xuân Yển, đoạn chuyển hướng sang đề khác:

- Cứ theo tin báo cáo, thì có lẽ là ngày mai gia phụ sẽ về đến đây. Chẳng biết tôi có được cái hân hạnh cho nghe mục đích đến Cầu Lậu sơn tìm gặp gia phụ chăng?

Nàng ướm hỏi ý Triệu Sĩ Nguyên, nếu chàng thật sự tỏ bày, thì nàng không ngần ngại tặng chàng mảnh giấy đó, thương diện mà tặng. Sự kiện đó rất quang minh chánh đại, chắc chẳng bao giờ chàng từ chối.

Song, vốn tính thẳng thắn, Triệu Sĩ Nguyên không muốn nhắc đến việc học tập Âm Dương Hòa hiệp thần công trong lúc này, bởi làm như vậy có khác nào tự tố cáo mình là đã có đọc qua mảnh giấy, rồi nhân người ta đang dành hảo cảm cho mình mà vói vĩnh nợ kia.

Chàng lắc đầu thốt:

- Xin cô nương thứ cho? Tại hạ không tiện tỏ bày!

Thanh Liên Ngọc Nữ không lấy thế làm buồn điểm nhẹ một nụ cười phát một cái:

- Tôi hỏi như thế, nếu có thất lễ làm phiền lòng công tử, xin công tử thứ cho nhé.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười.

Cả hai đàm đạo một lúc nữa, sau cùng Triệu Sĩ Nguyên nâng chén trà, nhấp một ngụm.

Uống chén trà là chàng biểu thị không còn gì đáng nói nữa. Nếu không còn gì đáng nói thì Thanh Liên Ngọc Nữ phải cáo biệt.

Nàng cau mày, ánh mắt thoáng lộ niềm oán hận, nhẹ giọng thở dài:

- Công tử không còn điều chi chỉ dạy, tôi xin cáo từ.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên:

- Cô nương có việc, xin tự tiện, tại hạ không dám làm phí mất quá nhiều thời gian quý báu của cô nương! Khi cần, tại hạ sẽ nhờ Xuân Yến thỉnh ý cô nương.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên, Thanh Liên Ngọc Nữ không còn ngồi nán lại được nữa.

Nàng uể oải đứng theo.

Đưa nàng ra khỏi phòng một hồi xa, chàng còn đứng lại chờ một lúc, sau đó lững thững trở về.

Chàng có ngờ đâu trong thư phòng lúc đó. Đã có một bóng người, không rõ xuất hiện từ lúc nào, đang đứng dựa lưng ra cửa.

Chàng lập tức đưa tay ngang ngực, quát hỏi:

- Người là ai? Từ đâu đến đây? Đến đây định làm gì?

Người đó vận áo gấm trạc thiếu niên, quay mình lại điềm nhiên thốt:

- Tiểu đệ tự biết mình lẩm, nếu đương nhiên muốn gặp Triệu huynh, chẳng khi nào Triệu huynh chấp nhận cho, tiểu đệ bắt buộc phải dùng cái lối vào nhà bất thành linh như thế này.

Người đó không còn ai khác là Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ. Nhận ra hấn, Triệu Sĩ Nguyên ngậy người sững sốt.

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ bình thần bước đến chiếc ghế do Thanh Liên Ngọc Nữ vừa bỏ trống, ngồi xuống, nâng chén trà của nàng còn để nguyên, uống một hớp, đoạn vẩy tay:

- Ngồi! Ngồi đi chứ Triệu huynh! Ngồi rồi chúng ta sẽ đàm đạo với nhau!

Triệu Sĩ Nguyên gằn giọng:

- Người đến đây làm gì?

Vô Tình công tử cười lạnh:

- Triệu huynh! Tiểu đệ mong Triệu huynh nên nhớ hiện tại Triệu huynh chưa phải là người trong Câu Lậu thiên phủ kia mà! Đã không phải là người trong thiên phủ, thì Triệu huynh lấy tư cách nào hỏi tiểu đệ câu đó?

Triệu Sĩ Nguyên đuối lý, không thốt được nửa lời.

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ cười mỉa nói tiếp:

- Triệu huynh ngồi đi! Tự nhiên tiểu đệ phải tỏ bày mục đích đến đây chứ! Biết đâu, tiểu đệ còn phải nhờ Triệu huynh giúp cho một tay!

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh trở lại bước đến ghế ngồi xuống đoạn buông gọn:

- Cùng là khách ca, ta tiếp giúp người thế nào chứ?

Vô Tình công tử thản nhiên:

- Không phải trong hiện tại mà là sau này, hiện tại Triệu huynh có thể là khách chứ tiểu đệ thì không!

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Người cũng là khách chứ, nhưng là khách không ai mời đến, đi không cáo biệt ai!

Vô Tình công tử lạnh lùng:

- Tùy Triệu huynh muốn gán cho tiểu đệ tư cách nào cũng được!

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Bổng công tử là khách Thiên phủ, đương nhiên phải có bổng phận tiếp trợ Thiên phủ, cái bổng phận đó là bắt sống người cho Thiên phủ chứ tiếp tay người là tiếp làm sao? Nếu biết cơ tiến thoái, hãy bỏ tay nạp mình đi, đừng để ta phí sức!

Chàng vận công vào hai tay, ngưng thần sẵn sàng ứng chiến.

Vô Tình công tử điềm nhiên, chẳng chút nao núng gì.

- Triệu huynh! Nếu Triệu huynh tin rằng năm ba chiêu, có thể chế ngự được tiểu đệ thì cứ động thủ. Bằng không xin Triệu huynh đừng nóng, để giữ cho thần sắc Triệu huynh được ôn hòa, đẹp hơn. Thắng nổi được tiểu đệ thì chẳng nói làm chi, nếu mà Triệu huynh bại thì còn gì thể diện? Vả lại biết đâu chẳng hỏng đại sự của Triệu huynh?

Vô Tình công tử cùng Triệu Sĩ Nguyên đều là những tay thiếu niên anh hùng đương thời, cả hai đều nổi danh như nhau, tuy về thực lực, Vô Tình công tử có kém Triệu Sĩ Nguyên một bậc!

Nhưng trong võ học, sự hơn kém nhau một bậc không quyết định được sự thắng bại giữa hai đối thủ, bởi ngoài yếu tố tài năng còn yếu tố của tâm cơ biến hóa, huống hồ chỉ trong vòng năm ba chiêu mà có thể hạ địch thủ?

Dĩ nhiên Triệu Sĩ Nguyên hiểu rõ điều đó bởi hiểu như vậy chàng dần lòng chưa vội xuất thủ.

Vô Tình công tử được thể làm già:

- Hiện tại, Triệu huynh hãy nghe tiểu đệ đề thỉnh một việc!

Triệu Sĩ Nguyên rùn vai:

- Người muốn nói gì, cứ nói cho ta nghe!

Vô Tình công tử cao giọng:

- Tại Nghênh tân quán này, ngoài Xuân Yển, có hai liễu đầu khác đảm đương mọi tạp dịch!

Triệu Sĩ Nguyên bủ môi:

- Người biết khá nhiều việc đấy!

Vô Tình công tử điềm nhiên tiếp:

- Xuân Yển đã đi theo tiểu thơ của Thiên phủ rồi, còn hai liễu đầu đó vẫn không rời Nghênh Tân quán nửa bước. Song chúng không lai vãng quanh thơ phòng cho Triệu huynh sai khiến, Triệu huynh có biết tại sao không?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình quát:

- Người là tên vô sỉ, nỡ hạ thủ đoạn đối với bọn nô dịch. Bổng công tử phải trị tội người.

Chàng chồm tới, vươn hai cánh tay ra định tung chưởng đánh Vô Tình công tử. Nhưng hai cánh tay vừa nhích động, bên ngoài có tiếng đằng hắng vang lên.

Triệu Sĩ Nguyên vội rút tay về, quay đầu nhìn ra, trông thấy mặt lão nhân đang đứng tại cửa, miệng đang điểm một nụ cười:

Lão nhân đó chính là người mà Thanh Liên Ngọc Nữ gọi là nhị thúc, ngoại hiên là Phiêu Vân Tẩu, họ Thanh tên Kỷ.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn Vô Tình công tử cười lạnh một tiếng:

- À! Chủ nhân Câu Lậu thiên phủ đã đến rồi. Thử xem người còn nói gì được nữa?

Chẳng những Vô Tình công tử không lộ vẻ gì nao núng, trái lại hắn điềm nhiên ngồi bất động trên ghế, bủ môi:

- Đừng quá lạc quan, Triệu huynh ạ!

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ bước vào phòng, không để ý đến sự có mặt của Vô Tình công tử, lão kéo một chiếc ghế, ngồi xuống nhếch môi cười:

- Triệu công tử ạ! Hai liễu đầu bên ngoài kia là bọn ngu ngốc, chẳng biết lễ độ là gì, lão phu sợ chúng nó vào quấy nhiễu không để yên cho hai công tử đàm đạo, nên đã điểm huyết chúng. Triệu công tử đừng ngờ oan cho Tào công tử!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, kêu lên:

- Thang tiền bối! Tiền bối đã...

Thang Kỳ cười ha hả, chặn lời chàng:

- Lão phu đối với công tử, vẫn kính trọng đều như nhau, không xem bên nào trọng bên nào khinh. Triệu công tử hãy hiểu thế cho!

Triệu Sĩ Nguyên đưa tay chỉ Vô Tình công tử:

- Hắn...

Phiên Vân Tẩu Thanh Kỳ không để chàng dứt câu:

- Cứ theo sự hiểu biết của lão phu, thì Tào công tử đến đây không ngoài cái ý giúp Triệu công tử mưu đoạt bí quyết Âm Dương Hòa hiệp thần công.

Khẩu khí của lão từ lúc bước vào phòng, sau mấy câu nói, chứng tỏ một sự cấu kết giữa lão và Vô Tình công tử quá rõ rệt.

Triệu Sĩ Nguyên giương tròn mắt:

- Vậy ra hai người....

Vô Tình công tử bật cười ha hả, không cho chàng dứt câu:

- Nói thật cho Triệu huynh biết, Thang tiền bối với gia phụ là chỗ đạo nghĩa giao tình từ nhiều năm qua, cho nên tiểu đệ khuyến cáo Triệu huynh nên bình tĩnh để chúng ta cùng bàn đại sự!

Triệu Sĩ Nguyên đưa ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn Phiên Vân tẩu Thang Kỳ, bĩu môi hỏi:

- Nếu bốn công tử không chấp thuận tiếp mưu với các người thì Thang tiền bối phải lộ chân tướng, giết bốn công tử để diệt khẩu!

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ hừ một tiếng:

- Triệu công tử nói quá lời! Lão phu có sợ gì công tử mà phải nghĩ đến thủ đoạn đó.

Thử nghĩ, công tử nắm được chứng cứ gì mà mong lý gian lão phu với Âm Dương lệnh chủ Lý Thái nhi. Phải biết lão phu cùng Lý lão nhi giao tình thâm hậu với nhau hơn mấy mươi năm trời, công tử là người chỉ lại có thể lung lạc niềm tin của Lý lão nhi đối với lão phu chứ?

Ngược lại lão phu chỉ cần nói một vài tiếng, là họ Lý sẽ có thái độ bất lợi cho công tử rồi.

Chỉ bằng chúng ta đứng về một cánh, lợi rất nhiều mà trong tương lai, lão phu hứa là chẳng bao giờ chen vào ước định giữa công tử và Tào lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên day qua Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ:

- Còn người?

Vô Tình công tử ung dung đáp:

- Tiểu đệ cũng hứa là không can thiệp đến việc liên quan giữa Triệu huynh và gia phụ!

Đúng là một đôi già trẻ vô tình vô nghĩa, già phản bạn, trẻ phản cha.

Triệu Sĩ Nguyên cảm hận không thể cho họ một bài học xứng đáng. Chàng suy nghĩ về lời nói của Phiên Vân Tẩu Thanh Kỳ, lão cũng có lý, chàng dù có tiết lộ âm mưu của lão, vị tất Âm Dương lệnh chủ sẽ tin

chàng! Chàng cho là việc nhỏ không nhận thì việc lớn phải hỏng. Một cá nhân chàng, dù thành dù bại, không phải là điều quan trọng, là kiếp vận vô lâm, là chánh nghĩa giang hồ, muốn thực nghiệm điều quan trọng, tất phải quên cá nhân.

Nhưng cá nhân của chàng hiện tại có còn thuộc trọn về chàng đâu? Chàng đã vâng mạng thân phụ chấp chưởng Long Phụng lệnh chủ thì chàng cần phải làm sao vừa không sỉ nhục cho cá nhân chàng vừa làm tròn trách nhiệm đã thọ nhận.

Hợp tác với họ! Mưu đồ của họ cùng nhằm mục đích gì?

Muốn lấy một quyết định, chàng cần phải hiểu rõ họ toan tính gì. Hiểu rồi còn phải suy nghĩ đắn đo, cuối cùng mới có thể quyết định nên hợp tác hay không chứ!

Chàng cố trấn định niềm phấn hận đang sôi trào, hỏi:

- Các người muốn thương lượng điều gì với bốn công tử, xin nói ra nghe!

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ hỏi:

- Thiếu nữ đàm thoại với Triệu huynh vừa rồi, có phải là Lý Linh con gái của Lý Thái chăng?

Có lẽ lần này là lần thứ nhất, hần trông thấy Lý Linh tận mặt nên hần mới hỏi thế.

Triệu Sĩ Nguyên rùn vai:

- Người hỏi Lý cô nương!

Vô Tình công tử cười ha hả:

- Chừng như nàng rất có cảm tình với Triệu huynh vậy!

Triệu Sĩ Nguyên bắt mắt:

- Người đi xa ngoài đề chánh rồi đó!

Vô Tình công tử đuổi theo ý mình:

- Nếu tiểu đệ không lầm, có lẽ Triệu huynh không tha thiết gì đến nàng cho lắm!

Triệu Sĩ Nguyên hừ lạnh:

- Người không nên tìm hiểu điều đó!

Vô Tình công tử lại cười ha hả:

- Nên lắm chứ! Triệu huynh buông thì tiểu đệ bắt, tiểu đệ trông thấy nàng một lần thôi, cũng đủ mê say nàng. Mong Triệu huynh giúp tiểu đệ một tay tác thành tiểu đệ và nàng nên duyên với nhau.

Triệu Sĩ Nguyên đối với Thanh Liên Ngọc Nữ có cái ý kính mến nhưng lại không nằm gần nhau, tuy nhiên nghe Vô Tình công tử phô bày dã tâm, chàng thấy cần phải che chở cho nàng, chàng đáp lảng:

- Người nói thế thì sai rồi! Ta với nàng không là thân thích, không là họ hàng thì nói giúp cho người làm sao được chứ!

Vô Tình công tử trầm giọng:

- Triệu huynh không cần phải nói gì với nàng cả, chỉ xin từ đây từ khước mọi sự tiếp xúc với nàng thôi.

Triệu Sĩ Nguyên không đáp, day qua Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ:

- Còn Thang tiền bối?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ cười nhẹ:

- Âm Dương lệnh chủ xa xỉ cực độ, vì thỏa mãn các tính mà lão đã hao phí biết bao nhiêu nhân lực, tài lực trong những công trình kiến trúc đại quy mô của khu Cầu Lậu thiên phủ này. Lão không màng đến kiếp vận vô lâm, bên trong thuộc hạ oán hờn, bên ngoài hào kiệt bốn phương bất mãn. Do đó, lão phụ cần phải tạo

lại niềm tin nơi mọi người, trong cũng như ngoài, vì muốn tạo tin đó nên lão phu mới cùng công tử thương lượng một vài điều kiện.

Lão phu trợ giúp công tử tập luyện “Âm Dương Hòa Hiệp Thần công”, đáp lại công tử phải bằng quang, tọa thị không được ngăn trở hành động của lão phu.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ba chúng ta, sau cuộc thương lượng hôm nay, mỗi người đều được toại nguyện, xa hơn nữa nếu chúng ta liên kết mật thiết thừa gian tiếp trợ lẫn nhau khi cần thì cái lợi sẽ vô cùng.

Triệu công tử nghĩ sao?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài trầm nghĩ:

“Nếu hôm nay, ta chấp thuận hiệp tác với họ mưu trừ Âm Dương lệnh chủ thì cũng hợp với sở nguyện của hào kiệt võ lâm, song ta không thể theo thứ hồ đồ nhận lời một cách hấp tấp như vậy được. Ta phải suy nghĩ kỹ, tìm hiểu họ hơn rồi sẽ quyết định, còn như việc tập luyện Âm Dương Hòa Hiệp Thần công, thì ta lấy tư cách chánh nhân quân tử mà làm, như vậy mới bảo toàn danh dự của một Long Phụng lệnh chủ.”
Chàng đang suy nghĩ, Vô Tình công tử bật cười ha hả, thốt:

- Triệu huynh còn phải đắn đo gì nữa? Mai sau khi thành hôn với em gái tiểu đệ rồi, Triệu huynh một gồm ba môn tuyệt học. Vô Tình, Long Phụng, Âm Dương trở thành một tay vô địch trong võ lâm chẳng là một điều đáng mừng lắm sao?

Triệu Sĩ Nguyên bỗng cười lớn, qua tràng cười đó, chàng lấy chủ ý liền:

- Bốn công tử hành sự thế nào, tự có chủ trương, không hề thấy cái oai mà sợ bị hiếp, thấy cái lợi mà động lòng tham, cuộc thương lượng hôm nay, xin tạm gác lại đó, chờ bốn công tử suy nghĩ lại hậu nhiên mới cho các vị biết quyết định.

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ đưa ánh mắt sang Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ hỏi:

- Thang tiên bối có ý kiến chi chăng?

Phiên Vân Tẩu thang kỳ cười cao ngạo:

- Tào công tử yên trí! Lão phu tin rằng trong Câu Lậu thiên phủ chẳng hề có một biến cố nào ngược lại với sở nguyện của lão phu đâu! Chúng ta nên khoan hạn cho hẳn một ngày, nghĩ cũng chẳng ngại gì.

Vô Tình công tử day qua Triệu Sĩ Nguyên:

- Triệu huynh có nghe Thang lão tiên bối nói đấy chứ? Chúng ta sẽ gặp nhau nay mai, ước mong Triệu huynh không đến nỗi làm chúng tôi thất vọng!

Câu nói rất nhẹ nhàng, nhưng có hàm ý đe dọa.

Hắn và Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ không nghe Triệu Sĩ Nguyên đáp, cùng đứng lên ra khỏi phòng.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm, suy nghĩ quên cả việc ra ngoài giải khai huyết đạo cho hai nữ tỳ đã bị Phiên Vân Tẩu chỉ ngự trước đó.

Cuối cùng chàng quyết định một thái độ về đề nghị của Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ và Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, chàng thở phào khoan khoái, ngẩng cao mặt tự lắm nhăm:

- Không! Ta nhất định không đồng mưu cộng tác với họ được!

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng chân bước nhẹ sau lưng, chàng sôi giận hét to:

- Họ Tào! Người đừng trở lại đây mong bức bách ta được! Đường đường là một Long Phụng lệnh chủ, ta không thể hành động mờ ám. Hiện tại, ta cho người biết ý định ngay, chẳng cần đợi đến ngày mai, ta chẳng hề chấp thuận sự trao đổi đó!

Một giọng nói ôn tồn đáp lại:

- Làm gì mà Tam ca phát cáu như thế!

Chàng giật mình quay đầu lại kêu lên:

- Trời! Tứ đệ!

13. Đây Là Sự Thật

Vô Danh công tử nhìn chàng mỉm cười:

- Thanh Liên Ngọc Nữ đối với tam ca xem ra cũng không lạnh nhạt lắm đó!

Triệu Sĩ Nguyên tâm sự ngổn ngang, nào rảnh trí óc để nhận câu pha trò của Vô Danh công tử Lý Trân. Chàng đứng lên đảo mắt nhìn quanh, nhìn trong, nhìn ngoài, đoạn bước tới nắm hai tay hấn gần giọng trách:

- Tứ đệ! Ngu huynh tưởng tứ đệ không nên đến Câu Lậu thiên phủ! Tứ đệ liều lĩnh quá!

Bị nắm cả hai tay, Vô Danh công tử thoáng đỏ mặt, thần thái bối rối phần nào tha thiết thốt:

- Tam ca! Tiểu đệ làm sao yên lòng được trong khi tam ca ở đây một mình?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đành rằng vậy, song tứ đệ mạo hiểm quá, ngu huynh hết sức lo ngại!

Vô Danh công tử từ từ rút hai tay ra khỏi:

- Thực ra, tiểu đệ đã vào Câu Lậu thiên phủ từ lâu rồi, chỉ vì sợ tam ca trách mắng, nên chẳng dám gặp mặt. Hôm nay, không dẫn được nhớ nhung, nên...

Tình bằng hữu tha thiết như thế, Triệu Sĩ Nguyên còn nặng lời làm sao được với Vô Danh công tử? Niềm xúc động đã hiện rõ lên gương mặt, chàng cũng thở dài:

- Mấy hôm nay Tứ đệ ẩn náu nơi đâu? Có được an toàn lắm không? Tứ đệ hãy dẫn ngu huynh đến đó xem cho biết!

Vô Danh công tử mỉm cười:

- Nơi đó bí ẩn lắm, lại an toàn vô cùng. Tam ca hãy theo tiểu đệ!

Hắn khẽ nhích vai, thân hình đã vụt qua cửa sổ, đáp xuống bên ngoài.

Triệu Sĩ Nguyên cũng theo ra ngay.

Vô Danh công tử đi trước, Triệu Sĩ Nguyên theo sau, dọc đường không gặp một ma nào canh gác hoặc tuần phòng.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, lẩm nhẩm:

- Hệ thống phòng thủ của Câu Lậu thiên phủ lơ lửng như thế này, thì làm sao ngăn ngừa kịp thời những điều bất trắc? Thật ngu huynh không hiểu nổi Âm Dương lệnh chủ ỷ lại vào đâu mà khinh thường như thế?

Vô Danh công tử cười nhẹ:

- Không thể bảo Câu Lậu thiên phủ không phòng thủ chắc chắn, mà phải nói là Âm Dương lệnh chủ không xem nhân vật võ lâm ra gì! Làm gì có kẻ dám to gan đến đây làm mưa làm gió chứ!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Như vậy là Âm Dương lệnh chủ quá cuồng ngạo! Tứ đệ vào lọt nơi đây, không một người hay biết, có phải là một điều đáng cười vào mũi lão chăng?

Vô Danh công tử trầm ngâm một chút:

- Theo tiểu đệ hiểu thì trong Câu Lậu thiên phủ này, có hai nơi được canh phòng nghiêm mật lắm!

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng:

- Hai nơi nào?

Vô Danh công tử đáp:

- Một là Thanh Liên thủy tạ, một nơi nữa là Thiên Hùng Biệt Phủ, chỗ độc cư của Âm Dương lệnh chủ.

Câu chuyện đến đó Vô Danh công tử đã đưa Triệu Sĩ Nguyên đến một khu mộ địa.

Khu mộ địa rộng lớn vô cùng, diện tích cả trên trăm mẫu vuông, hai bên đường dẫn vào mộ có một trăm hình đá hình ông Trọng, dĩ nhiên là phải to, đặc cách khoảng độ năm mươi thước mỗi hình. Toàn khu mộ địa, chỉ trồng toàn là tùng và bá cây to, tàng rộng, không khí mát mẻ vô cùng. Chấn ngang đường, lù xa xa bên cửa mộ, có một tấm mộ bia, Triệu Sĩ Nguyên định dừng lại xem bia khắc những chữ gì, song Vô Danh công tử kéo chàng đi luôn, đến hình ông Trọng thứ năm bên tả, đưa tay điểm nhẹ vào lòng của bàn tay của hình tượng.

Liên theo đó, có tiếng tách vang lên, hình ông Trọng xê dịch dần dần về phía hậu độ hai thước thì dừng lại.

Nơi chỗ đặt tượng, hiện ra một lỗ hổng, vừa đủ một người chui xuống.

Vô Danh công tử xuống trước, Triệu Sĩ Nguyên xuống sau. Cả hai người vừa khuất mình trong lòng đất, bỗng có tiếng tách tách vang lên, tượng hình ông Trọng lại xê dịch về chỗ cũ, lấp kín cái lỗ hổng.

Trước mắt họ là một địa đạo đi một lúc đến tận đầu kia. Nơi đó có một tòa thạch thất ba gian. Ba gian đó, một dùng làm thư phòng, một dùng làm phòng ngủ, gian thứ ba dùng tiếp khách.

Gọi “tiếp khách”, bất quá bằng vào lối trang trí của gian phòng, có bàn có ghế như mỗi gian khách sảnh của bất cứ gia cư trong điện nào khác, chứ có khách nào đến viếng thăm chủ nhân mà thích chui vào đất sâu đàm đạo.

Nếu như mà thực sự gian phòng dùng làm nơi tiếp khách, thì những khách là khách bí mật, cùng chủ nhân xuống đây đàm luận việc bí mật.

Vô Danh công tử dẫn Triệu Sĩ Nguyên vào gian phòng khách, cả hai kéo ghế ngồi xuống.

Nhìn gương mặt lộ vẻ hoài nghi của Triệu Sĩ Nguyên, Vô Danh công tử điểm một nụ cười hỏi:

- Chắc Tam ca đang thắc mắc về nhiều nghi vấn! Muốn hỏi gì tiểu đệ sẽ giải thích cho Tam ca hiểu!

Triệu Sĩ Nguyên gật gật:

- Tự nhiên ngu huynh phải có nhiều điểm nghi ngờ rồi! Do đâu Tứ đệ biết có nơi này mà ẩn tiềm? Ngôi thạch thất này không có vẽ gì tỏ ra là bị bỏ hoang, giả sử có người vào đây, thì Tứ đệ phải xoay trở cách nào?

Vô Danh công tử đưa tay chỉ mũi mình, cười nhẹ:

- Cho Tam ca biết, hiện tại tiểu đệ là chủ nhân tòa thạch thất này đó!

Triệu Sĩ Nguyên nhướng cao đôi mày:

- Tứ đệ đùa?

Vô Danh công tử điểm nụ cười tươi:

- Đùa thế nào được?

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Vậy là thực sự tứ đệ là người chi trong Câu Lậu thiên phủ!

Vô Danh công tử thản nhiên:

- Tam ca! Thế Tam ca nghi ngờ tiểu đệ là người chi trong Câu Lậu thiên phủ?

Triệu Sĩ Nguyên gương tròn mắt nhìn sững Vô Danh công tử một lúc lâu lắc đầu thở dài:

- Ngu huynh không thể ước đoán mơ hồ, hy vọng tứ đệ tự mình nói cho ngu huynh nghe là hay hơn!

Vô Danh công tử chớp chớp mắt cười nhẹ:

- Tam ca nghĩ rằng tiểu đệ nếu là người ngoài Câu Lậu thiên phủ thì chẳng bao giờ biết được một chỗ bí mật như thế này, có phải vậy chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đúng vậy!

Vô Danh công tử hừ một tiếng:

- Nếu tiểu đệ là người trong Thiên phủ nhất định chẳng bao giờ biết được ý nghĩ đó của Tam ca! Chỉ có những người ngoài Thiên phủ mới nghĩ đến việc người ta có thể nghi ngờ mình!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Ngu huynh nhìn nhận tứ đệ có lý. Nhưng làm sao Tứ đệ lại lọt vào nơi đây?

Vô danh công tử cười bí mật:

- Tam ca quên rằng, có tiền là mua tiên cũng được! Có tiền là sai thần khiến quỷ cũng được như thường! Người xưa có nói hữu tiền khổ dĩ không tiền kia mà!

Triệu Sĩ Nguyên nhớ lại câu chuyện vừa qua, đến Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ mà vẫn còn chóa mắt vì lợi, dám phản bạn như thường hưởng hồ kẻ khác trong Thiên phủ?

Chàng ạ lên một tiếng:

- Vậy ra Tứ đệ đã dùng phương pháp đó đối với bọn người Thiên phủ!

Vô Danh công tử gật đầu:

- Do đó tiểu đệ xử dụng tòa thạch thất này như ý muốn, không còn một trí Tam ca nữa chứ?

Triệu Sĩ Nguyên mơ màng:

- Ngu huynh tin Tứ đệ...

Bỗng chàng nhớ đến một việc khác, cau mày kêu lên:

- Không! Hiền đệ không thể ẩn nấu tại đây!

Vô Danh công tử giật mình:

- Tam ca nói sao? Có việc gì bất ổn chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên ngưng trọng thần sắc:

- Nếu bất ngờ chủ nhân vào đây, thì Tứ đệ có khác nào con cá trong lưới?

Vô Danh công tử cười lớn:

- Tam ca yên trí! Tiểu đệ có nghĩ đến trường hợp đó lâu rồi.

Đưa tay chỉ một cái chuông nhỏ bên trên trần nhà, Vô Danh công tử nói tiếp:

- Nếu có người ẩn vào tượng ông Trọng bên trên phần mộ thì cái chuông đó sẽ reo lên, tự nhiên đệ sẽ biết liền...

Triệu Sĩ Nguyên cũng chưa cho đó là cái kế vẹn toàn:

- Giả sử chính Âm Dương lệnh chủ hay một trong bách Tẩu vào đây, thì Tứ đệ đối phó làm sao? Tứ đệ chưa phải là địch thủ của họ mà?

Vô Danh công tử cười nhẹ:

- Vô luận là ai vào đây, tiểu đệ vẫn tránh cuộc gay go đến với họ. Bởi giao đấu là phải lộ hình tích, đó là điều tối kỵ, nói gì đến việc thắng bại!

Thốt xong, công tử búng một ngón tay, phóng ra một đạo chỉ phong bắn vào điểm trắng nhỏ bên cạnh cái chuông.

Điểm trắng đó, thụt vào sâu trần nhà một chút, thì phía sau lưng Triệu Sĩ Nguyên, một ngọn gió thổi nhẹ tới.

Chàng quay đầu nhìn lại, thấy một khung cửa cánh mở hé. Gió lòn qua khung cửa đó thổi vào.

Vô Danh công tử thốt:

- Tiểu đệ sẽ thoát thân qua lối đó.

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng nhưng cũng chưa hoàn toàn vững tâm, nên lên một thắc mắc:

- Nếu người đến đây chu đáo một chút, tất phải để thủ hạ bên trong cửa bí mật này, thì làm sao Tứ đệ thoát đi được?

Vô Danh công tử gật đầu:

- Nếu có trường hợp như vậy, thì kẻ đã nhận tiền của tiểu đệ sẽ thông báo cho tiểu đệ biết trước. Hắn rất am tường mọi sự tình trong Thiên phủ, thừa tư cách hiểu rành sự bố trí quanh tòa thạch thất này.

Triệu Sĩ Nguyên cảm động vô cùng, buột miệng thở dài:

- Tứ đệ dung tình với ngu huynh như vậy, bất chấp nguy hiểm chiếu hiệu cho nhau từng giây từng khắc, khiến ngu huynh xốn xang áy náy làm sao!

Vô Danh công tử trách:

- Tam ca lại giở giọng khách sáo nữa rồi! Vậy ra việc của Tam ca không phải là việc của tiểu đệ sao? Vả lại tiểu đệ...

Những gì muốn nói ra có lẽ khó nói lắm, nên Vô Danh công tử bỏ lửng, làm Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, nhướng mày trầm giọng:

- Tại sao Tứ đệ úp mở thế! Hay là ngu huynh không xứng đáng cho Tứ đệ đặt niềm tin tưởng?

Vô Danh công tử lắc đầu:

- Tam ca đừng ngờ oan tiểu đệ! Có lẽ Tam ca khinh tiểu đệ nên mới có những ý tưởng khác thường...

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Chúng ta đối xử với nhau thân hơn thủ túc, cốt nhục thì làm gì có việc trọng khinh hờ Tứ đệ?

Không muốn kéo dài câu chuyện vì khía cạnh này, Vô Danh công tử hỏi:

- Công việc của Tam ca tiến đến đâu rồi?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Hoàn cảnh phức tạp vô cùng, chưa có gì đáng lạc quan cả!

Chàng đem mọi chuyện từ lúc rời khách sạn theo Thanh Liên Ngọc Nữ lên Câu Lậu sơn thuật lại cho Vô Danh công tử nghe.

Chàng thuật đến chỗ Thanh Liên Ngọc Nữ thăm tặng chàng bí quyết Âm Dương hòa hiệp thân công, Vô Danh công tử liền chặn lời:

- Tam ca có nhận thấy Thanh Liên Ngọc Nữ dành cảm tình đặc biệt cho Tam ca chăng?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài luyến tiếc:

- Hoa hữu lý, hoa rơi nước vô tình nước chảy! Đừng nói chi đến việc trọng đại ngu huynh đang mang nặng nơi mình, không thể dừng chân ở mỗi đoạn đường để mà đón nhận cái sự hảo ý của khách đa tình, cho dù thân rảnh việc xong, ngu huynh cũng không thể...

Chàng lắc đầu, ngậm kết thúc câu nói bỏ dờ.

Vô Danh công tử có cần gì nghe chàng thốt đoạn cuối. Hắn hiểu lắm vì hành động kém quang minh, Âm Dương lệnh chủ đã gieo một ấn tượng không đẹp nơi chàng, vì thành kiến đó chàng không chịu chấp nhận mối tình của Thanh Liên Ngọc Nữ, chứ chẳng phải chàng cho là Thanh Liên Ngọc Nữ không xứng đáng với chàng.

Dù tình yêu bị từ khước Thanh Liên Ngọc Nữ cũng không thể phiến trách chàng, trái lại nàng còn kính trọng hơn.

Vô danh công tử biện hộ cho nàng:

- Nghe nói Thanh Liên Ngọc Nữ, người xứng với hiệu sanh giữa ao bùn song chẳng nhuốm mùi bùn, Tam ca cương quyết cự tuyệt tình nàng, chả hóa ra mình cố chấp lắm sao?

Tiểu đệ ngại rằng những thành kiến đặt không nhầm chỗ lắm lúc trở ngại lòng hướng thiện của con người!

Hắn dừng lại một chút đoạn tiếp:

- Còn như hành vi của Âm Dương lệnh chủ thì không hợp với thể tình, song cũng chưa có gì quá đáng như giang hồ truyền thuyết. Thanh Liên Ngọc Nữ là con, nàng làm sao tuyển chọn bậc làm cha mẹ ra đời đúng chỗ! Giả sử nàng sanh trưởng trong một gia đình khác biệt thì Tam ca sẽ có thái độ như thế nào đối với nàng?

Triệu Sĩ Nguyên nhìn sững vào mặt Vô danh công tử với ánh mắt lạ lùng, làm hắn bối rối. Hắn đáp ứng:

- Đúng ra, tiểu đệ không nên nói như thế!

Triệu Sĩ Nguyên vội bỏ vẻ nghiêm, nở nụ cười tươi:

- Tứ đệ có lý! Tứ đệ thức tỉnh ngu huynh như thế là hay lắm!

Vô Danh công tử thấy chàng không còn hờn nữa, thì hân hoan ra mặt:

- Tam ca, bây giờ Tam ca hãy chuẩn bị tiếp nhận cảm tình của nàng đi là vừa!

Triệu Sĩ Nguyên khẽ cau mày, lắc đầu:

- Tứ đệ! Đề cập đến tình cảm của Thanh Liên Ngọc Nữ chẳng qua là do Tứ đệ khai màu chữ riêng ngu huynh thấy có chỗ kỳ quá...

Vô Danh công tử giương tròn mắt:

- A! Tam ca cự tuyệt Thanh Liên Ngọc Nữ là tại làm sao! Tam ca có thể cho tiểu đệ biết lý do!

Triệu Sĩ Nguyên chỉnh sắc mặt:

- Vì cầu học mà đến đây, lại nhân dịp này mà cầu tình nữa sao? Như vậy mình làm sao tránh khỏi cái tiếng lợi dụng nàng?

Điều đó thật ra do tiết thân trọng phụ ví nhân cách quân tử mà Triệu Sĩ Nguyên không dám nghĩ đến cảm tình của Thanh Liên Ngọc Nữ. Vô Danh công tử cũng biết vậy lắm, hắn không còn trách cứ vào đâu được, trái lại hắn còn khâm phục thêm.

Hắn thở dài:

- Tâm địa của Tam ca quang minh chánh đại quá, đức tính Tam ca sáng chói như Nhật Nguyệt, tiểu đệ vô cùng khâm phục, song Tam ca phải nghĩ đến điều này, giả sử Âm Dương lệnh chủ đặt điều kiện hôn nhân trong vấn đề học nghề, thì Tam ca xử trí như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên thẳng thắn:

- Phàm là Đại trượng phu, thì uy vũ bất năng khuất, phú quý bất năng dâm, có bao giờ ngu huynh tiếp nhận một điều kiện như thế chứ!

Vô Danh công tử khích một câu:

- Tam ca không tiếp nhận điều kiện đó, thì cầm như không hy vọng học được Âm Dương hòa hiệp thần công rồi. Nếu thế, Tam ca không còn cách gì khác hơn là bằng lòng làm môn đệ của Vô Tình lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên không giận câu nói hơi sỗ sàng của Vô Danh công tử, bởi khuất thân làm môn đệ Vô Tình lệnh chủ, dù sao cũng không phải là vinh dự, nếu không hẳn là cái nhục.

Nhưng chàng phải nhận Vô Danh công tử có lý, nếu làm phật lòng Âm Dương lệnh chủ thì mong gì lão ấy truyền bí quyết tập luyện cho chàng! Không được học môn thần công kỳ diệu đó, dĩ nhiên chàng không hy vọng gì đặc ý trong ngày ước hội với Vô Tình lệnh chủ!

Chàng lo ngại, thở dài mãi. Vô Danh công tử rất thông cảm với chàng. Công tử cũng thừa hiểu là sự tình cấp bách lắm, chàng phải học cho kỳ được môn thần công đó càng sớm càng hay, bởi có liên hệ với đại cuộc võ lâm, song dù sao chàng cũng cố chấp đáng trách.

Tại sao chàng không nương theo cái lẽ biến quyền?

Không phải chàng lạnh nhạt trước sự cuồng nhiệt của Thanh Liên Ngọc Nữ, song tiếp nhận một tình cảm trong trường hợp này là trái với tâm trường của chàng, dĩ nhiên chàng không hạnh phúc.

Nếu có một cuộc kết hợp như thế, giữa Triệu Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ, sẽ không tạo cái thoải mái cho bất cứ bên nào, Triệu Sĩ Nguyên luôn luôn sẽ ân hận, mà Thanh Liên Ngọc Nữ chỉ tiếp nhận sự miễn cưỡng của chàng thôi.

Do thâm tình bằng hữu, Vô Danh công tử đâu muốn cho Triệu Sĩ Nguyên phải ôm hận nghìn đời đâu? Cái hạnh phúc của một người là cái hạnh phúc chung của cả hai, cho nên hẳn suy nghĩ một lúc đoạn thốt:

- Tam ca, tiểu đệ vừa nghĩ được một diệu kế, có thể giúp Tam ca cự tuyệt Thanh Liên Ngọc Nữ mà Âm Dương lệnh chủ không còn trách cứ Tam ca vào đâu được, nếu thực sự lão ấy nêu điều kiện hôn nhân để truyền tuyệt học cho Tam ca.

Triệu Sĩ Nguyên mừng rỡ vô cùng:

- Tứ đệ có diệu kế? Tứ đệ cứ nói ra cho ngu huynh nghe đi!

Vô Danh công tử nói tiếp:

- Âm Dương lệnh chủ là con người tự thị, tự cao, đối với hào kiệt võ lâm thì lão không xem ai ra gì, nhưng trong gia đình, lão quý con gái lão hơn ngọc ngà châu báu, có thể bảo lão yêu kính hơn tánh mạng của lão. Do đó, không bao giờ lão chấp nhận một cuộc thua thiệt nào cho Thanh Liên Ngọc Nữ. Giả sử, Tam ca sẽ áp dụng phương pháp xuống tay trước là thắng lợi cầm chắc, tìm cách thâu lộ là Tam ca đã có hứa hôn rồi. Như vậy Âm Dương lệnh chủ sẽ hủy bỏ điều kiện kia ngay. Bởi lão chẳng khi nào mà chịu chấp nhận cho đứa con gái của lão làm lẽ ai cả, dù cho người chồng là một tay đệ nhất hào kiệt trong thiên hạ.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Kế đó rất hay! Hay lắm...

Bỗng chàng cau mày, rồi lắc đầu:

- Nhưng mà huynh có hứa hôn với ai đâu?

Vô Danh công tử cười nhẹ:

- Tam ca lại câu chấp nữa rồi! Đã là kế, thì cần gì đúng sự thật. Nói cho qua khó khăn, chứ có ai phăng lần theo đó mà làm thiệt hại gì cho mình đâu mà ngại?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Ngu huynh có tánh ăn nói hồ đồ, từ lúc ấu thơ đến trưởng thành chưa bao giờ ngu huynh bịa chuyện để thủ đắc một cái lợi nào, dù lớn dù nhỏ. Nếu sau này, người khám phá ra điều chân giả, thì mình phải đối đáp làm sao với người ta!

Vô Danh công tử nhượng cao đôi mày:

- Nếu Tam ca lo ngại sự tình không có căn cứ, thì chúng ta nên bàn lại vấn đề của tiểu đệ. Tam ca nghĩ sao?

Tác hợp cho người rồi, lại tác hợp cho thân nhân mình, quả Vô Danh công tử cũng khéo chọn dụng tâm!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc, đoạn chàng điểm một nụ cười:

- Thôi đi, Tứ đệ đừng trêu ngu huynh mãi!

Vô Danh công tử gần giọng:

- Không môn đương! Không hộ đối! Tam ca cho rằng gia tỷ không xứng đáng à?

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay liên liên:

- Không! Không! Tứ đệ đừng lên án ngu huynh gấp! Ngu huynh nào có ý đó đâu? Cái chí hướng của ngu huynh, chắc tứ đệ còn nhớ là ngu huynh đã giải bày cho nghe rồi chứ?

Vô Danh công tử cười nhẹ:

- Khi người, khi ta, luật đời đâu có thể chấp nhận sự tuyệt đối! Tâm tưởng con người lắm lúc cũng phải biến đổi theo diễn tiến nhân sinh, không chấp nhận lẽ này, thì bắt buộc phải chấp nhận lẽ khác! Thế ra Tam ca muốn cho mình bị dồn ép đáp ứng điều kiện hôn nhân với Thanh Liên Ngọc Nữ à?

Triệu Sĩ Nguyên nhếch môi điểm một nụ cười thâm:

- Ngu huynh...

Nhưng Vô Danh công tử chặn lại:

- Tiểu đệ đã đem thân thể và hành vi của Tam ca mà tỏ bày cho gia mẫu và gia tỷ biết, gia mẫu và gia tỷ không có ý gì phản đối cả. Giờ thì chỉ còn chờ cho Tam ca gật đầu là mọi việc kể như xong xuôi...!

Làm như vậy, Vô danh công tử không tránh khỏi độc đoán, và tự nhiên Triệu Sĩ Nguyên phản ứng ngay:

- Trời! Tứ đệ...

Chàng lại bị Vô Danh công tử tiếp chặn:

- Tam ca không hài lòng?

Hắn thở dài, tiếng thở dài của hắn nảo ruột làm sao! Hắn lại tiếp với giọng thiếu nảo:

- Gia tỷ với tiểu đệ là đồng bào song sinh, tuy gia tỷ lớn hơn tiểu đệ không đầy nửa thời gian, song tâm tính đức hạnh phải cách hơn hẳn tiểu đệ, tiểu đệ nghĩ rằng gia tỷ và Tam ca là trời sanh đất nặn để mà kết hợp với nhau, trần gian không còn đôi giai nhân nào sánh bằng. Nếu cả hai không thành duyên thành nợ với nhau, thì đó là điều tiểu đệ tiếc hận hơn hết trên đời này!

Dù sao Triệu Sĩ Nguyên cũng phải xúc động trước cái chân tình nồng nhiệt của Vô danh công tử, chàng thâm nghĩ:

"Tứ đệ là con người hoàn toàn trong mọi phương diện, thì chị của Tứ đệ hẳn là một nữ nhân siêu phàm. Suy ra mình kết duyên với một người như vậy cũng là một đại hạnh, bình sanh tại sao mình cứ chấp mê không tìm cho mình lối thoát chứ! Có lẽ mình chờ một ngày nào đó, từ thiên đình rơi xuống cho mình một người trời chăng?" Chàng bật cười, giọng cười chàng thẳng thắn, thoải mái chứng tỏ mây mờ đã tan biến, ánh dương quang đã chiếu diện trở lại huy hoàng.

- Ngu huynh đâu dám tự chuyên! Dù sao cũng phải trình gia mẫu, chờ lệnh người định đoạt...

Vô Danh công tử cười lớn:

- Bá phụ và bá mẫu là những nhân vật khoáng đại siêu phàm, dĩ nhiên phải xét đến cái chỗ bắt buộc phải biến quyền của Tam ca, quyết chẳng bao giờ bắt tội Tam ca đâu!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Nhưng đạo làm con...

Vô Danh công tử không cho chàng nói tiếp, lấy trong mình ra một hòn ngọc như ý, đặt vào tay Triệu Sĩ Nguyên trịnh trọng thốt:

- Viên “Huyết Ngọc như ý” này là vật tổ truyền của gia mẫu, xin trao cho Tam ca làm vật đính ước, mong Tam ca thu nhận cho và khéo bảo toàn.

Triệu Sĩ Nguyên nhớ mang máng là có nghe nói đến huyết ngọc như ý, nhưng trong nhất thời không thể nhớ rõ là đã nghe ai nói, nói ở đâu, trong trường hợp nào.

Vả lại, chàng nhận thấy không tiện hỏi, nên chỉ im lặng, tiếp nhận.

Cầm viên ngọc trong tay, chàng lộ vẻ khó khăn không biết lấy gì để trao đổi.

Vô Danh công tử đã hiểu chỗ lo nghĩ của chàng, vội thốt:

- Tam ca cứ trao cho tiểu đệ một thanh Long Phụng kim kiếm, cần gì phải thắc mắc!

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng, lấy ngay một thanh tiểu kiếm trao cho Vô Danh công tử.

Thanh tiểu kiếm đó là Long Phụng lệnh, là tượng trưng thanh danh và sự nghiệp giòng họ chàng. Nó có cái giá trị tinh thần vô cùng lớn lao, tuy là một thanh tiểu kiếm, nó vẫn quý báu như một viên hồng ngọc, loại Huyết ngọc như ý.

Nhận chiếc Long Phụng lệnh, Vô Danh công tử hài lòng trên chỗ tưởng. Hắn bảo Triệu Sĩ Nguyên thuật tiếp câu chuyện đã bỏ dở ở đoạn Vô Tình công tử xuất hiện với Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ.

Triệu Sĩ Nguyên lập lại từng câu nói của mỗi người.

Nghe xong, Vô Danh công tử ngưng trọng thần sắc, trong thần sắc của hắn có ẩn hiện niềm lo nghĩ lớn lao.

Triệu Sĩ Nguyên phát hiện ra sự biến đổi nơi hắn, lấy làm lạ hỏi:

- Tứ đệ làm sao thế!

14. Niềm Vui Một Người

Vô Danh công tử giật mình, vội nói lảng:

- Có gì đâu! À! Tại tiểu đệ quá lo nghĩ cho Thanh Liên Ngọc Nữ nên xuất thần đó thôi.

Hắn thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ vì gia tỷ mà chiếm đoạt Tam ca, dù muốn dù không chính tiểu đệ đã làm hại nàng...!

Triệu Sĩ Nguyên khẳng khái:

- Tứ đệ yên tâm! Tuy lòng ngu huynh không hướng về Thanh Liên Ngọc Nữ, song nhất định chẳng khi nào mà để một vị tiểu thơ như hoa như ngọc rơi vào tay Vô Tình công tử khả ố!

Vô Danh công tử chớp mắt:

- Tam ca không sợ Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ và Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ mưu hại hay sao?

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm giọng:

- Ngu huynh không nhận cái may bắt được mảnh giấy có ghi chú bí quyết luyện tập Âm Dương Hóa Hiệp Thần công, do Thanh Liên Ngọc Nữ để lại trong quyển sách sổ từ, là vì muốn bảo toàn nhân cách của ngu huynh, mà cũng để giữ vẹn kính ý đối với nàng. Chẳng lẽ giờ đây, trước sự hăm dọa của những kẻ kia, ngu huynh lại bỏ rơi nàng, để mặc chúng muốn âm thầm toan tính với nhau, đưa nàng vào tròng sao! Không đâu Tứ đệ ạ, cũng vì nhân cách mà ngu huynh có cái ước hẹn với Vô Tình lệnh chủ, nếu không thì ngu huynh chẳng cần lo liệu, danh và lợi vẫn đến tay như thường.

Vô Danh công tử gật đầu:

- Tam ca cao khiết như vậy, tiểu đệ xin vì Thanh Liên Ngọc Nữ, tạ ơn Tam ca!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Với tư cách nào, Tứ đệ đại diện cho vị tiểu thơ hương trời sắc nước đó?

Vô Danh công tử thẹn đỏ mặt:

- Thì... thì...

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Tứ đệ quan tâm đến Thanh Liên Ngọc Nữ như thế, khiến ngu huynh phải có một chủ ý...

Vô Danh công tử quẩn quá, lúng túng, không thốt được thành câu:

- Tam ca! Tam ca!...

Mặt hắn đỏ lên, mắt hắn chớp liên liền...

* * * Sáng sớm hôm sau, Câu Lậu thiên phủ náo nhiệt tưng bừng như ngày đại hội. Toàn thể thuộc hạ từ cấp nhỏ nhất đến cấp cao nhất đều bận rộn cuống cuống, chuẩn bị cuộc tiếp rước Âm Dương lệnh chủ hồi sơn, sau một thời gian xuất ngoại.

Triệu Sĩ Nguyên là khách của Thiên phủ, không bị ràng buộc trong chương trình cuộc lễ nên khỏi phải lảng xảng như mọi người, nhất là cái cảnh lạy mừng vị lệnh chủ có quyền tối thượng cùng những lời chúc tụng nghe khách sáo vô cùng.

Tuy nhiên chàng cũng phải ra mắt lão, bởi đây là lần thứ nhất chàng mới có dịp hội kiến lão sau mấy hôm chờ đợi.

Chàng đến Thiên hùng Biệt phủ, lấy thân phận hậu sanh tham kiến Âm Dương lệnh chủ.

Âm Dương lệnh chủ không chịu đích thân ra khỏi biệt quán đón chàng, chỉ sai phái Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ tiếp rước chàng thôi.

Biết rõ tánh khí tự tôn tự đại của lão, Triệu Sĩ Nguyên không để ý đến sự khiếm lễ của lão, vả lại có việc cầu nơi người thì chàng nhường.

Nhưng, chàng không khỏi lấy làm lạ thấy Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ hết sức khách sáo với chàng, lão nghiêng mình quá thấp, lão lại nép qua một bên, lão lại một bước không sánh vai ngang hàng với chàng, lão cung kính đưa chàng vào khách sảnh.

Âm Dương lệnh chủ ngồi day mắt qua hướng Nam, cái hướng của mấy vị vua chúa thường dùng để nhận lễ triều kiến của quần thần.

Thanh Liên Ngọc Nữ ngồi ngang gối lão, phía trước mặt lão như vậy nàng cũng chiếm phần chánh diện, ai tham kiến lệnh chủ là gián tiếp tham kiến nàng.

Còn lại bao nhiêu thuộc hạ, từ cấp trên đến cấp dưới, phân ra ngồi hai bên, lớn trong nhỏ ngoài, tạo thành hai cánh chim mà đầu là chánh.

Triệu Sĩ Nguyên thoáng trông qua, thấy có đủ mặt Bát Tẩu, nơi đầu phía hữu có cả Vô Tình công tử. Sau lưng Vô Tình công tử có hai lão nhân, gương mặt lạnh lùng. Hai lão nhân đó, không phải là người trong Câu Lậu thiên phủ, tức nhiên là những kẻ cùng theo Vô Tình công tử đến đây.

Chàng tiến thẳng đến Âm Dương lệnh chủ.

Âm Dương lệnh chủ thản nhiên, không biểu lộ một vẻ gì chứng tỏ có trông thấy chàng đi vào.

Chàng cố giữ bình tĩnh cho tròn lễ độ, vòng tay chớ không nghiêng mình chào:

- Vãn sanh là Triệu Sĩ Nguyên xin tham kiến Lý lão tiên bối!

Âm Dương lệnh chủ hừ một tiếng cộc lốc, day qua một bên:

- Nhị đệ! Nhường chiếc ghế đó cho Triệu thiếu hiệp ngồi!

Một câu nói đó đủ cái ý vừa chào lại Triệu Sĩ Nguyên vừa mời chàng ngồi, lại vừa ra lệnh cho thuộc hạ.

Nhị đệ là Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, ngồi vào ghế Thang Kỳ là chấp nhận mình là thuộc hạ là kẻ dưới.

Có bao giờ Triệu Sĩ Nguyên chịu như vậy đâu? Đang lứa tuổi thanh xuân, khí huyết phương cương, dù sao thì tánh khí của chàng cũng cao ngạo ít nhiều. Nếu luận về thân phận hậu sanh, đối với trưởng thượng, thì chàng còn ǎn nhả được, chứ hiện tại chàng là người thừa kế ngôi vị Long Phụng lệnh chủ, ngang hàng với Vô Tình lệnh chủ và Âm Dương lệnh chủ, chàng đâu có thể chịu nhục trước một ai?

Chàng ngẩng mặt lên không bật cười sang sảng rồi đảo mắt nhìn quanh một vòng, cao giọng nói:

- Với tư cách văn bối, tại hạ đã làm tròn lễ, bây giờ với tư cách Long Phụng lệnh chủ, tại hạ xin thỉnh giáo lệnh chủ cái đạo tiếp khách như thế nào.

Âm Dương lệnh chủ Lý Thái giật mình, đứng cao đôi mày, mặt biến sắc.

Thanh Liên Ngọc Nữ bối rồi ra mặt.

Vô Tình công tử trái lại đắc ý vô cùng, nếu Âm Dương lệnh chủ bất mãn vì thái độ của Triệu Sĩ Nguyên, thì hẳn có lợi biết bao? Những kẻ đối lập với nhau, thường xem cái họa của đối phương là cái phúc của mình, cho nên hẳn nham hiểm khích nhẹ chàng một câu:

- Triệu huynh ǎ! Trước mặt của Lý lão tiên bối, mình nên thủ phận hậu sanh, như vậy mới tỏ rõ sự sùng kính hàng trưởng thượng!

Triệu Sĩ Nguyên quét ánh mắt nghiêm lệnh có ǎn vẻ khinh miệt sang Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ, cười mỉa:

- Tào huynh với tiểu đệ có thân phận khác xa, đâu có thể đặt nhau chung một hoàn cảnh được? Như Tào huynh thì có thể cam bất cứ phận nào do lệnh chủ dành cho, chứ tiểu đệ là Long Phụng lệnh chủ mà!

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ then xám mặt, xằng giọng:

- Triệu Sĩ Nguyên! Người quên rằng trước mặt cha ta ngày nào người đáng thương hại ra sao chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Lấy cái lớn hiếp cái nhỏ, nếu có then chẳng chính là lệnh tôn chứ Triệu Sĩ Nguyên này dám vỗ ngực đấm ước ba năm, thì thương hại làm sao được chứ?

Vô Tình công tử cụt lý, càng cụt lý càng then, then quá hóa giận thì mất khôn, cao giọng quát:

- Triệu Sĩ Nguyên! Người dám buông lời thất kính với cha ta! Đừng trách ta vô tình!

Hắn quay mặt ra sau, gằn giọng:

- Hai vị hộ pháp, bắt tên cuồng ngạo kia cho bốn Công tử ngay!

Vì quá then, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ muốn tỏ gấp cái oai của hắn, song vì gấp quá mà hắn quên hiện cảnh, hắn đâu phải là chủ nhân tại đây mà hòng tỏ lộ oai khí?

Lệnh của hắn đưa ra, hai lão nhân chưa kịp hưởng ứng, Âm Dương lệnh chủ hừ lạnh một tiếng.

Âm Dương lệnh chủ buột miệng hừ lạnh, thì hai lão nhân làm sao dám hưởng ứng lệnh của thiếu chủ nhân. Giữ chức vị hộ pháp chẳng những bằng vào tài cao mà họ được sự tín nhiệm của Vô Tình lệnh chủ, họ còn phải là những tay kinh nghiệm già dặn, họ phải là những tay lão luyện trên giang hồ, tự nhiên trong trường hợp này họ phải tùy cơ hành động chứ đâu có thể nhắm mắt vâng lệnh một thiếu niên đầu huyết tính.

Vì tùy cơ tiến thoái, chẳng những họ không nhúc nhích, họ còn nắm vạt áo Vô Tình công tử giật nhẹ, dùng pháp truyền âm nhập mật thức tĩnh hắn:

- Công tử! Không nhả nại được cái nhỏ thì mưu lớn sẽ hồng. Công tử hãy dẫn tánh nóng, lấy cái lễ văn bối, tạ tội với Lý lão quý đi, rồi im lặng giữ cái thể bàng quang tọa thị, khi nào thời cơ thuận tiện mình sẽ xuất đầu.

Vô Tình công tử là tay gian hùng có đủ muôn mặt ứng phó với tình hình, nhận ngay là mình sơ thất với Âm Dương lệnh chủ, điểm một nụ cười, đứng lên vòng tay hướng tới lệnh chủ:

- Văn bối còn tuổi trẻ, không kịp suy nghĩ, nên đã thất lễ với lão tiền bối. Mong lão tiền bối thương tình mà chỉ dạy cho!

Âm Dương lệnh chủ không hề nhìn sang hấn nửa mắt. Tuy vậy thốt xong câu nói, Vô Tình công tử tưởng đầu mình đã hoàn toàn thoát nạn rồi, lại ngồi xuống mà dương dương tự đắc như thường.

Đối với Vô Tình công tử, Âm Dương lệnh chủ không hề lưu ý, song chừng như lão có một thái độ riêng biệt với Triệu Sĩ Nguyên, lão cười to mấy tiếng đoạn cao giọng:

- À! Tiểu lệnh chủ! Lão phu thất kính đó!

Lão vẫy tay ra lệnh một cái băng quơ, không hướng về thuộc hạ nào rõ rệt:

- Dọn chỗ ngồi cho Tiểu lệnh chủ ngay!

Vâng! Vâng!

Hàng loạt tiếng vâng vang lên, hàng lũ người chạy tới chạy lui. Tuy nhiên lũ thuộc hạ của lão phải nhìn nhận là hôm nay lão có một thái độ nghịch thường.

Có ai biết được, Âm Dương lệnh chủ tự lượng sức mình chưa phải là địch thủ của Long Phụng lệnh chủ, còn về mưu trí thì lão cũng kém nốt Vô Tình lệnh chủ, trong ba vị lệnh chủ, lão là người kém nhất. Có hai người kia, lão còn dè dặt, chưa dám phóng túng cái ngông cuồng cao ngạo tột độ. Dù vậy, lão vẫn tìm việc tỏ rõ hùng tâm tráng chí của lão, đó đó mà lão có những hành động bất thường, đáng giận thì lão dằn, không đáng giận thì lão làm oai, cho nên trong giang hồ, người ta ngán lão vì khó mà lường được tâm tánh của lão một cách rõ rệt.

Nhưng, đừng tưởng là lão bất thường mà lắm! Lão vẫn như mọi người, bất quá lão tỏ ra bất thường là vì làm như vậy là lão có lợi, chứ lắm lúc không thể dằn uất giận mà phải dằn, lão cũng có oan cho lão lắm chứ?

Tọa vị đã dọn xong, Triệu Sĩ Nguyên nghiêng nhiên ngồi ngang hàng với Âm Dương lệnh chủ.

Điều đó làm cho Vô Tình công tử uất vô cùng, hấn muốn phát tay áo, đứng lên rời khỏi cục trường ngay.

Hai vị Hộ pháp của hấn lại một lần nữa, phải ngăn chặn hấn.

Giờ thì giọng nói của Âm Dương lệnh chủ mỗi khi hướng vào Triệu Sĩ Nguyên đối hấn.

Thay vì cao ngạo, lão trở lại khách, thay vì giữ âm thịnh thô bạo, lão sửa lại cho dịu hiền hơn.

Lão nhìn chàng nhẹ giọng hỏi:

- Triệu tiểu lệnh chủ đến tề phủ có điều chỉ để chỉ giáo?

Triệu Sĩ Nguyên thoáng thấy Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ và Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ giương mắt chăm chăm nhìn chàng như mãnh hổ nhìn mồi, chàng nhận ra trong hiện tình chỉ còn có cách nói thật ý mình với Âm Dương lệnh chủ là thoát khỏi áp lực của hai người đó.

Bởi một khi thật ý chàng đã được tỏ bày với Âm Dương lệnh chủ rồi thì sự thương lượng của họ cảm như hủy bỏ, chàng đâu cần lén lút nhờ họ nữa mà họ giao áp lực mãi với chàng.

Dù nói phải sự thật, Âm Dương lệnh chủ bất bình, Vô Tình công tử và Phiên Vân Tẩu Thanh Kỳ bất mãn, cái hậu quả ra sao, chàng không cần lo nghĩ đến.

Chàng từ từ đáp:

- Không dám dẫu lão tiền bối, vì có định ước ba năm với Vô Tình lệnh chủ, hôm nay văn bối đến đây không ngoài mục đích yêu cầu tiền bối trợ giúp phần nào.

Có bao giờ Âm Dương lệnh chủ nghĩ là một ngày nào đó Long Phụng lệnh chủ lại đến đây cầu trợ nơi lão, lão khoái chí ngẩn cao mặt, bật cười ha hả:

- Tiểu lệnh chủ với Tào lệnh chủ đính ước với nhau như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên thốt:

- Vô Tình Tào lão nhi dùng oai bức hiếp văn bối, buộc văn bối phải khuất thân làm môn hạ cho lão, điều đó dĩ nhiên văn bối không thể chấp nhận rồi. Nhưng trong lúc đó văn bối lượng sức mình không thể dùng võ công nói lên cái lý do cho lão ấy tỏ, nên phải định ước với lão một thời gian ba năm, đúng ngày ước hẹn văn bối mà không thắng được nổi lão, văn bối sẽ bái nhận lão làm sư tôn.

Âm Dương lệnh chủ chớp ngời đôi mắt, cao hứng quá càng cười to hơn:

- Triệu tiểu lệnh chủ! Vậy ra, cái ý của Tiểu lệnh chủ là bắt phục Tào lão nhi, trái lại Tiểu lệnh chủ cam lòng làm môn hạ lão phu, học tuyệt kỹ của lão phu để đúng kỳ hội ước với lão họ Tào.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đại khái là như thế đó, song chủ ý của sự việc là do Tào lệnh chủ đề ra, ước thúc điều kiện với văn bối.

Âm Dương lệnh chủ đang lúc cao hứng, có lưu ý đến uẩn khúc sự tình làm gì? Lão hỏi tiếp:

- Vô Tình lệnh chủ ra điều khó đề với Tiểu lệnh chủ làm sao? Tiểu lệnh chủ cứ nói cho lão phu nghe đi!

Triệu Sĩ Nguyên đồng dặc tỏ bày:

- Đúng hạn ba năm, bất cứ tài nghệ của văn bối như thế nào, văn bối cũng phải tỷ thí với Tào lệnh chủ. Học môn Âm Dương Hòa Hiệp Thần Công của lão tiền bối, không phải chống lại với lão họ Tào, mà là để làm món quà cống hiến cho lão, có món quà đó mới chấp nhận văn bối có đủ tư cách tỷ thí với lão.

Âm Dương lệnh chủ giật mình:

- Tào lão nhi muốn mượn trung gian của Tiểu lệnh chủ đoạt một kỳ công tuyệt học của lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu, toang buông tiếp một tiếng, đúng lúc Vô Tình công tử bỗng cười chặn lại:

- Vậy mà thiên hạ ai ai cũng ca ngợi người là một quang minh chính đại, cương trực vô tư! Tại sao người không nói ra chỉ điều trọng yếu đáng nói?

Không phải Triệu Sĩ Nguyên không muốn nói, chẳng qua chàng phải theo thứ tự từng việc mà nói, chàng chưa nói đến cái điều trọng yếu đó, thì tên tiểu ma đầu lại chen vào, thành chàng bị kẹt vào tư thế của kẻ không thành thật, mà không thành thật là khinh thường Âm Dương lệnh chủ.

Âm Dương lệnh chủ tự nhiên phải bất mãn, giọng lão trở nên thô bạo như thường ngày:

- Người còn điều kiện gì đáng dấu phải không?

Triệu Sĩ Nguyên cố giữ vẻ điềm nhiên, tiếp:

- Vô Tình Tào lão nhi còn ước thúc văn bối một điều kiện đó là sau khi học tuyệt kỹ của lão tiền bối xong rồi, văn bối phải cắt lấy chiếc thủ cấp của lão tiền bối mang đến cho Tào lão nhi!

Phải nhìn nhận Triệu Sĩ Nguyên can đảm lắm mới dám thốt câu đó với Âm Dương lệnh chủ, mà tất cả mọi người tại cục trường nghe chàng thốt như thế, mọi người đều chờ đợi sấm sét nổi lên.

Nhưng không, chẳng có sấm sét gì cả, nếu có sấm sét cũng không giáng xuống đầu chàng.

Âm Dương lệnh chủ đang cao hứng, bỗng xanh mặt, rồi từ xanh chuyển sang tím sẫm, lão đập mạnh bàn tay xuống ghế bằng răng tượng, thành ghế vỡ vụn từng mảnh, lão quát mắt hướng sang Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ cao giọng trách:

- Lão quỷ phụ thân ngươi muốn chặt đầu ta?

Vô Tình công tử lo ngại nhân dịp này nhảy lui sang việc khác nên không thể nói thật.

Vả lại nếu nói thật là giúp cho Triệu Sĩ Nguyên vững lý hơn, nên bèn móp méo sự tình:

- Cầu xin lão tiền bối dẫn cơn giận nghe văn bối trình bày, gia phụ đã thừa hiểu lão tiền bối có khi nào mang lòng hãm hại tiền bối qua trung gian hấn đâu. Còn như đòi hỏi hấn phải cống hiến môn công kỹ tuyệt của tiền bối, thì quả thật là có việc đó, văn bối không dám nói sai đâu. Chẳng qua, hấn bịa chuyện cốt gây thù hận giữa hai nhà, phá tan tình hữu nghị giữa tiền bối và gia phụ, vạn vọng tiền bối nên suy xét lại, đừng lầm kể lỵ gián của hấn!

Âm Dương lệnh chủ hừ một tiếng:

- Còn lâu hần mới dám làm thế!

Vô Tình công tử nghiêng rằng, thâm nghĩ:

“Còn lâu! Rồi ngươi sẽ thấy hần dám hay là hần không dám.” Âm Dương lệnh chủ chuyển ánh mắt nghiêm lạnh sang Triệu Sĩ Nguyên:

- Ngươi còn gì nói nữa không?

Triệu Sĩ Nguyên vẫn cương quyết như thường:

- Văn bối chỉ biết nói sự thật, làm sao văn bối nói như vậy. Nếu tiền bối không muốn nghe sự thật thì văn bối không nói trái với sự thật, đừng mong văn bối mở miệng.

Âm Dương lệnh chủ hét lên:

- Ngươi muốn cắt đầu ta?

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh lắc đầu:

- Văn bối chưa có định kiến!

Âm Dương lệnh chủ hét to hơn:

- Hay cho hai tiếng định kiến của ngươi! Ngươi can tâm khuất thân làm môn hạ Vô Tình!

Lão bật cười giọng đầy khinh miệt!

Triệu Sĩ Nguyên phản ứng liền:

- Tội ác của Vô Tình lệnh chủ chất cao như núi, văn bối cùng lão ấy ở trong tư thế sống chết với nhau, cùng là hai kẻ tử đối đầu, còn như đối với lão tiền bối, bởi văn bối chưa biết rõ hành vi của lão tiền bối, nên chưa quyết định thái độ, thái độ đó sẽ tỏ rõ trong một ngày gần đây. Thời gian sẽ chứng minh lão tiền bối là hạng người như thế nào, thời gian cũng sẽ giúp văn bối quyết định thái độ.

Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy tình hình diễn tiến, dần dần đưa chàng đến chỗ tuyệt vọng, cái sở cầu kể như tuyệt vọng thì còn mềm dẻo làm gì nữa. Chàng càng nói càng tỏ ra chánh khí, chánh khí càng được bộc lộ chàng càng hăng say mà nói.

Chừng như Âm Dương lệnh chủ Lý Thái có một hứng thú đặc biệt đối với Triệu Sĩ Nguyên nên chàng càng nói chậm đến lão, lão không giận mà lại thích nghe.

Sau cùng, lão bật cười sang sảng, kết thúc:

- Để ta suy nghĩ xem có nên truyền Âm Dương Hòa hiệp thần công cho ngươi hay không?

Triệu Sĩ Nguyên chưa kịp nói gì, Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ hấp tấp đưa ra ý kiến:

- Theo ý kiến của ngu đệ thì Lệnh chủ đại ca không nên truyền công cho Triệu tiểu lệnh chủ. Chúng ta chưa biết tâm địa của Tiểu lệnh chủ như thế nào, vạn nhất mà mình lầm người thì có khác nào tự tìm củi thiêu thân.

Âm Dương lệnh chủ cười ha hả:

- Nhị đệ không phải lo xa! Lão phu không đến nỗi ngu đại đưa đầu cho kẻ khác chặt.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ vừa thẹn vừa hận, song lão sợ oai lệnh chủ, không dám tỏ bày một cảm nghĩ nào mà chỉ cúi đầu phụ họa:

- Vậy là hay lắm! Ngu đệ luôn luôn tin tưởng vào sự sáng suốt của lệnh chủ đại ca.

Âm Dương lệnh chủ đổi giọng bình hòa hướng qua Triệu Sĩ Nguyên:

- Triệu tiểu lệnh chủ! Lão phu có câu này muốn hỏi, Tiểu lệnh chủ suy nghĩ rồi hãy đáp!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Xin lão tiên bối cho nghe!

Âm Dương lệnh chủ tăng hăng:

- Đối với con gái lão phu là Thanh Liên Ngọc Nữ, tiểu lệnh chủ có cái ấn tượng như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên thoán nhìn Thanh Liên Ngọc Nữ thấy nàng then đỏ mặt, nàng từ từ quay nhìn nơi khác.

Chàng trầm ngâm nghĩ ngợi.

Đến lượt Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ hoảng hốt vội đưa mắt sang Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ thừa hiểu ánh mắt của hắn nói gì, lão vội thốt:

- Có lẽ Lệnh chủ đại ca đã phát hiện ra được Triệu tiểu lệnh chủ có khí chất phi phàm, nên đại ca định kén vào ngôi động sàng hắn.

Âm Dương lệnh chủ hừ lạnh:

- Lão phu chọn hắn thì có sao đâu?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ chép miệng:

- Lệnh chủ đại ca chọn người như vậy là đúng lắm rồi. Song rất tiếc!...

Âm Dương lệnh chủ lấy làm lạ:

- Nhị đệ tiếc làm sao?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ cười nhẹ:

- Lệnh chủ đại ca muốn biết, xin cứ hỏi Vô Tình công tử.

Vô Tình công tử không đợi lệnh chủ hỏi thốt nhanh:

- Triệu tiểu lệnh chủ đã có hứa hôn với xá muội vân bối từ lâu.

Triệu Sĩ Nguyên hét lớn:

- Nói nhảm!

Chàng hướng thẳng Âm Dương lệnh chủ:

- Vân bối không hề lưu ý đến Vô Tình Tiên Tử Tào Tú Nga!

Không phải chàng có ý khinh rẽ Tào Tú Nga, song chàng căm hận Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ cố bịa một chuyện làm mất danh dự cả chàng lẫn thiếu nữ họ Tào, nên chàng phải nhận một cách trắng trợn như vậy.

Còn Vô Tình công tử sợ chàng chiếm đoạt được Thanh Liên Ngọc Nữ, nên tuyên bố rõ ràng như vậy, bắt chấp danh dự của người em gái.

Nghe Triệu Sĩ Nguyên phủ nhận, hắn cười lạnh:

- Người có gan dám thốt trước mặt em gái của ta hay không?

Triệu Sĩ Nguyên rùn vai:

- Tại sao ta...

Chàng chưa kịp buông hai tiếng cuối “không dám”, Âm Dương lệnh chủ khoát tay:

- Triệu tiểu lệnh chủ không thừa nhận là đủ rồi, lão phu không cần nghe gì khác.

Lão cố chấp thành tánh, khi lão có định kiến rồi, đừng ai hòng nói gì lọt vào tai lão.

Triệu Sĩ Nguyên sợ Âm Dương lệnh chủ hiểu lầm, hấp tấp trình bày:

- Sự thật vân bối có hứa hôn với một vị cô nương...

Âm Dương lệnh chủ hét to:

- Sao? Người đã hứa hôn? Cô nương đó là con cái nhà ai? Người hãy từ hôn đi! Từ hôn gấp! Nếu đã lấy nhau rồi, phải đuổi nàng ấy gấp.

Vì đã hứa hôn với người chị của Vô Danh công tử, tự nhiên Triệu Sĩ Nguyên không thể nói thật với Âm Dương lệnh chủ, chàng lặng thinh.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ chụp díp chen một câu:

- Triệu tiểu lệnh chủ là dòng dõi thế gia vũ trọng danh dự, một lời hứa đáng giá nghìn vàng, lệnh chủ đại ca không nên cưỡng ép mà họ Triệu bắt phục. Chi bằng đem diệt nữ hứa hôn với Vô Tình công tử, thì hiền đồ là Long Phụng, hiền tể là Vô Tình. Câu Lậu thiên phủ này nghiêm nhiên gồm đủ Âm Dương Long Phụng và Vô Tình, có phải là một việc tốt đẹp chăng?

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ đứng lên vòng tay nghiêng mình cung kính thốt:

- Vãn bối từ nghìn dặm đến Câu Lậu sơn, không ngoài cái sở vọng cầu hôn quý tiểu thơ, kính mong lão tiên bối chấp nhận tác thành.

Âm Dương lệnh chủ Lý Thái lắc đầu bĩu môi khinh bỉ:

- Không được! Không được! Người thì sánh thế nào được với họ Triệu? Huống chi, lệnh tôn là người vô tình vô nghĩa, lão phu biết lão ấy quá nhiều, nếu lão đem con gái lão gã cho người thì chẳng khác nào tạo cơ hội cho người ám toán lão.

Vô Tình công tử hấp tấp cãi:

- Chính Triệu Sĩ Nguyên đã nói rõ ràng là muốn cắt đầu lão tiên bối chứ vãn bối nào dám lộng hành.

Âm Dương lệnh chủ cười nhẹ:

- Cái phẩm cách của Triệu tiểu lệnh chủ khác người rất xa, dù lão phu cố gã con gái cho hần mà hần có nuôi ý tưởng muốn giết lão, hần cũng không dám làm bởi hần không thể bỏ luận thường đạo lý được. Cho nên lão phu nhất định truyền Âm Dương Hòa Hiệp Thần công cho hần, nhưng với điều kiện là hần phải cưới con gái lão phu.

Thái độ của Âm Dương lệnh chủ đã làm tiêu tan âm mưu của Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ và Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ, cả hai xịu mặt như mèo cắt tai.

Âm Dương lệnh chủ nhìn thẳng vào mặt Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Thiếu lệnh chủ đã quyết định chưa?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên đáp:

- Được lệnh chủ đoái hoài, là một đại hạnh cho vãn bối. Song mỗi lương duyên đó vãn bối không thể chấp nhận.

Âm Dương lệnh chủ hét lên:

- Ta không cần nói đến việc nhận hay không nhận, người làm đồ đệ, ta chỉ muốn giải quyết vấn đề hôn nhân của con ta trước, nếu không thì...

Đôi mắt của lão chớp ngời, bắn hung quang sáng rực vào gương mặt cương nghị của Triệu Sĩ Nguyên.

Trông thần sắc nghiêm chánh của chàng, Âm Dương lệnh chủ giật mình. Lần thứ nhất lão mới gặp một tay niên thiếu anh hùng không hề nao núng trước oai khí của lão.

Không phải lão không giết nổi Triệu Sĩ Nguyên, nhưng chỉ vì hiện tại lão không có ý giở thủ đoạn đối với chàng, bởi một thứ cảm tình đặc biệt chớm nở nơi lòng lão đối với chàng.

Lão dịu tánh khí lại một chút hỏi:

- Người có anh em chăng?

Triệu Sĩ Nguyên mừng rỡ đáp nhanh:

- Có! Có! Văn bối có người Tứ đệ, tài mạo song toàn, hơn hẳn văn bối mấy bậc...

Âm Dương lệnh chủ chặn lại:

- Không cần khoa trương em người lắm, bởi dù hần có như thế nào đi nữa cũng còn hơn xa gã họ Tào. Không gã con được cho người thì ta gã cho em người.

Lão đưa tay ra, nói tiếp:

- Trao tín vật đây cho ta!

Lão độc đoán quá! Nói là làm, bất chấp người có thuận hay không.

Trong lúc bất ngờ, Triệu Sĩ Nguyên làm sao có vật gì nơi mình mà trao ra ngay? Linh cơ xúc động, chàng vội lấy viên Huyết ngọc như ý của Vô Danh công tử trao ra.

Trên chỗ tưởng tượng của chàng, Âm Dương lệnh chủ vừa trông thấy viên ngọc, biến sắc mặt, một tay cầm viên Huyết Ngọc như ý một tay đưa lên, vừa đánh nhanh ra một chưởng vừa mắng:

- Hay cho tiểu tử! Người định hí lộng lão.

15. Bể Thước Đo Lòng

Áp lực chưởng kinh của một nhân vật như Âm Dương lệnh chủ Lý Thái dĩ nhiên phải mạnh không thể lường, nó đặc biệt hơn chưởng kinh của phần đông danh thủ thường thẳng trong võ lâm, nó như một tòa núi vô hình cuốn đi với tốc độ vũ bão nhưng khôn gây nên một tiếng động khê nào, bởi lệnh chủ xử dụng Âm công nhìn thì không thấy, nhưng có thể quật ngã một tường thành vạn lý như thổi rơi một chiếc lá vàng.

Cái hay của lão là ở chỗ vừa chụp viên Huyết Ngọc như ý, vừa quát to, vừa xuất chưởng mà lão vẫn gom tụ được chân khí đủ số thành lực phát ra một thể công mãnh liệt phi thường.

Nếu căn cơ tu vi không vững chắc, quyết chẳng khi nào giữ khỏi phân tâm tản lực được.

Dù Triệu Sĩ Nguyên có học được tuyệt kỹ Long Phụng thần công, chàng lại kém về công lực tu vi, môn học chưa đạt đến mức hỏa hầu, thì chàng làm sao mà đương cự nổi Âm Dương lệnh chủ?

Hướng chi, thể công của lệnh chủ phát ra đột ngột, trong lúc chàng không mấy may phòng bị?

Luận về công lực, chàng không thể ngang nhiên đón nhận chưởng kinh của một đối phương, luận về thời cơ thì chàng lâm vào cái thế bất ngờ, lệnh chủ đã nắm thời cơ “Tiên hạ thủ”, Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy nguy hiểm vô cùng. Vì thể công của địch xuất phát quá nhanh, chàng không còn tránh né kịp nữa. Trong cơn cấp bách, chàng phải liều.

Lập tức chàng vận khí, hộ thủ chặt chẽ tâm can đồng thời thi triển tuyệt học “Hỏa lực thần công” mà chàng đã tập luyện nhưng chưa thành lưu khả quan, mượn thế nhảy lùi lại cốt tạo khoảng cách xa hơn, xa được phần nào lợi phần ấy.

Chàng thừa hiểu, thể nào chưởng kinh của Âm Dương lệnh chủ cũng chạm đến mình chàng, cho nên chàng cố làm sao cho sức chạm được nhẹ hơn, muốn như vậy phải rời xa khoảng cách, đồng thời phòng vệ toàn thân.

Chàng không dám bốc đồng theo tánh khí của tuổi trẻ, đầy tự ái, hiếu động, nóng nảy.

Chàng biết kém thì rút lại, đại gì xuất chưởng phản công cho thêm nguy hại?

Ngồi trước mặt cha, Thanh Liên Ngọc Nữ biến xanh sắc mặt, bất chấp hành động của mình có hợp lý hay không, nàng vụt đứng lên, ánh trước Triệu Sĩ Nguyên, khóc lớn:

- Gia gia! Đừng đánh hần trọng thương!

Là giọt máu duy nhất của Âm Dương lệnh chủ, tánh mạng này là tánh mạng của lão, có bao giờ lão để cơn giận làm quáng mờ lý trí bất kể an nguy của nàng.

Tự nhiên, lão phải buông lời Triệu Sĩ Nguyên phần nào, lão hét lên một tiếng, thu bàn tay về, xoáy một vòng rồi ngửa ra đẩy tới. Lúc lão thu về, áp lực đã giảm hết sáu thành, vòng tay xoáy một vòng tạo cái hấp lực cuốn Thanh Liên Ngọc Nữ bật qua một bên, bàn tay đó đẩy ra chưởng kinh vút tới nhưng chỉ còn bốn thành lực thôi.

Xử dụng được một thủ pháp ảo diệu đến mức đó, quả Âm Dương lệnh chủ là một tay siêu phàm trong võ lâm hiện tại.

Đúng như chỗ dự đoán của Triệu Sĩ Nguyên, chưởng kinh bay tới chạm vào ngực chàng.

Dù chỉ được phát đi với bốn thành công lực, đạo chưởng kinh của Âm Dương lệnh chủ hất tung chàng nhào trở lại, xa hơn hai trượng. Chàng hự lên một tiếng, nằm bất động.

May mà chàng biết nguy, phòng bị trước. May mà Thanh Liên Ngọc Nữ bất chấp tình lý, nhào ra can thiệp khiến Âm Dương lệnh chủ giảm bớt áp lực đến sáu thành, nên chàng mới không tán mạng ngay, tuy nhiên vẫn bị trọng thương, hôn mê trầm trầm.

Âm Dương lệnh chủ chưa nguôi cơn giận trừng mắt nhìn Thanh Liên Ngọc Nữ, quát:

- Linh nhi! Con...

Lão chưa buông dứt câu, Thanh Liên Ngọc Nữ khóc thét, nài kêu to:

- Tam ca!

Đồng thời tiếng kêu phát ra, nàng vọt mình tới bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên, cúi xuống bế xốc chàng lên, phóng chân chạy như bay.

Sự việc diễn tiến quá đột ngột, trên chỗ tưởng của Âm Dương lệnh chủ, lão giật mình sửng sốt hết lớn:

- Linh nhi!...

Nhưng Thanh Liên Ngọc Nữ đã chạy ra cục trường, phát chốc mất dạng.

Lão vừa giận vừa khổ, nhưng lão không thể làm gì khác hơn, bởi có đuổi theo thì còn gì thể thống của vị lãnh tụ Câu Lậu thiên phủ. Khí giận không nơi phát tiết, lão đổ trút lên đầu những người hiện diện, lão quét mắt quanh cục trường một vòng, rồi nhìn thẳng vào bọn Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ và hai lão nhân hộ pháp quát to:

- Cút! Đừng để lão phu thấy mặt!

Tiếng quát to như sấm, làm chấn động cả không gian tòa Thiên Hùng Biệt Quán, những bọn Vô Tình công tử ba người hoảng sợ đồng phóng chân chạy bay ra ngoài, mà đến bọn Bát Tẩu cũng xám mặt chạy luôn.

Tại Thiên Hùng Biệt Quán, trong phút chốc thì chỉ còn thừa lại có mỗi một mình Âm Dương lệnh chủ.

Khung cảnh tịch mịch của gian phòng thức tỉnh lão trở về thật tại, lão ngồi xuống chiếc giao kỷ, giường đôi mắt lơ dờ nhìn viên Huyết Ngọc Như Ý trong tay, gương mặt lão lộ hẳn vẻ bi ai, thống khổ.

Rồi lão thở dài, chốc chốc lại thở dài.

Rồi lão khóc! Khóc một lúc, lão nhắm mắt lại. Thần sắc thê lương, ảm đạm vô cùng, trông lão già thêm mấy tuổi!

* * * Vô Tình công tử cùng hai lão nhân chạy đi đã khá xa Thiên Hùng Biệt Quán, mà chúng còn sợ hãi ra mặt. Trong vẻ sợ hãi, có ẩn niềm tủi hổ, phần uất nặng nề.

Day mặt về phía sau, Vô Tình công tử thấy Phiến Vân Tẩu Thang Kỳ chạy theo hẳn, hẳn hừ lạnh mấy tiếng, gằn giọng:

- Thang tiên bối! Không ngờ hôm nay bốn công tử bị nhục mạ một cách thậm tệ như thế này. Thang tiên bối thấy đó chứ! Hừ! Hừ!

Phiến Vân Tẩu Thang Kỳ bước tới, rẽ vào tai hẳn:

- Thiếu lệnh chủ muốn lão phu báo hận cho?

Lão thốt lên câu đó để biểu lộ nghĩa khí của một người đối với bằng hữu. Nhưng lão là con người gian hoạt, quỷ quyệt hơn hồ ly, thấy việc gì có lợi là đôi mắt lão sáng lên như mắt chim ưng trông thấy con mồi.

Lão thừa biết, viên Huyết Ngọc Như Ý đã kích thích Âm Dương lệnh chủ đến cực độ, tâm thần lệnh chủ bị giao động mạnh, chính những lúc tâm tư bất định như thế, con người dễ lộ sơ hở dễ dàng đối phó, dù người đó là một tay có căn cơ thâm hậu, dày công lực tu vi.

Vả lại, làm mất lòng Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ, Âm Dương lệnh chủ không phải sợ một hậu quả nào. Điều đáng lo ngại cho lệnh chủ là đã làm mất lòng Bát Tẩu, những thuộc hạ hữu dụng nhất trong Câu Lậu thiên phủ. Thái độ của Lệnh chủ dù muốn dù không cũng đã tạo phần nộ nơi lòng Bát Tẩu. Nếu sự phần nộ đó được nuôi dưỡng mạnh và lâu dài, thì bất lợi cho Âm Dương lệnh chủ vô cùng. Song, điều đó có nghĩa gì đối với Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, bởi sự tình có bất lợi cho Lệnh chủ thì trái lại càng có lợi cho lão trong âm mưu lật đổ Âm Dương lệnh chủ Lý Thái? Nhân tâm càng rời rạc, càng buông bỏ của Lệnh chủ thì lão càng dễ thực hiện âm mưu, lão càng dễ thành công, cho nên lão rất mừng, lão cho rằng trời đã giúp cơ hội cho lão thực hiện mộng lòng.

Lão càng mừng hơn nữa vì ngẫu nhiên mà Vô Tình công tử lại bị Lệnh chủ sỉ nhục cùng một lúc với Bát Tẩu. Nội viện đã có Bát Tẩu, ngoại trợ đã có Vô Tình công tử, thì mấy mà sự việc của lão bất thành.

Chính vì có ý tìm một cuộc ngoại trợ, nên lão mới chạy theo Vô Tình công tử, không chạy chung đường với các vị kia. Lão định tìm lối nói khích Vô Tình công tử nhân lúc thối sát còn đỏ phải đập mau, đập mạnh thối sát mới thành hình mong muốn. Bất ngờ, lão chưa mở miệng, Vô Tình công tử đã xì trước rồi. Đang lúc cần mong nơi người bỗng lại được người ta cầu ngược, thì còn gì khoái hơn? Cầu người ta thì lão thọ ơn, người ta cầu ngược lại thì người ta mang ơn mình, mang ơn là người ta phải nể mình. Mục đích vẫn là một mà lão lại được ơn, lão lại tránh khỏi lộ bộ mặt phản chủ, lừa bạn, bảo sao lão không khoái trá?

Vô Tình công tử vỗ vào vai Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, cười đồng lõa:

- Văn bối không thể hiểu nổi thái độ hống hách của lão đại ác ma đó rồi! Nếu không thấy tận mắt lão ấy đổ máu, rơi thịt, nhất định văn bối ôm hận suốt đời!

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ khảng khái:

- Nếu công tử có việc cần đến lão phu, tự nhiên lão phu phải nể lệnh tôn, vào nguy ra hiểm giúp công tử được toại nguyện!

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ cầm hờn buông gọn:

- Còn việc gì nữa! Phải giết lão ấy!

Phiên Vân Tẩu trở mắt lè lưỡi:

- Việc đó...

Vô Tình công tử chặn ngang:

- Tiền bối không muốn chiếm Câu Lậu thiên phủ à?

Phiên Vân Tẩu do dự một lúc lâu, sau cùng chánh sắc thốt:

- Sự việc trọng đại lắm! Lão phu chưa nắm một yếu tố nào giúp cho mưu đồ thành tựu một cách chắc chắn, nên chưa dám dứt khoát thái độ. Nếu hành động hồ đồ thì cảm như chuốc họa diệt thân!

Vô Tình công tử ngẩn cao mặt:

- Tiền bối muốn như thế nào mới cho là chắc chắn?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ suy nghĩ một chút:

- Lý lão nhi tự tôn tự đại, cuồng ngạo vô tướng, khắc bạc nóng nảy, bất chấp ân tình, đạo nghĩa, toàn thể thuộc hạ trong phủ từ cấp trên xuống cấp dưới ai ai cũng oán hận, ai ai cũng có ý muốn suy tôn lão phu thay quyền chấp chưởng Câu Lậu thiên phủ, truất phế lão, nhưng... nhưng...

Lão thở dài nói tiếp:

- Cái oai khí của lão quá to lớn, dù tất cả mọi người đều oán hận, niềm oán hận đó, ai nấy âm thầm giữ kín, không dám bộc lộ với kẻ khác, không ai dám tự nguyện khởi xướng lên cái việc vuốt râu hùm. Lão phu từng khuyến khích nhiều người, song chẳng một ai dám hạ độc thủ...

Lão bật cười ha hả, cười đến phát ho, ho dứt lại cười, rồi tiếp:

- Lão phu đơn thân, độc lực, dù có chí rất hùng, trừ bạo, song có chí suông, nghĩ cũng vô ích! Lão phu tài sức bao nhiêu mà chế ngự nổi Lý lão nhi?

Vô Tình công tử cười lớn:

- Phần Lý lão nhi, đã có bốn công tử đảm nhận! Tiền bối còn ngại điều chi nữa chẳng?

Thấy con mồi từ từ đi bước một vào cái lưới đang giăng, Phiên Vân Tẩu khoái vô cùng.

Tuy nhiên, lão vẫn giữ vẻ thản nhiên, lão lại tiếp:

- Công tử sẵn sàng giúp là dịp may hi hữu cho lão phu!

Lão trầm ngâm một lúc, đoạn nghiêm giọng:

- Công tử chỉ có việc đột nhập vào Thiên Hùng Biệt Quán, ngăn chặn Lý lão nhi, đừng để lão chạy vuốt ra ngoài. Lão phu có cách cô lập lão, ngăn chặn mọi sự tiếp viện do bất cứ ai trong Câu Lậu thiên phủ. Bắt quá...

Lão lại dẫn đo một lúc nữa, sau cùng kết luận:

- Việc thành rồi, công tử chạy đi, lão phu giả vờ chặn lại giao chiến rồi mới để công tử trốn thoát. Sự kiện đó, tuy không đáng kể giữa chúng ta, song nó có tầm quan trọng lớn lao vô cùng.

Vô Tình công tử cười lạnh:

- Tiền bối định lấy oán trả ơn!

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ ve vuốt:

- Công tử nói gì thế? Tuy mọi người trong phủ đều oán hận Lý lão nhi, song giới giang hồ, chúng ta đều trọng nghĩa khí, thà rằng Câu Lậu sơn tự giải quyết với nhau những điều bất mãn, bất công, thà rằng tự mình đổ máu vì sự việc nội bộ, quyết chẳng khi nào để cho người ngoài đến đây tự tung tự tác, hành hung hành bạo. Nếu lão phu không ngăn trở công tử, thì làm sao khuất phục được toàn thể? Vả lại còn dư luận vô lâm nữa chi?

Vô Tình công tử cười lại:

- Bốn công tử mạo hiểm, loại trừ Lý lão quỷ, cốt để tạo tiếng tốt cho tiền bối thôi à?

Chẳng những được tiếng mà thôi, tiền bối còn thừa kế di sản “Câu Lậu thiên phủ”, như vậy tiền bối sẽ đáp lại những gì cho bốn công tử?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ cười ha hả:

- Lão phu với Lệnh tôn là chỗ đạo nghĩa thâm giao, hôm nay công tử giúp lão phu thành công. Ngày sau, khi nào Lệnh tôn cử hành đại sự, lão phu sẽ giúp lại. Nếu Lệnh tôn thành công rồi thì cái danh và cái lợi sẽ hưởng vô cùng, há phải khư khư một vùng nhỏ hẹp như Câu Lậu thiên phủ của lão phu đây sao?

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ mắng thầm:

“Lão quỷ ngu đại làm sao! Đến lúc đó có ai để cho người tọa hưởng thanh bình tại Câu Lậu thiên phủ này như giang sơn riêng biệt của người đâu?” Nghĩ đến đó, hần như cầm chắc Câu Lậu thiên phủ trong vòng ảnh hưởng của thân phụ hần và bọn Phiên Vân Tẩu là những tay sai đắc lực của cha con hần, hần khoái chí vô cùng, bật cười thích thú:

- Tiền bối đã nói thế thì thôi! Vân bối không đòi thưởng nữa!

Hần chỉnh nghiêm sắc mặt, đồng dục tuyên bố:

- Vậy là song phương đã thỏa thuận với nhau rồi!

Cả hai thì thầm bàn định kế hoạch một lúc, rồi Vô Tình công tử dẫn hai lão nhân hộ pháp về khách quán, chuẩn bị chờ giờ cử sự.

Trong khi đó, Phiên Vân Tẩu lại về Bát Ngươn Phủ, họp mặt với bảy Tẩu kia.

Vì cố kỵ cái thịnh thế của Vô Tình lệnh chủ càng ngày càng lớn mạnh, rất có thể thịnh thế đó một ngày nào đó sẽ lấn sang Câu Lậu sơn, hăm dọa sự an toàn của lão, nên Âm Dương lệnh chủ Lý Thái mới kết nạp tám vị lão Ác ma, tài năng quán thế, làm vây cánh, xưng hô nhau là huynh huynh đệ đệ, chứ không phải là những bằng hữu thâm tình, đồng nguy cộng khổ, cảm nhau vì nghĩa, hiểu nhau vì tâm, kính nhau vì khí tiết. Do đó, đôi bên chỉ ràng buộc nhau vì quyền lợi mà thôi, họ làm một cuộc đối chác với nhau, không hơn không kém.

Âm Dương lệnh chủ cung cấp thừa thải mọi nhu cầu, không hề biết tiếc. Bát Tẩu xem chừng cũng rất vui lòng, sẵn sàng xuất lực với Lệnh chủ khi cần. Tuy nhiên, Bát Tẩu vẫn không trọn vẹn thỏa mãn về cách đối xử quá thô bạo của Âm Dương lệnh chủ, lúc nổi giận, lão nặng lời không hồi tiếc. Thoạt đầu, Bát Tẩu còn nóng mặt, dần dần rồi cũng quen đi, lão có cần gì điều sỉ diện nhỏ nhặt trong nội bộ? Miễn có cái ngon ăn, thỏa uống, thỏa có cái đẹp mặt, thì còn ước mong gì khác hơn? Kiếp nhân sinh hạn định trăm năm, tại sao không hưởng cái sự hiện tại để dần thân vào cảnh thiếu thốn bấp bênh? Tự ái có chạm phần nào, nhưng sung sướng giúp đỡ đi như thường. Điều đó, không làm cho ai lạ lùng cả, bởi đừng ai luận danh dự với bọn ma đầu.

Còn một lý do khác khiến bọn Bát Tẩu an phận làm nô lệ bên cạnh Âm Dương lệnh chủ, đó là công lực của Lệnh chủ bao trùm họ. Lệnh chủ có thể áp đảo họ dễ dàng, nên không một ai nghĩ đến việc phản kháng.

Sắp theo thứ tự, thì phải gọi người thứ nhất là lão Đại, rồi đến lão Nhị, lão Tam đến lão Bát. Song, ngôi vị thứ nhất phải nhường cho Âm Dương lệnh chủ mà họ gọi là đại ca, thành ra lão Đại sụt xuống thành lão nhị, cứ như thế sụt dần đến người cuối cùng là lão Cửu.

Người thứ nhất là lão Nhị Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, người thứ hai là lão Tam Vô Thường Tẩu Vương Nhất Đa, người thứ ba là lão Tứ Phúc Vũ Tẩu Châu Ngô, người thứ tư là lão Ngũ Thanh Tâm Tẩu Tô Trác, người thứ năm là lão Lục Lãnh Diện Tẩu Trần Nam Kiềm, người thứ sáu là lão Thất Quang Phòng Tẩu Đặng Thông, người thứ bảy là lão Bát Hồng Trần Tẩu Triệu Phàm Tâm, người thứ tám là lão Cửu Kim Ngân Tẩu Thường Khải.

Lúc đó, trừ lão nhị Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ bận theo Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ, bảy người kia chạy về Bát Ngươn phủ, lòng tràng hờn tủi. Họ đầm đìa gương mặt, không ai buồn nói với ai một tiếng nào.

Phiên Vân Tẩu vừa đến, ngồi vào chiếc ghế hẻo lánh dành cho lão, không cần nhìn ai mà cũng không ưa ý có ai nhìn lão, lão lắc đầu thở dài mấy tiếng:

- Chắc chắn đêm nay, sóng gió sẽ nổi lên tại Thiên Hùng Biệt Quán!

Thạch Tâm Tẩu Tô Trác vốn tánh vui tai nạn của thiên hạ, ghét cái phúc của bất kỳ ai, bật cười lớn:

- Thì có gì quan hệ đến chúng ta đâu mà cần lưu ý? Lệnh chủ đại ca nhiên tiên, lắm bạc, phá rồi dựng, dựng rồi phá, có làm như vậy suốt đời cũng chẳng sao, đêm nay Thiên Hùng Biệt Quán có làm mồi cho lửa, thì ngày mai, ngày kia sẽ có những kiến trúc to lớn thay vào, chúng ta cần gì phải thất mắc.

Thì ra, Âm Dương lệnh chủ có tật, mỗi khi phần uất không thể phát ra được, lão đóng cửa lại đập đồ đập đạc, đập người, đập bất kể trời đất mặc cho đồ quý báu, mặc cho người thân tín. Có như vậy lão mới thấy hả.

Và sau cơn phần nộ của lão vừa qua, bọn Bát Tẩu đã cố cái tật đó của lão.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ nghĩ xa hơn, lão lắc đầu thở dài:

- Nếu chỉ có thể thôi thì cũng chẳng có gì đáng ngại. Lão phu sợ tình hình sẽ nghiêm trọng hơn nữa kia! Lần này thì... sự việc không còn nằm trong giới hạn của Câu Lậu thiên phủ suông, mà còn liên hệ đến ngoại nhân!

Vô Thường Tẩu Vương Nhất Đa nhẹ giọng:

- Tiểu tử họ Tào! Hắn bất mãn lắm phải chăng?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ trầm giọng:

- Bất mãn mà thôi sao? Hắn cảm hận đến độ muốn ăn tươi nuốt sống lệnh chủ đại ca!

Lãnh Diện Tẩu Trần Nam Kiếm cười lạnh:

- Tiểu tử đó chán sống hay sao chứ? Hắn nuôi mộng đó là tự tìm đường diệt vong!

Hồng Trần Tẩu Triệu Phàm Tâm gần giọng:

- Chúng ta ra tay trước đừng để tiểu tử họ Tào phóng túng ngông cuồng.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ lắc đầu:

- Chưa có thể hành động như vậy! Hấp tấp bao giờ cũng có nuôi tiếc kèm theo! Giả sử Lệnh chủ đại ca không đồng ý với chúng ta thì sao! Đối với Vô Tình lệnh chủ, đại ca còn phải nhân nhượng mấy phần, chứ nếu không thì tiểu tử họ Tào nào chỉ tiếp nhận một tiếng “cút” suông mà thôi đâu, lão phu tưởng là hắn phải tan xương nát thịt rồi đấy!

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ đảo mắt nhìn khắp bảy đồng bạn một lượt nói tiếp:

- Lão phu trông thấy hắn thả một con bọ câu có lẽ hắn đưa tin tức gì đó về Vô Tình lệnh chủ nên có ý ngại là hắn sẽ ra tay trong đêm nay...

Kim Ngân Tẩu Thường Khải dừng cao đôi mày:

- Vậy càng hay! Chúng ta sẽ có dịp đáp ơn lệnh chủ đại ca chứ sao? Ngồi không mà ăn mãi nghĩ cũng ngượng!

Quang Phong Tẩu Đặng Thông vụt hỏi:

- Lão nhị ạ, người thấy tiểu tử họ Tào có thể làm nên việc chăng?

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ chớp mắt:

- Đặng lão thất hỏi thế là có ý tứ gì?

Quang Phong Tẩu Đặng Thông đáp liền:

- Nếu hắn nắm đủ phương tiện chiếm phần thắng, thì chúng ta không nên đối lập với hắn, trái lại chúng ta phải phụ họa với hắn trong mưu đồ này, liệu hắn cũng không bạc đãi chúng ta Phúc Vũ Tẩu Châu Ngô chen vào:

- Nếu Vô Tình công tử không hy vọng thành công?

Quang Phong Tẩu Đặng Thông cười mỉa:

- Thì cần gì phải nói? Chúng ta có bao giờ khoanh tay nhìn hắn nhiễu loạn Câu Lậu thiên phủ.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ phấn khởi hào khí, nghĩ ngợi thâm, rồi cao giọng:

- Các vị chỉ nhìn vào cái lợi thiếu đi hành vi, không nghĩ đến nghĩa khí giang hồ à? Làm như thế, lại chẳng sợ đồng đạo vô lâm khinh miệt sao?

Lão dừng lại một chút, rồi trầm giọng tiếp:

- Ăn lộc của người phải trung thành với việc người. Dù muốn dù không chúng ta vẫn là người của Câu Lậu thiên phủ rồi, vì sự tồn vong của chủ nhân, cũng là sự tồn vong của Câu Lậu thiên phủ. Chủ nhân còn sống mấy ngày tại Câu Lậu thiên phủ là chúng ta không thể đứng nhìn cho cái hại đến đây làm mưa làm bão. Một cây cỏ ngã gục, đó là một sỉ nhục của Câu Lậu thiên phủ. Chúng ta đâu thể phủ nhận tình bằng hữu của Lệnh chủ đại ca.

Lời nói đường hoàng quá, có đầy đủ đạo nghĩa quá làm cho bảy lão Tẩu kia phải thẹn.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ đảo ánh mắt quét qua bảy gương mặt một vòng, nói tiếp:

- Sở dĩ ngu huynh tưởng đêm nay chúng ta phải một phen lao nhọc bảo vệ Câu Lậu thiên phủ cho an toàn. Sẵn sàng đối diện với Vô Tình công tử nếu hấn mạnh tâm tàn bạo, có như vậy Lệnh chủ đại ca mới thấy rõ can trường chúng ta là những tay hào hiệp, trọng nghĩa khí hơn sanh mạng.

Rồi lão trình bày kế hoạch đối phó với mọi diễn tiến sắp xảy ra. Tất cả mọi người đều chấp thuận kế hoạch đó, và y theo nhiệm vụ phân phối chờ giờ bắt tay vào việc.

Ngày tàn, đêm đến.

Đêm nay, chừng như hóa công đồng lỏa với bọn người nuôi mộng tham tàn, nên tạo một khung trời vô cùng thích hợp. Mây đen giăng mắt che khuất trăng sao, gió thổi bốn bề vùn vụt.

Câu Lậu Thiên phủ chìm trong biển tối hãi hùng.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ đột nhiên xuất hiện trước Thiên Hùng Biệt Quán. Lão gọi một tên võ sĩ tâm phúc của Âm Dương lệnh chủ, có phận sự phòng vệ quanh vùng Biệt Quán, hỏi:

- Lệnh chủ đại ca đêm nay có được trầm tĩnh lắm không?

Tên võ sĩ đáp:

- Lệnh chủ trầm tĩnh vô cùng, khác hẳn mọi khi. Hiện tại người đang ngồi trong tịnh thất.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ gật đầu:

- Được lắm! Ta nhẹ lo rồi!

Nhân lúc tên võ sĩ không đề phòng, lão đưa nhanh tay điểm huyệt hấn, rồi tiếp theo một chuỗi. Tên võ sĩ ngã xuống, chết liền, không kịp la một tiếng.

Hạ xong một tên võ sĩ, Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ ngằm làm ám hiệu, một tên thuộc hạ của Vô Tình công tử nấp trong bóng tối nhảy vọt ra thay vào chỗ đứng.

Rồi đến tên võ sĩ thứ hai, thứ ba, cho đến tên cuối cùng, lão vẫn dùng thủ đoạn đó, hạ sát tất cả. Hiện tại thì cuộc canh phòng quanh Thiên Hùng Biệt Quán đã do thuộc hạ của Vô Tình công tử đảm nhiệm toàn diện.

Làm xong công việc, Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ ngằm ngằm rút lui.

Lão rút lui thì Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ xuất hiện với mười hai lão nhân tuổi trên sáu mươi.

Một đoàn người gồm ba mạng, lại ngang nhiên tiếng bước, oai hùng tiến bước dĩ nhiên phải gây tiếng động.

Âm Dương lệnh chủ đang trầm tư mặc tưởng trong tịnh thất, bỗng giật mình vụt đứng lên, quát lớn:

- Kẻ nào đó, to gan dám quấy nhiễu sự an tĩnh của lão phu? Cút ngay nếu không muốn mất mạng!

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ đứng sau lưng mười hai lão nhân cười lạnh:

- Lý lão quý! Hãy trấn định tâm thần cho sáng suốt đi, rồi hãy tỏ oai khí cũng không muộn!

Bên ngoài có tiếng đao kiếm chạm nhau soang soảng vang vọng đến tịnh thất.

Thoáng suy qua tình hình, Âm Dương lệnh chủ biết ngay việc gì đang xảy ra. Nhưng việc gì thì việc, lão chẳng hề nao núng. Trên đời này, lão chỉ nhân nhượng hai người, một là Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân, và một là Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã. Ngoài ra thì lão miệt thị như cỏ rác. Thì sự xuất hiện của một Vô Tình công tử và mười hai lão nhân kia đối với lão có nghĩa lý gì?

Lão quét nhanh mắt khắp bọn Vô Tình công tử bật cười cuồng ngạo:

- Loại cho đất gà sành, không thích toàn thân sao lại kéo nhau đến đây cho lão phu đập nát xác? Cút đi! Đừng làm nhọc ta phải xuất thủ? Cút!

Tiên “cút” cuối cùng vừa buông dứt, đôi cánh tay vương ra, hai đạo kinh lực Âm Dương Hòa Hiệp Thân Công bay vút tới, dồn thẳng vào mười hai lão nhân.

Mười hai lão nhân đồng một lượt, vừa phóng chưởng đón chặn, vừa gầm gọng:

- Khoan khoát lác lão quỷ!

Mười hai đạo chưởng kinh bay tới, chạm phải Âm Dương Hòa Hiệp thần công, phát lên một tiếng nổ kinh hồn.

Âm Dương lệnh chủ thét lớn, lùi lại một bước chân, còn lão đảo bắt buộc lão phải ngồi phệt xuống chiếc giao kỷ, lão gieo mình mạnh quá, lưng ghế gãy lìa, suýt chút lão lại nhào theo luôn.

Mười hai lão nhân, dù hợp sức đánh ra một chưởng cũng không chịu nổi áp lực của Âm Dương Hòa Hiệp Thần công, cùng lùi một bước mặt tái nhợt. Họ kinh khiếp phi thường. Họ là cao thủ thượng thặng của Vô Tình lệnh chủ, tự xưng là Thập Nhị Thú, nếu riêng rẽ ra từng người, thì dĩ nhiên chẳng có ai là địch thủ của Âm Dương lệnh chủ, song hợp lại làm một thì lực lượng của họ phải mãnh liệt vô tường. Vậy mà họ không làm gì nổi Âm Dương lệnh chủ qua lần xuất thủ đầu tiên, có đầy đủ nhục khí vừa để thị oai cướp tình thần địch, vừa sánh tài trước mặt vị thiếu chủ nhân.

Âm Dương lệnh chủ dù có lùi lại một bước, nhưng họ cảm như thất bại ngay từ phút đầu!

Thập nhị Thú đã hiểu, hôm nay muốn chiến thắng Âm Dương lệnh chủ Lý Thái, cũng không phải là một chuyện dễ dàng như họ tưởng.

16. Hùm Thiêng Đến Lúc Thất Cơ

Phần Âm Dương lệnh chủ, lão cũng hãi hùng không ít, có lẽ bình sanh lão mới gặp một sức phản kháng mãnh liệt đáng khiếp. Lão cảm thấy đêm nay lão lâm vào một trường hợp hết sức cam go, muốn thoát khỏi áp lực của bọn Thập nhị Thú cũng phải vất vả lắm.

Tuy nhiên lão từng vào nguy ra tử, vả lại trên phần đất địch lão không còn việc gì, huống chi hiện tại cuộc chiến diễn ngay trên đất nhà thì lão còn sợ làm sao?

Dù chúng nó tạo vòng vây vững chắc đến đâu, dù chúng có xuất chiêu ác liệt đến đâu, bất quá lão chỉ cần cầm cự một lúc, rồi sự tình sẽ kinh động đến Bát Tẩu, họ kéo đến đây thì bọn Thập nhị Thú của Vô Tình lệnh chủ dù có bản lãnh lệch đất nghiêng trời, cũng không thoát khỏi cái nạn phơi bày tại Câu Lậu thiên phủ.

Nghĩ như vậy, Âm Dương lệnh chủ không cần phải xuất lực xung phá vòng vây ngang nhiên lấy sức một người chống lại mười hai người, khai diễn ác chiến ngay tại tịnh thất Lão hét lên một tiếng to như sấm nổ, từ Thiên Hùng Biệt Quán vọng ra ngoài, chấn động cả toàn khu Câu Lậu thiên phủ.

Tiếng hét của lão vang rền dù một tên thuộc hạ nào ở tận góc xa, hay đang say cơn ngủ cũng phải bị chấn động như thường, huống hồ Bát Tẩu gồm những tay có thánh giác nhạy vô thường?

Rất tiếc, bảy vị lão Tẩu đã bị Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ điều động mỗi người trấn đóng một vị trí xa ở vòng ngoài Câu Lậu thiên phủ thực sự họ có nghe tiếng hét của Âm Dương lệnh chủ, song họ chỉ cho là Lệnh chủ đang uất ức về một việc gì, hét lớn lên để phát tiết phần nào khí uất, chứ không hề tưởng là lão đang gặp nguy.

Do đó, không một lão Tẩu nào bỏ vị trí, chạy về tiếp trợ.

Ngoài ra, những cao thủ trong Câu Lậu thiên phủ, nghe động thì cấp tốc đến Thiên Hùng Biệt Quán, song họ đều bị bọn thuộc hạ của Vô Tình công tử chặn lại.

Đám cao thủ đó, còn làm gì hơn trước sự ngăn cản của bọn vệ sĩ tại Thiên Hùng Biệt Quán? Mà bọn vệ sĩ hiện tại là những tay thuộc hạ của Vô Tình công tử trá hình sau khi Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ hạ thủ đoạn?

Cho nên, họ ùn ùn kéo đến, rồi lại lùi thủi trở về để mặc Âm Dương lệnh chủ đối chiến với Thập nhị Thú. Cũng có một số người bị Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ dụ hoặc, khuyến cáo họ đừng nhúng tay vào cuộc chiến để tránh oán thù với Vô Tình lệnh chủ sau này.

Mặc cho Âm Dương lệnh chủ la hét cố gây huyền não, làm kinh động thuộc hạ, nhưng trước sau chẳng có ma nào đến tiếp trợ lão cả.

Có lẽ bình sanh Âm Dương lệnh chủ chưa hề gặp một cuộc ác chiến như đêm nay, nên lão phải dốc toàn lực cốt giữ thể quân bình, chứ chưa thể tạo ưu thế trong nhất thời hòng áp đảo đối phương.

Thật ra trong một phút giây liên kết, mười hai lão nhân của Vô Tình lệnh chủ may mắn bức thoát được Âm Dương lệnh chủ, họ vẫn biết công lực của mỗi người còn kém xa Âm Dương lệnh chủ như trời với vực, mà phút giây liên hợp phải mỗi lúc mỗi có, cho nên họ đâm lo khi thấy Âm Dương lệnh chủ chẳng hề hấn gì.

Tuy nhiên, họ từng tập luyện một kiếm thuật riêng biệt với chiến thuật đó, họ có thể cùng một lúc tất cả mười hai người tham gia cuộc đấu, không hề gây trở ngại cho nhau, tiến thoái ăn khớp bắt buộc đối phương phải luôn luôn chống đỡ, không phút giây nào hở tay.

Chiến thuật đó, họ đặt cho cái tên là “Di Cung Hoán Vị” kẻ tiến người lui, kẻ vào người ra, giao chuyển như thoi dẹt.

Dù Âm Dương lệnh chủ là tay quần thể anh hùng, song trước chiến thuật “Vi Cung Hoán Vị” lão cũng phải mệt, không thể tạo ưu thế cấp thời như ý muốn.

Qua mười chiêu đầu, Âm Dương lệnh chủ cảm thấy khí lực tiêu hao một phần quan trọng, sức phản công đã suy giảm nhiều.

Bỗng nhiên đang lúc mười hai lão nhân nắm phần thắng thế, đáng lẽ nên thừa cơ hội dồn gấp Âm Dương lệnh chủ vào cảnh nguy, thì Vô Tình công tử lại quát bảo họ ngừng tay, rồi hấn cao giọng gọi Âm Dương lệnh chủ:

- Lý Thái! Hiện tại ngươi không khác nào một con chim đã sa vào lưới rập, một con cá nằm trên thớt. Dù ngươi có hung hăng cách nào đi nữa, cũng không mong thoát khỏi tay ta, trước sau gì ngươi cũng phải chết...

Âm Dương lệnh chủ Lý Thái lợi dụng lúc hấn nói, vận công đều tức được phút giây nào hay phút giây ấy. Tự nhiên lão không đáp một tiếng nào.

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ nhìn lão, điểm một nụ cười, nói tiếp:

- Ngươi thấy đó, ngươi đã la hét vang rền bao lâu rồi, mà có ma nào đến, tiếp trợ ngươi đâu? Cho ngươi biết bọn thủ hạ của ngươi đã đầu hàng bốn công tử, hiện giờ ngươi là kẻ cô lập, đừng mong có một sự phi thường cứu vãn tình hình ngươi đâu.

Âm Dương lệnh chủ không thấy bọn Bát Tẩu xuất hiện, đã có ý nghi ngờ, song lão là con người cao ngạo thành tánh từng ngang dọc trên giang hồ suốt mấy mươi năm, xem hào kiệt võ lâm như cỏ rác, chẳng bao giờ lão biết nao núng trước một nguy cơ, thì sự bội phản của Bát Tẩu nếu có cũng không tạo một ảnh hưởng quan trọng cho đầu chí của lão. Vả lại dù sao lão cũng phải giữ danh diện một Lệnh chủ từng phun khói, khạc lửa khắp bốn phương trời. Lão cười lạnh gần giọng:

- Ta có cần gì ai tiếp viện? Một mình ta cũng thừa sức quật chết các ngươi như thường.

Vô Tình công tử không cốt ý tranh biện với Âm Dương lệnh chủ, và chính những lúc hấn bình tĩnh như vậy tâm tánh âm trầm sâu hiểm của hấn mới biểu lộ rõ rệt. Hấn lạnh lùng thốt:

- Nếu ngươi ưng thuận một điều kiện của ta thì ta bảo đảm trọn khu Câu Lậu thiên phủ này được an toàn và nó vẫn còn thuộc quyền sở hữu của ngươi. Hơn nữa ta sẽ giúp ngươi thanh trừng bọn phản bội.

Âm Dương lệnh chủ xì một tiếng:

- Ta thà mất Câu Lậu Thiên Phủ chứ chẳng hề liên kết với bọn sài lang.

Vô Tình công tử không tỏ vẻ gì phản nộ, tiếp tục bày tỏ ý kiến mình:

- Điều kiện của bốn công tử rất đơn giản, ngươi chỉ cần tiếp nhận lời cầu hôn lệnh ái của bốn công tử là đủ. Như vậy chúng ta sẽ trở thành cha vợ chàng rể, việc của ngươi là việc của ta, ngược lại cũng thế. Ngươi thấy đó bao nhiêu điều lợi đang chờ chúng ta.

Âm Dương lệnh chủ bật cười ha hả:

- Người nói người lo việc cho ta nếu ta chấp nhận điều kiện đó phải không? Giả sử ta bảo người giết lão quỷ Tào Duy Ngã, người có thể làm được không?

Vô Tình công tử điềm nhiên:

- Được lắm chứ? Có gì ngăn trở ta đâu?

Một tiếng sét ngang đầu cũng không làm Âm Dương lệnh chủ kinh hoàng bằng một câu nói bất hiểu của Vô Tình công tử. Lão sưng sốt một lúc nhìn Vô Tình công tử trên trời.

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kiệt thần nhiên tiếp:

- Ta đã chấp thuận điều kiện của người bây giờ thì người hãy hứa gả con gái cho ta đi.

Như đã có một chủ trương, Âm Dương lệnh chủ cố ý nhếch nụ cười khổ:

- Nhưng con gái của ta đã bỏ đi rồi, còn đâu mà gả cho người.

Vô Tình công tử mỉm cười:

- Ta chỉ cần một tiếng ừ của người thôi, còn người thì chừng nào có cũng được.

Âm Dương lệnh chủ trầm giọng:

- Ta làm sao tin được người?

Vô Tình công tử chớp mắt:

- Nếu người cần một bảo chứng, cứ nói ra ta sẽ cung ứng bảo chứng đó cho người tin.

Âm Dương lệnh chủ đột nhiên bật cười hân hắc:

- Bảo chứng? Ta muốn lấy sanh mạng người làm vật bảo chứng! Hãy nạp đây cho ta!

Nhờ điều tức được một lúc, Âm Dương lệnh chủ đã khôi phục chân lực. Buông dứt câu nói lão nhún chân nhảy tới chụp xuống đầu Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ.

Thập nhị Thủ cùng hét lên một tiếng, cấp tốc xông ra ngăn chặn Âm Dương lệnh chủ, đồng thời liên thủ đánh ra một chưởng.

Bỏ dở thế tấn, Âm Dương lệnh chủ chuyển sang thế thoái, xoay người nửa vòng, phóng mình trở ra cửa. Thì ra, dù cuồng ngạo đến đâu, Âm Dương lệnh chủ không phải là một kẻ thất phu lỗ mả, trái lại lão có thừa mưu cơ tâm trí, tiến đúng lúc, thoái đúng lúc. Lão biết lúc này có phô trương cái dáng ra cũng chẳng tạo được lợi gì, lão đã nghĩ đến việc thoát thân, nên tránh mọi va chạm làm tiêu hao chân khí.

Đến cửa rồi, Âm Dương lệnh chủ nhìn ra bên ngoài, định do lối đó thoát đi, bỗng có tiếng lạnh lùng vang lên:

- Đã đi vào lưới rập rồi! Đừng mong thoát đi vô ích!

Một chất nước xông mùi hôi thúi nồng nặc từ bên ngoài tạt vào mặt Âm Dương lệnh chủ.

Dĩ nhiên đó là một loại độc thủy, mà độc tánh thì phải phi thường.

Lệnh chủ đưa tay đỡ vạt được phần nước tạt thẳng vào mặt nhưng không tránh khỏi mấy giọt nước bắn vào hai bên má. Nước chạm vào da làm lão đau đớn vô lường, đau hơn bị chưởng đánh ra, đao kiếm chém trúng.

Lão biết ngay độc thủy hại, bất giác rùng mình kinh khiếp.

Bị độc thủy chặn lại, Âm Dương lệnh chủ dùng chân, lão biết nếu liều lĩnh xông ra, thì kẻ nào đó lại tạt độc thủy nữa, nếu hứng trọn vào mặt mày thì cầm như bó tay chịu chết. Bất buộc lão phải quay mình trở vào, bỏ hẳn ý định thoát đi qua lối đó.

Vô Tình công tử trông thấy Âm Dương lệnh chủ bối rối, sợ hãi thì bật cười ha hả:

- Lão Lý ơi! Ta nhận thấy ngươi chưa thích chết, vậy còn chờ gì không chấp nhận điều kiện của ta? Ngươi chỉ ừ một tiếng thôi là ta bảo đảm an toàn cho ngươi mọi mặt, hiện tại cũng như tương lai!

Là tay kiêu hùng trên thế gian này, đã nhần nhục nhất thời tìm lối thoát đi, không thoát được là Âm Dương lệnh chủ chỉ có cách tử chiến, mình chết, địch chết, song phương cùng chết chứ có lý đâu lại chịu nhục chấp nhận một điều kiện nào!

Lão hét lớn:

- Tiểu tử họ Tào! Trước hết ta phải giết ngươi, rồi sau đó sẽ thanh toán các tên kia!

Lão lại phi thân vọt tới Vô Tình công tử như cũ.

Vô Tình công tử cười lạnh:

- Thôi đi! Hôm nay, ngươi không có đủ tư cách giao thủ với bốn công tử đâu! Đã có người khác thay ta tiếp đón ngươi!

Hắn đảo bộ quay về phía hậu Thập Nhị Thủ. Cùng lúc đó, Thập nhị Thủ bước tới, mỗi người án theo một vị trí, bao vây quanh lão. Mười hai cánh tay cùng một lượt vươn lên, mười hai chưởng kinh một lúc bay vào trung tâm, mạnh như bão cuốn.

Áp lực của Thập Nhị Thủ lần này mạnh gấp đôi lần trước, sau đó thấy rõ mười hai lão nhân lúc đầu không dốc toàn lực, cốt ý quân cho đối phương thấm mệt mới ra tay.

Âm Dương lệnh chủ vận dụng toàn năng, ứng chiến với Thập nhị Thủ. Cuộc diện ở trong thế quân tình qua trăm chiêu đầu, dần lão Âm Dương lệnh chủ sút kém công lực thấy rõ. Thế công không còn công hiệu nữa, lão xoay qua thế thủ. Đã trở về thế thủ là lão nghĩ đến cách thoát thân rồi. Đột nhiên lão hét lên một tiếng, bàn tay tả đưa ra vẫy vẫy không ngừng.

Thì ra không rõ từ lúc nào, do ai phóng ra, một mũi Thiên Long Châm cắm phập trên lưng bàn tay lão, lão vẫy vẫy nó, vừa đỡ đau vừa hy vọng nó rơi xuống, còn bàn tay kia thì bận chống đỡ thế công của địch, không thể dừng lại để rút mũi châm.

Nhưng lúc Âm Dương lệnh chủ vẫy vẫy bàn tay, Đại Thủ chẳng chậm trễ đánh ra một chưởng trúng vào vai tả của Lệnh chủ.

Lão lại hét lên một tiếng, đôi tay lão hơi chậm lại một tí.

Ngũ Thủ nhanh như chớp, dùng thủ pháp “Độc Xà Xuất Động” đưa tay điểm vào hông lão.

Âm Dương lệnh chủ Lý Thái lập tức nhún chân vọt bổng lên không, nhanh tay đánh từ trên không đẩy xuống một chưởng.

Ngũ Thủ đang uốn ngực ngẩng mặt nhìn theo lão, không kịp đề phòng, hứng trọn chưởng kinh giang ngay chơn thân, bắn lộn người một vòng, văng ra khỏi vị trí hơn trượng, chết liền.

Nhưng, lão lại bị Bát Thủ rút kiếm chém phớt qua đùi hữu của lão rách toạt một đường, không đau lắm, máu chảy ướt cả ống quần.

Lão thét lên một tiếng, sà người xuống, hoành tay nắm cổ tay hữu của Bát Thủ nâng bổng y lên, quét sang phía tả, mượn thân xác của y hứng một đao và một quày của địch đang lao tới.

Hai lão nhân dùng đao và quảy, không thể thu vũ khí về kịp nữa, đành để cho chiêu thế phải đi trọn đà, dĩ nhiên Bát Thủ hứng trọn hai vũ khí một lượt, hồn lìa khỏi xác.

Thừa lúc, Tứ Thủ dùng đao và Lục Thủ dùng quảy đang bàng hoàng sửng sốt, đánh chết đồng bọn, tâm thần phân tán, Âm Dương lệnh chủ vận dụng công lực theo thế “Độc long xuất động” xung thẳng vào hai người, hai cánh tay theo thế tả hữu Phân Hoa đánh vệt ra hai bên.

Bình! Bình!

Tứ Thủ và Lục Thủ ngã nhào, tắt thở.

Bất ngờ Đại Thủ vọt theo, cử chưởng đánh tới, trúng ngay vào lưng lão, bắn lão nhào xa hơn trượng.

Lão lập tức lộn một vòng, chỗi tay vụt đứng lên, đôi mắt đỏ ngầu đưa cao hai tay, xòe đủ mười ngón, nhào người chồm tới Vô Tình công tử như con hổ đói vồ mồi.

Trong khí thế của lão lúc đó, có thể bảo là lão quyết trí mạng với Vô Tình công tử, dù lão chụp được hắc, hạ sát hắc, mà bọn Thập nhị Thú còn lại có giết lão, lão cũng bất cần.

Lão là hiện thân của hung thần, ác sai, không hơn không kém. Trông thấy trạng thái đó, Vô Tình công tử khiếp đảm quá, vội đảo bọc tránh.

Thấy công tử lâm nguy, Tam Thú và Thất Thú tư hai bên tả hữu cử chưởng phóng mình tới chặn liền.

Âm Dương lệnh chủ không cần né tránh thế công ác liệt của đối phương, ngang hiên nghênh đón. Phải nhìn nhận thủ pháp của lão nhanh hơn địch một bậc. Song chưởng của Tam Thú và Thất Thú chưa đến đích, song chưởng của Âm Dương lệnh chủ đã đánh xuống đầu cả hai rồi.

Bốp! Bốp!

Hai chiếc đầu lâu nát bét, óc trắng bắn ra tung tóe, hòa lẫn với máu hồng, hai cái xác lăn đùng, dẫy tê tê một lúc rồi bất động.

Trong khoảng khắc, Thập nhị Thú đã bị Âm Dương lệnh chủ sát hại một nửa, chỉ còn lại một nửa.

Dù vậy sáu Thú còn lại không hề khiếp sợ, họ còn hung mãnh gấp đôi, họ quật khởi thế công bất chấp đạo pháp, quy củ, mạnh ai nấy đánh, vũ khí bay đến, chưởng kinh tiếp theo, cuộc chiến trở thành hỗn tạp như những kẻ vũ phu múa may quay cuồng theo cao độ của khí uất.

Họ then, họ tức, họ căm hờn, họ cần phải phát tiết tất cả, họ bất chấp nguy hiểm.

Nếu công lực còn dồi dào, Âm Dương lệnh chủ sẽ cho là một dịp may, giúp lão thanh toán địch dễ dàng, bởi họ dù đông dù mạnh, song họ đã mất cả sáng suốt, họ dễ để lộ sơ hở.

Nhưng Âm Dương lệnh chủ như chiếc cung đã kéo thẳng dây, nếu nhích thêm một chút, hoặc cung gãy hoặc giây đứt liền. Địch bạo, thì lão dè dặt, địch cương thì lão nhu, lão cố tránh né thủ nhiều hơn công, chỉ khi nào thấy có lợi đủ mười phần mới đành ra một chiêu thức.

Quảng nhau một lúc nữa, Âm Dương lệnh chủ loại khỏi vòng chiến Nhị Thú, Cửu Thú và Thập nhị Thú. Đồng thời lão cũng đánh trúng Đại Thú một chưởng, Thập Thú một chỉ phong, và tung một cước vào người Thập nhất Thú. Vô Tình công tử đứng bên ngoài, cũng bị một cú quệt vào người đau nhói. Ba Thú còn lại và Vô Tình công tử không thể ngờ được Âm Dương lệnh chủ quật cường đến thế. Còn lại bốn người, họ đã có ý gờm không ai dám xông vào gần.

Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ, tất thấy rõ dấu pháp của Âm Dương lệnh chủ đã lệch lạc quá nhiều, không còn đúng theo quy cũ. Điều đó chứng tỏ thần trí của lão bắt đầu mê loạn.

Bọn Vô Tình công tử không dám tiến tới gần, họ chỉ đứng xa xa chạy nhảy, đánh đứ cót làm cho lão phải luôn luôn xoay người chống đỡ, cót khiến cho lão càng mê loạn hơn lên.

Sau cùng thì, lão không còn chi trì được nữa, ngã nhào xuống đất. Lão vừa nhào xuống, thì chỉ phong, chưởng kinh từ bốn phía bắn vút vút vào người lão.

* * * Khi Triệu Sĩ Nguyên ngã xuống dưới chưởng kinh của Âm Dương lệnh chủ, dở sống dở chết, Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh kinh sợ cuồng cuồng bất chấp lễ giáo, hiềm nghi dù phụ thân nàng đang có mặt, vội phóng mình tới bế xốc chàng lên, phi thân thoát chạy, trong chớp mắt đã rời xa Cầu Lậu thiên phủ.

Ôm Triệu Sĩ Nguyên nơi lòng, vừa chạy đi nàng vừa khóc, lệ đổ đầm đìa.

Nàng vận dụng toàn năng lực, vụt đi như bay về hướng đông bắc. Không lâu lắm, nàng đến một dãy núi có muôn ngọn chát chồng, có ngọn cao tận chín tầng mây, có ngọn thấp bầy bầy như đồi.

Vào sâu dãy núi đó, nàng đến một sơn cốc, âm u hoang vắng, có lẽ từ khi tạo thiên lập địa, chưa hề in dấu chân người.

Đến sơn cốc rồi, nàng kiệt sức, dù phải bước thêm một vài bước nữa, cũng không sao nhích chân nổi.

Thì ra, trong một khoảng thời gian ngắn, nàng đã vượt hơn hai trăm dặm đường, mà đường lại là đường núi, kỳ khu hiểm trở, khi cao khi thấp, chỗ hẹp chỗ rộng, lúc thẳng lúc quanh, dù công lực cao, nàng có cao diệu đến đâu, cũng không thể duy trì lâu hơn nữa.

Nơi nàng định đến, còn cách sơn cốc độ hai mươi dặm, nhưng không thể bước thêm một bước nữa, thì còn mong gì vượt thêm hai mươi dặm đường.

Nàng dừng lại sơn cốc, tạm nghỉ một lúc rồi sẽ tiếp tục hành trình đến nơi nhất định.

Hai mươi dặm đường không có bao xa, đối với nàng lúc công lực dồi dào.

Trước sơn cốc, là một khoảng đất trống, đá trải bằng mặt, bên cạnh khoảng trống là một khu rừng tùng bốn mùa xanh biếc, trảng tùng cao lớn che rợp cả một phần khoảng trống theo ven biển, tạo nửa vòng đai, khi vắng thái dương chênh về phía rừng tùng, thì chỗ đá bằng mặt đó chìm trong bóng cây ngả dài, mát mẻ vô cùng.

Thanh Liên Ngọc Nữ đặt Triệu Sĩ Nguyên trên mặt đá, nhìn gương mặt trắng nhợt của chàng nghe hơi thở yếu ớt, nàng chua xót hết sức, run run giọng gọi khẽ:

- Tam ca! Tam ca! Tiểu đệ làm liên lụy đến Tam ca! Tiểu đệ khổ sở biết bao!

Chàng thim thiếp mê mang, còn biết gì nữa mà nàng gọi.

Nàng lại khóc, những giọt lệ nóng bỏng rơi xuống mặt chàng, nếu lúc đó chàng tỉnh lại, thì không rõ chàng sẽ sững sờ đến đâu khi thấy ái nữ của Âm Dương lệnh chủ đang ngồi cạnh chàng.

Thật sự, Triệu Sĩ Nguyên bị thương trầm trọng lắm, đừng nói là chàng bất tỉnh, nếu trong một thời gian ngắn không có phương pháp gì cứu chữa, thì chàng mất mạng ngay.

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng động lạ, vì tiếng động vang đến bất ngờ, nên Thanh Liên Ngọc Nữ không thể phân biệt được đó là tiếng cười, tiếng hừ, hay một tiếng kêu la gì khác.

Tiếng động đó dù lạ lùng làm sao, nàng cũng biết là tiếng người, và người đó đang ở phía hậu nàng, có lẽ không xa lắm. Bất giác nàng kinh hãi, vội đứng lên, ánh mắt trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, quay người lại.

Nàng không trông thấy một bóng người nào cả, trước mặt nàng là vách núi, dựng thẳng cao độ ngàn thước. Dù là chim cũng không thể bay thẳng đứng lên trên mà vượt khỏi đầu vách.

Nàng thầm hỏi, mình có nghe lầm chẳng, chứ làm gì có người quanh quẩn nơi đây? Nếu có người ở bên trên đầu vách cao, gây nên tiếng động, vị tất tiếng động lạ vọng xuống đến tận nơi nàng đang nghỉ chân?

Bỗng nàng dường như thấy có bóng chớp chớp, bóng đó đảo qua đảo lại trong tầm mắt, nàng liền ngẩng đầu lên.

Có bóng người!

Người đó vận chiếc áo rộng màu vàng, giương hai cánh tay ra, tay áo bọc gió như cánh chim, quạt quạt, từ trên đầu vách là là đáp xuống.

Thanh Liên Ngọc Nữ hết sức kinh hoàng. Một người từ trên cao ngàn thước buông mình xuống nhẹ nhàng, dễ như bởn hần phải có võ công phi thường.

Nàng thầm nghĩ, dù đang lúc bình thường chân khí còn nguyên vẹn, chưa chắc gì nàng có thể tiếp nổi năm ba chiêu của người đó, huống hồ hiện tại nàng sức cùng lực tận sau cuộc hành trình khẩn cấp. Nàng lo sợ cho sự an toàn của Triệu Sĩ Nguyên, dù nàng cũng không an toàn gì hơn chàng, nếu người đó có ác ý thì cả hai cùng bị nạn cả, nhưng nàng có cần gì bản thân mình! Nàng chỉ nghĩ đến Triệu Sĩ Nguyên thôi. Nếu chàng có bề nào, thì chính là nàng làm hại chàng vậy.

Nàng cố gom tàn lực, ôm Triệu Sĩ Nguyên vào lòng, gượng lê từng bước nhọc mệt đi sâu dần vào cốc.

Nhưng người đó đã đáp xuống đến trước mặt nàng, chặn đường vào cốc.

Người đó là một lão nhân, tóc bỏ xỏa phủ kín vai và lưng, râu dài đến ngực, đôi mắt gương tròn, ánh mắt sáng như sao.

Thanh Liên Ngọc Nữ giật mình, lùi lại hơn trượng. Nàng nhìn sững lão nhân cố tìm hiểu tâm tính của lão qua cái dáng dấp bên ngoài.

Lão nhân râu tóc bạc trắng như tuyết, mặt đầy vết nhăn, nàng không thể nhận ra lúc đó lão đang giận hay lão nhếch môi cười.

Lão nhìn nàng, rồi nhìn Triệu Sĩ Nguyên trong tay nàng, lâu lắm lão không thốt tiếng nào.

Một lúc sau lão đưa tay chỉ Triệu Sĩ Nguyên cất tiếng hỏi nàng:

- Bé con! Vị thiếu niên trong tay ngươi là ai thế?

Qua giọng nói của lão, Thanh Liên Ngọc Nữ nhận ra lão không đến đây với thiện cảm nào. Nhưng nàng thấy nhẹ phần lo ngại hơn, bởi dù sao lão cũng còn nói năng mấy tiếng, chứ không hạ thủ đoạn ngay, nếu đúng là lão có ác ý.

Lão đã bằng lòng nói chuyện, thì rất có thể nàng giảng lý cho lão nghe, nghe lọt là lão không gây sự.

Nàng trấn định tâm thần, nàng nghĩ rằng lúc này nàng nên có thái độ nhún nhường là hơn, tránh được cái rắc rối nào hay rắc rối ấy.

Với chủ trương đó, nàng điếm một nụ cười cúi đầu làm lễ, đoạn thốt:

- Vị thiếu niên này là Tam ca của tiểu bối người đang lúc bệnh nặng!

Lão nhân áo vàng nhướng cao đôi mày:

- Nếu ngươi thông minh một chút, thì trước mặt ta ngươi không nên ăn nói hồ đồ!

Thanh Liên Ngọc Nữ lo sợ. Bằng vào thái độ của lão, nàng tin chắc là lão muốn gây sự với nàng. Tánh khí bình dậy, nàng bất chấp hậu quả ra sao, lặng thinh không đáp.

Lão nhân áo vàng gằn giọng:

- Tại sao ngươi câm miệng?

Thanh Liên Ngọc Nữ hơi ngẩng cao đầu:

- Nào ai biết lão trượng muốn nghe gì mà nói?

Lão nhân khề lắc đầu, cố dần lòng bỏ qua thái độ xấc xược của nàng, lão hỏi:

- Ngươi họ gì?

Thanh Liên Ngọc Nữ buông gọn:

- Họ Lý!

Lão nhân hừ nhẹ:

- Ngươi định vào cốc?

Thanh Liên Ngọc Nữ lắc đầu.

Lão nhân nhếch mép cười nhẹ:

- Tìm Thạch bà bà?

Lão lại dán mắt nhìn nàng, chừng như tìm hiểu tâm tư nàng hơn là chờ nghe câu đáp của nàng.

Thanh Liên Ngọc Nữ lại gật đầu.

Lão nhân tiếp hỏi:

- Bà ấy là chi của ngươi? Bà ấy là ai?

Câu hỏi có vẻ mâu thuẫn rõ rệt. Đã biết tên hiệu người ta lại còn hỏi người ta là ai, đó là một điều khó hiểu. Có lẽ muốn hỏi, bà ấy là con người tốt hay xấu, nhưng hỏi thế như thừa, bởi nếu bà là người quen của Thanh Liên Ngọc Nữ có bao giờ nàng nói xấu cho bà?

Do dự một chút, Thanh Liên Ngọc Nữ đáp:

- Bà ấy là mẹ của tiểu nữ!

Lão nhân đưa tay chỉ Triệu Sĩ Nguyên:

- Nếu vậy thì hẳn không phải là Tam ca của người Thanh Liên Ngọc Nữ giết mình cổ cải:

- Phải mà! Chính Tam ca của tiểu nữ đấy!

Lão nhân bật cười khanh khách:

- Bé con! Đừng tưởng dễ đối gạt ta! Không được đâu! Âm Dương lệnh chủ Lý Thái chỉ có một gái, lão ấy chẳng có một đứa con trai nào cả. Ta có thể tin rằng người là Thanh Liên Ngọc Nữ, con gái lão họ Lý, song bảo rằng Long Phụng thiếu Lệnh chủ là Tam ca người thì ai mà tin được, trừ ra người muốn bịa chuyện mà tìm trêu cao, nhìn càng nhân bướng, với cái sang thừa thừa của người khác!

Thanh Liên Ngọc Nữ vừa thẹn, vừa giận, vừa kinh hãi:

- Tại sao lão trượng biết chàng là Long...

Nàng thấy mình nói hớ, bởi đã chắc gì lão nhân áo vàng thực sự biết nàng đang bế Triệu Sĩ Nguyên? Ai cấm vào nhận hỏi dò, nếu nàng sơ xuất tự mình tiết lộ thân thế của chàng thì hậu quả hại nhiều hơn ít.

Nàng buông lửng câu nói, cúi mặt nhìn xuống chàng.

Nhìn chiếc áo rộng dài màu trắng như tuyết của chàng, nàng thức ngộ ngay là không cần gì mình hớ hênh, lão nhân vẫn nhận ra chàng dễ dàng, với chiếc áo đó.

Lão nhân quắc mắt sáng như sao lờm nàng:

- Ai gây ra thương thế cho Triệu thiếu lệnh chủ?

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh làm sao dám nói sự thật? Không nói sự thật thì phải nói làm sao? Nàng cảm thấy khó khăn cho nàng vô cùng.

Nhưng lão nhân áo vàng hỏi thế rồi bỏ qua, không cần chờ nàng đáp sao, lão vẫy tay:

- Lão phu muốn mang Triệu thiếu lệnh chủ đi!

Một đạo kinh lực từ tay áo phát ra, bay vút đến, cuốn hốt Triệu Sĩ Nguyên khỏi tay Thanh Liên Ngọc Nữ quỵen trở về lão.

Dù công lực còn dồi dào như lúc bình thường, Thanh Liên Ngọc Nữ vẫn không kháng cự nổi ngọn hấp phong của lão nhân, hướng hồ hiện tại nàng hoàn toàn kiệt sức.

Mất Triệu Sĩ Nguyên, Thanh Liên Ngọc Nữ kinh hoàng thất thế, nàng khẩn cấp tái mặt.

Bất chấp lão nhân có bản lĩnh cao siêu như thế nào, nàng nhào tới hét to:

- Trả người lại cho ta mau! Trả mau!

Lão nhân tiếp nhận Triệu Sĩ Nguyên với một tay, còn kia khê vung ra, phát cánh tay áo, phát một luồng kinh đạo vút tới đẩy bật nàng nhào ngược lại xa hơn một trượng.

Nhìn xuống Triệu Sĩ Nguyên, thấy chàng thoi thóp thở, thần sắc mê mang, lão nhân nổi giận hét to:

- Đúng là bọn người dùng Âm Dương Hòa Hiệp Thần công gây trọng thương cho Triệu thiếu Lệnh chủ! Bọn người tàn nhẫn thế à!

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh nhào tới, lão quát:

- Đứng lại! Người bước tới một bước, là ta đánh chết ngay!

Nàng không nao núng, vừa gào khóc, vừa lướt tới!

- Phải đấy, lão trượng ơi. Chính gia gia tiểu bối đánh chàng đến đổi mang thương thế trầm trọng như vậy! Tiểu bối mang chàng đi tìm mẹ nhờ mẹ chữa trị cho chàng! Cầu xin lão trượng trả lại cho tiểu bối.

Lão nhân áo vàng toan vung tay tung chưởng kinh chặn nàng, không rõ nghĩ sao, lão bỗng thở dài, buông tay xuống, nhún chân nhảy vọt người lên, cứ như thể lão mang Triệu Sĩ Nguyên trong thoãn thoắt, đôi chân ẩn đá vọt lên, dễ dàng hơn người leo thang.

Trong thoáng mắt, lão đã đến bên trên đầu vách núi, rồi chỉ một cái chớp, mình lão biến mất dạng.

Thanh Liên Ngọc Nữ chỉ còn có nước nhìn theo lão mà khóc ròng. Nàng làm sao vượt một chiều cao nghìn thước, giữa vách núi thẳng đứng? Mà dù có theo được, phỏng có ích gì?

Công lực của nàng có thắm gì đối với lão nhân, theo mà không thể đành Triệu Sĩ Nguyên lại được thì theo mà làm gì?

Nàng gào lên:

- Trời ơi!

Nàng uất hận quá, ngã nhào về phía hậu, bất tỉnh.

Vừa lúc đó, một bóng người từ trong cốc sâu lao vút ra, nhanh hơn mũi tên, kịp hứng nàng khỏi rơi xuống đất.

Bóng đó hấp tấp hỏi:

- Con! Con! Con làm sao thế?

Bóng đó là một nữ nhân, tác độ ngũ tuần, những nét diễm kiều chưa phai mờ hẳn đi dù số tuổi đã chồng chất nặng trên vai. Thần thái của bà nhã khê vô cùng, trông bà có vẻ siêu trần thoát tục, phiêu nhiên như những bậc sống cuộc đời thế ngọc càng khôn.

Gương mặt của bà từ hơn, ánh mắt hiền dịu, nhìn bà là ai ai cũng phải sanh lòng cảm mến ngay.

Bà vỗ về, bà gọi một lúc, Thanh Liên Ngọc Nữ từ từ tỉnh lại. Mở mắt trông thấy lão bà, nàng lại bật khóc ồ ồ, nàng ôm chầm bà, dụi đầu vào ngực bà.

Bà đưa tay vuốt mái tóc nàng, vuốt lưng nàng, tỏ vẻ âu yếm triu mến nàng vô cùng.

Bà lẩm nhẩm:

- Con! Con! Con có sự gì uất ức? Cứ nói cho mẹ nghe, nói đi con! Có phải cha con làm cho con bất mãn chăng? Mẹ sẽ giết lão ấy! Mẹ phải giết lão ấy, cho lão đừng quen thói hung hăng lấn hiếp cả đến con!

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh đưa tay chỉ lên đầu vách núi cao nghìn thước, thốt quá nức nở:

- Chàng! Chàng đã bị người ta đoạt trong tay con! Người ta mang chàng đi rồi! Mẹ ơi!

Rồi nàng rên rỉ:

- Mẹ ơi! Chàng bị thương nặng lắm!

17. Sóng Vỗ Thuyền Chao

Lão phụ khẽ cau đôi mày, ạ ạ luôn mấy tiếng:

- Linh con! Đừng bối rối! Hãy định thần lại đi, nói cho mẹ nghe những gì xảy ra cho con!

Lý Linh với ngoại hiệu là Thanh Liên Ngọc Nữ, là một tay thiếu niên cân quắc anh hùng, giàu tình cảm thừa lý trí, nghe mẹ an ủi mấy lời tâm tư với đi phần nào đau khổ, đem sự tình của Triệu Sĩ Nguyên từ lúc chàng vào Câu Lậu thiên phủ đến khi bị Âm Dương lệnh chủ đánh cho một chưởng ngất đi, thuật lại cho lão phụ nghe.

Lão phụ không ai khác hơn là người ngươn phối của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái, mẹ ruột của Lý Linh, trước hiệu Băng Điện Hằng Nga họ Thạch tên Tịnh Linh.

Bà trầm lặng nghe con gái kể chuyện.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh không dấu việc nàng cải trang làm Vô Danh công tử, gặp Triệu Sĩ Nguyên trong trường hợp nào, đem lòng yêu chàng, nàng cũng tưởng trình luôn việc tặng viên Huyết Ngọc Như Ý, quên đồ sinh vật ước hôn.

Băng Điện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh cười tươi:

- A! A! Vậy thì con gái của mẹ trước sau gì cũng sẽ là dâu nhà họ Triệu! Ha! ha!

Thanh Liên Ngọc Nữ thoáng đỏ mặt:

- Mẹ! Mẹ cười, làm con thẹn chết đấy.

Rồi nàng sa sầm nét mặt nói tiếp:

- Cũng vì viên Huyết Ngọc Như Ý mà chàng bị gia gia đánh suýt chết, gia gia đã đoạt viên ngọc rồi!

Băng Điện Hằng Nga trợn tròn đôi mắt:

- Con nói sao? Viên ngọc đó...

Thanh Liên Ngọc Nữ gật đầu:

- Gia gia đã đoạt nó rồi!

Băng Điện Hằng Nga biến sắc, dậm chân:

- Lão ấy đã đoạt rồi? Nguy mất! Viên ngọc đó không thể về tay lão được! Đi con!

Nhanh lên! Mẹ con ta trở lại Câu Lậu thiên phủ ngay.

Bà nắm tay Thanh Liên Ngọc Nữ lôi đi liền.

Nhờ nghỉ ngơi được một lúc, nhờ mẹ vỗ về, tinh thần phấn khởi, Thanh Liên Ngọc Nữ phục hồi nguyên lực mau chóng, nàng còn mong muốn gì hơn là tìm lại Huyết Ngọc Như Ý?

Nhưng nàng vẫn băng khoăn về số phận của Triệu Sĩ Nguyên, nếu trở lại Câu Lậu thiên phủ thì làm sao theo dõi lão nhân áo vàng?

Nàng xuống tấn Thiên Cầm Trụ, ghì tay đứng lại.

Băng Điện Hằng Nga lấy làm lạ, gắt:

- Con làm gì thế?

Thanh Liên Ngọc Nữ găm đầu thấp giọng:

- Mình bỏ mặc chàng làm sao được hở mẹ?

Băng Điện Hằng Nga trông tình trạng con gái, thương cảm quá, không nỡ quở trách nàng quá nặng tình yêu, xem nhẹ việc tìm lại viên ngọc là điều hệ trọng cho bà, bà thở dài nói:

- Theo lời con nói, thì lão nhân đó là một nhân vật thành danh trên giang hồ, dù hiện tại mẹ con ta có theo lão, vị tất theo kịp? Mà dù có theo kịp lão, liệu hai mẹ con ta làm gì được lão? Chắc gì lão chịu nghe mình giảng giải mà trả họ Triệu lại cho mình?

Thanh Liên Ngọc Nữ thất vọng, xịu mặt:

- Thì con sẽ khẩn cầu, lạy lục lão, cho lão buông tha Tam ca của con!

Băng Điện Hằng Nga lắc đầu:

- Lão không buông tha hần dễ dàng như con tưởng đâu! Điều cần thiết là mình phải biết lão thuộc hạng nào trên giang hồ. Nếu lão là con người bại hoại, con có cầu khẩn cách nào, lão cũng chẳng nghe. Còn như lão là người tốt, quyết chẳng khi nào lão hãm hại hần. Con hãy nghe lời mẹ, mình trở lại Câu Lậu thiên phủ trước, rồi sẽ lo liệu đến việc hần!

Thanh Liên Ngọc Nữ nghe mẹ nói có lý, không biết làm sao hơn, đành gật đầu đoạn hồi:

- Huyết Ngọc Như Ý quan hệ như thế nào, mà mẹ lo lắng vô cùng hử mẹ?

Băng Điện Hằng Nga nghiêm sắc mặt:

- Mẹ khổ tâm cũng vì viên ngọc đó, con à! Sau này rồi con sẽ rõ nguyên nhân!

Khổ tâm của bà! Ngọc đó có liên quan đến cuộc tình duyên của bà và Âm Dương lệnh chủ chăng? Tại sao bà không thể giảng giải cho Thanh Liên Ngọc Nữ rõ trong lúc này, mà bảo chàng đợi đến ngày sau?

Thanh Liên Ngọc Nữ giục:

- Nếu không tiện theo dõi lão nhân áo vàng, thì mình nên cấp tốc trở về Câu Lậu thiên phủ đi mẹ! Mình lấy lại viên ngọc rồi, thì lên đường tìm ngay Tam ca của con, nghe mẹ?

Băng Điện Hằng Nga gật đầu:

- Được! Được! Con yên trí! Mẹ sẽ giúp con tìm lại Triệu công tử! Bây giờ mình về Câu Lậu sơn ngay!

Bà nắm tay Thanh Liên Ngọc Nữ, hai mẹ con vọt đi liền.

Hai trăm dặm đường, đối với những tay giỏi thuật khinh công không phải xa xôi gì, nên khoảng khắc sau, hai mẹ con Băng Điện Hằng Nga đã về đến Câu Lậu sơn.

Gần đến nơi, cả hai nhận thấy tình hình có vẻ khác lạ, khác nhiều hơn ngày thường.

Băng Điện Hằng Nga và Thanh Liên Ngọc Nữ hết sức kinh hãi. Cả hai dè dặt theo lối đi kín đáo tiến dần đến Câu Lậu thiên phủ. Vừa đi cả hai vừa lắng tai nghe.

Có tiếng xô xát tại Thiên Hùng Biệt Quán! Chừng như đang có cuộc ác chiến xảy ra tại đó! Họ nghĩ thế, bởi họ có làm sao biết được những gì đã xảy ra tại đây?

Họ càng lấy làm lạ là tất cả thuộc hạ tại Câu Lậu sơn đều buông lay, ai ở đâu thì ở đó, chẳng một người nào đến Thiên Hùng Biệt Quán, mặc dù ở đây đang có tiếng vũ khí chạm, tiếng la hét vang rền.

Từ ngày Âm Dương lệnh chủ và Băng Điện Hằng Nga sống xa nhau, đối với cha mẹ nàng vẫn một niềm thương yêu kính mến, không nặng bên nào, nhẹ bên nào.

Dù nàng ở lại Câu Lậu sơn với cha, luôn luôn nàng tưởng nhớ đến mẹ.

Âm Dương lệnh chủ dù nổi tiếng hung tàn, lạnh lùng, cổ chấp, song đối với con gái lão rất mực nuông chiều, lão quý con gái cũng như chính sanh mạng lão. Cho nên, vắng sự ve vuốt triu mến của mẹ, hàng ngày nàng cũng được an ủi dưới sự chở che của cha.

Đối với cả hai, nàng giữ vẹn hiếu tâm, không hề có một ý kiến gì trong sự bất hòa giữa cha mẹ. Hiện tại, theo mẹ trở lại Câu Lậu thiên phủ, bỗng nhiên nàng đụng đầu với tai biên, mà tai biên lại đột khởi ngay tại Thiên Hùng Biệt Quán, nơi ăn ở của phụ thân nàng, bảo sao nàng không sợ hãi?

Nhớ đến lời tiết lộ của Triệu Sĩ Nguyên trong thạch thất, dưới phần mộ tại Câu Lậu sơn, bất giác nàng lộ vẻ khẩn trương ra mặt. Nàng nắm tay Băng Điện Hằng Nga giật mạnh:

- Mẹ! Mẹ! Nguy cho phụ thân rồi! Xin mẹ thương con, ra tay giải nạn cho phụ thân con nghe mẹ!

Từ sau khi sanh xong Thanh Liên Ngọc Nữ, Băng Điện Hằng Nga Thạch Tĩnh Linh xa chồng về ở ẩn tại Vân Khai đại sơn, tuyệt giao hẳn với Âm Dương Lệnh chủ Lý Thái.

Trong thời thơ ấu, Thanh Liên Ngọc Nữ không hề biết mẹ nàng là ai. Sau đó nhân một cuộc ngẫu nhiên, nàng gặp mẹ, hai mẹ con nhìn nhau, và cũng bắt đầu từ đó, nàng thường lên cha đến thăm mẹ.

Một lần cách biệt, Âm Dương lệnh chủ và Băng Điện Hằng Nga không hề lui tới với nhau nữa, con đường liên lạc giữa họ chỉ còn do Thanh Liên Ngọc Nữ nối liền, nhưng cả hai không ai hỏi thăm về ai cả.

Về phần Thanh Liên Ngọc Nữ, dù lúc nhỏ nàng không tìm hiểu nguyên nhân sự bất hòa giữa cha mẹ đã đành, song đến lúc trưởng thành, nàng cũng không hề tìm hiểu, hoặc hỏi mẹ hoặc hỏi cha. Trước mặt cha không bao giờ nàng đề cập đến mẹ, khi gặp mẹ nàng cũng không nhắc đến cha. Nàng có vẻ an phận với cảnh không mẹ, cho nên Âm Dương lệnh chủ không tưởng là nàng thỉnh thoảng đi thăm mẹ. Tuy nhiên sự

ly thân của song đường đã làm nàng đau khổ vô cùng. Nàng âm thầm ôm cái khổ đó, hy vọng sẽ có một ngày, cơn may đưa đến, nàng sẽ đứng ra hòa giải cho song thân sum họp một nhà. Cơn may đó, nàng chờ đợi đã lâu nhưng nó không về đến, mà song thân nàng dường như cùng với ngày tháng trôi qua, lạnh nhạt với nhau hơn trước.

Lần trở lại Câu Lậu sơn này, là lần thứ nhất từ khi chấp nhận cuộc sống riêng, Băng Điện Hằng Nga chỉ mong đoạt lại viên ngọc thôi, chứ chẳng phải đến để sưởi nóng lại mớ tro tình nguội lạnh từ lâu.

Song đến đây rồi, trước cảnh nguy vong của Âm Dương lệnh chủ, bà có thể nào ngơ tai lãng mắt cho đành? Dù sao thì bà và Lệnh chủ cũng có mấy năm ân tình nồng đượm, đã có với nhau một con, cái tình dù không ấm dịu như ngày nào, còn danh dự của nhau, dù muốn dù không bà cũng liên hệ đến sự nhục vinh của chồng. Âm Dương lệnh chủ thắng lại cái vinh của ông ta, bà chỉ cần bảo tồn danh dự lão, còn như có lợi lộc gì trong cái thắng đó, thì bà có cần chia thưởng đâu?

Bà hừ luôn mấy tiếng, rồi bà thở dài thường thượt, sau cùng bà bung mình chạy về hướng Thiên Hùng biệt Quán.

Dĩ nhiên bọn thuộc hạ của Vô Tình công tử trong cái lớp vệ sĩ đứng canh bên ngoài Thiên Hùng Biệt quán, ngăn chặn Băng Điện Hằng Nga và Thanh Liên Ngọc Nữ, không cho hai mẹ con vào.

Hai mẹ con sôi giận, ra sức càn quét chúng. Khi họ đập xong bọn đó, thì đúng lúc bên trong tịnh thất, Âm Dương lệnh chủ quá kiệt sức ngã nhào. Vô Tình công tử và ba Thú còn lại cùng đưa nhau phóng chỉ phong, chưởng phong vào người lão.

Hai tiếng hét lạnh lạnh vang lên, một nắm phi châm bay vút tới, đồng thời hai bóng người đã xẹt vào tịnh thất như hai mũi tên.

Bị tấn công bất ngờ, ba Thú không sao tránh kịp, họ lãnh mỗi người mấy mũi Thất tuyệt Phi châm của Băng Điện Hằng Nga, loại ám khí tuyệt độc trên giang hồ.

Vô Tình công tử nhờ có ba Thú đứng áng, may mắn thoát khỏi ám khí, hẳn là con người giáo quyết, bởi tình hình bất lợi, cấp tốc nhảy vọt ra cửa, gọi bọn thuộc hạ còn lại bên ngoài, chạy thực mạng càn rồi xa Câu Lậu Thiên Phủ càng có lợi.

Chạy đến một nơi khá yên tĩnh, hắn dừng lại kiểm điểm người nhà, nhận ra chỉ còn thừa lại mười hai tên. Riêng về mười hai Thú, tất cả đều bỏ xác lại tại Thiên Hùng Biệt Quán, hắn đứng lại đó một lúc lâu, đợi xem còn ai chậm chân chạy sau chẳng, song đợi mãi mà chẳng có ma nào đến nữa.

Hắn có ngờ đâu, trong chiến dịch tập kích Câu Lậu thiên phủ đêm nay, hắn phải thất bại nặng nề? Hắn hết sức căm hờn Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, nhưng sự thế đã như thế rồi còn biết làm gì hơn? Hắn chỉ còn gọi tam tứ đại Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ mà mắng cho hả phần nào.

Nhưng vừa lúc đó có tiếng y phục phát ọ ọ trong gió, rồi bóng người dao động, di chuyển ào ào từ bốn phía ập đến. Trong thoáng mắt, vô số đại hán vận y phục đen tạo thành một vòng vây quanh Vô Tình công tử và bọn thuộc hạ còn sống sót.

Vô Tình công tử vừa giận vừa sợ, hắn nghĩ dù có sợ cũng chẳng cứu vãn được gì mà còn tỏ ra hèn hạ, hắn ngấn mặt lên không bật cười ghê rợn, dứt tràng cười, hắn quát:

- Giết! Giết! Giết để trả thù đồng bọn! Giết là mở lối thoát hiện tại cho chúng ta!

Hắn đảo lộn chiếc quạt trên tay, nhắm đại hán đang đứng gần đánh tới.

Trận chiến khai diễn giữa song phương ác liệt ngay từ phút giây đầu, bọn Vô Tình công tử quyết mở một con đường máu, phá vây thoát đi, bọn Câu Lậu thiên phủ thì cố tận diệt địch đến nhân mạng cuối cùng.

Đột nhiên, có tiếng quát vang lên như sấm nổ; - Buông!

Rệt! Rệt! Rào! Rào!

Bốn đại hán lập tức tán vòng vây, đúng lúc hàng loạt tên từ bốn phía bay vút đến, nhằm Vô Tình công tử và lũ thuộc hạ bắn vào. Tiếng rú thảm thiết lại vang lên, từng tên một của thuộc hạ Vô Tình công tử ngã gục.

Những tên đã vượt đồng bọn, xung phá vòng vây, trước trận mưa tên bắt buộc phải chạy nhào trở lại quy tụ một chỗ quang Vô Tình công tử.

Vô Tình công tử vừa vung quạt gạt bắn những mũi tên bay đến vừa gầm lên như hổ mắc bẫy. Hắn không tiếc lời mắng Phiền Vân Tẩu Thang Kỳ, mắng càng lúc càng to tiếng, mắng để cho hả tức, chứ hắn nào có thấy mặt mày Phiền Vân Tẩu ở đâu?

Rồi trận mưa tên chấm dứt, một lão nhân vận áo dài rộng xuất hiện, lão bật cười ha hả:

- Lão phu đến chậm một chút, làm công tử phải kinh sợ, thật lỗi quá!

Nếu bằng vào khẩu khí đó, thì không ai là không cho lão nhân có nhiều hảo ý đối với Vô Tình công tử.

Nhưng Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ quắc mắt, chỉ tay vào bốn phía, gằn giọng:

- Thang lão! thế này là nghĩa làm sao?

Lão nhân đó chính là Phiền Vân Tẩu Thang Kỳ, lão điểm một nụ cười bí hiểm đáp:

- Công tử vì bồn Sơn ra sức, trừ hung diệt bạo, lão phu hết sức cảm kích, ý muốn đích thân thốt lời cảm tạ, nên bắt buộc phải cầm chân công tử, kính dâng một chén rượu lạt vậy mà!

Lão hướng sang một bên, vừa vẫy tay vừa gọi:

- Rượu đâu? Mang ngay lại đây!

Từ sau một cội cây to lớn, một đại hán vận y phục chần bước ra, tay cầm hồ rượu và chén, thẳng đứng trước mặt Phiền Vân Tẩu Thang Kỳ.

Phiền Vân Tẩu rót đầy chén rượu, hai tay cung kính trao cho Vô Tình công tử:

- Một tác lòng thành, tỏ sự tri ân, mong công tử uống cạn!

Vô Tình công tử tiếp nhận chén rượu, đôi mắt chớp chớp nâng chén lên gần môi, bỗng hắn hạ tay xuống, trao chén rượu cho đại hán đứng bên cạnh:

- Người uống tay chén rượu này cho bồn công tử đi!

Đại hán không do dự, tiếp chén rượu uống liền một hơi cạn.

Phiền Vân Tẩu Thang Kỳ bật cười hắc hắc:

- Lão đệ ơi! Lão đệ khinh thường lão phu đến thế sao?

Dù ai ở trong trường hợp như Vô Tình công tử, tránh sao khỏi ngờ vực trong rượu có chất độc, hắn không vượt ngoài thường tình đó, nên trao chén rượu cho đại hán bên cạnh. Bất ngờ hắn uống cạn mà chẳng việc gì, hắn bỏ ngỏ vô cùng.

Tràng cười, câu nói của Phiền Vân Tẩu Thang Kỳ càng làm cho hắn thêm thẹn, toan thốt mấy lời nhận lỗi, nhưng đột nhiên đại hán đó hét lên một tiếng, nhảy vọt lên không, rơi xuống nhào lộn mấy vòng, máu tươi chết liền.

Vô Tình công tử kinh hãi nhìn đại hán, rồi nhìn Phiền Vân Tẩu, hắn lấy lại bình tĩnh, trầm lạnh giọng thốt:

- Bằng chứng hùng hồn thế kia, còn phải dài dòng làm chi?

Phiền Vân Tẩu cười to:

- Lão phu dành nhiều hảo ý cho công tử, công tử không biết đến chỗ khổ tâm của lão phu lại còn phủ nhận một cách trắng trợn như vậy, bắt buộc lão phu phải có phản, đó là điều vạn bất đắc dĩ, xin công tử lượng thứ nhé!

Vô Tình công tử gằn giọng:

- Hảo ý? Thế ra trận mưa tên vừa rồi, cuộc bao vây kia và chén rượu độc này là hảo ý của lão à? Bồn công tử dù không may, có ra làm sao nữa, liệu gia gia bồn công tử sẽ không bao giờ buông tha cho kẻ tàn nhẫn đâu! Chớ vội đắc ý sớm!

Phiên Vân Tẩu cười lạnh:

- Sự việc đã như thế này, dù muốn dù không cũng không còn dừng bước lại được nữa!

Dù lệnh tôn có nuôi thù dưỡng oán, đó là việc trong tương lai. Công tử nên biết, trên thế gian này, có biết bao điều bất ngờ, nếu một ngày nào đó, lệnh tôn cần đến sự giúp đỡ của lão phu, chắc chắn lệnh tôn sẽ phải quên đi những gì công tử tạo ngộ đêm nay, vì dù công tử có tán mạng nơi tay lão phu đi nữa, lệnh tôn cũng vẫn bỏ qua như thường. Biết đâu lệnh tôn sẽ chẳng cho là công tử quá vô dụng, tự mình làm liệt nghiệp chướng cho mình...

Lão dừng lại một chút, đoạn trầm giọng:

- Để công tử sống là dưỡng một mối họa về sau cho lão phu, dĩ nhiên lão phu chưa muốn chết, lão phu thích sống, sống lâu dài, sống mãi mãi, vì bảo tồn sự sống đó, lão phu cần phải trừ hậu họa. Lão phu tưởng công tử nên thức thời một chút, tránh cho lão phu cái việc hạ thủ làm thương tổn tình bằng hữu của chúng ta!

Thì ra, Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ thấy Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ không giết nổi Âm Dương lệnh chủ, nếu để hắn sống thì có một ngày nào đó, hắn sẽ tiết lộ âm mưu của lão, mà rồi Âm Dương lệnh chủ sẽ không dung tha lão. Muốn được an toàn, lão phải hạ sát Vô Tình công tử để diệt khẩu. Lão đã càn quét trọn vẹn bọn thuộc hạ của Vô Tình công tử, thì lão làm sao để hắn sống?

Sở dĩ lão trở mặt với Vô Tình công tử, là vì âm mưu bất thành, Âm Dương lệnh chủ đã được cứu thoát nạn, lão cần phải tỏ ra mình là tay trung thành, giết Vô Tình công tử, lão được hai điều lợi, vừa trừ hậu hoạn vừa giữ được niềm tin của Âm Dương lệnh chủ, tự nhiên lão phải làm.

Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ bất quá chỉ là một con chim non vừa lìa tổ tìm cái lạ trong vũ trụ bao la, hắn sánh làm sao được với con chim ưng lợi hại là Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ.

Bây giờ, đối phương đã tỏ lộ chân tướng rồi, Vô Tình công tử nghĩ có giảng giải cách nào, vị tất Phiên Vân Tẩu chịu để cho hắn thoát đi? Mà dùng võ công để tranh một lối thoát, thì lại càng vô hy vọng. Hắn cau mày, suy tư tìm một phương sách an toàn.

Nhưng Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ không thể kéo dài thời gian, sợ sanh biến, lão lùi nhanh lại, quát lớn:

- Bắn!

Từng loạt tên rào rào bắn tới, nhằm Vô Tình công tử làm cái đích.

Đảo mắt nhìn quanh bọn thuộc hạ còn lại đang cúi rạp mình sát đất tránh tên, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ hét to:

- Chạy! Theo hướng Tây bắc!

Hai lão nhân hộ pháp vụt đứng lên, mỗi người chụp nhanh một tên thuộc hạ, điểm huyết cho chúng bắt động, đoạn đưa thân xác chúng ra trước mặt làm cái bia đỡ tên, cùng phóng mình chạy theo hướng Tây Bắc.

Vô Tình công tử theo sát lưng họ. Còn lại bao nhiêu thuộc hạ, mặc chúng chết.

Dù hai lão nhân dùng thân xác người che chở trong cuối cùng cũng bị tên bắn trúng, ngã gục. Tuy nhiên, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ may mắn thoát nạn.

Thấy Vô Tình công tử chạy mất, Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ lo ngại ra mặt. Chỉ vì lão manh tâm làm điều phản bội, không dám tỏ lộ với bảy lão già kia trong bọn Bát Tẩu, nên lão âm thầm điều động bọn thuộc hạ thân tín đến chặn và bao vây Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ, không cho ai hay biết gì cả. Số thuộc hạ quá ít và kém tài đó không đủ sức hạ Vô Tình công tử, thành bây giờ lão sợ hãi trước viễn ảnh một cuộc báo thù. Một cuộc báo thù không riêng do Vô Tình công tử phát động, mà còn do Âm Dương lệnh chủ, nếu Công tử họ Tào tiết lộ âm mưu đêm nay.

Nhưng mặc cho sự việc sau này, xảy ra như thế nào, đến lúc đó hãy tùy cơ ứng biến, còn hiện tại thì cứ vót vát được phần nào hay phần ấy, lão truyền lệnh cho bọn thân tín cất lấy đầu lũ thuộc hạ của Vô Tình công tử, chuẩn bị kể công với vị chúa tể Câu Lậu sơn.

Khi lão trở lại Câu Lậu thiên phủ thì sóng gió đã lặng im, các cửa lớn đều đóng kín, đèn đuốc lờ mờ.

Lão xuất phát tín hiệu cho trong phủ biết là lão đã trở về, rồi cùng bọn thuộc hạ gọi cửa định vào.

Bất ngờ tín hiệu vừa phát ra, thuộc hạ vừa gọi cửa thì nhiều loạt tên từ đâu không rõ, bắn ào ào đến lão, làm lão không dám đến gần cửa, phải lui lại ngoài xa hơn tượng.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ sôi giận, quát mắng:

- Bọn khốn kiếp các người, không nhận ra lão phu à! Các người không thấy tín hiệu phát ra sao! Đợi gì nữa mà chẳng...

Một tràng cười lạnh lạnh vang lên từ nơi đầu tường đáp lời lão. Đồng thời vô số ngọn đèn cùng một loạt cháy lên, chiếu sáng rực.

Trên đầu tường bảy lão nhân kết nghĩa với lão cộng thành Bát Tẩu trong Câu Lậu thiên phủ, người nào cũng thủ vũ khí nơi tay, xuất hiện nơi đầu tường, oai nghiêm đứng nhìn lão.

Phiên Vân Tẩu cấp tốc nhún chân bay vọt lên đầu tường, cất giọng bình thường gọi các huynh đệ:

- Các lão đệ bất tất phải tỏ vẻ quá khấn trương, bọn Vô Tình công tử đã bị lão phụ tập diệt rồi!

Bảy lão già cùng hừ nhanh một tiếng, không nói năng gì cả, đồng xuất chưởng đánh tới.

Sự kiện xảy ra trên chỗ tường tượng của Phiên Vân Tẩu, hơn nữa lão lại bị tấn công thành linh khi thân hình còn lơ lửng trên không, chưa kịp đáp xuống đầu tường kịp, trong tình thế đó lão còn làm sao hoàn thủ đón chặn bảy chưởng kinh của bọn Bát Tẩu?

Cấp tốc, lão vọt xuống tấn Thiên Câu Truy buông mình trở lại mặt đất, đồng thời quát to:

- Thế này là nghĩa gì? Tại sao các lão đệ không cho lão phu vào phủ?

Lãnh diện Tẩu Trần Nam Kiếm lạnh lùng thốt:

- Người đã bị xóa tên nơi Câu Lậu thiên phủ rồi. Hãy dẫn bọn chó chồn phản phú của người tìm nơi khác an thân đi, còn bèn mảng về đây làm gì nữa?

Phiên Vân Tẩu sững sốt:

- Lệnh chủ đại ca đã khai trừ ta?

Lãnh diện Tẩu Trần Nam Kiếm trầm giọng:

- Không! Đó là chủ ý của bọn ta!

Phiên Vân Tẩu thở phào, đoạn cười lạnh:

- Thì ra các người hiện tại làm chủ ngược lại Lệnh chủ!

Lãnh Diện Tẩu buông thông:

- Câu Lậu thiên phủ hiện giờ là giang san riêng biệt của bọn ta, dĩ nhiên bọn ta là chủ không còn gì khác!

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ giật mình:

- Lệnh chủ đã bị tử thương! Các người chiếm đoạt Câu Lậu thiên phủ! Các người không hề tưởng đến công ơn kẻ đã tán thành các người à? Nếu không có lão phu uốn ba tấc lưỡi khích động Vô Tình công tử cho hấn bằng lòng hạ độc thủ, thì vị tất Lệnh chủ đã thọ hại!

Đúng theo tình lý, thì quyền chấp chưởng Câu Lậu thiên phủ phải về tay lão phu, các người đâu có thể tâng tận lương tâm cướp quyền đoạt vị như thế? Các người nở vong tình, phụ nghĩa bỏ rơi lão phu à?

Lão dụ giọng tiếp:

- Châu lão đệ! Lão phu với lão đệ thường ngày thăm thiết biết bao, hãy vì lão phu giảng giải cho các lão đệ kia biết thế nào là đạo nghĩa đi!

Phúc Vũ Tẩu Châu Ngô bật cười ha hả:

- Lệnh chủ đối đãi người như thế nào? Người còn manh tâm hãm hại Lệnh chủ được thay, huống hồ bọn ta, còn ai không sợ lòng dạ của người? Thôi đi! Bọn ta nhượng cho người êm thấm mà tìm nơi khác dung thân, như vậy kể cũng đủ tình nghĩa lắm rồi. Nếu biết khôn, thì nên đi cho sớm!

Phiên Vân Tẩu dặm chân, cảm hờn:

- Đúng là một lũ phụ nghĩa vong ân! Sẽ có ngày nào đó, lão phu cho các người phải hối hận về việc làm hôm nay!

Quang Phong Tẩu Đặng Thông cười ha hả:

- Lúc người lúc ta lão Thang ạ! Dù chúng ta hôm nay được cái lợi như thế này chẳng quả là một dịp may, chứ chưa phải là do một âm mưu hiểm độc mà thành đắc tội với lệnh chủ! Ngày nào đó, Lệnh chủ trở về đây, bọn ta vẫn là những bằng hữu tốt của lệnh chủ, chứ còn người, người nên chuẩn bị đón chờ những sự bất ngờ đi là vừa! Hậu quả của việc làm hôm nay chắc chắn không mang một điều lợi gì cho người sau này! Ha ha! ta tưởng người không nên nuôi dưỡng cái ảo vọng trở về Câu Lậu thiên phủ bất cứ bằng mọi phương cách nào.

Phiên Vân Tẩu rùn mình:

- Vậy ra lệnh chủ chưa chết?

Vô Thường Tẩu Vương nhất Đa bủi môi:

- Ai bảo là Lệnh chủ đã chết? Bất quá vì một cơn phần uất, lệnh chủ rời biệt Câu Lậu sơn trong một thời gian, bắt buộc chúng ta phải tạm thời quyền nhiếp mọi sự thay người, nào ai biết ý tứ của Người ra sao?

Phiên Vân Tẩu hoang mang lo ngại:

- Còn phu nhân và tiểu thơ?

Vô Thường Tẩu đáp:

- Sau khi giải cứu lệnh chủ, họ không nói năng một lời, mặc ai nấy đi! Không rõ họ đi về phương trời nào!

Dừng lại một chút Vô Thường Tẩu nhấn mạnh:

- Câu Lậu thiên phủ không còn là nơi dung thân của người, mà từ nay, bắt đầu người có gặp hoặc lệnh chủ hoặc Vô Tình công tử, ta tưởng người nên sớm có biện pháp an toàn, nếu không thì nguy hại đến bản thân đó.

Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ đến lúc đó mới biết rõ thực sự. Lão càng lo sợ hơn nữa là lão biết rõ tánh khí của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái, sự việc hôm nay Lệnh chủ sẽ đổ tất cả lên đầu lão.

Lệnh chủ bất ngờ bỏ đi, là vì thẹn với cái nhục bởi đêm nay. Lệnh chủ càng thẹn, niềm phẫn nộ đối với lão càng nặng, càng sâu, dĩ nhiên lệnh chủ sẽ tìm lão mà hỏi tội phản bội của lão.

Ngoài ra, Vô Tình công tử đối với lão có cái oán khí ngất trời, dù lão có hy sinh tánh mạng để cuộc lại hành động đêm nay cũng không làm sao tiêu tan oán khí đó. Mất Vô Tình công tử, lão còn nơi nào khác để nương tựa trong những ngày tháng tới đây đây giống tổ bão bùng?

Lão ngậy người, đứng lặng tại chỗ.

Bên trên đầu tường, đèn đuốc đã tắt, bảy lão già rút đi mất lúc nào, Phiên Vân Tẩu không hay biết.

Bọn thuộc hạ của lão chứng kiến cuộc đối thoại giữa lão và bảy lão nhân kia, đã thấy viễn ảnh tương lai đen tối đầy nguy hiểm như thế nào, lặng lẽ rút êm, bỏ mặc một mình lão tại đó.

18. Một Môn Phái Lạ

Nhờ công lực thâm hậu, sau một lúc ngất xỉu hôn mê, Âm Dương lệnh chủ tỉnh lại.

Vốn hung bạo thành tánh, lại nông nổi hồ đồ, vừa tỉnh lại không cần xét suy ai đã cứu nạn cho mình, lão vung tay đánh một chưởng vào người Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh ngồi bên cạnh lão.

Không phòng bị, Thanh Liên Ngọc Nữ bị bắn vọt ra xa. May mắn cho nàng là công lực của Âm Dương lệnh chủ chưa hoàn toàn khôi phục, nàng tuy hứng trọn chưởng kinh văng ra xa, nhưng không đến nỗi bị thương tổn.

Băng Điện Hằng Nga trông thấy Âm Dương Lệnh chủ quá lỗ mãng, hồ đồ như thế, nổi giận mắg:

- Lão quái vật vẫn chứng nào tật ấy! Có chết cũng đáng đời! Mẹ con ta cứu người thật uổng công!

Bà bước tới đỡ Thanh Liên Ngọc Nữ đứng lên, lo lắng hỏi:

- Con có bị thương không?

Thanh Liên Ngọc Nữ lắc đầu đưa mắt nhìn về khổ sở trên gương mặt Âm Dương lệnh chủ, thương cảm lão vô cùng, nàng rời mẹ chạy đến lão rung rung giọng gọi:

- Gia gia!

Vì quen tánh mà thành bạo tay, chứ thực ra Âm Dương lệnh chủ không cố ý có cử chỉ phũ phàng với con gái, nghe Băng Điện Hằng Nga mắg cho mấy tiếng lão tỉnh ngộ hổ thẹn vô cùng.

Nhưng cũng cùng một lúc, niềm phẫn hận xa xưa đối với Băng Điện Hằng Nga vùng dậy. Niềm phẫn hận đó cộng thêm với cái sỉ nhục hiện tại bởi lão thảm bại trước con mắt của người vợ củ, sự kiện đó khích động mạnh lòng tự ái của lão, bất giác lão hét lên:

- Đứng lại!

Lão giận vợ, hổ thẹn với vợ, lão lại quát con, thiết tưởng trên đời này không có ai vô lý hồ đồ bằng lão.

Trong khi Thanh Liên Ngọc Nữ sững sốt dừng lại, lão cao giọng hướng sang Băng Điện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh:

- Tiện phụ! Người từng tuyên bố là chẳng bao giờ để bước trở lại Câu Lậu thiên phủ kia mà! Ta tưởng người không quên!

Thanh Liên Ngọc Nữ hy vọng dịp này sẽ mang lại hòa khí giữa song thân nàng, ngờ đâu hai người động mở miệng là chống chọi nhau, chống từ lời nói, chống từ cử động nhỏ nhất, nàng khổ tâm biết bao!

Nàng nhìn cha gọi:

- Cha!

Rồi nàng nhìn mẹ, gọi:

- Mẹ!

Nàng thiết tha van cầu:

- Song thân ơi! Tại sao song thân mãi mãi bất hòa với nhau như thế? Đời người định hẹn trăm năm, thoáng mắt là đầu xanh biến thành đầu bạc, tại sao không bình tâm tĩnh khí diệt tự ái, để duy trì hạnh phúc gia đình! Song thân ơi! Con mong song thân nghỉ lại, vì tuổi già song thân, vì tuổi trẻ của con, vì tương lai của con!

Nàng quỳ xuống, lạy hai đấng sanh thành.

Băng Điện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh mềm lòng, xúc động buông rơi đôi dòng lệ cảm.

Bà đưa ánh mắt nhìn qua màn lệ trắng vào mặt Âm Dương lệnh chủ.

Lệnh chủ là con người cao ngạo hiếu động, sinh cường trước cảnh con khổ, vợ buồn, cảm thấy bối rối vô cùng. Lão bối rối, lão thẹn đáng lý ra lão phải ăn năn, song lão chẳng khi nào chịu kém một ai, cái tính thần bất khuất đó, lão vốn giữ đối với chính vợ con lão, thì cái khổ cái buồn của vợ con lão hiện tại chỉ làm cho lão bực thêm chứ mong gì tạo một ảnh hưởng tốt đẹp cho lão hướng thiện hồi đầu.

Gia dĩ cái nhục bại vừa qua trước bọn Thập nhị Thú của Vô Tình công tử còn làm cho lão tức uất đến có thể chết người, khí uất đó không nơi phát tiết.

Không phát tiết được lá lão đau đầu, lão luôn luôn nghĩ đến sự nhục hận còn lòng dạ nào suy ngẫm những lời nói chí tình, còng lòng dạ nào tiếp nhận ánh mắt thiết tha của con, của vợ?

Lão thờ người một lúc. Đột nhiên, lão ngẩng mặt lên không bật cười cuồng dại, cười một lúc, lão đưa tay vào áo lấy ra viên Huyết Ngọc Như Ý, quăng đến trước mặt Băng Điện Hằng Nga.

Lão không nói ra lời và lão bỏ đi luôn.

Thanh Liên Ngọc Nữ kêu lên:

- Cha!

Nàng lại chạy theo nhưng Băng Điện Hằng Nga kịp thời ngăn chặn:

- Con! Hãy để cho cha con đi! Cha con sẽ suy nghĩ nhiều về mẹ con ta con ạ! Trao trả Huyết Ngọc Như Ý lại cho mẹ, là cha con đã hối hận ăn năn rồi đó.

Bà thở dài nói tiếp:

- Mẹ chỉ mong lần này cha con tỉnh ngộ hoàn toàn để trở về với mẹ con ta, tạo lại hạnh phúc gia đình!

Ngoài mặt bà tỏ ra lạnh nhạt với chồng, nhưng bà là kẻ có lòng, bà vẫn yêu kính chồng, có điều tình cảm đó vô cùng kín đáo trong thời gian qua, hai vợ chồng cách biệt nhau, không phải vì ý nhạt tình phai mà là vì tâm tưởng bất đồng, không chịu được những hành vi của nhau mà mỗi người phải sống một nơi, tìm riêng cảnh.

Thanh Liên Ngọc Nữ lắng dịu mềm đau, giục mẹ:

- Mình đi thôi mẹ!

Băng Điện Hằng Nga cúi mình nhặt viên ngọc cầm tay, nhì con gái:

- Con đi theo mẹ?

Thanh Liên Ngọc Nữ gật đầu thoáng đỏ mặt:

- Câu Lậu thiên phủ là gia cư của cha, cha đã bỏ đi rồi, con còn ở đây với ai? Con phải theo mẹ chứ? Hơn nữa mình còn việc kia...

Băng Điện Hằng Nga gật đầu bảo:

- Con hãy gọi Bát Tẩu đến đây gặp mẹ!

Thì ra hai mẹ con giải nạn cho Âm Dương lệnh chủ rồi, cả hai chỉ ở quanh quẩn tại Câu Lậu sơn, chứ chưa đi nơi khác.

Đã biết tâm địa và mưu đồ của Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ dĩ nhiên Thanh Liên Ngọc Nữ chỉ mời bảy lão nhân thôi. Dù lúc đó nàng có muốn mời luôn Thang Kỳ cũng không gặp lão vì lão đã dẫn thuộc hạ chặn đón Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ.

Sau khi Băng Điện Hằng Nga giao phó Câu Lậu thiên phủ cho bảy lão nhân quản trị, Thanh Liên Ngọc Nữ thu góp các vật dụng tùy thân, rồi cùng mười sáu nữ tỳ thân tính theo Băng Điện Hằng Nga về tuyệt cốc tại Vân Khai Đại sơn. Đến nơi nàng an trí bọn tỳ nữ, sắp xếp nơi ăn chốn ở xong xuôi, rồi cùng mẹ lên đường, truy tầm tung tích Triệu Sĩ Nguyên.

* * * Bị Âm Dương lệnh chủ đánh một chưởng, Triệu Sĩ Nguyên ngất đi, trong lúc dở mê dở tỉnh chàng phảng phất nghe có người gọi lên hai tiếng “tam ca”. Sau đó chàng mê mang luôn, không còn nghe gì nữa cả.

Đến khi chàng tỉnh lại mới phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường kỹ bằng đá, trong một tòa động phủ.

Nhìn thoáng qua chàng thấy chỗ chàng nằm mườn tượng tòa thạch thất mà trước đó Vô Danh công tử có đưa chàng đến một lần.

Bất giác chàng buột miệng gọi:

- Tứ đệ!

Rồi chàng uốn lưng định ngồi dậy.

Nhưng vừa dùng sức ngồi lên chàng nghe đau nhói ở tim, đau vô tưởng, chàng kêu oái lên mấy tiếng, miệng hộc hai búng máu tươi.

Chàng mê mang trở lại.

Vừa lúc đó, một bóng người màu vàng bước vào phòng trông tình trạng chàng, dậm chân thầm mắng:

- Chết mất!

Bóng người đó lắc đầu thở dài đưa tay điểm vào bảy nơi yếu huyệt của chàng.

Bóng người đó dĩ nhiên là lão nhân áo vàng đã cướp chàng trên tay Thanh Liên Ngọc Nữ trong tuyệt cốc tại Vân Khai đại sơn.

Điểm huyệt chàng xong, lão nhân đi tới đi lui quanh phòng, gương mặt trầm trầm, tỏ ra có điều lo nghĩ nặng nề.

Lão đi tới đi lui một lúc, thì vẻ lo lắng tiêu tan dần, sau cùng lão tỏ vẻ bình thường lại.

Lão gật gật đầu tự lẩm nhẩm:

- Phải! Phải làm như vậy! Chỉ có cách ấy thôi! Không thể làm khác nữa!

Lão bước lại gần Triệu Sĩ Nguyên, đưa tay điểm nhanh như hạt mưa rơi xuống mười huyệt: Tam lý, Khí xã, Thần môn, Trung trũ, Khí ải, Thiên tỵ, Trung xung, Nhật nguyệt, Ngọc đường, Phân thủy, Ngọc dịch và Ngạc hổ.

Tiếp theo đó, lão đặt một bàn tay nơi huyệt Đan điền của chàng, truyền ngươn dương hội lực qua cơ thể chàng.

Một lúc sau, tiềm lực của Triệu Sĩ Nguyên bị kích động, chàng tỉnh trở lại mở mắt ra, nhưng mắt còn hoa lên, chàng không trong tấy gì được rõ rệt cả.

Phải lâu lắm chàng mới tự định nhãn lực, phát hiện ra cụ già áo vàng ngồi bên cạnh chàng, mồ hôi vả ra ướt cả lưng áo. Chàng hết sức kỳ quái toan ngồi dậy, nhưng cũng như lần trước, chàng không còn nhích động nổi, khí lực tiêu tan, xương cốt như rời từng đốt từng mảnh. Chàng chỉ còn có cách nằm ý tại đó, gật gật đầu định mở miệng tỏ lời cảm tạ. Lão nhân vội xua tay ngăn lại:

- Thương thể của ngươi nặng lắm, lão phu phải mất hết bảy ngày mới nối tiếp được các đường kinh mạch đứt đoạn của ngươi đó. Lão phu tưởng là ngươi qua khỏi cơn nguy, nên vừa rồi bỏ đi ra ngoài một lúc, bắt ngờ ngươi tỉnh lại định ngồi lên nên chấn động cơ thể, phải mửa máu hôn mê trở lại. Suýt chút nữa táng mạng ngươi rồi?

Mẹ Triệu Sĩ Nguyên nổi tiếng về y thuật, thiên hạ tôn bà là Nữ hoa Đà, chàng cũng được mẹ truyền cho sở học nên biết rõ, bệnh mới thì dễ trị còn bệnh củ tái phát thì rất khó chữa, chàng cho biết như thế, bất giác hãi hùng kinh khiếp, tự trách mình vô ý làm cho lão nhân phải khổ nhọc chữa trị đi chữa trị lại mấy lượt, chàng áy náy xốn xang hết sức, chỉ muốn thoát lời cảm tạ.

Lão nhân biết ý chàng, lại xua tay ngăn chặn một lần nữa:

- Tạm thời phải giữ sự im lặng, không nên nói năng cử động gì cả? Hãy nghe lão phu nói đây. Lão phu cùng lệnh tôn Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân đại hiệp chỉ có duyên may được một lần gặp mặt, chứ chẳng có giao tình thân mật gì, nhưng lão phu hằng kính phục hào tâm hiệp khí của Lệnh tôn, nên cố hết sức mình cứu người khỏi nạn, đó cũng là phương cách thay mặt giang hồ đáp nghĩa lệnh tôn đối với những gì người đã làm cho võ lâm từ bao lâu nay.

Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười, không nói gì, bởi lão nhân đã cấm chàng nói năng, sợ chấn động kinh mạch.

Lão nhân áo vàng, chính nghiêm sắc mặt, nói tiếp:

- Lão nhân có biện pháp chữa lành thương thế cho người, và giúp người phục hồi công lực, nhưng điều đó là cả một vấn đề tạo nhiều khó khăn cho người. vậy lão phu phải nói cho người rõ để người còn suy nghĩ rồi cho lão phu biết ý kiến.

Triệu Sĩ Nguyên vụt thốt quên cả lời dặn dò của lão nhân:

- Dù gặp khó khăn thế nào vẫn bối cũng không biết sợ.

Lão nhân áo vàng lắc đầu:

- Không! Điều khó khăn ở đây không phải là một việc làm mà là một cuộc xử trí do tâm trí của người. Lão phu đã nghĩ kỹ lắm rồi, chỉ sợ người không thể chấp thuận.

Triệu Sĩ Nguyên lại muốn biểu thị ý tứ của mình lão nhân áo vàng khoát tay chặn:

- Lệnh tôn hiện tại chưa được lực tu ẩn, lại ẩn cư suốt hai mươi năm dài rồi nhường vị cho người chắc bên trong sự tình có nhiều phức tạp trọng đại lắm!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu toan đáp, lão nhân lại chặn:

- Người khỏi phải nói gì cả, nếu ta nói điểm nào đúng ý người, người cứ gật đầu là đủ.

Rồi lão tiếp:

- Như vậy không cần tìm hiểu lão cũng biết là hiện tại người có một trách nhiệm quan trọng bên mình!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu.

Lão nhân tiếp:

- Vấn đề lão phu sắp nói đây liên quan đến trọng trách của người.

Triệu Sĩ Nguyên không đành được nóng nảy, buột miệng hỏi:

- Quan hệ làm sao?

Lão nhân thở dài:

- Điều khó khăn nhất là lão phu muốn người từ bỏ trách nhiệm đó chấp thuận làm môn đệ của lão phu!

Triệu Sĩ Nguyên nghĩ thầm:

“Điều đó có gì là khó khăn đâu? Chỉ cần lão là người chánh trực quân tử, thì ta kính lão làm sư phụ, phỏng có ngại gì? Còn như bảo ta từ bỏ trách nhiệm thì có khác nào cưỡng bách ta hành động ngược lại chánh nghĩa dù sự cưỡng bách đó có những lý do chánh đáng! Biết đâu lão có một mưu đồ ám muội nào đó, nhân ta lâm nạn, lão cố lung lạc ta, hướng ta sang con đường bại hoại!” Chàng không nói ra nhưng thần sắc của chàng biểu lộ rõ rệt cảm nghĩ đó.

Lão nhân cười khổ:

- Tại sao lão phu phải nói người từ bỏ trách nhiệm? Phàm môn phái nào cũng có trách nhiệm? Phàm môn phái nào cũng có quy luật riêng biệt của nó, bốn môn cũng thế. Người trong bốn môn nếu chưa đến tuổi sáu mươi thì không được bôn tẩu giang hồ, cho nên một khi người gia nhập bốn môn muốn làm gì đi nữa người cũng phải đến sáu mươi tuổi trở đi, như vậy có khác nào từ bỏ trách nhiệm?

À! Ra thế! Triệu Sĩ Nguyên thở phào, thầm trách mình quá nghi kỵ lão, lão có hảo ý như vậy mà chàng nghĩ xấu cho lão, chính chàng mới là kẻ xấu.

Rồi chàng tự hỏi tại sao muốn được lão chữa trị thế chàng phải trước tiên bái lão làm sư phụ?

Lão nhân lại tiếp:

- Trong khu đất của bốn môn có một loại cây quả đỏ có cái công hiệu thay xương đổi lột, cải tử hoàn sanh. Quả đó sẽ là thần dược chữa trị thương thế cho người. Vì quả đó sanh sản rất ít cho nên nó không được phổ cập đến người đời như hoài bảo cứu nhân độ thế của bốn môn... Do đó chỉ có những người trong bốn môn mới được hưởng dụng mà thôi. Muốn chữa trị cho người phải cần quả đó, muốn luôn dụng quả đó, phải

cần là người trong bốn môn. Vì vậy lão phu muốn người làm đồ đệ của lão phu, rồi nhân tư cách đó, lão sẽ hỏi chuông môn sư diệt, tặng người một quả. Bây giờ thì người đã rõ cái ý của lão rồi, người hãy suy nghĩ quyết định thái độ.

Lão giải thích xong, thở dài tỏ ra lão khổ tâm vô cùng.

Những sự kiện như thế, nếu luận về cái lẽ tồn vong duy nhất, phàm con người ai cũng thích sống, không ai chịu chết bao giờ, mà thích sống là chấp thuận ngay, không cần phải đắn đo cân nhắc lâu.

Song, Triệu Sĩ Nguyên mang trọng trách nơi đôi vai, hiến thân trọn vẹn cho võ lâm, tự nhiên chàng không thể nhốt mãi mình trong chốn thâm sơn cùng cốc, đến khi đầu bạc răng long mới xuất hiện trên giang hồ. Như vậy có khác nào chàng đã chết đi!

Thà hiện tại chàng có chết, thì chàng cũng chết với danh nghĩa một Long Phụng lệnh chủ, chứ chàng sống làm chi để mãi đến ba bốn mươi năm sau tái hiện trên đời với danh nghĩa một môn đồ của phái lạ?

Chàng lắc đầu, nhưng không nói gì cả.

Chàng lắc đầu là tỏ vẻ chàng không phải một con người tham sống, cầu tử sống, mơ hồ sống, không chủ trương, không nghĩa vụ. Chàng muốn sống cái khiếp giá áo túi cơm, hưởng hồ chàng phải bội nghĩa mà sống.

Lão nhân áo vàng thấy chàng kiên quyết xem cái chết nhẹ hơn bông, vừa thần phục ý chí của chàng vừa thẹn với đề nghị của mình, lão buột miệng kêu:

- Người đúng là một bậc anh tài!

Rồi lão then:

- Bỏ đi đề nghị đó là lão phu vô phương cứu chữa người! Lão phu thẹn mình không giúp ích gì được cho một bậc anh tài, đành khoanh tay mà nhìn người đi lần vào cái khổ! Người có điều gì cần ủy thác lão phu chăng? Cứ nói đi, lão phu hứa sẽ đem hết sức mình, làm tròn điều giao phó!

Triệu Sĩ Nguyên phấn khởi một niềm tin, nhưng từ chối:

- Việc của văn bối có nói ra cũng cảm bằng vô ích. Vả lại văn bối không muốn làm phiền đến ai!

Lão nhân áo vàng tỏ ý tha thiết:

- Đừng ngại! Hoặc giả người có điều gì cần nhắn nhủ về môn phái, lão phu sẽ cán đán cho!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu.

Lão nhân tiếp:

- Đối với bốn phái, người có ý kiến gì?

Triệu Sĩ Nguyên thành thật:

- Văn bối chưa biết rõ quý môn phải ra sao thì làm gì có ý kiến? Song môn phái nào cũng thế nếu biết tu chánh, biết hành hiệp thì võ lâm sẽ hưởng phúc vô cùng! Giang hồ sẽ thanh bình vô cùng!

Lão nhân áo vàng cười nhẹ:

- Người nói phải! Mà người trong bốn phái cũng đã nghĩ như người! Chỉ vì ...

Lão chưa dứt câu, bên ngoài có tiếng chân vang lên.

Lão nhân vội đứng chặn nơi cửa động, cao giọng hỏi:

- Ai?

Một vọng nói thanh sáng vọng vào:

- Trình Huỳnh Long Ngũ sư thúc! Có chuông môn nhân đến!

Lão nhân ạ lên một tiếng rồi im lặng.

Chỗ chàng nằm cách cửa động khá xa, lại không ngay tầm mắt. Triệu Sĩ Nguyên không rõ lão nhân áo vàng làm gì sau tiếng ạ. Chàng ước đoán lão bước ra ngoài, ngênh tiếp chuông môn nhân.

Đã xem nhẹ cái chết, đã biết mình không hy vọng sống sót, Triệu Sĩ Nguyên còn lo ngại gì nữa. Chàng cảm thấy tinh thần lâng lâng nhẹ, tâm tư sáng khoái vô cùng. Chàng bình thản chờ cái chết. Độ phút sau, chàng nghe có tiếng người cách vách, tiếng đó vang lên một lúc rồi im lặng. Không để ý đến mọi vật bên ngoài, không còn ai đàm thoại nữa, Triệu Sĩ Nguyên nhắm mắt lại dưỡng thần.

Đột nhiên từ bên ngoài, một thiếu nữ vận chiếc áo màu lông ngỗng tiếng vào. Có lẽ thiếu nữ đó vô tình mà đến, chứ không có ý tìm kiếm ai cả, cho nên vừa trông thấy có người nằm trên giường đã hết sức lấy làm lạ. Động tính hiếu kỳ, nàng bước đến cạnh giường xem cho biết là ai.

Tiếng bước chân của nàng làm kinh động đến Triệu Sĩ Nguyên, chàng mở mắt ra nhìn nàng, đúng lúc nàng nhìn chàng. Cả hai cùng kêu khẽ một tiếng kinh ngạc.

Thì ra thiếu nữ không xa lạ gì đối với chàng. Nàng là Dung Nhi, người đã cứu chàng một lần tại Quân Sơn, vùng Động đình hồ.

Dung Nhi có tánh tình hết sức cẩn thận, Triệu Sĩ Nguyên vừa mở mắt, nàng khoát tay bảo chàng im lặng rồi bước tới gần hơn, nhìn chàng kỹ hơn.

Không rõ nghĩ sao, nàng trách nhẹ:

- Người là một con người hết sức kỳ quái, cho đến tự người mà cũng không chịu đựng mình nổi thì còn ai chịu đựng nổi?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài lắng sang đề khác:

- Không ngờ lúc sắp sửa về bên kia thế giới lại có dịp gặp lại cô nương để tỏ lời cảm tạ và chào biệt lần cuối cùng!

Dung Nhi lấy làm lạ:

- Sự tình như thế nào mà người tuyệt vọng đến thế? Hay là Ngũ sư thúc đã biết được người học lén võ công của bốn môn?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không phải vậy đâu. Lão tiên bối áo vàng cứu tại hạ đem về đây và mọi việc xảy đến cho tại hạ là do tại hạ tự hại lấy mình...

Dung Nhi nhướng cao đôi mày:

- Người hãy thuật đại khái việc gì đã xảy đến cho người ta nghe xem nào!

Triệu Sĩ Nguyên đem tình hình mang trọng thương mà không phương cứu chữa tóm lược cho nàng nghe.

Dung Nhi trầm ngâm một lúc, bỗng kêu lên một tiếng. Tiếng kêu của nàng làm kinh động lão nhân áo vàng. Lão bước vội vào phòng trách:

- Dung Nhi con làm gì mà la hét như vậy?

Dung Nhi đưa tay chỉ Triệu Sĩ Nguyên:

- Đệ tử nhận ra y!

Lão nhân áo vàng biến sắc:

- Nói nhầm, con gặp hắn nơi nào?

Dung cô nương chính sắc mặt:

- Trên Quân sơn tại Động đình hồ, y là người đã học võ công nơi tên phản nghịch Ngô Độc Hạc đó!

Lão nhân càng biến sắc:

- Hắn? Hừ! Con còn nhỏ tuổi quá, đừng ăn nói hồ đồ mà hãm hại người tốt đấy!

Dung Nhi thấy thái độ bất thường của lão nhân, lại kêu lên:

- Ngũ sư thúc! Việc gì đã xảy ra chứ?

Vừa lúc đó một thiếu nữ vận áo mầu huyền đẹp như người trời bước vào.

Lão nhân áo vàng nghiêm giọng:

- Chưởng môn nhân! Thiếu niên này là bằng hữu của Ngu thúc, hấn lâm trọng bệnh.

Dung Nhi không giữ gìn ý tứ làm ầm lên, thành kinh động đến chưởng môn nhân, chứ chẳng có gì lạ. Chưởng môn nhân có thể an tâm trở về đi!

Thiếu nữ hừ một tiếng buông gọn:

- Có thật vậy chăng?

Lão nhân áo vàng khẽ đưa mắt nhìn Dung Nhi một thoáng.

Qua khẩu khí của Chưởng môn nhân, lão biết là sự tình không thể dấu diếm được nữa, Chưởng môn nhân có ý tra cứu rõ rệt. Cho nên lão đưa mắt ra hiệu, ngầm bảo Dung cô nương cứ nói sự thật.

Dung cô nương thốt:

- Y chính là thiếu niên mà mình muốn tìm đó!

Thiếu nữ diễm kiều đưa mắt sang lão nhân áo vàng:

- Hiện giờ thì Ngũ thúc đã biết hấn là ai rồi!

Nàng không nặng giọng, không nghiêm sắc mặt song oai khí đã biểu lộ rõ ràng.

Lão nhân thoáng đỏ mặt, hơi cúi thấp đầu một chút:

- Ngu thúc thật tình không biết!

Thiếu nữ diễm kiều vẫy tay:

- Bồn tọạ không trách cứ Ngũ sư thúc đâu!

Lão nhân nghiêng mình:

- Đa tạ chưởng môn nhân!

Thiếu nữ diễm kiều dạy qua Dung nhi:

- Người mang thiếu niên đó đến Thanh Cung, chiếu luật nghi ta xử.

Dung cô nương vòng tay:

- Xin tuân lệnh chưởng môn!

Nàng cúi mình xuống, toan bế xốc Triệu Sĩ Nguyên. Lão nhân lo sợ cho tánh mạng chàng, bắt chấp sự hiện diện của Chưởng môn nhân, hét to:

- Hãy khoan!

Dung cô nương giật mình, thu nhanh tay lên.

Thiếu nữ diễm kiều diễm một nụ cười:

- Có lẽ sư thúc xa rời Thánh cung quá lâu, nên quên đi giới luật phần nào....

Lão nhân áo vàng hấp tấp thốt:

- Ngu thúc có việc muốn trình cho chưởng môn rõ, xin Chưởng môn cho phép lão tỏ bày!

Thiếu nữ diễm kiều trầm ngâm một lúc chùng như cổ gẳng lăm mới có đủ kiên nhẫn, rồi qua kiên nhẫn đó nàng chấp nhận lời yêu cầu của lão nhân:

- Sư thúc cứ nói!

Lão nhân áo vàng từ từ trình:

- Thiếu niên là Triệu Sĩ Nguyên, con của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân...

Thiếu nữ diễm kiều gật đầu:

- Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân cũng là một nhân vật trong võ lâm!

Câu nói đó chứng tỏ phần nào Chưởng môn nhân không có ác ý đối với gia đình họ Triệu, lão nhân áo vàng cảm thấy một niềm hy vọng bừng lóe lên, nhưng đột nhiên thiếu nữ diễm kiều lạnh lùng buông gọn:

- Tuy vậy kẻ nào phạm vào qui luật bốn môn, kẻ đó là ai vẫn phải bị nghiêm trị như thường.

Lão nhân áo vàng giật mình, tâm tư như cô động hẳn lại.

19. Hữu Vi Vô Vi

Lão nhân áo vàng tên Huỳnh Ngươn Long, ngoại hiệu Thiên Du Tử, cau mày một lúc rồi thở dài:

- Triệu công tử bị thương nặng lắm, ngũ tạng lục phủ đã sai lệch vị trí mất rồi, tâm mạch thì đứt đoạn một phần lớn chỉ sợ Chưởng môn không còn kịp đưa hân về Thánh cung tại Linh sơn mà nghị xử theo quy luật!

Lão dừng lại một chút đoạn tiếp:

- Trong tình trạng đó, về đến Thánh cung, hân chỉ còn là cái xác không hồn, có lẽ nào Chưởng môn quên rằng bốn phái không hề truy cứu đến những kẻ đã chết chẳng? Thiết tưởng cái mỹ đức truyền thống đó đáng được duy trì ...

Giọng lão trở nên rung rung, vẻ mặt lão trở nên cương quyết, lão nói tiếp:

- Phạm hành sự, là phải trông quyền đạt biến mà biết biến quyền thì nắm cơ thành tựu dễ dàng, bởi có biến quyền mới chiếm được tiện nghi. Xưa nay, Chưởng môn từng tổ ra khoan hồng đại độ, sao giờ đây không thể rộng tình chấp nhận một ngoại lệ, tạo cái đức cả nhân cho giòong máu hào hiệp kia được nổi truyền, người có thay ta tạo nên hạnh phúc cho võ lâm, cho cả nhân loại!

Thiếu nữ diễm kiều cau mày, trầm ngâm một chút đoạn cương quyết lắc đầu:

- Sư thúc có lý, nhưng bốn tọa không thể chấp nhận ban một ân huệ ngoại lệ cho hân, bởi lẽ hân chưa chết! Hân còn sống là hân bị truy cứu như thường.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long lại thở dài lộ vẻ thất vọng ra ngoài mặt.

Thiếu nữ diễm kiều đưa ánh mắt đẹp tuyệt vời sang lão trầm giọng thốt:

- Thảo nào trong hàng trưởng lão bốn môn, ai cũng bảo là Tam sư thúc và Ngũ sư thúc không trọn vẹn phục tùng quy luật!

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long giật mình hấp tấp phân trần:

- Ngu thúc đâu có ý đó!

Thiếu nữ khẽ thở dài:

- Bốn tòa không trách gì các vị sư thúc đâu, bất quá bốn tòa nên lên cảm nghĩ của các vị kia thôi mà ...

Dù nàng nói thế nào, lão nhân vẫn áy náy không an lòng bởi câu nói của nàng không có gì rõ rệt cả. Mà ...? mà sao? Nàng có ý tứ gì? Tại sao nàng không nói luôn?

Nàng diễm một nụ cười khổ, nụ cười vừa tắt, nàng lấy lại vẻ nghiêm nghị của một Chưởng môn nhân trầm giọng tiếp:

- Ngũ sư thúc ạ! Sư thúc luận việc theo cái tình, quên hẳn cái lý đương nhiên của nó.

Trong chức vụ chương môn, bằng mọi cách bốn tòa phải duy trì bảo vệ qui luật của môn phái, không vì gì một lẽ gì dung thứ cho bất kỳ ai vi phạm quy luật đó. Triệu công tử đã nhìn trộm tuyệt học của bốn môn, là có tội, hễ có tội thì phải được đưa về Thánh cung trên Linh sơn chiếu luật nghiêm trị. Sự thúc dục vào tư mà bốn tòa chấp cái công, nếu bỏ công theo tư thì làm sao Chương quản môn phái đúng theo tôn chỉ của tiền nhân?

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn như thương thế của Triệu công tử có nặng nhẹ như thế nào, hắn có thể sống hay phải chết, xin sư thúc đừng bận tâm lo nghĩ, bốn tọa đã có biện pháp.

Thốt xong, nàng lấy trong mình ra một chiếc bình bằng ngọc màu xanh biếc, mở nút đốc một hoàn thuốc đỏ nơi lòng bàn tay, một mùi thơm dịu bốc từ hoàn thuốc, thoảng trong không khí, chỉ ngửi mùi thơm đó, ai ai cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long, nhân vật thuộc đời trên Chương môn nhân còn lạ gì hoàn thuốc đó? Viên thuốc đó có cái tên là Đại Thánh Kim Đơn, một loại kỳ dược có công hiệu huyền diệu, công hiệu hơn cả quả đỏ mà Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long đã khoa trương với Triệu Sĩ Nguyên trước đó, bởi nó được chế luyện bằng quả đỏ hợp với mấy loại linh dược kỳ thảo trên đời.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long ư lên một tiếng buột miệng kêu:

- Đại thánh kim đơn!

Thiếu nữ diễm kiều chính sắc nói:

- Vì lý do duy trì và bảo vệ quy củ bốn môn, bắt buộc bốn tòa phải hy sinh một viên thuốc quý. Sư thúc nghĩ như thế nào?

Một viên Đại thánh kim đơn, chẳng những chữa lành nội thương trầm trọng của Triệu Sĩ Nguyên mà còn tăng gia nội lực của chàng ngang với mười năm luyện tập.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long trầm nghĩ:

“Thời gian dù ngắn dù dài, đâu có thể đưa đến một cơ hội thuận tiện, ta hãy để cho Chương môn chữa trị nội thương hắn, có đảm đảm bảo trì đây về đến Thánh cung, dọc đường lại chẳng xảy ra những điều bất ngờ. Và biết đâu những cái bất ngờ đó giúp cho hắn thoát nạn?” Lão có tầm mắt rộng, bộ óc nghĩ xa, luôn luôn lão quan tâm đến đại cuộc võ lâm, mà lão thì với mớ tuổi đã cao, với quy củ khắc khe của môn phái lão không hy vọng gì tạo dựng phi thường cho võ lâm, lão phải nghĩ đến Triệu Sĩ Nguyên, luôn luôn nghĩ đến chàng, cho nên sự quyết định của thiếu nữ diễm kiều đã cởi mở tâm tư lão rất nhiều. Lão buột miệng tán:

- Dù vật đúng lúc, đúng việc, đúng người thu hoạch nhiều điều lợi, Chương môn quả thật làm một việc kỳ tài, mọi cử động đều đúng phép hợp lý, thuận tình. Dù Triệu công tử có phạm quy luật nghiêm khắc của bốn môn mà mất mạng đi nữa, cũng không hờn oán được.

Thiếu nữ diễm kiều nhẹ bước đến đầu giường Triệu Sĩ Nguyên hơn, cất tiếng hỏi:

- Triệu công tử! Chúng tôi đã nói gì với nhau, công tử có nghe rõ hết chứ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phải!

Thiếu nữ tiếp:

- Hiện giờ công tử hãy uống viên thuốc này trong mười hai giờ nữa công tử có thể cùng bốn tòa lên đường.

Triệu Sĩ Nguyên cố gom tàn lực, cao giọng thốt:

- Không!

Một tiếng không, có thể chàng buông gọn để đối phương nghe dễ dàng, cần gì chàng phải dùng tận lực tàn? Chẳng qua chàng muốn tỏ sự cương quyết, chàng muốn nói lên sự quật cường của một chàng trai đầy hào khí, nếu chàng có thể hét to hơn, cho đổ vỡ cả gian thạch thất, chàng cũng làm không hề ngần ngại.

Do đó sau khi buông xong tiếng không, chàng mưa luôn một búng máu tươi rồi từ từ lịm dần.

Thiếu nữ cau mày:

- Xin sư thúc tiếp trợ công lực, cứu hẩn tinh lại, bốn tòa cần hỏi hẩn mấy điều.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long lắc đầu:

- Hiện tại hẩn đã tiêu tan hết chân khí rồi, nếu chuyển công lực vào gấp, hẩn sẽ bị chấn động mạnh, có hại cho tánh mạng hẩn, Chưởng môn!

Thiếu nữ khoát tay:

- Vô ngại! Bốn tòa có sẵn Đại Thánh kim đơn đây, hẩn có việc gì cũng không đến nỗi nào. Ngũ sư thúc cứ thi hành đi.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long khẽ thở dài. Có lẽ lão không muốn cứu gấp Triệu Sĩ Nguyên, bởi chàng tỉnh lại sớm một phút là chàng bị áp giải về Thánh cung nơi Linh sơn sớm một phút. Lão định kéo thời gian tại thạch thất này, biết đâu chẳng có một biến cố giúp lão thực hiện tâm nguyện? Song lão có lý do gì nữa để từ khước việc yêu cầu của một chưởng môn?

Lão ngồi xuống trước mặt chàng, xếp bằng tròn, đôi tay nắm lại đặt ngay rún lão, rồi há miệng thổi một đạo bạch khí vào mũi chàng.

Chuyển công lực theo phương pháp đó, Thiên Du Tử Huỳnh Long phải hao chân khí nhiều, bởi phương pháp đó có cái tên là Phi Ngươn Độ Ánh, công hiệu vô biên thì người vận dụng cũng hao chân khí gấp năm gấp mười lần so với các phương pháp khác. Vả lại trong trường hợp này, chỉ có thể áp dụng phương pháp đó thôi, vừa giúp ích nhanh chóng cho chàng, vừa không gặp một chấn động nguy hại.

Thiếu nữ diễm kiều đứng bên cạnh nhìn Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long chuyển lực, diễm một nụ cười bí hiểm. Nàng đợi gương mặt chàng tươi hồng trở lại, dịu giọng hỏi:

- Triệu công tử nghe bốn tòa nói đây. Công tử có biết lão nhân đã truyền Hỏa lực thần công và Cửu chuyển huyền công cho công tử trên Quân sơn tại Động đình hồ là ai chăng?

Triệu Sĩ Nguyên đã tỉnh lại rồi, chàng không đắn đo đáp liền:

- Cứ theo khẩu khí của các vị tại hạ đoán ra người đó chính là Tam sư thúc của quý chưởng môn.

Thiếu nữ diễm một nụ cười:

- Đúng vậy! Người đó là Ngô sư thúc của bốn tòa. Ngô sư thúc có bẩm chất cực kỳ thông minh, lúc ba mươi tuổi đã học hết tuyệt học của bốn môn, rất tiếc là người còn nặng lòng vì tục niệm, rồi bỏ kiếp thanh tu tỉnh mạch, trốn xuống núi lẫn mình vào giang hồ ...

Triệu Sĩ Nguyên gằn giọng chặn lại:

- Ngô tiền bối có làm điều chi tàn tệ chẳng?

Thiếu nữ chưởng môn lắc đầu:

- Ngô sư thúc rất nhiệt tâm làm điều lợi ích cho võ lâm, luôn luôn phục vụ chánh nghĩa.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Như vậy, Ngô tiền bối là một nhân vật đáng tôn kính.

Thiếu nữ diễm nhiên:

- Song Ngô sư thúc đối nội lại là người có tội, cái tội phá hoại quy luật bốn môn, cái tội đó phải trừng trị, dù sự nghiệp bên ngoài hiển hách như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Ngô tiền bối phạm tội như thế nào, quý chưởng môn có thể cho biết chăng?

Thiếu nữ rùn vai buồn gọn:

- Rồi sơn môn trước sáu mươi tuổi?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười to giọng:

- Giới luật của quý môn nghĩ cũng lạ lùng thật! Đã lập ra môn phái là cốt đào tạo nhân tài, nhưng đào tạo xong lại nhốt những nhân tài đó nơi thâm sơn cùng cốc, đến khi được thả lỏng ra thì họ chỉ còn có nước chờ quỷ vô thường rước xuống Diêm đình. Họ có giúp ích gì được cho đời chăng? Quý môn có những kỳ vọng gì nơi họ? Suy theo đó, tại hạ muốn hỏi quý môn đào tạo họ để làm gì? Hay chỉ bó buộc kiếp sống của một số người rồi đến khi họ sắp trở thành những nắm xương tàn rũ thì lại buông tha?

Thiếu nữ giật mình cổ biện hộ:

- Tuổi trẻ bao giờ cũng nồng nổi sánh sao được với những người cao niên? Cho họ hạ sơn, họ sẽ hành động càn rỡ, gây tai tiếng cho môn phái thống chỉ, giới sáu mươi chưa phải là định hẹn của một kiếp người?

Triệu Sĩ Nguyên không đồng ý về nhận xét đó:

- Thái quá thì không hay, mà bất cập cũng chẳng lợi gì, tuy nhiên lứa tuổi thanh xuân dù sao cũng hữu dụng hơn ở nhiều phương diện. Tại hạ ...

Chàng không buông hết ý, khẽ thở dài rồi ngưng bật.

Vị nữ Chưởng môn khẽ chớp mắt, ngời lên một ánh sáng dị thường. Nàng có cảm tưởng gì, qua câu nói của Triệu Sĩ Nguyên.

Đôi mày nhướng lên, nàng thốt:

- Ngô Tam sư thúc, nếu chỉ phạm vào một tội rời sơn môn trước hạn tuổi quy định thì chẳng nói làm chi. Gần đây người lại phạm thêm một tội nữa, mà tội sau nặng hơn tội trước!

Từ mấy trăm năm qua, bốn môn chẳng bao giờ chấp nhận cho đệ tử đem võ công truyền dạy người ngoài. Do đó các vị trưởng lão vô cùng căm phẫn, đồng hạ sơn tìm Ngô Tam sư thúc đưa về đây, chờ cộng đồng nghị xử.

Triệu Sĩ Nguyên chưa biết được điều đó, chàng lo sợ cho Ngô tiền bối vô cùng, chàng hấp tấp hỏi:

- Rồi các vị sẽ nghị quyết làm sao về trường hợp Ngô tiền bối?

Nữ Chưởng môn buông gọn:

- Sự nghị quyết như thế nào, còn do cộng đồng đại hội, bốn tòa không thể nói trước được, có điều hiện tại Tam sư thúc đã bị tù cấm một nơi, chờ tìm được công tử rồi mới họp xử.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Tại sao lại phải đợi có mặt tại hạ!

Nữ chưởng môn giải thích:

- Theo quy luật của bốn môn, phạm ai đã truyền võ công cho người ngoài, trong vòng năm năm phải tìm cho được người mình đã truyền cho võ công, nếu tìm không được thì người truyền thọ phải tự phế hủy võ công của mình, suốt đời trong ngục tối!

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Công tử là dòng dõi thế gia trong võ lâm, tự nhiên trong sự hiệp nghĩa, chắc không nỡ để Ngô Tam sư thúc chung thân ôm hận chốn lao tù.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc:

- Nếu tại hạ đến quý sơn môn, thì Ngô tiền bối sẽ được miễn cứu?

Nữ chương môn mỉm cười:

- Giảm khinh chứ không miễn cứu, Tam sư thúc sẽ bị quản thúc tại Sám hối đường đúng ba mươi năm, còn võ công thì vẫn được duy trì.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Phần tại hạ sẽ được xử trí như thế nào?

Nữ chương môn nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Có hai trường hợp, hoặc phế bỏ võ công của công tử, hoặc nhận công tử vào hàng môn đệ!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc nữa.

Nữ chương môn tiếp nói:

- Công tử thuộc giòng thanh bạch, lại là bậc thiên tài, các vị trưởng lão vô cùng yêu mến, chắc sẽ không quá nghiêm khắc đối với công tử đâu!

Đột nhiên, Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Chương môn nhân có biết tại sao Ngô tiền bối đem tuyệt học của quý môn phái, truyền cho tại hạ chăng?

Nữ chương môn lắc đầu:

- Tam sư thúc không thổ lộ tâm tư, bản tòa còn biết thế nào mà ước đoán?

Triệu Sĩ Nguyên cương quyết:

- Nếu vậy, tại hạ phải nói, nói cho các vị nghe, để biết rõ đoạn khổ tâm của Ngô tiền bối.

Chàng thở dài mấy tiếng rồi tiếp:

- Ngô tiền bối có cái hoài bão thiết tha cứu nhân độ thế, nhưng quy luật của quý môn quá khắc khe, hạn chế hành động theo tâm nguyện của người, thành ra người hết sức uất hận, có tài cao mà không khác nào kẻ vô dụng, nhân gặp tại hạ, người liền có cái ý dụng thành toàn tại hạ. Do đó mới đem sở học truyền lại cho tại hạ, với điều kiện là tại hạ phải thay người mà làm điều công ích cho võ lâm. Gia dĩ tại hạ chấp nhận vào làm môn đệ của quý phái, thì có khác nào tại hạ giết chết hoài bão của Ngô tiền bối, bởi tại hạ lại phải rơi vào cái vòng lẩn quẩn của giới hạn tuổi?

Chàng dừng lại một chút, rồi nghiêm giọng tiếp:

- Không thực hiện được hoài bão, dù có sống cũng không khác nào đã chết, cái sống không còn ý nghĩa nữa, cái sống thừa, sống ích kỷ, không mang lại một lợi ích gì cho đồng loại. Tại sao quý phái quá chú trọng đến môn hộ của mình mà xem thường họa phúc của đồng loại? Làm như vậy không có tỏ rõ được tác phong của môn phái chăng? Chắc hẳn tại hạ không tán đồng quan điểm của quý phái. Nói một cách khác, tại hạ chẳng bao giờ chấp nhận làm con vật hy sinh cho một quy luật kỳ lạ!

Tất cả mọi người hiện diện nghe Triệu Sĩ Nguyên thẳng thắn trách cứ, đều giật mình thán phục. Ai thì có thể biểu lộ niềm thán phục, chứ Nữ chương môn, người cầm cân nảy mực, có phận sự bảo vệ quy luật sơn môn, không thể biểu lộ một cảm nghĩ nào.

Nàng điềm nhiên thốt:

- Công tử có biết là mình chẳng còn sống sót được bao lâu nữa chăng? Nếu bản tòa cho công tử uống viên Đại thánh kim đơn, công tử sẽ được vô sự, nhưng cũng kể từ giờ phút uống viên thuốc, mạng sống của công tử do bản tòa ban cho, không còn tùy thuộc công tử nữa.

Triệu Sĩ Nguyên cười lại:

- Cái mạng sống có thể cưỡng được, chứ cái khí không thể đoạt được, khi trời bảo chết ta vui lòng mà chết, không tiếc nuôi, không oán hờn. Quyết chẳng khi nào dám tự khinh lấy mình mà cầu thả cầu sống.

Nữ chương môn mỉm cười:

- Vậy là công tử an tâm nhận cái chết?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Chết để giữ cái chí trọn vẹn, người anh hùng không thể làm gì khác hơn!

Nữ chương môn thân nhiên trao viên thuốc cho chàng:

- Thực ra bốn môn không phải quá thiết tha mong muốn công tử làm đệ tử, chẳng qua bốn tòa giải thích cho công tử hiểu đại khái trường hợp vậy thôi. Tuy nhiên chừng như công tử có ý bất phục bốn tòa. Vậy bốn tòa tặng công tử viên thuốc này, cho công tử khôi phục khí lực, sau đó sẽ dùng võ công chế ngự công tử đưa về Linh sơn chịu tội. Có như vậy, bốn tòa mới giữ được uy tín đối với giang hồ, giờ thì công tử cứ yên trí nhận viên thuốc đi.

Triệu Sĩ Nguyên sáng mắt:

- Tại hạ xin nói trước là, nếu động thủ tại hạ sẽ vận dụng toàn lực, nếu may mắn thoát đi được thì cái ơn tặng thuốc của quý chương môn và cái đức thanh toàn của Ngô tiên bối, nhất định tại hạ phải tìm cách báo đáp!

Nữ chương môn mỉm cười:

- Nếu công tử bại?

Triệu Sĩ Nguyên cao ngạo:

- Thua keo này chờ keo khác. Nhất định phải có cơ hội thoát đi, cái chiến bại hôm nay chỉ có tác dụng dọn đường cho một chiến thắng ở ngày mai vậy.

Nữ chương môn gật đầu:

- Được rồi! Bốn tòa chấp nhận chủ trương của người. Sự tình sẽ được định đoạt bằng thủ đoạn của song phương.

Triệu Sĩ Nguyên nhận viên Đại thánh kim đơn uống liền. Chàng nhắm mắt vận công, nương theo sự tiếp trợ của Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long điều động sức thuốc lưu truyền nhanh chóng.

Đại thánh kim đơn quả là một loại thần dược, chỉ một lúc sau Triệu Sĩ Nguyên tự mình điều tức, không cần nhờ đến sự tiếp trợ của lão nhân nữa.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long thu công về từ từ đứng lên. Lão tỏ vẻ rất hài lòng về cách xử sự của người nữ sư diệt, hiện chấp chương quyền uy tối thượng trong môn phái.

Điều mà lão tha thiết nhất là tác phong của con người, lão đồng quan niệm với Quân Sơn Dật Tẩu Ngô Độc Hạc. Cả hai cùng bất mãn môn quy như nhau, song Ngô Độc Hạc ngang nhiên rời bỏ sơn môn mà đi, còn lão thì kiên nhẫn chờ đến lúc sáu mươi tuổi mới bỏ tẩu giang hồ. Lão muốn bảo toàn thân phận trưởng lão rồi mới hành hiệp sau.

Mười hai giờ đều nhịp đi qua, qua mười hai giờ là sang ngày kế. Triệu Sĩ Nguyên hoàn toàn qua cơn nguy hiểm, khí lực đã được khôi phục hoàn toàn, tinh thần sáng khoái có phần hơn lúc trước. Chàng nhón cổ, hú vang một tiếng dài.

Dung Nhi nghe tiếng hú, mang thức ăn sáng vào cho chàng. Nàng cười hỏi:

- Công tử có hận tôi vì hét lên bất ngờ làm kinh động Chương môn, mà thành ra thân phận của Công tử bị tiết lộ chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên muốn dò thăm sự tình như thế nào, vội đáp:

- Tại hạ nghĩ cô nương có hảo ý đối với tại hạ, mang ơn không hết, chứ hận thế nào được chứ? Tại hạ tự hỏi, không hiểu tại sao cô nương lại cố tình giúp đỡ tại hạ mãi...

Dung Nhi mở tròn đôi mắt, nhìn vào mặt chàng, lâu lắm nàng buột miệng thở dài:

- Dù sao công tử cũng không nên hận tôi. Nếu tôi không làm kinh động Chương môn thì làm gì có Đại Thành Kim Đơn cho công tử uống?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Thì tôi vừa nói là ơn cô nương, có oán hận gì đâu?

Rồi chàng tiếp với giọng khẩn thiết hơn:

- Cô nương dụng ý như vậy không sợ Chương môn phát hiện ra mà bắt tôi sao?

Dung Nhi điểm một nụ cười bí mật:

- Công tử không phải lo cho tôi. Bây giờ tôi xin hỏi công tử điều này, nếu như ngày sau chúng tôi có điều gì yêu cầu công tử tiếp trợ, chẳng hay công tử có sẵn sàng không?

Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc, thầm nghĩ:

“Môn phái của họ gồm toàn những tay cái thế tài ba, vả lại họ không hề can thiệp vào sự việc trên giang hồ, họ không tạo điều ân oán đối với người đời thì họ còn lo ngại gì ai phiền nhiễu họ? Vả lại họ không phải là hạng người mà bất cứ ai cũng có thể trêu vào?” Tuy nhiên, chàng không tỏ lộ cảm nghĩ của mình, sợ đối phương dựa vào đó mà ước độ tâm can chàng, chàng làm ra vẻ khẩn khẩn, cao giọng thốt:

- Chỉ cần tại hạ thoát khỏi nơi đây thôi. Trong tương lai nếu cô nương có điều gì sai khiến tại hạ quyết định chẳng khước từ, dầu phải vào lửa đỏ dầu sôi!

Dung Nhi gật đầu:

- Tôi tin tưởng nơi công tử. Còn như sự việc hôm nay, nhất định công tử sẽ thoát nạn.

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày:

- Cô nương giàu tin tưởng quá!

Dung Nhi mỉm cười:

- Đương nhiên là phải tin như vậy!

Bỗng nàng giật mình, nhìn tả nhìn hữu xem có ai ở đó nghe lọt câu nói của nàng chẳng.

Rồi nàng tiếp:

- Công tử không muốn tìm hiểu sự tình trong bốn phái sao?

Triệu Sĩ Nguyên động tính hiếu kỳ, nhìn sững nàng:

- Dĩ nhiên là tại hạ cũng muốn biết đại khái, quý phái có chủ trương như thế nào, nhưng làm cách nào mà biết được chứ? Cô nương nếu có thể...

Dung Nhi chận lời:

- Vấn đề có thể hay không có thể, chẳng cần đặt ra nữa. Tôi tưởng công tử cần phải biết qua mấy điểm, những điểm đó nếu tôi không muốn nói rõ, thì công tử có thể yêu cầu tôi nói được chẳng? Còn như tôi muốn nói dù công tử không hỏi, tôi vẫn nói như thường.

Triệu Sĩ Nguyên cười vuốt:

- Đa tạ cô nương!

Dung Nhi chính sắc tiếp:

- Bốn phái có cái tên là Vô Vi, lập căn cứ tại Cao Lương Công Sơn, công tử đã trông thấy chương môn tôi, cái hiệu thánh của Chương môn là Vô Vi Tiên Tử. Suốt trăm năm qua trong bốn phái, Chương môn là người thành tựu cao nhất!

Triệu Sĩ Nguyên tỏ vẻ không tin:

- Nhưng quý trưởng môn còn nhỏ tuổi quá!

Dung Nhi cười nhẹ:

- Công tử là người luyện võ, tại sao lại lấy niên kỷ mà đo lường cái mức thành của một người? Nói như công tử, chắc công tử chỉ là một tay tầm thường.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười:

- Cô nương quá khen! Bất quá tại hạ luận theo công phu tu vi mà thôi, chứ như sự thành tựu phi thường, xưa nay trong võ lâm kể ra cũng hãn hữu, bởi muốn được như vậy phải có phẩm chất đặc biệt, mà người có phẩm chất đặc biệt, lại hiếm trên đời! Cho nên, với mớ tuổi này, tại hạ có dám khoe mình đâu?

Dung Nhi nghiêm giọng:

- Thực sự mà nói, tôi chỉ sợ công lực tu vi của công tử chưa có thể sánh được với bất cứ người nào theo trường môn đến đây. Bất quá...

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt, tự ái của chàng bị chạm, chàng bất phục sự nhận xét của đối tượng, không đành được sự bất phục, chàng bật cười lớn:

- Nếu vậy tại hạ là kẻ vô dụng mất rồi!

Dung Nhi gần từng tiếng:

- Công tử không tin! Được! Hãy chờ đến lúc động thủ, tự nhiên sẽ rõ.

“Đến người mà ta cũng không thể làm gì nổi à? Thế tại sao người lại quả quyết là ta sẽ thoát nạn?” Chàng muốn tranh biện với nàng, song nghĩ lại đã mấy lần nàng ra tay tiếp trợ, chàng còn mang ơn nàng, chưa có dịp báo đáp thì bây giờ không nên vì cãi vã với nàng. Không cãi vã được là một lẽ, còn câm nín hoàn toàn là một lẽ khác. Dĩ nhiên chàng không thể câm nín, chàng hừ lên mấy tiếng cho hả tức phần nào.

Dung Nhi nhìn chàng, điểm một nụ cười tiếp nói câu chuyện bỏ dở:

- Bất quá công tử có phẩm chất hơn người tiềm lực thâm hậu, tiến trình còn nhiều hứa hẹn, sự thành tựu sau này không biết thế nào mà tưởng được ...

Giọng nàng nói nghe như một bà cụ già giảng lý với hàng hậu sinh, làm Triệu Sĩ Nguyên buồn cười, nhờ vậy mà sự bất mãn tiêu tan phần nào.

Chàng thốt:

- Tại hạ cố gắng luyện tập, may ra một ngày nào đó sẽ lãnh được chút ít điều hay, có vậy mới không phụ nhả vọng của cô nương!

Dung Nhi cao hứng vô cùng, buộc miệng tiếp:

- Và Trường môn tôi cũng sẽ xem trọng công tử!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Thế ra quý trường môn có bình phẩm về tại hạ? Người đã nói như thế nào?

Dung Nhi chợt tỉnh ngộ, nhận thấy mình hơi hênh quá nhiều vội nói lấp:

- Còn một điều rất trọng yếu, suýt chút nữa tôi quên tỏ cho công tử biết!

Chàng muốn hiểu sâu hơn về điều tiết lộ vừa rồi của nàng, song nàng đã rõ là lỡ lời, đề cao cảnh giác ngay, dù chàng có hỏi gì nữa, vị tất nàng chịu nói thêm. Không hỏi được, tức nhiên chàng phải đặt nghi vấn, và muôn ngàn tạp niệm phát sanh quanh nghi vấn đó.

Chàng trầm lặng, không nói tiếng nào nữa.

Dung Nhi nhìn chàng, dò xét một lúc lâu nói tiếp:

- Trong bốn phái, hàng tiền bối trên sáu mươi tuổi xuất sơn hàng đạo có hai mươi vị.

Nếu sau này công tử có dịp gặp các vị đó, hãy cố gắng mua chuộc cảm tình, điều này rất có lợi cho công tử.

Triệu Sĩ Nguyên cao mày:

- Các vị ấy là những bậc ẩn tu, xa lánh hồng trần, tại hạ dù muốn bái kiến để mong được chỉ giáo điều hay lẽ phải, vị tất lại được toại nguyện dễ dàng?

Dung Nhi cười nhẹ:

- Tôi sẽ có cách giúp công tử.

Dừng lại một chút, nàng hỏi:

- Có bao giờ công tử thấy nam nhân xỏ lỗ tai không?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tại hạ chưa thấy, nhưng có nghe nói nam nhân xỏ lỗ tai thì cũng là việc thường!...

Dung Nhi chận lời:

- Đó là trường hợp xỏ cả hai lỗ tai. Tôi muốn nói những người chỉ xỏ một lỗ thôi.

Triệu Sĩ Nguyên trố mắt:

- Xỏ một lỗ tai? Tại hạ không hề nghe nói đến việc đó.

Dung Nhi thốt:

- Vậy mà có! Những vị trưởng lão trong bốn phái, vị nào có xuất ngoại hành hiệp đều có xỏ lỗ tai nam bên tả, nữ bên hữu.

Triệu Sĩ Nguyên muốn hỏi thêm mấy điều nữa, bỗng nhiên Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long hấp tấp bước vào, cho hay là chương môn đã đến.

20. Thử Vào Cảnh Hiểm

Tiếng chân người vang lên bên ngoài, Vô Vi Tiên Tử cùng ba nam ba nữ bước vào.

Triệu Sĩ Nguyên vội nghiêng mình chào:

- Tại hạ đa tạ quý phái ban cho Đại Thánh Kim Đơn...

Vô Vi Tiên Tử thản nhiên khoát tay chận chàng buông tiếp câu khách sáo:

- Thương thế của công tử đã hoàn toàn lành rồi chứ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Giờ đây, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp quý phái, như đã cam kết hôm qua!

Vô Vi Tiên Tử lạnh lùng:

- Công tử có thấy hành động chật hẹp chẳng?

Tư thế của Chương môn chiếm mất phần tiện lợi, bởi nàng đứng sát nơi cửa, như để ánh ngử lối ra, nếu Triệu Sĩ Nguyên muốn thoát chạy thì nàng chận liền, khỏi cần phải đảo bộ xê dịch mất một phút giây nào.

Dù thấy nàng có thâm ý đó, Triệu Sĩ Nguyên vẫn xem thường. Chàng cao ngạo thành tánh, chẳng bao giờ chấp nhận cho ai khinh khi chàng. Bật tràng cười cuồng dại, chàng cao giọng:

- Bất cứ ở nơi nào, tại hạ vẫn có thể thỉnh giáo quý phái được cả!

Vô Vi Tiên Tử đảo mắt nhìn tả, rồi nhìn hữu, ánh mắt dừng trên người Dung Nhi lâu hơn, sau cùng buông gọn:

- Tổ Dung hãy vâng lệnh bốn tòa, bắt Triệu công tử trối lại!

Tổ Dung đáp nhanh:

- Xin vâng lệnh chương môn!

Nàng bước tới trước mặt Triệu Sĩ Nguyên nghiêm giọng:

- Xin công tử xuất thủ!

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Quý phái chọn cô nương này để trải nghiệm võ công của tại hạ? Thế ra, trong con mắt của quý phái, trên thế gian này quả không có người!

Tổ Dung đối với chàng, không có ác ý, dù chàng có cảm hận đối phương thế nào, cũng không thể hạ độc thủ với người chàng từng thọ ơn được.

Vô Vi Tiên Tử nhìn quanh đám môn hạ, đoạn thốt:

- Công tử muốn chọn người khác? Hoặc giả công tử muốn giao đấu với một người cỡ Ngũ sư thúc. Bồn tào xin công tử hãy lượng sức mình, bởi Ngũ sư thúc có võ công hơn Tam sư thúc Ngô Độc Hạc một bậc đó!

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra vị chương môn này quá xem thường chàng, phần hận vô cùng.

Theo khẩu khí của Vô Vi Tiên Tử thì nhất định chàng phải đấu với Tổ Dung, và chàng chỉ có tư cách đấu với Tổ Dung mà thôi. Làm như chương môn đã biết rõ thực lực của chàng, tất cả đều trên bậc chàng cả, chỉ có đấu với Tổ Dung là may ra chàng còn có thể tạo ra ưu thế.

Trong khi chàng tức uất thì Tổ Dung lại kêu lên:

- Công tử xuất thủ đi cho!

Triệu Sĩ Nguyên quát mắng nhìn nàng. Trong ánh mắt của nàng, ngời lên sự khẩn cấp.

Chàng bất nhẫn, chỉ dùng năm thành lực, đánh ra một chương, đồng thời cảnh cáo.

- Dung cô nương cẩn thận đấy nhé.

Đạo chương phong dù chỉ phát xuất với năm thành công lực vẫn cuốn đi ào ào, khí thế khá mãnh liệt.

Chừng như Tổ Dung đã ước lượng được hình đạo của chàng, thẳng thắn bảo chàng:

- Công tử nên dùng toàn lực giao đấu. Sự việc hôm nay chỉ có thắng và bại mới giải quyết được sự tình, nếu khách sáo e bất lợi.

Nàng thốt xong, khẽ phất ống tay áo, đánh tan chương của Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

“Tại sao ta để mất bình tĩnh thế? Ta nhượng nàng, mà nàng thì muốn ta thắng, có thắng mới giải quyết được vấn đề chứ! Huống chi, cục diện hôm nay do Vô Vi phái an bày, nếu ta có thắng, họ cũng không thể tranh, dù ta vô lễ dám phóng trúng ngay lãnh vực của họ.” Chàng ngưng thần, tự khí toàn công phu nội lực, giao đấu với Tổ Dung.

Thoáng mắt, song phương đã trao đổi độ mười lăm chiêu, càng đánh Triệu Sĩ Nguyên càng kinh hãi, nhận thấy mình cùng nỗ lực, vẫn không tạo được một lợi thế nào. Chàng dùng hai tuyệt học Hóa Lực thần công và Cửu chuyển huyền công do Quân Sơn Dật Tẩu Ngô Độc Hạc truyền thọ cho chàng, nghênh chiến Tổ Dung, nàng cũng thi triển hai môn công đó ứng phó lại. Nhưng, Tổ Dung đã luyện tập hai môn công đó ngay từ ngày nhập phái, thời gian tu vi khá dài, phần lãnh hội phải thâm diệu hơn chàng nhiều. Còn chàng, bất quá chỉ được truyền thọ trong nhất thời, có vẻ hấp tấp, vội vã, với giai đoạn ngắn, nên kém phần tinh luyện, linh diệu. Cho nên đem môn công học một cách vội vàng mà giao đấu với người chính tông thì khó mong thủ thắng nổi.

Nghĩ thế, chàng liền đỡ Long Phụng chương pháp ra, tấn công Tổ Dung tới tấp. Tổ Dung không kém ngang nhiên ứng chiến.

Lần này thì Triệu Sĩ Nguyên thấy vững lắm rồi tuy chưa tạo được uy thế, chàng không còn lúng túng như trước.

Đôi bên lại quần nhau độ tám mươi chiêu nữa.

Triệu Sĩ Nguyên thừa lúc thuận thế, hoành tay hữu quét ngang qua, có ý đợi cho Tổ Dung vận tụ công lực vào tay tả đón chặn.

Quả nhiên nàng vung tay tả lên, định hóa giải hữu chưởng của chàng như liền rút tay hữu về, cả năm ngón bàn tay tả nhanh như chớp chụp vào huyết Liệt khuyết nơi mạn sườn hữu của nàng.

Tổ Dung không ngờ tay hữu của chàng chỉ xuất phát một hư chiêu, thành thử nàng dốc hết công lực hóa giải, để hở chỗ nhược, phát giác ra được điều đó thì đã hóa muộn rồi, chiêu thế đưa ra mạnh đà, không thể thu về được nữa. Song dù sao thì nàng cũng không thể dễ bị bại với chiêu Vân Long thâm thảo đỏ của đối phương. Lập tức nàng xoay nhanh người một vòng, nhân lúc xoay nàng điểm chân xuống, nhún mình vọt bổng lên không.

Bàn tay Triệu Sĩ Nguyên bay tới chụp vào khoảng không, làm chàng hơi chới với một chút.

Ác hơn nữa, Tổ Dung xoay người thay vì đặt ra xa, nàng lại xấp vào, bắt buộc Triệu Sĩ Nguyên phải đảo bộ tránh, do đó mà chàng mất thăng bằng. Bàn tay chụp hụt, chưa kịp thu về, với nguyên tử thế đó, chàng chụp luôn vào tường, nhờ vậy mà chàng mới đứng vững lại được. Đứng vững được, xong năm ngón tay chạm vào tường, bị chấn dội lại, đau nhói.

Hụt chiêu đó, Triệu Sĩ Nguyên giật mình tâm thần hơi phân tán, không kịp ứng biến đối phó tình hình.

Phàm trong cuộc đấu, điều kỵ nhất là phân tâm và chậm biến. Nếu phân tâm và chậm biến là dễ thất cơ.

Triệu Sĩ Nguyên đang bối rối, bỗng nghe Tổ Dung cao giọng gọi:

- Tiếp chưởng!

Liền theo đó, một đạo kinh lực bay vút sang đầu chàng. Triệu Sĩ Nguyên kinh hãi, vung hai tay lên toan đón chặn.

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ hơn tiếng cánh ruồi, theo pháp truyền âm nhập mật, vang bên tai chàng:

- Mượn công lực, nhắc bỗng mình lên xung phá vách hậu, thoát đi ngay!

Không cần suy nghĩ, chàng biết ngay có người ám trợ, nên chẳng chậm trễ hai tay vừa vung lên, chàng chỉ phát xuất nửa phần công lực, gượng đón đỡ chưởng kinh của Tổ Dung.

Bổn ý của chàng không phải mong hóa giải chưởng kinh của nàng mà là mượn cái chạm đó, đẩy mạnh thân hình về phía hậu theo khí thế xung phá vách hậu được mãnh liệt hơn.

Bốp!

Hai chưởng lực chạm nhau, đúng như Triệu Sĩ Nguyên mong muốn, thân hình chàng bị bắn dội trở lại va vào vách kêu một tiếng ầm. Vách chỗ chàng phải thụt sâu vào. Chàng lọt tuốt theo.

Tổ Dung hét lên:

- Chạy đi đâu?

Lập tức nàng nhún chân nhảy vọt tới liền. Nhưng, cùng lúc đó một tảng đá từ bên trên rơi xuống chặn hẳn lối hồng.

Tổ Dung hoảng quá, không còn lùi lại được nữa. Nếu để mình vọt tới thì tảng đá bít lỗ hồng làm sao trở ra? Trong lúc cấp bách, linh cổ phát động, Tổ Dung vận công lực nhằm ngay tảng đá đang từ từ buông xuống như do một cơ quan nào điều khiển đánh mạnh ra hai chưởng.

Chưởng lực đó có hai tác dụng. Tác dụng thứ nhất là nếu tảng đá không vững chắc nó sẽ bị chưởng kinh của nàng đánh bật đi, không còn ngăn bít lối đi. Tác dụng thứ hai nếu nó vững chắc, nó sẽ tạo cho nàng một sức phản động đẩy bật nàng trở lại khỏi phải trốn vọt đưa tuốt vào trong.

Kết quả đúng theo tác dụng thứ hai, Tổ Dung bị bắn vọt trở về mà tảng đá đã rơi xuống sát đất.

Bình tĩnh lại rồi Tổ Dung nhìn vách đá, hết sức lấy làm lạ tự hỏi ai đã ngằm đặt cơ quan như thế này? Bởi phải có bàn tay của ai đó, mới có sự phi thường như vậy, chứ vách núi thiên nhiên thì làm sao có sự mẫu nhiệm đó?

Vô Vi Tiên Tử cau mày, giương tròn mắt nhìn Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long một lúc lâu, đoạn cất giọng oai nghiêm hỏi:

- Tại sao thế?

Hỏi như vậy là chưởng môn có ý nghi ngờ vị Ngũ sư thúc ngằm trợ Triệu Sĩ Nguyên thoát đi. Dù sao đi nữa, hiện tại Triệu Sĩ Nguyên vẫn là kẻ địch, là kẻ có tội đối với Vô Vi phái, giúp chàng thoát đi là phải bội phái, phạm quy luật của phái.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long không biết làm sao đối đáp cho trôi. Lão im lặng một lúc lâu. Lão không đáp một lời vì không biết phải đáp như thế nào, còn một lễ khác tà tâm tu lão đang theo dõi Triệu Sĩ Nguyên, chàng thoát đi được là cái kỳ vọng của lão được thực hiện, nhanh chóng trên chỗ dự tính của lão.

Cái lễ sau cùng chiếm trọn sự suy tư của lão, bất giác lão buông gọn:

- Tẩu xảo! Tẩu xảo! Đúng là ý trời! Trời không muốn cho Triệu Sĩ Nguyên phải tồn đời một cách đột ngột!

Ý lão muốn dùng hai tiếng “vô lý” song lão dè dặt sợ quá chạm chưởng môn nên lão phải dùng hai tiếng đột ngột. Dùng hai tiếng đó, lão chấp thuận biện pháp của chưởng môn, có biện pháp được quyền chuyển biện pháp đó bắt buộc Triệu Sĩ Nguyên phải chịu Vô Vi phái quản thúc ngay từ bây giờ, nên lão cho là đột ngột.

Lão muốn lấy lòng chưởng môn, bởi lão nhìn nhận chưởng môn có đủ quyền năng cưỡng chết Triệu Sĩ Nguyên, nhưng không hôm nay thì ngày mai, ngày kia, dù chàng có thoát đi đột ngột, vị tất sẽ thoát khỏi vĩnh viễn?

Chưởng môn có xét đến chỗ đó cho lão không?

Vô Vi Tiên Tử trầm gương mặt.

- Ngũ sư thúc! Chừng như sư thúc bất mãn về cách xử trí của bốn tòa? Vì bất mãn, sư thúc mới tiếp tay kẻ địch.

Câu hỏi thứ hai xác nhận câu hỏi thứ nhất, mà cũng định luôn tội danh, bởi có tội thì Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long đang nghĩ đến mà thôi, chứ chưởng môn chưa hề nêu ra.

Giờ thì chưởng môn đã rõ rồi, sự hoài nghi đã trở thành tin quyết, lão phải biện bạch như thế nào?

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long biến sắc, lão hấp tấp thốt:

- Lão phu muốn nói là Triệu công tử may mắn thoát đi khỏi phải bị cưỡng chế một cách đột ngột trong quy luật của bốn môn. Đột ngột là vì Triệu công tử chưa thấu triệt được chủ trương của bốn môn. Lời nói phát xuất do tâm tư, còn như việc tiếp tay địch thì lão chẳng thấy mình có làm gì đáng tội. Mong chưởng môn xét lại!

Vô Vi Tiên Tử điềm đạm tiếp:

- Sư thúc có tội hay không, sau này sẽ luận lại. Hiện tại sư thúc hãy giải thích hai tềng “tẩu xảo” cho bốn tòa được hiểu!

Huỳnh Ngươn Long trấn định tinh thần:

- Con đường bí mật đó, lão phu tạo nên để phòng mọi bất trắc!

Lão vừa thốt vừa chạy đến bên vách, chỉ chỗ Triệu Sĩ Nguyên đã chạm tay vào rồi tiếp:

- Đây là cơ quan mở đóng lối thông của con đường hầm, chỉ cần chạm nhẹ vào là cơ quan chuyển động, tảng đá xê dịch ngay, bày lối thông liền...

Vô Vi Tiên Tử cười lạnh:

- Tại sao lúc Triệu công tử chạm tay vào nút cơ quan, sư thúc không lên tiếng cho bốn tòa và các đệ tử khác cùng biết?

Huỳnh Ngươn Long thở dài:

- Lão phu không dấu chưởng môn, lão phu hy vọng Triệu công tử sớm thoát khỏi nơi đây, không ngờ Dung Nhi dùng chưởng đánh bay y đúng vào chỗ có nút cơ quan, diễn tiến đó hợp với hy vọng của lão phu, tự nhiên lão phu không cảnh cáo các môn nhân. Nếu vì lẽ đó mà lão phu phạm tội tiếp tay địch, thì chưởng môn cứ chiếu quy luật xử trị, lão phu chẳng hề than oán.

Đúng ra, Huỳnh Ngươn Long có nhiều lý lẽ biện minh chạy tội, song lão không nói gì cả, lão thừa nhận một cách thản nhiên, dù cái tội do chưởng môn nêu ra không có một chứng cứ nào. Như vậy đủ biết tâm tính lão rất quang minh, mà độ lượng của lão rất quảng đại. Lão lo lắng cho người dám quên mình.

Vô Vi Tiên Tử khẽ thở dài mấy tiếng:

- Nếu bốn tòa không chọn nơi này làm sân đấu, vị tất sự tình đã xảy ra như vậy, cũng bởi mình quá muốn tròn mà thành khuyết, dù sao đi nữa bốn tòa cũng có tội phần nào...

Nàng nhận mình có tội là muốn chia bớt phần trách nhiệm với Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long, hay nàng có ý gì khác?

Tổ Dung thừa dịp ai ai cũng suy tư về trường hợp đã xảy ra, vội đưa mắt liếc sang Vô Vi Tiên Tử miệng điểm một nụ cười đầy ngụ ý.

Vô Vi Tiên Tử lờm nàng, rồi quay sang một lão nhân đứng cạnh nàng. Lão nhân ấy đã theo nàng đến đây từ lúc đầu.

Nàng từ từ hỏi:

- Hình Đường trưởng lão có ý kiến gì về việc này?

Hình Đường trưởng lão nghiêm giọng:

- Chưởng môn cầu tròn mà thành khuyết, phạm những ai hiện diện nơi đây đều thấy rõ điều đó, nếu sự đáng tiếc xảy ra thì cũng là ngoài ý muốn chứ có phải cố tình làm hỏng việc đâu mà tự gán tội cho mình? Trong kỳ đại hội trưởng lão sắp tới đây bốn tòa và các vị này sẽ chứng nhận cho. Chưởng môn không nên thắc mắc!

Những người có mặt đồng thành thốt:

- Chúng tôi sẽ chứng nhận là chưởng môn không kém lương tâm chức vụ, chưởng môn hãy yên lòng.

Vô Vi Tiên Tử điểm một nụ cười.

Trong phái Vô Vi cũng như trong tất cả các môn phái trên giang hồ, vị chưởng môn nhân là người có quyền oai tối thượng, định đoạt mọi việc. Nhưng phái Vô Vi có khác ở điểm là vị chưởng môn gần như có nhiệm kỳ, hạn định trong vòng một năm. Cứ mỗi năm vào một ngày nào đó, các vị trưởng lão mở đại hội cộng đồng nghị công và tội của vị chưởng môn, có công thì để cho tiếp tục chức vụ, có tội thì truất phế chọn người khác thay thế. Cho nên suốt nhiệm kỳ một năm, chưởng môn chọn quyền hành sự có khi lấn áp cả các vị trưởng lão.

Nhưng đến ngày đại hội thì chính các vị trưởng lão lại nắm quyền cao cả định đoạt mọi việc.

Muốn làm cuộc truất phế, chọn người thay thế, đại hội phải nghị bàn cẩn thận, vô tư và phải có đa số trưởng lão chấp nhận.

Cũng may từ ngày lập phái đến nay, trong Vô Vi phái chưa hề xảy ra một lần truất phế nào, bởi nếu có cuộc truất phế là có cuộc bất đồng ý kiến, có lung củng nội bộ, không ít thì nhiều có bị vị phạm nên sanh công phần trong đồng môn.

Vô Vi phái tự ái, tự giới gần như ích kỷ không hề can dự vào việc giang hồ, tuy thuộc thành phần võ lâm từ bao lâu nay, không ai làm một điều gì xứng đáng với thiên chức của con nhà võ. Đó đó trên giang hồ ít có người biết đến.

Trần an xong Vô Vi Tiên Tử, Hình Đường trưởng lão lại nhìn sang Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long nhưng không nói gì.

Lâu lăm Hình Đường trưởng lão cất giọng lạnh lùng thốt:

- Tâm địa của Huỳnh sư đệ không được bình tĩnh lắm, vì kém bình tĩnh mà có hành động thương tổn cho uy danh của bốn môn. Lão phu yêu cầu chưong môn đưa Huỳnh sư đệ về Linh sơn để cùng nhĩ xử một lượt với Ngô sư đệ.

Vô Vi Tiên Tử đưa mắt sang Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long:

- Ngũ sư thúc có điều gì muốn nói chẳng?

Huỳnh Ngươn Long bỗng bật cười cuồng dại:

- Sư huynh trở lại Linh sơn, tự nhiên lão phu về theo, còn phải nói gì nữa.

* * * Bị bắn vọt qua lỗ hồng, đang rơi xuống tuyệt địa, Triệu Sĩ Nguyên còn nghe một giọng nói vang khe bên tai:

- Triệu công tử thoát nạn rồi, xin đừng quên tôi vì công tử về Linh sơn chờ định tội nhé!

Triệu Sĩ Nguyên rất lấy làm lạ. Giọng nói đó đúng là của một nữ nhân phát ra. Nhưng nữ nhân nào! Hiện diện tại cục trường chỉ có Vô Vi Tiên Tử và Tố Dung. Trong hai nàng, ai truyền câu nói đó đến chàng? Thế ra họ có hảo ý với chàng sao? Song, lúc này chàng không thể suy nghĩ về những việc gì khác hơn là thoát khỏi chốn này càng sớm càng tốt, chàng chú hết tâm thần vào hiện cảnh.

Địa huyết tối mò mò, chàng không trông thấy gì cả. Đang lo ngại không rõ lòng huyết sâu hay cạn, bên dưới đáy có gì chẳng, bỗng chàng giật mình, một màng lưới chắn ngang lòng huyết, hứng trọn thân hình chàng.

Màng lưới rung rinh, chạm đến một cơ quan nào đó, một cửa động vụt mở trước mặt chàng, ánh sáng bên ngoài hắt vào làm chói mắt chàng một phút.

Định thần nhìn vào cửa động, chàng không do dự đứng lên trên mảnh lưới, nhún chân nhảy vọt đến nơi, lách mình ra bên ngoài.

Chàng vừa ra khỏi, cửa động đóng lại liền.

Thì ra, cửa động được tạo ngay nơi sườn núi, cách kiến tạo hết sức xảo diệu, không khác nào liên lạc với vách đá, chẳng có một dấu vết của một khe hở.

Triệu Sĩ Nguyên thâm thán phục kẻ nào đó quả có bộ óc thần kỳ, và chàng cũng tự hỏi kẻ đó thiết tạo nên lối thoát này với mục đích gì.

Bên ngoài cửa động, chỗ Triệu Sĩ Nguyên vừa thoát ra là khung trời quang đãng, ánh dương quang chiếu diệu khắp nơi, thời gian lúc đó vừa vượt quá bình minh, nắng không nóng lắm.

Chỗ chàng đứng là một tảng đá nhô ra, cạnh triền núi đứng bên dưới chân là một rừng cây, đầu cây cách chàng chỉ có mấy trượng. Với võ công hiện tại, chàng buông mình rời chỗ đứng, đáp xuống rừng cây, không phải là việc khó khăn gì.

Chàng nhún chân, tung mình ra khỏi tảng đá, dang hai tay, sà sà đáp xuống, lọt qua cành thưa, hụp luôn xuống đất.

Từ bên dưới nhìn lên, chàng không còn nhận ra cửa động ở chỗ nào. Chàng đứng lặng tại chỗ một lúc lâu, ôn lại sự tình từ lúc lên Cầu Lâu Sơn tìm Âm Dương lệnh chủ, cầu truyền thọ tuyệt học.

Những điểm trên vờn còn dư hưởng gây khủng khiếp cho chàng, thắc mắc hơn hết là thái độ và cử trương của Vô Vi phái.

Chàng nghĩ Vô Vi phái quả thật là một môn phái kỳ lạ nhất trên đời, chỉ chấp thuận cho đệ tử hạ sơn hành hiệp từ hạn tuổi sáu mươi trở lên.

Với hạn tuổi đó, phỏng bao kẻ còn tâm huyết gánh vác việc giang hồ mà hòng hạ sơn?

Và thời gian hành hiệp phỏng kéo dài được bao lâu chứ?

Khi tất cả cao thủ võ lâm chán ngán phong trần, lui về ẩn dật, thì họ lại xuất hiện! Mĩa mai thay!

Nhưng mặc cho họ có chủ trương như thế nào, chàng cần gì phải lo nghĩ xa hơn? Hiện tại chàng mang nặng bao nhiêu trách vụ bên mình, những trách vụ đó đều quan trọng như nhau, chàng cần phải thi hành trong khoảng thời gian ngắn.

Hiện tại chàng phải rời khu rừng này ngay, để bắt tay vào việc trở lại. Lập tức chàng dỡ thuật khinh công, phóng mình đi. Song chàng hết sức kinh ngạc, vừa nâng hông chân vọt đi, bỗng bị kéo lùi lại suýt ngã xuống đất.

Có vật gì vướng víu nơi chân chàng.

Chàng nhìn xuống, nhận ra có một sợi giây quấn quanh chân chàng. Sợi giây đó trong suốt như thủy tinh, có lẽ do đã vướng vào chân chàng ngay từ lúc chàng vừa từ tầng đá buông mình xuống, vì nó trong quá, không để ý thì chẳng bao giờ trông thấy. Chàng không hay biết gì cả.

Chàng nhìn ra chung quanh, nhận thấy có vô số đường giăng như vậy, trông có lóng che, thông là là khỏi mặt đất độ vài tấc, nơi nào cũng có, bất cứ chàng đáp xuống chỗ nào, cũng vẫn dính vào một thông lóng lóng như thường.

Lạ một điều là tất cả những đường dây đó đều dẫn đến một chỗ duy nhất, không hề qua hướng khác.

Động tính hiếu kỳ, chàng bước theo đường dây, xem nó dẫn đến đâu.

Quanh quẩn theo các cội cây một lúc, chàng đến một tầng đá khá to, chính nơi đó là nơi các đầu dây tập hợp, tầng đá dề bên trên.

Chàng đưa tay xô vệt tản đá qua một bên.

Dưới tầng đá có một lỗ trống, trong lỗ trống có một chiếc hộp mở nắp ra. Trong chiếc hộp có một quyển sổ nhỏ bằng lụa gồm mấy trang mỏng. Trên quyển sổ có một mảnh giấy dán vào bìa, có ghi mấy chữ:

“Vô vi chỉ pháp kính tặng Triệu huynh” Mảnh giấy không có lạc khoản ghi rõ ai đã có nhã ý tặng chàng quyển bí lục Vô vi chỉ pháp thần công.

Sự phát hiện này trên chỗ tưởng tượng của chàng. Nếu chàng thoát nạn hôm nay, đứng ra cũng không phải là một cái may, mà chính là do một người nào đó ngầm tiếp trợ chàng.

Đã được tiếp trợ thoát nạn là trên chỗ ước vọng rồi, giờ đây lại được tặng bí quyết luyện tập thần công nữa!

Vô vi chỉ pháp là môn khắc tinh lợi hại của Hóa lực thần công, mà hóa lực thần công là một tuyệt học trấn sơn của Vô vi phái, ai đó có cái dụng ý gì tặng cho chàng.

Chỉ pháp Vô vi phát ra không âm hưởng, khiến cho địch không hay biết gì mà đề phòng nên khi chỉ lực chạm vào huyết đạo rồi, địch bị chế ngự ngay, không còn kịp thời vận công hòa giải.

Người tặng chàng pho bí quyết này, hẳn nhiên là người trong Vô vi phái rồi, nhưng đã là người trong phái tại sao lại tặng chàng một môn học có phương hại đến sự sinh tồn của phái?

Phàm những bí pháp khắc chế lại tuyệt học của một môn phái nào, chỉ có bậc trưởng môn mới được truyền thọ, để phòng ngừa đệ tử phản bội chứ dùng tuyệt học sở trường vị tất chế ngự được những tên phản bội?

Xưa nay trong võ lâm, có biết bao nhiêu đồ đệ phản sư, tài cao hơn sư tôn, sư tôn không làm sao chế ngự nổi chỉ bằng vào bí pháp khắc tinh mới hạ được những tên phản đồ.

Ai có nhã ý tặng chàng Vô vi chỉ pháp? Có nhã ý đối với chàng, người đó có dụng ý gì đối với bốn phái?

Biết bí quyết chỉ pháp chỉ có mỗi một trưởng môn chưa chắc gì các bậc trưởng lão lãnh hội được bởi chỉ pháp chỉ đi đôi với y bát, người thừa kế y bát mới có đủ tư cách thọ truyền chỉ pháp.

Trong hiện cảnh chỉ có hai người đáng nghi ngờ nhất là Tô Dung và Vô Vi tiên tử.

Mà Tô Dung thì nhất định là không biết Vô vi chỉ pháp rồi.

Còn trưởng môn là Vô Vi tiên tử?

Nếu chính nàng tặng cho chàng, thì chàng còn hiểu làm sao được sự tình?

Bởi dù muốn dù không sau này chàng cũng phải đối lập với Vô Vi phái, và nếu Vô Vi Tiên tử tặng cho chàng bí quyết đó, có khác nào nàng giáng tiếp hủy diệt môn phái do nàng chấp chưởng quyền uy tối thượng?

Chàng càng nghĩ càng hoang mang không thấy một điểm sáng nào. Sau cùng chàng thở dài, lắng đọng mọi tạp niệm lo liệu cho việc mình.

Chàng cứ theo phía trước mặt mà đi tới.

Khu rừng vô cùng rộng lớn khi chàng ra khỏi thì hoàng hôn đã xuống, đêm sắp trở về.

Ra khỏi khu rừng, Triệu Sĩ Nguyên trông thấy một ngọn núi có hình thể vô cùng quái dị chặn ngang phía trước, thoáng trông qua cũng biết ngay là một chốn hoang vắng lạnh lùng suốt tháng quanh năm không có bóng người lai vãng.

Triệu Sĩ Nguyên thầm kêu khổ, trước mắt không lối đi, trên đầu thì màn đêm sắp buông xuống chàng còn tìm đâu được chỗ tạm trú đêm nay?

Xuyên núi tiếp hành trình là liễu lĩnh là mạo hiểm chưa chắc gì tìm được chỗ trú an toàn, tốt hơn dừng chân tại đây tìm một hố đá nào đó tạm ẩn mình qua đêm và nhân tiện vận công điều tức phục hồi khí lực. Dù sao thì chàng cũng là một con bệnh mới được chữa lành, chàng cần phải tĩnh dưỡng một vài khắc thời gian.

Viên “Đại thành kim đơn” có hiệu dụng chữa lành thương thế, nó cũng giúp chàng chống lại cái đói phần nào, song hiệu dụng sau cũng không kéo dài lâu, và hiện tại thì qua một ngày tròn lao lực, sức thuốc tiêu tan, chàng nghe bụng cào lên làm chàng khó chịu lạ lùng.

Biết làm sao giải quyết vấn đề dạ dày giữa chốn núi rừng âm u hoang vắng, lúc đêm về?

Chàng phải lờ đi, tìm nơi trú ẩn trước.

Núi có muôn ngàn hang động nhỏ có, lớn có, ẩn có, lộ có, chàng chỉ có việc chọn mà thôi. Chàng đã xem qua độ ba mươi nơi, chưa có nơi nào vừa ý.

Bỗng một cơn gió nhẹ quét qua, mang đến tai chàng lời than oán đứt đoạn:

- Tam ca! Tam ca ở đâu! Hiện giờ...

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, theo hướng thoát ra lời than oán vọt mình tới.

Đây rồi! Trước mặt chàng, hiện ra một bóng hình rất quen thuộc. Bóng đó đứng trên một gò đá cao nhìn ra bốn phía, chốc chốc cất tiếng than!

21. Vây Đông Trả Tây

Triệu Sĩ Nguyên không còn nghi ngờ nào nữa, chàng vừa chạy bay đến vừa gọi to:

- Tứ đệ!

Phải! Người đứng trên gò đá cao chính là Vô danh công tử.

Công tử nghe tiếng gọi quay nhanh người trông thấy Triệu Sĩ Nguyên bắt giác rú lên một tiếng vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ.

Có lẽ Triệu Sĩ Nguyên xuất hiện đột ngột làm cho công tử quá sửng sờ nên rú lên một tiếng rồi vẫn đứng ỳ tại chỗ như bị chôn chân không làm một phản ứng nào cả.

Đến lúc Triệu Sĩ Nguyên gọi to lên lần nữa Vô Danh công tử mới hoàn hồn reo lên:

- A! Tam ca ...

Hắn vút bổng thân mình lên cao, nghiêng đà đáp xuống trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, rơi trong vòng tay chàng.

Vô Danh công tử tựa đầu lên vai Triệu Sĩ Nguyên nhẹ nâng mặt hắn, nhìn vào mắt hắn, giọng cảm kích động:

- Tứ đệ! Trong mấy ngày hôm qua, chắc Tứ đệ lo ngại vô cùng! Mặt Tứ đệ nhợt nhạt, vừa gầy như thế này lắm quá!

Nghe nói mình gầy ra, xanh xao, Vô Danh công tử vội rời khỏi vòng tay của chàng.

Cử động đó là một phản ứng đương nhiên của bất cứ một nữ nhân nào sợ xấu xí. Nếu biết mình không còn đẹp nữa, nữ nhân đó sẽ không muốn gặp ai, không muốn cho ai nhìn rõ mặt mình.

Hắn trầm giọng:

- Lại còn phải nói! Cũng vì tam ca đó!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày trầm nghĩ:

- Sao hôm nay Tứ đệ lại cau có thế?

Nhưng chàng không nói gì hơn, bởi lòng đang xúc động mạnh, lại không rõ vì sao, mặt chàng nóng ran lên làm chàng bối rối thêm.

Lâu lắm không nghe Triệu Sĩ Nguyên nói gì Vô Danh công tử buông tiếng thở dài:

- Tam ca! Thương thế của Tam ca đã lành rồi có phải lão nhân áo vàng chữa trị cho Tam ca không?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu rồi chàng trở mắt hỏi lại:

- Tứ đệ làm sao biết được lão nhân áo vàng!

Vô Danh công tử hừ một tiếng:

- Nói ra thì dài dòng lắm! Đại khái thì ... Tiểu đệ nhờ theo dõi Thanh Liên Ngọc Nữ mà nghe lỏm được!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Nàng? Nàng có dính dấp gì đến sự việc của ngu huynh?

Vô Danh công tử đã lấy lại bình tĩnh hoàn toàn, hắn điểm một nụ cười, thản nhiên thốt:

- Nếu không có nàng mạo hiểm cứu tam ca, vị tất hiện tại tam ca còn sống sót với Âm Dương lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên đỏ mặt, Thanh Liên Ngọc Nữ công chàng đưa chàng khỏi Câu lạc Thiên phủ.

Chàng lắc đầu, vừa thẹn vừa khổ:

- Lại có việc như thế được sao? Trời! Có thể như thế được à?

Vô Danh công tử khích luôn một câu:

- Dù là em dâu, nếu cần cũng phải cồng anh chồng chạy nên như thường chuyển biến mà Tam ca thắc mắc làm chi? Nếu có thắc mắc, hãy tìm đến nàng tạ ơn!

Sự việc đã rồi, Triệu Sĩ Nguyên còn biết làm sao hơn?

Vô Danh công tử buông tiếp:

- Nghe nói lão nhân áo vàng đã đoạt Tam ca trên tay Thanh Liên Ngọc Nữ, không rõ lão ấy là thân hay thù? Còn Tam ca làm cách nào thoát khỏi tay lão?

Triệu Sĩ Nguyên đem đầu đuôi sự việc thuật lại cho Vô Danh công tử nghe.

Vô Danh công tử lộ vẻ lo âu, hấp tấp hỏi:

- Tam ca! Chưởng môn nhân Vô Vi phái có đẹp lắm không?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tuyệt đẹp! Phải nói nàng là người trời mới đúng! Trên thế gian này, khó có thiếu nữ nào đẹp bằng!

Vô Danh công tử trầm ngâm một chút:

- Theo ý tam ca, chưởng môn nhân Vô Vi phái với Thanh Liên Ngọc Nữ, ai đẹp hơn ai?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Hoa Lan mùa xuân, hoa cúc mùa thu, hoa nào cũng có cái độc đáo của nó, không thể đem hai loại hoa khác nhau, làm một cuộc so sánh được!

Vô Danh công tử thở dài, dào dào nét mặt.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ vội hỏi:

- Chừng như Tứ đệ có điều gì không hài lòng?

Vô Danh công tử cất giọng u buồn:

- Tiểu đệ nghĩ đến người chị ruột tại nhà ...

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Tứ đệ cho ngu huynh là hạng người gì?

Vô Danh công tử vẫn lo ngại như thường:

- Tam ca có gặp gia tỷ lần nào đâu? Đôi bên có giao đần với nhau một tiếng nào đâu?

Như vậy giữa nhau chưa có một tình cảm nào, như vậy có cái gì gây lưu luyến cho đôi bên?

Thì Tam ca bảo sao tiểu đệ không lo sợ chứ?

Triệu Sĩ Nguyên chỉnh sắc toan dẫn giải cho Vô Danh công tử hiểu rõ tâm trạng của chàng.

Song vừa lúc đó có tiếng hú từ xa vọng lại lạnh lạnh mà cao vút.

Vô Danh công tử nhìn Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Gia mẫu sắp đến!

Hắn nghehnh cổ hú vọng một tiếng dài đáp lại.

Tiếp theo đó một bóng người lao tới vun vút, như hòn đạn bắn bằng đường giây cung.

Thân mẫu Vô Danh công tử là nhạc mẫu tương lai của chàng! Chàng sẽ có thái độ như thế nào cho hợp lý!

Chưa có gì chánh thức cả, thì chàng lấy tư cách gì để ra mắt? Khách sáo quá thì hóa ra lạnh nhạt xa vời, Vô Danh công tử sẽ trách cứ chàng. Còn thân mật quá thì có cái gì cho phép chàng làm như vậy!

Chàng bối rối vô cùng.

Trong chớp mắt một phụ nhân vào khoảng ngũ tuần xuất hiện Vô Danh công tử reo lên:

- Mẹ!

Lão phụ không nhìn Vô Danh công tử, ánh mắt của bà dán chặt vào Triệu Sĩ Nguyên.

Ánh mắt thoát đầu lộ vẻ kinh ngạc dần dần ngời lên một niềm hoan hỉ, tuy nhiên bà vẫn lẳng lặng nhìn chàng.

Vô Danh công tử reo luôn mồm:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ!

Hắn vừa reo vừa đưa mắt sang Triệu Sĩ Nguyên rồi hắn bảo khê chàng:

- Tam ca! Mừng mẹ đi chứ!

Hắn bảo như thế rất tự nhiên, bởi hắn đã xem Triệu Sĩ Nguyên như anh rể của hắn rồi:

Hắn giục là do ý muốn của hắn chứ Triệu Sĩ Nguyên làm gì dám thất lễ độ đối với bậc trưởng thượng? Có điều chàng chưa chào hỏi là vì chàng còn quá phân vân về tư cách.

Vô Danh công tử thúc giục quả làm chàng thẹn đỏ mặt lên, thẹn như cô dâu mới về nhà chồng lạy cho cha mẹ chồng. Chàng vòng tay nghiêng mình ấp úng.

- Tiểu diệt Triệu Sĩ Nguyên kính ra mắt bá mẫu.

Đáng lý chàng phải lạy nhưng không, chàng nghiêng mình chào xong, lại đứng thẳng người lên như thường.

Vô Danh công tử lại giục:

- Tam ca! Phải lạy chứ! Người có phải là bá mẫu không mà thôi đâu?

Triệu Sĩ Nguyên không biết làm sao hơn, đành quỳ xuống lạy mấy lạy.

Lão phụ lườm mắt sang Vô Danh công tử đoạn đưa tay đỡ chàng đứng lên, điểm một nụ cười thốt:

- Miễn! Miễn miễn cho!

Bà tiếp nói:

- Nơi đây trống trải, gió to, không tiện nói chuyện lâu. Mình nên vào trong động là hơn.

Bà sợ gió núi quét qua mài dũa mòn chàng rẽ quý của bà cho nên bà bảo tất cả vào động.

Động cách đó không xa, miệng động nhỏ nhưng lòng động khác rộng. Trong động chẳng có vật gì ngoài viên dạ minh châu đặt trên mô đá nơi vách thay đèn.

Nơi góc, có một chun nước, một bọc cơm khô để cho hai mẹ con dùng tạm khi đói khát.

Nhìn qua tình hình trong động, Triệu Sĩ Nguyên biết mẹ con Vô Danh công tử dùng nơi này là chỗ trú chân tạm một vài hôm cho nên chẳng những không có bóng gia nhân, mà cũng không có những vật dụng tối cần như giường ngủ, bàn ghế.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn quanh quẩn, như có ý tìm kiếm một người nào hay một vật gì mà sự thiếu vắng làm cho chàng lạ lùng lắm.

Vô Danh công tử biết ý chàng, vội thốt:

- Gia tử không cùng đi với mẹ và tiểu đệ!

Triệu Sĩ Nguyên lại một phen đỏ mặt.

Trong khi đó, lão phụ bày biện cơm khô ngay trên nền động, mời Triệu Sĩ Nguyên dùng tạm với mẹ con bà.

Triệu Sĩ Nguyên không còn biết làm gì khác hơn là vâng theo bà, chàng mừng gặp lại Vô Danh công tử bao nhiêu thì chàng càng bối rối với sự có mặt của lão phụ bấy nhiêu.

Không lâu lắm bỗng có tiếng y phục phất gió rẹt rẹt bên ngoài cửa động.

Lão phụ vội đưa tay ra hiệu với đôi bạn trẻ rồi bà phi thân bay vọt ra.

Triệu Sĩ Nguyên toan theo bà, phòng tiếp ứng nếu bà có gặp điều gì bất trắc, song Vô Danh công tử ngăn chàng lại:

- Tam ca bắt tất phải nhọc lo! Võ công của mẹ ngang với Âm Dương Lệnh chủ không có việc gì cho mẹ đâu. Vạn nhất nếu mẹ gặp khó khăn thì chúng ta cũng không giúp ích gì được, vả lại còn vướng bận cho mẹ phải che chở cho chúng ta nữa.

Triệu Sĩ Nguyên đành ngồi yên tại chỗ.

Từ lúc tiếp xúc với một số người trong Vô vi phái, Triệu Sĩ Nguyên nhận ra kiến thức của mình quá hẹp, trên giang hồ còn biết bao nhiêu nhân vật tài ba tuyệt đỉnh, chẳng hạn như mẹ Vô Danh công tử là một. Song những nhân vật đó tự nhiên họ có danh có hiệu, tại sao chàng không nghe đề cập đến!

Một nghi vấn chợt nảy sinh trong tâm não Triệu Sĩ Nguyên, chàng nhìn Vô Danh công tử nhẹ giọng:

- Tứ đệ! Mãi đến hôm nay, ngu huynh mới có hân hạnh được bái kiến lệnh đường, tuy nhiên ngu huynh tưởng chúng ta cũng không còn là những người quá xa lạ với nhau nữa.

Như vậy tứ đệ có thể cho ngu huynh biết lai lịch của tứ đệ rồi chứ?

Vô Danh công tử cười ranh mãnh:

- Tam ca nói phải! Thực sự ra chúng ta đã có thâm tình với nhau ngay từ lúc mới kết giao, đáng lý tiểu đệ phải đem thân thể của mình bày tỏ cho Tam ca biết sớm hơn, chẳng đợi gì Tam ca phải hỏi đến! Chẳng qua...

Dừng lại chỗ đó, Vô Danh công tử trầm ngâm một chút.

Thấy Vô Danh công tử ngập ngừng, Triệu Sĩ Nguyên biết là có một lý do quan trọng nào đó không cho hắn tiết lộ thân phận mình trước lúc cần thiết, chàng nghĩ không nên cưỡng ép người làm một việc khó khăn, nếu cưỡng ép thì chàng làm thương tổn đến tin tưởng giữa nhau mà Vô Danh công tử bị bắt buộc phải làm một việc trái với lòng sẽ không vui, như vậy hòa khí có sút mẻ phần nào.

Chàng mỉm cười thốt:

- Nếu tứ đệ không tiện nói, thì thôi vậy! Ngu huynh không phiền trách gì Tứ đệ đâu!

Vừa lúc đó, Băng Điện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh ứng tiếng từ ngoài cửa vọng vào:

- Không con? Thời cơ cấp bách lắm rồi! Mẹ con ta không nên mãi giữ thái độ khi người lâu hơn nữa!

Dĩ nhiên, câu nói đó hướng về Vô Danh công tử mà cái việc khổ người đó không ngoài sự che dấu lai lịch thật của Vô Danh công tử.

Bà đã vào đến nơi, khi câu nói của bà chỉ thốt lên được nửa phần. Bà vào động êm như chiếc lá rơi, nhanh như gió nhẹ lướt qua. Triệu Sĩ Nguyên vốn là một tay khá, mà vẫn không phát giác kịp thời. Chàng khâm phục bản lĩnh của bà vô cùng.

Vô Danh công tử bối rối ra mặt.

Mẹ đã bảo thế thì hẳn phải làm sao bây giờ? Trời, đem sự thật tỏ bày với Triệu Sĩ Nguyên thì ê quá!

Hắn vội đánh trống lảng:

- Mẹ! Ai ở bên ngoài động đó mẹ?

Băng Điện Hằng Nga biết rõ hắn đang khẩn trương lắm, mà chính bà cũng sợ ý trong câu nói, bảo là thời cơ cấp bách, nên hẳn phải lo sợ, bà vội trấn an hắn.

- Không có gì đâu, con ạ. Tuy nhiên con hãy dấu hạt dạ quang châu kia đi, cho bên ngoài động không ai nhìn rõ trong này.

Vô Danh công tử vâng lời.

Lòng động vắng dạ quang châu, trở lại tối tăm song cả ba đều là những tay có công lực tinh vi thâm hậu, nên họ vẫn trông thấy sự vật rõ ràng như thường.

Đoạn Băng Điện Hằng Nga thốt:

- Bên ngoài có rất nhiều cao thủ võ lâm đang tìm chúng ta!

Vô Danh công tử ngạc nhiên:

- Họ tìm chúng ta! Tìm để làm gì? Mình có bao giờ chạm đến họ đâu?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp nói:

- Hay là những người trong Vô Vi phái đã đến? Nếu vậy, họ đến đây cố tìm mình tiểu đệ thôi!

Băng Điện Hằng Nga lắc đầu:

- Không phải vậy đâu. Những người này tìm ta vì là có viên Huyết Ngọc Như Ý nơi mình!

Vô Danh công tử vội chụp vạt áo của bà giật giật.

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng, hỏi nhanh:

- Bá mẫu có hai viên Huyết Ngọc Như Ý?

Băng Điện Hằng Nga lại lắc đầu:

- Loại ngọc đó làm gì có đến hai viên?

Triệu Sĩ Nguyên trở mắt:

- Thế tại sao Ngọc đó lại về tay bá mẫu?

Vô Danh công tử sợ mẹ nói toạt sự thật, vội chận đáp thay bà:

- Tự nhiên mẹ và tiểu đệ cũng có cách đoạt hồi chứ!

Triệu Sĩ Nguyên lại ạ lên một tiếng chàng trầm nghĩ:

“Các người làm gì đoạt nổi viên ngọc đó trong tay Âm Dương lệnh chủ! Ta khó tin lắm!” Băng Diệm Hằng Nga thở dài, một niềm xúc động hiện lên gương mặt bà, bà từ từ hỏi:

- Triệu công tử! Già nhày có nhiều việc cần phải nói ra cho công tử nghe, không thể dấu diếm mãi. Chẳng hay công tử có thể bình tĩnh nghe già nói hết chẳng?

Vô Danh công tử quẫn quá, kêu lên:

- Mẹ! Mẹ!

Băng Diệm Hằng Nga day qua nhìn con:

- Nàng dâu dù đẹp dù xấu cũng phải ra mắt cha mẹ chồng, có thể nào ẩn mặt mãi được sao! Thì sự việc của chúng ta, sớm muộn gì cũng phải có lúc bộc lộ. Tại sao lại không bộc lộ sớm hơn? Nếu để quá muộn màng, biết đâu chẳng có những trở ngại quan trọng?

Vô Danh công tử càng quẫn hơn:

- Mẹ! Mẹ! ...

Rồi nàng đứng lên, vừa bước nhanh về góc động, bừa buồng gọn:

- Con không dám nghe đâu! Con không thể nghe đâu!...

Băng Diệm Hằng Nga hừ một tiếng:

- Có gì phải thẹn chứ?

Triệu Sĩ Nguyên thừa cơ hội, đưa một câu:

- Bá mẫu có điều gì muốn cho tiểu đệ biết, xin cứ nói, tiểu đệ xin hết sức cung kính nghe!

Băng Diệm Hằng Nga trầm ngâm một chút, đoạn thấp giọng.

Bà gọi luôn mấy lượt, nhưng bà không tiếp nổi thêm tiếng nào, Triệu Sĩ Nguyên nóng nghe vội hỏi:

- Bá mẫu còn ngại gì nữa?

Chàng yêu cầu:

- Bá mẫu cứ gọi là tiểu đệ, cái tiếng xưng hô công tử nghe ra không được thân mật, tiểu đệ không dám nhận!

Băng Diệm Hằng Nga trầm buồn một chút:

- Công tử hãy nghe cho hết câu chuyện, rồi suy nghĩ kỹ, xem lời của già như thế nào.

Nếu chúng ta đồng ý thì đổi cách xưng hô cũng không muộn.

Triệu Sĩ Nguyên lại càng chú ý.

Đột nhiên, Băng Diệm Hằng Nga chính sắc mặt hỏi:

- Công tử hãy tưởng tượng lai lịch của già, con gái già như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên sững sờ không biết nói làm sao.

Băng Diệm Hằng Nga tiếp nói liền:

- Không giấu gì công tử. Già chính là ngươn phối của Âm Dương Lệnh chủ, còn tứ đệ của công tử không ai khác hơn là Thanh Liên Ngọc Nữ cải trang, nó chẳng có chị, có anh gì cả, già chỉ sanh hạ một mình nó đó thôi!

Bà dừng lại một chút, đoạn nghiêm giọng tiếp:

- Biết như vậy rồi, công tử có còn giữ nguyên ý nguyện ưng kết hôn với nó chẳng?

Bà thốt xong câu đó, giương mắt nhìn chàng chăm chú, và khẩn trương vô cùng. Câu trả lời của Triệu Sĩ Nguyên sẽ định đoạt cả tương lai của mẹ con bà.

Về phần của Triệu Sĩ Nguyên, chàng có khác nào một kẻ vừa từ cung trăng rơi xuống.

Làm sao chàng có thể có một quyết định cấp thời?

Băng Diện Hằng Nga thở dài:

- Mẹ con già không hề cưỡng bách công tử phải làm một việc trái với lòng. Tuy nhiên, già thương hại cho Linh nhi, nó hiền dịu thế kia, đáng ra nó không xuất thân từ gia đình già, dù muốn dù không, hiện tại nó mang dòng máu của Âm Dương lệnh chủ, nó không xứng đáng với công tử. Cho nên dù công tử có từ khước kết thân với nó, già cho đó là lẽ đương nhiên, chẳng hề oán trách gì công tử cả.

Lời nói thành thật biết bao? Tha thiết biết bao!

Triệu Sĩ Nguyên tự hỏi:

“Ta có nên học theo thói thường của thiên hạ chẳng? Ta có thể nào khinh rẻ nàng chẳng? Nàng có đáng cho ta khinh chẳng? Nàng có lỗi gì! Huống chi nàng luôn luôn đi trên con đường chánh, ngược lại những hành vi của thân phụ nàng?” Tự hỏi, tức là để tẩy trách, tẩy trách là giải đáp cho những câu tự hỏi rồi.

Và khi con người tìm được tẩy trách, con người đó có thái độ rõ rệt, có quyết định vững vàng.

Hơn thế, thực sự chàng cùng Thanh Liên Ngọc Nữ, yêu tha thiết, song vì chàng luôn luôn giữ mình là chánh nhân quân tử, chàng phải đè nén tình yêu xuống tận đáy lòng. Ngoài ra, chàng còn bao nhiêu trách vụ lớn lao, trách vụ đó vượt lên hàng đầu, dồn tình yêu xuống bậc thứ.

Tuy nhiên, chàng phải đáp làm sao?

Có thể nào chàng tỏ ý trắng trợn là chàng yêu Thanh Liên Ngọc Nữ trước mặt mẹ nàng!

Vì khó nói, chàng trầm ngâm. Vì trầm ngâm, chàng đã gieo chữ hận cho Thanh Liên Ngọc Nữ đang thu hình dưới lốt Vô Danh công tử trong một góc phòng.

Nàng khóc. Nàng nức nở gọi:

- Mẹ ơi! Người ta là giòong dối danh gia chánh phái, người ta có màng gì đến con đâu mẹ!...

Nàng vọt đứng lên, chạy bay ra cửa động.

Triệu Sĩ Nguyên không còn do dự được nữa, vội phi thân đến chân nàng, chàng gấp giọng:

- Linh muội! Linh muội! Ngu huynh rất cao hứng được tứ đệ mãi mãi ở bên cạnh!...

Thanh Liên Ngọc Nữ không vọt đi được, quay trở lại, sà vào lòng mẹ, dấu mặt nơi ngực bà.

Lâu lắm Băng Diện Hằng Nga mới gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Sĩ Nguyên hãy lại đây! Ta cảm kích vô cùng!

Triệu Sĩ Nguyên đi vào, rồi cả ba ngồi xuống nền.

Băng Diện Hằng Nga lấy viên Huyết Ngọc Như Ý cầm tay:

- Gia gia của Linh nhi có tâm tánh bất thường lắm. Nếu viên ngọc này lọt vào tay lão thì cái hại cho đời còn lớn lao như thế nào nữa. Cũng vì viên ngọc này mà vợ chồng ta phải ly thân suốt mười bảy năm trời, mà Linh Nhi cũng cách xa mẹ trọn thời gian đó!

Bà thở dài, mơ màng hướng vọng xa xăm một lúc lâu, bà hỏi:

- Triệu Sĩ Nguyên có biết chỗ diệu dụng của viên ngọc này chăng?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tiểu đệ không được rõ cho lắm! Bất quá ngày trước gia mẫu có nói cho nghe đại khái về viên ngọc này vậy thôi!

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tinh Linh, tiếp nói:

- Ngày xưa vì Tiên Hiên Thiên Linh Tử là bậc thánh trong vũ lâm, người của thời đại đó tôn xưng là Vũ Thánh. Sở học của người bao la huyền diệu nhưng độc đáo hơn hết là môn công “Thiên Linh Tam Thức” do người phối hợp tất cả tinh hoa vũ học mà sáng chế ra một tuyệt học vô địch chẳng những từ nghìn trước, mà mãi đến nghìn sau.

Triệu Sĩ Nguyên lại gật đầu:

- Gia mẫu cũng từng bảo như thế, và từ khi Thiên Linh Tiên Tử thất tung đến nay, chưa có một nhân vật nào đủ tư cách thay thế vị Vũ Thánh ở ngôi vị độc tôn cả.

Băng Diện Hằng Nga hỏi:

- Hiền tể có biết Thiên Linh Tam Thức hiện lạc nơi nào không?

À! Bà đã gọi chàng là hiền tể! Dĩ nhiên chàng phải gọi lại bà là nhạc mẫu!

Bất giác chàng đỏ bừng mặt, len lén nhìn sang Thanh Liên Ngọc Nữ. Nàng cũng nhìn len sang chàng, đỏ mặt như chàng.

Chàng suy nghĩ một chút, vụt kêu lên:

- Nay là Thiên Linh Tam Thức hiện ở trong viên Huyết Ngọc Như Ý này?

Băng Diện Hằng Nga tiếp nói:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì bí quyết luyện Thiên Linh Tam Thức được cất dấu trong viên ngọc, chờ người hữu duyên, mười tám năm trước, một trường hợp ngẫu nhiên, viên ngọc lại về tay Âm Dương Lệnh chủ. Già biết rõ tâm địa của lão ấy, chỉ với môn công Âm Dương Hòa Hiệp mà lão còn làm điều đứng bao nhiêu người trong vũ lâm, nếu lão mà luyện thêm Thiên Linh Tam Thức nữa thì giang hồ sẽ trải qua bao nhiêu cơn sóng gió phủ phàng. Và vũ lâm sẽ đến nỗi mệt mỏi.

Bà thở dài, đưa ánh mắt mơ buồn nhìn ra ngoài cửa động, tâm tư hướng vọng xa xăm.

Lâu lắm, bà tiếp nói:

- Già thật tâm lo nghĩ đến điều đó, nhân một cuộc cãi vã trong gia đình, già quyết liệt ly khai lão, lúc ra đi lại trộm luôn viên Huyết Ngọc Như Ý, cho lão đập tắt cái tham vọng chiếm ngôi bá chủ vũ lâm. Vì vậy mà lão oán hận già vô tưởng.

Triệu Sĩ Nguyên hết sức thán phục:

- Nhạc mẫu dám tự bỏ hạnh phúc gia đình, quyết tâm chu toàn sự an ninh cho toàn thể vũ lâm, đúng là một phi thường nhân vậy! Tiểu tể nhận ra trong giang hồ ngày nay, chưa có nhân vật nào cao nghĩa khí bằng nhạc mẫu!

Băng Diện Hằng Nga mỉm cười:

- Già chỉ làm theo bổn phận đóng góp một phần nhỏ vào công cuộc chấn hưng vũ lâm, chứ có gì quan trọng đâu mà hiền tể khen tặng thái quá? Sao bằng lệnh tôn và lệnh đường là những bậc cao minh trọn đời lo cho đại cuộc?

Bà nhìn sang Thanh Liên Ngọc Nữ, rồi tiếp:

- Trong thời gian ly khai, Âm Dương Lệnh chủ, già bỏ mặt con gái bên cạnh một gương xấu, may mà bẩm tính của nó thông minh, thấy rõ chánh tà, không nhiễm cái bạo tàn của cha nó! Hiện tại, già hết sức hoan hỉ thấy con không đến đổi bại hoại, mà già cũng thẹn lòng vì thiếu kém bốn phận làm mẹ! ...

Bà vuốt ve con gái, ra vẻ ăn năn, hối hận vô cùng.

Thanh Liên Ngọc Nữ nép sát người vào mẹ, khẽ kêu:

- Mẹ! Mẹ!

Đôi mắt nàng rớm lệ.

Vừa lúc đó, có tiếng người bên ngoài vọng vào:

- A! Ở đây có một cái động!

Giọng nói tỏ rõ sự kinh ngạc của người phát ra, sự kinh ngạc của một kẻ tìm tòi, phí bao nhiêu công phu mà không gặp điều tìm tòi, bỗng nhiên trông thấy điều đó ở trước mặt.

22. Huyết Ngọc Như Ý

Băng Diện Hằng Nga dang hai tay ra đặt lên vai Triệu Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ, dùng pháp truyền âm nhập mật dặn dò:

- Đừng vọng động!

Bà thu tay về, đứng lên khẽ nhún chân nhảy vọt đến cửa động.

Động tác của bà nhanh quá, bà vừa đặt tay lên vai đôi thiếu niên vừa căn dặn họ, vừa nhảy vọt đến cạnh cửa động chỉ trong thời gian ngắn từ câu nói của kẻ nào đó bên ngoài, kè câu đáp buông theo liền của một kẻ khác.

Câu đáp của kẻ đó nghe ngạo nghễ vô cùng:

- Mẹ con Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh ẩn nấp trong động này chứ chẳng đâu xa! Lão Đổ! Lão đã phát hiện động này, thì tiểu đệ phải nhường cho huynh vào trước, phần tiểu đệ phòng ngừa bên ngoài cho Lão vào đó, vào mà đoạt vật báu!

Người cất tiếng trước, bật cười ha hả:

- Từ huynh! Thiên hạ cho rằng Từ huynh là một tay bạo tàn, hung ác, hiểm độc, so với lệnh chủ của bọn tiểu đệ, không kém chút nào! Nhưng cứ như sự việc làm hôm nay, tiểu đệ nhận thấy Từ huynh trọng nghĩa khí như núi, nhẹ lợi quyền như lông! Tiểu đệ lầm! Lầm trọn thời gian dài trong dĩ vãng. Từ huynh quyết thành toàn cho tiểu đệ! Tiểu đệ cảm kích vô cùng! Nếu ngày sau, Từ huynh có cần gì đến tiểu đệ, xin cứ gọi, tiểu đệ chẳng bao giờ từ khước, dù Từ huynh phân phó tiểu đệ phải nhảy vào lửa, vào dầu sôi!

Tiếp theo đó có tiếng chân người vang lên, tiếng chân lần về cửa động. Rồi một bóng người hiện ra.

Đột nhiên bóng đó dừng lại, rồi ọ lên một tiếng, rồi lại lùi liên.

Họ Từ hết sức kinh ngạc, vội hỏi:

- Việc gì thế hở Đổ huynh Họ Đổ cười lạnh một tiếng:

- Tiểu đệ muốn biết, Từ huynh có thật tâm giúp cho tiểu đệ thành công về nghiệp chăng.

Họ Từ nghiêm sắc mặt:

- Bình sanh, tiểu đệ không hề tranh công với bằng hữu. Đổ huynh yên trí!

Họ Đổ tiếp nói:

- Vậy phiền cho Từ huynh vào động trước, quan sát hộ tiểu đệ một lượt đi! Xem Băng Diện Hằng Nga có ở trong ấy chăng!

Họ Từ thoáng bối rối:

- Địch ở trong tối, ta từ chỗ sáng vào, địch thấy mà ta không thấy địch, đó là một điều bất tiện. Huống chi, vũ công của tiểu đệ so với Băng Diện Hằng Nga còn kém xa mấy bậc.

Đỗ huynh bảo tiểu đệ vào đó để nạp mạng cho bà ta sao?

Họ Đỗ bật cười ha hả:

- À! Người sợ chết? Người sợ dễ thường lão phu lại không biết sợ à? Người cố làm ra vẻ con người tốt, người vờ nhường lão phu để lão phu tin mà vào, nạp mạng thế cho người.

Người định ta làm vật hy sinh để thừa cơ đoạt lợi à? May là ta sắp hưởng đại phúc nên tâm tính linh mẫn, sớm phát hiện ra mưu sâu của người, nếu không thì lầm người rồi! Người...

Lão vụt hét to:

- Cút! Người cút đi không? Ta phải cho người một bài học!

Họ Từ hoảng sợ, cấp tốc chạy đi. Họ Đỗ đuổi theo, trong phút giây cả hai khuất dạng.

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh hướng mắt vào trong gọi:

- Linh con! Thu dọn những gì mà mình đã mang đến đây, rồi rời khỏi địa phương này liền! Không thể dằn dà nán lại nữa được!

Thanh Liên Ngọc Nữ hấp tấp gom góp những vật dụng cần thiết đoạn cùng Triệu Sĩ Nguyên theo Băng Diện Hằng Nga rời động liền!

Cả ba chưa đi được bao xa, thì từ phía tả có mấy bóng người lao vút đến.

Cả ba bấm bụng cười thầm, song cũng mừng vì sớm rời đi, nếu không thì khó tránh xung đột với bọn chúng.

Họ âm thầm tiến tới, họ gặp một cái động khác nhỏ hơn, miệng động hết sức hẹp, muốn vào tất phải cúi mình.

Nhưng từ bên trong động bốc ra một mùi hôi thúi nồng nặc, Thanh Liên Ngọc Nữ nghĩ phải buồn nôn.

Băng Diện Hằng Nga bảo Thanh Liên Ngọc Nữ trao viên Dạ quang chân cho bà, bà định vào đây quan sát xem có gì lạ chăng, để cả ba cùng tạm ẩn mình trong một lúc.

Triệu Sĩ Nguyên không muốn nhọc mướn mỗi lần mỗi mạo hiểm xung phong, bèn đề nghị bà để cho chàng vào đây, nhưng Băng Diện Hằng Nga không bằng lòng.

Bà vào động một lúc lâu, vẫn chưa trở ra làm cho Triệu Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ lo ngại vô cùng. Cả hai toan chui vào xem mẹ có gặp điều gì nguy hiểm trở ngại chăng, bỗng có tiếng y phục rít gió rền rẹt, kế tiếp có ba bóng người lướt qua, không lưu ý đến cái động nhỏ đó.

Nhưng, cuối cùng, có một bóng người nữa chạy phía sau, vừa đến nơi, gọi to:

- Các vị trở lại mau! Đây rồi! Còn một cái động này chúng ta chưa khám!

Bốn người chạy trước, quay trở lại. Trong bốn người đó có hai người ngửi phải mùi thúi từ trong động bốc ra, chịu không nổi, nôn khan mấy tiếng, lùi ra xa xa, hần hộc:

- Thúi quá! Thúi quá! Băng Diện Hằng Nga thích những khung cảnh thanh khiết, nhất định bà ta không ở trong động đó đâu! Lão phu tin chắc như thế!

Một người bật cười đáp:

- Theo lời Mã huynh thì bà ấy phải ẩn mình trong một cái động có mùi thơm phải không?

Mà nơi đây lại không có hương động thì sao?

Cả bọn năm người cùng phá lên cười:

Một người đi ra nhận xét:

- Mã huynh liệu việc rất đúng! Chúng ta đã tìm thấy dấu vết người ở trong lòng động kia, những dấu vết đó do bà ấy lưu lại chứ không còn ai khác. Buồn cười cho họ Từ họ Đỗ, vô tình gây sự với nhau, tạo cơ hội cho họ chạy thoát!

Động thì hẹp, lại thúi nực nồng, cả năm người đứng xa xa bên ngoài, không ai chịu vào, bàn luận một lúc rồi kéo nhau đi luôn.

Triệu Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ cũng thở phào, nhẹ nhõm:

Vừa lúc đó, Băng Diện Hằng Nga từ trong động gọi ra!

- Các người vào đây! Vào được rồi!

Hai người rời chỗ nấp, Triệu Sĩ Nguyên bình thản như thường còn Thanh Liên Ngọc Nữ chỉ lấy tay bịt mũi, cả hai chui vào động.

Dĩ nhiên, mùi hôi thúi bên trong phải nồng nặc gấp mấy lần bên ngoài, Thanh Liên Ngọc Nữ như đầu chịu không thấu, nàng suýt ngã mấy lần, nhờ Triệu Sĩ Nguyên dìu, nàng mới gượng lại được, cả hai tiến đến chỗ đặt viên dạ quang châu.

Triệu Sĩ Nguyên vừa đi vừa quan sát chung quanh, dưới chân lòng động không quá nhỏ như họ tưởng, rộng độ ba trượng tròn. Nơi phía tả, có một đường ngách, không rõ đưa về đâu, Băng Diện Hằng Nga đứng đợi họ nơi đầu con đường ngách đó.

Cả hai tiến theo con đường ngách. Đỡ khổ cho Thanh Liên Ngọc Nữ là mùi thối đã nhẹ dần nhiều, càng đi sâu vào càng bớt thúi.

Họ đi nốt con đường ngách. Ở cuối đường có một gian thạch thất, Băng Diện Hằng Nga cầm viên dạ quang châu giờ cao lên, gọi họ rồi cả ba cùng vào.

Trái hẳn lòng động gian thạch thất tinh khiết vô cùng, mùi thúi đó không hề lan đến đây.

Triệu Sĩ Nguyên chợt nhận ra chiếc áo ngoài của Băng Diện Hằng Nga biến đâu mất, lấy làm lạ kêu lên:

- Nhạc mẫu! Chiếc áo ngoài của nhạc mẫu!

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh điểm một nụ cười nhưng không đáp tiếng nào.

Thanh Liên Ngọc Nữ chớp mắt:

- Mẹ! Có phải mẹ dùng chiếc áo ngoài quét sạch nơi đây chăng?

Băng Diện Hằng Nga hừ một tiếng:

- Tiểu liễu đầu! Đã biết thì thôi, hà tất phải nói rõ!

Gương mặt của Thanh Liên Ngọc Nữ ngời lên niềm hạnh phúc vô biên, nàng cảm thấy mẹ quá săn sóc nàng, lo liệu cho nàng từ cái nhỏ nhất.

Còn Băng Diện Hằng Nga cũng hân hoan không ít. Trên đời này có bà mẹ nào không hân hoan khi đã làm được việc gì hữu ích cho con, khi trông thấy con hài lòng! Tình mẹ thương con là động cơ mọi sự săn sóc dành cho Thanh Liên Ngọc Nữ, song bà còn muốn làm hơn điều bà có thể làm chừng như chuộc lại cái tội kém bốn phận làm mẹ suốt thời gian mười mấy năm dài bỏ mặc đứa con duy nhất bên cạnh ông chồng tàn bạo.

Thấy mẹ con người ta mến nhau, bất giác Triệu Sĩ Nguyên nhớ đến song đường tại nhà.

Hiện tại, hai vị ra sao? Chàng đã làm được việc gì xứng đáng với niềm hoài vọng của song thân!

Chàng xúc động tâm tình, mắt chàng đỏ lên, lệ buồn sắp trào ra khóe.

Thanh Liên Ngọc Nữ đã đoán được những ý niềm chớm hiện trong tâm tư chàng, nàng thường cảm vô cùng, song làm sao an ủi chàng ngay trước mặt mẹ!

Nàng không an ủi được, thì nàng kêu cầu với mẹ, lấy tay nắm chéo áo bà giật khê.

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh nhìn con gái yêu thoáng, đoạn cất tiếng gọi:

- Sĩ Nguyên!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, bừng tỉnh cơn trầm tư, vội hỏi:

- Việc gì thế hở Nhạc mẫu?

Băng Diện Hằng Nga thờ hiểu những lời an ủi đối với bọn tuổi trẻ chỉ có tác dụng phản thường, chẳng những không làm vơi niềm sầu khổ của họ, trái lại càng khinh động họ hơn, cho nên bà nghiêm giọng thốt:

- Về viên Huyết Ngọc Như Ý, già chưa nói hết lời!

Triệu Sĩ Nguyên phẩn khởi muôn phần, cùng Thanh Liên Ngọc Nữ ngồi xuống, một bên tả, một bên hữu Băng Diện Hằng Nga.

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh cầm huyết Ngọc Như Ý nơi tay, tiếp nói:

- Từ ngày Linh nhi với hóa thân là Vô Danh công tử, may mắn gặp hiền tể, già đã có chủ trương rồi.

Dừng câu nói, bà nhìn Triệu Sĩ Nguyên, không chớp mắt.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Nhạc mẫu chỉ nghe Linh muội nói, rồi cố ý thành toàn tiểu tể ngay?

Lời nói đó, không do sự ức độ, mà chính là bởi Thanh Liên Ngọc Nữ đã dùng Huyết Ngọc Như Ý làm vật đính ước giữa nhau.

Băng Diện Hằng Nga gật đầu:

- Già tin rằng Linh nhi không chọn lầm người. Do đó, già quyết định...

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên vòng tay cung kính thốt:

- Trước kia tiểu tể không biết chân giá trị của Huyết Ngọc Như Ý, nếu có thu nhận thì cũng chỉ là một hành động vô tình. Bây giờ thì sự việc đã tỏ rồi, hơn nữa, tiểu tể đã một lần để mất nó, vậy mong Nhạc mẫu dùng nó, thành hoàn cho Linh muội là phải!

Băng Diện Hằng Nga thở dài:

- Nhạc phụ của hiền tể từng nghĩ rằng, trong thời gian ngắn sẽ trở thành đệ nhất kỳ nhân, và chính lão ta mơ vọng viên ngọc đó!

Thanh Liên Ngọc Nữ hấp tấp thốt:

- Thể chất của tôi không hợp với Thiên Linh Tam Thức, dù có cố tập luyện, vị tất đạt được kết quả như mong muốn? Tam ca nên vâng lời mẹ đi, đừng khách khí mãi!

Nàng sợ Triệu Sĩ Nguyên lại khước từ, vội gọi mẹ, tiếp:

- Có phải mẹ nhận xét như vậy chăng?

Băng Diện Hằng Nga gật đầu:

- Muốn luyện Thiên Linh Tam Thức phải chân khí chí cương, mới biểu hiện được cái đại làm cho thần phải kính, quỷ phải khiếp, cho nên nữ nhân không hợp bằng nam nhân, dù có cố gắng bao nhiêu, cũng chỉ là hao tổn chân nguyên, chứ chẳng thành tựu được. Người nào gượng lý, cố luyện, thì tuổi lão kém giảm ngay, thật là tai hại.

Xuất thân từ danh gia, Triệu Sĩ Nguyên hiểu cái đạo lý đó, chàng hết sức cảm kích, lại vòng tay lượt nữa, đáp:

- Đa tạ nhạc mẫu thành toàn!

Băng Diện Hằng Nga bảo Triệu Sĩ Nguyên ngồi xuống chỗ cũ, đoạn trầm giọng tiếp:

- Vô Tình linh củ Tào Duy Ngã được con trai lão cáo biết là Huyết Ngọc Như Ý về tay già, nên đã sai phái rất nhiều cao thủ theo dấu già, lão ta nhất định chiếm viên ngọc, bằng mọi giá, chúng đông người, mạnh thế, xem đó già nghĩ cơ hội rất hiếm cho chúng ta thoát thân...

Triệu Sĩ Nguyên áy náy:

- Cũng tại tiểu tể sơ ý, đáng lẽ ra tại Câu Lậu Sơn, tiểu tể không nên để lộ viên ngọc.

Băng Diện Hằng Nga mỉm cười:

- Chẳng có gì đáng trách hiền tể cả. Kẻ đáng trách chính là phụ thân của Linh nhi. Nếu lão ấy đừng gây huyên náo, thì làm gì người ngoài lưu ý! Hơn nữa, lão đâu đến nỗi phải chạy đi, bỏ luôn Thiên Phủ!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Lão nhân gia làm sao?

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh thở dài:

- Lão bị Thiên Vân Tẩu phải tội, đưa lão vào cạm bẫy, nếu già và Linh nhi không kịp thời đến nơi, thì lão đã mất mạng nơi tay Vô tình công tử rồi! Vô tình công tử hạ độc thủ, hủy diệt dung nhan lão, lão thoát ly Câu Lậu Thiên Phủ ngay trong lúc đó, chẳng rõ hiện giờ lão ở đâu!

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ, chỉ vì chàng đến Câu Lậu Sơn, mà Âm Dương lệnh chủ phải mang cái họa nhà cửa tiêu tan, gia đình phân tán.

Chàng bứt rứt vô cùng.

Băng Diện Hằng Nga an ủi chàng:

- Cái ăn, cái uống, còn do tiền định, hưởng hồ họa phúc của con người? Tao ngộ của lão ta, đối với hiền tể, chẳng mấy may liên quan, hiền tể không nên quy lỗi về mình mà xót xa áy náy, chỉ cần hiền tể đừng nuôi hận và trong tương lai nếu có gặp lão, hiền tể cố tránh xô xát với lão là đủ!

Triệu Sĩ Nguyên khảng khái đáp:

- Lão nhân gia không cố ý sát hại tiểu tể, thì khi nào tiểu tể dám nuôi hận đối với lão nhân gia?

Băng Diện Hằng Nga mỉm cười:

- Thế là tốt!

Bống bà đổi giọng, để lộ cảm hờn, gần từng tiếng:

- Nhất định không thể để Huyết Ngọc Như Ý lọt vào tay Vô tình lệnh chủ! Lão ấy chiếm được vật đó rồi, có khác nào cọp mọc cánh.

Triệu Sĩ Nguyên cương quyết:

- Nhạc mẫu có thể đặt trọn niềm tin nơi tiểu tể! Bây giờ chúng ta nên rời nơi này, nếu gặp địch sẽ đồng xuất lực xung phá vòng vây!

Băng Diện Hằng Nga lắc đầu:

- Hiền tể chỉ nghĩ đến hạ kế mà bỏ qua thượng kế, như vậy là không thể tránh được cạm bẫy của Vô tình lệnh chủ rồi?

Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc:

- Nhạc mẫu thấy sao?

Băng Diện Hằng Nga nghiêm giọng:

- Sĩ Nguyên! Người phải thành hôn với Thanh Liên Ngọc Nữ ngay từ bây giờ!

Triệu Sĩ Nguyên cùng Thanh Liên Ngọc Nữ kêu lên:

- Mẹ!

Băng Diện Hằng Nga tiếp luôn:

- Hai con thành hôn rồi, Sĩ Nguyên mới có đủ tư cách đập viên ngọc ra, đọc bí quyết nhớ nằm lòng, sau đó mình hủy diệt luôn những mảnh ngọc vỡ.

Bà cười bí mật:

- Mình sẽ bảo với chúng là mình không có viên ngọc, chúng sẽ mở vòng vây cho mình thoát đi!

Thanh Liên Ngọc Nữ giật mình.

Cái lý do của Băng Diện Hằng Nga viện dẫn để buộc cả hai thành hôn liền, không đứng vững chút nào. Nàng chưa hiểu mẹ thương nàng, lo sợ cho nàng, muốn bảo vệ hạnh phúc của nàng cho nên hiện tại cường địch đang bao vây bên ngoài, chưa biết sống chết ra sao trong cuộc chiến đấu sắp diễn ra chốc lát nữa, bà muốn chính bà thấy con được toại nguyện, dù bà có chết cũng an lòng.

Còn Triệu Sĩ Nguyên thì nghĩ khác, chàng cho rằng Băng Diện Hằng Nga sợ chàng sau này cải biến ý chí, nên buộc chàng phải làm một việc nghịch với lòng, để chàng lâm vào tình trạng “đã trót” mà không còn tìm được lý do kéo dài thời gian chờ đợi nữa.

Thanh Liên Ngọc Nữ lắc đầu, thốt gấp với giọng kinh khiếp:

- Không! Không! Chủ ý của mẹ không thể thực hiện được! Thà rằng con chết còn hơn, chứ sống mà ôm mãi thương tâm thì...

Triệu Sĩ Nguyên chợt hiểu. Thì ra chàng không đoán sự dụng tâm đau khổ của Băng Diện Hằng Nga.

Chàng gấp giọng, phụ họ theo Thanh Liên Ngọc Nữ kêu lên:

- Không được! Nhục mẫu đừng làm thế!

Nhưng có lẽ cả hai không đoán đúng trọn vẹn ý tín của bà, nên Băng Diện Hằng Nga mỉm một nụ cười tiếp:

- Hai con tưởng mẹ an bày như vậy là để tự mình chuẩn bị đón nhận cái chết phải chăng.

Hai con lầm!

Bà nghiêm sắc mặt:

- Cái kiếp vận của vũ lâm từ nay sẽ đi dần vào đen tối, bốn phận của mẹ đối với công cuộc bảo vệ chánh nghĩa, duy từ công đạo chưa tròn, thì mẹ chết làm sao được chứ? Không đâu! Bằng mọi cách, chúng ta phải sống, dành sự sống về ta, nói như thế có nghĩa là chúng ta không thể hành động liều lĩnh.

Bà tiếp nói với vẻ tự tin:

- Kẻ địch đang chờ chúng ta kìa, dù kiêu hùng đến bậc nàng, không thể tranh lấy phần thắng về chúng ta dễ dàng đâu! Nếu ta thận trọng một chút, thì cục diện sẽ xoay chiều, hướng cái lợi về tay ta ngay!

Thanh Liên Ngọc Nữ mỉm cười:

- Thế tại sao lại viện cái lý do sợ địch bắt được mình, mà định phi tang và muốn cho hai con thành hôn gấp?

Hiện tại, Triệu Sĩ Nguyên đã hoàn toàn khâm phục Băng Diện Hằng Nga, phục từ tư tưởng, tài ba đến thái độ của bà, chàng không còn biết phải dùng lời lẽ nào bộc lộ rõ rệt cái kính ý của chàng, do đó chàng nín lặng với niềm cảm xúc vô biên, trước sự chu toàn của bà.

Băng Diện Hằng Nga cười nhẹ:

- Các con đừng nghĩ ngợi xa xôi gì cả, việc cần yếu hiện giờ là đập vỡ viên ngọc, lấy bí quyết luyện Thiên Linh Tam Thức...

Nói rằng đập vỡ ra bất quá là một cách nói chứ đập vỡ ra rồi thì còn tìm đâu được bí quyết bên trong!

Có phương pháp riêng biệt mở viên ngọc đó ra.

Ngày trước, Thiên Linh Tử chẻ hai viên ngọc đó, ghi chú bí quyết bên trong, rồi dùng tam muội chân hỏa hàn gắn lại thành một viên ngọc, trông không thấy một kỳ vết, một kẻ hớ dù bằng một đường trầy.

Muốn mở viên ngọc ra, phải cần có hai thiếu niên nam nữ phối hợp âm dương chân khí, mỗi người ngậm một nửa phần viên ngọc vào miệng, rồi dùng tam muội đốt mãi, nó sẽ rã ra.

Dù hai thiếu niên nam nữ đó phải là đôi vợ chồng, âm dương chân khí hòa hợp được, khiến cho tam muội hỏa đủ công năng phá ngọc.

Nhất định đôi bằng hữu không thể làm nổi, do đó Băng Diện Hằng Nga mới buộc cả hai thành hôn, rồi phá ngọc, sau cùng mới vượt vòng vây thoát đi.

Vì sự thể cấp bách, Băng Diện Hằng Nga phải giải quyết trường hợp như vậy, chứ bà há chẳng biết hôn nhân là điều hệ trọng nhất đời người, bà bỏ qua đạo lý được sao chứ?

Thanh Liên Ngọc Nữ và Triệu Sĩ Nguyên không còn biết nói gì hơn. Cả hai bất động.

Băng Diện Hằng Nga thúc giục.

Triệu Sĩ Nguyên toan nói gì, lại thôi, còn Thanh Liên Ngọc Nữ then đở mặt.

Băng Diện Hằng Nga cao giọng:

- Biện pháp giải quyết, hai con có thể hôn nhau, để tượng trưng cho sự phối hợp, rồi sau đó sẽ y theo phương pháp mà mở ngọc.

Bà dạy qua chỗ khác cho họ được tự do.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn Thanh Liên Ngọc Nữ, nàng nhìn trả lại chàng, bốn tia nhìn điểm mên chạm nhau, tạo nên một ma lực, đẩy cả hai lại gần nhau, hai vòng tay cùng mở rồi khép lại, bốn vành môi cùng mở để gần liền nhau.

Nhưng dù nụ hôn say đắm cách nào, cũng không thể kéo dài theo ý muốn, biết đâu Băng Diện Hằng Nga sẽ quay lại lúc nào?

Họ rời xa nhau ra, Thanh Liên Ngọc Nữ kêu khẽ:

- Mẹ!

23. Đạo Trời Lòng Người

Cử chỉ quang minh, lòng không một tà niệm, cộng với sự thành ý của hai người, thật hợp với sự khổ tâm sắp đặt của võ thánh Thiên Linh Tử, để chọn lấy một mẫu người truyền nhân đúng theo lý tưởng của ông.

Bằng trái lại, hai người nếu có một chút ý nghĩ nào bất chính, tất sẽ bị ngay chứng tẩu hỏa nhập ma, khó toàn tính mạng.

Bởi thế, viên Huyết Ngọc Như Ý nếu lọt vào tay hạng dâm tà, lợi đâu chưa thấy đã tự hại mình trước!

Chính nhờ vậy, viên Huyết Ngọc Như Ý trải qua mấy trăm năm vẫn bảo toàn nguyên vẹn được cái mặt ảo vô giá của nó.

Và trong dĩ vãng, đã có bao nhiêu người vì nó mà bị chứng tẩu hỏa nhập ma, khó mà đếm cho hết được!

Triệu Sĩ Nguyên cùng Thanh Liên Ngọc Nữ phải mất suốt mười hai tiếng đồng hồ, vận dụng tam muội chân hỏa của bản thân, hợp nung Huyết Ngọc Như Ý mới bẻ đôi ra.

Trong khi viên ngọc vừa tách đôi, Sĩ Nguyên chợt nghe một chất dung dịch thơm mát lạ lùng chảy thẳng vào miệng, chàng thuận miệng nuốt luôn xuống bụng.

Bên kia đầu lưỡi Thanh Liên Ngọc Nữ đang ngậm cũng rỉ ra một chất nước đậm thơm tho chạy thẳng vào nóc giọng nàng!

Đây cũng là một sự an bài tẩu xảo của Thiên Linh Tử.

Chất dung dịch mà Sĩ Nguyên vừa nuốt vào là một linh dược quý báu, Bách Biến Kim Đơn do chính tay Thiên Linh Tử sưu tập những kỳ dược khắp thiên hạ chế luyện ra, công hiệu thóa thai đổi cốt, tẩy tủy đổi gân.

Phải uống vào chất thuốc ấy mới phát huy được thể năng của toàn thân để tập luyện Thiên Linh Tam Thức mà không sợ tiêu hao tinh lực.

Và chất nước đậm mà Thanh Liên Ngọc Nữ đã uống kia, vì lý do cơ thể nàng không phù hợp để luyện Thiên Linh Tam Thức, cho nên để báo đáp công cho kẻ hợp nung Huyết Ngọc Như Ý được đạt thành.

Thiên Linh Tử đã đặc chế riêng cho người nữ một phương dược cực quý, tuy không bằng Bách Biến Kim Đơn, nhưng công bồi nguyên bổ dục, tăng tiến công lực thêm ba mươi năm.

Mưu cơ sắp xếp của Thiên Linh Tử thật chu đáo từng tí từng ly, không còn một sơ hở cởn con nào, cơ thể do đấy xảy ra những bất ngờ ngoài tiên liệu ông được.

Dù cho viên Huyết Ngọc Như Ý có bị lọt vào tay của một ác ma tuyệt thế, mưu cơ thật thâm trầm, biết tìm một đôi đồng nam đồng nữ, công lực trác tuyệt giúp gã cộng tác nung hử viên ngọc ra, thực hành dã tâm hoạch thu Thiên Linh Tam Thức.

Kết quả, tuy có được Thiên Linh Tam Thức, nhưng không uống được Bách Biến Linh Đơn sẽ không làm sao luyện nổi ba thức võ công hạn hữu ấy, bao nhiêu công khó kể bằng như không!

Sau khi đọc xong di thư giải thích của Thiên Linh Tử, Sĩ Nguyên cùng Thanh Liên Ngọc Nữ mới vỡ lẽ cái hay ho của chất dung dịch chảy vào miệng mình khi viên ngọc vừa tách đôi.

Và sau khi nung vỡ viên ngọc, họ mới hay tâm pháp Thiên Linh Tam Thức được ghi lên hai mặt ngọc cắt làm đôi bằng một loại mực lạ lùng, và cả những lời chú thích cách luyện tập, chỉ chít có trên ngàn chữ.

Triệu Sĩ Nguyên thở khi một hơi dài:

- Chữ nhiều quá! Chúng mình điều tức tĩnh dưỡng một lúc rồi hãy xem sau!

Nhưng Thanh Liên Ngọc Nữ đã thất thanh gọi lên:

- Tam ca, đọc mau đi! Anh xem kia, nét chữ đang mờ dần.

Sĩ Nguyên trở mắt nhìn, quả nhiên dòng chữ dầu đã mờ khó thấy.

Chàng hốt hoảng bảo nhanh:

- Linh muội, nhờ Linh muội phụ ghi nhớ với ta!

Lập tức hai người tụ tập hết tinh thần cố ghi nhớ cho nhanh từng chữ một.

Bút tích trên mặt nửa phiến ngọc thật lạ lùng, đọc xong là lu mờ ngay. Và khi họ đã đọc hết toàn bản văn tự, hai phiến mặt ngọc không còn lại dấu vết một chữ nào!

Cũng may, Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ đều là thiên tài đỉnh ngộ, qua mắt không quên bản tâm pháp Thiên Linh Tam Thức, dù sâu diệu vô cùng, nhưng họ vẫn nhớ rõ không sai một chữ.

Hai người nhắm đi nhắm lại vài lượt cho thật thuộc lòng, mới bắt đầu y theo chỉ thị của Thiên Linh Tử, vận công ép hai mảnh ngọc Huyết Như Ý dính lại như cũ.

Mọi việc xong xuôi, Thanh Liên Ngọc Nữ liền mời Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh quay vào.

Sau khi nghe hết mọi diễn tiến trải qua, Băng Diện Hằng Nga không ngớt chắc lưỡi vui mừng.

Nhưng một cảm khái của dĩ vãng chợt lên tâm khảm, Băng Diện Hằng Nga bỗng khẽ thở dài:

- Nhân vật võ lâm tưởng đâu đoạt được Huyết Ngọc Như Ý là có thể luyện thành Thiên Linh Tam Thức, độc bá võ lâm. Họ đâu ngờ Thiên Linh Tử tiên bối nhất nhất đều đề phòng, quyết không để cho kẻ tà tâm thành luyện được tuyệt học của mình. Già lấy trộm đi Huyết Ngọc Như Ý của phụ thân Linh nhi, chẳng ngờ lại giúp người tiêu đi họa kiếp.

Sau đấy bà đem kế hoạch xông pha vòng vây nói rõ cho hai người nghe, tuy đơn giản nhưng rất nhiều hy vọng thành công, chỉ yêu cầu Triệu Sĩ Nguyên không được tham gia!

Vì theo ý hai mẹ con, thì Sĩ Nguyên chỉ tình cờ mà gặp được mẹ con bà. Thuộc hạ của Vô Tình lệnh chủ không hề phát hiện sự có mặt của chàng. Sĩ Nguyên phải lợi dụng thời cơ ấy mà gấp rút luyện xong Thiên Linh Tam Thức.

Vả lại, nếu chàng chương mặt ra, rất có thể gây thêm sự phẫn nộ của địch, chỉ làm đổ vỡ toàn bộ kế hoạch mà thôi.

Là một người thông minh thức lý, biết cân thân giữa đại cuộc và tiểu tiết thế nào, nên sau phút nghĩ suy, Sĩ Nguyên thẳng thắn gạt đầu ưng thuận.

Thanh Liên Ngọc Nữ nhớ đến mục đích của Sĩ Nguyên đến Câu Lâu Thiên Phủ là để học Âm Dương Hòa Hiệp thần công, đáp ứng đúng điều kiện mà Vô Tình lệnh chủ đã nêu ra.

Nhưng tình thế hiện đã đổi khác, Câu Lâu Thiên Phủ bí phá hủy, Âm Dương lệnh chủ nổi giận bỏ đi, mà nàng cũng sắp chia tay chàng trong giây khắc.

Nàng trang trọng móc ra bản mật quyết “Âm Dương Hòa Hiệp thần công” mà chính tay mình đã chép, Thanh Liên Ngọc Nữ trao tận vào tay Sĩ Nguyên để chàng thuận luyện luôn một lúc.

Nhưng Sĩ Nguyên lắc đầu cự tuyệt:

- Linh muội, Âm Dương Hòa Hiệp thần công là tuyệt học bình sanh mà nhạc phụ nên danh. Giới võ lâm lại chú trọng nhất là đạo thống, nên chưa được nhạc phụ thuận ưng, chúng ta không thể riêng tư truyền thụ.

Thanh Liên Ngọc Nữ hờn dỗi:

- Nhưng nếu Tam ca không tìm được cha thì sao. Chẳng lẽ bỏ đi hội ước với Vô Tình lệnh chủ à?

Triệu Sĩ Nguyên cương quyết:

- Muôn sự do lòng người! Ngu huynh nhất định tìm cho được nhạc phụ!

Băng Diện Hằng Nga mỉm cười xen vào:

- Biết kính sợ trọng đạo, đúng là hành vi của bậc nghĩa khí anh hào. Linh nhi chớ nên ép buộc Tam ca con. Mẹ rất tán đồng tác phong của Sĩ Nguyên đấy!

Thanh Liên Ngọc Nữ phụng phịu:

- Con vì lo cho Tam ca đó thôi! Nếu như Tam ca không được học Âm Dương hòa hiệp thần công, mai một đây làm sao đi hội ước cùng lão quỷ Vô Tình lệnh chủ.

Sau phút giây suy nghĩ, Băng Diện Hằng Nga đáp lời con:

- Sĩ Nguyên có lý do không tiếp thu “Âm Dương hòa hiệp thần công” của con trao, nhưng không có lý do từ chối khi do mẹ truyền thụ!

Sĩ Nguyên vừa định lên tiếng biện luận, Băng Diện Hằng Nga khoát tay chặn lời:

- Hiền tể chờ nghe ta nói hết đã. Ta là vợ của nhạc phụ con. Vậy ta hỏi hiền tể, nếu ta lấy danh nghĩa thay chồng truyền nghệ như thế có hợp lý không?

Nhưng không đợi Triệu Sĩ Nguyên trả lời, bà tiếp ngay câu nói:

- Sĩ Nguyên! Nếu người còn chấp kê, ta có lý do này có thể giúp người tiếp thọ chân truyền môn công Âm Dương hòa hiệp mà không thẹn lòng. Ta vốn là sư muội của nhạc phụ người, dĩ nhiên ta có luyện môn tuyệt học của nhà họ Thạch như nhạc phụ người. Bây giờ ta đem môn công phụ đó truyền thụ cho người, người nghiêm nhiên là kẻ truyền nhận của ta, như vậy còn ngại gì có liên quan đến nhạc phụ người nữa?

Thanh Liên Ngọc Nữ vỗ tay cười lớn:

- Phải đó! Mẹ nghĩ thế rất phải! Tam ca ơi! Tam ca còn từ khước làm sao được nữa chứ?

Triệu Sĩ Nguyên không còn lời gì bắt bẻ, đành đứng lên bái tạ Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh.

Bây giờ thì chính chàng mở miệng yêu cầu bà truyền thực ho chàng môn công Âm Dương hòa hiệp.

Băng Diện Hằng Nga lời bản sao do Thanh Liên Ngọc Nữ tự viết ra, trao cho chàng.

Lần này chàng vui vẻ tiếp nhận ngay, chứ không còn ra vẻ quân tử trả lời như lúc ngụ tại Biệt phủ của Âm Dương lệnh chủ.

Thời gian qua mau, bên ngoài đã sáng lờ mờ.

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh dặn dò đôi ba lượt, về phương pháp tập luyện Âm Dương hòa hiệp thần công, rồi gọi Thanh Liên Ngọc Nữ:

- Linh nhi! Mình đi thôi!

Bà vọt mình đi trước.

Thanh Liên Ngọc Nữ sà vào lòng Triệu Sĩ Nguyên, cả hai ôm nhau quyến luyến không nỡ rời nhau.

Họ không nói với nhau tiếng nào, lời nói lúc này quá thừa, họ nói với nhau bằng nhịp tim, bằng ánh mắt, họ hiểu nhau qua từng hơi thở.

Đêm tàn, ngày đến, vầng thái dương lên soi rõ gương mặt mệt mỏi của bọn người vây hãm mẹ con Thanh Liên Ngọc Nữ qua một đêm dài.

Trong lúc bọn người đó uể oải, mông lung, đột nhiên một tiếng hú lớn vang lên, vọng dài trong không gian, tiếng hú làm kinh động quần ma, chúng giật mình đảo mắt nhìn chung quanh, trông thấy từ nơi triền núi có một bóng người bay vút lên không, lao thẳng về hướng Đông Nam.

Quần ma nhao nhao lên, mỗi người một câu tạo cảnh náo nhiệt phi thường.

- Đuổi theo gấp! Đuổi theo gấp! Chung quy rồi Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh cũng phải xung phá vòng vây mà chạy đi.

- Còn con gái bà ở đâu? Đề phòng đấy? Không khéo mắc kế diệu hổ ly sơn của mục họ Thạch!

- Có khó gì, cứ phân nhau ra một số ở lại đây canh phòng, một số đuổi theo! Đẳng nào mình cũng tóm được hai mẹ con họ mà.

Vừa lúc đó có người phát hiện Thanh Liên Ngọc Nữ đang len lén ra khỏi động.

- Cố chặn Thanh Liên Ngọc Nữ! Nhất định Huyết Ngọc Như Ý ở trong người nàng.

Bóng vừa rồi chính là mục họ Thạch đấy, mục dụ dẫn bọn ta chạy theo, để cho con gái của mục từ từ rời động yên lành.

Thấy hình tung bị lộ Thanh Liên Ngọc Nữ lại hú lên một tiếng tung người lên không lao vút về phía đông nam như bóng trước.

Một số người được phân ra, đuổi theo Băng Diện Hằng Nga, chợt hiểu là viên ngọc báu không ở nơi bà, mà chính Thanh Liên Ngọc Nữ mới là người cất giữ, họ tranh giành công với nhau, sau cùng bỏ Băng Diện Hằng Nga, quay trở lại bao vây Thanh Liên Ngọc Nữ.

Thành thử, Thanh Liên Ngọc Nữ là cái đích chánh của quần ma, và mẹ nàng không còn bị một người nào đuổi theo nữa.

Nàng chạy trước, quần ma đuổi theo sau, nàng rẽ qua Động, họ chạy theo qua Đông, nàng đảo sang Nam, họ theo qua Nam, nàng chạy mất, nhưng nhận thấy càng rơi sâu vào vòng vây của chúng.

Băng Diện Hằng Nga quay đầu nhìn lại, trông thấy con gái gặp cảnh nguy khốn, không đành bỏ chạy, quay người trở lại vòng vây.

Dù bà có phải mất mạng, thà mất mạng bên cạnh con, hơn là thoát đi một mình bỏ con lại trong hoạn nạn.

Linh cơ xúc động, khi bà trở lại gặp Thanh Liên Ngọc Nữ, bà hét to:

- Linh con! Trao vật đó cho mẹ!

Một đạo hồng quang từ tay Thanh Liên Ngọc Nữ xẹt đến tay bà.

Lập tức hơn ba mươi tên ma đầu, như những vì sao xẹt, lao vút thân hình về phía Băng Diện Hằng Nga.

Rồi tất cả đều tập trung về Băng Diện Hằng Nga, bỏ rơi Thanh Liên Ngọc Nữ.

Hiện tại cái đích của quần ma là Băng Diện Hằng Nga chứ không còn là Thanh Liên Ngọc Nữ nữa.

Nhưng lúc quần ma vây chặt Băng Diện Hằng Nga, tưởng chừng như không phương thoát khỏi tay họ, thì một đạo hồng quang từ tay bà lại bay sang Thanh Liên Ngọc Nữ.

Cứ như thế, đạo hồng quang luân chuyển từ tay mẹ sang tay con, từ tay con sang tay mẹ, qua đủ ba lượt, hai mẹ con đã vượt được mười dặm đường.

Dĩ nhiên quần ma vẫn bám sát, bất quá họ chỉ phí mất thời giờ thay đổi vị trí vòng vây, khi quanh mẹ khi quanh con.

Trước mặt là một cánh rừng rậm rạp...

Nếu hai mẹ con Băng Diện Hằng Nga lọt vào cánh rừng đó thì quần ma cảm như bao nhiêu công trình đuổi theo phải bỏ đi.

Trong số quần ma đó dĩ nhiên có thuộc hạ của Vô Tình lệnh chủ, tuy lão không đích thân đến nơi nhưng lão sai phái hơn ba mươi cao thủ thuộc địa khu Bát Quế tham gia cuộc bao vây, ngăn chặn mẹ con Thanh Liên Ngọc Nữ, cướp đoạt Huyết Ngọc Như Ý.

Vô Tình lệnh chủ có biết đâu những người đến đây tuy cùng chung một mục đích, nhưng mỗi người riêng biệt đều muốn chiếm cái đích về phần mình. Họ đồng tham nhưng không đồng tâm trí, nên họ đồng mà họ chẳng khác nào là kẻ đơn độc, họ hành động theo cái tham vọng, ồ ồ ạt ạt thì có, nhưng trái lại rất rời rạc lẻ loi.

Ngoài ra rất có thể họ còn cấu xé nhau thành từng mảnh vụn.

Trong một tình trạng như vậy, họ làm gì để thu hoạch kết quả?

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh biết rõ như vậy, bà lợi dụng tình trạng đúng mức, nên tuy nguy mà bà vẫn an, tuy bị vây khốn mà bà vẫn tự do thao túng họ.

Hiện tại, viên Huyết Ngọc Như Ý đã ở trong tay Thanh Liên Ngọc Nữ, Băng Diện Hằng Nga đã vọt mình vào khu rừng rậm rạp rồi còn nài thì chỉ cách rừng độ hai ba mươi trượng.

Học được tuyệt học của Thiên Linh Tử, công lực tu vi của nàng đã gia tăng bằng ba mươi năm khổ luyện, với công lực đó, vượt khoảng cách vài ba mươi trượng, nào phải là việc khó khăn cho nàng! Bất quá chỉ cần nhảy vọt lên, rồi đáp xuống, độ ba lần như vậy là nàng đã lọt vào cánh rừng rồi.

Và, vào lọt nơi đây, quần ma không còn làm sao bám sát theo vây khốn nữa.

Chừng như quần ma đã thức ngộ, chúng bị mẹ con nàng lừa, nên cùng hét lên một tiếng lớn, gia tăng tốc độ đuổi theo.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh đã có chủ trương, nàng chậm chậm lại một chút, đợi cho quần ma đến gần, lập tức thi triển tuyệt học, nhảy vọt lên vào khu rừng.

Nhưng nàng chưa đáp xuống bìa rừng, một tràng cười lạnh lãnh vang lên:

- Lão phu biết rõ thuộc hạ của lão phu chưa hẳn là đối thủ của phu nhân. Cho nên, sự có mặt của lão phu hiện tại, rất đúng lúc! ...

Câu nói buông đứt, một bóng người từ trong cánh rừng lao vút ra, có vẻ chấp chờn.

Hiển nhiên bóng đó bị tập kích bất ngờ, thọ thương ít nhiều. Và hiển nhiên bóng đó chính là Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh.

Thanh Liên Ngọc Nữ trông rõ tình hình, kêu lên một tiếng thất thanh, khẽ cong người lộn lên không trung một vòng, vọt mình đến bên cạnh Băng Diện Hằng Nga, đưa tay nâng mẹ, hấp tấp hỏi:

- Mẹ! Mẹ! Tại sao thế hở mẹ?

Băng Diện Hằng Nga cấp tốc đề tụ chân khí, trầm máu nóng đang sôi trào, trấn định tâm thần, đáp gọn:

- Mẹ chạm phải Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã!

Bà đứng thẳng người lên, trầm giọng tiếp:

- Hãy giữ bình tĩnh! Mẹ con ta còn có dịp thoát thân!

Phía sau quần ma đã đuổi kịp đến nơi. Chúng bao vây quanh mẹ con nàng.

Đồng thời, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã dẫn Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ cùng bốn lão già tóc bạc, mặt trẻ, từ trong cánh rừng ung dung bước ra.

Vô Tình lệnh chủ quét ánh mắt quanh quần ma một vòng, hừ lạnh một tiếng:

- Bọn vô dụng! Cút ngay, cho khỏi bẩn mắt ta!

Quần ma riu riu lùi về phía hậu Vô Tình lệnh chủ, đứng lặng. Tên nào cũng lộ vẻ sợ hãi thấy rõ.

Vô Tình lệnh chủ lại mở một nụ cười man trá, từ từ bước về phía Băng Diện Hằng Nga, đưa cánh tay hữu ra:

- Tẩu phu nhơn! Lão phu không cần phải dài dòng. Xin phu nhân trao ngay viên ngọc như ý cho lão phu!

Băng Diện Hằng Nga lạnh lùng:

- Viên ngọc đó không có trong người của ta!

Vô Tình lệnh chủ lại day qua Thanh Liên Ngọc Nữ:

- Nếu vậy, Huyết Ngọc Như Ý đó hiền diệt nữ cất giữ.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh mở to đôi mắt.

- Lệnh chủ muốn lấy mạnh hiếp yếu, lấy lớn áp đảo nhỏ! Xin cứ xuất thủ đi!

Vô Tình lệnh chủ bật cười ha hả:

- Lão phu đâu phải là hạng người như lệnh tôn! Lão phu rất cương trực, rất thẳng thắn, muốn việc gì là nói ra việc ấy. Lắm lúc lão phu không quá câu chấp một vài tiểu tiết của quy luật giang hồ, chẳng hạn nếu cần xuất thủ lão phu không hề ngần ngại.

Lão bước sang Thanh Liên Ngọc Nữ gần nàng hơn.

Thanh Liên Ngọc Nữ quát to:

- Đứng lại!

Vô Tình lệnh chủ dừng chân. Lão nhìn nàng, lạnh lùng hỏi!

- Ngươi bằng lòng trao ngọc!

Thanh Liên Ngọc Nữ trầm giọng:

- Muốn chiếm được ngọc không phải là việc khó khăn gì. Chúng ta hãy đặt điều kiện.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Huyết Ngọc Như Ý cứng rắn vô cùng, mẹ con ngươi không đủ sức hủy diệt đâu. Trước sau gì nó cũng về tay ta, ta cần gì phải đặt điều kiện.

Thanh Liên Ngọc Nữ không ngờ Vô Tình lệnh chủ cương quyết đến thế. Lão cương quyết quá, thành thử mẹ con nàng không dùng mưu kế gì, hoặc kéo dài thời gian hoặc lừa gạt lão.

Do đó, nàng mất cả chú ý.

Bỗng nhiên, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ vọt miệng vhen vào:

- Gia gia! Mình vẫn có thể nghe điều kiện của nàng chứ! Sau đó mình quyết định như thế nào, tùy mình mà!

Vô Tình lệnh chủ hừ nhẹ:

- Nghe nàng nói nàng sẽ nói gì.

Vô Tình công tử kêu lên:

- Gia gia có lẽ nào gia gia quên mối lương duyên của chúng con?

Vô Tình lệnh chủ bật cười ha hả:

- Vậy là cha phải... phải soát lại chủ trương rồi!

Thanh Liên Ngọc Nữ nào đoán được cái dã tâm của Vô Tình công tử như thế nào?

Nàng cứ tưởng mượn câu chuyện vu vơ buộc Vô Tình lệnh chủ cam kết một vài điều kiện, rồi sau đó lưu lại viên ngọc vô dụng để thoát thân. Nhưng giờ đây Vô Tình công tử sẽ chen vào vụ, thì sự thế rất có thể đổi khác, cho nên hai mẹ con không biết phải ứng phó như thế nào?

Thanh Liên Ngọc Nữ bối rối vô cùng, song nàng cố giữ bình tĩnh, cao giọng thốt:

- Bỏn cô nương.

Tiếng nương kéo rất dài. Nàng kéo dài để khó dứt liền câu nói, nàng kéo dài để chờ nghe cho tỏ một câu nói khác, do một người nào đó dùng phép truyền âm nhập mật rót vào tai nàng.

- Lý cô nương! Nếu cô nương có thể tin được, chỉ quăng viên ngọc như ý sang bên tả đi, lão phu sẽ giữ nó hộ cô nương, đồng thời giúp cô nương chống lại Vô Tình lệnh chủ.

Đừng nói hiện tại Huyết Ngọc Như Ý không còn chứa chất vật báu nhất trần gian, dù vật đó còn trong viên ngọc đi nữa, Thanh Liên Ngọc Nữ vẫn không hề luyến tiếc, làm y theo lời người lạ nào đó liềm. Bởi nàng nghĩ rằng, trên đời này không còn ai bại hoại hơn Vô Tình lệnh chủ, thì dù viên ngọc quý có rơi vào tay bất cứ một kẻ nào cũng còn hợp lý hơn là rơi vào tay Vô Tình lệnh chủ. Nàng không còn giữ được thì người khác giữ, miễn người khác đó không phải là Vô Tình lệnh chủ là được.

Nhận câu nói của người bí mật, Thanh Liên Ngọc Nữ thay đổi câu nói của nàng hướng sang cha con Vô Tình lệnh chủ.

- Bỏn cô nương không muốn vật đó mà cũng không thích các người luôn! Như vậy chả cần đưa điều kiện gì nữa cả!

Nàng vẫy tay.

Viên ngọc như ý từ tay nàng bay vọt ra lăn lóc trên mặt đất.

Vô Tình lệnh chủ trừng mắt nhìn nàng, đoạn bật cười cuồng dại:

- Tiểu hiền điệt! Chưa vào làm dâu đã chua ngoa rồi! Hay lắm! Hay lắm! Ông cha chồng sẽ cho nàng dâu thấy một chút thần công vô địch, cho nàng dâu từ rầy bớt phóng túng!

Lão đưa tay về phía viên ngọc nàng vừa quăng ra, vẫy vẫy hét to:

- Trở lại!

Lão dùng một hấp lực, định thu hồi viên ngọc.

Bàn tay của Vô Tình lệnh chủ có hấp lực vô cùng mạnh mẽ, viên ngọc như ý xoay mình mấy vòng, đoạn bay trở lại.

Thanh Liên Ngọc Nữ thở dài.

Nàng toan liều mình nhào tới đoạt viên ngọc lại trước khi nó bay về lòng bàn tay của Vô Tình lệnh chủ, bỗng nàng nghe Vô Tình lệnh chủ kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Thì ra hấp lực của Vô Tình lệnh chủ đang rút viên ngọc trở về, viên ngọc còn tại không trung, đột nhiên dừng lại đó, không tới, không lui, không lên cao mà cũng không xuống, chẳng khác nào nó được gắn chặt giữa không gian.

Thanh Liên Ngọc Nữ thở phào, điểm một nụ cười:

- Có thể chứ! Chẳng lẽ người bí mật hại ta!

Rồi nàng gọi to:

- Lão đại ma đầu! Dụng lực thêm một tý nữa chứ! Sao để viên ngọc lơ lửng như thế?

Vô Tình lệnh chủ không thể ngờ được trung gian có kẻ ám trợ Thanh Liên Ngọc Nữ ngăn trở hành động của lão.

Lão nhận thấy rõ ràng là người ám trợ nàng có công lực rất cao, có thể ngang lão hoặc trên lão một bậc.

Lão sôi giận quát to:

- Trở lại mau!

Đồng lúc với tiếng quát, lão vận dụng đủ mười hai thành công lực, điều khiển đạo hấp kinh, cố rút viên Huyết Ngọc Như Ý vào trong tay.

Một tràng cười ha hả vang lên, tiếp theo là một câu nói đầy cao ngạo, thách thức:

- Không mau đâu! Có thể nó không vâng theo sự điều khiển của các hạ nữa rồi.

Từ nơi phía tả, một lão nhân vận áo xanh từ từ bước đến cục trường.

Mặc cho Vô Tình lệnh chủ gia tăng công lực, lão vừa đi vừa vẫy vẫy tay, viên ngọc vẫn đông cứng lại không trung, không nhúc nhích.

Thanh Liên Ngọc Nữ suýt kêu lên một tiếng kinh dị.

Lão nhân áo xanh, chính là người đã đoạt Triệu Sĩ Nguyên trên tay nàng lúc trước.

Nhận ra lão nhân rồi, Thanh Liên Ngọc Nữ càng nghe nhẹ người hơn trước. Nàng thở phào, vì mặt hiện rõ niềm khoan khoái.

Nàng đưa tay ra hiệu cho mẹ, đoạn cả hai tiến về phía lão nhân áo xanh.

24. Cạm Bẫy Giang Hồ

Lúc đó Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã chú hết tâm thần điều khiển tạo hấp lực, tranh giành viên ngọc với Thiên du Tử Huỳnh Ngươn Long, không thể nào chiếu cố đến sự việc bên ngoài cho nên lão không ngăn trở được mẹ con Băng Diện Hằng Nga, tiến dần về phía Huỳnh Ngươn Long, sau cùng thì thoát đi.

Phần quần ma, tuy thấy mẹ con Thanh Liên Ngọc Nữ rời cục trường, song không dám có hành động nào. Bởi chúng chưa được lệnh của Vô Tình lệnh chủ phân phó.

Chúng đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo hai mẹ con, nửa muốn ngăn chặn, nửa sợ tội hành động hồ đồ.

Nam trấn thiên ma Cổ Liệt là một đại ma đầu, từng gieo tang tóc trên khắp sông hồ một thời, dù hiện tại theo với Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã, song Tào Duy Ngã luôn luôn tôn kính như bậc thượng tôn. Thân phận là chủ tớ, nhưng tình đối xử nhau không khác bằng hữu chí thân.

Trong số Tứ Trấn, Nam Trấn thiên ma Cổ Liệt có tánh nóng như lửa, một tiếng nói nghịch tai có thể làm cho lão nổi giận đùng đùng, và lúc đó thì đừng ai mong giảng đạo lý với lão.

Lão nói là làm. Vừa buông dứt câu, lão vung bàn tay phóng chưởng liền.

Dĩ nhiên, lực đạo của lão phải mãnh liệt kinh hồn muốn đi như biển tràn, núi đổ.

Thấy khí thế hùng mạnh của đối phương Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh gồm gồm.

Nàng thầm kêu khổ:

- Nguy! Nguy rồi!

Tuy nhiên nàng không chịu kém, vận dụng toàn công lực, tung chưởng đón chặn, đồng thời nương thế đảo bộ lùi lại, xuống tấn vững vàng, phòng bị chấn dội.

Bùng!

Dù đã chuẩn bị chịu đựng như vậy, Thanh Liên Ngọc Nữ vẫn nghe khí huyết sôi động, nghịch chiều, thân hình bị bắn lộn về phía hậu.

Cũng may, nàng không bị thương tổn gì cả.

Sự kiện đó chứng tỏ hiện tại bản lĩnh của nàng cũng có hạng lắm, bởi từ lâu rồi, mỗi khi Nam Trần thiên ma Cổ Liệt giở đến ngón dương cương Liệt hỏa chưởng, là phải có một người tán mạng.

Một tay của lão đã sát hại không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt trên giang hồ.

Giờ đây, vì nổi giận, lão xuất phát dương cương Liệt Hỏa chưởng với toàn công phu, nội lực gia tăng thêm sự phần nộ tràn lòng, thế mà vẫn không làm gì nổi một đối thủ vừa là nữ nhân vừa tuổi trẻ. Bất quá lão chỉ đẩy lùi nàng một vài bước vậy thôi.

Sự kiện đó làm cho lão phần uất hơn. Lão nhất định phải hạ cho kỳ được Thanh Liên Ngọc Nữ mới hỉ.

Lập tức lão nhún chân, tung mình bay vọt tới, đồng thời chân khí dương cương tạo thành một đạo cương phong từ tay lão cuốn đi, chụp xuống đầu Thanh Liên Ngọc Nữ.

Lão quát:

- Bé con! Hãy tiếp thêm một chưởng của ta!

Dù công lực tăng tiến, Thanh Liên Ngọc Nữ thừa hiểu mình chưa phải là địch thủ của một nhân vật có bằng tám mươi năm công tu vi, huống chi nhân vật đó lại vùng hết lực bình sanh điều khiển chiêu công.

Nàng nghe gió dậy ùng ùng, gió tứ phương dồn đến, gió từ chín tầng mây lộng xuống, gió mạnh, gió dày, đầy nhu bức tường đồng.

Nàng không lùi được, không tiến được, không lặn vào được, dĩ nhiên nàng cũng không chui vào đất được.

Nàng cảm chắc là thân xác sẽ nát như cát bụi.

Nhưng chả lẽ khoanh tay chờ chết?

Hai cánh tay đưa cao, hai bàn tay phóng tới. Nàng cố cắn răng ngưng tụ tâm thần, điều khiển kinh đạo, liều đón nhận chưởng lực của đối phương.

Trong lúc hai đạo kinh sắp chạm vào nhau, đột nhiên từ phía tả một bóng người lao vút đến, bóng người đó khẽ phát cánh tay to rộng. Từ tay áo bóng đó, một luồng tụ phong bay ra, quét tủa hai kinh đạo của song phương, không còn âm hưởng gì cả.

Thanh Liên Ngọc Nữ thở phào mấy tiếng, lui về đứng một bên mẹ, nhìn ra bóng người vừa giải vây cho nàng.

Người đó động thủ với Nam Trần thiên ma Cổ Liệt rồi, hỏi Cổ Liệt có bao giờ dung tha được kẻ đã ngăn trở hành động của lão?

Nam Trần thiên ma Cổ Liệt vừa xuất chưởng vừa gào thét lên âm ỉ, luôn luôn xoắn tít quanh lão nhân.

Chỉ có Vô Tình công tử sợ mất Thanh Liên Ngọc Nữ nên bất chấp lệnh cha như thế nào, nhún chân tung mình bay ngay, định ngăn chặn lại.

Thanh Liên Ngọc Nữ mới hận từ lâu đối với Vô Tình công tử, không được dịp hội diện với hắn lần nào để phát tiết phần uất chất, giờ đây nàng không bỏ qua dịp tốt.

Nàng chuẩn bị sẵn sàng, chờ cho Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ đến gần, đột nhiên nàng quay người lại hét to:

- Trở về chỗ cũ!

Cánh tay đưa ngang ngực, từ cánh tay đó bay ra một đạo chưởng phong cuốn đi chặn đầu Vô Tình công tử.

Kình đạo của nàng có khí thế mãnh liệt vô cùng. Hiện tại nàng còn có phần lợi hại hơn lúc nàng đội lốt Vô Danh công tử.

Tuy nhiên, đã là con duy nhất của một lão đại ma đầu, từng phân chia một phần thiên hạ trong vô lâm, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ đã được cha huấn luyện kỹ, hiện tại bản lĩnh của hắn cũng siêu việt vô lường.

Với bản lĩnh đó dù hắn không thủ thắng trước một đại kinh địch, hắn vẫn có thể tự vệ an toàn, không một ai hòng hãm hại hắn nổi.

Bình sanh, hắn chỉ bị đánh bại một lần bởi đối chủ của hắn lại chính là Triệu Sĩ Nguyên.

Cho nên dù Thanh Liên Ngọc Nữ có tiến bộ vũ học đến đâu, nàng khó có hy vọng tạo khó dễ cho hắn, ít nhất cũng trong lúc này.

Hắn đã tự phụ như thế, hắn có xem Thanh Liên Ngọc Nữ ra gì! Bởi khinh thường nàng hắn mới mạnh dạn đuổi theo, dù hắn vẫn biết bên cạnh nàng còn có Băng Diện Hằng Nga, một tay lợi hại không vừa.

Hắn bật cười ha hả gọi to:

- Linh muội! Linh muội nở xuống tay với ngu huynh à!

Một cánh tay vươn theo chiêu thức Trung lưu chữ trụ sẵn sàng tiếp đón thế công của Thanh Liên Ngọc Nữ.

Nhưng, Thanh Liên Ngọc Nữ giờ đây không còn là Vô Danh công tử ngày trước, Thanh Liên Ngọc Nữ đã lãnh hội được kỳ công tuyệt học của Thiên Linh Tử, công lực tăng tiến vô cùng, có thể bảo hiện tại là nàng không kém mẹ là Băng Diện Hằng Nga Thạch Tĩnh Linh.

Thì Vô Tình công tử dừng hòng tự đắc.

Một tiếng hự vang lên, Vô Tình công tử bị chấn động quá mãnh liệt, hắn lùi lại mãi, lùi hơn một trượng xa mới gượng đứng lại nổi.

Máu tươi từ miệng rỉ ra hai bên mép rõ xuống từng giọt. Hắn giương tròn đôi mắt vô thần nhìn nàng.

Trong số Tứ trấn của Vô Tình lệnh chủ có hai người cấp tốc vọt đến, một vực Vô Tình công tử trở lại cục trường, một bay vút theo Thanh Liên Ngọc Nữ.

Xuất phát một chưởng, gây trọng thương cho Vô Tình Tào Tuấn Kỳ, Thanh Liên Ngọc Nữ phần khởi niềm tin, muốn thực nghiệm một lần nữa xem công lực của mình tăng tiến đến mức độ nào, nàng sẵn sàng chờ đợi lão nhân.

Nàng gọi mẹ chậm bước chờ nàng.

Băng Diện Hằng Nga mục kích rõ công lực của con gái tiến triển vô cùng, ba rất hài lòng, tuy nhiên bà vẫn dè dặt bởi bà biết lão nhân đang lao vút đến kia, dù sao thì chỉ kém Vô Tình lệnh chủ, chứ đối với Vô Tình lão còn trên mấy bậc.

Bà dừng chân lại đứng cách Thiên du Tử Huỳnh Ngươn Long xa xa chực chờ tiếp ứng Thanh Liên Ngọc Nữ.

Lão nhân đó chỉ tưởng là Thanh Liên Ngọc Nữ, thấy mình đuổi theo nàng phải sợ hãi mà chạy chết, bắt ngờ nàng đứng lại, như chờ đợi, như thách thức.

Bất giác lão thấy tự ái bị va chạm mạnh, lão cho là một cái nhục vì Thanh Liên Ngọc Nữ dám khinh thường lão.

Lão hét lên:

- Bé con! Người biết ta là ai không?

Thanh Liên Ngọc Nữ cười lạnh:

- Đến Vô Tình lệnh chủ kia ta còn chẳng xem ra gì, nói chi những kẻ tay sai của lão ấy!

Người hỏi ta có biết người là ai? Biết để làm gì chứ, người bất quá là một kẻ vô danh, một con chó săn quần quật suốt ngày tìm mồi cho chủ, ta biết đến để làm gì!

Lão nhân gầm lên:

- Ta là Nam Trần thiên ma Cổ Liệt, phụ thân người thấy ta cũng chưa dám vô lễ, người bản lĩnh bao nhiêu mà phóng túng ngông cuồng. Đừng trách ta nặng ta trừng trị.

Lão nhân như người vô sự, dù đối tượng là Nam Trần thiên ma Cổ Liệt. Lão vẫy tay áo tả, phát qua áo hữu nhẹ nhàng, ung dung như tự phong cuồng đi ào ào, tỏ rõ công lực tu vi của lão đã đạt đến mức cao siêu vô tưởng.

Bao nhiêu kinh đạo của Nam Trần thiên ma phóng sang, đến bị đẩy bật trở lại, hoặc tan biến mất.

Nam Trần thiên ma sôi giận, gia tăng công lực qua từng chương một, nhưng vô ích, lão nhân không hề nao núng, không hấp tấp vội vàng, đôi cánh tay áo hòa hưởng bay ra, như đùa, như簸, hóa giải trọn vẹn áp lực của địch.

Ba trấn kia trông qua tình hình vô cùng kinh hãi, cả ba không hện mà đồng, cùng lướt tới.

Bỗng một tiếng quá khẽ, nhưng đủ cho mọi người nghe, vang đến cực trường.

- Dừng tay!

Tiếng quát phát lên từ ven rừng cách đó không xa lắm, dù là một tiếng quát, nhưng âm thanh âm địa vô cùng, âm thanh của một nữ nhân, và âm thanh đó chỉ có ở bậc giai nhân thôi.

Âm thanh đó truyền đi, ẩn ước có một lực lượng thâm hậu cực độ, người nghe vừa kinh động vừa khoan khoái.

Theo tiếng quát, một toán bảy người, năm nữ hai nam xuất hiện.

Đi đầu là một tuyệt gia sắc giai nhân, trong lúc tuổi đôi mươi, thiếu nữ khẽ vươn tay ra vẫy vẫy.

Viên Huyết Ngọc Như Ý đang lơ lững giữa hai kinh lực của Vô Tình lệnh chủ và Thiên du Tử như bị một hấp lực mãnh liệt cuốn hút, bay ngay đến tay nàng.

Sự kiện đó làm cho bọn Vô Tình lệnh chủ khựng khiếp không ít, riêng Vô Tình lệnh chủ hãi hùng hơn hết.

Lão ức độ hấp lực đó phải mạnh gấp đôi hấp lực của lão và Thiên du Tử, mới hút nổi viên ngọc đang bị dẫn co giữa hai tay thượng thặng võ lâm, lão càng hãi hùng hơn nữa là hấp lực đó lại do một thiếu nữ phát xuất, một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ đối với lão.

Trên giang hồ hiện tại, lão còn lạ gì những tay hữu danh từng gây sóng gió khắp bốn phương, thế mà lão không thể nhận được thiếu nữ hiện diện.

Nàng là ai, thuộc môn phái nào, lại có võ công kỳ diệu như thế?

Tuy kinh hãi, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã không hề biến đổi sắc mặt, lão phát cánh tay áo, quát:

- Lùi lại ngay!

Bỗng lúc đó, Tứ trấn đã đến bên cạnh Vô Tình lệnh chủ.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long và lão nhân cao tuổi đã bước đến cạnh thiếu nữ.

Trông dáng dấp của Thiên Du Tử, hẳn hiểu rõ thiếu nữ không ai khác hơn là Vô vi tiên Tử chương môn phái Vô Vi.

Thoáng nhìn qua cánh địch, Vô Tình lệnh chủ hiểu ngay tất cả mọi người, kể luôn thiếu nữ vừa xuất thủ, là những tay tuyệt đỉnh võ lâm, công lực cao thâm vô tưởng.

Nếu có một cuộc ác chiến xảy ra, đừng nói là với bao nhiêu người của lão, lão không thủ thắng nổi, cho dù lão của một nhân số đông hơn gấp đôi, gấp ba, lão vẫn thấy cái bại về phần lão.

Là một lão đại ma đầu, có bao giờ Vô Tình lệnh chủ lại làm một cuộc mạo hiểm mà lão không rút tỉa được một lợi nào! Chẳng những không lợi mà còn có hại là cái chắc.

Vì cái chỗ gian hùng của lão mà Long Phụng lệnh chủ ngày trước mới thất bại với lão.

Lão không thể đối lập thì lão phải làm lành. Lão vội điểm một nụ cười hòa dịu, nhẹ giọng thốt:

- Cô nương thấy chính viên ngọc đó à? Đã vậy lão phu xin nhường cho cô nương, để gây một ấn tượng đẹp cho cuộc tao ngộ hôm nay.

Vô Vi tiên tử cau đôi mày liễu, nhìn viên Huyết Ngọc Như Ý trong tay, hừ lạnh:

- Ngũ sư thúc, bốn môn từ mấy đời qua, không hề có đệ tử tham tài tham vật.

Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long khẽ nghiêng mình:

- Lão phu bắt chợt đi ngang qua đây, gặp sự bất bình, bắt buộc phải can thiệp, chứ tuyệt nhiên không vì vật đó mà chen vào chuyện người!

Thanh Liên Ngọc Nữ đã được nghe Triệu Sĩ Nguyên nói nhiều về Vô Vi phái, nàng biết rõ vị Vô Vi tiên tử tra xét đoàn Thiên Du Tử, nên vội vả thay lão biện minh:

- Huyết Ngọc Như Ý là vật mọn của tiện nữ, vì Vô Tình lệnh chủ kỳ mộng, toan cưỡng đoạt, cho nên vị lão nhân này trợ giúp tiện nữ một tay! Đó là cái hảo ý của lão nhân, xin chớ đừng đoán lầm.

Nàng thừa hiểu rõ đối thoại là nhân vật như thế nào rồi, song lúc đó nàng vờ không biết, cố ý tránh phiền phức về sau.

Vô Vi tiên tử nhìn sang nàng điểm một nụ cười, gật đầu thốt:

- Như vậy là bốn tòa trách lầm rồi!

Nàng quay sang Thiên du Tử trầm giọng tiếp nói:

- Ngũ sư thúc! Mình còn đang mang tội, tại sao lại gánh vác việc người! Thân chưa rảnh giải quyết việc thiên hạ sao xong chứ?

- Bản tánh của lão phu đã cố định, khó thể đổi dời. Thấy bất bình là phải ra tay can thiệp liền. Hiện tại, sự việc đã rồi, chỉ còn tùy chương môn quyết tử!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đã hiểu phần nào nội bộ của đối phương, lão có ý mừng thầm vội tán một câu:

- Trông cử chỉ của quý phái thanh cao, lão phu hết sức khâm phục.

Lão tán một câu là lão có ý khuyến khích Vô Vi tiên tử việc nghiêm khắc hơn, để trừng trị Thiên Du Tử. Được vậy lão sẽ hả dạ biết bao, bởi dù muốn dù không, lão vô cùng phần hận Thiên Du Tử làm mất cơ hội cho lão chiếm đoạt vật vô giá.

Vô Vi tiên tử cười nhẹ:

- Tôn giá không nên cao hứng sớm. Dĩ nhiên người trong bốn phái có tội, bốn tòa phải trừng trị, đó là phần nội bộ, khác hẳn với ngoại sự kia mà!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã giật mình:

- Lão phu không hiểu nổi ý tứ của quý phái.

Vô Vi tiên tử lạnh lùng:

- Tôn giá không hiểu thì càng hay chú sao! Xin tạm biệt vậy!

Nhưng nàng chưa rời khỏi cục trường.

Lần thứ nhứt, Vô Tình lệnh chủ mới gặp một thái độ như thế. Thái độ đó có ẩn ước phần nào sự khinh miệt. Lão vừa mừng thầm đó, lại bắt đầu lo ngại liền. Nếu phải đối lập với đám người này, kể ra cũng một cho lão đấy.

Lão thoảng biến sắc, nhưng cố lấy bình tĩnh, bật cười lên ha hả:

- Cô nương cao ngạo đấy chứ! Lão phu có tâm lượng lớn như trời rộng, như biển, từng bao hàm, từng dung tha cho nhiều người, thì hôm nay vẫn có thể bỏ qua cho cô nương, lão phu chỉ ước mong cô nương cho biết, cô nương thuộc môn phái nào, điều này giúp lão phu mở rộng kiến văn.

Vô Vi tiên tử cười nhẹ:

- Biết để sau này tìm gặp nhau, nhắc lại việc hôm nay phải không?

Vô Tình lệnh chủ bật cười lớn, một tràng cười đủ thây cho lời đáp.

Vốn thân phận là một chưởng môn nhân có bao giờ Vô Vi tiên tử tiêu hóa được giọng cười đầy cao ngạo đó, nàng trầm gương mặt từ từ thốt:

- Bồn phái tên là Vô Vi, các hạ cứ đến ...

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã tắt hẳn tràng cười, vẻ kinh ngạc hiện rõ lên mặt, lão chặn lại:

- Khỏi cần nói nữa! Lão phu đã hiểu rồi!

Lão quay người sang quần ma, cao giọng:

- Rút lui ngay!

Lão phi thân vọt đi trước, quần ma cấp tốc theo sau. Trong thoảng mắt, chúng đã rời khỏi cục trường, khuất dạng trên nẻo đường xa.

Không ai biết, chứ lão đại ma đầu Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã biết trong võ lâm có một môn phái bí mật, là Vô Vi. Phái đó sản xuất nhiều danh thủ có tài khuấy nước chọc trời.

Phái đó dù siêu việt đến đâu cũng có thể trêu vào.

Vô Tình lệnh chủ bỏ đi, bởi lão biết rõ thực lực của Vô Vi phái trong hiện tại, lão ấy không có lợi gì gây sự với họ sớm, nên rúng động, bảo thuộc hạ rời khỏi cục trường.

Thái độ của lão làm cho Vô Vi tiên tử kinh dị vô cùng. Nàng nhìn theo bóng lão nghĩ ngợi mông lung.

Lâu lắm nàng thở dài, trao viên ngọc Như ý cho Thanh Liên Ngọc Nữ, đoạn thốt:

- Tiểu muội muội! Hãy cẩn thận từ đây, Vô Tình lệnh chủ không thể tiêu hóa sự việc hôm nay, lão ấy sẽ tìm gặp muội muội trong một sớm một chiều!

Tiếng cười vừa buông dứt, nàng rỏ ra cục trường hơn mấy trượng. Nàng đi, tự nhiên các đệ tử Vô Vi cũng phải đi.

* * * Trong lòng sâu một sơn cốc, chung quanh có vách núi cao bao bọc. Có một khoảng đất trống, mặt đất bằng phẳng, cỏ mọc xanh tươi, cuối khoảng đất trống có một tòa cung điện màu đen, bên ngoài cung điện có một vòng tường bằng đá, cũng màu đen.

Giữa bức tường trên điện có một khung cửa cũng sơn đen, trắng. Ba chữ thoi “Vô Tình cung”, có nét bút vừa sắc sảo vừa kiêu hùng.

Bất cứ cung điện nào cũng phải có hoa. Ở đây dù là danh từ Vô Tình, cung điện vẫn phải có hoa, lại có rất nhiều hoa đang độ nở rộ, lợp gấm khắp nơi.

Hoa nở muôn màu, giữa tường đen, cung điện đen, tạo cho khung cảnh một vẻ kỳ bí vô tường, với sự tương phản quả rõ rệt của màu tươi và màu tang khốc.

Bên trong cung điện, tại tòa đại sảnh, Vô Tình lệnh chủ đang ngồi trầm lặng suy tư.

Bên tả là Vô Tình tử trấn, cùng với bảy vị lão nhân khác có thân vóc bất đồng, nhưng tất cả vận áo có màu tro.

Bên hữu, người thứ nhất là một thư sinh mặt trắng, dưới thư sinh có mười lão nhân, tướng mạo dị kỳ.

Hiện diện có tất cả hai mươi ba vị, kể luôn Vô Tình lệnh chủ? Hai mươi ba người không làm ấm dụi không khí lạnh lùng trong một tòa đại sảnh rộng lớn.

Nhưng hai mươi ba vị đó là đầu não của toàn cung. Họ cầm trọn quyền điều khiển toàn nhân số của địa phương này.

Thư sinh là một mưu thần, được trọng dụng nhứt trong Vô Tình cung, tên Ngô Lương, tước hiệu Bá Diện.

Dưới Bá Diện thư sinh, bốn vị đầu là bốn Phiên Vương của Vô Tình lệnh chủ, Đông thiên Vương Cầm long Thù vân Đằng. Tây phiên Vương Bạch cốt Thủ âm Đồng, Nam phiên Vương Lôi đình thủ Dương Oai, Bắc phiên Vương Hàn băng thủ Mao Kỳ.

Dưới bốn Phiên vương là sáu vị Phân phiên Vương của sáu miền vùng Bắc.

Dưới Tứ trấn là bảy vị Phân phiên Vương của bảy miền vùng Nam.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã quát ánh mắt sáng rực, nhìn tả rồi nhìn hữu, ánh mắt đó dừng lại trên mỗi người một chút.

Lão hừ hừ mấy tiếng rồi lão gật đầu:

- Hay lắm! Hay lắm! Bốn tòa nghe các vị báo cáo tình hình chuẩn bị, bốn tòa hết sức hài lòng! Bất quá Lão nhìn xuống vị lão nhân thứ bảy bên tả, đoạn cao giọng tiếp nói:

- Lý Phân phiên Vương vùng Bát Quế gần đây thường làm cho bốn tòa thất vọng! Như, y chẳng báo cáo sự thất tung của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái và Triệu Sĩ Nguyên, như hạ lạc của mẹ con Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh.

Lão dừng lại một chút, trầm giọng tiếp:

- Bốn tòa mong các hạ xét lại từ đây, khi mà trở về căn cứ, hãy quan tâm tra cứu, hẹn trong ba tháng phải báo cáo kết quả lên bốn tòa.

Lý Phân phiên Vương vùng Bát Quế kinh hoàng rung rung người, đứng lên ấp úng:

- Xin tuân lệnh! Nếu trong vòng ba tháng thuộc hạ không thu thập được tin tức gì, thì lệnh chủ cứ cho dùng cực hình mà nghiêm trị!

Vô Tình lệnh chủ dụi nét mặt hơn, ừ nhẹ một tiếng:

- Bốn tòa chỉ mong có kết quả đẹp thôi! Các hạ hãy cố gắng nhé.

Rồi lão vẫy tay:

- Trừ Ngô Quân sư ra, tất cả các vị có thể rời đại sảnh.

Trong thoáng mắt, sảnh đường vắng lặng, chỉ còn lại hai người, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã và Bát Diện thư sinh Ngô Lương.

Vô Tình lệnh chủ điểm một nụ cười:

- Nhiệm vụ của Quân sư tiến hành đến đâu rồi?

Bát Diện thư sinh cau mày:

- Thuộc hạ bắt tài, chỉ xúc tiến được nửa phần!

Vô Tình lệnh chủ gật gù:

- Xúc tiến được một nửa, là thành công được một nửa, một nửa thành công là trên chỗ tưởng tượng của bốn tòa rồi! Bốn tòa còn mong muốn gì hơn! Nhưng quân sư hãy lược thuật sự tình cho Bốn tòa nghe xem.

Ngô Lương từ từ thốt:

- Chương môn phái Võ Đang đã bị tẩu hỏa nhập ma, đúng giờ, đúng khắc!

Vô Tình công tử đắc trí:

- Võ Đang phải mất thủ lãnh, từ nay chỉ còn là một nhóm người vô dụng.

Bát Diện thư sinh tiếp nói:

- Chương môn nhân phái Thiếu Lâm đã bãi Truất Trí Quang thiền sư khỏi La Hán Đường đồng thời Trí Năng đại sư cũng bị đuổi khỏi Tàng Kinh Các.

Vô Tình lệnh chủ vuốt nhẹ chòm râu:

- Thiếu Lâm tự bị ly gián quan trọng như vậy, chúng ta không còn lo ngại nữa.

Bát Diện thư sinh Ngô Lương lại tiếp:

- Còn bang chủ Cái Bang thì định đến ngày mồng tám tháng tư sẽ làm lễ thành hôn!

Vô Tình lệnh chủ bật cười ha hả:

- Cái tên ăn mày chúa đó hôn mê làm sao! Mãi đến giờ mới cưới vợ, y có biết đâu y sắp sửa đi vào con đường tử biệt?

Lão võ tay lên vai Ngô Lương:

- Chỉ thành công trong ba việc đó thôi, quân sư cũng thừa tư cách đảm nhận trách vụ phó lệnh chủ!

Bát Diện thư sinh cảm kích vô cùng:

- Đa tạ lệnh chủ hạ cố!

Vô Tình lệnh chủ cười vang:

- Lòng trung của quân sư phải được thưởng xứng đáng chứ. Quân sư không phải lo nghĩ nhiều.

Bích Trần đạo nhân đề cập đến ba việc xảy ra trong giang hồ gần đây nhất.

Việc thứ nhất là truy tầm tung tích vợ chồng Long Phụng lệnh chủ hiện tại không biết hạ lạc tại phương trời nào.

Việc thứ hai liên đến phái Thanh Thành, và cái đích nhắm là vị chương môn nhân của phái đó.

Việc thứ ba là tìm hiểu hai người con trai của Long Phụng lệnh chủ hiện ẩn nấp tại đâu.

Vô Tình lệnh chủ mơ màng, nghĩ ngợi xa xôi một lúc đoạn thốt:

- Ba việc đó chúng ta phải tuân tự làm, nhất định phải làm cho kỳ được!

Bát Diện thư sinh Ngô Lương gật đầu:

- Lệnh chủ nói phải! Nhất định chúng ta phải đạt mục đích. Thuộc hạ sẽ vận trù quyết sách thành toàn ý nguyện của lệnh chủ!

Vô Tình lệnh chủ thấp giọng:

- Còn phái Vô Vi nữa! Chẳng hay quân sư có cao kiến gì?

Nói về mọi việc khác, Vô Tình lệnh chủ cất giọng oang oang không còn dè dặt, nhưng khi đề cập đến Vô Vi phái, lệnh chủ lại thấp giọng. Hơn nữa sảnh đường của một cung điện nào phải là chốn lui tới của đông người! Nếu có sự cản mặt trong ngôn từ cử động, cản mặt đó cũng bằng thừa, bởi ai ai cũng biết nơi đó là một cấm địa.

Vậy mà lệnh chủ lại thấp giọng, đủ biết lão rất e dè Vô Vi phái là như vậy, Vô Vi phái có uy thế lớn lao, phải có một lai lịch hiển hách mới khiến cho lão thận trọng mỗi khi đề cập đến.

Bát Diện thư sinh kể miệng bên tai Vô Tình lệnh chủ, thì thầm một lúc.

Thoạt đầu lệnh chủ trầm gương mặt, sau cùng lão vỗ lên bàn kê bốp một tiếng, đoạn cất giọng cảm hờn:

- Lại có việc như thế à? Chắc lão phu phải chọn con đường tắt rồi, và mình đừng dở đến việc ấy!

Bát Diện thư sinh luôn luôn gật đầu:

- Phải! Phải! Phải!

Y đã biết tâm tình của Vô Tình lệnh chủ, lúc giận thì đừng ai nói nghịch, muốn đưa ý kiến gì phải chờ cho lão lắng dịu cơn phần uất, có như vậy lão mới chịu nghe.

Một lúc sau, nhận thấy thần sắc lệnh chủ đã dịu lại rồi, Ngô Lương mới thốt:

- Nếu lệnh chủ muốn thành bá nghiệp trong võ lâm, thì phải biết nhẫn cái thất bại nhỏ, có thất bại nhỏ mới có thành công lớn. Hiện tại, nên chấp nhận cho hãn như vậy đi, đến một thời gian nào đó, mình hạ thủ, nhất định sẽ thu đoạt kiệt quả trên chỗ mong muốn.

Y cười hì hì:

- Đến lúc đó rồi, bọn Vô Vi phái có chạy lên trời cũng không thoát khỏi chúng ta.

Vô Tình lệnh chủ có vẻ trù trừ:

- Hãn không chọn những gì ta đề nghị, mà lại chọn cái điều lạ lùng là ta phải giao Tào Tuấn Kỳ cho hãn! Để làm gì chứ! Ta bình sanh có bao giờ nhượng bộ ai, ta là một tay hùng tay bá, ngang dọc một phương trời, ta có thể vâng theo ý muốn của hãn chăng?

Mặt lão lộ vẻ lo nghĩ nặng nề, bởi giao Tào Tuấn Kỳ cho kẻ nào đó, là làm một việc hy sinh thân sức lão.

Bát Diện thư sinh Ngô Lương biết rõ Vô Tình lệnh chủ, trên nguyên tắc đã chấp nhận giao con rồi, lão là người vụ lợi, lợi nhỏ lão cũng tham, huống hồ một mối lợi lớn? Lớn bằng vũ trụ, trên cả sông hồ, một mối lợi như thế tất phải làm lão rung động mà sao lãng phần nào tình máu mủ.

Huống chi, bất quá lão dùng một cái hể biến quyền chứ có phải lão giết con đâu mà phải ngại?

Hiện tại, lão chưa rõ ý chấp nhận là vì sĩ diện của một người cha, sĩ diện của một lệnh chủ, lão chỉ cần ai trao cho lão một con sao, là lão vào bờ biển.

Bát Diện thư sinh bật cười ha hả:

- Người phi thường phải thành công phi thường, lệnh chủ không nghĩ đến điều đó sao?

Vô Tình lệnh chủ khẽ vuốt cằm râu dài mỉm cười:

- Trong thiên hạ chỉ có một quân sư là biết ta!

Đoạn cả hai theo con đường bí mật rời khỏi Vô Tình cung qua đồi vượt núi đến một vùng đá lạnh, không có một chồi cây một ngọn cỏ.

Bát Diện thư sinh nhún chân nhảy vút lên đầu một phiến đá dựng đứng như ngọn bút, vung tay liệng ra tám viên đá nhỏ, tám viên đá bay đi vẽ thành hình chữ bát lơ lửng tại không trung một lúc, rồi bay trở lộn về tay y. Lúc bay trở về tám viên đá nối tiếp nhau thành một đường dài chữ không rời rạc mỗi viên mỗi hướng, rồi từng viên đáp xuống lòng bàn tay y.

Lối luyện đá đó là một cách truyền tin của y, dù là một tuyệt kỹ, song thủ pháp vô cùng linh diệu, ngoài ra còn dụng chân người điều khiển, nếu không có võ công cao tuyệt, quyết chẳng bao giờ giữ cho đá lơ lửng tại không trung được.

Khi tám viên đá rơi xuống bàn tay của Bát Diện thư sinh, từ phía sau tảng đá lớn xa xa, một bóng đen lù lù, to lớn, vang vút lên không, là về phía hai người đứng, đáp xuống.

Bóng đó bên ngoài phủ trùm một tấm vải choàng rộng lớn, giấu cả đầu, che khuất cả chân tay.

Không ai biết bên trong tấm vải choàng đen đó là người hay vật.

Vô Tình lệnh chủ đảo mắt nhìn Bát Diện thư sinh.

Bát Diện thư sinh buông mình xuống chân tảng đá, đứng bên Vô Tình lệnh chủ, hướng về bóng đen lù lù mới đến:

- Yêu cầu cho thấy chứng vật.

Từ trong tấm choàng đen một tiếng ừ nhẹ thoát ra, tiếp theo là một vật thoáng nhìn qua chưa trông thấy rõ đó là vật gì.

Vật đó rơi đúng vào trong tay Bát Diện thư sinh.

Vô Tình lệnh chủ khẽ đưa mắt nhìn sang, nhận thấy vật đó là một nửa đồng tiền.

Bát Diện thư sinh lấy trong mình ra một nửa đồng tiền khác, độ hai phần xem xét một lúc, đoạn quăng trả nửa đồng tiền cho bóng đen.

Đoạn y dạy lại Vô Tình lệnh chủ:

- Lệnh chủ có thể nói chuyện được rồi!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã vòng tay hướng sang bóng đen:

- Bồn tào Tào Duy Ngã...

Bóng đen lạnh lùng chặn lại:

- Lão phu hiểu rồi! Người muốn gì, cứ nói thẳng ra, nói mau đi.

Giọng nói của lão đó phát ra như mũi dùi, nghe nhói ở tai, nghe nhói toàn thân.

Vô Tình lệnh chủ không hề phần nộ trước vẻ hống hách của lão già bí mật đó, ôn tồn tiếp nói:

- Bồn tào muốn thấy mặt thật của tôn giá!

Lão già lắc đầu:

- Không thể được! Giữa chúng ta chỉ dùng tín vật nhận nhau không bao giờ nhận diện.

Vô Tình lệnh chủ mỉm cười:

- Không nhận nhau bằng mặt, nếu mà có điều lằm lẩn thì sao?

Lão già buông gọn:

- Chẳng bao giờ có việc đó!

Bỗng lão hỏi:

- Những điều kiện của ta đề ra, người hoàn toàn đồng ý chứ?

Vô Tình lệnh chủ gật đầu:

- Đồng ý hoàn toàn.

Lão già bí mật trầm giọng:

- Còn điều kiện cuối cùng! Ta chỉ sợ sau người người lại hối hận.

Vô Tình lệnh chủ quả quyết:

- Đại trượng phu coi lời nói trọng như Thái sơn, khi nào lại hối hận.

Lão già bí mật hừ nhẹ:

- Người có thành thật chấp nhận điều kiện đó chẳng?

Vô Tình lệnh chủ rùn vai:

- Bồn tào xưa nay không hề nói ngoa!

Lão già bật cười ha hả:

- Hay lắm! Hay lắm! Chấp nhận những điều kiện của ta, người để tỏ ra là tay phi phạm vậy! Lão phu không ngần ngại kết bằng hữu đó, ta sẽ rút lại điều kiện cuối cùng, điều kiện thứ hai mươi mốt!

Vô Tình lệnh chủ kinh ngạc:

- Thật vậy sao tôn giá?

Lão già dịu giọng:

- Lệnh chủ cứ yên tâm! Điều kiện đó đặt ra, biết qua để thử lòng nhau, chứ thực hiện làm gì, bởi nó không mang lại một sự ích lợi nào cả?

Vô Tình lệnh chủ mừng trên chỗ ước vọng:

- Vậy là thỏa thuận với nhau rồi?

Lão già gật gù:

- Phải!

Lão không tiếp nổi tiếng nào, tung mình trở về chỗ cũ.

Vô Tình lệnh chủ nhận ra lão già có hành động, ngôn từ đầu vào đấy, không dư, không thiếu, rõ lão là người mực thước, đứng đắn, không như lão, nếu cần có lúc ba hoa đủ lời, có lúc nín lặng thiếu ý.

Lão già cẩn thận vô cùng, một con người lợi hại, có tánh cẩn thận là một tay đáng sợ.

Vì quá sợ, Vô Tình lệnh chủ không an tâm, lão nhìn được hỏi:

- Có thể tin tưởng được chăng? Lão kín đáo quá! Ích kỷ quá! Bốn tòa không hiểu nổi lão!

Bát Diện thư sinh quả quyết:

- Tại sao không thể tin được? Điều kiện đã được đặt ra rồi, song phương cứ việc thi hành để tiến tới cái mục đích cuối cùng.

Vô Tình lệnh chủ tắt lưỡi:

- Bốn tòa tin tưởng quân sư, phải tin luôn lão ấy! Chứ thực ra, bốn tòa hoài nghi vô cùng.

Họ theo lối bí mật vào Vô Tình cung.

Không lâu lắm, Vô Tình cung lại có thêm tám vị khách quý, tất cả đều mang nạ da người.

Và từ lúc đó, Vô Tình lệnh chủ mặt luôn luôn lộ vẻ hân hoan.

Nhưng vẻ hân hoan đó lệnh chủ không giữ được lâu, bởi một tin tức từ ngoài truyền đến làm cho lão lo âu trầm trọng.

Cái tin đó, liên quan đến Triệu Sĩ Nguyên.

Hiện tại, chàng đã tái hiện trên giang hồ với một công lực cực kỳ cao thâm, cao hơn thân phụ chàng mấy bậc.

25. Tinh Tinh Hỏa

Trước kia Triệu Sĩ Nguyên đã là tay hữu hạng rồi, gần đây chàng lại uống viên Bách Kiến Kim đơn của Thiên Linh Tử, viên thuốc đó có công hiệu tẩm tủy, chuyển gân, đổi xương, biến đổi hoàn toàn các bộ phận trong người chàng, tạo cho chàng một khí chất phi phạm, giúp chàng tiến bộ võ học, vô cùng nhanh chóng.

Dù Thanh Liên Ngọc Nữ cũng có kỳ ngộ như chàng, song nàng là nữ nhân, khí chất không phù hợp với tuyệt học Thiên Linh Tử, thành tựu của nàng kém xa chàng.

Ở trong động đá, chàng cố công nghiên cứu tập luyện Thiên Linh Tam Thức, ba tháng sau chàng đã đạt đến mức hỏa hầu.

Trong vòng ba tháng, chàng đã luyện được bảy thành thì thời gian sau này còn lại ba thành, chàng thành tựu dễ dàng.

Tuy nhiên, với bảy thành hiện tại, chàng cũng đã là tay vô địch rồi, cần gì phải có đủ mười thành! Nếu tiến thêm trên con đường danh lợi, thì bao nhiêu thành đó vẫn đủ giúp chàng thực hiện mộng bình sanh, song chàng không có những tục niệm như số đông người đời, chuyên tranh danh đoạt lợi, sở nguyện của chàng là đạt đến mức độ võ công thượng thừa, chàng thực thỏa mãn với sự thành công hiện tại.

Chàng không thể nán ná trong động sâu lâu hơn, bởi bao việc bên ngoài đang chờ đợi chàng. Thời gian lưu lại trong động đó bắt buộc chàng đình chỉ mọi công cuộc thực hiện dở chừng. Giờ đây chàng phải tiếp tục.

Đồng thời gian luyện tập Thiên Tam Thức, chàng lại luyện môn Vô Vi chỉ pháp của phái Vô Vi và Âm Dương hoà hiệp thần công do Băng Diện Hằng Nga truyền thọ, Nóng nảy vì võ công dở dang, chàng cấp tốc trở lại giang hồ.

Việc thứ nhất là chàng phải đi tìm Thanh Liên Ngọc Nữ.

Nhưng đến nơi ước hẹn ban sơ, chàng không gặp mẹ con nàng.

Băng Diện Hằng Nga và Thanh Liên Ngọc Nữ hiện ở phương trời nào? Có việc gì xảy đến cho họ chăng?

Chàng lo lắng cho hai mẹ con họ, nhưng biết làm sao hơn? Chàng hướng cuộc hành trình lên Bắc, định dò la tin tức về các đệ tử của phụ thân, kết hợp nhau tạo thành một lực lượng ứng phó với tình hình sau này.

Đệ tử của Long Phụng lệnh chủ gồm mười người, rải rác trong các môn các phái trên giang hồ, do đó nếu tìm gặp đủ mười người, Triệu Sĩ Nguyên sẽ mất rất nhiều ngày tháng, không kể một vài người vắng mặt, còn phải chờ đợi lâu hơn.

Suy nghĩ mãi, chàng thấy chỉ có Cái Bang là có đệ tử khắp muôn phương, nếu dùng đệ tử Cái Bang truyền thông tin tức thì kết quả nhanh chóng.

Và người mà chàng định tìm đầu tiên phải là đệ tử Cái Bang, người đó là Khuê Vĩnh Tuấn.

Muốn biết Khuê Vĩnh Tuấn hạ lạc nơi nào, tưởng không phải là việc khó, bởi Cái Bang có mặt khắp mọi nơi, từ thôn xa xóm vắng đến thị thành, nơi nào cũng có bóng dáng bọn ăn mày, nơi đông thì đặt phân đà quản trị, nơi ít thì chịu lệnh sai khiến của phân đà gần nhất Không may cho chàng, chàng đã hỏi rất nhiều đệ tử Cái Bang, chẳng một ai biết đích xác Khuê Vĩnh Tuấn cả.

Điều đó cũng không có gì lạ lùng cả, bởi Cái Bang gồm muôn vạn đệ tử, chính họ cũng không biết mặt nhau, có khi người phương Nam suốt đời không hề gặp người phương Bắc, và ngược lại.

Tìm một người trong cái biển người rải rác bốn phương trời đó, dù người trong tổ chức cũng cảm thấy khó khăn, huống hồ chàng là kẻ ở bên ngoài.

Họa chăng chỉ có hàng trưởng lão là biết được ít nhiều sự việc, và trên nữa là Bang chủ mới hiểu rõ tình hình tổng quát.

Chàng thấy cần phải đến tổng đàn Cái Bang hỏi nơi các nhân vật quan trọng là có hy vọng tìm ra Khuê Vĩnh Tuấn.

Nhưng tổng đàn Cái Bang ở tại địa phương nào.

Cứ theo lời truyền thì Tổng đàn được đặt tại chỗ giáp giới của hai hệ thống giao thông thủy và bộ, giữa giang Tây và Cửu Giang con đường không xa lắm.

Chàng hướng cuộc hành trình đến Cửu Giang ngay.

Dọc đường, có rất nhiều thuộc hạ Vô Tình lệnh chủ, đón chặn chàng đo lường mức độ võ công hiện tại của chàng.

Chàng đánh bại chúng dễ dàng.

Chính bọn này đã báo cáo về Vô Tình Cung, vì trường hợp chàng tái hiện trên giang hồ, với một bản lĩnh khác xưa như trời với vực. Và, Vô Tình lệnh chủ đã bắt đầu lo ngại.

Mãi đến một hôm chàng đặt chân lên vùng Hành Sơn. Hành Sơn là một ngọn núi trong Ngũ Nhạc thuộc địa phương Hoa Hạ, không cao lắm đối với bốn ngọn kia, song có Tương giang chảy quanh, có mây trên đỉnh muôn đời, sơn thế biến ảo vô thường tạo thành một vang thảng có đủ sơn kỳ thủy tú vãn cảnh, phong thanh.

Triệu Sĩ Nguyên dù mang nặng tâm sự canh cánh trên đôi vai, vẫn không khỏi luyến lưu cảnh đẹp. Chàng bồi hồi, man mác trước trí tuệ thiên nhiên, quanh quẩn mãi mà không tìm được lối đi xuyên núi.

Bỗng, một hán tử tuổi tác lối ba mươi, gương mặt tuấn nhã, phong độ tân kỳ, không rõ xuất hiện từ đâu, từ lúc nào, từ phía sau, vượt qua ngang chàng.

Dĩ nhiên, con người có vượt núi với thân pháp phải có ít nhiều võ công, và trên bước giang hồ, những cuộc tao ngộ giữa nhân vật võ lâm không phải là một việc hi hữu.

Cho nên, Triệu Sĩ Nguyên không lưu ý lắm đến hán tử đó.

Vừa lúc đó, một nữ nhân, cực kỳ diễm lệ, tuổi độ hăm bốn, hăm lăm, từ lưng chừng núi lao vút ra, phi thân hướng lên đỉnh.

Triệu Sĩ Nguyên cũng không lưu ý đến nàng, cứ lầm lũi đi xuống.

Nhưng đi độ trăm bước, chàng giật mình, dừng chân lại, nghe ngóng.

Có tiếng gọi đầy ai oán vang lên phía sau chàng, tiếng gọi đó do nữ nhân phát ra:

- Vĩnh Tuấn ca! Cho đến bây giờ, Vĩnh Tuấn ca cũng chưa từ bỏ chủ ý đó nữa sao?

Triệu Sĩ Nguyên thầm nghĩ:

- Vĩnh Tuấn? Có phải là Khưu Vĩnh Tuấn chăng? Nếu thế thì may cho ta vô cùng. Đi khắp sông hồ, tìm chẳng gặp! Đến vùng núi vắng lại gặp nhau.

Chàng không do dự, quay người lại, giở thuật khinh chạy bay về hướng phát ra câu nói.

Khi gần đến nơi, chàng nghe có tiếng khóc tỉ tê trong một ngôi miếu sơn thần.

Ngôi miếu đó không cao lắm, dĩ nhiên cũng không lớn lắm. Không rõ lúc kiến trúc như thế nào chứ hiện tại thì mái miếu bao quanh cây tùng, tàng tùng tỏa rộng ra như chiếc tán, che mát bên trên. Tùng từ lòng miếu mọc lên, xuyên mái, hay mây miếu bao quanh thân tùng, theo cái ý cầu kỳ của kẻ dựng lên?

Triệu Sĩ Nguyên cố tìm cách nhìn vào bên trong miếu mà không bị phát giác.

Trong miếu, hán tử đó đang nằm dài, gương mặt trắng nhợt, chừng như khí lực đã mất hết, nữ nhân ngồi bên cạnh làm mọi cử động theo phương pháp cấp cứu, nàng vừa làm vừa khóc, vừa gọi vừa than.

Một đường giây buông thông từ trên xuống, đường giây đó còn rung rung, chứng tỏ có người vừa động đến nó.

Triệu Sĩ Nguyên không cần suy nghĩ, cũng biết rõ hán tử tự vận, thiếu nữ đến nơi kịp thời, cắt giây cứu tỉnh hần.

Chàng nấp bên ngoài, chờ xem nữ nhân làm gì kế tiếp. Chàng định ninh thế nào nàng cũng cứu sống được hán tử, và họ sẽ tâm sự với nhau, chắc chắn phải có một đoạn ẩn tình bí ẩn nào đó, nên hán tử mới tự vận như vậy.

Tìm Khưu Vĩnh Tuấn là một việc tìm hiểu con người của hần, hành vi của hần lại cả một việc khác, quan trọng hơn việc trước nhiều, bởi nếu gặp được người rồi, mà không dùng đến người đó thì gặp làm gì?

Trong tình thế hôm nay, chàng cần phải hết sức thận trọng việc dụng người, để tránh mọi điều phản trắc tai hại.

Do đó, chàng chưa xuất hiện, mặc dù chàng muốn tiếp tay với nữ nhân cứu cấp hán tử.

Một lúc sau, hán tử tỉnh lại. Hần từ từ mở mắt. Trong ánh mắt thoáng lộ vẻ kinh dị.

Hần nhìn sững nữ nhân.

Nữ nhân choàng tay qua mình hắn, ôm sát hắn rên rĩ:

- Vĩnh Tuấn ca! Vĩnh Tuấn ca! Tại sao ca ca lại quần trí thế?

Hắn tử vụt kêu lên:

- Tuệ Mẫn! ...

Rồi hắn vươn tay ôm choàng qua người nàng, hắn bật khóc! Cả hai cùng khóc!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu thở dài:

Khóc một lúc, Khuu Vĩnh Tuấn đột nhiên xô vạt khế Tuệ Mẫn ra xa, vụt ngồi lên, nhìn sững nàng.

Nhìn một lúc lâu, hắn thở dài:

- Tuệ Mẫn! Qua khỏi ngày mừng tám tháng tư, hiền muội sẽ là sư mẫu của ngu ca!

Trời! Tuệ Mẫn có thể hôn được ngu ca chăng?

Tuệ Mẫn ủ rũ nét mặt, rung rung giọng:

- Vĩnh Tuấn ca! Vĩnh Tuấn ca! Ngang trái đã đan với chúng ta rồi! Vĩnh Tuấn ca không có cách gì vãn hồi tình thế sao! Ca ca đành ngồi nhìn tiểu muội trong cảnh khổ sao?

Vĩnh Tuấn ca ơi!

Nàng sà vào lòng Khuu Vĩnh Tuấn trở lại, khóc mướt.

Khuu Vĩnh Tuấn xót xa ôm nàng sắc mặt hắn biến đổi liên liên chứng tỏ tâm can đã phát sanh trùng trùng trong tâm não.

Sau cùng hắn nâng đầu Tuệ Mẫn lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, cất giọng trầm buồn thốt:

- Còn gì nữa hở hiền muội? Còn làm gì được nữa? Muộn rồi? Muộn lắm rồi! Ngu ca không nghĩ nổi một phương pháp nào có thể vãn hồi cục diện!

Hồ Tuệ Mẫn bỗng tỏ vẻ quả quyết:

- Trốn! Chúng ta cùng trốn! Trốn đến tận phương trời xa, nơi không có dấu chân người!

Chúng ta còn sợ gì lão quỷ đó?

Khuu Vĩnh Tuấn trầm gương mặt:

- Bang chủ đã gởi thiệp mời khắp bốn phương rồi, nếu ngày ấy vắng mặt tân nương, thì thiên hạ võ lâm sẽ cười chê như thế nào. Không! Không thể trốn được, ngày ấy không thể thiếu vắng hiền muội.

Hồ Tuệ Mẫn cảm hờn:

- Bang chủ! Bang chủ! Lúc nào Tuấn ca cũng chỉ biết có lão quỷ đó! Tuấn ca muốn làm một kẻ ngu trung, ngu hiếu, hy sinh cho lão ấy phải không?

Nàng dừng lại một chút, những vẻ ai oán mỗi lúc mỗi hiện đậm trên gương mặt.

Chùng như nợ tình không nhắc đến thì thôi, mỗi khi nhắc đến nàng không dần được cơn uất hận. Nàng rít lên:

- Tuấn ca nghĩ xem! Tại sao lão lại sanh tâm toan chiếm đoạt vị hôn thê của Tuấn ca chứ? Lão nhứt định phải cưới cho được tiểu muội, dù lão biết tiểu muội đã hứa hôn với Tuấn ca, một môn đồ của lão? Lão có quyền tự gì cướp mất hạnh phúc của chúng ta? Lão cũng như chúng ta, tất cả đều là con người, nhiên con người ai mong cầu hạnh phúc! Tại sao lão không tự tạo hạnh phúc cho mình, lại cướp đoạt hạnh phúc sẵn có của người khác.

Thoạt tiên, Khuu Vĩnh Tuấn có bị khích động phần nào vì lời nói của Hồ Tuệ Mẫn.

Nhưng lúc nàng dứt câu thì sự khích động nơi hắn cũng lắng dịu rồi. Hắn chỉ buông tiếng thở dài, thốt ra tuyệt vọng:

- Chúng ta không nên oán trách Bang chủ! Chúng ta cũng đừng truy trách nhiệm về Bang chủ! Bởi biết đâu Bang chủ chưa biết được mối tình giữa chúng ta? Bất quá, hiền muội ước đoán rồi ngờ oan cho Bang chủ.

Hồ Tuệ Mẫn cao giọng:

- Đã vậy thì ngay từ bây giờ, Tuấn ca nên thú thật với lão quỷ đi! Nếu lão là con người tốt như Tuấn ca hằng khen ngợi, tự nhiên lão phải rút lui, lão phải tác thành cho Tuấn ca.

Khuê Vĩnh Tuấn lắc đầu:

- Không thể được! Ngu ca làm sao đem việc đó tỏ bày với Bang chủ chứ?

Hồ Tuệ Mẫn xì một tiếng:

- Tuấn ca sợ chết?

Khuê Vĩnh Tuấn bật cười cuồng ngạo:

- Chết! Nếu Khuê Vĩnh Tuấn này sợ chết thì có bao giờ dám cầm đến sợi giây oan nghiệt kia, dùng nó làm phương tiện giải thoát?

Hồ Tuệ Mẫn cao mày, hừ lạnh:

- Tuấn ca đúng là con người kỳ quái? Tiểu muội không thể nào hiểu nổi ý tứ của Tuấn ca!

Khuê Vĩnh Tuấn cười khở:

- Nếu Ngu ca đem sự tình tỏ bày với Bang chủ, người ta sẽ hồ thẹn mà tự tử, làm như vậy có khác nào người hủy diệt Cái Bang? tất cả bang đồ sẽ gây oán về ngu ca, bởi lão có hiểu gì những điều ẩn khúc! Họ sẽ nghĩ ngu ca gây niều uất hận cho Bang chủ, khiến Bang chủ phải tự sát!

Hồ Tuệ Mẫn lại hừ một tiếng:

- Lão chết thì mặc lão chứ! Bang đồ có oán hận, rồi họ hiểu ra! Chúng ta sẽ an nhiên hưởng phúc đến già!
...

Khuê Vĩnh Tuấn chỉnh sắc mặt:

- Không! Bang chủ không thể chết được! Bang chủ chết là Cái Bang tan ra.

Hồ Tuệ Mẫn cười lại:

- Làm gì có việc đó? Lão ấy đi, toàn bang sẽ công cử một vị khác thay thế. Lão có phải là người trời đâu? Thiết tưởng còn chán vạn người tài hơn lão.

Khuê Vĩnh Tuấn thở dài:

- Mẫn muội không hiểu được nội tình Cái Bang, nên có ý nghĩ như vậy! Thực ra hiện tại trong Cái Bang, không một nhân vật nào có thể thay thế Bang chủ được cả! Kẻ có tài lại kém oai, kẻ có oai lại kém đức, kẻ có đức lại vô tài...

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Bang chủ là con người quang minh, chánh trực, trọng công khinh tư, được tất cả bang số suốt từ Nam chí Bắc trọng vọng. Hơn nữa, riêng ngu ca, từng thọ ơn trọng của người, ngu ca phải vì đồng đạo vì đoàn thể lo cho môn đồ của toàn bang nên không dễ bức bách Bang chủ bằng một sự thật gây tủ nhục cho người, thà rằng ngu ca huy sinh cho trọn đạo trọn nghĩa!

Hồ Tuệ Mẫn mở to mắt nhìn hắn, nhìn một lúc nàng dậm chân thỉnh thoảng xuống nền mếu giọng bi thương:

- Chết! Chết! Tuấn ca cứ nghĩ đến cái chết đi tiểu muội không ngăn trở nữa đâu.

Thốt xong, nàng bật cười, cười mãi, cười như kẻ bỗng nổi cơn điên.

Khuê Vĩnh Tuấn bối rối vô cùng:

- Mẫn muội! Mẫn muội! Xin Mẫn muội thành toàn ý chí của ngu ca. Cái ý chí làm người, một con người đã có tư cách.

Hắn đau khổ tiếp nói:

- Vả lại, dù sao chúng ta chưa thành vợ thành chồng! Bang chủ không thể mang tiếng là một kẻ đoạt hôn. Bang chủ chỉ vấp vào một sự vô tình.

Hồ Tuệ Mẫn rít lên:

- Trời! Tuấn ca có thể nói như vậy à? Tuấn ca có thể chấp nhận cho tiểu muội chết thắm với lão quỷ à? Trời, tiểu muội còn tìm Tuấn ca làm chi chứ! Tìm để nghe Tuấn ca mĩa mai!

Khuru Vĩnh Tuấn hấp tấp giải thích:

- Mẫn muội! Tuệ Mẫn muội! Đừng lầm ý của ngu ca! Ngu ca muốn nói.... muốn nói...

Hắn lí nhí mãi không dứt câu tròn ý. Hắn chưa biết phải dứt như thế nào cho Hồ Tuệ Mẫn hiểu được ý hắn.

Vừa lúc đó, có tiếng y phục vút gió vùn vụt. Trong thoáng mắt, một lão nhân trong Cái Bang xuất hiện trước miếu sơn thần.

Lão nhân mục kích tình hình bên trong miếu, bất giác sôi giận hét to:

- Súc sanh! Người chưa ra đây nạp mạng à?

Tiếng hét của lão to quá làm giật mình Khuru Vĩnh Tuấn và Hồ Tuệ Mẫn, cả hai vì quá đau khổ trước mối tình tuyệt vọng, không còn lưu ý đến ngoại cảnh đến lúc đó mới rời nhau ra.

Hồ Tuệ Mẫn hổ thẹn, day mặt nhìn vào tường không dám ngó ra ngoài.

Khuru Vĩnh Tuấn quỳ xuống cúi đầu, kính cẩn thốt:

- Đệ tử xin bái kiến Tam sư bá.

Lão nhân chính là Nhất Chỉ Truy Hồn Từ Hoành Sơn, đệ tam sư đệ của Bang chủ Cái Bang Nhật Nguyệt Tinh Hoàn Châu Nghiêm Văn.

Còn sư phụ của Khuru Vĩnh Tuấn là Hạo thủ thư sanh Diệp Nhất Đức, đứng hàng thứ năm.

Nhất chỉ truy hồn Từ Hoành Sơn trông thấy Khuru Vĩnh Tuấn cung cung kính kính như vậy, có vẻ hài lòng, vẻ nghiêm nghị tiêu tan, lão thở dài.

- Người tự tử! Phải, người nên tự tử, chứ ta không nỡ hạ sát người!

Khuru Vĩnh Tuấn chỉnh nghiêm sắc mặt, lạy Nhất chỉ truy hồn một lạy, đoạn buông gọn:

- Chúc sư bá bình an! Đệ tử xin đi!

Hắn vọt đứng lên, khẽ nghiêng mình vọt tới, đầu nhắm vào tường.

Triệu Sĩ Nguyên nấp trong chỗ kín đáo, theo dõi diễn tiến khẽ gật đầu thầm khen Khuru Vĩnh Tuấn là con người trung nghĩa, thuần hậu, chàng nghĩ không lẽ để cho hắn chết một cách oan uổng như thế?

Vội đưa tay lên, chàng phóng ra một âm kinh, chặn trước bức tường.

Đồng thời gian, Hồ Tuệ Mẫn kêu lên một tiếng nào nùng, vọt theo Khuru Vĩnh Tuấn ôm hắn lại.

Nàng rít lên:

- Chàng có tội gì? Tại sao các vị bức tử chàng?

Nhất chỉ truy hồn Từ Hoành Sơn lạnh lùng thốt:

- Súc sanh nghịch luận, phạm thượng, chết chưa đủ tội, còn oan uổng gì nữa? Cô nương là phu nhân tương lai của Bang chủ, xin vì Bang chủ của lão phu giữ gìn chút thể diện cho người, cho toàn Bang.

Hồ Tuệ Mẫn chỉ sợ vượt khỏi lần này, Khuê Vĩnh Tuấn lại tính cách khác để tự tử, vội đưa tay điểm huyết hắc, rồi đứng lên, đưa tay chỉ thẳng Nhất chỉ truy hồn, bật cười cuồng dại:

- Hay! Hay! Một tên nghịch luân phạm thường!

Nàng chỉ vào mũi mình, tiếp nối:

- Từ trường lão có biết tôi là chi của Khuê Vĩnh Tuấn hay chẳng?

Nàng không ngưng cười, cười cuồng dại, cười ngạo mạn, cười khinh thường cái chết.

Nhất chỉ truy Hồn kinh ngạc, ầu ầu:

- Lão phu... việc đó...

Hồ Tuệ Mẫn hiện tại như một kẻ điên cuồng thật sự, nàng bật cười ha hả, nhưng nước mắt cứ tuôn tràn, nàng buông luôn như thác đổ:

- Chàng! Chàng! ... Chàng là vị hôn phu của tôi. Bang chủ của trường lão là một lão quỷ toan chiếm đoạt vợ của môn đồ, bức bách bốn cô nương phải ngậm miệng rồi bây giờ lại còn muốn giết chàng để diệt khẩu! Thế là nghĩa làm sao? Ha ha! Ha ha! A! thì ra Bang chủ Cái Bang là một người quang minh chính đại, đáng kính đáng tôn! Hay quá! Hay quá!

Nhất chỉ truy hồn Từ Hoàng Sơn sững sờ, buông lơ lửng:

- Có thể như thế sao? Cô nương có nói đúng sự thật không?

Hồ Tuệ Mẫn rít lên:

- Chàng còn sống kia, tại sao Trường lão không hỏi chàng? Cứ hỏi đi! Chàng sẽ giải thích!

Nhất Chỉ Truy Hồn bước tới, đưa tay giải huyết cho Khuê Vĩnh Tuấn đoạn hỏi:

- Vĩnh Tuấn! Có việc gì người cứ nói hết cho Sư bá nghe. Sư bá sẽ thay người sửa chữa những lỗi lầm.

Khuê Vĩnh Tuấn gương tròn mắt nhìn Nhất Chỉ Truy Hồn, đôi mắt của hắn thoáng đỏ, có lẽ đỏ vì nguồn lệ dâng tràn, nhưng hắn cố ngăn chặn, không cho thoát khỏi bờ mi, hắn chỉ nín lặng không đáp.

Hắn đáp làm gì, khi hắn đã có chủ trương hy sinh cho Bang chủ. Hắn nói ra, có khác nào hắn làm mất danh dự cho Bang chủ, một vị Sư bá của hắn.

Hắn không nói được, tự nhiên phải uất ức, niềm uất phá tan mọi cố gắng giữ bình tĩnh trong lòng hắn, hắn bật khóc.

Hắn khóc thành tiếng, hắn khóc thê thảm quá!

Hồ Tuệ Mẫn không chịu nổi nữa, rít lên:

- Nói! Nói đi! Cứ nói hết sự thật! Mình đâu có phải là câm đâu?

Khuê Vĩnh Tuấn nghiêng rằng:

- Không!

Trước tình hình đó, Khuê Vĩnh Tuấn không cần phải nói một lời nào, Nhất Chỉ Truy Hồn Từ Hoàng Sơn cũng ước đoán được sự tình. Lão thở dài, đầu gật gù với niềm thông cảm:

- Người đứng là một người tốt! Nỗi khổ tâm của người, Sư bá đã thấu hiểu rồi! Niềm trung nghĩa của người, Sư bá cũng đã ghi nhận rồi, song Sư bá tưởng người không nên để Bang chủ phải đi sâu vào nhầm lẫn.

Lão nắm tay Khuê Vĩnh Tuấn, đồng thời đưa tay kia vẫy sang Hồ Tuệ Mẫn, đoạn tung mình thoát đi.

Triệu Sĩ Nguyên mông lung nghĩ ngợi một lúc rồi bước đến trước cửa miếu, nhìn sợi giây buông lơ lửng khe khẽ thở dài:

- Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn, Bang chủ Cái Bang! Sẽ có ngày Triệu Sĩ Nguyên này đối diện với người.

Bất ngờ từ trên tàng cây từng một thân hình đáp xuống. Một lão nhân hiện ra đứng nhìn chàng.

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh như thường, vòng tay hỏi:

- Xin lão tiên bối cho biết tôn danh quý hiệu!

Vị lão nhân đó, chột một mắt, gương tròn mắt còn lại nhìn sững chàng:

- Đến Nhất mục Song Nhân mà ngươi cũng không nhận ra, ngươi còn toan can thiệp vào sự việc Cái Bang sao nổi?

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng.

Trước khi rời nhà ra đi, chàng đã được nghe thân phụ đề cập đến lão nhân này. Lão nhân là một người cương trực vô tư tất lòng vì nghĩa, có rất nhiều hảo hữu trên giang hồ.

Lão là vị tiên bối nhiều uy tín nhất.

Chàng vội vàng nghiêng mình, cúi đầu vòng tay cung kính thốt:

- Bá bá! Triệu Sĩ Nguyên xin bái kiến Đơn bá bá!

Nhất mục song nhân Đơn Minh giật mình:

- Ngươi là con trai của Triệu Bồi Nhân hiện tại, người chấp chưởng phù lệnh Long Phụng, thay thế Long Phụng lệnh chủ, hào kiệt giang hồ?

Triệu Sĩ Nguyên cũng giật mình qua ức đoán của Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh:

- Văn bối thừa mạng chấp chưởng Long Phụng lệnh thì có, chứ chẳng hề dùng phù lệnh đó, hiệu triệu anh hùng bốn phương? Không rõ do dự kiện nào, Đơn bá bá lại bảo như thế?

Nhất mục song nhân Đơn Minh hét một tiếng lớn:

- Nghe giọng nói của ngươi, ta đã biết ngươi là con người giảo quyết rồi! Việc ngươi làm, tự ngươi biết, sao lại hỏi ta! Hôm nay ta gặp ngươi đây rồi, ta phải thay mặt một người lão hữu thanh toán một việc xa xưa.

Lão nhún chân nhảy vọt lên không, rồi từ trên không đánh xuống một chưởng. Kinh phong vút đi, ào ào như muôn ngàn đá tảng đổ lên đầu Triệu Sĩ Nguyên.

26. Nhất Mục Song Nhân

Dù nằm mộng, Triệu Sĩ Nguyên cũng không hề tưởng tượng là Đơn bá bá lại hồ đồ như thế!

Phàm trên đời bất cứ trong một trường hợp nào, nếu có sự nghi ngờ ít nhất cũng phải hỏi trắng hỏi đen, phải nghe người ta biện giải ít nhiều, còn tin hay không là tùy chỗ thiếu cận, cố chấp, thông cảm.

Chứ ai lại mang một thanh kiếm, đi khắp bốn phương trời, gặp mặt biết tên, là họ thủ đoạn ngay, hạ mà không cần nghe một lời phân trần? Hạ mà không cần hỏi một lời, một câu?

Chàng nhếch nụ cười khổ. Khẽ nhếch vai hữu lên, nghiêng đà về phía đó, dịch khỏi vị trí, rồi cấp tốc đảo bộ hoành về phía tả.

Làm động tác đó chàng theo đúng chiêu thức Linh Long trạo vỹ, thủ pháp và thân pháp đẹp vô cùng.

Nhất mục song nhân Đơn Minh từ trên không trung đáp xuống là nhắm vào vai hữu của Triệu Sĩ Nguyên, tự nhiên trọng lực của thể công phải lệch về phía hữu. Nhưng, cái đích vừa dịch sang bên hữu để nhử đối phương, đã chuyển sang bên tả rồi, thành ra thể công của Đơn Minh đánh thẳng xuống mặt đất. Chỗ đó lõm thành một hố cát sâu, bụi đất bốc lên xoáy tròn thành một chiếc cột cao mấy trượng.

Đánh một chiêu hụt đích, Nhất mục song nhân còn lơ lửng trên không trung, sõi giận bưng bưng hét to:

- Trốn! Liệu ngươi trốn được thể Liên hoàn cửu biến của ta chăng?

Lão xoay người một vòng, tà áo rộng xoay theo, cánh tay áo cũng quét rẹt rẹt trong không khí, tung ra từng đợt tụ phong cuốn rần rần trên đầu Triệu Sĩ Nguyên.

Nhưng, cũng như lần trước, Triệu Sĩ Nguyên đã rời xa vị trí.

Hai tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất đã bị xoáy sâu hai lỗ nữa, to hơn lỗ trước.

Triệu Sĩ Nguyên đã cách đó hơn hai trượng. Không một hạt bụi nào bám vào mình chàng.

Dĩ nhiên Nhất mục song nhân Đơn Minh sôi giận hơn gấp mấy phần, càng sôi giận lão càng dụng lực.

Thân hình vẫn còn lơ lửng trong không gian, lão lộn người bảy vòng, trong thời gian lộn người đó, lão đề tụ chân cương, dồn vào hai cánh tay, bất thành linh chấp hai bàn tay lại, đánh xuống.

Triệu Sĩ Nguyên vẫn với thức Linh Long trạo vỹ, tránh né như trước, đất cũng bị xoáy tròn thành lỗ hổng, sâu hơn, bụi đất bốc lên cao hơn.

Nhượng Nhất Mục Song Nhân đủ ba chiêu, Triệu Sĩ Nguyên nghĩ là đã đủ lẽ lắm rồi.

Nếu đôi phương còn hùng hổ tiếp tục tấn công, chàng có thể hoàn thủ mà không sợ giang hồ trách cứ.

Nhất mục song nhân Đơn Minh khi nào chịu nhượng bộ? Nếu không hạ được chàng thì thanh danh của lão còn đâu. Suốt mấy mươi năm ngang dọc bốn phương, có danh thủ nào chịu nổi Liên Hoan Cửu Biến của lão?

Dù là gặp Long Phụng lệnh chủ, lão chưa ngán hướng hồ một tiểu tử vừa tập tễnh những bước đầu tiên trên giang hồ.

Chiêu thứ tư kế tiếp phát ra.

Triệu Sĩ Nguyên điểm nụ cười lạnh.

Lần này thì Nhất Mục Song Nhân đáp xuống đất. Vừa đáp xuống lão xoay người đối diện với chàng đồng thờ nhảy vọt tới, chưởng khác ra luôn.

Chưởng lực có phần mạnh mẽ hơn ba lần trước, kinh phong tỏa rộng hơn hai trượng tròn, cuốn đi ầm ầm, bốc theo cát bụi mịt mù trong không gian.

Bốp! Bốp!

Bảy tiếng bốp vang lên theo nhịp. Nhất Mục Song Nhân nhảy lên đập xuống đúng bảy lần, theo tiến “Ông và chạm đôi.” Đến tiếng bốp cuối cùng, Triệu Sĩ Nguyên hú vọng một tiếng dài đoạn trầm giọng:

- Văn bối xin vô lễ với Đơn bá bá!

Chàng ngưng tụ chân khí, dồn vào tay, đưa lên rồi vụt trở lại liền.

Từ bàn tay của chàng phát xuất một hấp lực, hấp lực đó cuốn hút vọt trên kinh đạo qua mình Nhất Mục Song Nhân, mắt kinh đạo đó lão không nường theo để bay vọt tùy ý muốn, bắt buộc lão phải đáp xuống đất.

Chẳng những lão không còn xuất chiêu phân công kịp lúc nữa, lão lại thở nhanh hơn người thường chứng tỏ lão hao hết chân khí một phần quan trọng.

Triệu Sĩ Nguyên an nhiên như thường, đứng nguyên tại chỗ, thần sắc bình hòa.

Nhất Mục Song Nhân đáp xuống đất rồi, đứng lặng điều tức một lúc, đột nhiên lão bật cười ha hả, vừa cười vừa bước tới. Gương mặt của lão lộ hẳn hân hoan, lão cất giọng sang sảng thốt:

- Hay lắm! Hay lắm! Đúng là màu xuất vừa thắm, nhưng xanh hơn chàm. Triệu lão hữu có đứa con như hiền đệ, thì có lo gì oai khí anh hùng không người nối dõi?

Triệu Sĩ Nguyên nghi ngờ, lùi lại một bước:

- Đơn bá bá nói gì thế? Xin giảng giải cho tiểu đệ hiểu rành.

Nhất Mục Song Nhân bật cười lớn, nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Người rời nhà chưa được bao thời gian, lại tao ngộ không biết bao nhiêu điều bất hạnh, nếu kẻ khác, đã chán nản, quay gót trở về, song người giữ vững can trường quyết tâm cầu tiến, lão phu hết sức ngợi khen, cho nên hôm nay cố ý thử xem hiền đệ thành tựu như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Bá bá thử như vậy có khác nào muốn giết người? Nếu tiểu đệ sơ suất thì sao?

Nhất Mục Song Nhân lắc đầu:

- Lão phu đã ước lượng công lực của hiền đệ rồi, nhất định không thể nào có sự sơ suất.

Triệu Sĩ Nguyên chăm chú nhìn lão, trong lòng không tin tưởng lắm.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh vỗ nhẹ vào vai chàng:

- Lão phu với lệnh tôn có cái giao tình thân mà hơn hai mươi năm dài nên biết nhau rõ.

Lệnh tôn xử sự vô cùng sáng suốt, nếu không nắm được cái lẽ tất thắng, quyết chẳng bao giờ dám đặt niềm tin nơi hiền đệ mà giao phó lệnh phù Long phụng!

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra, nếu chàng không có những kỳ ngộ trên đời, thì hôm nay làm gì kiêu hãnh tiếp được mấy chiêu của Nhất Mục Song Nhân! Như vậy, phụ thân chàng dựa vào đâu mà dám đặt kỳ vọng nơi chàng? Chàng mỉm cười chua chát.

Tuy nhiên, chàng cũng đáp vu vơ cho xuôi chuyện:

- Đơn bá bá là hảo hữu của gia phụ, tự nhiên hiểu rõ người hơn ai hết!

Nhất Mục Song Nhân nhìn chàng một lúc, sau cùng thở dài mấy tiếng hỏi:

- Gần đây hiền đệ kết giao với những nhân vật nào?

Triệu Sĩ Nguyên hỏi lại:

- Đơn bá bá hỏi tiểu đệ như thế là có ý tứ gì?

Nhất Mục Song Nhân trầm giọng:

- Lão phu nghĩ là hiền đệ giao du với những người không được minh chánh cho lắm nên mới có những hành động quá hoang đường...

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Đơn bá bá thấy thế nào mà cho tiểu đệ có những hành động hoang đường!

Chàng liên tưởng ngay đến cuộc hứa hôn với Thanh Liên Ngọc Nữ. Có lẽ sự việc đã bị bại lộ rồi và hiện tại trên giang hồ thiên hạ võ lâm đang bàn tán mà bình luận, nên Đơn Minh mới biết được.

Nhất Mục Song Nhân nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Chương môn nhân phái Võ Đang bị tẩu hỏa nhập ma, có phải do hiền đệ ám hại không?

Triệu Sĩ Nguyên suýt kêu to lên, chàng nhìn sững lão nhân một lúc rồi than khẽ:

- Sao lại có việc đó? Tiểu đệ có bao giờ đến núi Võ Đang?

Nhất Mục Song Nhân cau mày:

- Thật vậy không?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Trời! Đơn bá bá không tin được tiểu đệ à!

Nhất Mục Song Nhân trở mắt:

- Thế kỳ quái thật!

Lão trầm ngâm một chút rồi tiếp hỏi:

- Sau khi rời Câu Lâu thiên phủ hiền điệt đi đâu?

Triệu Sĩ Nguyên ước đoán sự tình có tầm quan trọng lớn lao, nếu không nói thật, chẳng khi nào Nhất Mục Song Nhân chịu tin chàng.

Chàng liền thuật lại mọi việc từ lúc bị nạn trong tay Âm Dương lệnh chủ đến khi tiếp nhận bí quyết Thiên Linh Tam Thức, cho Đơn Minh nghe.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh chớp ngời ánh mắt:

- Hiền điệt hãy thử biểu diễn một chiêu Thiên Linh Tam Thức cho lão phu xem.

Từ lúc lãnh hội được huyền công vô thượng đó, Triệu Sĩ Nguyên chưa hề thực nghiệm lần nào, chính chàng cũng muốn biết chỗ cơ diệu của môn công Thiên Linh Tam Thức, chàng điểm một nụ cười hỏi:

- Đơn bá bá muốn tiểu điệt thử như thế nào?

Nhất Mục Song Nhân suy nghĩ một chút:

- Nghe nói Thiên Linh Tam Thức có cái công lực ảo huyền, đánh tan núi, vậy hiền điệt thử trong một chưởng vào triền núi kia xem.

Triệu Sĩ Nguyên vận dụng chân ngươn, đưa hai cánh tay vẽ vào khoảng không, theo thức Âm Dương thái cực, đoạn chấp lại làm một.

Từ hai lòng bàn tay bay ra hai đạo khí trắng.

Hai đạo khí đó bay đi, không mảnh hột lấm, song có cái công lực rung chuyển cả đất, cả núi quanh vùng, ẩn ước có tiếng động ầm ầm.

Trong thoáng mắt, hai đạo khí hiệp lại làm một, chạm vào triền núi.

Một tiếng bùng vang lên, chấn dội cả một vùng triền núi xoáy thành một cái động sâu độ bảy thước. Đá vụn bắn lên tung tóe.

Từ trên cao giáng chưởng xuống, trên mặt đất đánh tới xưa nay vẫn có người phá vỡ một tảng đá lớn, và làm được việc đó chỉ có những tay thượng đỉnh trong võ lâm.

Nhưng, tự cổ chí kim, giang hồ chưa từng thấy một ai đánh thủng núi sâu hơn bảy thước như Triệu Sĩ Nguyên đã làm.

Chưa kể chàng mới luyện Thiên Linh Tam Thức được bảy thành thôi. Nếu công phu tu tập đến mức siêu huyền, thì sự thành tựu sẽ ghê gớm đến đâu.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh ngáy người một lúc thở dài:

- Một công lực vô địch trong thiên hạ!

Lão day qua Triệu Sĩ Nguyên thành thật cảnh cáo:

- Hiền điệt phải thận trọng mỗi khi sử dụng Thiên Linh Tam Thức! Luôn luôn nên thể theo sức hiếu sinh của thượng đế, đừng xem mạng người quá rẻ rúng mà tạo oan nghiệt sau này!

Triệu Sĩ Nguyên cúi đầu:

- Tiểu điệt xin ghi nhớ lời dạy bảo của Đơn bá bá!

Bỗng lão bật cười ha hả:

- Dù cho người không dùng đến Thiên Linh Tam Thức, thiết tưởng với công lực của người, người vẫn thừa đối phó với mọi trở ngại trên đời.

Lão vỗ vào vai chàng giục:

- Đi! Chúng ta đến tìm cái lão Nhật Nguyệt Tinh Hoàn Châu Nghiêu Văn ngay!

Hai bóng hình vút lên không, là là bay trở xuống chân núi.

Tổng đàn Cái Bang đặt tại Bạch Gia Tập, bên ngoài Cửu giang Thành.

Tiếng gọi là Bách Gia Tập, nơi đó có hơn ngàn nhà, sự tụ họp đông đúc của dân cư biến thôn trang thành thị trấn, dù không sánh với Cửu giang thành, vẫn có đầy đủ tiện nghi cho mọi khách lữ hành trên con đường xuôi ngược bãi, buộc phải dừng chân lại.

Cư dân ở đây gồm toàn đệ tử chàng và gia quyến, từ đầu đến cuối tập, không có một ngoại nhân nào.

Cư dân ở đây, trút bỏ hoàn toàn cái lột khắt cái, họ sống như bất cứ cư dân nào, ở bất cứ thành thị thôn quê nào.

Tổng đàn đặt tại Trung tâm Bách gia Tập.

Mặt tiền là một bức tường xiêu đổ, một giải nhà hoang tàn, trông nghèo nàn xơ xác, nhưng qua khỏi giải nhà, bức tường sẽ thấy rõ Tổng đàn gồm một tòa nhà đồ sộ màu tro, cùng một số nhà phụ chiếm một diện tích khá rộng.

Tổng đàn không có bảng sơn son thiếp chữ vàng như bao nhiêu phủ trạch khác, chỉ có treo ba vật tượng trưng: bệ, gậy, và chén. Ba vật tùy thân muôn thuở của kẻ hành khất.

Vào trong ngôi nhà đồ sộ đó, sẽ thấy lối trang trí hết sức đơn giản, chứng tỏ một nếp sống thành phác, tạm tịnh thuần hậu của chủ nhân.

Lối trang trí đó khiến cho khách phải có kính ý ngay, đối với những con người góp của muôn phương nhưng không dùng của muôn phương đó tạo dựng một nếp sống xa hoa như những tay thừa thừa.

Bách gia Tập từ bao lâu sống an nhàn, ổn định nhưng gần đây có vẻ nhộn nhịp vô cùng.

Nhất là tại Tổng đàn thì một gương mặt mới từng bừng náo nhiệt đã thay cho gương mặt cũ trầm lặng muôn đời.

Bách gia Tập hiện tại là nơi quy tụ những nhân vật võ lâm, nếu không là chưởng môn, trưởng giáo có mặt thì cũng là những nhân vật có thân phận cực cao đại diện.

Tất cả đến đây vừa mang lễ vật mừng ngay Đại lễ của Bang chủ chàng Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn, vừa chờ ngày dự tiệc.

Tiệc lễ được đặt ra tiệc tân hôn của Bang chủ, một nhân vật có thanh danh trong giang hồ, hiện tại Bang chủ đã được đúng sáu mươi bảy tuổi.

Sáu mươi bảy tuổi mới cưới vợ!

Cũng chẳng sao! Trên giang hồ, sự kiện đó xảy ra rất thường không một ai chỉ trích cái cảnh chồng già vợ trẻ cả.

Bởi già mà còn lấy vợ, là một bằng chứng già còn cường kiện như kẻ tráng niên. Trong võ lâm, sức khỏe là quý báu nhất, quý hơn bạc vàng châu ngọc, bởi còn đủ tinh thần cường kiện mới bảo tồn thanh danh, uy thế lâu dài, không sợ các môn phái lấn hiếp.

Hôm nay, còn lâu mới đến ngày mừng tám tháng tư, ngày cử hành hôn lễ, song đã có hào kiệt muôn phương đến Bách gia Tập chờ dự lễ, theo thiệp mời của bang chủ Cái Bang.

Hôm nay, có hai người đến Tổng đàn, trong số có rất nhiều Tân khách khác.

Không một ai dám khinh thường dãy nhà hoang trước Tổng đàn, phải quan ngang nơi đó.

Hai người đến trước dãy nhà xiêu đổ dừng chân lại.

Một trong hai người, cổ thân mình khô vì chột một mắt, tuổi tác cao niên, hừ hừ mấy tiếng, buột miệng thốt:

- Cái Bang phải gấp rút sửa bộ mặt bên ngoài Tổng đàn mới phải! Ai lại cứ để dãy nhà hoang tàn như thế này, trông không nhả chút nào.

Lão nhân dạy qua người bên cạnh:

- Tiểu tử! Chúng ta nên giúp công cho chàng, phá hủy dãy nhà này đi, họ sẽ dựng lên lớp nhà khác, khang trang hơn!

Thiếu niên anh tuấn, có văn chất như hoa bên cạnh lão mỉm cười:

- Lão nhân gia không sợ người trong Cái Bang trách cứ à?

Tự nhiên, hai người đó không ai khác hơn là Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh và Triệu Sĩ Nguyên.

Nhất Mục Song Nhân ghét ác như thù, lão và Nhật nguyệt Tinh Hoàn vốn có giao tình thâm hậu từ lâu, song hiện tại thì lão vô cùng căm phẫn Bang chủ Cái Bang.

Lão căm phẫn Bang chủ đã đành, lão cũng căm phẫn luôn lấy lão. Lão cho rằng lão lắm lặc, lão không chọn người kỹ lưỡng, lão kết giao với một kẻ không xứng đáng, tình giao hảo đó lão uống công gìn giữ, quý trọng suốt mấy mươi năm, mãi đến hôm nay lão mới phát giác ra được là mình không có mắt.

Lão nhất định đến tận Tổng đàn dần mặt bang chủ, dù có phải một mắt một còn cũng chả sao.

Phần Triệu Sĩ Nguyên, chàng là con người trọng chính khí luôn luôn bảo tồn đạo nghĩa, chàng đã bất bình khi biết được Bang chủ Cái Bang Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn đoạt hôn, làm cho một đệ tử trung thành như Khưu Vĩnh Tuấn phải quần trí tìm đường tự tử.

Chàng còn gì khoái hơn là đến tận Tổng đàn, dùng lời nghiêm nghị chỉnh lại hành vi của Bang chủ.

Cho nên, chàng khẳng khái theo liền Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh, là sẵn sàng đối phó với Bang chủ.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh, trừng con mắt duy nhất, trầm giọng:

- Sợ gì chứ? Lão phu thấy gì trái mắt là không thể bỏ qua.

Cất cao giọng như pháo lệnh nổ tung báo hiệu khai quân, Nhất Mục Song Nhân gọi vọng vào mái nhà xiêu đổ.

- Các tiểu nhất cái cấp tốc chạy ra ngoài, lão phu hạ triệt mấy gian nhà này cho! Chậm chân thì chết cả lũ.

Dĩ nhiên những người bên trong nhốn nháo lên, họ có biết sự tình như thế nào, họ kinh hoàng cùng kéo nhau ra.

Họ không sợ nhà sắp đè chết mà họ chỉ sợ hãi vì diễn tiến đột ngột, với sự xuất hiện bất thần của kẻ nào đó, định gây rối loạn, họ kéo nhau ra ngoài xem cho biết trên thế gian này có kẻ nào gan to bằng núi, dám đến tận Tổng đàn làm cái việc của Tôn Ngộ không năm xưa đảo lộn cung trời.

Và tự nhiên, những tay có thân phận cao trong Cái Bang cũng phải xuất hiện, tra cứu.

Nhìn vô số bóng người nhao nhao nhố nhố tiến đến, Nhất Mục Song Nhân cười lạnh:

- Các ngươi hãy đứng xa nhé.

Cánh tay áo phất lên, Đơn Minh phóng ra một đạo tụ phong, đạo tụ phong cuốn đi, hướng thẳng mấy gian nhà đổ, đồng thời lão rùn thấp thân mình, xử dụng một chiêu pháp tân kỳ, chiêu ánh chớp lên, chiêu phong tiếp nối tụ phong, quất tới ầm ầm, bụi cát tung bay, làm mịt cả một vùng.

Tụ phong và chiêu phong có cái áp lực kinh người, không một ai dám đến gần hơn.

Có một tên khất cái tuổi trẻ, thấy Nhất Mục Song Nhân ngang tàn như chỗ không người, hét lên một tiếng lớn, toan lướt tới, cảnh cáo chí ngông cuồng của lão.

Song, có kẻ ngầm ngăn chặn hẳn:

- Đứng! Chúng ta không nên vọng động! Vì lão nhân đó là một tay thượng đỉnh trong giang hồ, thanh danh chấn động khắp bốn phương, lão là Đơn Minh tiên bối, ngoại hiệu Nhất Mục Song Nhân, lão rất được Bang chủ trọng vọng, xem như là một lão hữu. Hôm nay lão đến đây gây sự, có lẽ trong bọn chúng ta có ai làm gì khiến lão bất mãn đấy thôi. Các vị trưởng cũng sắp đến nơi hãy để cho hàng tiền bối nói chuyện với nhau, mình không được hấp tấp.

Quy luật Cái Bang cực nghiêm, khi chưa có lệnh, chẳng một đệ tử nào dám hành động hồ đồ.

Quy luật đó, nghiêm đến độ thành khắc nghiệt, cho nên Khuê Vĩnh Tuấn bị đoạt hôn, uất hận là thế mà không dám phản trần, chỉ tìm lối thoát trong cái chết.

Chứng tặc của Nhất Mục Song Nhân trong Cái Bang cũng có người biết rõ, nên chẳng ai dám vô lễ với lão, sợ Bang chủ quở trách.

Qua mấy đạo tụ phong, chưởng phong, dãy nhà xiêu vẹo hoàn toàn sụp đổ. Chừng như Nhất Mục Song Nhân có hả dạ phần nào, lão dừng tay, thở phào mấy tiếng.

Lão khoan khoái nhất là lão hoành hành như vậy mà chẳng có một ai dám ngăn trở, bọn đệ tử Cái Bang chỉ đứng xa xa, lấy mắt nhìn.

Đưa tay vỗ vỗ vào thân to, phẩy lớp bụi vừa bám, lão hướng sang hai khất cái già, vừa cười vừa gọi:

- Lại đây! Nghe lão phu giải thích đây! Lão phu trông thấy dãy nhà tồi tệ quá, áng trước Tổng đàn thì còn gì danh diện của quý bang, cho nên lão phu phải triệt hại một vật làm chướng mắt khách giang hồ.

Lão gần giọng, tiếp nói:

- Chắc các vị không cho là lão phu gây sự! Bởi lão phu có hảo ý, muốn tu chỉnh môn quy của quý bang kia mà!

Hai lão khất cái đó, chính là hai vị Trưởng lão, một họ Thư, tên Tiểu Thiện, ngoại hiệu Cam Thảo Lang Trung, đứng hạng nhì, một họ Du, tên Hoá Long, ngoại hiệu Thiên Thủ Côn, đứng hàng tư.

Họ đã có mặt ngay từ lúc đầu, song họ bất động.

Họ còn lạ gì Nhất Mục Song Nhân Đôn Minh, vốn có quan hệ đặc biệt với Cái Bang, họ lại biết rõ chứng tặc của lão, nếu họ xuất hiện sớm, có thể những điều đáng tiếc xảy ra, và hậu quả sẽ vô lường, cho nên họ ẩn mặt sau đám đệ tử, chờ cho lão hả hơi rồi họ mới chường mặt ra.

Thấy vẻ mặt của Nhất Mục Song Nhân hòa dịu lại, hai Trưởng lão biết lão hả dạ rồi, họ gấp bước về phía lão, vòng tay chào, đoạn thốt:

- Lão ca ca dạy phải đó! Nhưng thiết tưởng lão ca ca cần phải ra tay cho phí sức? Chỉ cần phân phối một lời thôi bọn đệ tử chúng tôi sẽ tuân lệnh làm ngay.

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên từng nổi tiếng là một tay ngoại giao lỗi lạc, gặp đúng lúc dùng thủ đoạn, ra lệnh cho bọn bang đồ thu dọn những vật đồ nát để dựng lên bốn tấm lều to lớn thay thế cho dãy nhà làm nơi tiếp tân.

Triệu Sĩ Nguyên đứng bên ngoài, lạnh lùng nhìn vào cảnh huống, lòng riêng tiếc rẻ cho Nhật nguyệt linh hoàn Châu Nghiêu Vãn, bang chủ chàng, đã làm một việc hồ đồ, có thể tiêu diệt thanh danh sau bao thời gian tạo dựng.

Nhất Mục Song Nhân đã bình hòa tâm tính trở lại như thường, bật cười ha hả:

- Hay lắm! Tốt lắm! Vì hai lão phu phải lưu một điểm danh diện cho Cái Bang! Mà thôi, mình vào trong đi, vào rồi sẽ nói chuyện sau.

Chừng như lão quên mất là có Triệu Sĩ Nguyên theo lão, lão cứ tiến bước thẳng vào Tổng đàn.

Không lẽ đứng thừ người ra đấy, dù không ai mời Triệu Sĩ Nguyên vẫn bước theo họ.

Đi được vài bước, Nhất Mục Song Nhân chợt nhớ lại Triệu Sĩ Nguyên, vội quay mặt nhìn, nhưng thấy chàng theo sau, vội đứng lại, định chờ chàng bước tới ngang lão, rồi cả hai sóng vai tiến vào.

Dĩ nhiên, Triệu Sĩ Nguyên không dám vô lễ như thế, phải nhường hàng tiền bối một bậc.

Nhất Mục Song Nhân biết ý, trừng mắt sang chàng, bắt buộc chàng phải tiến lên, bước song song với lão.

Có một điều lạ lùng là Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh không giới thiệu Triệu Sĩ Nguyên với Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên và Thiên thủ Côn Dư Hóa Long, có lẽ lão muốn gieo sự nghi hoặc nơi lòng hai vị Trưởng lão chăng?

Lão lại muốn tăng gia sự nghi hoặc đó hơn, nên lão nâng Triệu Sĩ Nguyên ngang hàng với lão.

Họ đã đến cửa chánh Tổng đàn.

Đột nhiên, Nhất Mục Song Nhân dừng chân lại, không vào Tổng đàn, quay mình đối diện với Cam thảo lang trung và Thiên thủ côn, gọi riêng Cam thảo lang trung:

- Thư lão đệ ơi! Lần này lão phu khó tánh một chút.

Cam Thảo Lang Trung điểm một nụ cười:

- Lão ca ca khó tánh như thế nào, xin cho biết!

Nhất Mục Song Nhân trầm giọng:

- Bang chủ đích thân ra đón lão phu.

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên giật mình:

- Lão ca ca còn cố chấp cái tiết mục lễ độ quá rườm rà đó sao?

- Luận về thân phận của lão phu, tự nhiên là không đủ tư cách buộc bang chủ phải khách sáo như vậy. Song trường hợp hôm nay khác với mọi hôm, bởi lão phu thay thế các vị, thỉnh được ông quý khách đến viếng quý bang, do đó lão phu muốn Bang chủ không mang tiếng khinh hiềm miệt sĩ!

Thiên thủ côn Du Hoá Long tỏ vẻ khó khăn:

- Không dấu lão ca ca, từ hai hôm nay bang chủ tọa quang ở bên trong tịnh thất, hiện tại vẫn còn hành công, làm thế nào đích thân nghinh khách được?

Nhất Mục Song Nhân cười lớn:

- Khi người ta sắp sửa hưởng cái điểm phúc của một tân lang, người ta còn lòng dạ nào tọa quang chứ? Trừ ra, từ nay trở đi lão ấy không muốn nhìn thấy người đời, thì lại là một việc khác.

Rồi lão thở dài, tiếp nói:

- Thực ra thì kể từ nay lão ấy đừng nhìn thấy ai là hơn! Dù lão ấy có chết rí trong tịnh thất, hai lão đệ cùng phải khiêng lão ra đây mới được.

Hai vị trưởng lão khởi sự mất kiên nhẫn. Cả hai nhìn nhau một thoáng.

Triệu Sĩ Nguyên khuyên:

- Đơn bá bá, đã vậy mình nên vào đi thôi!

Nhất Mục Song Nhân cao giọng:

- Không được! Tiểu hữu cùng đi với lão phu, lão phu thấy có cái bổn phận phải bảo tồn danh diện cho tiểu hữu, mà cũng là danh diện của phụ thân tiểu hữu. Vả lại lần thứ nhất đến viếng thăm Cái Bang, tiểu hữu phải được tiếp đón với đầy đủ nghi lễ.

Triệu Sĩ Nguyên còn biết nói gì hơn.

Hai vị Trưởng lão Cái Bang biến sắc. Họ muốn phát tác liền.

Nhất Mục Song Nhân bỗng đổi giọng hét to:

- Thông báo cho lão Châu khát cái ngay, có Long Phụng lệnh chủ đến tìm.

Lão không dùng tiếng viếng, lão lại dùng tiếng tìm!

Hai vị Trưởng lão giật mình giương mắt quang sát Triệu Sĩ Nguyên một lúc.

27. Nỗi Oan Vô Lượng

Lâm vào trường hợp này, dù khiêm nhượng đến đâu, Triệu Sĩ Nguyên cũng không làm sao hơn là cứ tiếp nhận sự tình như Nhất Mục Song Nhân sắp xếp, dù sao chàng cũng phải bảo tồn danh dự phụ thân, giả sử chàng có bất mãn rút lui, thì còn gì thể diện của Đơn bá bá.

Chàng đưa tay vào mình, lấy chiếc Long Phụng bài bằng vàng theo đúng quy luật giang hồ, dùng thay cho thiếp báo danh, mỗi lần bái viếng sơn môn một phái khác.

Chàng cất cao lệnh bài ngang mày, nghiêm giọng thốt:

- Long phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên từ xa đến đây, mong được bội kiến với Châu lão bang chủ.

Trên giang hồ hiện đại, còn ai không biết ba vị lệnh chủ Long Phụng, Vô Tình, Âm Dương là những tay lãnh tụ võ lâm đương thời!

Riêng về Long phụng lệnh chủ thì phương danh gieo rắc niềm tôn kính khắp nơi, uy tín vững chắc vượt xa hai vị lệnh chủ kia.

Tuy Triệu Sĩ Nguyên là lệnh chủ đời thứ hai, tuy chàng còn nhỏ tuổi, nhưng chàng là người thừa kế chân chính, vả lại lần thứ nhất chàng đến bái phỏng Cái Bang, luận theo đạo nghĩa giang hồ, Bang chủ Cái Bang phải đích thân nghinh đón mới đúng với quy luật chung, bởi có kính người, thì người mới kính lại.

Nhưng Bang chủ Cái Bang là Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Vãng vắng mặt, thì một nhân vật cao cấp trong Bang đại diện Bang chủ, đó là việc dĩ nhiên, không ai trách cứ được.

Một Bang hội lớn lao như Cái Bang có thanh danh chấn động khắp bốn phương, có thể nào kém khuyết lễ độ để cho giang hồ sỉ tiểu chẳng?

Ngoài ra, sự kém khuyết lễ độ đó có gây bất mãn cho Long phụng lệnh chủ, và một số lão hữu sẵn sàng vì lệnh chủ hỏi tội Cái Bang, một cuộc sống gió bất nguồn từ một việc như vậy, chắc chắn Cái Bang không để xảy ra rồi.

Hai vị Trưởng lão phải hiểu sự tình hơn ai hết. Và vì quá hiểu sự tình, vì thấy rõ cái hậu quả tai hại như thế nào, hai Trưởng lão càng khó xử.

Bởi sự thật, lúc đó Nhật nguyệt tinh hoàn Chân Nghiêu Vãng, Bang chủ Cái Bang không hề tọa quang luyện công. Bất quá lão có việc ưu phiền, lão không muốn tiếp kiến bất cứ người nào, cho nên lão giao phó hai vị Trưởng lão tùy tiện chiếu hiện, mọi sự vụ trong cũng như ngoài để cho lão được yên ổn trong lúc tâm thần bất định.

Trước đó, có những chương môn, Trưởng giáo đến Tổng đàn, Bang chủ không nghinh tiếp, chỉ có hai vị Trưởng lão chào mừng mà thôi. Song, các vị đó không hề lưu ý đến chỗ khuyết lễ của Bang chủ, bởi không có ai muốn nhận một sơ sót nhỏ, sanh ra chuyện to cho nên rồi đâu cũng vào đó.

Ngoài ra một số thân hữu cũng không được Bang chủ xuất hiện tiếp nghinh, song họ là thân hữu, họ còn mở miệng trách cứ Bang chủ làm sao được?

Nhưng đến lượt Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh lại khác. Luận vì bằng hữu, lão là bạn chí thân của Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Vãng, lão có thể thốt lên mọi điều sơ sót lớn lao, huống hồ là một tiết mục lễ độ xã giao?

Tại sao lão lại đòi Bang chủ đích thân ra đón tiếp?

Đành rằng hiện tại có mặt Triệu Sĩ Nguyên, nhưng chính Triệu Sĩ Nguyên không đòi hỏi điều kiện đó, tại sao lão lại đưa ra?

Cho nên, hai Trưởng lão đã khởi nghi ngờ Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh đến đây, lần này không phải là không có dụng ý.

Nếu phải chỉ một nhân vật nào khác, cố tâm làm khó, thì hai Trưởng lão có thái độ.

Họ hoàn toàn khó xử khi người làm khó lại là Nhất Mục Song Nhân, một bằng hữu chí thân của Bang chủ! Trong trường hợp này, tất họ phải báo cáo với Bang chủ rồi! Bởi quyết định riêng ai của họ sẽ có một tầm quan trọng lớn lao, hậu quả như thế nào, họ không lường trước được.

Họ nhìn nhau điểm một nụ cười, cười khổ.

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên bước tới trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, nghiêm mình, vòng tay thủ lễ:

- Lệnh chủ giá lâm, mang ánh sáng lại cho Tổng đàn, chúng tôi vô cùng hân hạnh! Xin lệnh chủ tạm chờ, chúng tôi sẽ thông báo với Bang chủ, dù người đang tọa quang.

Triệu Sĩ Nguyên cất kim bài phù lệnh, vòng tay đáp lễ:

- Làm nhọc tiền bối, thật bốn lệnh chủ áy náy quá.

Thấy thái độ của chàng không có vẻ gì khiêu khích, Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên cảm thấy yên tâm, quay mình tràn vào trong, bỗng từ bên trong có tiếng báo vọng ra:

- Bốn bang chủ thân ra nghinh tiếp Long Phụng lệnh chủ!

Cửa Trung Đường vụt mở, bốn thiếu niên khát cái, ủng hộ một vị có gương mặt hồng hào, râu ngắn, cứng như tơ sắt, mày rậm, tóc cao niên từ từ bước ra.

Đôi bên chào hỏi, chủ mời khách vào, khách nổi gót chủ.

Ngồi xong, đến tuần trà, chi tiết xã giao được theo đúng khuôn sáo.

Triệu Sĩ Nguyên biết nói gì đây? Cuộc viếng thăm Tổng đàn hôm nay nào phải có ý chàng thì làm gì có mục đích mà nêu ra?

Chàng đưa mắt sang Nhất Mục Song Nhân.

Nhất Mục Song Nhân bật cười ha hả hỏi:

- Quý bang có tên đồ đệ nào tên Khư Vinh Tuấn chẳng?

Hai vị Trưởng lão dăm ra lo ngại rồi.

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn, bang chủ Cái Bang cũng giật mình hỏi lại:

- Việc chi thế, hần có làm sao chẳng?

Nhất Mục Song Nhân lạnh lùng:

- Bang chủ nên đáp lời của lão phu trước. Trong Cái Bang có đệ tử nào tên Khư Vinh Tuấn chẳng?

- Khư Vinh Tuấn là đệ tử Ngũ sư đệ Diệp Nhất Đức. Có lẽ hần đã làm nên tội gì đối với lão ca chẳng?

Nhất Mục Song Nhân không nói gì đến việc khác ngoài điều lo nghĩ của lão. Lão nói tiếp:

- Tâm tánh và đức hạnh của Khư Vinh Tuấn như thế nào?

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn thoáng biến sắc mặt:

- Khư Vinh Tuấn là môn đồ gương mẫu trong bốn bang, hần sẽ trở thành một nhân tài sau này, làm rạng danh Cái Bang không kém các tiền bối của hần.

Nhất Mục Song Nhân gằn giọng:

- Vậy thì tiếng nói của hần, hành động của hần ta có thể tin được lắm.

Bang chủ chính sắc:

- Tiểu đệ biết hần rõ lắm. Hần nói làm sao là làm như vậy, không bao giờ ngôn hành bất nhất. Hần đáng được tín nhiệm lắm.

Nhất Mục Song Nhân ngưng trọng ánh mắt:

- Thật vậy à?

Bang chủ gạt đầu:

- Thật vậy!

Nhất Mục Song Nhân cười nhẹ một tiếng:

- Bang chủ hãy cho đòi Khuru Vĩnh Tuấn đến đây, lão nhân muốn hỏi hẩn mấy câu! Lão chỉ sợ Bang chủ tiện lời man trá lão, che dấu một hành động mà vì hành động đó lão mới đến đây hôm nay, cho nên trước hết lão đòi Khuru Vĩnh Tuấn phải có mặt, như vậy công bằng và sẽ không chỉ tùy cơ sắp xếp sự tình theo ý.

Bang chủ lập tức ra lệnh cho Thiên thủ côn Dư Hóa Long đi gọi Khuru Vĩnh Tuấn đến ngay.

Thiên thủ côn Dư Hóa Long vâng lệnh, bước ra ngoài một lúc trở vào báo cáo:

- Khuru Vĩnh Tuấn đi công cán tại Hành sơn chưa về.

Bang chủ Cái Bang Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn đưa mắt nhìn thoáng qua Nhất Mục Song Nhân thăm dò phản ứng.

Nhất Mục Song Nhân cau mày:

- Còn lão tam từ Hoành sơn! Lão ấy hiện ở đâu?

Bang chủ đáp nhanh:

- Y có việc cần, đã xuất ngoại, có lẽ ngày mai trở lại Tổng đàn.

Nhất Mục Song Nhân cười lạnh một tiếng:

- Kỳ quái thật! Những người lão phu muốn gặp lại vắng mặt! Còn lão Ngũ?

Tại khách sảnh, chưa ai kịp đáp, bên ngoài Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức đã lên tiếng:

- Lão ca ca hôm nay nóng tính thế! Không rõ tiểu đệ đắc tội như thế nào, lão ca ca hết hỏi đến môn đồ lại hỏi đến sư phụ, Bang chủ đại ca luôn luôn một lòng kính nể lão ca, đã tỏ ra nhân nhượng quá nhiều rồi, lão ca còn muốn bức bách hơn chẳng hóa ra quá đáng sao?

Triệu Sĩ Nguyên nhìn ra cửa, trông thấy một lão nhân tóc bạc nhưng mặt còn hồng hào, dáng dấp thư sinh, chậm chậm trịnh trọng tiến vào.

Giọng nói có phần nghiêm, song miệng điểm cười hòa dịu.

Vào đến nơi, Hạo thủ thư sinh vòng tay chào mọi người, sau cùng lão ngừng ánh mắt trên người Nhất Mục Song Nhân chờ đáp.

Nhất Mục Song Nhân bật cười ha hả:

- Diệp lão ngũ! Người khoan trách người vợ! Lão phu đến đây là có hảo ý với người đó.

Diệp Nhất Đức lấy làm lạ:

- Hảo ý!

Nhất Mục Song Nhân gạt đầu:

- Giải tỏa sự bất bình cho người.

Diệp Nhất Đức trố mắt:

- Đon lão ca nói sao? Năm anh em của tiểu đệ từ nhiều năm qua sống chung với nhau, lớn hòa nhỏ thuận, nào có bất bình nhau điều gì, chỉ sợ Đon lão ca phí công vượt dặm dài làm cái việc vô căn theo tin gió.

Nhất Mục Song Nhân trầm giọng:

- Chẳng những lão phu giải tỏa sự bất bình cho người mà còn làm việc đó cho thiên hạ giang hồ! Lão phu vì chánh nghĩa mà đến Tổng đàn hôm nay.

Bang chủ Cái Bang thoáng giật mình:

- Đơn lão huynh! Chúng ta hơn hai mươi năm qua giao tình thân mật, lão huynh có lẽ nào mà không hiểu được tiểu đệ hay sao? Nếu có điều chi thì lão huynh cứ nói thẳng, tiểu đệ luôn vâng lời lão huynh mà giáo huấn. Cần gì lão huynh phải bố cảnh lạ lùng như vậy.

Nhất Mục Song Nhân nghiêm sắc mặt:

- Nếu cái tội đó nơi Bang chủ thì Cái Bang sẽ xử trí như thế nào?

Bang chủ đã hiểu vì cá nhân của lão hôm nay, Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh mới đến Tổng đàn, chứ chẳng phải vì một sự đệ hay môn đồ nào khác trong Cái Bang lão cũng nghiêm sắc mặt đáp:

- Nếu đáng tội chết, tiểu đệ không hề tham sống.

Nhất Mục Song Nhân lạnh lùng:

- Vậy Bang chủ hãy tự tử đi là vừa.

Bang chủ sững sốt ngầy người nhìn đối tượng.

Thư Tiểu Thiên, Dư Hóa Long, Diệp Nhất Đức cùng đứng lên, gương mặt lộ vẻ bất bình:

- Lời nói phát ra nhanh như gió, không lấy lại kịp, Đơn lão ca ạ! Ước mong Đơn lão ca thận trọng một chút, để bảo tồn danh diện của bang chủ bọn tiểu đệ.

Nhất Mục Song Nhân đảo mắt nhìn quanh bốn người một lượt, đoạn thở dài:

- Lão phu nhớ đến lệnh sư, lúc sinh tiền, từng lấy biệt nhân đối xử với lão phu, dù tuổi tác chênh lệch, vẫn không hề chấp nhận bọn vong niên, một lòng dẫu dặt lão trong chánh đạo.

Ân sâu của lệnh sư bắt buộc lão phu phải quan tâm đến Cái Bang, vui cái vui của Cái Bang, buồn cái buồn của Cái Bang, đồng vinh cộng nhục. Bất ngờ mãi đến hôm nay các vị không giữ gìn thanh danh, không chăm tiến thủ, lại đi làm một việc tạo sỉ tiếng trên giang hồ? Từ đây, võ lâm chánh đạo nghĩ thế nào về Cái Bang? Lão phu có thể diễm nhiên nghe thiên hạ mạt nhục các vị sao?

Nghe nhắc đến ân sư, ba Trưởng lão xúc động tâm tình, dầu dầu nét mặt. Họ cùng thốt:

- Chúng tiểu đệ thừa hiểu thanh tình của lão ca, cho nên không lúc nào dám xao lãng niệm kính mến! Nếu Bang chủ của các bọn tiểu đệ có bị giang hồ vu khống một tội lỗi gì, xin lão ca hết lòng biện hộ, chớ che, được như vậy bọn tiểu đệ cảm kích biết bao.

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn cất tiếng:

- Đơn lão huynh có nghe biết điều gì về tiểu đệ, xin cứ nói. Trước mặt Long Phụng lệnh chủ đây, tiểu đệ long trọng chỉ trời, chỉ đất, dám tuyên bố là bình sanh không hề làm một chuyện gì tổn thức cả!

Nhất Mục Song Nhân cười lạnh:

- Khoan! Bang chủ khoan nói lên tiếng nói long trọng. Lão phu xin hỏi một câu! Đối với cuộc hôn nhân sắp đến, Bang chủ có cảm nghĩ như thế nào? Chẳng hạn, tự hỏi lòng Bang chủ có thẹn không?

Bang chủ Cái Bang đột nhiên bật cười ha hả:

- Cuộc hôn nhân của tiểu đệ có gì bất ổn? Con người chọn vợ lấy chồng, điều đó rất thường trong thiên hạ, nào có phải là một biến cố làm xôn xao cả vũ trụ? Tiểu đệ chết vợ, nếu muốn tục huyền cũng là điều hợp với nhân luân mà! Tại sao tiểu đệ phải hổ thẹn chứ, không lẽ thiên hạ giang hồ nhàn rỗi đến độ không còn việc gì làm, phải đem việc cưới vợ lấy chồng của người ta mà bàn?

Nhất Mục Song Nhân gằn giọng:

- Nhưng Bang chủ lại phạm tội đoạt vợ người, lại đoạt một cách thường luân bại lý!

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn, Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên, Thiên thủ côn Dư Hóa Long, Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức, tất cả bốn người không hẹn mà đồng cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc. Tất cả bốn người cùng hỏi một lượt:

- Lời nói đó do đâu mà ra?

Nhất Mục Song Nhân hừ lạnh:

- Khuu Vĩnh Tuấn là nạn nhân! Chính lão tam Từ Hoành Sơn chính mắt trông thấy sự tình. Bất hạnh làm sao, lão phu cùng Long Phụng lệnh chủ cùng mục luôn! Các vị nghĩ thế nào? Có đau lòng cho bao nhiêu người chăng?

Qua phút giây kinh hãi, Bang chủ Cái Bang lấy lại bình tĩnh đưa ánh mắt nghi ngờ sang Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức:

- Lão Ngũ! Sự tình như thế nào?

Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức lắc đầu:

- Tiểu đệ không hề biết gì cả.

Nhất Mục Song Nhân thở dài:

- Lão phu nói thẳng cho các vị biết, người sắp làm phu nhân trong Cái Bang chính là vị hôn thê của Khuu Vĩnh Tuấn.

Bang chủ Cái Bang biến sắc:

- Trời! Có việc như vậy à!

Nhất Mục Song Nhân gật đầu:

- Đúng vậy!

Rồi lão trầm giọng tiếp nói:

- Bang chủ sẽ xử trí như thế nào?

Lão từ từ thuật lại những điều mắt thấy tai nghe tại miếu sơn thần trên Hành Sơn, cho tất cả bốn người nghe.

Ba vị Trưởng lão mất cả trầm tĩnh thấy rõ. Họ cùng hướng mắt nhìn lên Bang chủ.

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn lặng người như cái xác không hồn một lúc lâu, sau cũng thở ra mấy tiếng dài não ruột:

- Năm nay, tiểu đệ đúng sáu mươi bảy tuổi trời, trái lại không biết bao nhiêu tang thương biến đổi trên giang hồ, nhưng tưởng còn bao nhiêu ngày thừa, được an nhàn dật lạc, vinh nữa thì không mong, nhưng danh chỉ muốn bảo tồn đến hơi thở cuối. Tại sao trong một phút bốc đồng lại tự chuốc họa vào mình? Trời! Lòng tiểu đệ đau đớn làm sao?

Lão dừng lại một chút, rồi cao giọng tiếp:

- Để tỏ rõ sự thanh bạch của lòng, tiểu đệ phải nói lên lần cuối, bao lâu tích chứa trong người, lời nói khó tỏ bày dù chẳng muốn nói. Đồng thời, các vị sư đệ sẽ thấy lòng ngu huynh mà không còn thắc mắc nữa!

Không tin hẳn là Bang chủ nói lời chân thành, đúng theo đạo nghĩa. Nhất Mục Song Nhân hừ một tiếng:

- Được! Song Bang chủ nên thận trọng! Bởi ai ai cũng muốn bảo tồn đạo nghĩa, ai ai cũng muốn nghe được những lời chân chánh. Cường từ ngục biện, vọng ngữ, ngoa ngôn, những thứ đó không còn thích hợp với những lỗ tai già! Bang chủ không còn lạ lắm!

Bang chủ Cái Bang đã có chủ trương rồi, lão không hề nao núng trước lời châm chọc của Nhất Mục Song Nhân, lão điểm một nụ cười:

- Lòng tin của lão ca ca đối với tiểu đệ từ bao nhiêu năm qua giờ đây đã mất hẳn rồi sao?

Nhất Mục Song Nhân rùn vai:

- Biết người, biết mặt, ai biết được lòng. Nếu ngày xưa, Vương Mân chết sớm hơn mấy năm có phải thanh sử ghi phương danh, hơn là bị người nghìn sau khinh bỉ chăng?

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn thở dài:

- Lão ca ca đối với Cái Bang thương cũng lắm mà rách cũng nặng điều đó cũng không gì lạ, chẳng qua vì nhiệt tình mà thôi. Nhưng dù sao lão ca ca cũng phải để cho tiểu đệ phân trần, tuy nhiên sau đó lão ca ca có trách cứ cũng không muộn.

Bang chủ dừng lại một chút, đoạn trầm giọng tiếp:

- Nói phải nói từ lúc đầu câu chuyện, cơ như vậy lão ca ca mới hiểu rành. Hai tháng trước đây, ngẫu nhiên tiểu đệ đi ngang qua Dương Lâu tự, đến một vùng hoang vắng, gặp ba kẻ bại hoại trên giang hồ, hãm hại hai vợ chồng lão nhân. Đồng thời, chúng định dùng uy lực toan giở trò vô lễ với Tuệ Mẫn. Tiểu đệ bất bình, phải ra tay can thiệp...

Nhất Mục Song Nhân bĩu môi:

- Như thế làm ơn rồi đòi báo, như vậy còn gì đức độ của một Bang chủ.

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn cười khở:

- Tiểu đệ hạ sát luôn ba tên bại hoại đó, còn cái việc giải cứu Tuệ Mẫn thì... thực ra tiểu đệ trừ trừ chưa có chủ ý ngay trong lúc đó.

Nhất Mục Song Nhân lại hừ một tiếng:

- Thân già chứ trán không già, sau cùng Bang chủ động tâm!

Châu Nghiêu Văn vẫn điềm nhiên, không tỏ lộ vẻ gì bất mãn:

- Lão ca ca đừng chận lại chứ? Hãy để cho tiểu đệ thuật hết đã nào!

Nhất Mục Song Nhân trừng con mắt duy nhất không đáp.

Châu Nghiêu Văn tiếp nói:

- Y phụ của Tuệ Mẫn rách nát, tiểu đệ không biết làm thế nào sờ tay vào mình nàng giải huyết đạo. Vừa lúc đó, phụ thân nàng tỉnh lại. Ông cho biết, con gái ông bị ba tên hung đồ điểm vào huyệt thiên trì đã yêu cầu tiểu đệ đừng tự hiềm gì, cứ giải khai huyết đạo cứu nàng, nàng còn sống là giòng họ Hồ còn hương lửa. Tiểu đệ định, trước tiên chữa trị cho ông, rồi để ông giải huyết cho con gái, như vậy rất tiện. Nhưng, bất hạnh thay, Hồ lão chỉ nói được bấy nhiêu lời đó, rồi chết luôn! ...

Bang chủ thở dài mấy tiếng lại tiếp:

- Bị điểm vào Thiên trì đại huyết, nếu không giải khai kịp thời, nạn nhân sẽ trọn đời tàn phế, có sống sót cũng mang cái đau đớn theo với thời gian. Dĩ nhiên, dù ai trong chúng ta cũng không thể bỏ mặc nàng trong tình cảnh đó, nhưng xuất thủ giải huyết, thì tiểu đệ làm sao cho tiện chứ?

Người trong võ lâm rất hiểu, muốn giải khai huyết đạo Thiên trì tất phải mò tay trên đầu nhũ hoa của nạn nhân, truyền nội lực sang.

Bang chủ Cái Bang có thể sờ mó vào nhũ hoa của Hồ Tuệ Mẫn chẳng?

Bang chủ tự hỏi:

- Nếu lão ca ca gặp trường hợp đó, có nên cứu nàng hay bỏ mặc nàng.

Nhất Mục Song Nhân giật mình:

- Có gặp trường hợp khó khăn, mới có phản ứng cấp thời, chứ ngồi mà tưởng tượng một trường hợp, rồi nghĩ cách phản ứng e không thực? Lão phu còn biết nói như thế nào?

Nhật nguyệt tinh hoàn bật cười ha hả:

- Tùy lão ca ca có phản ứng như thế nào, chứ riêng tiểu đệ thì tiểu đệ thú thật là không thể làm ngơ nhìn nàng trong cảnh khổ. Vì thọ ân tiểu đệ Hồ cô nương quyết báo. Do đó, mới có sự việc hôm nay! Tiểu đệ là người phụ tự động không hơn không kém.

Bang chủ thở dài:

- Giờ xin lão ca ca dạy cho một lời. Tiểu đệ sẵn sàng tuân theo.

Nhất Mục Song Nhân lặng người thờ ra như tượng gỗ.

Qua mấy mươi năm giao tình thâm hậu có còn lạ gì phẩm cách của Bang chủ Cái Bang?

Lão nghĩ, Bang chủ không có lý do gì bịa chuyện, bắt buộc lão phải nhìn nhận một sự trái ngược với lẽ phải.

Nhưng, chính lão mắt thấy tai nghe những gì đã xảy ra nơi miếu sơn thần tại Hành Sơn, lão còn nghi ngờ sao được.

Lão tự hỏi:

- Khuru Vĩnh Tuấn và Hồ Tuệ Mẫn dàn cảnh, hay Bang chủ ngoa ngôn?

Lão khó xử quá, đưa mắt nhìn sang Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên từ lúc vào đến đây, ngoài mấy câu khách sáo, chỉ lặng nghe và nhìn.

Chàng muốn có một nhận định rõ rệt, trước thì tỏ thái độ.

Chính chàng cũng phân vân không kém lão Đơn.

Thấy Nhất Mục Song Nhân nhìn mình, như ngầm hỏi ý, chàng dùng phép truyền âm nhập mật liên lạc với lão:

- Trong tình thế này, muốn hiểu rõ sự tình phải có một cuộc đường trường đốt chất!

Vắng mặt Khuru Vĩnh Tuấn và Hồ Tuệ Mẫn chúng ta còn biết tin ai nghi ai?

Nhất Mục Song Nhân điểm nụ cười lạnh, cao giọng:

- Bang chủ mới gióng lên một tiếng chuông, lão phu chưa được tin trọn, muốn cho sự tình được minh bạch, cần phải nghe Khuru Vĩnh Tuấn và Hồ cô nương tường trình.

Bang chủ có vẻ bất bình:

- Lão ca ca? Như vậy là...

Lửa giận đã bốc nóng lên đầu, Bang chủ cố hạ xuống, thả ra mấy tiếng tiếp nối:

- Tiểu đệ chỉ muốn việc gì rồi cũng phải rõ rệt. Vì muốn rõ rệt, nên tiểu đệ phải vâng theo ý muốn của lão ca! Hồ cô nương sẽ nói lên sự thật cho lão ca tường.

Nhất Mục Song Nhân hài lòng, gật đầu:

- Lão phu không mong gì hơn được nghe tiếng nói của Hồ cô nương.

Bang chủ đứng lên:

- Tiểu đệ xin mạn phép lão ca, đi trước dẫn đường.

Tất cả mọi người cùng kéo nhau đi theo sau Bang chủ.

Họ ra khỏi cổng Tổng đàn, theo con đường tịch mạch, đi đến một ngôi nhà ba gian.

Hồ Tuệ Mẫn chừng như có hay trước là Bang chủ đến, nên thân ra nghinh đón.

Bang chủ giới thiệu với nàng:

- Vị lão ca này là Nhất Mục Song Nhân, họ Đơn tên Minh, một lão hữu của bốn bang chủ, có cái giao tình hơn mấy mươi năm qua, còn đây là Long Phụng lệnh chủ Triệu đại hiệp, hai vị hôm nay đến Tổng đàn chỉ vì, chỉ vì... chỉ vì...

Bang chủ cảm thấy bối rối, không biết phải thốt như thế nào cho hợp lý. Lão lúng túng một chút rồi tiếp:

- Hai vị có việc gì đó muốn hỏi cô nương, cô nương cứ tự nhiên nói thật, nói cho hai vị được biết rõ ràng.

Hồ Tuệ Mẫn điềm nhiên điểm một nụ cười:

- Nhị vị muốn hỏi điều chi? Chỉ sợ cho sự hiểu biết của tôi quá kém làm cho nhị vị thất vọng thôi!

Nàng thù mị quá, đoan trang quá, bình tĩnh quá. Trạng thái của người hiện tại hoàn toàn trái ngược với một Hồ Tuệ Mẫn trước đó, tại miếu sơn thần.

Tại sao? Sự nhận xét đầu tiên đó khiến cho Triệu Sĩ Nguyên và Triệu Sĩ Nguyên phải kinh ngạc không ít.

Tuy nhiên, đã vào đến đây rồi, dù muốn dù không cũng phải hỏi nàng mấy câu. Nhất Mục Song Nhân đằng hắng một tiếng, sửa vẻ mặt cho được hiền hòa, rồi dịu giọng hỏi:

- Cô nương là người thôn Vọng lai ngoài Kỳ môn?

Hồ Tuệ Mẫn gật đầu:

- Giòng họ tôi định cư tại Vọng Lai Thôn trải ba đời nay phỏng có trăm năm rồi.

Nhất Mục Song Nhân cũng gật đầu:

- Có lẽ cô nương biết thôn Đại Hưng, bên cạnh Vọng Lai thôn?

Hồ Tuệ Mẫn mỉm cười:

- Gia quyến tôi cố cư tại phương này, tự nhiên tôi phải biết những thôn lân cận.

Nhất Mục Song Nhân liếc mắt sang bang chủ Cái Bang, một thoáng tiếp nối:

- Có lẽ cô nương cũng biết Khuru Xương Nghĩa tiên sinh, vị thân trưởng thôn Đại Hưng chứ?

Hồ Tuệ Mẫn lộ chút thẹn thùng, khẽ gật đầu buông gọn:

- Biết!

Nhất Mục Song Nhân liếc mắt sang Bang chủ lướt nữa rồi nhìn thẳng vào mặt Hồ Tuệ Mẫn bật cười ha hả:

- Và có lẽ cô nương cũng biết luôn con trai của Khuru Xương Nghĩa. Hắn tên là Khuru Vĩnh Tuấn ấy mà!

Hồ Tuệ Mẫn cau mày, trầm ngâm một chút:

- Tôi có nghe nói đến thanh niên đó! Nhưng tôi chưa trông thấy mặt mũi hắn như thế nào.

Nhất Mục Song Nhân trầm giọng:

- Cô nương không biết hắn?

Hồ Tuệ Mẫn nghiêm sắc mặt:

- Gia đình tôi dù nghèo, gia phụ tôi vốn giòng thư hương, biết trọng lễ giáo, nam nhân nữ biệt là thường lễ, không bao giờ chấp nhận bất cứ sự giao du bừa bãi nào. Sống trong một khinh cảnh nghiêm minh như vậy, tôi làm gì biết được Khuru Vĩnh Tuấn hay bất cứ mặt một thanh niên nào khác?

Nhất Mục Song Nhân hơi thẹn:

- Khuru Xương Nghĩa có khi nào nhờ người đánh tiếng xui kết thông gia với lệnh tôn không?

Hồ Tuệ Mẫn biến sắc trầm giọng:

- Đơn lão hiệp có ý tứ gì đặt nên câu hỏi đó?

Trên gương mặt kiều diễm của nàng, thoáng lộ một niềm căm phẫn.

Nhưng Nhất Mục Song Nhân không vì thái độ của nàng mà nao núng, vẫn với giọng sang sảng như chuông đồng lão buông từng tiếng một:

- Người ta nói giữa cô nương và Khuru Vĩnh Tuấn đã có sự ước hôn với nhau. Vì lời truyền thuyết đó, lão phu muốn nghe một sự thật do từ cửa miệng cô nương thốt ra.

Hồ Tuệ Mẫn nhướng cao đôi mày, gằn giọng:

- Ai đã thả khói trong khi không lửa? Ai cố tâm làm ô uế cái thanh bạch truyền gia của họ Hồ?

Nàng hướng sang Bang chủ Cái Bang, làm một cử chỉ chào khách sáo, tiếp nối với giọng lạnh lùng:

- Bang chủ nghĩ sao? Lời truyền thuyết đó chẳng những làm bại hoại cái tiết của một người trinh nữ, mà còn va chạm đến thanh danh của một Bang chủ quan trọng nhất trong võ lâm hiện đại. Nếu sự tình không được biện minh nhất định tôi sẽ làm một xử nữ suốt đời, quyết không hề xuất giá.

Rồi nàng khóc.

Khi một giai nhân khóc là có biến cố. Giai nhân khóc là có biến cố của gia đình, nó còn tai hại hơn một trận mưa lớn, một cơn bão to, có ảnh hưởng cả muôn vạn nóc gia.

Mưa, bão không làm đảo lộn vũ trụ, nhưng giọt lệ giai nhân có thể đảo lộn sơn hà, huồn chi là một gia đình, một cơ nghiệp, dù cơ nghiệp dù là một bang sở Cái Bang.

Giai nhân khóc là cục diện xoay chiều có thể biến những người thân hiện tại thành kẻ tử thù.

Nàng vừa khóc vừa quay mình nặng nề lê bước chân vào nhà, đôi thân nặng như đeo hai hòn núi.

Nhất Mục Song Nhân sững sốt, toan gọi nàng đứng lại để phân trần thêm mấy tiếng nhưng phút giây sững sốt của lão đạo, đủ thời gian cho nàng đến cửa, cánh cửa đóng sầm lại, trước khi lão mở miệng.

Bang chủ Cái Bang thở ra một hơi dài, trầm buồn thốt:

- Bây giờ, lão ca ca có thể tin được tiểu đệ chưa.

Nhất Mục Song Nhân bối rối vô cùng. Vì bối rối lão có ý then, cố gượng điểm một nụ cười đáp:

- Lão phu lầm! Lần thứ nhất suốt mấy mươi năm gánh vác việc người, lão phu phải vấp.

Lão vụt cười lớn:

- Ha ha! Ha ha! Một bài học đích đáng cho ta!

Lão quay sang Triệu Sĩ Nguyên, vừa vẫy tay gọi chàng vừa bước nhanh ra cửa.

Triệu Sĩ Nguyên không chậm trễ, bước theo liền.

Chàng vừa đặt chân đến ngưỡng cửa, bỗng từ bên tả, một vật gì không rõ bay qua nhắm đúng người chàng.

Chàng đưa tay bắt vật đó, nghe mềm mềm.

Thì ra vật đó là một cuộn giấy.

Triệu Sĩ Nguyên đảo mắt nhanh hướng tả, vừa kịp trông thấy bóng hình Hồ Tuệ Mẫn bước mau trở vào nhà.

Nhất Mục Song Nhân đi trước, có lẽ không hay biết gì việc đó.

Bang chủ Cái Bang và các vị trưởng lão đi sau chàng, họ chưa đến ngưỡng cửa, có thể họ không phát hiện ra sự giao dịch giữa chàng và Hồ Tuệ Mẫn.

Triệu Sĩ Nguyên gấp bước kịp Nhất Mục Song Nhân, trao cuộn giấy cho lão, dùng phép truyền âm nhập mật lược thuật lại cả sự tình.

Nhất Mục Song Nhân vừa đi vừa mở cuộn giấy ra đọc. Lão biến hẳn sắc mặt, mấp máy môi, toan nói gì, nhưng Triệu Sĩ Nguyên đã dùng phép truyền âm kín chặn lại:

- Bá bá muốn nói gì, hãy thư thả một tý.

Nhất Mục Song Nhân dần cơn phần hận, trao trả cuộn giấy lại cho chàng, đoạn thốt với lối truyền âm kín:

- Lão quỷ khả ồ! Chúng ta suýt mắc kế lão!

Triệu Sĩ Nguyên nóng nảy, vừa đi vừa đọc mảnh giấy, xem thư biết việc gì khiến Đồn lão tiên bối phần hận cực độ.

Mảnh giấy nhỏ, có một lược giấy khác bọc bên ngoài cuộn lại, nó hình lớn một chút, để quãng xa. Mảnh giấy ghi vội mấy chữ:

“Tôi có niềm thống khổ không thể nói ra, nếu như có hảo tâm dám gánh vác sự bất bình, xin tìm cách trở lại đây canh ba đêm nay, tôi sẽ bộc lộ tâm sự đau thương.” Có tiếng chân người rầm rập phía sau.

Bang chủ Cái Bang đã theo kịp.

Lão cao giọng thốt:

- Lão ca ca và Triệu đại hiệp cùng là chỗ thân cả, việc mọn đó không nên để tâm làm gì, xin hai vị vào đại sảnh cùng bốn bang chúc chén mừng cuộc hội ngộ hôm nay.

28. Tội Của Một Người

Cuộc rượu đó là một cực hình mà Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên phải trải qua, họ chỉ muốn được yên lặng để suy nghĩ về tình hình.

Mãn cuộc rượu, cả hai về đến khách sạn và tiếng trống canh một đã điểm thùng từ lâu thành vọng sang.

Hồ Tuệ Mẫn đã ước hẹn với họ gặp nhau trong canh ba đêm nay, nên họ càng vận công điều tức một lúc rồi bàn luận đến những việc phải làm.

Trước mắt có ba nghi vấn.

Thứ nhất, Khưu Vĩnh Tuấn và Hồ Tuệ Mẫn có thực sự đính hôn với nhau chăng?

Thứ hai, Bang chủ Cái Bang có thực sự không hay biết sự tình hay dùng quyền cướp tình yêu của môn đồ.

Thứ ba, Hồ Tuệ Mẫn có bị ngoại nhân lợi dụng để gây rối trong Cái Bang chăng?

Về vấn đề thứ nhất, suy từ cá nhân Khưu Vĩnh Tuấn mà luận, hắn đã được Long Phụng lệnh chủ Triệu bởi Nhân công nhận là một kẻ có tâm tánh tốt, hắn lại là một môn đồ thành tín của Cái Bang, hiển nhiên hắn phải có phẩm cách hơn người.

Sự kiện xảy ra tại miếu sơn thần chứng tỏ hắn là con người thuần hậu, bị Bang chủ bức hiếp nhưng không hề phản kháng, không hề than oán, chỉ tìm đường giải thoát mà thôi.

Nhìn qua tình trạng của Hồ Tuệ Mẫn lúc đó, dù cho ai đa nghi đến đâu cũng phải nhận thấy có sự đính hôn thật giữa họ.

Về nghi vấn thứ hai, Bang chủ Cái Bang từ mấy mươi năm qua đã tỏ rõ phẩm hạnh thanh cao chính trực, xứng đáng là một tay lãnh tụ trong võ lâm, con người như thế tất chẳng khi nào bị nữ sắc mê hoặc. Nhưng dù sao lão cũng là người, mà con người có ai dám tự hào mình là toàn vẹn suốt đời.

Rất có thể trong một phút giây bốc đồng nào đó lại làm một việc đáng tiếc, để hận muôn đời. Thì mảnh giấy của Hồ Tuệ Mẫn cũng đáng được lưu ý.

Về điểm thứ ba, có cái gì dám bảo được nét hạnh của một cô gái đang phơi phơi niềm xuân, có ai buộc nàng phải chung tình? Nếu đã lỡ lầm thay tình đổi ái, nàng cũng có thể viện vào lý do, đổ tội cho người khác.

Nếu ba điểm đó đều đúng, quả thật là một trò cay nghiệt do tạo vật sắp bày, để làm điên đảo một số người. Mạng vận!

Người là con cờ, đời là cuộc cờ, tạo vật là tay chơi, có ai cấm tạo vật chơi khăm, bày trò hí lộng.

Như thế, cả ba đều là nạn nhân, đều đáng thương hại cả!

Trước cuộc diện đó, Nhất Mục Song Nhân cũng như Triệu Sĩ Nguyên hy vọng một điều, hy vọng có một kẻ nào đó, thay thế tạo vật bày ra trò hí lộng, làm điên đảo Cái Bang.

Nếu biết được trong ba người đó, ai chủ trương cái trò hí lộng này thì hai kẻ còn lại tự nhiên được giải oan.

Canh một tàn, canh hai đến.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động. Cả hai giật mình, chú ý lắng nghe.

Có tiếng của Hạo tử thư sinh Diệp Nhất Đức hỏi vọng vào:

- Lão ca ca và Triệu đại hiệp chưa ngồi nghỉ sao?

Triệu Sĩ Nguyên bước ra mở cửa.

Diệp Nhất Đức vào phòng, thốt mấy tiếng khách sáo tạ lỗi quấy nhiễu lúc khuya vắng, đoạn ngồi xuống ghế.

Ngồi xuống rồi, lão im lặng, ngồi lâu lắm lão không thốt một tiếng nào.

Nhất Mục Song Nhân đoán là họ Diệp đến đây lúc nửa đêm hẳn có sự tình gì quan trọng, nên chờ nghe tỏ bày, song đợi mãi chẳng thấy y mở miệng, bắt buộc lão phải nhượng cao mày, lên tiếng trước:

- Diệp lão ngũ! Đến đây trong thời khắc này, hẳn có chuyện gì chứ? Nếu có, xin cứ nói, tại sao lại ngồi lặng thinh như thế?

Thực ra, Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên còn nhiều vấn đề phải bàn luận với nhau, họ rất sợ có người đến quấy nhiễu bất ngờ trong khi họ cần được yên ổn để trao đổi ý kiến, cân nhắc nhận định tình hình.

Diệp Nhất Đức lại đến, đến đúng lúc họ cần yên tĩnh, điều đó có làm cho họ bất mãn phần nào. Song, lễ độ giang hồ bắt buộc họ phải nhã nhặn, họ miễn cưỡng tiếp khách.

Khách lại im lặng, tự nhiên lão phải lên tiếng, lão cố ý hỏi như thế để cho Diệp Nhất Đức phải ngầm hiểu là lão muốn đuổi khách, nếu khách không có gì cần nói, đáng nói.

Lão cố ý đuổi khách, Diệp Nhất Đức phải vào đề, chứ không lẽ ngồi ỳ đó, ám người ta mãi sao?

Y buột miệng thở dài từ từ thốt:

- Tiểu đệ có một nghi vấn, đang đêm mạo muội đến đây, quấy nhiễu các vị, bởi vì cần phải hỏi nơi Triệu đại hiệp.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Xin tiền bối cứ tự nhiên, có điều chỉ giáo tại hạ, hãy nói thẳng ra đừng ngần ngại gì cả.

Diệp Nhất Đức nghiêm trọng:

- Triệu đại hiệp đến đây có phải về việc của tiểu đồ Khuê Vĩnh Tuấn chăng?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Tại sao lão tiền bối biết rõ như thế.

Diệp Nhất Đức nghiêm giọng:

- Điều đó lão phu đã nghĩ đến từ sáu bảy năm trước rồi, và hôm nay, điều đó đã xảy ra, không ngoài sở liệu của lão phu! Tự nhiên lệnh chủ phải truy ra, rồi là phải đến đây.

Y dừng lại một chút lại tiếp:

- Lão phu tưởng cần phải nói thật với Triệu đại hiệp. Tiểu đồ Khuê Vĩnh Tuấn bên ngoài thì rõ ra một con người trung hậu cho nên trong Cái Bang mọi người đều ca ngợi.

Nhưng với một người chấp sự đạo đối với hắn, lão phu cần phải quan tâm đến hắn hơn ai hết.

Lão phu đã phát hiện ra được hắn có tâm địa sâu hiểm, tánh tình gian xảo, phản ngược với cái dáng bên ngoài...

Nhất Mục Song Nhân cười lạnh:

- Do đó, người phải lặn lội giữa đêm khuya thay thế lão Châu, giải tỏa mối hiểm nghi của bọn ta.

Diệp Nhất Đức hấp tấp thốt:

- Không! Lão phu không hề có ý đó. Lão phu vì tiểu đồ mà đến, chứ chẳng phải vì Bang chủ đâu! Đúng hơn lão phu vì Triệu đại hiệp là phải với Triệu đại hiệp đến đây, chỉ để tìm tiểu đồ kia mà!

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Lão tiên bối thấy sao, mà có sự nhận xét như thế về Khuru huynh?

Diệp Nhất Đức giải thích:

- Bảy năm trước, vô tình lão phu bắt gặp tiểu đồ tập luyện võ công của nhà họ Triệu.

Hắn do đâu lại có bí quyết luyện môn học đó? Ai truyền cho hắn? Tại sao hắn không trình với lão phu? Một đồ đệ che giấu hành vi đối với sư tôn là một điều đáng trách, chỉ có những kẻ không có tâm tính ngay thẳng mới làm một việc mờ ám như vậy. Lão đã bắt đầu để ý đến hắn từ đó.

Y kết thúc:

- Hắn là người mất gốc. Đã mất gốc thì còn liêm sỉ gì nữa.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Rồi tiên bối định truy vấn Khuru huynh?

Diệp Nhất Đức lắc đầu:

- Lão phu đâu có thể làm một việc hồ đồ như vậy! Nếu sự việc tiết lộ ra, chẳng những thanh danh của Cái Bang bị tổn thương mà tình thân hữu đối với lệnh tôn cũng sút mẻ. Lão phu âm thầm theo dõi hắn. Hắn cũng khéo giữ mình lắm, chẳng hề để lộ một chỗ sơ hở nào.

Y thở dài tiếp:

- Nếu không có sự việc hôm nay, chắc lão phu cũng chưa dứt khoát nhận định hành vi của hắn.

Y nhìn thẳng vào mặt Triệu Sĩ Nguyên:

- Triệu đại hiệp đến đây, chắc không ngoài mục đích tra cứu lại sự việc ngày xưa.

Nhất Mục Song Nhân dạ chân:

- Có sự việc như vậy à? Nếu thế thì tiểu tử đó đã cùng Hồ Tuệ Mẫn quẩn thông với nhau, bày trò phá hoại rồi!

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Tại hạ tình cờ mà gặp, vô tâm mà nhìn, Khuru Vĩnh Tuấn có hay biết gì tại hạ có mặt tại đó đâu mà dằn cảnh.

Nhất Mục Song Nhân kêu lên:

- Vậy là hắn cố tình dẫn dụ Từ lão tam rồi.

Triệu Sĩ Nguyên vỗ tay vào đùi bôm bốp:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Hồ Tuệ Mẫn muốn tạo một ấn tượng trong tâm não Từ lão tiên bối.

Nhất Mục Song Nhân giật mình:

- Hiền đệ nghe lầm chẳng! Chính lão phu chỉ danh Khuru Vĩnh Tuấn kia mà!

Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười:

- Tiểu đệ dám bảo đảm cho Khuru sư huynh! Y là một con cờ một nạn nhân không hơn không kém.

Nhất Mục Song Nhân cùng Diệp Nhất Đức đồng kêu lên:

- Sư huynh? Tại sao lại gọi hắn là sư huynh?

Triệu Sĩ Nguyên quay sang Diệp Nhất Đức vòng tay vái một cái:

- Tại hạ có việc này xin trình bày cùng tiên bối.

Chàng dừng lại một chút, đoạn nghiêm giọng hơn:

- Tại hạ thay thế gia phụ, yêu cầu lão tiền bối tha thứ cho cái tội mạo phạm quý bang.

Diệp Nhất Đức chừng như chưa hiểu gì cả, thấy chàng trình trọng quá, y dăm hoang mang, vội thốt:

- Triệu đại hiệp làm lão phu bối rối quá! Có việc gì xin nói thẳng ra, lão phu nóng nghe đây.

Triệu Sĩ Nguyên làm tròn lễ tạ lỗi rồi đoạn thốt:

- Hai mươi năm trước đây, lệnh đồ là Khuru đại hiệp đã được gia phụ thu nhận vào bốn môn, truyền cho tuyệt học của họ Triệu, vì cảm mến lệnh đồ, gia phụ phải quyền nghi, bởi người muốn truyền cái sở đặc cho một nhân tài chứ vẫn biết làm như vậy rất không phải đối với Cái Bang. Do đó, sự tình phải giữ hết sức bí mật. Gia phụ cũng định một ngày nào đó sẽ thương lượng với tiền bối. Nếu từ bao lâu nay, Khuru đại hiệp chưa trình bày với tiền bối là vì gia phụ có phân phó, đừng bao giờ tiết lộ với bất kỳ ai.

Chàng thở dài tiếp nói:

- Vì thế, tiền bối nghi ngờ phẩm cách của Khuru đại hiệp.

Diệp Nhất Đức cao hứng:

- Lệnh tôn thu nhận tiểu đồ, là một sự vinh hạnh cho lão phu, cho Cái Bang, có gì đâu mà phải thắc mắc! Xin đại hiệp trình lại lệnh tôn, lão phu hết sức cảm tạ thanh tình.

Lão vái Triệu Sĩ Nguyên trả lễ.

Triệu Sĩ Nguyên vội ngăn chặn, không dám nhận sự cung kính của lão.

Nhất Mục Song Nhân hần học:

- Hai người cứ nhảm nhí mấy câu khách sáo mãi. Hãy nghe lão phu thốt đây.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chắc Đôn bá bá muốn hỏi tiểu đệ tiết điều gì?

Nhất Mục Song Nhân hừ một tiếng:

- Tự nhiên rồi!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Chắc Đôn bá bá không hài lòng về việc gia phụ truyền võ công cho một đệ tử Cái Bang? Thì tiểu đệ đã thay mặt gia phụ, nhận quấy trước Diệp lão tiền bối rồi.

Nhất Mục Song Nhân bật cười dòn:

- Lệnh tôn làm việc gì, đều có chủ trương, lão phu đâu dám chê trách là hồ đồ? Hiền đệ đã nghĩ sai rồi đó.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Vậy Đôn bá bá muốn nói gì?

Nhất Mục Song Nhân nghiêm giọng:

- Lão phu muốn biết ẩn tình của lệnh tôn, khi có chủ định thu nhận Khuru Vĩnh Tuấn là môn đệ?

Triệu Sĩ Nguyên đáp nhanh:

- Đại khái, không ngoài mục đích đối phó với Vô Tình lệnh chủ!

Nhất Mục Song Nhân lắc đầu, cao giọng:

- Điều đó vô căn cứ! Bởi lệnh tôn lại sợ gì Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã, mà phải cần có thêm Khuru Vĩnh Tuấn hay kẻ nào khác?

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Thế Đôn bá bá không hay biết gì à? Sau khi truyền võ công cho Khuru đại hiệp rồi, gia phụ trở thành một người thường, công lực tán thất hoàn toàn.

Nhất Mục Song Nhân kinh hãi:

- Có việc như thế sao? Lệnh tôn bị người ám toán? Ai ám toán?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không phải do ai ám toán mà chính gia phụ tự hủy diệt vô công.

Nhất Mục Song Nhân ngậy người sững sốt một lúc, bỗng hét lên:

- Lão ấy đã điên rồi! Lão điên rồi! Tại sao lão ấy có hành động nông cạn thế? Người biết lý do chẳng? Nói mau? Nói cho ta nghe!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đơn bá bá miễn cho! Tiểu diệt không thể cãi lời dặn dò của gia phụ! Người đã phân phó tiểu diệt phải giữ bí mật chỗ ẩn tình của người.

Nhất Mục Song Nhân nổi giận:

- Người có thể xem lão phu như ngoại nhân à?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ tạ lỗi:

- Sự việc có liên quan đến danh dự của gia phụ, tiểu diệt không thể làm khác hơn, mong Đơn bá bá hiểu cho.

Nhất Mục Song Nhân thấy chàng kiên quyết quá, biết không cưỡng được, mà cũng không nên cưỡng, lão đành thở dài:

- Lệnh tôn cũng lạ lùng thật! Trọn đời chỉ giúp người, giúp người lại không muốn cho ai biết! Lão phu phải tôn trọng cái ý của người! Được rồi, lão phu sẽ không hề đề cập đến việc đó nữa!

Triệu Sĩ Nguyên lại tạ ơn một lượt nữa.

Bỗng Nhất Mục Song Nhân nhướng cao đôi mày:

- Còn người? Người đến đây tìm Khưu Vĩnh Tuấn có ý tứ gì?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Vâng theo lời chúc phó của gia phụ. Tiểu diệt nhân hành hiệp trên giang hồ, thỉnh thoảng khảo sát hành vi của Khưu đại hiệp.

Chàng nhìn sang Diệp Nhất Đức, bỏ lửng câu nói.

Nhất Mục Song Nhân nóng nảy:

- Khảo sát để làm gì?

Diệp Nhất Đức lên tiếng:

- Nếu nhận thấy hần không đáp đúng kỳ vọng của lệnh tôn để cho phù hợp với công phu giáo luyện thì đại hiệp liệu cách khá cho hần.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Khưu đại hiệp là đệ tử quý bang, gia phụ có bao giờ nghĩ thấp như vậy đâu?

- Người thử nói ra xem! Vòng vo mãi.

Triệu Sĩ Nguyên chỉnh sắc mặt trầm nghiêm thốt:

- Nếu mà xét thấy Khưu đại hiệp là bậc nhân tài hữu dụng, biết trọng chánh nghĩa thì tiểu diệt sẽ thỉnh cầu quý bang chủ chấp thuận cho Khưu đại hiệp giúp bốn môn trong thời hạn ba năm.

Chừng như Diệp Nhất Đức có điều gì khẩn trương lắm, lão thở ra.

Lão nói:

- Đừng nói ba năm! Dù là ba mươi năm, Bang chủ bổng bang vẫn chấp thuận cho Khuê Vĩnh Tuấn chịu quyền sai xử của quý môn.

Lão lại thở dài, rồi tiếp nói:

- Vì phẩm cách, tiện đồ có thể cho ta tín ngưỡng được, nhưng về tài nghệ, lão phu nhận thấy trong hai mươi năm qua, hẳn không làm thỏa mãn được. Từ Bang chủ đến các Trưởng lão trong Cái Bang. Lão phu chỉ sợ hẳn gây thất vọng cho quý môn.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tiền bối khỏi phải thắc mắc điều đó! Tại hạ đã có chủ trương rồi, chỉ còn chờ sự chấp thuận của quý Bang thôi.

Vừa lúc đó, ba tiếng trống điểm canh từ vọng lầu thành xa đưa đến.

Canh ba! Giờ hẹn của Hồ Tuệ Mẫn!

Nhưng, Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên làm sao đi được.

Không khách sáo, bằng một giọng thẳng thắn, Nhất Mục Song Nhân buông gọn:

- Diệp lão ngô! Đêm khuya lắm rồi, về đi thôi!

Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức bật cười hòa:

- Đàm đạo hứng khởi như thế, quên khuấy cả thời gian! Thật có lỗi quá! Lỗi quá!

Bổng Triệu Sĩ Nguyên nghĩ đến việc gì, vội gọi Nhất Mục Song Nhân:

- Đơn bá bá! Tại sao mình không thỉnh Diệp lão tiên bối cùng đi? Tiểu diệp tưởng nếu có Diệp lão tiên bối thì sự việc càng sáng tỏ hơn.

Diệp Nhất Đức đã bước đi được vài bước rồi, nghe Triệu Sĩ Nguyên nói thế, vội dừng chân lại, chờ phản ứng của Nhất Mục Song Nhân.

Nhất Mục Song Nhân buông cộc lốc:

- Người ta không có hẹn với lão ấy mà! Cho lão cùng đi làm sao tiện.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Cần gì Diệp lão tiên bối ra mặt? Mình yêu cầu Diệp lão tiên bối ẩn nấp một chỗ nào đó, chứng kiến cuộc đàm thoại của mình.

Nhất Mục Song Nhân gật đầu:

- Cũng được!

Lão gọi Diệp Nhất Đức:

- Diệp lão ngô ơi! Người có nghe chúng ta sắp đặt đấy chứ? Nếu không có gì tối cần thiết, tuyệt đối người không nên xuất hiện nhé.

Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức lấy làm lạ:

- Mà việc gì mới được chứ? Tiểu đệ mơ hồ quá.

Nhất Mục Song Nhân khoát tay:

- Không cần hỏi. Cứ đến nơi rồi hẳn biết. Hiện tại đã chậm trễ lắm rồi, nếu phải phí thời gian giải thích cho người rõ, e hỏng mất.

Ba người thoát ra ngoài biến mình trong đêm tối.

Nhất Mục Song Nhân dẫn đầu, tiến thẳng đến gian nhà của Hồ Tuệ Mẫn.

Diệp Nhất Đức chợt hiểu. Thì ra Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên có ước hội với Hồ Tuệ Mẫn gặp nhau trong đêm nay.

Triệu Sĩ Nguyên bước tới gõ nhẹ vào cánh cửa.

Bên trong vẫn im lìm.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, nghĩ không lẽ Hồ Tuệ Mẫn ngủ mê như thế, hoặc giả nàng vắng mặt? Nếu vắng mặt sao còn hẹn nhau làm gì?

Chàng liền gõ cửa một lượt nữa mạnh tay hơn một chút.

Hồ Tuệ Mẫn vẫn không mở cửa đón họ.

Thế này là nghĩa lý gì? Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên khó nghĩ vô cùng. Dĩ nhiên chủ nhân không ra mở cửa, dù cửa có đóng hờ họ cũng không thể ngang nhiên tiến vào.

Thân phận của họ không cho phép họ hành động sổ sàng như vậy.

Trong lúc Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên chưa biết phải làm gì, bỗng một bóng người từ trong gian nhà bay ngang cửa sổ, vọt ra ngoài mau lẹ không thể tưởng.

Bóng đó bay về một hướng nghịch chiều với họ.

Triệu Sĩ Nguyên cấp tốc kêu khẽ:

- Đơn bá bá, trong gian nhà có biến! Minh không thể câu nệ tiểu tiết để mặc cho người chịu nạn như vậy được.

Chàng không do dự, vọt mình vào trong liền.

Nhất Mục Song Nhân không còn làm gì khác hơn chàng được, cũng vọt mình theo luôn.

Hạo thủ thư sinh ở sau cũng theo vào.

Vào đến trong nhà, nhưng chưa đến phòng Hồ Tuệ Mẫn, Triệu Sĩ Nguyên phải vượt qua một đoạn đường ngắn nữa mới đến cửa phòng nàng.

Chàng gõ nhẹ vào cửa phòng gọi khẽ:

- Hồ cô nương, tại hạ Triệu Sĩ Nguyên y hẹn đến đây mong được cô nương tiếp kiến.

Gõ cửa rồi, gọi rồi, chàng chờ đợi một lúc lâu vẫn nghe bên trong không có một tiếng đáp nào vọng ra.

Nhất Mục Song Nhân nóng nảy, lên tiếng:

- Hồ cô nương! Mở cửa đi chứ! Lão phu đã đến rồi đây!

Câu nói vừa buông dứt, bàn tay của lão đã đặt tại cánh cửa phòng, cánh cửa chỉ khép hờ, bàn tay chạm nhẹ vào là bật mở vào trong ngay.

Bên trong, chiếc đèn trên bàn còn cháy sáng, chiếu rõ một người đang nằm trên nền phòng. Nơi ngực có cắm một mũi trủy thủ màu bạc, không rõ bằng bạc thực hay mạ màu.

Từ ngực xuống bụng, máu còn đầm ướt.

Người nằm đó không ai khác hơn Hồ Tuệ Mẫn.

Dĩ nhiên đó chỉ là một cái xác chết. Với thương thế đó, nàng còn sống làm sao được?

Không do dự, Triệu Sĩ Nguyên trước, Nhất Mục Song Nhân sau, cả hai cùng vọt vào phòng.

Triệu Sĩ Nguyên không còn tự hiềm tiểu tiết gì nữa cả, đưa tay nghe nhịp tim của Hồ Tuệ Mẫn.

Chàng thở phào! Ngực nàng còn ấm, hơi thở còn nhịp tim dù rất nhẹ nhưng miễn có đập là đủ rồi.

Lập tức chàng điểm vào mấy yếu huyệt của Hồ Tuệ Mẫn, sau đó chàng chà sát vào các huyệt đạo khác đoạn thốt:

- Đơn bá bá! Tiểu diệt dùng Thiên tâm thất pháp điểm huyết Hồ cô nương khích thích cho nàng có phần nào khí lực, tuy tạm thời nhưng rất cần cho mình. Nàng có thể nói được những gì mình cần hỏi.

Thốt xong, chàng nhắm mắt lại, vận công, xử dụng Thiên Tâm Thất Pháp như chàng đã nói.

Nhất Mục Song Nhân trừng mắt nhìn mũi trủy thủ bạc nơi ngực Hồ Tuệ Mẫn, mặt lộ vẻ căm phẫn vô cùng độ:

- Vô ích! Người đừng dùng Thiên Tâm Thất Pháp làm gì. Mũi trủy thủ bạc này, người không nhận ra nó là vật của lão họ Châu sao?

Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức cũng cấp tốc theo vào.

Nhìn thấy mũi trủy thủ bạc cắm nơi ngực Hồ Tuệ Mẫn, Diệp Nhất Đức thở dài.

29. Kẽ Tóc Đường Tơ

Triệu Sĩ Nguyên không nói năng gì, cố gắng vận công, định chuyển vào người Hồ Tuệ Mẫn một điểm khí lực, mong nàng hồi dương nếu nàng sống lại trong mất phút chàng sẽ nghe được nàng nói nhiều điều hữu ích.

Với võ công hiện tại, làm cái việc khai thông khí huyết ứ đọng trong người Hồ Tuệ Mẫn, Triệu Sĩ Nguyên không thấy khó khăn gì. Chỉ trong vòng mấy phút sau, Hồ Tuệ Mẫn thở phì phò mấy tiếng nhẹ.

Cứu tỉnh nàng rồi, chàng không dám khinh thường buông tay, chàng cũng không dám phân tâm hỏi chuyện nàng. Lúc đó chàng cần phải giữ im lặng, không thể mở miệng nói tiếng gì, nếu chàng sơ ý một chút, là bao nhiêu công phu chăm như đổ đi. Hồ Tuệ Mẫn sẽ mê mang trở lại, và lúc đó thì không còn hy vọng gì cứu tỉnh nàng được nữa.

Chàng đưa mắt sang Nhất Mục Song Nhân, ngẫm nhờ lão hỏi chuyện.

Nhất Mục Song Nhân hội ý, nhẹ giọng gọi:

- Hồ cô nương, cô nương ước hẹn chúng tôi đến đây có điều chi muốn tỏ bày?

Hồ Tuệ Mẫn phều phào:

- Tại hạ... tại hạ... vốn không hảo tâm... đối với... các vị...

Nhất Mục Song Nhân giật mình:

- Cô nương nói gì thế? Tại sao cô nương lại nói thế?

Hồ Tuệ Mẫn tiếp nối với giọng vô cùng yếu ớt:

- Hiện tại, tại hạ muốn chết thôi! Tại hạ không thể nhẫn tâm làm hại các vị.

Chim sắp chết tiếng kêu bi thương, người sắp chết lời nói hằn phải lạnh.

Hạo thủ thư sinh chớp người ánh mắt hỏi:

- Cô nương! Chắc không phải Bang chủ đại ca chúng tôi sát hại cô nương?

Hồ Tuệ Mẫn lắc đầu:

- Tại hạ không ngờ chúng lại dùng tại hạ làm vật hy sinh cho chúng. Bang chủ các vị là một người tốt, rất tốt! Bang chủ bị chúng đi oan giá họa.

Nàng ngẻo đầu sang một bên, mưa ra một búng máu hồng.

Nhất Mục Song Nhân cao giọng:

- Hồ cô nương! Hồ cô nương! Khoan đi! Khoan! Hãy cho chúng tôi biết kẻ nào ẩn nấp bên trong toan mưu toan hại người như thế. Nói mau đi, cô nương. Lão phu sẽ chà đạp kẻ đó nát như bùn.

Hồ Tuệ Mẫn bất động.

Nàng bất động đến muôn đời. Nàng chết đi, mang theo mình một nghi án lớn lao.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Nàng không nói được nữa đâu! Song, ít nhất nàng cũng giải tỏa cho Bang chủ một điều oan uổng.

Chàng gật gù tiếp nói:

- Chúng ta phải làm sao để cứu gỡ danh dự cho Bang chủ! Chắc hẳn kẻ nào đó, thực hiện âm mưu này, sẽ phao truyền tin tức ra ngoài, với tất cả bịa đặt của hắn. Bang chủ phải một phen khổ sở vì thanh danh phai mờ.

Diệp Nhất Đức vội vòng tay hướng sang Triệu Sĩ Nguyên:

- Tiểu lệnh chủ sẵn sàng vì Bang chủ Cái Bang ra tay tiếp trợ, thì còn gì hân hạnh bằng.

Lão phu cảm kích vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên đáp lễ:

- Lão tiên bối khách sáo rồi đó. Nếu muốn đặt vấn đề án nghị, thì tiên bối nên đặt thẳng với kẻ nào đó trong bóng tối đã hạ thủ đoạn hãm hại Hồ cô nương mang ơn đó, vì kẻ đó có thủ đoạn quá tàn độc. Hồ cô nương bất bình vì thủ đoạn tàn độc đó nên tỏ thật cho chúng ta hiểu phần nào sự việc...

Nhất Mục Song Nhân hét to:

- Các người cứ lảm nhảm mãi. Có mau mau báo tin cho lão Châu hay sớm đi không?

Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức ứng tiếng:

- Phải! Tiểu đệ đi liền!

Lão phi thân đi ngay.

Nhất Mục Song Nhân kéo một chiếc ghế, ngồi xuống thở dài, lắc đầu:

- Lợi hại thật! Lợi hại vô cùng! May thay mà người có胆 công lực làm cho nàng hồi tỉnh, nói mấy tiếng vô cùng giá trị, nếu không thì vĩnh viễn Cái Bang phải cúi gầm mặt trên giang hồ, mà chúng ta cũng trở thành cừu địch của họ.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chắc không đến nỗi như Đồn bá bá lo ngại, vì tiểu diệt đã có nghi ngờ từ trước! Dù cho Hồ cô nương không tỉnh lại, cũng chẳng sao!

Nhất Mục Song Nhân kêu lên:

- Tại sao người không nói trước? Người để ta suýt thành một kẻ có ác ý đối với Cái Bang!

Triệu Sĩ Nguyên vẫn cười nhẹ:

- Nếu Đồn bá bá không tỏ ác ý với Cái Bang, có khi nào kẻ ấy chịu lộ chân tướng?

Không lộ chân tướng thì còn một cho mình lâu.

Nhất Mục Song Nhân trừng mắt:

- Người đã làm một cuộc thử thách tai hại đấy. Giả sử Hồ Tuệ Mẫn táng tận lương tâm, quyết hí lộng chúng ta, người có thể không tin nàng được à?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Cần gì đến nàng có lương tâm hay không hở Đồn bá bá? Tiểu diệt chỉ bằng vào mũi trủy thủ này cũng đủ tin nơi phẩm cách của Bang chủ Cái Bang rồi!

Nhất Mục Song Nhân trở mắt:

- Mũi trủy thủ không phải là một bằng chứng tội ác của Châu Nghiêm Văn sao?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không đâu, Đơn bá bá. Nếu đúng là Bang chủ Cái Bang hạ thủ đoạn tự nhiên lão không có thừa thời gian phi tang vật thích dụng của lão rồi. Trên giang hồ, còn ai không biết truy thủ bạc là ám khí sở trường của lão? Thiết tưởng lão chẳng dại gì lưu lại một tang vật tai hại như thế!

Một tràng cười sang sảng vang lên, từ bên ngoài vọng vào. Tiếp theo tràng cười, Châu Nghiêu Văn, Bang chủ Cái Bang tiếng vào nhà.

Lão cất tiếng, tiếp nối lời Triệu Sĩ Nguyên:

- Lão phu đa tạ Tiểu lệnh chủ. Biết nhau như thế, rất đủ cho lão phu khâm kính suốt đời.

Bất cứ trong trường hợp nào, nếu lệnh chủ cần, lão phu sẽ cố hết sức mình, đáp ơn tri ngộ hôm nay!

Lão day qua Nhất Mục Song Nhân, điểm một nụ cười:

- Lão ca ca! Bây giờ thì tiểu đệ có thể ngẩng cao mặt rồi chứ?

Nhất Mục Song Nhân thoáng đỏ mặt:

- Nhưng lão vẫn phần nộ tội lỗi của người, rồi sau đó mới bảo nhỏ với người?

Bang chủ vẫn không dám khích nộ Nhất Mục Song Nhân, khoát tay thốt nhanh:

- Tiểu đệ tự nhiên phải hiểu lão ca ca chỉ vì công, quên tư, nếu có thể trách cứ ai trong cuộc, thì chỉ nên trách Hồ Tuệ Mẫn, và đồng bọn. Thủ đoạn của chúng tàn độc lắm, chúng muốn hủy diệt thanh danh của Cái Bang, chúng không từ một hành động hèn hạ và khách giang hồ phạm ai có một điểm lương tri cũng chẳng chịu làm. Trên đời này, có ai để phòng chu đáo bọn tiểu nhân, nếu hôm nay không có lão ca ca đến đây hỏi tội, nếu không có lão ca ca đề cao cảnh giác cho, tiểu đệ sẽ rơi vào cạm bẫy chúng, và cái ngày mừng tám tháng tư tới đây, là ngày mất vận của tiểu đệ cũng như của Cái Bang.

Được thổi mát, Nhất Mục Song Nhân khoái trá vô cùng, lão điểm một nụ cười:

- Chúng ta biết rõ lòng nhau quá, lão đệ ạ! Thật tình lão phu chỉ sợ lão đệ hành động nông nổi, nhưng đừng hy vọng là lão phu bất cứ ở địa phương nào cũng có thể che chở biện hộ cho Cái Bang đây nhé! Giả sử có một sự việc nào đó liên quan đến Cái Bang xảy ra ngoài chỗ hiểu biết kịp thời của lão phu thì sao chứ?

Lão bật cười ha hả, tiếp nối:

- Giờ thì hãy dọn một tiệc rượu thật tươi mát đi.

Thư Tiểu Thiên từ bên ngoài vừa cười lớn vừa bước theo vào thốt:

- Nếu trên đời này có một ác khách, người đó hẳn là lão ca ca rồi, phá hủy nhà người ta, to tiếng mắng chửi nhà, sau cùng lại đòi rượu. Thế mà chủ nhà một mực cung phụng. Bốn bang chủ đúng là một khổ chủ.

Nhất Mục Song Nhân trừng một con mắt duy nhất, cao giọng thốt:

- Lão Thư! Sao lại cứ tìm sở đoản của lão phu mà nêu ra cho nhiều người biết? Từ nay, nếu có việc gì, xin ai đừng gọi đến lão phu đây nhé.

Bang chủ Cái Bang Nhật Nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn mỉm cười:

- Nhị đệ nói năng vô lễ, ngu huynh phạt phải chuẩn bị ngay một cuộc rượu, giúp Đơn lão ca ca tiêu sầu qua đêm.

Cam Thảo lang trung Thư Tiểu Thiên ứng tiếng:

- Vâng!

Đoạn lão cười hì hì, bước theo liền.

Họ đối xử với nhau rất phóng túng, không hề bị ràng buộc bởi một lễ độ nào, điều đó chứng tỏ giao tình giữa Nhất Mục Song Nhân và các nhân vật trong Cái Bang rất thâm hậu.

Cái tính thẳng thắn vô tư của Nhất Mục Song Nhân làm cho người trong Cái Bang thêm kính nể lão, chứ chẳng ai phiền bận, dù cho lão chỉ trích ngay những hành vi sai lầm của họ.

Triệu Sĩ Nguyên càng thêm khâm phục.

Về hậu sự của Hồ Tuệ Mẫn đã có đệ tử Cái Bang lo liệu rồi, họ trở về Tổng đàn.

Họ cùng đàm luận về những cuộc tiếp xúc giữ Triệu Sĩ Nguyên và Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã, khi thì quang minh chánh đại, lúc lại âm thầm.

Nhờ hệ thống tình báo rất rộng, do cá các đệ tử rải rác khắp các sông hồ, Cái Bang hiểu rõ sự tình và còn hiểu hơn nữa là Vô Tình lệnh chủ đang chuẩn bị uy hiếp các môn các phái, định khuynh loát vô lâm.

Ai ai cùng tả thán.

Nhất Mục Song Nhân đề nghị Châu Nghiêu Văn nhân dịp này có đủ mặt cao thủ các môn các phái đến chúc mừng, nên cảnh cáo tất cả trước cái hiểm họa do kẻ bạo tàn gây nên, cho tất cả biết rõ dã tâm của Vô Tình lệnh chủ.

Các môn các phái sẽ tránh được thủ đoạn ác độc của lão ấy, bởi thế nào rồi lão ta cũng khuyến dụ cho các môn các phái theo về với lão, để rồi lão tĩa dần từng môn phái một, dọn đường lên ngôi vị độc tôn.

Sáng hôm sau, tân khách bốn phương nghe hôn sự của bang chủ Cái Bang bất thành, cuộc chúc mừng không còn lý do khai diễn nữa, họ lần lượt cáo từ.

Châu Nghiêu Văn chỉ cầm lại mấy người thôi.

Mấy người đó là:

- Trí Quang đại sư, sư đệ của chủ môn nhân phái Thiếu Lâm.
- Bạch Vân đạo trưởng, trưởng lão phái Võ Đang.
- Liễu Kiếm Thanh, chủ môn nhân phái Hoa Sơn.
- Lữ Chí Toàn, sư thúc của chủ môn nhân phái Chung Nam.
- Thiên Minh đại sư, trong phái Nga My - Thương Bạch Hư, cao thủ lục gia của phái Không Động.
- Thanh Phong đạo trưởng, thủ lĩnh của nhóm tứ kiếm thuộc phái Thanh Thành.
- Bát Diện Thần long Cổ Nam Quang đại hiệp tại đất Giang Nam.
- Kinh thiên chủ môn Quang Đại Dụ, mà khách giang hồ tặc danh hiệu Giang Bắc Nhất Hùng.

Phụ trách công cuộc tiếp tân có ba vị trưởng lão trong bang là Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên, Thiên thủ côn Du Hoá Long và Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức.

Nhìn vào bàn tiệc, thấy vắng mặt ba người: Bang chủ Cái Bang, Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên.

Sự vắng mặt đó, do ý của bang chủ, lão nhân cảm cái nghĩa của Triệu Sĩ Nguyên, đã biện minh sự tình, cứu vãn danh dự của lão, lão định nhân cơ hội này, long trọng giới thiệu chàng với các đại môn phái.

Do đó, lão đợi đến phút cuối cùng, khi mọi người nóng nảy chờ đợi, lão mới xuất hiện.

Tại đại sảnh, những người hiện diện được bang chủ Cái Bang Nhật Nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn dành nhiều cảm tình từ bao năm qua, không một ai bằng khoảng vì sự vắng mặt của lão, bất quá họ nghĩ rằng bang chủ bận một việc gì đó thôi chứ chẳng ai tưởng là lão khinh thị họ.

Để cho ba vị trưởng lão tiếp chuyện với tân khách một lúc Châu bang chủ mới ra mặt.

Nhưng, lão không xuất hiện một mình, mà lại có hai người cùng đi theo.

Lạ hơn nữa, là lão không đi giữa, lão chỉ kèm một bên người đi giữa.

Người đi giữa là một trang thiếu niên vận chiếc áo dài màu trắng, gương mặt cực kỳ khôi ngô, có thể bảo đó là một mỹ nam tử thần thoái oai nghiêm nhưng sắc diện ôn hòa dịu hiền.

Châu bang chủ đi bên tả, một lão già chột một mắt thân vóc khô vểnh đi bên hữu.

Những vị hiện diện chẳng những thừa hiểu lão già một mắt đó là ai, họ còn sợ hãi là khác, bởi lão ấy có tánh thẳng thắn, biết kẻ nào làm điều gì sai quấy, lão chỉ trích ngay, chỉ trích trước mặt mũi người, không sợ chạm tự ái của người có lỗi.

Cho nên những kẻ có hành vi mờ ám không bao giờ dám chạm mặt lão, sợ lão khai lộ xấu mà về mình.

Chẳng một ai dám đối đầu với lão, họ ngán bản lĩnh kinh thần khiếp quỷ của lão, trong mấy mươi năm qua, lão chưa hề thất bại trong một cuộc so tài nào.

Còn người đi giữa hoàn toàn xa lạ đối với họ.

Một chiếc áo dài trắng, không phải là một đặc điểm của một nhân vật nào đó. Họ nghĩ trong những nhân vật thích dùng màu trắng được Châu bang chủ trọng vọng hơn hết, chỉ có Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân. Song tất cả đều biết mặt Triệu lệnh chủ, như vậy vị thiếu niên này là ai? Mới ngần ấy tuổi đầu sao lại được Bang chủ kính trọng như thế?

Tuy nhiên, không ai tỏ lộ sự kinh dị ra mặt, họ âm thầm chờ Bang chủ giới thiệu.

Thoạt tiên, Bang chủ hướng về các vị tân khách, cúi đầu làm lễ, đoạn đưa Triệu Sĩ Nguyên đến chiếc ghế danh dự, đối diện với chiếc ghế dành cho lão, rồi cất giọng trang nghiêm thốt:

- Các vị lão bằng hữu! Hôm nay tiểu đệ xin mạn phép các vị giới thiệu một vị tân...

Lão dừng lại một chút, đảo mắt quanh bàn tiệc, trịnh trọng hơn:

- Đây, lệnh lang của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân đại hiệp, tên Sĩ Nguyên, là người thừa kế ngôi vị lệnh chủ kể từ ngày Triệu đại hiệp quy ẩn.

Tân khách cùng rạp lên một tiếng Ạ!

Thì ra thiếu niên là Tân Long Phụng lệnh chủ.

Đến lúc đó, Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên mới vòng tay hướng quanh bàn tiệc, chào từng người một, đoạn cao giọng:

- Văn bối phụng mạng gia phụ, tiếp nhận quyền chấp chưởng Long Phụng lệnh, thay người hành đạo trên giang hồ, bao lâu nay từng ngưỡng mộ uy đức của các vị lão tiền bối, đáng lý ra phải đến tận sơn môn cầu bái kiến chư quý vị, tâm nguyện đã chưa kịp thực hiện thì may mắn thay, hôm nay lại được gặp đông đủ các vị tại nơi đây, văn bối không mong gì hơn được tiếp nhận những sự chỉ giáo quý báu của quý vị. Văn bối xin chư quý vị dành mọi tình cảm đã có với gia phụ ngày nào ban cho văn bối, được như vậy, vô cùng cảm động và những sự chỉ giáo của chư quý vị sẽ là một nguồn khích lệ lớn lao cho văn bối.

Thái độ chàng từ hòa, lời nói khiêm cung, tỏ rõ sự trọng kính chân thành với hàng trưởng thượng. Dù muốn dù không, chàng đã gây một ấn tượng tốt đẹp nơi các vị tiền bối từng khét tiếng một thời.

Chàng vòng tay xá mọi người, đoạn chàng bước tới hai bước xá luôn Châu bang chủ, nhưng chưa ngồi xuống, chàng lại khiêm tốn tiếp nối:

- Quanh đây các vị tiền bối đều là những bậc đức cao trọng vọng, thuộc hàng phụ chấp, văn bối tuổi tác có là bao mà dám tiên vị ngồi trên? Mong bang chủ xếp cho văn bối một chỗ ngồi khiêm nhượng để được lắng tai nghe lời vàng ngọc chư quý vị, hầu học lấy phương châm xử thế.

Có bao giờ Bang chủ chịu như vậy đâu?

Lão bật cười sang sảng:

- Nếu không có Triệu thiếu hiệp thì bốn bang chủ đã vì cái vụ Hồ Tuệ Mẫn mà bại hoại thình danh rồi. Lão phu còn mặt nào chưởng trên giang hồ nữa chứ?

Lão dừng lại được một chút, nhìn quanh tân khách, rồi lão tiếp nối:

- Có mặt nơi đây toàn là những lão hữu của bốn Bang chủ, dám mong không ai lấy làm lạ tại sao bốn Bang chủ hết sức tôn kính Thiếu lệnh chủ!

Thực ra, nếu Triệu Sĩ Nguyên nhận cái vị tại bàn tiệc cũng không quá đáng gì, bởi phụ thân chàng là người được giang hồ xem như Bắc Đẩu Thái sơn, cha hữu danh thì con cũng được hưởng cái danh dự.

Tuy nhiên, chàng nghĩ hưởng như vậy là mình nương tựa vào một hư danh, không xứng đáng với một hào kiệt anh hùng. Cái gì do mình tạo ra, mình mới được quyền hành diện, chứ thừa kế mọi sự nghiệp trong đó mình chưa đóng góp một chút công nào, còn gì đáng thẹn hơn?

Do đó, Triệu Sĩ Nguyên nhất định không vâng lời, Châu bang chủ ngồi vào chiếc ghế danh dự.

Chàng hiểu phẩm hạnh của chàng có hay không có, được ngợi khen hay không được ngợi là cuộc hội kiến hôm nay. Cuộc đời hành hiệp của chàng cũng bắt đầu từ hôm nay được chánh thức hóa, chàng có đại gì gieo cảm nghĩ bất lợi cho các vị tiền bối chỉ vì một chỗ ngồi phi phận.

Cái ân đối với Bang chủ Cái Bang, nếu có cũng chỉ một niềm riêng giữa nhau, có lẽ nào chàng vì niềm riêng bỏ cả sự nghiệp tương lai?

Quả nhiên, mọi người đều phục chàng ở chỗ thấy xa, hiểu rộng đó. Họ nghĩ chàng xứng đáng mặt thừa sự nghiệp của thân phụ chàng lắm.

Liều Kiếm Thanh, chưởng môn nhân phái Hoa sơn, nhân vị sư huynh Tích lịch hỏa Hồng Chấn vốn là một thuộc tướng trong số Hồng bạch nhị tướng của Long Phụng lệnh chủ, Triệu Bồi Nhân, dĩ nhiên vì sư huynh mà có cảm tình ngay với Triệu Sĩ Nguyên, lên tiếng trước hết:

- Luận công đặt vị Thiếu lệnh chủ là người có công với bang chủ, mà cũng có công với toàn thể võ lâm, tuy gián tiếp vậy không khiêm nhượng nữa.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Bất quá văn bối chỉ có một chút tình cảm riêng với Bang chủ Cái Bang, sao lại được gọi là gián tiếp có công với toàn thể võ lâm?

Liều Kiếm Thanh nghiêm giọng:

- Bang chủ xưa nay là người rất được giang hồ trọng vọng, xem như một cao thủ gương mẫu trong võ lâm, nếu chẳng may bị một mưu toan nào đó làm bại hoại thanh danh, thì phương hại cho chánh nghĩa biết bao? Thiếu lệnh chủ cứu văn danh dự của Bang chủ, là làm một nghĩa cử, bảo vệ chánh nghĩa như vậy chẳng phải gián tiếp có công với võ lâm hay sao?

Lữ Chí Toàn, trưởng giáo phái Chung Nam tiếp nối:

- Nếu thiếu lệnh chủ còn từ khước mãi, chẳng những Bang chủ Cái Bang không hài lòng mà bọn chúng tôi đây cũng cho là Thiếu lệnh chủ khách sáo. Và lão phu sẽ thay thế Tần tam thúc của Thiếu lệnh chủ nói mấy lời nữa đây.

Tần Tam thúc của Triệu Sĩ Nguyên là Bạch Diện thư sinh Tần Chu, Bạch tướng của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân.

Thì ra, hai vị thuộc tướng Hồng bạch của Triệu Bồi Nhân đều phải ngồi vào chiếc ghế do bang chủ Cái Bang dành cho.

Triệu Sĩ Nguyên không biết làm sao hơn, đành ngồi xuống. Chàng không quên vòng tay xá quanh bàn tiệc.

Châu bang chủ tỏ lời cảm tạ tất cả mọi người đã nể tình lão chấp thuận một sự việc do lão sắp xếp.

Về phần Nhất Mục Song Nhân, lão đã ngồi xuống từ lâu, bởi lão chẳng có gì đặc biệt cả.

Châu bang chủ mới đem sự tình xảy ra trong đêm, tường thuật với những vị lão hữu. Ai ai cũng xúc động vô cùng.

Châu bang chủ khê thở dài:

- Hơn hai mươi năm qua, giang hồ thanh tịnh, võ lâm thái bình, giờ đây sóng gió sắp đẩy lên, đúng như lời cổ nhân báo, ba mươi năm ruộng dâu biến thành biển cả để rồi ba mươi năm sau lại trở thành ruộng dâu! Từ nay chúng ta không còn ngồi yên chuốc chén rượu nhàn!...

Lời nói của Bang chủ như tiếng chuông sớm giống lâu, tiếng chuông rền trong khi còn rất nhiều người say ngủ. Tiếng chuông đó dĩ nhiên không lọt vào tai của tất cả, bởi ai ai cũng còn nặng mộng thanh bình, ai ai cũng còn đắm chìm trong nhàn hạ.

Trong khi trời chưa kéo mây, làm sao bảo người ta tin quyết là cơn mưa sẽ đổ trong phút chốc?

Tiếng chuông của Bang chủ Cái Bang không được toàn thể hưởng ứng.

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Lão tiền bối chỉ biết một khía cạnh của cục diện ngày nay, chứ sở dĩ Vô Tình lệnh chủ chờ đợi đến giờ phút này mới phát động mãnh tâm là vì lão muốn hội đầy đủ yếu tố, nắm chắc phần thắng trong tay. Ngoài ra lão còn có một ẩn tình, có lẽ trên giang hồ trừ văn bối ra, chẳng một nhân vật nào rõ biết!...

Chàng dừng lại, không nói tiếp. Chàng nghĩ, nếu giải thích cho mọi người hiểu được chỗ ẩn tình của Vô Tình lệnh chủ, chẳng hóa ra chàng tiết lộ điều bí mật của phụ thân chàng sao? Phụ thân chàng vì bảo tồn sự bí mật đó mà phải hy sinh tất cả, cam sống âm thầm một nơi cô tịch, không muốn ai quấy nhiễu chuối ngày tàn, tự nhiên chàng phải tôn trọng tâm nguyện của đấng sanh thành, chàng lắc đầu im lặng.

Thanh Phong đạo trưởng không buông thả, hỏi dồn:

- Còn ẩn tình gì? Tại sao Thiếu lệnh chủ không chịu nói luôn cho bọn chúng tôi nghe?

Nhất Mục Song Nhân cũng nóng nảy, giục:

- Phàm là quân tử, không thể có điều gì ẩn bí, mà quân tử luôn luôn nặng lý nhẹ tình, nếu cái lý không vững dù tình cảm đối với lệnh tôn hay đối với người có nặng đến đâu không ai dám đặt niềm tin nơi người cả.

Bình sanh Triệu Sĩ Nguyên không có tánh mua chuộc cảm tình, chàng rất ghét cầu cạnh, cầu cạnh để tạo chút hư danh, chàng thuộc hạng người có danh nhưng không hợm mình, thì chàng còn thích gì hư danh đến nỗi phải làm cao bắt buộc mọi người khác xem trọng mình?

Do đó, nếu có chủ trương nào, nhất định chàng giữ chủ trương đó vững chắc, dù có thay đổi ý kiến mà được lợi lớn lao.

Chàng lắc đầu:

- Cáo lỗi cùng chur vị, văn bối không tiện nói ra, ít nhất cũng trong hiện tại.

Bát Diện thần long Cổ Nam Quang, vị đại hiệp vùng Giang Nam vội hỏi:

- Sự việc đó chắc có liên quan đến trường hợp quy ẩn của lệnh tôn?

Triệu Sĩ Nguyên nhìn lão, gật đầu.

- Đúng như sự ước đoán của tiền bối.

Nhất Mục Song Nhân hét to lên:

- Đã đoán trúng điều bí ẩn của sự tình tại sao không nói ra, cứ úp úp mở mở như thế còn ai chịu cho chẳng?

Cổ Nam Quang và Triệu Sĩ Nguyên chưa kịp đáp, một giọng nói sang sảng vang lên, từ bên ngoài cửa vọng vào:

- Hay quá! Hay quá! Mình là hàng tiền bối, lại dùng cái tư thế trưởng thượng toan bức bách hàng hậu sanh phải nói những điều không thể nói. Hay lắm đó! Được rồi, các vị muốn hỏi gì cứ hỏi, có ta đây sẽ giải thích cho nghe.

Câu nói buông đứt, Băng Điện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh tiến vào. Theo sau bà có Thanh Liên Ngọc Nữ. Hiện tại, nàng đã trở lại cái lột nam nhân, nghiêm nhiên là Vô Danh công tử như ngày nào. Phía hậu hai mẹ con nàng còn có vị Trưởng lão thứ tư của Cái Bang là Nhất chỉ truy hồn Từ Hoành Sơn. Lão tiều tụy xác xơ trông đến thảm, máu me đầy mình, không rõ lão mang bao nhiêu vết thương nơi người.

Mọi người quanh bàn tiệc, không mấy kẻ nhận diện được Băng Điện Hằng Nga là ai, nên có vẻ sửng sốt.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên cung kính cúi đầu chào:

- Mẹ!

Đoạn chàng day quang Thanh Liên Ngọc Nữ:

- Tứ đệ.

Thanh Liên Ngọc Nữ nhìn chàng với ánh mắt chịu mến, gật đầu.

Tiếng kêu của Triệu Sĩ Nguyên gieo bàng hoàng sững sốt khắp mọi người hiện diện.

Mẹ của Triệu Sĩ Nguyên?

Quanh bàn tiệc, còn ai không biết mặt Nữ hoa đà cổ mộ Liên phu nhân của Long Phụng lệnh chủ?

Hoa kinh ngạc, họ nghi ngờ Triệu Sĩ Nguyên, họ đưa ánh mắt từ Băng Diện Hằng Nga sang Triệu Sĩ Nguyên rồi từ chàng trở lại bà ta, tuy nhiên chưa ai vội thốt tiếng gì.

Trong lúc đó Nhất chỉ truy hồn Từ Hoành Sơn chập choạng bước tới trước mặt Bang chủ Cái Bang trình báo:

- Tiểu đệ gặp nạn, suýt mất mạng đó. Bang chủ đại ca à! Nếu không gặp Băng Diện Hằng Nga Thạch nữ đại hiệp đây, không rõ hiện giờ tiểu đệ đã như thế nào! Người là phu nhân của Âm Dương lệnh chủ đấy! Phu nhân có đầy hiệp khí, giàu lòng nhân, ngại tiểu đệ dọc đường về Tổng đàn gặp địch, nên họ hộ tống đến đây.

Châu bang chủ khoát tay, ngăn chặn lão đừng nói tiệp nối thêm nữa, luôn miệng kêu lên ạ ạ mấy tiếng, đoạn hướng sang Băng Diện Hằng Nga, vòng tay cung kính tỏ lời tri ân:

- Phu nhân cao nghĩa, khiến toàn thể Cái Bang cảm kích vô cùng, lão phu xin thay mặt tất cả các sư huynh đệ và môn hạ thành kính đa tạ phu nhân!

Băng Diện Hằng Nga cười nhẹ:

- Việc nhỏ mọn trên giang hồ thường có. Bang chủ lưu tâm làm gì?

Bà bước đến bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên, chàng vội vả đứng lên, nhường ghế cho bà ngồi, rồi day qua Bang chủ yêu cầu cho người mang thêm ghế chàng ngồi bên cạnh đó, có Thanh Liên Ngọc Nữ kèm theo.

Chiếc ghế danh dự đó, dù là một vị khách bất ngờ, Băng Diện Hằng Nga vẫn thừa tư cách chiếm ngồi, cho nên không ai phê phán gì cả.

Qua cơn xúc động vì sự xuất hiện bất ngờ của Băng Diện Hằng Nga và tình trạng của Nhất chỉ truy hồn Từ Hoành Sơn, mọi người đều bình tĩnh như thường, họ bắt đầu chú ý đến Từ Hoành Sơn, mọi cặp mắt đều đổ dồn về lão.

Trước đây, Từ Hoành Sơn đến miếu bắt gặp Khuru Vĩnh Tuấn đang tâm sự với Hồ Tuệ Mẫn, lão tưởng tên môn đồ Cái Bang làm việc thường luân bại lý, toan trừng phạt, song khi biết được, liền mang Khuru Vĩnh Tuấn đi một nơi vô định.

Không rõ lão đi đâu, và lão có gì trở ngại, nên không thể về Tổng đàn kịp lúc với Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên.

Sự thực, dọc đường lão bị tám tên đại hán vận y phục khiêu hóa mặt bao kín chặn lão vây đánh tới bởi.

Một bọn ăn mày vây đánh vị Trưởng lão trong Cái Bang là một điều lạ, bọn chúng lại là những tay võ công cực cao, có thể ngang ngửa với lão, lại thêm một điều kỳ lạ nữa, dù lão có thêm Khuru Vĩnh Tuấn, cả hai sư thúc đệ đệ không làm sao chống cự nổi tám tên đại hán đó.

Thoạt tiên, Khuru Vĩnh Tuấn thất cơ, bị chúng bắt mang đi, còn lão thì trong cơn nguy cấp thập tử nhất sinh, gặp mẹ con Băng Diện Hằng Nga đến nơi, thì triển tuyệt học cứu thoát lão.

Bọn đại hán ăn mày, trước sau không thốt một tiếng nào, gia dĩ chúng bao mặt nên Từ Hoành Sơn chẳng biết chúng có thật là đệ tử Cái Bang hay không, hoặc giả chúng thuộc một tổ chức nào đó, giả dạng môn đệ Cái Bang, có điều lão chẳng hiểu được lai lịch của chúng.

Tuy nhiên chứng kiến cảnh giữa Hồ Tuệ Mẫn và Khuru Vĩnh Tuấn nghe Khuru Vĩnh Tuấn trình bày nỗi niềm, Nhất chỉ truy hồn Từ Hoành Sơn cảm hận Bang chủ Cái Bang vô cùng. Kế đó lại bị bọn khiêu hóa vây đánh, lão càng cảm hận hơn, nghĩ rằng Bang chủ ngầm cho người theo dõi, tìm cách sát hại lão và Khuru Vĩnh Tuấn để diệt khẩu.

Vì sự cảm hận đó, lão đem tất cả sự tình thuật lại cho Băng Diện Hằng Nga nghe.

Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh nổi giận, sẵn sàng theo Từ Hoành Sơn đến Tổng đàn định hỏi Châu bang chủ cho ra lẽ.

Cái Bang chủ nghe Từ Hoành Sơn lượt thuật các việc, biến hẳn sắc mặt:

- Việc đó, lão phu may mắn nhờ Triệu thiếu hiệp chủ gan đục lóng trong, cứu thanh danh của lão phu rồi nếu không thì bốn bang chủ sẽ bị phu nhân trừng trị ngay.

Lão còn lạ gì oai danh Âm Dương lệnh chủ? Nếu xảy ra cuộc va chạm giữa đôi bên.

Cái Bang sẽ không hy vọng thủ thắng, vả lại cái lý của cuộc va chạm dĩ nhiên nghiêng về Băng Diện Hằng Nga rồi. Trên giang hồ hay được việc này, có ai còn trọng vọng lão nữa đâu?

Lão lo ngại là phải, có bao giờ lão dám đặt nặng tự ái để chuốc lấy một hậu quả không hay, vì một hành động kém suy nghĩ?

Băng Diện Hằng Nga cười nhẹ.

- Sĩ Nguyên thay thế Bang chủ thanh minh được oan tình như vậy là tốt đẹp vô cùng, thực ra tôi cũng chẳng phải là người cố chấp, không biết lẽ phải như thế nào sao? Thịnh danh của Bang chủ đủ chứng xác một tấm lòng ngay chánh. Bang chủ đừng ngờ tôi đến đây với một phê phán hồ đồ.

Chân Bang chủ nói mấy lời đa tạ cho cảm thông của bà.

Phần Nhất Mục Song Nhân, lão có ý niệm riêng biệt, sự xuất hiện của Băng Diện Hằng Nga tạo cho lão một nghi vấn vốn tính nóng nảy không thể dần được hiểu kỳ khi thấy đôi bên chủ khách dứt khuôn sáo giang hồ rồi, lão không khỏi thắc mắc...

Băng Diện Hằng Nga suy nghĩ một chút, bà nhận thấy công bố sự hứa hôn giữa Triệu Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ trong lúc này e quá sớm, vả lại sự hứa hôn đó bất quá chỉ mới một mình bà đơn phương quyết định, biết đâu chẳng có một sự trở ngại nào nếu trong số người hiện tại có kẻ không tán thành? Những kẻ không tán thành dĩ nhiên phải có lời chỉ trích mỉa mai. Còn việc khác nếu tiết lộ cuộc hứa hôn đó là tiết lộ luôn sự giả trang của Thanh Liên Ngọc Nữ, như vậy là ngăn lấp tiến trình của nàng, cần phải tạo lập một sự nghiệp giang hồ cho thỏa mộng vùng vẫy, nếu người ta biết được nàng là gái giả trai, thì còn làm sao cho nàng hoạt động được nữa?

Ngoài ra thanh danh của Âm Dương lệnh chủ cũng không được tốt đẹp gì, trong lúc Triệu Sĩ Nguyên cần gây uy tín trong võ lâm, bà tuyên bố chàng là rể tương lai của nhà họ Lý thì ai còn tin tưởng được chàng?

Bà viện một lý lẽ hết sức thông thường đáp lời Nhất Mục Song Nhân:

- Triệu Sĩ Nguyên là đệ tử của Âm Dương lệnh chủ có lẽ Đơn đại hiệp chưa hay biết điều đó.

Dĩ nhiên Nhất Mục Song Nhân có khi nào chịu tin như vậy, lão trừng mắt nhìn Triệu Sĩ Nguyên:

- Triệu Sĩ Nguyên! Sự tình ra sao?

Giọng nói của lão hằn học, chứng tỏ lão không tán thành việc Triệu Sĩ Nguyên bá nhận Âm Dương lệnh chủ làm sư phụ.

Dù muốn dù không, hiện tại chàng là Long Phụng lệnh chủ rồi, một lệnh chủ bá nhận một lệnh chủ khác làm sư phụ, giang hồ sẽ sĩ tiểu đến đâu?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt thốt:

- Sở dĩ tiểu đệ diệt bá nhân Âm Dương lệnh chủ làm sư phụ là do Vô Tình lệnh chủ dồn vào cái thế không lùi được.

Rồi chàng thở dài, lượt thuật sự đính ước ba năm giữa chàng và lão Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã cho Nhất Mục Song Nhân nghe.

Chàng thuật lại việc đó, bởi chàng không thấy có gì bí mật đáng dấu, dù có nhiều người hiểu biết cũng chẳng sao, đồng thời chàng muốn tỏ rõ cho mọi người biết chàng không phải là kẻ hiếu danh, cố học hỏi mọi tuyệt kỹ trên chốn giang hồ để hợm mình là tay siêu việt.

Mọi người nghe chàng thuật cũng có phần nào tin chàng, song không tin trọn vẹn. Dù sao, chàng cũng còn phải phí lắm công phu mới tạo được niềm tin nơi các vị tiền bối hiện diện, và đó là việc thực hiện sau này.

Băng Diện Hằng Nga quét ánh mắt nhìn quanh bàn tiệc để nhận diện từng nhân vật một, bà nghĩ rằng rất có thể nhân dịp này khích động những người có mặt tại đây chống lại Vô Tình lệnh chủ, ít nhất họ cũng dè dặt đối với Vô Tình lệnh chủ, như vậy lão họ Tào không còn giữ thủ đoạn gây ly gián giữa họ, để rửa lần từng môn phái một, dọn đường cho lão thực hiện mộng bá chủ giang hồ. Nếu bà thành công hôm nay là bà giúp rất nhiều chàng rể tương lai của ba tiến dần đến vai trò lãnh đạo võ lâm.

Bà điểm nụ cười, từ từ cất tiếng:

- Các vị chắc muốn biết lý do khiến Triệu đại hiệp hai mươi năm trước đây quyết định thoái bước giang hồ, mà tìm nơi để quy ẩn?

Triệu Sĩ Nguyên vội kêu lên:

- Mẹ...

Chàng định ngăn trở nhạc mẫu tiết lộ bí mật của thân phụ.

Băng Diện Hằng Nga khoát tay chặn chàng lại đoạn thốt:

- Sĩ Nguyên! Lập trường của ta với lập trường của người không thể giống nhau được.

Đối với lệnh tôn ngươi là con, còn ta với lệnh tôn là những phần tử võ lâm, sự liên hệ giữa nhau phải nằm trong khung cảnh chính nghĩa giang hồ, bổn phận của ta là phải tiết lộ một điều trọng đại cho toàn thể hào kiệt anh hùng hiểu rõ đoạn khổ tâm của Triệu đại hiệp, ta tiết lộ ra rồi tùy võ lâm có thái độ, ít nhất hành vi của Triệu đại hiệp cũng thức tỉnh được một số người khỏi cơn mê mộng. Ngươi hãy để cho ta nói lên sự hy sinh của lệnh tôn trong suốt hai mươi năm dài cam chịu, âm thầm khổ hận.

Triệu Sĩ Nguyên không dám trái ý, đành gật đầu:

- Mẹ dạy phải!

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về Băng Diện Hằng Nga.

Băng Diện Hằng Nga nghiêm sắc mặt từ từ buông từng tiếng:

- Hai mươi năm trước đây Vô Tình lệnh chủ đã có dã tâm làm bá chủ giang hồ. Long Phụng lệnh chủ đã khám phá ra dã tâm đó của lão Tào, hiềm vì họ Tào từ bao lâu đã lập cơ vững chắc, không thể một sớm một chiều kết tội lão mà võ lâm không bất bình, nếu võ lâm bất bình cho là Long Phụng lệnh chủ ganh tỵ, đổ kị hiền tài, dìm người xuống đưa mình lên.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, Long Phụng lệnh chủ đính ước với Vô Tình lệnh chủ, nếu Vô Tình lệnh chủ bằng lòng để cho giang hồ được yên tịnh trong vòng hai mươi năm, Long Phụng lệnh chủ sẽ tự hủy diệt võ công của mình. Đôi bên đánh đổi nhau, một bên bằng lòng làm kẻ phế nhân, cho thiên hạ được thanh bình, một bên bằng lòng im hơi lặng tiếng để trừ diệt một địch thủ lợi hại. Nếu lúc đó Vô Tình lệnh chủ không chấp thuận đề nghị của Long Phụng lệnh chủ, chắc đôi bên sẽ có một cuộc tỷ thí võ công mà phân thắng bại về tay Triệu đại hiệp. Sở dĩ Triệu đại hiệp muốn tránh tiếng tranh chấp nhau mà thôi, thà âm thầm hy sinh một mình chịu khổ, nhiều người được yên...

Bà dừng lại nhấn mạnh:

- Các vị có biết sự an ninh trên giang hồ trong hai mươi năm nay, được mau với cái giá nào chăng?

Mọi người quanh bàn tiệc sững sốt ngây người, lâu lắm chẳng ai mở miệng thốt ra được một lời. Người nào cũng biến sắc. Họ tiếp nhận sự tiết lộ của Băng Diện Hằng Nga chẳng khác nào một tiếng sét ngang đầu, có lẽ tiếng sét không làm cho họ hãi hùng hơn sự tiết lộ đó.

Họ càng tự hào trọn đời hy sinh vì chính nghĩa, họ cho là mình rất xứng đáng làm một trang hảo hán, thừa hưởng di sản đứng trong hàng ngũ võ lâm, họ tưởng cục diện trong hai mươi năm qua được an ninh là nhờ oai khí cũng như công sức của họ vun bồi công đạo, họ có ngờ đâu chính họ là những người ngồi yên toại hưởng như những kẻ thông thường. Thì ra, họ không có công gì cả, họ là những kẻ hưởng dụng, không hơn không kém, mà lại là những kẻ hưởng dụng với tất cả kiêu căng cao ngạo.

Trong khi họ dương dương tự đắc thì Long Phụng lệnh chủ âm thầm thống khổ với tình trạng một phế nhân.

Hai mươi năm qua, họ nằm mộng, họ sống trong một giấc mộng trường kỳ.

Tuy nhiên, họ là những con người siêu thoát, họ thẹn nhưng họ thán phục bởi họ biết phục thiện. Họ càng nhận kém họ càng thấy Long Phụng lệnh chủ cao, họ càng thán phục hơn.

Đột nhiên, Nhất Mục Song Nhân hét to một tiếng nhào tới chụp Triệu Sĩ Nguyên:

- Hiền diệt! Lời nói của bà ấy có đúng sự thật không?

Không phải không tin lời Băng Diện Hằng Nga, chẳng qua lão sợ sự thật như thế, lão hy vọng Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu, bởi nếu sự thật như vậy thì lão phải điên loạn mất.

Mặt lẽ khác, lão không muốn dự kiến đó do chính Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh nói ra, dù rằng sự thật lão muốn Triệu Sĩ Nguyên phủ nhận đi rồi sau này sẽ xác nhận lại, cho hiện tại Băng Diện Hằng Nga ê mặt lão mới hả tức.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên nào biết thâm ý của lão? Vả lại dù chàng có biết cũng không thể làm mất mặt nhục nhã của chàng. Nhất Mục Song Nhân không hiểu được chỗ đó nên lão còn hy vọng ngã về phía lão.

Chàng từ từ thốt:

- Trong hai mươi năm qua gia phụ chịu bao nhiêu điều ma chiết? Chính đúng lúc võ công được khôi phục như nguyên trạng ngày nào thì Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã lại xuất hiện phế luôn võ công của gia phụ lại còn bức bách tiểu diệt phải bái môn nhận lão làm sư phụ. Chính vì lẽ đó gia phụ cho phép tiểu diệt xuất ngoại bốn tẩu trên giang hồ.

Nhất Mục Song Nhân nắm chặt tay Triệu Sĩ Nguyên., bàn tay lão run run như bị điện giật rồi lão vụt đẩy Triệu Sĩ Nguyên ra xa, lão bật cười ha hả:

- Ché! Tức chết lão phu! Triệu Bồi Nhân quả thật hành động quá hồ đồ. Tại sao không bàn luận với ta trước khi quyết định một việc vô cùng quan trọng như thế? Trời, lão phu chết mất.

Lão trở về chiếc ghế buông mình xuống, mắt tròn tròn, con mắt duy nhất đỏ ngầy, không rõ đỏ vì lệ động hay đỏ vì hận.

Băng Diện Hằng Nga tiếp nói:

- Long Phụng lệnh chủ bị bức thối giang hồ, phản chiết phu cũng không may mắn gì hơn. Câu Lâu Thiên phủ liên sau đó bị Vô Tình lệnh chủ hủy diệt luôn.

Bang chủ Cái Bang kêu to:

- Hiện tại các vị đã tỉnh mộng chưa?

Nhất Mục Song Nhân vụt đứng lên, đưa hai tay thét lớn:

- Không ai được nói gì nữa! Kẻ nào cãi ta, sẽ ném mấy quả đấm này.

Trí Quang đại sư phái Thiếu Lâm niệm phật hiệu, đoạn đứng lên, chắp tay chửi thề, thốt:

- Sự tình đã biến chuyển quan trọng như thế này, bần tăng phải cấp tốc trở về sơn tự báo cáo với chưong môn nhân, vậy xin cáo từ tất cả.

Đại sư hướng sang Triệu Sĩ Nguyên vòng tay tiếp nối:

- Hiền phụ từ hai đời đều rạng danh anh hùng hào kiệt khiến mọi người đều khâm phục vô cùng. Từ nay trong mọi công cuộc bảo vệ chính nghĩa, nếu bốn phái tiếp nhận Long Phụng lệnh ngày nào, xin xuất toàn lực ngày ấy đến chịu lệnh sai sứ của thiếu hiệp.

Triệu Sĩ Nguyên đáp lễ:

- Đa tạ cao nghĩa của đại sư.

Trí Quang đại sư lại hướng về quần hùng, vái chào lượt cuối, rồi bước thẳng ra cửa.

Triệu Sĩ Nguyên bỗng nhớ đến một việc vội gọi to:

- Xin đại sư chậm lại một chút, văn bối còn việc này muốn thỉnh giáo đại sư.

Trí Quang đại sư dừng chân quay đầu lại:

- Thiếu lệnh chủ cứ nói.

Triệu Sĩ Nguyên buông gọn:

- Văn bối muốn hỏi một người! Nhờ đại sư chỉ điểm...

Đại sư gật đầu, chờ nghe.

Triệu Sĩ Nguyên chỉnh sắc mặt:

- Trong quý môn, có người nào tên Liêu Khải chăng?

Trí Quang đại sư thoáng biến sắc:

- Hơn hai mươi năm qua, không còn ai đề cập đến tên Liêu Khải nữa, chẳng rõ Thiếu lệnh chủ vì sao biết được?

Triệu Sĩ Nguyên cứ sự thực trình bày:

- Gia phụ dạy văn bối truy tầm người đó.

Trí Quang đại sư khẽ thở phào gật đầu thốt:

- Hiện tại Liêu Khải có pháp danh Phổ Độ, là đồ đệ thứ ba của bản tăng. Thiếu lệnh chủ hỏi đến tề đồ, là có ý tứ gì?

Triệu Sĩ Nguyên lộ vẻ hân hoan ra mặt:

- Nếu sau này lão sư cần giao tiếp với văn bối, trong bất cứ chuyện gì xin giao phó cho Liêu Khải, hay Phổ Độ đại sư cũng thế hoặc giả nếu văn bối cần sự tiếp trợ của quý môn, xin sai phái một Phổ Độ đại sư cũng đủ rồi, không cần lão Thiền sư phải đích thân xuất ngoại.

Trí Quang đại sư thở dài:

- Tề đồ có còn đâu trong bốn môn? Bản tăng đã trục xuất nó đã lâu.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp hỏi:

- Hiện tại Phổ Độ đại sư ở đâu?

Trí Quang đại sư vừa bước đi vừa đáp:

- Bản tăng không được rõ!

Câu nói vừa buông dứt, bóng đại sư đã khuất bên ngoài.

Triệu Sĩ Nguyên dợm mình chạy theo, Băng Diện Hằng Nga vội ngăn lại:

- Trí Quang đại sư có điều gì khó khăn, không thể nói ra, vả lại đó là việc thuộc nội tình của người, mình không nên tìm hiểu sâu xa hơn, dù có theo hỏi vị tất đại sư sẽ thổ lộ cho?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Đành vậy! Vừa khởi đầu lại thiếu vắng hai người.

Nhất Mục Song Nhân tròng một con mắt:

- Người nói gì? Muốn nói gì cứ nói, tại sao úp úp mở mở mãi.

Triệu Sĩ Nguyên cười khở:

- Còn phải nói gì nữa? Đơn bá bá có biết không? Gia phụ ngày trước có truyền võ công cho mỗi môn phái một người, và chính lúc này là lúc cần những người đó. Chẳng hạn như Khưu Vĩnh Tuấn là một...

Nhất Mục Song Nhân hét to:

- Việc quan trọng như thế, tại sao trước mặt các vị đây, người không tỏ ra một lần, hỏi các vị cho tường tận. Thế người muốn tùy thời tùy tiện mà hỏi từng người chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên dĩ nhiên đã có ý đó từ trước, nhưng xét thấy chưa có cơ hội đó thôi, bây giờ bị Nhất Mục Song Nhân nói toạc ra rồi, chỉ cười trừ đáp:

- Tiểu diệt cũng có ý đó chứ tiểu diệt định hướng các vị tiền bối nhờ chỉ điểm cho những thắc mắc.

Nhất Mục Song Nhân hừ lạnh:

- Người định theo một kế hoạch phải không? Trẻ tuổi luôn luôn làm việc gì cũng theo kế hoạch! Phí công lực! Phí thời gian! Vô ích quá! Có cơ hội là chụp liền cần gì kế hoạch?

Nhất Mục Song Nhân tuy hò hét như căm hờn nhưng thực ra lão một lòng ủng hộ Triệu Sĩ Nguyên trong mọi trường hợp, bất quá làm thế là để che đậy phần nào sự thiên vị của lão đối với chàng, cho những người hiện đang chỉ trích lấy.

Triệu Sĩ Nguyên thoát đầu nghĩ Đơn bá bá không đồng tình với chàng, dần dần rồi chàng hiểu được, chàng khoan khoái trong lòng, chàng thốt:

- Tiểu diệt xin bái lãnh lời chỉ giáo quý báu của Đơn bá bá.

Nhất Mục Song Nhân bật cười khanh khách:

- Lão phu có tánh nói thẳng, dù có chạm người phần nào, người không nên hận lão phu nhé.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp đáp:

- Tiểu diệt nào dám vô lễ với bá bá? Tiểu diệt xin thưa cùng bá bá, nếu thật sự tiểu diệt hành động hồ đồ thì đâu có sự ước hẹn với Vô Tình lệnh chủ trong người ngày sắp tới.

Nhất Mục Song Nhân gật gù:

- Bây giờ tiểu diệt hãy thuật sơ lược những gì đã xảy ra cho lão phu và tất cả những vị đây nghe đi.

Triệu Sĩ Nguyên vâng lời.

Chàng cho tất cả biết thân phụ đã tuyển chọn mười người có cốt cách thanh kỳ, thu nhận làm môn đệ, truyền lại võ học của Long Phụng môn, chàng cho biết luôn danh tánh của những người đó, sau cùng yêu cầu các vị hiện diện, lựa lời khéo thuyết phục chương môn nhân của các môn đệ Long Phụng môn chấp nhận cho họ xuất ngoại tiếp trợ chàng trong công cuộc trừ diệt hung tàn, bảo vệ chánh nghĩa.

Những vị môn đồ Long Phụng môn, được tuyển chọn trong hàng đệ tử các môn các phái, họ bị quy cũ của môn phái ràng buộc, do đó phải có sự ưng thuận của các chương môn.

Tuy nhiên chàng còn dấu bí mật Khai Huyệt Tăng Công, chàng không dám tiết lộ, đề phòng mọi bất trắc.

Mười người môn đệ được chàng kể tên là:

- Huynh Vân phái Võ Đang, Triển Thanh Vân phái Hoa Sơn, Trình Chí Cao phái Chung Nam, Chử Siêu phái Nga My, Giang Nguyên phái Không Động, Đông Thành phái Thanh Thành, Khưu Vĩnh Tuấn thuộc

Cái Bang, Phổ Độ đại sư phái Thiếu Lâm, và hai người không thuộc môn phái nào là Quách Lạc Sơn và Tân Văn Long.

Bạch Vân đại trưởng phái Võ Đang lên tiếng trước, đạo trưởng cho biết Huỳnh Vân là đệ tử thứ năm của chương môn nhân, đạo hiệu Thiên Nhất. Huỳnh Vân thất tung đồng lúc chương môn nhân lâm nạn tẩu hỏa nhập ma.

Chương môn nhân phái Hoa Sơn là Liễu Kiếm Thanh cho biết Triển Thanh Vân là đệ tử thứ hai của người, đã xuất môn hành hiệp từ lâu, thỉnh thoảng có đưa tin về Hoa Sơn, nhưng ba tháng sau này không còn tin tức gì về y nữa. Liễu Thanh Kiếm hứa sau khi tìm được Triển Thanh Vân, lão sẽ bảo y cứ thẳng đường đến gặp Triệu Sĩ Nguyên, không cần phải trở về Hoa Sơn phục lệnh.

Lữ Chí Toàn, vị sư thúc của chương môn nhân phái Chung Nam chính là sư phụ của Trình Chí Cao, lão hứa khi trở về núi sẽ ra lệnh cho họ Trình đi tìm Triệu Sĩ Nguyên gấp.

Còn Phi thiên thân ma Thương Bạch Hổ thuộc phái Không Động, tuy thân phận trong phái rất cao song vốn là tục gia môn đệ, rất ít dịp lui tới sơn môn, lần này đến dự hôn lễ của Bang chủ Cái Bang là do lệnh của môn nhân sai chim bồ câu mang tin đến tận nhà, chứ chẳng phải do lão về Không Động sơn tiếp xúc với vị thủ lãnh, cho nên lão chỉ hứa sẽ trình bày sự việc lên chương môn nhân, tùy người định đoạt. Dù sao, lão cũng cố gắng nói giúp cho việc được thành tựu.

Còn hứa sẽ tìm gặp Triệu Sĩ Nguyên để lão cho biết kết quả như thế nào.

Thiên Minh đại sư cho biết, Chữ Siêu, môn nhân của phái Nga My là đệ tử thứ hai của người sư đệ thứ bảy của lão, có pháp hiệu Nhất Giới, nửa năm trước đây vâng lệnh xuống sơn hành sự, mãi đến nay chưa trở về. Đại sư hứa khi nào Chữ Siêu trở lại sơn môn, lão sẽ tìm cách giúp cho Chữ Siêu xuống núi, gặp Triệu Sĩ Nguyên.

Thanh Phong đạo trưởng phái Thanh Thành hết sức hân hoan vì Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân đã chọn Đồng Thành trong phái của lão, sự tuyển chọn đó là một vinh dự lớn lao chẳng những cho toàn phái mà riêng lão đó là một đặc huệ, làm cho lão cao hứng muôn đời bởi Đồng Thành là đệ tử cuối cùng của lão, có đạo hiệu Nhất Hạc, lão sẵn sàng hứa hẹn với Triệu Sĩ Nguyên, khi đến sơn môn rồi sẽ phải tức khắc ra lệnh Nhất Hạc đạo nhân hạ sơn tiếp trợ chàng.

Thực ra, Thanh Phong đạo trưởng dù là con người xuất gia tu đạo, vẫn không dứt bỏ được lòng hiếu thắng, tuy nhiên tâm địa của lão rất tốt, lão thích ai là khảng khái giúp liền, không thích thì dù có van cầu cũng lờ đi như thường.

Sự chọn lựa của Triệu Bồi Nhân tạo cho lão một vinh dự lớn lao, dĩ nhiên lão không hề từ khước sự yêu cầu của Triệu Sĩ Nguyên, bởi nhận lời Triệu Sĩ Nguyên có khác nào lão kéo giây liên lạc với gia đình Long Phụng lệnh chủ qua hai thế hệ?

Những người được Long Phụng lệnh chủ chọn có phái được đề cập đến tất cả, và trường hợp của họ cảm như giải quyết xong, giờ đến những người không thuộc môn phái nào, điều đó mới khó khăn, Triệu Sĩ Nguyên làm sao liên lạc được với những người đó? Họ là những con chim tung cánh giữa đồng nội mây ngàn, họ phiêu bạt bốn phương trời, còn biết tìm họ nơi đâu?

Còn lại những người đó cần phải tìm gặp tất cả những vị tiền bối hiện diện quanh bàn tiệc, ai cũng nhận giúp chàng, chỉ trừ hai vị một là Giang Nam đại hiệp Bát Diện thần long Cố Nam Quang, vị kia là Giang Bắc Nhất Hùng Kinh Thiên chương Quang Đại Du, cả hai có thể đứng ngoài bởi họ không liên quan mấy may tới những người còn lại Triệu Sĩ Nguyên cần tìm, song cả hai cũng sẵn sàng hứa hẹn để tìm họ chàng.

Tuy nhiên họ cho biết là họ chỉ có thể cố hết sức mình, còn ra kết quả như thế nào thì họ không bảo đảm.

Như vậy mọi việc kể như tạm được giải quyết xong.

Triệu Sĩ Nguyên vốn tánh thông minh, nhìn thoáng qua thần sắc của Cố Nam Quang và Quang Đại Du, chàng đã đoán được tâm tư của họ có những ý niệm như thế nào.

Quanh đây ai ai cũng có môn đồ được Long Phụng lệnh chủ tuyển chọn, chỉ riêng hai vị thì chẳng có một đệ tử nào được Triệu Bồi Nhân để ý, điều đó làm cho họ hơi buồn.

Biết vậy, chàng nghĩ rằng hai vị đó có cái lý của họ, bởi dù muốn dù không, sự tuyển chọn nơi này, loại bỏ nơi kia vẫn có làm chèn lòng người, và Cố Nam Quang, Quang Đại Du có bất mãn cũng không quá đáng.

Có ngại chẳng là Triệu Sĩ Nguyên lo cho hai người vì cái việc đó, nghĩ là mình mất mặt.

Họ mất mặt là họ càm hờn, dù họ không đứng về cánh đối lập, sự tiếp trợ của họ đối với chàng chẳng phải kém giảm hiệu lực ít nhiều.

Tiếp nhận Long Phụng lệnh, xuất ngoại hành đạo theo lệnh phụ thân, chàng phải có bốn phận kết hợp tất cả hào kiệt anh hùng trong chánh phái, từ hàng tiền bối đến những người của thế hệ trẻ, chàng phải xoa dịu mọi bất bình mới mong hoàn thành được một sự đại đoàn kết, một sự nhất tâm nhất trí. Có được như vậy, võ lâm mới tạo được một lực lượng hùng hậu, chánh nghĩa mới được tôn sùng, công đạo mới được duy trì, và tà phái phải lui dần vào con đường tự diệt.

Chàng bật cười sang sảng, hướng sang hai vị tiền bối không môn phái:

- Tiểu sanh còn một việc này, suýt quên thỉnh hai vị Cố tiền bối và Quang tiền bối.

Bát Diện Thần Long và Kinh Thiêu Chương lạnh lùng đáp:

- Việc gì thế? Nếu là sự việc quan trọng, chắc chắn anh em tại hạ không đủ năng lực đảm đương rồi.

Khẩu khí đó chứng tỏ một sự thoái thác rồi. Nhưng nếu thoái thác suông cũng không đáng ngại, điều trong sự thoái thác đó, chừng như ẩn ước oán hờn.

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt thốt:

- Ngày trước, gia phụ đã có ý tuyển chọn trong hàng đệ tử của hai vị một ái đồ, cho đủ số Thập Nhị chỉ, song tình hình đại cuộc biến chuyển quá nhanh, nhanh trên chỗ tưởng của gia phụ thành thử ý niệm đó không kịp thực hành. Kế tiếp, người lại tự hủy diệt võ công.

Đã hủy diệt võ công rồi còn tuyển chọn môn đồ làm chi nữa. Tuy nhiên gia phụ có ân cần dặn dò tiểu sanh phải tìm cách hội kiến với nhị vị tiền bối, thương lượng với hai vị về ước nguyện của gia phụ, cái ước đó là tiểu sanh được hai vị chấp nhận cho tiểu sanh đến tận quý phủ cầu giáo. Chẳng hay nhị vị nghĩ như thế nào?

Không có môn đồ được tuyển chọn, hai vị bất mãn, nhưng đề nghị của Triệu Sĩ Nguyên chẳng những bù đắp sự sơ xuất của Long Phụng lệnh chủ mà còn tạo cho hai vị một vinh hạnh tương đối lớn hơn, tự nhiên hai vị phải bằng lòng, hai vị đồng cười to, đồng thốt:

- Hoan nghênh đề nghị của Thiếu lệnh chủ! Bất cứ ngày giờ nào, nếu Thiếu lệnh chủ thấy hứng, muốn đặt chân đến tề xá, anh em tại hạ sẵn sàng mở rộng cửa tiếp đón Thiếu lệnh chủ.

Sự gì đề nặng tâm tư cả hai, giờ đây đã hoàn toàn trút bỏ, lòng họ cởi mở vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên liền quay qua Bạch Vân đạo trưởng, tỏ ý muốn theo đạo trưởng đến Vô Đang sơn một chuyến.

Bạch Vân đạo trưởng chấp nhận ngay.

Bang chủ Cái Bang quát bọn đệ tử lập tức chỉnh đốn tiệc rượu cho tươm tất, để tất cả cùng chén vui say, mừng ngày cởi mở nhất đời.

Thanh Liên Ngọc Nữ nhẹ điểm một nụ cười, thốt bên tai Triệu Sĩ Nguyên:

- Tam ca! Chỉ cách mới mấy hôm, gặp lại thì Tam ca hoàn toàn biến đổi.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, không rõ nàng ám chỉ việc gì:

- Biến đổi như thế nào? Ngu huynh có bao giờ quên hiền đệ và Bá mẫu đâu?

Chàng tránh né cái tiếng nhạc mầu cũng như chàng cứ phải tiếp tục xem Thanh Liên Ngọc Nữ là Vô Danh công tử như ngày nào.

Biết chàng lăm, Thanh Liên Ngọc Nữ bật cười khúch khích:

- Hiện tại, Tam ca hiểu rành cái thuật dùng người.

Triệu Sĩ Nguyên tỉnh ngộ, nhìn nàng mỉm cười. Cả hai cùng cười, nụ cười của họ có hàm ý sâu xa hơn, vượt ngoài phạm vi cục diện hiện tại.

Họ cười, họ vui thì việc đã qua, họ vui vì cuộc gặp gỡ hôm nay, và họ vui với viễn ảnh ngày sum họp sau này.

Chàng cầm tay nàng, khẽ bóp, chuyển âu yếm sang nàng, niềm âu yếm cất chứa từ lâu đến hôm nay mới có dịp bộc lộ.

Nhân dịp này, nàng tỏ bày sơ lược những gì đã xảy đến cho mẹ con nàng trong những ngày xa cách nhau.

Thì ra mãi chờ đợi chàng, chàng không đến nơi ước hẹn, hai mẹ con lại bị Vô Tình lệnh chủ phát giác hành tung, họ phải bỏ nơi đó đi nơi khác.

Dịp may đưa đến gặp một vị trưởng lão Cái Bang lâm nạn, ra tay cứu giúp rồi cùng đến đây.

Bất ngờ lại gặp nhau! Một sự bất ngờ đầy lý thú.

Đột nhiên có tiếng hét la vang dội từ bên ngoài vọng vào đại sảnh. Mọi người đều trở mắt kinh ngạc, Bang chủ Cái Bang quát lớn:

- Việc gì thế?

Một tràng cười nổi lên đáp lời Bang chủ. Tiếp theo tràng cười một đoàn người tiến vào.

Đoàn người vào tận Tổng đàn Cái Bang như vào chỗ không người, họ phải là những nhân vật phi phàm. Họ không xem bọn canh tuần bên ngoài ra gì, họ không xem oai phong của Châu Nghiêu Văn bang chủ Cái Bang ra gì.

30. Thi Hành Thủ Đoạn

Đoàn người mới đến, gồm mười chín vị, người đi đầu chích khăn vuông mặc áo lông hạc, có vẻ siêu nhiên thoát tục, phiêu phưởng như bất thần tiên. Nhưng cái đáng bên ngoài không che khuất nổi bản chất bên trong, bản chất đó có ẩn hiện qua một vài nét kín đáo trên con người y.

Thành ra vẻ thần tiên của y kém giảm, vẻ ma quái tà mị choán lấy một vài phần.

Làn da mặt của y trắng quá, trong màu trắng có pha trộn mấy điểm xanh, một màu sâu sắc, gian hiểm chứ không phải một màu xanh bệnh.

Ngũ quan không được chỉnh lắm, làm mất cái vẻ đoan nghiêm của y. Đôi mắt một nhỏ, một to, lại không ngang bằng, một chênh lên, một trịch xuống. Ánh mắt vẫn sáng, nhưng không nhìn ngay, ánh mắt lảo liên chứng tỏ con người kém cương trực. Ánh mắt đó quen quá với sự nhìn trộm, thành nó chênh chênh cố gắng lắm mới nhìn ngay được, nhưng cũng chẳng có được bao lâu lại phải lảo liên như cũ.

Mười tám người kia, vào trạc tứ tuần, mặc y phục đen đáng dấp oai mãnh, cái oai của kẻ dữ chứ không phải cái oai của hạng người có tác phong đáng kính.

Cái Bang xưa nay từng cậy thế mạnh, người đông, nghĩ rằng chẳng một ai trên giang hồ dám lờn oai khinh ngạo.

Không ngờ ngày nay, trước một số nhân vật lãnh đạo võ lâm, lại có kẻ ngang nhiên xông xáo nơi Tổng đàn, như chỗ không người điều đó có thể xem như một sỉ nhục lớn.

Cho nên đám trưởng lão không chần chờ lệnh phát lạc của Bang chủ Cái Bang, họ cùng đứng lên, cùng lướt tới bọn người mới đến.

Mấy bóng người vừa chớp lên, mấy tiếng hự tiếp theo, tiếng hự không do khách phát xuất mà chính là bọn trưởng lão của Cái Bang.

Bốn trưởng lão bị bắn dội về. Bên đối phương người mặc áo lông hạc bất động, chính bốn trang hán tử tứ tuần xuất thủ, mỗi người chặn một trưởng lão.

Phải biết, công lực của bốn vị Trưởng lão của Cái Bang lợi hại như thế nào, vậy mà vừa mới xuất thủ lại bị đánh bại ngay.

Sự kiện đó làm chấn động mọi người có mặt tại sảnh đường.

Bang chủ Châu Nghiêu Văn hừ lạnh một tiếng đưa tay vào mình lấy chiếc Nhật Nguyệt Tinh Hoàn.

Nhất Mục Song Nhân hét lên một tiếng lớn, vụt đứng lên, phơi lộ thân hình to, lực lưỡng hộ pháp.

Băng Diện Hằng Nga ngồi bất động nơi ghế, khẽ nhếch nụ cười lạnh, từ từ thốt:

- Các vị hãy ngồi xuống! Bọn ấy đến đây chẳng liên quan gì đến các vị mà phải lo ngại.

Bang chủ Cái Bang sôi giận:

- Phu nhân là khách quý của bốn bang, chẳng khi nào bốn bang chủ lại để cho bất cứ ai cũng có thể ngông cuồng ngang dọc tại chốn này.

Lão cao giọng nói tiếp:

- Bốn vị sư đệ, cấp tốc ra lệnh cho các đệ tử lập trận Thiên Lâm, chuẩn bị trừng phạt bọn ngông cuồng này cho chúng dẹp bỏ tánh hung hăng, khi nhân ngạo vật.

Bốn vị trưởng lão lập tức chia ra, mọi người ánh mắt một cửa, đồng thời hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vọng truyền đi, một lúc sau ngưng bất âm hưởng nhưng không có một tiếng hú nào đáp lại.

Bang chủ Cái Bang cùng bốn vị trưởng lão cùng biến sắc mặt.

Trong tổng đàn Cái Bang có tất cả sáu mươi bốn cao thủ Hộ Đàn, phân đông tám hướng, giữ ngôi vị then chốt của một trận thế là Thiên Tâm, luôn luôn có mặt tại các vị trí, phòng mọi bất trắc.

Giờ đây, bất trắc đã xảy ra, nhưng tiếng hú lệnh truyền đi, không có tiếng hú lệnh đáp lại.

Sự kiện đó chứng tỏ một diễn biến phi thường đã xảy ra trong Tổng đàn, và có dù muốn dù không thì bang chủ và bốn vị trưởng lão cũng phải nghĩ đến thủ đoạn của bọn người mới đến.

Họ phải cho là chính bọn đó chế ngự cơ quan phòng thủ của Cái Bang, chế ngự được sáu mươi bốn cao thủ của Cái Bang, quả thật họ có một lực lượng bất phàm. Thế ra, bọn này lợi hại vô cùng.

Biết họ là những tay lợi hại, song không thể khiếp nhược để cho họ tư tung tự tác. Bang chủ Cái Bang dù sao cũng phải nghĩ danh dự của mình, của toàn bang, hùng tâm phân động, lão bật cười ha hả, cao giọng thốt:

- Bằng hữu khá lắm đó! Lão phu may mắn được dịp lãnh giáo chân tài thực học của các bằng hữu, chắc các bằng hữu không chối từ?

Chiếc Nhật Nguyệt Tinh Hoàn chớp lên, một tràng thép chạm vào nhau, do những mảnh nhọn kết lồng thông quanh Kim Hoàn. Lão bước ra giữa đại sảnh, đứng nghiêm tại đó, đảo mắt nhìn quanh bốn mươi chín người, rồi ánh mắt đó dừng hẳn lại trên mình người đứng đầu, thư sinh không giống thư sinh, đạo sĩ không ra đạo sĩ.

Người đó giương đôi mắt một to một nhỏ nhìn trả đối tượng, cất giọng mũi đáp:

- Lão Châu! Người chưa đủ tư cách đứng trước mặt ta ăn nói ngông cuồng. Hãy tạm bước qua một bên chờ đến lượt người, ta sẽ gọi đến! Biết điều nên tuân lệnh ngay, đừng để ta dùng bạo lực bắt buộc phải được thi hành.

Y khẽ phát ống tay áo, một đạo âm nhu kinh lực từ tay áo bay ra lao thẳng đến Châu Nghiêu Văn.

Bang chủ Cái Bang vận khí tụ tại đơn điền đôi tay đưa ra, lão cười lạnh:

- Người là cái quái gì ở chốn sơn cùng thủy tận đến...

Lão vừa thốt vừa đánh tay tới, nhưng bàn tay của lão đi chưa đủ tầm, cũng như câu nói chưa buông dứt ý, câu nói buông lửng đúng lúc bàn tay của lão bị bật dội trở về, sức dội mạnh hơn sức đánh ra gấp mấy lần.

Nhưng lùi thì bỏ chân tấn, bỏ chân tấn khi kinh đạo của địch cuốn tới sẽ hốt quãng đi, không thể nào lão bỏ tấn được.

Trong tình trạng đó, bắt buộc lão phải chịu tại chỗ? Nếu lão không chống nổi sức cuốn của kinh đạo địch, lão cũng bị chấn dội như thường.

Triệu Sĩ Nguyên khê cau đôi mày, toan xuất thủ tiếp trợ Châu bang chủ, nhưng Thanh Liên Ngọc Nữ đã nhanh chân đứng lên, bước tới làm cái việc đó thay chàng.

Nàng điểm một nụ cười, thi lễ thừa dịp vòng tay thi lễ thừa dịp vòng tay phát ra một đạo kinh lực, dương trụ phong của người mặc áo lông hạc.

Đoạn nàng day qua Châu Nghiêu Văn:

- Oán có đầu, nợ có chủ. Bang chủ có thanh tình, mẹ con chúng tôi hết sức cảm kích song sự việc hôm nay quyết chưa dám phiền đến Bang chủ, hãy để tôi tiếp nghinh Bát Diện thư sinh Ngô lão tiền bối, hầu nếm thử tuyệt học Huyền âm của người.

Nàng vừa buông dứt câu, hai đạo kinh lực cũng vừa chạm nhau. Cũng là những đạo âm nhu, tiếng chạm của hai đạo không vang âm như loại dương lực đạo, không gây âm vang nhưng mãnh liệt vô cùng, bởi cả hai cùng xuất toàn công lực.

Thực ra, Bát Diện thư sinh Ngô Lương thăm kinh hãi, lão không ngờ một thiếu niên anh tuấn có công lực tu vi quá hùng hậu, muốn có kết quả tu vi ngang với thiếu niên ít nhất cũng phải trải qua nhiều năm dài, công lực đó chỉ có thể thấy nơi những người từ trung niên trở lên, thế mà thiếu niên vẫn luyện được.

Sự thành tựu của thiếu niên trên chỗ tưởng tượng của Bát Diện thư sinh, trái ngược với lối luyện công tập võ trên giang hồ, một trường hợp bất phàm.

Bát Diện thư sinh chỉ kém Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã độ tám chín tuổi, nhưng cũng đã trên bảy mươi rồi, với số tuổi đó công phu tu dưỡng của lão không phải là tầm thường, trong võ lâm phỏng có mấy tay sánh được lão?

Thế mà giờ đây, kẻ đương đầu với lão lại là thiếu niên lợi hại đáng cho lão gờm!

Bang chủ Cái Bang còn lạ gì thanh danh của Bát Diện thư sinh Ngô Lương, tuy lão chưa từng thấy mặt, song tiếng ác của họ Ngô vang đến tai lão từ lâu, mãi cho đến hôm nay lão mới có dịp hội diện, lão phải nhìn nhận họ Ngô lợi hại vô cùng.

Bất giác lão buột miệng kêu lên:

- Hân hạnh!

Tiếng hân hạnh lão dành cho cuộc sơ ngộ với Bát Diện thư sinh chứ không phải vì Thanh Liên Ngọc Nữ hứng chịu cuộc chạm trán với địch, mà cho rằng đó là một hân hạnh.

Tuy nhiên, lão cũng cảm kích Thanh Liên Ngọc Nữ xuất hiện đúng lúc, ít nhất Cái Bang cũng tránh được sự xô xác vô lý này trong giây phút, ít nhất lão cũng được cái lợi quan sát chiêu pháp của kẻ dám đến đây tỏ thái độ ngạo mạn.

Lão nhìn Thanh Liên Ngọc Nữ điểm một nụ cười cảm kích, rồi hướng sang Bát Diện thư sinh:

- Bốn Bang chủ có mặt kém trông, thành không nhận ra kíp bậc cái thể anh hùng, danh chấn hoàn vũ là Bát Diện thư sinh Ngô tiền bối. Thất kính quá! Thất kính quá! Mong Ngô tiền bối lượng thứ cho.

Lời nói của lão nửa thành thật nửa mỉa mai. Thành thật vì công nhận đối phương có bản lĩnh phi phàm, mỉa mai vì không tin là họ Ngô có thể tạo được phi thường tại đây khi có bao nhiêu cao nhân trong võ lâm hiện diện.

Bát Diện thư sinh Ngô Lương không để ý đến Châu Nghiêu Văn, lão nhìn thoáng qua Thanh Liên Ngọc Nữ, lão bật cười, giọng cười của lão âm trầm vô tưởng, chứng tỏ tâm địa của lão sâu sắc khôn lường, lão thốt:

- Nghe đồn Âm Dương lệnh chủ Lý huynh chỉ có một ái nữ lấy ngoại hiệu Thanh Liên Ngọc Nữ, có phải là người mà lão phu hân hạnh được gặp hôm nay chăng?

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh giật mình thầm nghĩ:

- Lão ma đầu này có nhãn lực lợi hại thật! Ta không cần phải che dấu nữa.

Nàng bật cười khanh khách:

- Ngô lão tiên bối quả có đôi mắt thần đấy.

Bát Diện thư sinh cười ha hả:

- Lão phu với lệnh tôn là chỗ giao tình chí thân, tự nhiên lão phu nể mặt người cố hữu, do đó không thể xuống tay độc đối với hiền đệ nữ, và vì thế cuộc diện hôm nay không thể kết thúc được như ý muốn. Nếu hiền đệ nữ có muốn đi xa hơn tình hình hiện tại, xin hãy chờ một dịp khác, lão phu sẵn sàng thỏa mãn mọi ý nguyện của hiền đệ nữ.

Băng Diện Hằng Nga gọi nàng:

- Linh nhi! Trở lại đây!

Bà vội hướng sang Bát Diện thư sinh Ngô Lương, cao giọng thốt:

- Ngô Lương! Người đừng giở giọng ồm ồm, có muốn nói gì cứ nói thẳng ra, ta đang chờ nghe.

Bát Diện thư sinh bật cười ha hả:

- À! Người chị dâu hôm nay xằng giọng đối với em chồng dĩ nhiên rồi. Người chị dâu à, em chồng có việc muốn nói phải nói, và sắp sửa nói đây.

Băng Diện Hằng Nga hừ một tiếng:

- Giả sử người ngại, không thể nói ra, ta sẽ thay thế người, có được chăng?

Bà không đợi Bát Diện thư sinh nói gì cứ tiếp luôn:

- Có phải về cái việc viên Huyết ngọc như ý chăng?

Bát Diện thư sinh thản nhiên:

- Tiểu đệ phụng mạng hành sự, chắc tẩu tẩu cũng thấy hiểu chỗ khổ lòng của tiểu đệ chứ?

Băng Diện Hằng Nga đưa mắt nhìn về phía hậu Ngô Lương, nơi đó có mười tám võ sĩ mặc y phục đen đứng chực chờ sẵn sàng ứng chiến, bà thốt:

- Nghe nói Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đã hao phí tâm cơ suốt hai mươi ba năm dài mới huấn luyện được ba mươi sáu vị Thiên Cang, đặt cho cái tên là Tam Thập Lục Thiên Cang Kiệt, cùng một số danh thủ khác có cái tên đồng đội là Thập Nhất Nhị Địa Sát Vệ.

Ba mươi sáu Kiệt và bảy mươi hai Vệ, người nào cũng có võ công tuyệt đỉnh. Chẳng hay mười tám vị đứng sau lưng người có phải là nửa số của nhóm Tam Thập Lục Thiên Cang Kiệt?

Nhận xét qua cái bại của bốn vị trưởng lão Cái Bang, Băng Diện Hằng Nga biết ngay bọn áo đen đứng sau lưng Ngô Lương có thân phận và võ công như thế nào rồi, và bà đoán là nếu Ngô Lương có mang theo lão một số người tiếp ứng hẳn lão phải chọn bọn hạng nhất, không bao giờ dẫn bọn hạng nhì theo.

Và bà nghĩ ngay là số người đó phải thuộc nhóm Thiên Cang mang hiệu Kiệt.

Do đó, trước khi các nhân vật Kiệt thủ tiếp trợ Bang chủ Cái Bang, điều này thì dĩ nhiên là phải có. Bà muốn lớn tiếng nêu danh hiệu của đối phương cho mọi người biết chúng là hạng nào trong cánh Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã.

Biết được điều đó, chẳng ai dám khinh thường địch, họ phải xuất thủ với tất cả sự dè dặt, có như vậy mới tránh được sơ thất đáng tiếc.

Bát Diện thư sinh không tưởng là Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh lại biết tường nội tình trong Vô Tình cung, lão phải sững sốt trước sự tiết lộ của bà, nhưng rồi lão lấy lại bình tĩnh điềm đạm cười thản nhiên đáp:

- Đúng vậy tẩu tẩu ạ! Sau lưng tiểu đệ chính là các cao thủ trong nhóm Địa Sát Vệ, tuy không phải là bọn Thiên Cang Kiệt, song điều đó có quan hệ gì, bởi tài nghệ của chúng suýt soát nhau không chênh lệch lắm.

Lão cười lớn:

- Tuy nhiên, bất quá tiểu đệ mang họ theo cho vui đường, vui nẻo chứ đối với tẩu tẩu họ có nghĩa gì?

Băng Diện Hằng Nga cau mày trầm nghĩ:

- Bọn Địa Sát Vệ còn đánh bại được Trưởng lão Cái Bang thì bọn Thiên Cang Kiệt lợi hại đến bậc nào nữa? Những vị quanh đây dù là chưởng môn, trưởng phái, liệu có đối địch nổi với bọn chúng không?

Chính bà cũng lo sợ vô cùng, song ngoài mặt không biểu lộ một cảm nghĩ nào rõ rệt.

Bà lạnh lùng thốt:

- Người cứ tưởng là mang theo được mười tám tên Địa Sát Vệ là có thể đoạt được viên Huyết Ngọc như ý của ta, vậy là người lầm.

Bà hừ một tiếng:

- Huống chi người lại dám vào tận Tổng đàn Cái Bang, nơi đây còn có những vị tiền bối cao nhân! Nếu người không tự tin như một kẻ ngông cuồng hẳn người phải quảng mạng từ lâu rồi đó.

Bát Diện thư sinh vẫn giữ nụ cười:

- Tẩu tẩu dạy quá lời. Tiểu đệ nào dám khinh miệt anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đâu? Tuy nhiên hiện tại nếu tẩu tẩu muốn soát lại công phu tu học của bọn Địa Sát Vệ này, tiểu đệ cảm thấy chẳng có gì trở ngại cả, chúng đã lãnh lệnh phải làm thỏa mãn ý muốn của tẩu tẩu!

Băng Diện Hằng Nga thản nhiên:

- Đã đến đây là người có phát họa một cuộc ác chiến trong tâm não rồi, trong cuộc ác chiến đó người sẽ bị nguy như thế nào nên người bắt buộc phải mang theo nhiều kẻ sẵn sàng chết thế cho người. Như vậy gặp nhau rồi, người cần gì phải dài dòng chứ? Như người đề nghị, trước hết hãy loại bớt bọn Địa Sát Vệ của người sau đó sẽ định tội người.

Bà cao giọng một chút:

- Linh nhi đâu! Giúp mẹ một chút! Thu dọn lũ vô dụng kia hộ mẹ!

Thanh Liên Ngọc Nữ cười nhẹ, hướng mặt về mẹ, gạt đầu đoạn rùn vai bước đến trung ương đại sảnh, vòng tay trước mặt Bát Diện thư sinh” - Ngô lão tiền bối, tiểu nữ sẵn sàng đây, phiền lão tiền bối chọn tên Địa Sát Thiết Vệ này vận số tốt nhất, cho ra trước đi.

Bát Diện thư sinh đã tiếp một chương của Thanh Liên Ngọc Nữ rồi, lão còn lạ gì công lực của nàng, lão trầm ngâm một chút đoạn đáp:

- Trong số những người hiện diện tại đây, trừ lệnh đường thì còn có mỗi cô nương là có thể đương đầu với ba vị Địa Sát Thiết Vệ của bốn cung, vậy lão phụ cho ba vị cùng một lượt ra đối chiến với cô nương.

Lão vẫy tay về phía hậu, bàn tay có ba ngón sê.

Ba tên Địa Sát Thiết Vệ bước tới cách Thanh Liên Ngọc Nữ độ năm thước dừng lại.

Thanh Liên Ngọc Nữ cười nhạt:

- Xin mời ba vị xuất thủ đi cho.

Một trong ba tên lạnh lùng thốt:

- Đông phải nhường ít. Bọn ta ba người chống một mình người, vậy người xuất thủ trước mới phải.

Trong một cuộc chiến, tiên hạ thủ vi cường đánh người trong lúc bất ngờ mới thủ thắng, mới hợp lý.

Nhưng trong một cuộc tỷ thí dù cuộc là cuộc tỷ thí cố sống chết, xuất thủ trước là một bất lợi lớn lao. Địch sẽ quan sát thế công của mình mà tìm cách hóa giải. Nếu địch biết thủ pháp của mình là mình bại trận nửa phần rồi.

Do đó, người nhiều kinh nghiệm không ai chịu xuất thủ trước, chỉ có những kẻ hiểu thắng mới toan làm mưa làm gió qua vài chiêu đầu, khi địch biết thực lực của mình rồi, chỉ còn cách mà chờ bại.

Ở đây, ba tên Địa Sát Thiết Vệ nhường nàng xuất thủ trước không phải vì lễ độ, mà vì cái lợi đó thôi.

Thanh Liên Ngọc Nữ cũng biết vậy, song nàng không ngán, bàn tay ngọc đưa ra ngang ngực, cao giọng thốt:

- Xin vô phép các vị Bàn tay đó đánh tới, một đạo chưởng phong bay đi, loại âm nhu kinh đạo như nàng đã thi triển khi đối phó với Bát Diện thư sinh.

Chưởng phong vút đi nhanh vô cùng, gia dĩ khoảng cách giữa đôi bên chỉ có năm thước, bọn Địa Sát Thiết Vệ dù cao cường đến đâu cũng không thể nào ứng phó kịp thời. Bất quá chúng chỉ kịp vận công hộ trì các chỗ yếu trong thân thể, còn thì vô phương phản công.

Tuy nhiên chúng cũng chẳng hề hấn gì, chưởng phong chỉ làm chúng lùi lại mấy bước, y phục chúng bay lất phất trong không gian như có luồng gió nhẹ vờn qua.

Thanh Liên Ngọc Nữ thu tay về, điểm một nụ cười:

- Thân pháp trực ba lưu thủy của quý vị quả luyện đến mức độ khá đó.

Ba tên Địa Sát Thiết Vệ không nói năng tiếng gì, cùng nắm tay nhau đứng giăng thành hàng chữ nhất, tạo thành một phong độ cực hùng mạnh.

Tên đứng giữa bất động, nhưng hai tên đứng hai bên thét lên một tiếng to, hai cùng xuất chưởng một lượt, hai đạo đạo kinh phong cuốn tới. Lực đạo dĩ nhiên phải mãnh liệt.

Đến lúc đó, tên đứng giữa mới xuất thủ công tiếp. Hắn đưa ra chiêu Lục Phách Hoa sen, kinh lực mãnh liệt bằng hai chưởng kinh của đồng bọn nhập một lại.

Tại chúng theo một chiến pháp kỳ lạ như thế, Thanh Liên Ngọc Nữ khẽ chớp thân hình nhẹ lướt khỏi tâm thế công của ba địch thủ, đồng thời nàng nhanh vung đôi tay lên phản công liền.

Thủ pháp của nàng nhanh không tưởng nổi, vừa tránh né thế công của địch vừa phản công lại, chỉ trong thoáng mắt nàng đã đánh ra đúng bảy chưởng mười ba chiêu.

Tuy nhiên, phải nhìn nhận bọn Thiết Vệ Địa Sát quả dày công luyện tập, chúng có công đáng kể chẳng qua chúng thuộc hàng sai khiến của Vô Tình lệnh chủ, thành ra chúng chẳng có tên tuổi gì hiển hách trên giang hồ, chứ tài nghệ của chúng có thể ngang hàng với các chưởng môn trưởng phái đương thời.

Cho nên, ba tên đó cảm phục được với Thanh Liên Ngọc Nữ qua hơn ba mươi chiêu.

Từ ngày học được bí học tàng trữ trong viên Ngọc Như ý, võ công của Thanh Liên Ngọc Nữ tịnh tiến vô cùng, và đây là lần thứ nhất nàng mới có dịp mang sở học ra thi thố hết sức cẩn thận, vì quá cẩn thận thành hơi chậm chạp, không được linh diệu đúng mức.

Dù vậy, thủ pháp đó vẫn lợi hại như thường và nàng thừa sức đương cự với ba tên Thiết Vệ Địa Sát.

Nàng tiếng thoái ung dung, không gấp không hoảng, công đúng lúc, thủ đúng dịp, không bao giờ để lộ một sơ hở cho địch có thể lợi dụng tạo ưu thế.

Nàng nhẹ nhàng lướt đi trong vùng chưởng ảnh của ba địch thủ, tay hữu đánh chưởng, tay tả phóng chỉ hoặc tay tả đánh chưởng và tay hữu phóng chỉ, giao chuyển liên tục.

Song phương giao thủ qua mười chiêu nữa, trong một diễn biến tài tình, Thanh Liên Ngọc Nữ hét lên một tiếng lớn, xòe bàn tay tả, ép năm ngón sát lại, dùng sóng tay như lưỡi dao chặt vào cánh tay của tên Thiết Vệ bên tả, đồng thời chân nàng đưa ra tung một ngọn cước vào huyệt đan điền của tên Thiết Vệ đứng giữa.

Không chậm trễ, nàng đưa tay hữu phóng năm đạo chỉ phong ngăn chặn chưởng kinh của tên Thiết Vệ bên hữu vừa cuốn tới độ nửa tầm.

Cùng một lúc xuất chiêu công luôn ba địch thủ, bản lĩnh của Thanh Liên Ngọc Nữ kể ra đã luyện đến mức cao độ rồi, nàng hiện tại tiến bộ hơn xưa như trời với vực.

Sự nhận xét của Bát Diện thư sinh rất đúng, nàng thừa sức đối địch với ba tên Địa Sát Thiết Vệ trong Vô Tình cung.

Tuy nhiên, không phải nàng có thể hạ cùng một lúc ba tên dễ dàng.

Thiết Vệ bên hữu thấy chưởng kinh của mình bị hóa giải hấn bỏ luôn thế công đó, trầm cánh tay xuống, đổi cái đích nhắm, thay vì đánh tới hấn phóng chưởng vào hông nàng.

Thiết Vệ bên tả bật cười vang, vội vùng mình xuống thấp, theo chiêu Diệp để Trích đào, đánh thốc từ bên dưới lên trên.

Thiết Vệ đứng giữa hộp không khí, vươn mình hóp ngực đồng thời lách nhẹ thân hình sang bên một tít, vừa đủ tránh ngọn cước của Thanh Liên Ngọc Nữ, đoạn xoay người một vòng, chuyển bộ đến gần nàng, đưa hai tay xòe đủ mười ngón chụp đầu nàng như móng chim ưng.

Đánh ra ba chiêu công địch, là điều dễ làm hơn là hóa giải cùng một lúc ba chiêu của địch từ ba phía đón đến.

Đang thắng thế Thanh Liên Ngọc Nữ trở thành lúng túng.

Bên ngoài quần hùng đều kinh hoảng, lo sợ thay cho nàng. Ai ai cũng cho nàng không thể tránh khỏi cảnh nguy, ai ai cũng chuẩn bị nhảy vào vòng chiến, tiếp trợ nàng.

Nhưng chỉ có Băng Diện Hằng Nga và Triệu Sĩ Nguyên là bình tĩnh như thường. Cả hai biết rõ công lực của Thanh Liên Ngọc Nữ dù có lúng túng nàng vẫn thừa sức phản ứng chuyển nguy thành bại.

Do đó, họ bất động, bất quá họ chú ý hơn một chút, xem thủ pháp và thân pháp của nàng nhanh nhẹn đến độ nào, thế thôi.

Tuy lo ngại cho người trong cánh mình lâm nguy, ngoài cuộc chiến quần hùng thấy thái độ của Băng Diện Hằng Nga và Triệu Sĩ Nguyên bình thản quá, họ cũng nhẹ lo phần nào bởi nếu nóng lòng, là mẹ phải nóng hơn ai hết, nhưng Băng Diện Hằng Nga điềm nhiên được trước cái nguy của con gái, tức nhiên bà đã có chỗ tin tưởng con mình không đến nỗi nào.

Họ chuẩn bị tiếp chiến nhưng rồi họ bỏ ý định đó, chờ xem cuộc diện diễn tiến như thế nào. Nếu nguy cấp lắm họ xông đến cũng chẳng muộn.

Tại cuộc chiến, Thanh Liên Ngọc Nữ chợt hét lên một tiếng to:

- Khá lắm! Ta khen đó!

Đôi vai nàng khê nhích động, không rõ nàng dùng một thân pháp như thế nào, mọi người chỉ thấy mắt nhìn hoa lên, khi mắt hết hoa rồi họ nhìn ra thấy nàng an nhiên vượt ra ngoài vòng vây ác liệt của ba chiêu độc do ba tên Thiết Vệ tung sang.

Thoát ra bên ngoài rồi, như chớp nàng lại nhào trở vào cuộc chiến, xuất chiêu công luôn ba địch thủ cùng một lúc như trước.

Song phương lại trao đổi nhau hơn năm mươi chiêu nữa.

Thanh Liên Ngọc Nữ hiện tại đã là một cao thủ lợi, so với tài nghệ ngày nào nàng còn đội lốt Vô Danh công tử, sự vượt tiến không tưởng tượng nổi. Nếu lấy công lực một Vô Danh công tử đối chọi với bọn Thiết Vệ Địa Sát của Vô Tình cung, dù một tên thôi nàng cũng không thể thủ thắng được, đừng nói là cả ba tên cùng một lúc.

Bọn Thiết Vệ Địa Sát là những tay vô địch trong Vô Tình cung song trên chúng còn có bọn Thiên Cang Kiệt, bọn Thiên Cang Kiệt lại còn kém nhóm Nhị Thập Bát Tú, trên Nhị Thập Bát Tú còn có Thập Tam Bảo, Bát Bá, Tứ Trấn.

Hiểu được như vậy rồi, mới biết thực lực của Vô Tình cũng như thế nào.

Và muốn trừ diệt Vô Tình cũng không phải là một việc dễ làm.

Sở dĩ Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã huấn luyện bọn Nhị Thập Bát Tú, Tam thập lục Thiên Cang, Thất thập nhị Địa Sát là để ứng phó với Long Phụng lệnh chủ trong kỳ ước hẹn hai mươi năm. Còn ra, thì bọn Thập Tam Bảo, Bát Bá, Tứ Trấn đã có từ lâu rồi.

Cuộc đấu giữa Thanh Liên Ngọc Nữ và bọn Thiết Vệ đã kéo dài quá lâu, song phương trao đổi nhau hơn một trăm năm mươi chiêu rồi, dù vậy nàng không tỏ vẻ gì mệt mỏi cả, thủ pháp vẫn nhanh đều, công đúng lúc, thủ đúng dịp, đấu pháp không hề lơ lửng rời rạc.

Đứng bên ngoài, Bát Diện thư sinh Ngô Lương hết sức kinh hãi, thấy ba tên Thiết Vệ Địa Sát cùng hiệp lực với nhau vẫn không thủ thắng nổi trước một Thanh Liên Ngọc Nữ.

Lão không thể tưởng nổi một thiếu nữ trong lứa tuổi đó lại luyện được một công lực cao diệu vô cùng, công lực đó ngang với sự tu vi bằng mấy mươi năm dài của một người cao tuổi.

Lão đã bắt đầu suy nghĩ nhiều...

Phần Băng Diện Hằng Nga Thạch Tịnh Linh thoát tiên bà cũng có ý khinh thường bọn Địa Sát Thiết Vệ, song thấy con gái mình đã học được bí học kỳ công vẫn không thắng nổi ba tên, bà cũng bắt đầu lo sợ, nghĩ rằng bọn Thiên Cang Kiệt và Địa Sát Thiết Vệ sẽ là mối hậu hoạn cho bà, trong công cuộc hủy diệt Vô Tình cũng.

Bà dùng phép truyền âm nhập mật tỏ sự lo ngại với Triệu Sĩ Nguyên:

- Sĩ Nguyên, người có cách gì tiêu diệt bọn mười tám Thiết Vệ kia chăng? Hạ bớt được tên nào hay tên ấy, bớt cho chúng ta một số địch thủ lợi hại sau này...

Tuy có nhận xét là thực lực của Vô Tình cũng đáng khiếp thật, song Triệu Sĩ Nguyên không đồng quan điểm với Băng Diện Hằng Nga, vì khác quan điểm chàng không chủ trương tận diệt số người hiện diện trong cánh địch, bởi lẽ dễ hiểu nhất là chàng không muốn xuất thủ, nếu chàng xuất thủ, họ sẽ biết công lực của chàng đến độ nào, họ sẽ đề phòng. Thà để cho họ đắc ý trong lúc này, chàng lại giữ được bí mật cho mình, khi chàng xuất đầu lộ diện, họ sẽ không kịp trở tay như vậy có lợi hơn.

Chàng đem ý kiến đó tỏ cho Băng Diện Hằng Nga biết. Bà ta tán đồng ngay:

- Được lắm! Được lắm! Ta khen người có cao kiến.

Tại cuộc diện, trận chiến càng phút càng ác liệt.

Đột nhiên Thanh Liên Ngọc Nữ mở rộng thể phản công, bọn Thiết Vệ Địa Sát cảm thấy áp lực càng phút càng gia tăng, chúng đã bắt đầu khó khăn ứng chiến, những chiêu phát ra xuất kém giảm hiệu năng nhiều, dần dần chúng chỉ còn thủ, nhưng thủ cũng vất vả lắm.

Tuy nhiên, chúng vẫn còn duy trì cuộc chiến thêm trong năm mươi chiêu nữa, đến lúc đó, chúng mới cảm thấy cầm chắc cái bại trong tay.

Bát Diện thư sinh đứng bên ngoài hết sức hãi hùng, lão vội hét lớn:

- Cô nương dừng tay lại! Lão phu có việc muốn nói.

Lão gian hoạt vô tướng. Lão thừa hiểu huấn luyện bọn Thất Thập Địa Sát Thiết Vệ là chuẩn bị cho đại cuộc chưa phát động, quyết chẳng bao giờ để cho bọn Địa Sát nhục bại.

Chúng nhục bại trước mắt quần hùng là uy tín của Vô Tình lệnh chủ phải tiêu tan, thỉnh đánh kém giảm, và hiện tại nếu để cuộc đấu kéo dài Thanh Liên Ngọc Nữ sẽ hạ ba tên Địa Sát là cái chắc.

Do đó lão cho ngưng cuộc đấu liền, cốt bảo toàn danh hiện chẳng, có như vậy sau này Vô Tình lệnh chủ mới dấy động mưu đồ được.

Thanh Liên Ngọc Nữ vốn chẳng phải là tay hiếu sát, không cần nương theo thắng thế dồn địch vào tử địa, tạo thêm thâm thù, nàng dừng tay hỏi:

- Thắng bại chưa phân định, tại sao Ngô lão tiên bối lại cho ngưng cuộc đấu?

Ba tên Thiết Vệ đứng thờ ờ, trong khi đó Thanh Liên Ngọc Nữ chỉ hơi thở gấp một chút.

Trông vào tình trạng song phương, quần hùng thấy rõ bên nào bại, bên nào thắng rồi.

Bát Diện thư sinh Ngô Lương không đại gì che đậy chỗ kém của bọn thuộc hạ, lão phải nói thật:

- Công lực của cô nương cao tuyệt, ba tên Địa Sát Thiết Vệ còn lâu lắm mới là địch thủ của cô nương, võ công song phương đã ẩn chứng rõ rệt rồi, cần gì phải đi đến chỗ tử vong mới phân định sự hơn kém. Cuộc tỉ thí như vậy, kể như kết thúc rồi, và phần thắng hiển nhiên về cô nương. Hiện tại chúng ta hãy trở lại vấn đề chánh.

Lão trầm giọng tiếp nói:

- Vấn đề chánh là viên Huyết Ngọc như ý!

Băng Diện Hằng Nga cười nhạt:

- Người tin tưởng đủ sức đoạt viên ngọc quý của ta?

Bát Diện thư sinh bật cười ha hả:

- Đành rằng bọn Địa Sát Thiết Vệ của tiểu đệ không thể thủ thắng trước mặt quần hùng hiện diện nhưng tiểu đệ có lý lẽ riêng, điều quan trọng là viên ngọc phải về tay tiểu đệ!

Tẩu tẩu cứ tin như vậy đi.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh bật cười vang:

- Lão phu chủ hướng tận diệt bọn Địa Sát Thiết Vệ, rồi giết luôn người thử xem còn hy vọng chiếm đoạt được viên ngọc nữa chẳng.

Bát Diện thư sinh lạnh lùng:

- Lão phu không chủ trương dùng võ lực, bởi không cần thiết lắm! Vả lại nếu các vị muốn dùng võ lực đối với lão phu cũng chẳng được nào. Các vị có biết không, hiện tại lão phu đã nắm trong tay số phận của toàn số danh thủ Cái Bang, chỉ cần một tiếng lệnh của lão phu là tất cả đều táng mạng. Nếu các vị không tin xin cứ động thủ. Có điều phạm đã chết rồi, không ai sống lại được. Lão phu tưởng các vị không nên làm một cuộc thử thách quá đáng tiếc.

Quần hùng kinh ngạc, vội kêu lên:

- Người định dùng đệ tử Cái Bang làm áp lực bức bách Lý phu nhân sách thủ viên Huyết Ngọc Như Ý?

Bát Diện thư sinh Ngô Lương cười lạnh:

- Không, lão phu không có ý đó đâu! Các vị dùng hai tiếng sách thủ là sai! Vả lại cho rằng lão phu dùng áp lực, còn sai lầm hơn nữa! Lý phu nhân có quyền làm theo ý muốn của bà, bà muốn ở muốn đi, muốn hòa muốn chiếm tùy bà. Nếu bà muốn đi lão phu sẽ ra lệnh cho thuộc hạ để bà ra đi tự do, không một ai ngăn chặn bà cả! Bà có quyền giữ lấy viên ngọc làm vật báu của bà, và bà cứ tự tiện mang nó đi.

Bang chủ Cái Bang cười cuồng dại:

- Lý phu nhân cứ đi, dù đệ tử Cái Bang có chết hết điều đó cũng không quan hệ, chẳng qua cái số tự nhiên, còn viên Huyết Ngọc Như Ý quyết chẳng nên để rơi vào tay Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã, bởi kiếp vận của vô lâm sẽ vô cùng điên đảo nếu lão ma đầu chiếm được vật đó.

Băng Diện Hằng Nga bình tĩnh nói:

- Nghĩa khí của Châu bang chủ cao vút tận chín tầng mây, thà hy sinh, Bang chủ quyết chẳng để vô lâm rơi vào kiếp vận đen tối, thật là đáng kính, đáng phục vô cùng.

Bà đổi giọng tiếp nói:

- Nhưng Châu Bang chủ phải hiểu, Bát Diện thư sinh là nhân vật như thế nào, giả sử già này tỏ cái ý không chiều cổ đến đệ tử Cái Bang, lão sẽ có một thủ đoạn khác ngay để đối phó sự tình. Đừng tin rằng lão ấy nói thế rồi sẽ giữ như thế, chúng ta sẽ lầm lẫn.

Bà dạy qua Bát Diện thư sinh, nhếch môi điểm một nụ cười khinh bỉ:

- Ngô Lương! Người dám nhận là ta đoán đúng thâm ý người chăng?

Bát Diện thư sinh cười lỳ:

- Tẩu tẩu thông minh, còn ai không biết điều đó? Chẳng dám giấu tẩu tẩu, trừ ra việc tẩu tẩu bằng lòng giao viên ngọc cho tiểu đệ, nếu không thì sự gì đáng tiếc cho Cái Bang sẽ phải xảy đến cho Cái Bang, nhất định không thể tránh khỏi.

Bằng Diện Hằng Nga cau mày, trầm lặng một lúc đoạn thở dài:

- Cứ như thế này, chắc là viên Huyết Ngọc Như Ý phải về tay người rồi!

Bát Diện thư sinh hân hoan ra mặt:

- Tẩu tẩu là người thông minh, có đặc ý song đối với tẩu tẩu, tiểu đệ vẫn khâm phục vô cùng.

Bằng Diện Hằng Nga cười nhạt:

- Cái nhục hôm nay ta luôn luôn ghi nhớ, thiết tưởng người cũng không nên quên bởi có một ngày nào đó, việc cũ thành mới, và chúng ta cần có dịp gặp nhau. Giờ đây người thử nói nghe, người sẽ làm thế nào cho mọi người tin được người?

Bát Diện thư sinh mỉm cười:

- Tẩu tẩu sợ rằng sau khi giao ngọc cho tiểu đệ, tiểu đệ trở mặt không phóng thích đệ tử Cái Bang! Giả sử tiểu đệ nói rằng nếu tiểu đệ phóng thích đệ tử Cái Bang mà tẩu tẩu không chịu giao ngọc thì tẩu tẩu nghĩ như thế nào?

Lão đã không tin người, còn ai tin được lão! Tự nhiên lão phải tỏ ra mình thủ thúc, như vậy mới gây tín nhiệm với người.

Huống chi giết bọn đệ tử Cái Bang, phỏng lão thu hoạch được lợi ích gì? Điều cần yếu là chiếm cho được viên ngọc quý.

Trong trường hợp này, lão phải hành động trước, liệu như lão đánh một canh bạc. Lão lại nghĩ trên giang hồ, chữ tín là điều tối trọng, tất cả những người ở đây đều là những nhân vật gương mẫu có lẽ nào họ dám thất tín.

Tuy nhiên, đã là một con người gian hùng muốn gây một canh bạc, ít nhất lão cũng phải nắm một yếu tố tất thắng, lão chĩnh nghiêm sắc mặt tiếp nói:

- Ngày trước, Long Phụng lệnh chủ hành đạo trên giang hồ, nhờ một chữ tín tạo thanh danh trọng như núi, dù người đã quy ẩn song còn có Thiếu lệnh chủ có mặt tại đây, Thiếu lệnh chủ thừa kế cái chí của lệnh tôn, đủ bảo đảm chữ tín của chư quý vị. Nếu Thiếu lệnh chủ bằng lòng hứa một tiếng, lão phu sẽ ra lệnh phóng thích những đệ tử Cái Bang ngay.

Triệu Sĩ Nguyên bắt buộc phải lên tiếng:

- Các hạ muốn bốn Thiếu lệnh chủ hứa như thế nào?

Bát Diện thư sinh không do dự:

- Bảo đảm Lý phu nhân trao viên ngọc cho lão phu, ngay sau khi lão phu phóng thích các đệ tử Cái Bang.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Sự việc đó không liên quan gì đến bốn phạm Thiếu lệnh chủ, các hạ đừng hy vọng Thiếu lệnh chủ bảo đảm cuộc trao đổi bất đắc dĩ này.

31. Đêm Dài Lắm Mộng

Bát Diện thư sinh giật mình:

- Thiếu lệnh chủ không tin được tư cách của Lý phu nhân à?

Ý của Triệu Sĩ Nguyên hướng về một đường, lão cố diễn ra một nẻo. Lão cố khích nộ Bằng Diện Hằng Nga, nếu không thành trong thâm ý ly gián đối phương.

Lão cố gán cho Triệu Sĩ Nguyên một thái độ mà chàng chẳng bao giờ có, tự nhiên bọn Bang chủ Cái Bang và các vị lão anh hùng đều thấu đáo, và ai ai cũng hiểu là lão sắp giở thói bất lương.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Chỉ vì các hạ quá tin tưởng nơi bốn lệnh chủ khiến bốn lệnh chủ hết sức kinh hoàng không dám tiếp nhận một vinh dự lớn lao.

Bát Diện thư sinh Ngô Lương thoáng đỏ mặt:

- Thiếu lệnh chủ khéo đa nghi.

Dừng lại một giây, lão nghiêng răng tiếp nói:

- Bây giờ chỉ còn có cách là lão phu ở lại đây làm con tin, còn Lý phu nhân trao viên ngọc cho bọn Địa Sát Thiết Vệ mang đi về bốn cung phóng thích các đệ tử Cái Bang khi nào các đệ tử trở lại đây rồi, lão phu sẽ từ biệt. Các vị nghĩ sao?

Bằng Diện Hằng Nga cười nhẹ:

- Người ở lại đây không sợ ta sẽ giết người à?

Bát Diện thư sinh lắc đầu:

- Giả sử ngày trước, chẳng bao giờ lão phu dám liều như thế, song hiện tại tình thế bất đồng. Phu nhân ngày nay nghiễm nhiên là một bậc chánh nhân quân tử, phong độ nghiêm minh, dù cái vẻ chánh nhân quân tử, dù cái phong nghi nghiêm minh đó có giả tạo, nhất định phu nhân không thể hành động kém suy nghĩ. Lão phu tin chắc mình vẫn an toàn.

Bằng Diện Hằng Nga lấy viên ngọc trao cho Châu Nghiêu Văn rồi trầm giọng thốt:

- Trước hết, Châu bang chủ hãy quan sát các vị đệ tử từng người một, khi nào nhận thấy không ai bị chúng làm hề hấn gì, lúc đó hãy trao viên ngọc, rồi Bang chủ trở lại đây. Bang chủ về đến Tổng đàn rồi, chúng sẽ buông thả Ngô Lương không muộn.

Châu Nghiêu Văn tiếp nhận viên Ngọc, dẫn bốn vị trưởng lão cùng đi theo mười tám tên Địa Sát.

Như đã giao kết, Bát Diện thư sinh Ngô Lương ở lại Tổng đàn Cái Bang làm con tin.

Không lâu lắm, Cam Thảo long trung Thư Tiểu Thiên, một trong bốn vị Trưởng lão Cái Bang trở về, báo cáo:

- Bọn đệ tử Cái Bang đều được trả tự do đủ số và không hề bị chúng làm thiệt hại gì.

Bằng Diện Hằng Nga nhìn sang Bát Diện thư sinh gật đầu:

- Người rời Tổng đàn được rồi, không ai quên lời giao kết, làm khó dễ gì người đâu.

Bát Diện thư sinh cười âm trầm:

- Đa tạ phu nhân tặng ngọc! Lão phu cáo từ.

Lão đắc ý bước đi, lão có ngờ đâu là lão đang vớ phải một ảo ảnh.

Hao phí bao nhiêu tâm cơ, công lực để cuối cùng tiếp nhận một phế vật.

Sau khi Bát Diện thư sinh đi khỏi Tổng đàn rồi, các vị chương môn, trưởng giáo các môn phái hiện diện đều lắc đầu thở dài. Họ đã mục kích thủ đoạn tàn độc của Ngô Lương, họ đã có một ấn tượng rõ rệt về hành động của Vô Tình lệnh chủ, họ đã bắt đầu tin tưởng những gì Triệu Sĩ Nguyên tiết lộ với họ vừa rồi.

Trước đó, dù họ không nghi ngờ nhưng lòng tin không được mãnh liệt lắm, giờ thì họ có thể lấy một thái độ vững chắc đối với Vô Tình cung, họ bắt đầu lo ngại cho kiếp vận vô lâm, nếu Vô Tình lệnh chủ thực hiện mộng bá chủ giang hồ, và họ cũng thừa hiểu bất cứ với giá nào Tào Duy Ngã cũng thực hiện dã tâm của lão.

Trong số quần hùng có mặt trước khi Bát Diện thư sinh xuất hiện đã có mấy vị rời khỏi Tổng đàn rồi theo lời thỉnh cầu của Triệu Sĩ Nguyên họ trở về sơn môn để thu xếp cho đệ tử hạ sơn giúp chàng trong công cuộc bảo vệ chánh nghĩa.

Giờ đây, chỉ còn lại Triệu Sĩ Nguyên, Nhất Mục Song Nhân, mẹ con Bằng Diện Hằng Nga cùng Bạch Vân đạo trưởng của phái Võ Đang.

Châu Nghiêu Văn, bang chủ Cái Bang chưa trở về.

Vì Triệu Sĩ Nguyên có ngỏ ý cùng đi với Bạch Vân đạo trưởng Võ Đang sơn, xem tình hình tẩu hỏa nhập ma của chương môn nhân như thế nào. Đạo trưởng ở nán lại chờ chàng, nếu không thì đạo trưởng đã cáo từ cùng một lượt với những vị kia rồi.

Họ cùng thảo luận chương trình ứng phó với Vô Tình lệnh chủ trong tương lai.

Bằng Diện Hằng Nga giao Thanh Liên Ngọc Nữ cho Triệu Sĩ Nguyên để từ đây cả hai cùng sánh bước trên đường hành đạo cho bà rảnh rang lo liệu việc riêng của bà. Dù sao bà vẫn không an lòng về trường hợp của Âm Dương lệnh chủ. Ông ta rời Câu Lậu sơn với một tình trạng bi đát, thương thế trầm trọng cho đến nay không rõ ông đã khôi phục nguyên trạng hay chưa, bà rất lo ngại cho ông.

Bà nhất định phải tìm gặp lão, nếu cần cũng có thể nói lại nghĩa cũ tình xưa và nhân đó bà thuyết phục lão hồi đầu hướng thiện.

Bà ân cần dặn dò đôi bạn trẻ những điều cần thiết đoạn cáo biệt mọi người ra đi.

Triệu Sĩ Nguyên có ý đến Võ Đang, sở dĩ nhiên Thanh Liên Ngọc Nữ cũng phải theo chàng đến nơi đó.

Nhất Mục Song Nhân là con người vô định, đi đâu cũng được thấy Triệu Sĩ Nguyên đi Võ Đang sơn lão cũng xin đi theo, tự nhiên Triệu Sĩ Nguyên rất tán thành.

Bạch Vân đạo trưởng đi trước, Nhất Mục Song Nhân, Triệu Sĩ Nguyên và Thanh Liên Ngọc Nữ theo sau. Trên đường đến Võ Đang sơn có bốn người cùng hiệp đoàn vượt dặm dài.

Họ đi ngày đi đêm nghỉ, họ không gặp điều gì trở ngại dọc đường.

Rồi một hôm họ đến nơi. Họ đến huyện Bảo Khương dựa chân núi Võ Đang.

Nhân những đệ tử trong phái Võ Đang hiểu lầm Triệu Sĩ Nguyên, họ nuôi thù lửa hận đối với chàng rất nặng, nếu bất ngờ đôi bên gặp nhau, hẳn phải xảy ra cuộc xô xát hải hùng.

Do đó Bạch Vân đạo trưởng đề nghị Triệu Sĩ Nguyên nên ở tại Bảo Khương huyện chờ lão, lão lên núi trước tìm lời giải thích cho các đồng đạo thấu đáo sự tình, sau đó lão sẽ cho người xuống núi để thỉnh chàng.

Đạo trưởng còn có một ý nghĩ sâu sa hơn, lão muốn cuộc tiếp rước Triệu Sĩ Nguyên lên núi phải được sắp đặt hết sức long trọng có như vậy mới xứng đáng với thịnh danh một Long Phụng lệnh chủ, có như vậy mới tỏ rõ tác phong trọng khách của phái Võ Đang.

Huyện Bảo Khương nằm sát Võ Đang sơn, do đó phải chịu nhiều ảnh hưởng của phái Võ Đang, tuy không thuộc hẳn trong vòng kiểm soát của phái song người trong phái có mặt tại thành tuyệt không kiếm. Họ có mặt thường, họ có mặt rất đông, thế lực của Võ Đang phái luôn luôn được duy trì, và thế lực đó càng vững chắc. Bất cứ người từ trời phương nào đến Huyện Bảo Khương cũng phải kiên nhường họ, nếu không thì khó tránh được xô xát, và dĩ nhiên phần bại phải về những kẻ từ xa đến, lũ khách luôn luôn kém lợi thế và địa chủ luôn luôn thừa yếu tố bắt buộc mọi người phải tôn trọng quyền uy.

Bọn Nhất Mục Song Nhân, Triệu Sĩ Nguyên, Thanh Liên Ngọc Nữ thuê phòng trọ trong một ngôi khách sạn do một đệ tử tục gia phái Võ Đang khai thác.

Cả ba được tiếp đón một cách nồng hậu, cũng như mọi du khách thuê phòng.

Phòng trọ được sắp xếp làm nhiều dãy, mỗi dãy gồm có ba phòng. Ngoài ra còn có khách sảnh cho từng dãy, tại khách sảnh luôn luôn có gia đồng, tỳ nữ ứng trực chờ sai khiến.

Chủ nhân khách sạn là một lão nhân tác độ lục tuần, thân vóc gầy cao.

Đêm đó tất cả đều ngủ sớm.

Nhưng, đến canh hai đột nhiên Triệu Sĩ Nguyên bừng tỉnh, chàng bị một tiếng động đánh thức, tiếng động đó là một âm thanh truyền đến theo pháp nhập mật:

- Chương môn nhân bốn phái có kính ý thỉnh Thiếu lệnh chủ mật đàm, yêu cầu Thiếu lệnh chủ phải rời khách sạn mà theo hướng Tây Bắc, đến một nơi nào đó sẽ có người hướng chỉ dẫn.

Câu nói lập đi lập lại mấy lần, chừng như người phát âm sợ chàng say ngủ, không thức dậy kịp lúc để đón nhận, nên phải nói mãi nói đến khi nào chàng thu nhận được âm thanh.

Câu nói văng vẳng bên tai chàng một lúc, có lẽ người phát âm đã biết chàng tiếp nhận rồi, nên ngưng bật.

Triệu Sĩ Nguyên do dự, chàng trầm nghĩ:

- Không lẽ Bạch Vân đạo trưởng về đến sơn môn rồi không thể thuyết phục được đồng đạo? Vì không thuyết phục được nên đạo trưởng mới ước hội thăm kín với ta như thế này?

Hừ ta có hảo ý muốn tiếp trợ Võ Đang chống lại kẻ thù của họ, họ lại nghi ngờ ta. Ta muốn giải nan cho chương môn của họ, họ lại định lừa ta! Nếu không thì họ cũng lợi dụng ta. Họ muốn ta hành động mờ ám, muốn làm lu mờ thanh danh của ta.

Tuy nhiên, chàng có sợ gì?

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống giường, mặc y phục vào người, rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Ra khỏi khách sạn, chiếu theo phương hướng do lời truyền âm nhập mật vừa bảo, chàng phóng mình đi về phía Tây Bắc đến chỗ Võ Đang sơn, có một đạo sĩ trung niên nghênh tiếp chàng.

Đạo sĩ hỏi:

- Thí chủ là Triệu thiếu lệnh chủ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phải. Tại hạ là Triệu Sĩ Nguyên.

Đạo sĩ trung niên tiếp nói:

- Xin thí chủ theo bản đạo vào núi.

Đạo sĩ không nói nhiều, thốt xong mấy tiếng vội quay mình đi trước. Triệu Sĩ Nguyên theo sau.

Đạo sĩ đi nhanh, không cần quay lại nhìn xem Triệu Sĩ Nguyên có đi theo hay không, y cứ đi tới, sâu vào núi.

Thần sắc của y hết sức lạnh lùng, vẻ lạnh lùng cố tỏ ra, hơn nữa tự nhiên gia dĩ y lại không nói nhiều, điều đó chứng tỏ y không lấy làm vui thích tiếp đón Triệu Sĩ Nguyên. Việc làm này ngoài chỗ mong muốn của y, y tỏ ra miễn cưỡng vô cùng.

Y miễn cưỡng, y hành động theo một mạng lệnh dĩ nhiên không thể có một hảo ý nào đối với Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên đã thấu đáo tâm trạng của đạo sĩ, chàng cười lạnh, không cần phải gởi chuyện với y làm gì. Dù sao chàng cũng là một lệnh chủ, chàng được liệt ngang hàng với chương môn nhân của y, thì tội gì chàng phải cần đến y?

Cho nên chàng chỉ xem y như kẻ hướng đạo không hơn không kém, mà kẻ hướng đạo có lạnh nhạt với chàng cũng chả sao, miễn là y đừng vô lễ với chàng là được rồi.

Họ đã đi vào một sơn cốc quá hẹp. Hai bên vách đá đứng sừng, cao tận mây, vắng trắng sáng đã leo ngay đỉnh đầu, chiếu xuống lạnh lùng.

Trắng lạnh, cảnh vắng, núi hoang, hai bóng người cảm lạnh, tất cả đều nói lên cảnh tha ma quỷ khí ngột không gian.

Đột nhiên đạo sĩ trung niên dừng chân lại, đoạn thốt:

- Bần đạo không được phép tiến sâu vào cốc, Thiếu lệnh chủ hãy tạm dừng lại đây chờ người đến nghênh tiếp.

Y nghĩ ngợi một chút rồi tiếp:

- Hoặc giả, nếu Thiếu lệnh chủ nóng vào cũng có thể đi một mình.

Dù hoài bảo một võ công huyền diệu, Triệu Sĩ Nguyên cũng cảm thấy ngại ngại khi bước chân đến đây. Ngại ngại chứ không nao núng, bởi chàng chưa có thể lấy một thái độ quyết định. Võ Đang sẽ dành cho chàng cảm nghĩ gì, ác hại hiền? Chàng chưa có thái độ, chàng chưa nghĩ có cách đối phó phó hữu hiệu. Giả sử vào đây biết là mình vào hang cọp, Triệu Sĩ Nguyên chẳng bao giờ sợ hãi.

Nhưng thực sự, ai đã dùng phép truyền âm nhập mật gọi chàng đến đây? Có đúng là Bạch Vân đạo trưởng chăng?

Do đó chàng phải dè dặt.

Theo lời đạo sĩ, chàng phải đứng tại đây chờ đợi, nhưng chờ đợi đến bao giờ? Tại sao chàng không tự mình vào trong ấy? Chàng sợ gì chứ? Họ tốt, chàng đối xử tốt, họ xấu, chàng sẽ trả đũa ngay.

Chàng gọi đạo sĩ trung niên, cười nhẹ hỏi:

- Tại hạ phải vào trong ấy một mình?

Đạo sĩ điềm nhiên:

- Cái đó, tùy thiếu lệnh chủ. Nhưng nếu lệnh chủ không đợi người trong ấy ra kịp, bần đạo xin dùng phép truyền âm gọi họ ra đây đưa đường. Lòng cốc tối quá, xò tay không thấy ngón, thiếu lệnh chủ làm sao đi được?

Triệu Sĩ Nguyên nhướng cao đôi mày, mặt lộ vẻ giận khi thấy đạo sĩ chu mồm toan hú vọng, gọi người trong cốc ra đón. Chàng gằn giọng:

- Không cần.

Rồi chàng phi thân vọt đi liền, không buồn nhìn lại đạo sĩ.

Với công lực của chàng hiện tại, đi trong bóng tối chàng vẫn rõ sự vật như ban ngày, con đường dẫn sâu vào trong phơi lộ trước mắt chàng.

Gió lạnh cứ rít từng cơn, gió luồn vào cốc càng lạnh lùng, với tiếng kêu âm u vi vút...

Lòng cốc dài độ dặm đường, chỉ trong thoáng mắt chàng đã đến tận đầu.

Miệng cốc có trăng rọi, lòng cốc tối đen giờ đây vào đến tận đầu trong bóng trăng lại rọi.

Dưới ánh trăng, Triệu Sĩ Nguyên trông thấy năm đạo sĩ từ chỗ nắp xông ra chặn đầu chàng.

Trong năm đạo sĩ, người đứng đầu tác độ lực tuần, râu dài rất đẹp, dáng dấp rất đạo mạo, còn các đạo sĩ kia đồng tác với nhau, độ trên dưới bốn mươi, mắt sắc hơn điện, tay cầm bảo kiếm, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng.

Lễ nghĩa vi tiên, Triệu Sĩ Nguyên vòng tay hướng sang lão đạo trưởng cung kính thốt:

- Tại hạ, Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên, theo lời mời của chưông môn quý phái đến đây họp nghị!

Năm đạo sĩ kể cả già lẫn trung niên, nghe chàng xưng danh hiệu đều biến sắc.

Bốn đạo sĩ trung niên quắc mắt sáng ngời chừng như họ xúc động mạnh, nên người nào cũng thở gấp.

Có lẽ họ muốn phát tác lắm, song quy củ của Võ Đang phái rất sum nghiêm, không một môn đồ nào dám vọng động khi chưa có lệnh của thượng cấp, và hiện tại thì họ chịu dưới quyền điều khiển của lão đạo trưởng, một vị thuộc hàng sư thúc bá của họ, khi vị đạo trưởng đó chưa có thái độ gì họ phải im lặng.

Họ bất động, họ lại không mở miệng hừ một tiếng, khiến tất cả những phần uất trong lòng họ chỉ biểu lộ lên ánh mắt.

Triệu Sĩ Nguyên đã hiểu, chàng biết Bạch Vân đạo trưởng không thành công trong việc cởi mở sự ngộ nhận. Cho nên, người trong phái Võ Đang vẫn còn nuôi thành kiến đối với chàng.

Chàng biết tình hình nghiêm trọng lắm, nếu sơ hở một chút chẳng những không xóa bỏ được thành kiến cũ mà cái lỗi ngộ nhận càng đào sâu hơn.

Chàng ngưng trọng thần sắc, nhìn đối phương chờ họ tỏ thái độ.

Đạo nhân cao niên lạnh lùng thốt:

- Bần đạo nào đã biết ai truyền âm với thí chủ đến đây, lời nói của thí chủ lấy gì bảo đảm? Có chứng gì cứ thuyết trình để bắt bần đạo quyết định?

Giọng nói của lão đạo không có một điểm thiện cảm chừng như lão không tin chàng là một lệnh chủ. Dù lão có tin đi nữa lão cũng chẳng xem chàng ra quái gì.

Triệu Sĩ Nguyên cảm hận, khê cau đôi mày:

- Chưởng môn nhân quý phái có mật ước với bốn lệnh chủ, nếu đạo trưởng không tin hãy cho người hỏi lại.

Chàng không chịu nêu danh hiệu của người đã truyền âm cho chàng, chàng cũng không xuất trình một tín vật nào.

Lão nhân cười mỉa:

- Chưởng môn nhân hiện giờ đang nhập định không thể làm kinh động đến người được, thí chủ không có tín vật bần đạo làm sao tin được. Bần đạo khuyên thí chủ nên cấp tốc lui ra khỏi sơn cốc trở về nguyên xứ nếu không vì Bạch Vân sư thúc dời thí chủ đến đây nhờ định, bần đạo không để cho thí chủ an nhiên ra về đâu.

Giọng nói của lão càng phút càng ngạo mạn.

Điều đó Triệu Sĩ Nguyên không thể trách được bởi ai ở vào trường hợp của lão đạo cũng phải có thái độ như lão.

Chàng là kẻ thù, chàng đã gây tai hại cho chưởng môn nhân, người ta không khỏi tội chàng để cho chàng được thông thả ra về như vậy chàng còn trách ai với một vài lời vô lễ?

Giả sử người ta đánh chết chàng cũng được như thường, chàng không oán hận được.

Có oán hận chẳng là oán kẻ đã di oan giá họa cho chàng, kẻ đã tạo nên sự nghi ngờ khiến cho phái Võ Đang xem chàng là thủ phạm trong việc chưởng môn nhân tẩu hỏa nhập ma.

Sơn cốc đó nằm về phía hậu Võ Đang sơn, một vùng vừa bí mật vừa trọng yếu.

Từ lúc Nguyên Thông đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang bị tẩu hỏa nhập ma, người được đưa đến nơi này vừa tiện cho đạo trưởng chữa trị vừa tu dưỡng võ công và đạo pháp.

Không phải bất cứ đạo sĩ nào cũng có thể lui tới tại vùng này, chỉ có một số cao thủ luân phiên canh phòng tại đây đến những vị trưởng lão là hạng người có thân phận cực cao cũng không năng lui tới nếu không có việc trọng đại.

Họ sợ làm kinh động chưởng môn nhân thành trở ngại công cuộc chữa trị và tu dưỡng của đạo trưởng.

Người trong phái vốn bị nghiêm cấm hướng hồ người ngoài.

Nếu đạo nhân không chịu tin là chàng tiếp được mật ước của chưởng môn nhân qua phép truyền âm nhập mật, thì đương nhiên chàng phạm vào điều cấm kỵ của phái Võ Đang rồi. Và như vậy chàng khó mà tránh khỏi tử hình, nếu chàng bị họ chế ngự.

Lão đạo dù muốn dù không cũng phải có thái độ lạnh lùng đối với chàng. Nếu còn nể mặt Bạch Vân đạo trưởng, sư thúc của lão, đó là lão còn hiểu lẽ phải lắm.

Nhưng, Triệu Sĩ Nguyên nằm mộng cũng không tưởng được sơn cốc này là cấm địa, chàng cao giọng thốt:

- Bốn lệnh chủ theo mật ước đến đây, người đưa đường còn đứng ở ngoài sơn cốc kia, sự thật là thế đó. Đạo trưởng lại không tin được sao? Nếu đạo trưởng nghi ngờ, xin cho người vào thông báo với Bạch Vân đạo trưởng ngay, Bạch Vân đạo trưởng sẽ xác nhận sự kiện.

Lão đạo sĩ lắc đầu:

- Bạch Vân sư thúc hiện tại không có mặt trong sơn cốc.

Triệu Sĩ Nguyên gần giọng:

- Thì đạo trưởng cứ cho người đi tìm. Có thể Bạch Vân đạo trưởng ở tịnh thất.

Lão đạo sĩ lắc đầu:

- Những đệ tử tại đây, ai cũng có nhiệm vụ cả chứ ai bỏ nhiệm vụ đi nơi khác không được.

Lão dừng lại một chút đoạn tiếp:

- Hiện bây giờ, Bạch Vân sư thúc đang ở tại Tam Ngươn Quán, cách đây khá xa, bản đạo làm thế nào thông báo được.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Như vậy, bốn lệnh chủ không thể nào gặp được chưởng môn nhân rồi.

Vừa lúc đó, có tiếng y phục quét gió rẹt rẹt, một thiếu niên anh tuấn, vận y phục chệt màu tro theo hàng đệ tử tục gia từ nơi cánh rừng gần đó vút bỗng thân hình lên không đáp xuống trước mặt lão đạo sĩ.

Hắn nhìn Triệu Sĩ Nguyên với ánh mắt lạnh lùng, hắn cất giọng lạnh lùng hỏi Triệu Sĩ Nguyên:

- Tôn giá là ai? Từ đâu đến đây gây huyên náo trong sơn cốc. Nếu làm kinh động chưởng môn nhân, tội đó không phải nhỏ đâu.

Triệu Sĩ Nguyên phần hận tràn lòng, cao giọng hỏi:

- Bốn toạ Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên, y ước mà đến, đến rồi lại chẳng để cho bốn tòa được hội kiến chưởng môn nhân, hành động đó nếu không có thâm ý bĩ nhục bốn tòa thì là gì?

Thiếu niên đệ tử tục gia ngẩng mặt lên không bật cười khanh khách:

- Chưởng môn sư huynh bốn phái từ ngày qua đã nhập định đến nay chưa hồi tỉnh, dù là Bạch Vân sư thúc cũng không dám khinh động đến người, Long Phụng lệnh chủ là nhân vật quan trọng như thế nào lại toan đột nhập phá khuấy sự yên tĩnh rất cần của bốn môn?

Thiếu niên đệ tử tục gia chính là người sư đệ trẻ tuổi nhất của chưởng môn nhân phái Võ Đang, hắn họ Châu tên Đăng Giao, nhập phái từ lúc còn thơ ấu, nhờ vậy hắn có đủ thời gian học tập tất cả công phu tuyệt kỹ của phái Võ Đang, võ công của hắn cực cao, những bậc sư huynh của hắn hết sức yêu, hắn nghiêm nhiên trở thành một kiều tử trong toàn phái, nên hành động có phần nào phóng túng.

Tự nhiên, hắn sanh tánh cao ngạo đối với người trong phái bất quá hắn kính nể, chứ chưa hẳn hắn phục tài, thì đối với người ngoài hắn có xem ai ra gì.

Vả lại, dù coi danh Long Phụng lệnh chủ vang dội trên giang hồ, song Triệu Sĩ Nguyên chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên vào trang tuổi của hắn, như vậy hắn có nể nang gì?

Hắn buông lời cao ngạo, hắn có thái độ hống hách là lẽ dĩ nhiên của hạng thiếu niên hiếu thắng.

Tuy nhiên, ngoài cái tánh cao ngạo hần chẳng có một tật xấu nào khác.

Còn lão đạo nhân là vị sư huynh thứ năm của Châu Đăng Giao, đạo hiệu Ngươn Lăng.

Triệu Sĩ Nguyên tuy giận vô cùng, song chàng cố dần lòng, do lời nói của Châu Đăng Giao chàng nghĩ đến ngay hai sự kiện.

Sự kiện thứ nhất là việc chàng tìm đến Võ Đang sơn, Bạch Vân đạo trưởng chưa chánh thức cáo tri chương môn nhân, sự kiện thứ hai là hiện tại chương môn đang bận nhập định không thể dùng pháp truyền âm nhập mật ước hội với chàng.

Hai sự kiện đó vừa phát hiện ra, Triệu Sĩ Nguyên giật mình, chàng không còn nghi ngờ gì nữa, quả thật có kẻ nào đó đang theo dõi chàng, tùy cơ dẫn dụ chàng đến đây, tạo cho chàng thành cái thế cở cộ rất có thể song phương sẽ xung đột với nhau.

Chàng gây thù kết oán với Võ Đang, hay Võ Đang phái quyết chống đối với chàng, song phương đều bất lợi cả, mà kẻ kia ngồi nhàn thủ cái lợi của ngư ông.

Vả lại, nếu chàng trở thành đối địch với phái Võ Đang, rất có thể còn nhiều phái chống đối với chàng, như vậy chàng còn thể nào thực hiện việc lớn lao?

Bất giác chàng sôi giận với bọn đệ tử phái Võ Đang, chàng căm hờn kẻ nào đó đã thi hành thủ đoạn tàn độc dụ chàng vào thế kẹt.

Rồi chàng cũng hận luôn mình sao chẳng dẫn đo suy nghĩ kỹ trước khi đến. Giả sử chàng cáo tri cho Nhất Mục Song Nhân hoặc cùng Thanh Liên Ngọc Nữ hay sự tình, rồi cùng nhau bàn bạc, chàng có thể tránh được một hành động không cách cứu này.

Chàng sôi giận, nhưng thần sắc không biến đổi nhờ chàng có công phu hàm dưỡng rất thâm hậu, gia dĩ chàng tiếp nhận được tuyệt học của Thiên Linh tử, công phu có gia tăng quan trọng, hiện tại chàng trầm tĩnh vô cùng, có thể ví bằng mặt đá, dù gió bão quét qua, mặt đá vẫn không xao dợn.

Chàng lấy thái độ ôn hòa, điểm một nụ cười thốt:

- Nếu quý chương môn nhân nhập định chưa tỉnh còn Bạch Vân đạo trưởng lại ở tại Tam Ngươn quán cách đây khá xa, tại hạ không hy vọng gặp một trong hai vị đó, vậy tại hạ xin cáo từ, mong các vị thứ tội quấy nhiễu đêm nay nhé.

Chàng toan quay mình trở đi.

Đột nhiên từ nơi đỉnh núi cao trên vách có tiếng hú vang dội vọng xuống.

Tiếng hú có vẻ ma quái, khiến người nghe phải rợn mình, kinh khiếp. Tiếp theo tiếng hú có nhiều tiếng động khác rộn rịp, rồi nhiều bóng người hiện ra, những bóng đó đều lao nhanh đến cực trường.

Cùng một lúc những tiếng động vang lên, những bóng người xuất hiện, Châu Đăng Giao hét lớn:

- Hay cho tặc lũ! Người định chạy đi đâu? Đúng là người đến đây định hạ thủ đoạn gì, hiện tại hành tung của người đã bại lộ rồi, đừng mong chạy thoát.

Thanh kiếm trong tay hần chớp lên, thanh kiếm rít gió rẹt rẹt, chém xuống đầu Triệu Sĩ Nguyên.

Trong thoáng mắt, bốn chiêu trong kiếm pháp Thiên Cương đã vèo đến Triệu Sĩ Nguyên.

Là sư đệ thân yêu của chương môn, dĩ nhiên Châu Đăng Giao không phải tay vừa, hần lại xuất thần lực vùng kiếm, thể công của hần phải mãnh liệt vô lường.

Bốn chiêu kiếm tuy cùng xuất phát một lượt, song có đủ áp lực bọc quanh mình Triệu Sĩ Nguyên, phía nào chàng cũng bị tấn công chẳng khác nào do bốn tay kiếm đứng bốn phía công vào.

Khi mình có ý nhường nhịn đối phương lại cố làm già tự nhiên mình phải tự vệ.

Tự vệ trước những chiêu công tàn độc, ác liệt, toàn là những tử chiêu, tức nhiên mình cũng phải gỡ tuyệt học phản ứng, và như vậy là cuộc ác chiến phải khai diễn, hòa khí tiêu tan, vô tình chàng và người trong phái Võ Đang phải rớt vào cạm bẫy của kẻ nào đó.

Dù sao đi nữa, Triệu Sĩ Nguyên cũng thấy hận bọn đệ tử Võ Đang phái, chàng đã hết lời phân giải họ vẫn ngoan cố, không chịu hiểu cho chàng, đã thế còn toan dồn chàng vào cảnh chết.

Chàng trầm nghĩ:

“Họ toàn là những kẻ cuồng vọng hành động hồ đồ, nếu ta không thẳng tay sửa trị họ một lần, quyết chẳng khi nào họ biết kiêng nể ta. Ta không thể mất thanh danh Long Phụng lệnh chủ được.” Triệu Sĩ Nguyên thừa sức dùng tay không bức thoái Châu Đăng Giao, nhưng chàng nghĩ làm như vậy rất khiếm nhã đối với người trong phái Võ Đang, có khác nào chàng sinh cường tự tung tự tác, không xem ai ra gì, dù có phải tự vệ cũng tự vệ một cách kín đáo, vừa phải dừng để cho đối phương tưởng là mình ỷ tài.

Chàng vội lấy chiếc Long Phụng chưởng cầm tay, đợi kiếm địch đến vừa tầm vung Long Phụng chưởng lên, hai vũ khí chạm nhau, bật thành tiếng keng keng.

Vũ khí chạm vũ khí, bên bại không thấy thẹn bằng tay không bức thoái kẻ cầm vũ khí, bởi tay không chế ngự được vũ khí là bản lĩnh song phương quá cách biệt.

Châu Đăng Giao lão đảo đôi chân, lùi lại mấy bước.

Kiểm pháp Thiên Cương rất lợi hại, mỗi lần thi triển trên giang hồ là địch không mất mạng cũng bị thương, nhưng trước một Triệu Sĩ Nguyên, kiếm pháp đó không còn ứng dụng nữa, họ Châu đã xử dụng đúng bốn chiêu, trọn bốn chiêu đều vô ích, hắn còn lùi lại bốn bước. Nếu hắn thi triển đủ tám chiêu ra, hắn phải lùi ít nhất tám bước.

Một sự kiện trên chỗ tường của Châu Đăng Giao, một con người tự phụ vì từ lúc vung thép kiếm ngang dọc trên đời hắn chưa từng bại.

Hiện tại hắn phải lùi mà lùi đến bốn bước, mỗi chiêu đánh ra là bị bức thoái một bước.

Dĩ nhiên hắn không phục, hắn tưởng mình có thể tạo phi thường bất quá cái bại vừa rồi chỉ do một sơ xuất nào đó thành địch nắm được ưu thế.

Hắn xốc lại thanh trường kiếm lướt tới giờ ngay tuyệt kỹ Lục Hạp Di Trần, cũng thuộc kiếm pháp Thiên Cương, nhắm đúng ba mươi sáu yếu huyệt trên người Triệu Sĩ Nguyên công vào.

Triệu Sĩ Nguyên thét to:

- Khá lắm đó!

Thân hình nghiêng quá một bên dường tượng thoái hậu, nhưng thực sự chỉ để nhấn gót xoay người như chiếc vù, Triệu Sĩ Nguyên lướt tới ba bước vẫn với Long Phụng chưởng, tay tả đánh ra thức Cồn Long Khổ Thủ, tay hữu cũng vung một long phụng chưởng tiếp trợ thức đó, chàng ngang nhiên xông xáo giữa vầng kiếm quang của địch.

Long Phụng chưởng và Thiên Cương kiếm lại chạm vào nhau, kiếm chậm lại, kiếm không còn vùn vụt như trước theo vũ thuật, như vậy là vũ khí bị phong tỏa rồi và chẳng sớm thì muộn phải bị địch hạ tại cục trường.

Lần này Châu Đăng Giao dù muốn dù không cũng phải kinh hãi, tánh tự cao tự phụ lắng dịu, hắn phải nhìn nhận đối phương có võ công trên hắn mấy bậc.

Vừa lúc đó sư huynh thứ năm của hắn là Ngương Lăng đạo trưởng bật cười ha hả:

- Quả nhiên Long Phụng lệnh chủ danh bất hư truyền, bản đạo muốn thỉnh giáo lệnh chủ một vài chiêu học thêm cái hay, chắc lệnh chủ không nỡ khước từ.

Lão thốt, song lão không chờ đối phương tỏ thái độ, chỉ chờ cho Châu Đăng Giao dứt kiếm vào vỏ, sở dĩ lão vội tấn công là vì muốn tránh tiếng hai đối một như vậy dù có thắng cũng chẳng vẻ vang gì. Vả lại Võ Đang sơn không có thói cậy đông hiếp cô, cậy mạnh hiếp yếu.

Phái Võ Đang nhờ chủ trương đó mà được giang hồ trọng vọng khí phách của phái, của môn là điều tối quan trọng, trên hắn một tuyệt học do môn phái đó sở cậy.

Nhưng nếu có con mắt sâu xa tất thấy rõ thâm ý của lão đạo nhân. Lão biết rõ Châu Đăng Giao ngán đối phương rồi, ngán mà không dám bỏ cuộc, tiến tới thì không mong thủ thắng, bỏ cuộc thì còn thể diện gì? Hơn nữa không lẽ đứng ỳ ra đó.

Cho nên Ngươn Lăng đạo nhân mới chen vào vụ liên, giúp cho Châu Đăng Giao có một lối thoát. Châu Đăng Giao còn chờ đợi gì mà không tra kiếm vào vỏ để nhường trận cho ngũ sư huynh.

Họ có biết đâu Triệu Sĩ Nguyên hết sức khiêm nhượng, nếu chàng muốn chàng đã đánh rơi kiếm của Châu Đăng Giao rồi, nhưng làm như vậy thì mất mặt các cao thủ của phái Võ Đang quá.

Vì không muốn làm mất mặt họ, chàng khiêm nhượng, chàng chỉ phong tỏa kiếm của địch, bắt buộc địch phải chấm dứt cuộc giao đấu vô lý thôi.

Chàng thấy rõ Châu Đăng Giao đã khiếp, song Ngươn Lăng đạo nhân còn sính tài, chàng buông lỏng họ Châu đoạn day qua đạo nhân điểm một nụ cười nhả nhận thốt:

- Cung kính không bằng được phụng mạng, nếu đạo trưởng muốn thấy trò múa rối của tại hạ, tại hạ phải làm vui mắt của đạo trưởng.

Trong lúc mà Triệu Sĩ Nguyên tiến vào trong sơn cốc có bảy bóng người cùng theo vào.

Dù chàng biết thế vẫn nghĩ là họ ở trong phái Võ Đang, theo dõi chàng để dò xét hành động.

Hiện tại họ cũng có mặt tại cục trường.

Trong khi chàng cùng với Ngươn Lăng đạo nhân sắp sửa xuất thủ võ công, một trong bảy người đó cao giọng gọi chàng:

- Thời cơ cấp bách, một phút trôi qua một phút bỏ phí, lệnh chủ hà tất phải khách sáo với chúng.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, chưa kịp nói gì người đó lao vút vào sâu trong cốc, sáu người kia cấp tốc theo sau.

Châu Đăng Giao sôi giận đùng đùng, hét một tiếng vang như sấm:

- Đứng lại.

Thân pháp của hắn nhanh không tưởng nổi, hắn chỉ vọt nhẹ mình, thanh trường kiếm chưa kịp tra vào vỏ đã chộp lên, thanh kiếm chiếu xuống tên đi đầu.

Bốn tên đệ tử Võ Đang lãnh phần việc ngăn những tên khác.

Song, bốn tên đệ tử mỗi người chỉ có thể ngăn chặn có một tên địch, thừa lại hai tên chúng vọt mình vào trong bóng tối khuất dạng.

Đột nhiên một tiếng rú thảm vang lên dội rền khắp lòng sơn cốc.

Trong một đường kiếm tuyệt luân, Châu Đăng Giao đã kết liễu tánh mạng của tên áo đen bị hắn chặn đầu. Thanh kiếm của hắn còn rõ máu ròng ròng.

Đồng thời gian, Ngươn Lăng đạo trưởng cao giọng thốt:

- Thì ra vị đại lệnh chủ có thỉnh danh chấn động võ lâm chỉ là kẻ đáng khinh đáng鄙, một kẻ tiểu nhân, danh dự của lệnh tôn suốt mấy mươi năm dài sáng chói trên giang hồ bỗng chốc lại bị người làm hoen ố. Bản đạo còn tha thứ người làm sao được nữa.

Triệu Sĩ Nguyên cấp tốc nhảy lùi về phía hậu ba bước, quát to:

- Dừng tay! Tại hạ có lời phân giải...

Vô ích, chàng còn thì giờ đâu phân giải?

Chàng muốn phân giải, dù cho bên cánh Võ Đang phái để cho chàng phân giải, bọn bí mật nào đó cũng không chịu để yên cho chàng phân giải. Tình hình diễn tiến quá nhanh chóng, chàng không còn mong gì xoay chiều cục diện bằng những lý do thỏa đáng.

Hơn mười bóng đen từ ngoài cửa bay vào, trong mười bóng đó có kẻ cao giọng gọi chàng:

- Không cần phân giải chi nữa, lệnh chủ ạ! Cứ giết hết lũ này càng chóng càng hay.

Câu nói đó vừa được buông ra ắt cả câu nói của chàng, chàng quát to. Câu nói buông dứt hơn mười bóng đen biến vào đêm tối.

Dĩ nhiên Châu Đăng Giao phi thân đuổi theo liền.

Ngươi Lăng đạo trưởng lại cao giọng tiếp:

- Ngươi mang theo bao nhiêu người tất cả? Hiện tại chúng đã vào hết trong cốc rồi, ngươi còn muốn phân giải nữa sao? Ngươi sẽ nói gì chứ.

Khẻ nhích động thân hình đạo trưởng lao vút tới.

Triệu Sĩ Nguyên trong một thoáng đã hiểu rõ tình hình, chàng kinh sợ âm mưu thâm độc của kẻ toan hãm hại chàng.

Ngươi Lăng đạo trưởng đã đến bên chàng rồi.

Trong tình thế đó chàng biết làm sao cho ổn? Tự vệ là điều tối trọng, xuất thủ thì lại là điều tối kỵ, chàng phải làm sao?

Chàng né tránh, nhường cho Ngươi Lăng đạo trưởng đánh qua, không xuất thủ ngăn đón.

Nhưng đạo trưởng đã quá giận, có bao giờ chịu bỏ. Hụt một chiêu lão tiếp nối một chiêu khác, lão xoắn tít quanh mình Triệu Sĩ Nguyên, nhất định phải hạ chàng cho kỳ được.

Triệu Sĩ Nguyên cố giữ bình tĩnh, né tránh vừa tìm một biện pháp giải tỏa sự nghi ngờ của lão đạo.

Chính đang lúc chàng hết sức lo ngại, một tiếng quát vang lên to như sấm:

- Hay cho tên mũi trâu! Vô sỉ đến thế là cùng. Lão phu nhất định lấy mạng ngươi.

Từ trên không trung một bóng người lao vút xuống, chân chưa chấm đất, từ tay áo bay ra một đạo tụ phong cuốn đi ào ào nghênh đón thanh trường kiếm của Ngươi Lăng đạo nhân.

Triệu Sĩ Nguyên nghe tiếng quát đã hiểu người sắp đến nơi là ai, rồi không cần trông thấy, chàng thở dài:

- Thế là xong, chẳng còn phương cách gì cứu vãng tình hình.

Người đó chính là Nhất Mục Song Nhân dùng liên hoàn chưởng ngăn chặn đạo nhân, bức thoái đối phương lùi lại đồng thời gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Sĩ Nguyên! cấp tốc xâm nhập vào cốc cứu người, nhanh lên, nếu không chẳng còn kịp nữa.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Cứu ai?

Nhất Mục Song Nhân hét to:

- Bọn đạo sĩ Võ Đang là phường vô sỉ cố dẫn dụ người đến đây rồi thừa cơ cướp Linh cô nương mang về căn cứ, lão phu theo chúng mới gặp người nơi này.

Lần này thì Triệu Sĩ Nguyên không dằn được cơn phần nộ nữa, mặc cho bọn đạo sĩ Võ Đang nghĩ sao thì chàng vọt mình vào sâu trong cốc liền.

Chàng vừa chạy đi vừa suy nghĩ, có thể hai toán người trước đó là những bằng hữu của Nhất Mục Song Nhân gọi đến để tiếp trợ lão, bởi lão giao du rất rộng, nơi nào cũng có bằng hữu, trong một lúc lão có thể động viên hằng chục hằng trăm người.

Chàng chạy được một quãng bỗng nghe có tiếng rú thảm thiết phía trước mặt.

Chàng tăng gia thêm tốc độ, lao vút người đi như mũi tên bắn. Thoáng mắt đã trông thấy hơn mười bóng người, đang hướng về một tòa nhà nhỏ bằng đá. Họ đang công phá vào một tòa nhà đó.

Tiếng rú phát ra từ bên cạnh tòa nhà.

Từng loạt hoa lửa từ dưới đất bay vút lên không, chiếu sáng một góc núi.

Gần đến tòa thạch thất, Triệu Sĩ Nguyên bỗng dừng chân lại, một ý niệm chợt phát sanh.

32. Lưỡng Diện Tam Dao

Chàng nghĩ:

”Công lực của Thanh Liên Ngọc Nữ hiện tại đã chắc gì trong toàn phái Võ Đang có người nào đương cự nổi? Nếu bảo rằng người trong phái Võ Đang cướp nàng thì làm sao chàng lo được. Huống chi từ lúc chàng rời khách sạn đến đây gặp bọn Ngươn Lăng đạo nhân đón chặn, thời gian cũng chẳng bao lâu, làm gì bọn Võ Đang phái thành công nhanh chóng như thế? Ngoài ra nếu đúng là bọn đệ tử Võ Đang có cướp Thanh Liên Ngọc Nữ, chắc chúng không bao giờ mang nàng vào sơn cốc này. Nếu chúng mang vào đây, tại sao chàng không trông thấy.

Do đó chàng do dự chưa dám tiến tới tiếp trợ những người kia.

Dù còn trong lứa tuổi phương cương quyết khí hiếu thắng sinh cường, Triệu Sĩ Nguyên vượt xa hàng đồng niên, tác phong chừng chắc, tâm tánh trầm ổn, cử động điều hòa, nhờ đó chàng tránh được nhiều chuyện đáng tiếc.

Chàng do dự đắn đo một lúc, từ phía sau Nhất Mục Song Nhân đã tới, lão hét lớn:

- Sĩ Nguyên! Tại sao ngươi còn đứng đờ ra đó! Vào đi, vào cứu người đi.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Đơn bá bá! Trong việc Linh muội bị cướp có nhiều mờ ám lắm.

Đơn Minh sôi giận:

- Chính mắt lão phu trông thấy, nhằm lẫn thế nào được, mà ngươi còn hoài nghi.

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh hỏi:

- Đơn bá bá! Bằng vào đâu bá bá cho là Linh muội bị đưa vào trong sơn cốc này?

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh cao giọng:

- Lão phu từ khách sạn thẳng một đường đến đây đến miệng cốc thì mất hút bọn chúng, nếu k không bị đưa vào cốc a bị đưa đến nơi nào nữa?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tiểu đệ có mặt tại đây lâu lắm rồi, chẳng hề thấy Linh muội bị ai đưa đến cả.

Nhất Mục Song Nhân có phần lảng dụi phần nộ:

- Thế là kỳ quái thật.

Triệu Sĩ Nguyên bắt đầu tỏ bày cái sự nghi ngờ của mình:

- À, Đơn bá bá, có hai toán người vào đây trước bá bá, có phải là bằng hữu của bá bá chẳng.

Nhất Mục Song Nhân giật mình bật cười cuồng dại:

- Bằng hữu của lão phu? Lão phu ước hẹn người trợ chiến? Liệu bọn Võ Đang đạo sĩ có đáng cho lão phu làm cái việc đó chẳng? Lão phu ngán gì bọn họ lại phải đi viện, dẫn người đến đây tiếp tay.

Lão không chờ cho Triệu Sĩ Nguyên đáp toan dậm chân chạy tới.

Triệu Sĩ Nguyên biết rõ lão chỉ đến đây có một mình, còn bọn kia là những người nào chàng không thể hiểu nổi, dù sao bọn người đó là một nhóm thứ ba rồi chàng nhớ lại sự nghi ngờ của chàng có một lực lượng thứ ba theo dõi chàng thực hiện mưu đồ ly gián giữa chàng và Võ Đang phái.

Chàng gọi Nhất Mục Song Nhân, đưa tay chỉ về phía ngôi nhà đá, nơi hiện có bóng người dao động nói:

- Đơn bá bá nhìn xem, hai toán người vào đây trước bá bá họ đang bao vây công phá ngôi nhà đá đó.

Nhất Mục Song Nhân đưa con mắt duy nhất nhìn theo tay chàng chỉ, giật mình sửng sốt.

Triệu Sĩ Nguyên tóm lượt ý của chàng, tỏ bày cho Nhất Mục Song Nhân biết, đoạn thốt:

- Sự việc đêm nay đã rõ rệt lắm rồi, có kẻ thừa gian tạo điều ly gián, bắt Linh muội giá họa di oan cho Võ Đang sơn, và việc đêm nay có liên quan đến cái hoạ tẩu hỏa nhập ma của chưởng môn nhân Võ Đang, mà việc chưởng môn Võ Đang bị tẩu hỏa nhập ma, chúng lại giá họa cho Tiểu diệt! Dù muốn dù không giữa tiểu diệt và Võ Đang phải phải có sự hiềm khích, nếu chẳng khéo dàn xếp cái hổ chia rẽ sẽ càng ngày càng được đào sâu để kẻ ấy ngồi trên hưởng lợi.

Nhất Mục Song Nhân tỉnh ngộ:

- Bọn đó có võ công cao cực mới đủ sức bắt được Linh nhi, có điều lão phu lấy làm lạ tại sao chúng không hạ thủ đoạn đối với lão phu, chừng như chúng còn lưu thân tình chưa nỡ dứt tuyệt, có lẽ chúng không bắt luôn lão phu là chúng hy vọng lão phu sẽ tìm người báo hung tin gây cảm phẫn cho người, khiến người hướng về bọn đạo sĩ phái Võ Đang sanh sự.

Một khi động thủ với nhau rồi, mầm chia rẽ đã gieo, sự chia rẽ càng ngày càng lớn mạnh, chúng chỉ ngồi chờ một trong hai con hổ ngã gục, rồi thanh toán nốt con hổ còn lại rất dễ dàng. Thật hiểm độc. Tàn độc thiệt.

Lão bật cười to, tiếp nổi:

- Người khá lắm đó, khám phá được âm mưu của chúng, mình sẽ tránh được biết bao nhiêu rắc rối tai hại? Bây giờ chúng ta tìm gặp Bạch Vân đạo trưởng giải bày cho lão ấy hiểu sự tình để ngăn chặn những việc đáng tiếc lúc chưa có gì xảy ra.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Hiện tại tiểu diệt không thể đi được.

Nhất Mục Song Nhân trừng con mắt duy nhất:

- Võ Đang phái đang hiểu lầm chúng ta, chẳng những một việc mà có đến mấy việc nữa, chẳng hạn như sự tình đêm nay người không chịu giải thích cho họ hiểu để kịp thời cứu vãn trường hợp, thế có nghĩa là gì?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Đơn bá bá nhìn kia, liệu bọn đệ tử phái Võ Đang còn giữ được tòa nhà đá độ bao lâu nữa?

Nhất Mục Song Nhân quan sát cục diện một lúc đoạn thốt:

- Nếu đám cao thủ Võ Đang không đến kịp, tòa nhà đá sẽ bị bọn này hạ là cái chắc.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Vậy thì bá bá và tiểu đệ nên giải cứu cho chưởng môn nhân Võ Đang trước rồi việc gì hãy tính sau.

Nhất Mục Song Nhân cau mày:

- Người tưởng bọn đạo sĩ Võ Đang sẽ dùng lễ đối chúng ta à? Người dựa vào đâu dám hy vọng họ dành cảm tình cho chúng ta.

Vừa lúc đó, hơn mười bóng người lao vút đến trước tòa nhà bằng đá.

Chúng hiệp với bọn trước cùng công phá tòa nhà.

Đối với số người trước, bọn Võ Đang còn không đủ sức chống cự, giờ có thêm viện trợ, bọn đệ tử đó làm sao duy trì lâu hơn để chờ phe nhà đến cứu giải.

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra tình thế cấp bách quá, hấp tấp thốt:

- Dù thế nào đi nữa, chúng ta không thể điềm nhiên đứng nhìn người thọ họa, giả sử họ có hiểu lầm mặc họ, tiểu diệt cứ lẽ phải mà làm, sau này còn có công đạo xét cho, họ sẽ có dịp hiểu cho.

Chàng hú một tiếng dài, tung mình bỗng lên cao, nghiêng đà lao vút tới cục trường.

Đồng thời Nhất Mục Song Nhân hét to:

- Bọn cuồng đồ đáng hận. Hãy buông vũ khí nhận tội trước mặt lão phu ngay.

Lão đã theo sát Triệu Sĩ Nguyên.

Một già một trẻ vừa xuất hiện, đoàn người bao vây quanh nhà đá lập tức tản ra hai bên rồi tất cả đều hô to:

- Lệnh chủ đã đến! Lệnh chủ đã đến, chúng ta hãy ngăn chặn khắp nơi đừng để bọn đạo sĩ Vô Đang xông vào cốc. Phải liều chết giúp đại sự của lệnh chủ chóng thành tựu.

Chúng làm như chúng là thuộc hạ của Triệu Sĩ Nguyên, chúng đến đây là do lệnh của Triệu Sĩ Nguyên, dù cho bọn đạo sĩ Vô Đang có sáng suốt thế nào, trong phút giây bất thần này cũng phải tin tưởng sự tình.

Triệu Sĩ Nguyên và Nhất Mục Song Nhân sôi giận cùng hiển lộng thần oai, trong thoáng mắt đã đánh bại mấy tên, chúng mang thương tích lùi lại nhường chỗ cho đồng bọn lướt tới.

Chừng như chúng đã được lệnh làm con thiêu thân đã tạo một chứng minh dã tâm của Triệu Sĩ Nguyên cho bọn đạo sĩ của phái Vô Đang phải tin quyết là chàng có thâm ác ý đối với Vô Đang phái.

Cho nên có mấy tên bị chàng và Đơn Minh đánh thất điên bát đảo rồi mà những tên khác vẫn không tản ra cứ lướt tới, lướt tới không phải để giao đấu mà chỉ để chào mừng rồi chịu cho chàng và lão nhân đánh, mặc tình đánh.

Khi tất cả đều tiếp nhận mỗi người một trận đòn chúng mới tản ra, chúng làm như hết sức tuân theo quy củ, có tội phải đền cái tội, đây là tội không phá nổi nhà bằng đá, chịu hình phạt rồi chúng mới chạy đi.

Là những nhân vật có tư cách, Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên thấy chúng bỏ chạy vòng vây quanh tòa nhà đá được giải tỏa, cả hai không đuổi theo họ mà đi thẳng đến tòa nhà đó.

Trước cửa tòa nhà bằng đá có bốn lão đạo sĩ, lão nào cũng bị thương hoặc nặng hoặc nhẹ song nặng nhẹ như thế nào bốn lão cũng không còn sức lực chiến đấu, chỉ đứng nguyên tại chỗ, cổ thủ đợi chờ tiếp viện.

Tình trạng của họ hết sức thê thảm.

Họ trông thấy Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên đến gần, một lão hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Từ trong tòa nhà đá ba bóng người lao vút ra họp nhau lại đủ số bảy người, dàn thành một trận thế Thất Tinh Kiếm rất lợi hại của phái Vô Đang.

Trận Thất Tinh Kiếm lập nay trước cửa ngăn chặn Nhất Mục Song Nhân và Triệu Sĩ Nguyên, mà họ tưởng là đồng bọn với những kẻ đã xuất thủ và công kích họ trước đó.

Vào thời kỳ đó trên giang hồ mỗi khi Vô Đang phái gặp đại địch tất phải dùng Thất Tinh Kiếm trận, và khi dùng đến trận pháp đó họ thủ thắng dễ dàng.

Nhờ trận pháp Thất Tinh Kiếm, Vô Đang phái giữ vững được thanh danh bao nhiêu năm qua, cũng như phái Thiếu Lâm dựa vào La Hán trận mà cũng cố địa vị.

Vừa rồi nhờ trận pháp đó họ mới giữ nổi quân bình cuộc chiến trước bọn cao thủ, nếu không thì tòa nhà đá đó đã đổ vỡ và những gì ở trong ngôi nhà đã bị chúng hủy diệt cả người lẫn vật.

Trong ba người vừa ra ngoài họp nhau thành kiếm trận có cả Châu Đăng Giao, chỉ có hắn là trẻ tuổi nhất còn sáu vị kia người nào cũng vạo trạc ngũ tuần.

Trông thấy Châu Đăng Giao, Triệu Sĩ Nguyên giật mình cảm thấy trường hợp càng thêm khó khăn.

Trong một thoáng chàng nhận ra nếu không dùng thủ đoạn chắc chắn chàng không thể cứu vãng tình thế ít nhất chàng cũng phải tự vệ có tự vệ an toàn rồi sẽ tính đến việc giải thích những nỗi nghi ngờ.

Châu Đăng Giao đã trông thấy chàng, hấn hét to:

- Triệu Sĩ Nguyên! Lòng dạ của ngươi đã quá rõ rệt, ngươi đừng mong dùng lời xảo trá toan lừa gạt ai nữa cả hãy vào trận nạp mình cho bọn ta.

Nhất Mục Song Nhân bước tới một bước chặn ngang trước mặt Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Châu lão bát! Ngươi có nhận ra lão phu chăng?

Châu Đăng Giao cười lớn:

- Nhận ra với không nhận ra có quan hệ gì? Rất tiếc ngươi sống được bao nhiêu năm dài rồi, vậy mà ngày cuối cuộc đời không được toàn vẹn thân và danh! Thân ngươi phải cùng gục ngã với tên tiểu tử kia, danh ngươi sẽ hoen ố, từ đây giang hồ nhắc đến một tên lão gian hùng! Hừ, hận thay cho Võ Đang phái chúng ta, giao du với một tên lão đại gian hùng.

Vốn tính nóng nảy Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh có bao giờ tiêu hóa nổi những lời vô lễ như thế?

Nhưng đã tự đặt cho mình sứ mạng cởi mở những sự nghi ngờ của Võ Đang phái đối với Triệu Sĩ Nguyên, Nhất Mục Song Nhân bắt buộc phải dần cơn giận, bình tĩnh thốt:

- Ngươi cho rằng bọn ta là đồng đảng với chúng phải không?

Châu Đăng Giao rùn vai:

- Sự tình đã như thế đó ngươi còn phân biện nữa à? Ta khuyên ngươi đừng nuôi mộng ở đây, không ai là trẻ nít, những cường ngôn xảo ngữ không có hiệu lực gì cả.

Nhất Mục Song Nhân bật cười ha hả:

- Vừa rồi tại chúng ta đã đánh chúng gây thương tích cho chúng không phải ngươi chẳng trông thấy sao?

Châu Đăng Giao bĩu môi:

- Thấy là một việc, nghe lại là một việc khác! Cái thấy không khuất lấp được cái nghe!

Ta đã nghe chúng nói những gì với các ngươi, còn như cái thấy thì bất quá chỉ là một sự dàn cảnh thì cái thấy đó đâu có nghĩa gì đối với ta.

Nhất Mục Song Nhân trừng con mắt duy nhất, trong ánh mắt có tia lửa đỏ chiếu ngời, lão nhìn sững Châu Đăng Giao một lúc đoạn bật cười lớn, dứt tràng cười lão trầm gương mặt thở dài:

- Nhị sư huynh Ngươn Thanh đạo trưởng của ngươi hiện tại ở đâu?

Châu Đăng Giao buông giọng:

- Trong tòa thạch thất.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh trầm giọng:

- Ngươi gọi lão ta ra đây, ta có việc cần nói với lão.

Châu Đăng Giao hừ một tiếng:

- Đâu có dễ dàng như vậy? Nếu ngươi phá được kiếm trận Thất Tinh của ta thì nhị sư huynh ta ra tiếp ngươi ngay.

Thất Châu Đăng Giao ngoan cố quá độ, Nhất Mục Song Nhân nóng nảy, vội đề tụ chân khí, truyền qua âm thanh gọi lớn:

- Ngươn Thanh đạo trưởng ở đâu? Sao không ra đây hội diện với lão phu.

Âm thanh của lão phải vọng vào thạch thất là cái chắc, nhưng bên trong thạch thất vẫn im lìm, chẳng một ai đáp lại.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười lớn:

- Đơn bá bá, nếu người ta muốn đối thoại với bá bá hẳn phải xuất hiện, người ta không xuất hiện dĩ nhiên là không muốn đối thoại đó.

Rồi chàng hướng sang Châu Đăng Giao, lạnh lùng thốt:

- Từ lâu từng nghe kiếm trận Thất Tinh của quý phái lợi hại phi thường, tại hạ hằng ao ước được dịp mục kích tận tường, đêm nay dịp đó đã đến, tại hạ không thể bỏ qua, xin lãnh giáo cái huyền diệu của kiếm trận đó!

Bằng những bước chân cương quyết, chàng tiến vào trận kiếm.

Đơn Minh hét lớn:

- Sĩ Nguyên! Đã biết là có sự nhầm lẫn, so người còn hành động cực đoan?

Day đầu lại, Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười đáp:

- Có đi đến cực đoan mới thoát nhanh ra ngoài vòng nhầm lẫn. Bá bá yên chí, tiểu diệt đã có chủ trương.

Đơn Minh muốn nói gì đó lại thôi.

Tuy nhiên, lão không tin tưởng là Triệu Sĩ Nguyên có chủ trương thích đáng. Lão thở dài chuyển sang ý khác:

- Thất Tinh Kiếm trận lợi hại phi thường, khách giang hồ không ai không ngán. Huống chi trận thế lại do toàn cao thủ Võ Đang trấn giữ! Người phải cẩn thận.

Lão thừa hiểu chàng có thực tài, song lại sợ chàng ỷ tài, khinh địch mà phải thất bại.

Chàng vào trận, lão lo ngại vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên trấn an lão:

- Tiểu diệt hiểu! Bá bá yên tâm.

Đồng thời gian, chàng rút đôi vũ khí, thủ sẵn nơi tay.

Đôi vũ khí đó là Long Đản và Phụng chưởng.

Thấy Triệu Sĩ Nguyên vào trận, Châu Đăng Giao biến sắc, không tưởng là chàng can đảm đến độ đó. Chí khí thái dương của hắn biến mất.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Châu đại hiệp! Tại hạ muốn xuất thủ đây!

Châu Đăng Giao ngưng trọng thần sắc:

- Lệnh chủ không phải đắn đo gì cả, muốn xuất thủ cứ xuất thủ.

Triệu Sĩ Nguyên hú khê một tiếng, Đản vung, Chưởng vung, nhưng đồng thời công kích cả Nhật Nguyệt, một tả, một hữu đánh tới.

Long Đản chiếu thẳng đến Châu Đăng Giao, Phụng chưởng nhằm một đạo trưởng ôm gậy.

Chàng đánh chậm, song kinh khí phát huy ào ào, cái oai thế kinh hồn.

Châu Đăng Giao lập tức phát động ám hiệu, thế trận chuyển biến liền.

Bóng người dao động như hoa chao trước gió, người dao động kiếm phải dao động theo, kiếm chớp trập trùng tạo nên cái khí lạnh rợn người.

Châu Đăng Giao và lão đạo trưởng chẳng rõ rút đi từ lúc nào, nhường chỗ cho hai đạo nhân khác tiến lên, nghênh đón thế công của Triệu Sĩ Nguyên.

Thế là thế trận đã khai triển rồi.

Kiểm khí tạo nên một áp lực nặng nề, Triệu Sĩ Nguyên nghiêm nhiên trở thành trung tâm điểm cho bao nhiêu người dồn áp lực đến.

Trong áp lực đó, chàng phải vừa công vừa thủ, nếu chàng không nhờ sự tiếp trợ của Huyết Ngọc Quỳnh Trương do Thiên Linh Tử tặng ngày nào thì chắc chắn là chàng phải bại.

Thất Tinh kiếm trận có ba lợi điểm, phát huy kiếm khí, cương khí, tạo áp lực vừa mạnh mà cũng vừa liên lạc không có một sơ hở nhỏ như chiếc áo da trời, ngoài ra một người công sáu người thủ, luân phiên nhau như xa luân chiến pháp.

Trước ba lợi điểm mạnh, kín đáo, liên hoàn, Triệu Sĩ Nguyên vẫn thừa sức tung hoành ngang dọc.

Ở đây trận thế chỉ do bảy người trấn đóng các cương vị theo chốt, nên có cái tên là Thất Tinh Đơn Ngươn.

Thất Tinh kiếm trận còn nhiều bốn pháp, như Song Ngươn do mười bốn người lập thành, Tam Ngươn do hai mươi một người, đến Thất Ngươn do bốn mươi chín người đảm trách.

Sở dĩ Châu Đăng Giao nghĩ rằng Triệu Sĩ Nguyên chẳng có tài nghệ cao siêu cho lắm, nên hấn mới lập trận Đơn Ngươn, và hấn tin chắc trận thế vây hãm đối phương dễ dàng.

Không ngờ Triệu Sĩ Nguyên vào trận như vào chỗ không người, thành ra Châu Đăng Giao vô cùng kinh sợ.

Bảy cao thủ Võ Đang hiệp lực, cái lực lượng đó phải kinh hồn, dù cho ba vị lệnh chủ đương thời cũng bị áp đảo như thường.

Thế mà họ chẳng làm gì nổi Triệu Sĩ Nguyên.

Châu Đăng Giao hút vọng một tiếng lớn.

Các đạo nhân thủ trận lập tức gia tăng công lực, trận thế chuyển biến, bây giờ chỉ thấy kiếm quang chứ chẳng thấy bóng người.

Và bao nhiêu vầng kiếm quang kết tinh lại, bao bọc Triệu Sĩ Nguyên vào giữa.

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh ứng phó, tránh phung phí công lực, cốt duy trì tình thế một lúc lâu, chàng định ninh phải có lúc một người nào đó trong số bảy người phải thấm mệt, thủ liên hoàn mất chắc chẻ ngay.

Đúng như chàng dự đoán, qua một lúc lâu, đối phương để lộ rời rạc thấy rõ.

Không chậm trễ, chàng quật khởi thế công thật sự, đồng thời quát lớn:

- Bốn lệnh chủ mời các vị nằm xuống hết.

Chàng trụ bộ, đứng vững như Thái Sơn, vận công phát xuất một đạo kinh lực vô cùng uy mãnh, đạo kinh lực lan rộng nhanh chóng.

Bảy đạo nhân bỗng có cảm giác như có bàn tay vô hình nâng nhẹ thân thể, thế tấn mất hẳn, hơn nửa kinh lực của Triệu Sĩ Nguyên lan ra, dồn bức họ làm cho thân hình họ chao chao, họ chập choạng lùi lại, đồng thời thanh kiếm nơi tay mỗi người như nặng hơn.

Cuối cùng họ chịu không nổi áp lực của kinh đạo do Triệu Sĩ Nguyên phát xuất, tất cả đều ngã xuống.

Bởi chẳng phải là một cuộc thanh toán hận thù, Triệu Sĩ Nguyên không vận dụng toàn năng lực, chàng sợ làm tổn thương đối phương, nên có nương tình phần nào.

Họ ngã xuống, bất quá họ kiệt sức trước áp lực của đối phương, chứ chẳng ai thọ thương cả.

Đơn Minh chưa rõ thực trạng vội trách:

- Tại sao người đánh nặng tay thế?

Triệu Sĩ Nguyên thu dần và chưởng về rồi đáp:

- Họ đâu có thọ thương, bá bá! Họ chỉ kiệt sức thôi, trong chốc lát họ phục hồi công lực như thường.

Đoạn chàng bảo:

- Bá bá đứng thủ tại cửa này, đừng cho bất cứ ai vào cả.

Rồi chàng tiến qua vụng cửa đó.

Đơn Minh gật đầu:

- Người yên chí hành sự.

Lão bước đến, chắn lối oai nghiêm như thiên thần.

Châu Đăng Giao hét lên một tiếng, hùng hổ chạy tới. Đơn Minh hét:

- Đứng lại.

Hắn bắt chặp, cứ vùng kiếm chém.

Đơn Minh cười nhạt:

- Người định ném cái khổ như các đạo nhân kia phải không?

Lão vận dụng kinh lực đẩy mạnh Châu Đăng Giao dội trở lại.

Biết là không làm sao qua lọt, Châu Đăng Giao vẫn liều.

Hắn vận dụng toàn lực, dồn vào thanh kiếm, xuất phát một chiêu trí mạng.

Đơn Minh cười lạnh:

- Châu Đăng Giao! Sao người không nghĩ kỹ? Giả như Triệu Sĩ Nguyên có ác ý đối với chưởng môn sư huynh của người, dù bây giờ người có vào thạch thất đi nữa, liệu có kịp không?

Dừng lại một chút, lão trầm giọng tiếp:

- Ta khuyên người nên bình tĩnh và nhẫn nại, tuyệt đối không được vọng động! Cãi lời ta, ta quát lên một tiếng, là Triệu Sĩ Nguyên sát hại chưởng môn liền.

Châu Đăng Giao không biết làm sao hơn, đành phải thu hồi thanh kiếm, phân tán công lực, lộ vẻ thảm não như muốn khóc.

Hắn thốt:

- Nếu các vị đừng làm gì thương tổn đến chưởng môn sư huynh thì tại hạ sẽ tuân theo mọi sự phân phó của các vị.

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Phải chi người thông cảm cái hảo ý của chúng ta sớm hơn thì đâu có đến nỗi có những xung đột nhỏ nhen xảy ra, làm mất thì giờ quý báu?

Châu Đăng Giao thoáng đỏ mặt nhưng vẫn còn căm hận Đơn Minh.

Bọn gian tế đã lui rồi, bỗng kéo nhau trở lại, ồ ạt tấn công, quyết xông vào thạch thất.

Đơn Minh chợt sanh một ý niệm, bảo Châu Đăng Giao:

- Người hãy lập lại trận pháp Thất Tinh án ngữ trước cửa thạch thất, đừng để cho bất cứ bọn nào bén mảng đến gần.

Châu Đăng Giao chưa hiểu rõ dụng tâm của lão, vội hỏi:

- Dùng biện pháp để ngăn chặn ai?

Đơn Minh không muốn giải thích dài dòng, gắt:

- Ta bảo làm sao người hãy làm như vậy, nếu chậm trễ người sẽ chịu hậu quả đấy.

Châu Đăng Giao lập tức vùng kiếm lên, ra lệnh cho các đạo nhân vừa tỉnh lại, tái lập trận pháp.

Trận pháp vừa lập xong, là bọn gian tế cũng đến nơi.

Song phương động thủ ngay, tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hét la tạo thành một cuộc náo nhiệt, chấn động cả sơn cốc.

Bọn gian tể càng phút càng kéo tới rất đông, khiến cho bọn Châu Đăng Giao phải dốc toàn lực đối phó.

Nhưng bọn gian tể dù có đông, dù có khí thế mãnh cũng chẳng làm sao xung phá nổi trận pháp tân kỳ của phái Võ Đang.

Vào tên nào là tên đó bị đánh bật trở lại.

Qua một lúc lâu, chúng thấy không có hy vọng áp đảo nổi đối phương, nếu kéo dài cuộc đấu thì chuốc lấy thảm bại chứ chẳng ích gì.

Không lâu lắm một toán người nữa kéo đến.

Châu Đăng Giao vọt mình tới chặn liền.

Người đi đầu kêu lên:

- Châu sư diệt! Bạch Vân sư thúc đây mà!

Châu Đăng Giao bất thành linh ngã xuống, các đạo nhân trong trận cũng ngã theo.

Thì ra họ tận dụng chân người, họ đã kiệt sức lắm rồi, bất quá nhờ tiềm lực giúp họ chi trì với bọn gian tể, bây giờ chẳng còn ai gượng nổi nữa, họ phải ngã.

Bạch Vân đạo trưởng đến nơi, thấy Đơn Minh đứng chắn nơi cửa toan hỏi.

Đơn Minh đã thét lên:

- Đứng lại đó! Không ai được vào thạch thất! Nếu các người vọng động, chưởng môn các người sẽ mất mạng đấy.

Bạch Vân đạo trưởng kinh ngạc sững sờ mấy phút, đoạn hỏi:

- Việc gì đã xảy ra, Đơn huynh?

Châu Đăng Giao cổ gượng cất tiếng đáp thay lão:

- Chưởng môn đang bị họ uy hiếp bên trong thạch thất đó, Bạch Vân sư thúc.

Đoạn hắn kêu lên:

- Mình làm sao bây giờ, sư thúc?

Bạch Vân đạo trưởng biến sắc, chỉ tay về hướng Đơn Minh, buông giọng căm hờn:

- Hay! Hay lắm! Bần đạo đã đưa lang sói về tận nhà để nạp thịt người thân cho lang sói.

Đơn Minh chớp con mắt duy nhất:

- Bây giờ các người muốn nói gì cứ nói, nói cho hả đi! Sau sẽ rõ! Ta nhất định chẳng để một ai bước vào thạch thất khi chưa đến lúc.

33. Ý Tốt Của Người

Triệu Sĩ Nguyên vừa vào bên trong cửa, bỗng có tiếng quát khê:

- Ai?

Triệu Sĩ Nguyên đáp nhanh:

- Tại hạ là Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên.

Tiếp theo đó có tiếng lách cách vang lên rồi nhiều vật gì bay rào rào trong không gian.

Triệu Sĩ Nguyên đã thủ sẵn Long Đản và Phụng Chưởng nơi tay lập tức vung lên.

Bao nhiêu kim châm đều bị chàng thi triển môn công Hoá Thiết Thành Tư, hấp dẫn tất cả.

Nhưng đợt ám khí này giải trừ, nhiều đợt khác tiếp nối.

Như thế này thì biết đến bao giờ mới hết ám khí? Và chẳng lẽ chàng phải đứng đó mãi để làm một tấm bia.

Một ý niệm chợt phát sanh, chàng lạng mình xuống nền.

Bây giờ mắt chàng đã quen với bóng tối.

Chàng thấy nơi giữa nhà có hai người ngồi xếp bằng tròn, đưa cao bốn tay, lòng bàn tay chỏi vào nhau.

Họ đang dụng công, và đã đến lúc cực kỳ nghiêm trọng.

Ngoài xa xa có ba người nữa, mỗi người đứng một góc, chính ba người này vận dụng cơ quan phát xuất kim châm.

Đương nhiên họ thấy rõ chàng, trước khi chàng thấy họ.

Khi chàng lạng mình xuống, cơ quan ngưng chuyển động liền, ám khí ngưng bay ra.

Một người trong bọn thở dài thốt:

- Vì sự tình quan hệ trọng đại đến sanh mạng chương môn bốn phái, bắt buộc bọn bản đạo phải dùng đến thủ đoạn phi thường, đối phó với thí chủ.

Đạo nhân bước tới.

Định ninh là Triệu Sĩ Nguyên trúng châm ngã nhào chứ làm gì biết được chính chàng lạng người, đạo nhân định trước hết điểm vào huyết Quan Ngươn của chàng, rồi sau đó sẽ rút mấy mũi châm ra khỏi mình chàng.

Nằm dưới nền, theo dõi cử động của đạo nhân, Triệu Sĩ Nguyên thâm phục Võ Đang phái không mất tác phong của một phái võ chân chánh. Dù rằng hiện tại, các đạo nhân có giở thủ đoạn kém quang minh với chàng, điều đó nghĩ không đáng trách bởi họ bị dồn vào trường hợp chẳng đáng dừng.

Đạo nhân chưa cúi mình xuống, lập tức chàng đưa tay phải phóng ra một đạo chỉ phong, điểm trúng đạo nhân bên góc hữu, đồng thời gian, chàng vụt đứng lên dùng tay tả điểm nhanh vào người đạo nhân định điểm huyết chàng.

Tiếp theo đó chàng hốt đạo nhân ấy quăng mạnh về đạo nhân thứ ba, đứng nơi góc tả, dĩ nhiên chàng có tính toán phải quăng cách nào cho đạo nhân này va chạm vào yếu huyết của đạo nhân kia.

Thế là trong thoáng mắt, chàng chế ngự đủ ba người đang ngồi.

Đoạn chàng lướt tới trung ương, nơi có hai người đang ngồi.

Chợt từ nơi góc nhà trong cùng một đạo nhân nữa lướt tới, đồng thời hỏi:

- Thí chủ muốn làm gì?

Đạo nhân đó xuất chương tấn công liền.

Triệu Sĩ Nguyên né tránh, nhanh chân vòng qua phía sau lưng chương môn.

Chàng ngồi xuống, đặt bàn tay hữu vào lưng chương môn, cao giọng thốt:

- Nếu đạo trưởng loạn động, thì đừng trách bốn lệnh chủ hạ độc thủ với quý chương môn.

Đạo nhân đó giật mình, đứng dậy liền.

Đồng thời lão cất giọng căm hờn, hỏi:

- Bốn phái với thí chủ vốn chẳng từng đi lại, song phương không hề có cừ oán chi với nhau, tại sao thí chủ mấy lượt rồi tìm cách hãm hại chương môn bốn phái?

Đã có sẵn chủ trương, Triệu Sĩ Nguyên không chịu tỏ lộ ngay cái thiện ý của chàng, mà lại vờ hung ác đáp:

- Bốn lệnh chủ cao húng thế nào là hành động như thế ấy, cần gì phải có oán có thù?

Đạo nhân đó trở mắt, sững sờ. Làm gì lão nghĩ nổi là một người hại một người chỉ vì cao hứng thôi, chứ chẳng cần có thù có oán?

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ bảo luôn:

- Muốn giữ an toàn cho quý chưởng môn, đạo trưởng hãy ngồi xuống rồi tự điểm huyệt mình, để mặc cho bốn lệnh chủ làm gì thì làm đối với quý chưởng môn.

Đạo nhân do dự một chút song thấy không thể cưỡng lời, đành ngồi xuống tự điểm huyệt.

Nhưng lão nghĩ nếu vâng lời như thế chẳng hóa ra lão hèn nhát quá sao? Bị người bức bách, không thể làm gì được thì thà chết còn hơn.

Lão đưa tay lên định điểm vào huyệt Thất Khảm, một tử huyệt trên thân thể con người.

Triệu Sĩ Nguyên hét lên:

- Nếu đạo trưởng liều mạng, bốn lệnh chủ hạ sát quý chưởng môn ngay.

Đạo nhân trầm giọng:

- Bần đạo không nỡ nhìn bốn môn thọ hại nên định quyền sinh. Nếu thí chủ không có ác ý thì muốn hạ nhục bần đạo cách nào bần đạo cũng cam tâm, miễn sao bốn chưởng môn được an toàn thì thôi.

Triệu Sĩ Nguyên quát:

- Đừng nói dài dòng, hãy tự điểm vào những huyệt Tam Lý, Thiên Kiều, Địa Cơ và Tứ Hải gấp.

Đạo nhân sợ nguy hại cho chưởng môn, bắt buộc phải vâng lời.

Triệu Sĩ Nguyên liền vận dụng chân khí, phát âm nhỏ như tiếng cánh ve, thốt với chưởng môn và đạo nhân đối diện chưởng môn:

- Xin hại vị tạm thời đình chỉ vận công, nghe bốn lệnh chủ nói đây.

Lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, chưởng môn nhân phái Võ Đang phải vào tuyết cốc phía sau núi tịnh dưỡng, thường ngày hành công để trị chứng tê bại nửa thân mình.

Ngờ đâu, sự tình bị bại lộ, kẻ gian đã mấy phen tìm đến, toan hạ thủ đoạn kết liễu mạng sống của lão.

Vốn ngại phiền nhiễu, nên tìm chốn thanh tịnh mà trị bệnh, kẻ gian lại làm kinh động mấy lượt, thành ra chứng bệnh gia tăng, nhị sư đệ là Ngươn Thanh đạo trưởng phải dùng nội lực truyền sang chưởng môn, bất chấp hậu quả cho chính mình.

Thà rằng lão hy sinh, mà chưởng môn được lành bệnh thì đó là điều đại hạnh cho toàn phái.

Triệu Sĩ Nguyên vào thạch thất đúng lúc Ngươn Thanh đạo trưởng truyền công lực cho chưởng môn.

Và chính là lúc cuộc hành công đến giai đoạn cực kỳ nghiêm trọng.

Chàng gọi làm cả hai giật mình.

Trước đó, đứng ra cả hai phải giật mình qua cuộc xô xát giữa chàng và bốn đạo nhân.

Song, họ hành công đến mức độ “Vong ngã” rồi, họ quên mình luôn nên những tiếng động đó không gây ảnh hưởng tai hại.

Bây giờ chàng gọi lại dùng ngươn khí theo pháp cách không chạm huyệt Bách Hội của họ.

Ngươn khí của chàng truyền vào làm nhiễu loạn chân khí của họ cả hai bị phân khai liền.

Cũng may, Triệu Sĩ Nguyên hết sức dè dặt, nếu chàng vận dụng ngươn khí mạnh hơn thì họ phải thọ thương.

Bốn bàn tay của hai đạo trưởng vừa rời ra, Triệu Sĩ Nguyên lập tức điểm huyệt luân Ngươn Thanh, và chưởng môn nhân Ngươn Thông đạo trưởng thì chàng không hề chạm đến.

Tuy không cử động được, Ngươn Thông đạo trưởng vẫn còn lý trí sáng suốt như thường.

Lão trầm giọng hỏi:

- Triệu thí chủ chế ngự tất cả mọi người, hẳn phải có dụng ý, chẳng hay thí chủ muốn gì?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình.

Chàng nghĩ theo khẩu khí của chương môn thì chẳng phải đây là lần thứ nhất lão gặp chàng.

Nhưng nào phải song phương có gặp nhau thật sự đâu.

Chẳng qua các người gây nên cảnh tẩu hỏa nhập ma cho lão cải dạng giống chàng.

Bỗng chàng nảy sinh cái ý liều, nhân cái lầm này, tạo cho lão luôn cái lầm khác, chàng điểm nụ cười lạnh đáp:

- Bỗng lệnh chủ có một việc muốn thương lượng với chương môn, song không muốn bất cứ ai dự thính.

Ngươi Thông đạo nhân chỉnh sắc mặt:

- Bỗng tòa bình sanh không hề thương lượng bất cứ sự bí mật nào với bất kỳ ai.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Tại hạ hỏi, là muốn lưu lại cho đạo trưởng một thể diện, chứ thật ra đạo trưởng không có chấp nhận hay không chấp nhận cũng thể thôi.

Ngươi Thông đạo trưởng thoáng giật mình:

- Thí chủ muốn xâm phạm danh dự của bỗng tòa?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Trái lại mới đúng đạo trưởng ạ! Bởi, tại hạ muốn bảo vệ danh dự của đạo trưởng, cũng như thanh danh của quý phái.

Về khổ sở hiện nơi gương mặt của lão đạo sĩ, lão thốt:

- Cái hảo ý của Triệu thí chủ, bỗng tòa không tiếp nhận nổi rồi. Bây giờ thí chủ muốn nói gì cứ nói. Bởi bỗng tòa không muốn nghe thí chủ vẫn nói như thường, trước sau gì cũng nói, thà nói gấp đi khỏi phí thời gian dàn cảnh.

Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười, đoạn tiếp:

- Đạo trưởng trao tín vật chương môn cho tại hạ, rồi vào viện trưởng lão mà sống nốt chuỗi ngày tàn. Tín vật đó, tại hạ sẽ chọn người tiếp nhận. Tại hạ bảo đảm là điều kiện này, nếu đạo trưởng tuân hành thì danh dự của đạo trưởng sẽ được bảo vệ muôn đời.

Người Thông đạo trưởng nhướng cao đôi mày:

- Thí chủ tưởng rằng bỗng tòa tiếc mạng sống, bán rẻ môn phái à?

Rồi, niềm phẫn nộ bốc cao, lão gần giọng tiếp:

- Thí chủ đánh giá nhân cách của bỗng tòa quá thấp.

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Đạo trưởng yên trí, chẳng phải người ngoài kế vị đạo trưởng đâu mà sợ mất môn phái.

Người kế vị đạo trưởng chính là một đệ tử của quý phái đó. Mà cũng là người mà đạo trưởng hằng quý mến nhất. Nhất định hẳn không làm cho đạo trưởng thất vọng đâu.

Ngươi Thông đạo trưởng trầm lặng một lúc lâu:

- Thí chủ thử nói cho nghe, người đó là ai?

Triệu Sĩ Nguyên trịnh trọng buông từng tiếng:

- Châu Đằng Giao!

Chàng chú hết tinh thần theo dõi diễn biến nơi gương mặt của lão đạo sĩ.

Ngươn Thông rung động toàn thân thấy rõ.

Lão lặng người, suy tư một lúc, đoạn lẩm nhẩm:

- Có thể là hấn sao? Hấn bán rẻ bốn phái?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tại hạ chọn người rất đúng chứ?

Ngươn Thông đạo trưởng mất sự bình tĩnh ngay.

Lòng ngực của lão phập phồng, chứng tỏ lão đang bị xúc động mạnh.

Lão thốt:

- Bốn tòa phải diện đối diện, nghe hấn giải thích như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Đạo trưởng khỏi phải hỏi. Tại hạ chỉ cần đơn cử một vài việc, chứng minh sự trung thành của Châu Đăng Giao đối với tại hạ.

Vốn mến Châu Đăng Giao, quyết tâm đào tạo hấn thành tay hữu dụng, hơn nữa lão đạo trưởng đặt trọn kỳ vọng nơi hấn, và từ lâu có ý chọn hấn làm người kế vị ở ngôi chưởng môn, thay cho lão sau này.

Thì hôm nay, khi chưa có bằng chứng cụ thể khi nào lão tin được lời Triệu Sĩ Nguyên.

Lão nhìn chàng một lúc, đoạn hỏi:

- Thí chủ đơn cử việc gì?

Triệu Sĩ Nguyên hỏi lại:

- Trong trường hợp nào, đạo trưởng lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma?

Ngươn Thông đạo trưởng cảm hận:

- Chứ không phải do thí chủ có hành động quỷ quái?

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Đạo trưởng không tưởng ra là làm gì có cái tẩu xảo lạ lùng, tại hạ biết đúng lúc đạo trưởng vận khí sang giai đoạn nghiêm trọng mà đến.

Ngươn Thông trầm ngâm một lúc rồi thốt:

- Thí chủ có quyền nói những gì muốn nói, song bốn tòa thấy khó tin được là Đăng Giao sư đệ bội phản bốn tòa.

Triệu Sĩ Nguyên bĩu môi:

- Đạo trưởng tin người sư đệ đó quá chừng.

Bên ngoài, tiếng hét của Châu Đăng Giao vang lên nghe rất rõ ràng, đồng thời tiếng vũ khí chạm nhau soang soảng.

Đúng là đang có cuộc sát phạt nhau, và Châu Đăng Giao có dự phần.

Sự thật thì Châu Đăng Giao đang phát tiết tất cả niềm phần hận lên đầu bọn gian tể vừa trở lại.

Triệu Sĩ Nguyên nghĩ ra một kết.

Chàng cười lạnh, thốt:

- Đạo trưởng nghe kia! Chẳng phải là lệnh sư đệ đang làm cái việc bán lương tâm đó sao?

Châu Đăng Giao thủ tại cửa thạch thất mà cũng không thọ thương, tại sao Triệu Sĩ Nguyên lại lọt vào trong một cách an toàn và dễ dàng.

Dù cho Triệu Sĩ Nguyên có đột nhập trong lúc hấn bất ngờ đi nữa, thì khi hay ra, hấn cũng phải chạy theo chàng vào trong chứ?

Cớ sao hấn không đuổi theo mà còn ở bên ngoài giao chiến? Hấn giao chiến với ai?

Với bốn môn đệ tử?

Nghi vấn bỗng chốc đã thành hình nơi tâm tư Ngươn Thông đạo trưởng.

Từ chỗ hoài nghi Châu Đăng Giao đến việc tin tưởng Triệu Sĩ Nguyên, bất giác đạo nhân thất vọng, rồi từ thất vọng lão chuyển sang phần uất, niềm phần uất dâng cao, lão hét lên:

- Tức chết bốn toà đi thôi.

Một tiếng hô vang lên, máu tươi từ miệng Ngươn Thông đạo nhân vọt ra thành vòi, vòi máu bắn đi rất xa.

Như vậy là đạo nhân sôi giận cực độ.

Triệu Sĩ Nguyên nhảy qua một bên tránh vòi máu của Ngươn Thông đạo nhân, rồi đảo bộ bước tới cạnh lão, điểm vào huyết thất khảm trên mình lão.

Huyết Thất Khảm là một trong mười hai tử huyết, ai bị điểm trúng là cầm như mất mạng.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên điểm vào huyết đó, một luồng khí lạnh theo ngón tay truyền vào mình đạo nhân, nén ngay hỏa khí đang bốc lên.

Đồng thời, Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Hay lắm! Mửa được búng máu đó là cầm như đạo trưởng uống được một phương thuốc thần, đạo trưởng đã qua cơn nguy rồi, bây giờ chỉ còn vận công điều tức, trong khoảnh khắc đạo trưởng sẽ khôi phục nguyên trạng. Tại hạ xin trợ giúp đạo trưởng.

Thốt xong, chàng ngồi xuống, đặt tay nơi lưng đạo nhân, truyền dương khí sang mình lão.

Đối với ai khác thì trường hợp tẩu hỏa nhập ma cầm như vô ứng, song đối với chàng thì vấn đề không còn là khó khăn nữa.

Một phần chàng nhờ mẹ là Nữ Oa Đà Cổ Mộ Liên truyền tất cả sở đắc về y học, phần khác nhờ Thiên Linh Tử tặng chàng viên thuốc Bách Biến Hòa hiệp đơn, cho nên chàng thừa năng lực chữa trị cho Ngươn Thông đạo nhân.

Đêm dần dần qua, ngày bắt đầu trở về trên vạn vật.

Triệu Sĩ Nguyên thu công, buông tay xuống, điểm một nụ cười hỏi:

- Lão tiền bối nghe trong người ra sao?

Ngươn Thông đạo nhân đứng lên đáp:

- Bần đạo nghe khoan khoái như thường! Đa tạ thiếu hiệp hảo tâm tiếp trợ.

Lão nhìn chăm chú Triệu Sĩ Nguyên, một lúc lâu hỏi:

- Thiếu hiệp đã hành động như thế này là có dụng tâm gì?

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh đáp:

- Việc đó xin lão tiền bối hãy thư thả cho tại hạ giải bày sau. Trước hết tại hạ xin lão tiền bối tha thứ cho hành động của tại hạ trong đêm vừa qua.

Ngươn Thông đạo nhân bật cười ha hả:

- Bần đạo nào dám phiền trách gì thiếu hiệp. Trái lại, còn mang ơn trọng thiếu hiệp là khác.

Triệu Sĩ Nguyên giữ tròn lễ độ:

- Tiền bối thông cảm như vậy tại hạ hết sức cảm kích.

Chàng dừng một chút đoạn tiếp:

- Về dụng tâm của tại hạ, nếu tại hạ tự phân trần thì chừng như có cái vẻ tự đề cao cá nhân. Cho nên, tại hạ xin lão tiền bối hãy hỏi nơi Bạch Vân đạo trưởng.

Ngươn Thông đạo trưởng trầm lặng một chút, gật đầu rồi lẩm nhẩm:

- Còn tệ sư đệ họ Châu...

Triệu Sĩ Nguyên chận lời:

- Toàn là chuyện bịa đặt. Bất quá tại hạ kích thích lão tiền bối để chữa trị thương thế cho lão tiền bối. Xin lão tiền bối bỏ qua đi.

Ngươn Thông cau mày:

- Nhưng những người đó...

Triệu Sĩ Nguyên lại chận:

- Vì tại hạ cần áp dụng một phương pháp đặt biệt để chữa trị cho lão tiền bối, sợ các vị đó gây náo động mà thành ra hỏng việc, nên tại hạ bắt buộc phải hạ thủ, tạm thời chế ngự họ.

Chàng hoành tay, dùng pháp cách không giải huyết cho cả bốn người.

Sau đó chàng cùng Ngươn Thông ra khỏi thạch thất.

Trong sơn cốc nhỏ hẹp, đệ tử phái Võ Đang đứng chặt, Châu Đằng Giao có mặt trong số đó thấy Ngươn Thông đạo nhân bước ra, hết sức mừng rỡ, reo lên một tiếng, chạy tới nghênh đón.

Triệu Sĩ Nguyên gọi hân:

- Châu đại hiệp! Bây giờ thì chắc là Châu đại hiệp lượng thứ cho tiểu đệ rồi chứ?

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh cầu nhào:

- Sĩ Nguyên! Người lừa cả ta nữa, đáng trách đó.

Bạch Vân đạo trưởng thở phào, hướng sang Triệu Sĩ Nguyên, thốt mấy lời cảm tạ.

Ngờ đâu vừa lúc đó một tràng cười lạnh vang lên, truyền đến tai Triệu Sĩ Nguyên.

Lập tức chàng tung bổng người lên không, vọt đi về hướng phát xuất ra tràng cười.

Nơi phát ra tràng cười ở trên cao, muốn lên đó chàng phải theo vách núi, vách đứng khó lên vô cùng, lại không có lối đi, chàng phải nhờ thuật khinh công tuyệt đỉnh nhảy từ mô đá tiến lên, chỉ trong thoáng mắt, chàng đã mất dạng bên trên đầu vách đá.

Trước thân pháp cực kỳ linh diệu của Triệu Sĩ Nguyên, mọi người hiện diện đều sửng sờ.

Ai ai cũng thán phục chàng.

34. Mượn Dao Giết Người

Mấy lúc sau này, Triệu Sĩ Nguyên tiến bộ phi thường, võ công đã đạt đến mức thượng thừa, chàng không kém gì các vị lão tiền bối.

Nội lực gia tăng quan trọng, gia dĩ càng đánh càng hăng, chân ngươn càng phát sanh dồi dào, chẳng khác nào con thuyền đã cao mực nước lại mỗi lúc mỗi lên cao, thành ra thuyền được nâng lên mãi mãi.

Bọn người trong lòng cốc kinh khiếp cực độ trước khí thế mãnh liệt của chàng.

Ai ai cũng ngậy người ra nhìn chàng, chốc chốc lại thở dài tỏ niềm thâm phục.

Không phải Triệu Sĩ Nguyên háo thắng, muốn sinh tài trước đám đông để được tiếng khen.

Chỉ vì chàng nhận ra tiếng cười đó rất quen thuộc. Nếu biết được người phát ra tiếng cười, là cầm chắc biết được Thanh Liên Ngọc Nữ hạ lạc nơi nào.

Chàng nghĩ rằng chỉ có giọng cười quen thuộc đó cung cấp tin tức cho chàng thôi.

Giọng cười đó, từ nơi vách núi phát ra. Chàng nóng gập người nên bất chấp mọi trở ngại, dù là trở ngại giết người.

Rồi chàng giả thuật khinh công lướt đi, trong nháy mắt, chàng đã lên tận đỉnh.

Nơi đỉnh có một thân cây thấp, nhưng tàn rất rộng, nhánh không chênh lên, mà lại sà ngang ra, tạo thành một chiếc tán to, bên dưới chiếc tán là một khoảng đất trống, bình thản.

Thái dương vừa lên, chiếu từ phía dưới, khoảng đất trống còn mờ, nhưng tàn cây được soi rõ.

Nơi tàng cây đó, có một mảnh giấy đỏ.

Nhưng mảnh giấy kia nói gì? Chàng bước tới, vận khí đưa tay ra hút mảnh giấy vào tay, đọc:

“Vào ngày rằm tháng này, tại Kim Đảnh Sơn, lễ định hôn của các con bọn tại hạ là Duy Kỳ và Linh Nhi, sẽ được cử hành, mong các hạ đến dự mừng cho hai trẻ.” Bên dưới mảnh giấy có tên của Tào Duy Ngã và Thạch Tịnh Linh.

Nơi góc dưới mảnh giấy, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã có ghi thêm mấy dòng chữ:

“Cái tình của như nữ, và cái ước hẹn của bậc quân tử là lẽ riêng biệt, khinh trọng quá rõ ràng, không thể chọn cái khinh mà xem thường cái trọng, cũng không thể hỗn hợp hai lẽ thành một. Lão phu mong các hạ còn giữ phong độ quân tử trong cách xử thế! Dù sao ngày đính hôn của đôi trẻ, các hạ cũng cố gắng đến chung vui với lão phu! Ha ha! Ha ha!” Triệu Sĩ Nguyên biết ngay Tào Duy Ngã muốn hí lộng chàng.

Bất giác cơn giận bốc bùng, đập hai tay vào nhau, mảnh giấy nát vụn.

Chàng chỉ tay về cội tung trước mặt, rít qua cằm hờn:

- Lão quỷ! Sẽ có ngày bốn lệnh chủ cho lão chết không đất chôn xác!

Chàng đánh ra một chưởng.

Chưởng phong vút đi, hốt tron những mảnh giấy vụn cuốn theo chưởng phong chạm vào thân cây, tàng cây rộng rung chuyển âm âm.

Những mảnh giấy vụn cắm phập vào thân cây mất dạng.

Công lực đó, quả là phi phạm. Nếu ai không nhìn tận mắt, chỉ nghe kể thôi, hẳn phải cho là chuyện hoang đường.

Vừa lúc ấy có tiếng y phục phất gió, vang lên phía sau lưng.

Chàng quay nhanh mình lại, hét:

- Ai? Lập tức hiện thân đối thoại với ta! Nếu còn làm trò quỷ ẩn mặt mãi thì chớ trách ta vô tình.

Chàng đang phân nộ cực độ, không có cách nào phát tiết, vô phúc cho ai gặp chàng trong phút giây này.

Người chưa xuất hiện, âm thanh đã vang lên. Âm thanh đó chính là Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh.

Lão vừa cười vừa mắng:

- Ai làm cho tiểu tử bực tức đến đổi mất bình tĩnh, buông lời bất nhã thế?

Câu nói vừa dứt, lão đến nơi liền.

Theo sau lão còn có mấy vị tiền bối khác.

Những vị đó là Ngươn Thông đạo trưởng, chưởng môn Võ Đang cùng với Bạch Vân đạo trưởng, Châu Đằng Giao.

Triệu Sĩ Nguyên bối rối gượng cười đáp:

- Tại hạ cứ tưởng là ai! Không ngờ lại chính là các vị!

Ngươn Thông chân nhân cất tiếng trước:

- Thiếu lệnh chủ có cái tâm sáng như nhật nguyệt, hăng biếu dương nghĩa khí cao vút tận trời cao, bốn phía cảm kích vô cùng, từ bao lâu nay bản đạo hăng ước mong có dịp được bái kiến, giờ đây dịp đó đã đến, không thể bỏ qua, vậy xin Thiếu lệnh chủ vui lòng đến bốn phía trước cho hàng đệ tử chiêm ngưỡng tôn nhan, sau chỉ giáo mấy điều hữu ích.

Vì bận lo nghĩ về mảnh giấy của Tào Duy Ngã lưu lại, Triệu Sĩ Nguyên đâu có cái hứng đến Võ Đang phải làm khách?

Chàng cau mày, định từ khước lời mời, song chưa kịp nói gì, Châu Đằng Giao đã đến bên cạnh chàng, vòng tay thi lễ cung kính thốt:

- Nếu thiếu lệnh chủ không khinh kẻ bất tài, thì Châu Đằng Giao này tha thiết ước mong thiếu lệnh chủ hạ cố kết giao để tại hạ được thời thường học hỏi.

Triệu Sĩ Nguyên thừa hiểu Châu Đằng Giao tuy còn nhỏ tuổi, song có thân phận rất cao trong phái Võ Đang, bởi ỷ tài nên khó tránh được cái ngông cuồng khinh mạn.

Trong tương lai, với kinh nghiệm giang hồ, y sẽ là một nhân vật quan trọng, trụ cột của võ lâm.

Nếu cần có viện thủ trong công cuộc chống đối Vô tình lệnh chủ Tào Duy Ngã, chàng còn tìm đâu ra người hơn Châu Đằng Giao.

Chàng chưa tỏ lộ ý muốn, đối tượng đã tự hiểu rồi, dĩ nhiên chàng phải hân hoan.

Chàng bật cười lớn đáp:

- Nếu Châu bằng hữu có nhiệt tình thì tại hạ hân hạnh biết bao!

Đoạn bước tới, chàng nắm tay Châu Đằng Giao xiết mạnh.

Nhất Mục Song Nhân cười vang:

- Hay! Hay quá! Châu Đằng Giao! Người chưa phải là đối thủ của lão phu, thế mà chẳng bao giờ người tỏ lộ sự khâm phục đối với lão phu, giờ đây người lại khâm phục một người khác?

Châu Đằng Giao cười xòa, Triệu Sĩ Nguyên cũng cao hứng vô cùng.

Mãn sự kết giao, song khó khăn vì lời mời của Ngươn Thông đạo trưởng, Triệu Sĩ Nguyên thở dài thốt:

- Châu huynh và tại hạ mới gặp nhau, song tình thâm hậu tự muôn đời, đáng lẽ ra tại hạ phải lưu lại một vài hôm cùng Châu huynh đàm đạo cho thỏa niềm khát vọng, song...

Châu Đằng Giao thất vọng:

- Không lẽ Triệu huynh chẳng thể nán lại một hôm, hoặc nửa ngày.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc:

- Trước khi quyết định, tiểu đệ có thể hỏi một việc chăng?

Châu Đằng Giao nghiêm trọng:

- Triệu huynh có điều chi thắc mắc?

Nhất Mục Song Nhân chen vào:

- Vợ chưa cưới của người ta đang bị bọn đầu ma quần thúc tự nhiên người ta phải thắc mắc chứ!

Châu Đằng Giao kinh hãi, vội buông tay Triệu Sĩ Nguyên rồi hấp tấp hỏi:

- Có việc như vậy à?

Ngươn Thông chân nhân và Bạch Vân đạo trưởng cùng giật mình. Cả hai niệm phật hiệu liên tiếp mấy lượt.

Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười:

- Chuyện chẳng đáng gì, các vị không quan tâm lắm!

Rồi chàng hỏi:

- Từ đây đến Kim Đảnh Sơn phải mất bao nhiêu ngày đường?

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh hỏi lại:

- Kim Đảnh Sơn nào? Thuộc vùng Nga Mi hay vùng Quý Châu?

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Thế ra có đến hai Kim Đảnh Sơn! Nga My Kim Đảnh là đất cấm của Nga My phái, chắc Vô Tình lệnh chủ không chọn nơi đó đâu! Hẳn là Quý Châu Kim Đảnh rồi.

Chàng đáp:

- Kim Đảnh Sơn của vùng Quý Châu!

Nhất Mục Song Nhân đáp:

- Bằng vào đôi chân của lão phu thì từ đây đến đó phải mất mười ngày. Ai có thuật khinh công cao hơn có thể rút ngắn thời gian và ngược lại, hẳn không thể nào trong vòng mười hôm mà đến nơi được.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Còn như đến Kim Đảnh sơn thuộc vùng Nga My, thì trong một ngày thôi, người sẽ tới nơi!

Lão tỏ ra hết sức chu đáo, dù Triệu Sĩ Nguyên muốn biết một, lão giải thích hai, để tùy chàng định liệu.

Chàng trầm ngâm phục lão hết sức tế nhị, lại hỏi tiếp:

- Từ Kim Đảnh Sơn Nga My đến Kim Đảnh Sơn Quý Châu phải mất bao nhiêu ngày?

Nhất Mục Song Nhân đáp:

- Độ bốn năm hôm.

Triệu Sĩ Nguyên trầm tính, từ đây chàng đi Nga My rồi trở lại Quý Châu, bắt quá mất nửa tháng, như vậy chàng còn thừa năm ngày.

Giả như chàng có nấn ná ở đâu đó vài hôm cũng còn thừa cho chàng ba hôm.

Chàng thở phào, hướng qua Ngươn Thông chân nhân thốt:

- Chưởng môn nhân có chân tình với tại hạ như vậy, nếu tại hạ bất tuân, thì thành ra bất kính, như vậy tại hạ phải ở lại quý sơn một đôi ngày để nghe lời vàng tiếng ngọc!

Ngươn Thông đạo nhân hân hoan ra mặt:

- Thiếu lệnh chủ chấp nhận là chẳng khác nào ban bố cho bốn phái một vinh hạnh lớn lao.

Lão dạy qua Châu Đăng Giao bảo:

- Bát sư đệ về trước, sắp đặt cuộc tiếp tân, bốn tòa và thiếu lệnh chủ đến sau!

Châu Đăng Giao lãnh lệnh đi liền.

Ngươn Thông đưa Triệu Sĩ Nguyên và mấy người kia, từ từ tiến về Tam Ngươn quán.

Cuộc nghênh tiếp Triệu Sĩ Nguyên hết sức long trọng, dọc đường có đệ tử Võ Đang dẫn đầu, nơi Tam Ngươn quán có tám vị đại sư chờ chức, họ thuộc hàng trưởng lão, thân phận ngang với Bạch Vân đạo trưởng, cao hơn Ngươn Thông một bậc.

Trước cảnh nghiêm trang dành cho chàng, Triệu Sĩ Nguyên bối rối vô cùng.

Chàng nhận ra cung cách đó như quá phận đối với chàng, bởi dù sao chàng vẫn còn là niên thiếu.

Trong số các trưởng lão, có một vị gầy ốm cất tiếng:

- Bạch Vân sư huynh có nói đến nghĩa cử cao cả của lệnh tôn, vì kiếp vận của võ lâm cam hỷ sinh thân thế, điều đó khiến ai ai cũng cảm kích phi thường. Giờ đây thiếu lệnh chủ lại nói chí cha, tuổi chưa cao mà hùng oai đã hiển lộ rồi, chẳng qua những giang hồ khâm phục, riêng bốn phái từng thọ ơn lệnh chủ, lại càng kính mến và hằng ghi nhớ đức độ cao thâm! Thật đúng với câu hổ phụ sanh hổ tử! Cái kính ý của bọn bản đạo từ lâu dành cho lệnh tôn, tưởng là không có dịp tỏ bày, ngờ đâu chí thành thông thanh, hoàng thiên đưa thiếu lệnh chủ đến đây, cho bọn bản đạo hầu tiếp một đôi ngày, thỏa niềm khát vọng. Thiếu lệnh chủ thay mặt lệnh tôn nhận kính ý của toàn phái Võ Đang này. Mong rằng trong thời gian lưu lại núi Võ Đang, thiếu lệnh chủ giữ tự nhiên cho!

Triệu Sĩ Nguyên khích động vô cùng.

Cuộc nghênh tiếp dù có nhiều nghi tiết đến đâu cũng có lúc chấm dứt.

Triệu Sĩ Nguyên được dành cho một gian tịnh thất có đầy đủ tiện nghi.

Chàng cùng Nhất Mục Song Nhân lưu lại đó hai ngày, được toàn thể môn đồ Võ Đang tiếp đãi nồng hậu.

Ai ai cũng có cảm tình với chàng.

Người cao hứng hơn nhất chính là Châu Đằng Giao, y luôn luôn ở bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên, đàm đạo suốt ngày, hân không hề chán.

Nhưng, đường dù dài, đi mãi cũng đến đoạn cuối, cuộc vui dù dài cũng đến lúc phải tan.

Hai ngày chóng đi qua, rồi Triệu Sĩ Nguyên cũng phải ly khai Võ Đang sơn.

Bất cứ biệt ly nào cũng diễn ra trong man mác, ngậm ngùi, chàng ra đi với niềm luyến tiếc, song phương đều cảm nghĩ như nhau.

Xuống đến chân núi, Nhất Mục Song Nhân hỏi:

- Người không theo dõi vụ Thanh Liên Ngọc Nữ bị cướp lại toan đến Kim Đảnh Sơn để làm gì? Thật ta không hiểu tâm tính người biến đổi quá dị phi thường.

Triệu Sĩ Nguyên cho lão biết việc Tào Duy Ngã lưu lại mảnh giấy đỏ.

Nhất Mục Song Nhân dậm chân:

- Việc quan trọng như thế, sao người không nói sớm? Người đã bỏ phí thì giờ quý báu với cái bọn lỗi mũi trâu kia! Đáng tiếc quá! Đến Kim Đảnh Sơn sớm một ngày là giải cứu Linh nhi sớm một ngày, thật đáng hận cho người, không cần nhắc khinh trọng chút nào cả!

Đoạn lão giục:

- Bây giờ, chỉ còn có cách là chúng ta phải đi gấp! Không thể chần chờ một phút giây nào nữa được! Nhanh lên!

Nhanh lên! Lão làm như Kim Đảnh Sơn ở trước mắt! Chỉ chạy một loáng là tới nơi.

Và lão chạy đi thật!

Triệu Sĩ Nguyên vừa chạy theo sau vừa hỏi:

- Chúng ta đến Kim Đảnh Sơn nào trước, Đơn bá bá?

Nhất Mục Song Nhân đáp gọn:

- Nga My.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Theo ý nghĩ của tiểu đệ thì không thể là Kim Đảnh Sơn Nga My đâu.

Nhất Mục Song Nhân trừng mắt:

- Vạn nhất, nếu đúng nơi đó thì sao?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đành là thế, song chúng ta cũng có thể đến Quý Châu trước, sau đó sẽ trở qua Nga My, Tiểu diệt nghĩ cũng chẳng sao mà?

Nhất Mục Song Nhân hừ một tiếng:

- Sao lại chẳng sao?

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ.

Nhất Mục Song Nhân giải thích:

- Kim Đảnh sơn tại Quý Châu chiếm một địa diện rất rộng, Vô Tình lệnh chủ không ghi rõ sẽ gặp nhau tại Kim Đảnh sơn nào như vậy là lão muốn tạo hoang mang cho người, nếu người cứ đến cái nơi bao la rộng lớn, tìm kiếm trong mịt mờ thì người phải mất nhiều thì giờ lắm, trong khi đó lão ung dung thực hiện kế hoạch của lão. Cuối cùng người dăm nghi, lại phải đến Nga My. Sao cho bằng, chúng ta đến thẳng Nga My sơn, hỏi qua người trong phái đó, chúng ta sẽ biết ngay hư thực như thế nào. Nếu không có Vô Tình lệnh chủ ở đó, chúng ta sẽ đến Quý Châu, chúng ta được an tâm hơn, chuyên chú tìm trong vùng Quý Châu.

Triệu Sĩ Nguyên tỉnh ngộ:

- Đơn bá bá quả thật là một tay lão luyện giang hồ, đoán được cả bí ẩn của lòng người, tiểu diệt suýt chút nữa lầm mưu của Tào Duy Ngã rồi.

Nhất Mục Song Nhân thở dài:

- Tào Duy Ngã là con cáo già, muốn đối phó với lão ta người phải hết sức cẩn thận mới được.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đơn bá bá dạy rất phải!

Vừa đi cả hai vừa đàm đạo.

Họ đi luôn mấy hôm đến Nga My sơn.

Để tránh được mọi phiền phức với phái Nga My, như đã gặp tại Vô Đang sơn, họ tìm nhà nông dân xin tạm trú. Triệu Sĩ Nguyên tránh mặt để một mình Nhất Mục Song Nhân lên Nga My sơn hỏi tin thôi.

Nhất Mục Song Nhân sau đó trở lại cho biết là Tào Duy Ngã không hề xuất hiện trong vùng.

Như vậy, họ phải đến Quý Châu. Họ đi liền, không để chậm trễ một phút giây nào.

Kim Đảnh Sơn tại Quý Châu thuộc về hướng Tây Bắc của một địa phương có cái tên là Tuấn Nghĩa, ngọn núi đó nằm trong dải Đại Lâu Sơn, đỉnh cao đường hẹp, rừng dày lại bao la, có sương tỏa đủ bốn mùa, qua giờ mọ, ngày chưa sáng, vào giờ thân đêm đã xuống rồi.

Một nơi vô cùng hiểm trở.

Cả hai đã đến nơi, theo hạn kỳ thì còn sớm lắm, sớm đến ba hôm.

Trong ba hôm đó họ đi khắp chốn trong vùng, song chẳng tìm ra nơi nào Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đã chọn để cử hành lễ đính hôn như tờ thiệp mời ghi.

Triệu Sĩ Nguyên bắt đầu nghi ngờ, không phải là nơi Tào Duy Ngã ước hội.

Nhất Mục Song Nhân khẩn cấp vô cùng.

Họ đã dẫm gót chân khắp vùng Đại Lâu Sơn, đừng nói chỉ có một địa điểm Kim Đảnh Sơn, song họ không tìm được nơi ước hẹn.

Còn lại một khu rừng dài, nếu họ lục soát trong khu rừng, chẳng thấy gì khả nghi thì càng thêm rắc rối cho họ.

Họ cứ tìm, mệt thì gặp nơi nào dừng lại tại nơi đó, đói thì lấy cơm khô ăn, khát đã có suối trong khắp nơi, không ai nói với ai tiếng nào.

Hôm cuối cùng họ đang ở trong một thạch động dưỡng thần, họ phát hiện ra có một mảnh giấy do kẻ nào đó từ chỗ tối tằm quăng đến họ.

Mảnh giấy bay đi, rơi đúng cạnh chân Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, đưa tay nhặt mảnh giấy, đồng thời cầu nhàu:

- Ai thế chứ?

Nhất Mục Song Nhân hỏi:

- Cái gì?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Có người đưa tin đến.

Chàng lấy vật đánh lửa trong mình ra, bật mối lửa. Lửa cháy soi vòng quanh thạch động.

Chàng liếc nhanh qua mảnh giấy, thấy có mấy chữ gọn:

- Rất tiếc! Rất tiếc!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc lâu thốt:

- Tại sao rất tiếc! Hay là khu rừng trước mặt kia là nơi Vô Tình lệnh chủ hành lễ, mà đang lúc đêm tối như thế này, rất thuận tiện cho chúng ta lục soát, chúng ta lại bỏ dở!

Rồi chàng tiếp luôn:

- Ai đưa mảnh giấy này đến cho chúng ta? Người đó làm sao biết được mục đích của chúng ta?

Nhất Mục Song Nhân hừ một tiếng:

- Cần gì biết người đó là ai? Chúng ta cứ đi.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên:

- Ngồi mà nói sao bằng đứng mà đi! Chúng ta đi ngay!

Cả hai ra khỏi thạch động, tiến về khu rừng, có ánh sao mờ mờ đủ soi sáng cho họ phi thân dễ dàng.

Đến ven rừng họ dừng lại quan sát một lúc, rồi mới theo con đường nhỏ đi vào sâu.

Nói là con đường, bất quá là một lối mòn phẳng phất, chứng tỏ nơi đây vắng bóng người qua lại thường xuyên.

Vào sâu vài trượng, họ dừng chân nghe ngóng. Vận dụng thuật địa thính, ngưng thần một lúc, Triệu Sĩ Nguyên phát giác ra tiếng hô hấp của cao thủ võ lâm.

Chàng dùng thuật truyền âm nhập mật thốt:

- Quả thật trong khu rừng này có cao thủ ẩn nấp, Đơn bá bá ạ! Có lẽ chúng ta theo dõi đúng chỗ rồi!

Chàng ngưng thần nghe ngóng một lúc nữa, nhận định nơi ẩn nấp của bọn người nào đó xong, bỏ ngay lối chánh diện đi vòng qua một bên, sau đó mới tiến sâu vào rừng thật sự.

Khu rừng rất dày, bóng tối như đông đặc, ngửa tay chẳng thấy ngón.

Làm một cuộc do thám tại một khu vực được canh phòng nghiêm mật, lại trong đêm tối dày đặc, mình đi động, địch ở một chỗ, mình chưa thấy địch, địch đã thấy mình trước rồi, kể ra hết sức khó khăn, mỗi một bước qua có thể thể đưa mình vào cái chết.

Cho nên Triệu Sĩ Nguyên và Nhất Mục Song Nhân vất vả lắm mới thoát lọt qua ba chặn bố phòng bên ngoài.

Họ sắp vượt qua vòng bố phòng thứ tư, Triệu Sĩ Nguyên bỗng phát giác ra hơi thở của những người đảm trách cuộc bố phòng này có vẻ kỳ lạ, chỉ có những cao thủ tuyệt đỉnh mới có lối hô hấp đó.

Chàng cau mày trầm nghĩ, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã quy tụ được nhiều tay có võ công cao tuyệt như thế này quả là lão ta có một lực lượng đáng sợ.

Lực lượng đó trên chỗ ức độ của chàng.

Chàng lại dùng thuật truyền âm nhập mật dẫn dò Nhất Mục Song Nhân:

- Đơn bá bá cẩn thận, cố nén hơi thở! Đừng để chúng phát hiện ra mình. Bọn trăn thủ vòng bố phòng này lợi hại hơn bọn bên ngoài nhiều.

Nhưng, chàng cảnh cáo Nhất Mục Song Nhân chậm một chút, lão cử động hơi mạnh, địch đã phát giác ra sự đột nhập của cả hai rồi.

Có tiếng gió nhẹ phất qua, ba bóng người đã lao vút đến Nhất Mục Song Nhân.

Động tác của ba người này hết sức nhẹ nhàng.

Giả như tài nghệ của Triệu Sĩ Nguyên thấp kém chúng, hoặc Nhất Mục Song Nhân đi một mình thì hẳn là phải bị chúng bao vây rồi!

Triệu Sĩ Nguyên thầm kêu khổ:

- Nguy!

Họ phải làm sao?

Nếu để địch trông thấy họ, thì họ mất cái thế chủ động ngay, ngoài ra kế hoạch cứu người cũng hỏng luôn.

Và Vô Tình lệnh chủ sẽ lấy việc này làm điều để khinh miệt và truyền bá khắp sông hồ.

Phải chi chỉ có mỗi một mình Triệu Sĩ Nguyên, thì chẳng có gì đáng ngại.

Chàng còn đeo Nhất Mục Song Nhân, chính đó là một phiền lụy không nhỏ.

Nhất Mục Song Nhân là một nhân vật tuyệt đỉnh trên giang hồ từ lâu, chưa gặp một địch thủ đồng tài đồng sức, cho nên lão cũng chẳng biết rõ bản lĩnh của lão cao đến mức độ nào.

Thực ra thì chẳng phải trong võ lâm, chẳng có ai tài giỏi hơn lão.

Chỉ vì những người tài giỏi đều bị Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã mua chuộc, và chủ trương bất động, để chờ một ngày nào đó thuận tiện, cử đồ đại sự.

Tào Duy Ngã muốn dấu thực lực của lão.

Còn Triệu Sĩ Nguyên nhờ có Huyết Ngọc Như Ý, chàng mới học được kỳ công, chứ nếu không thì làm gì chàng lại xuất đầu lộ diện đối phó với bao nhiêu nghịch cảnh?

Hiện tại, nghe tiếng động của đối phương, chàng biết ngay Nhất Mục Song Nhân không thoát khỏi thủ đoạn của chúng.

Một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu, lập tức chàng đưa tay điểm huyệt Đơn Minh, phong bế hô hấp của lão đồng thời chụp một cành cây khô quăng ngược về phía hậu, lừa cho địch tưởng là bọn chàng chạy về phía đó rồi đổ xô đến, chàng sẽ có đường rộng chạy tới trước, dĩ nhiên chàng phải bế Đơn Minh.

Cái kế đó giúp chàng và Đơn Minh thoát hiểm, qua khỏi vòng bố phòng của địch, chàng buông Đơn Minh xuống giải huyệt cho lão.

Tỉnh lại rồi, Đơn Minh ngơ ngác hỏi:

- Việc gì đã xảy ra?

Triệu Sĩ Nguyên không dám nói thật, sợ chạm tự ái lão nên nhận sơ thất về mình:

- Tiểu diệt vô ý, để chúng phát hiện tiếng động, không kịp gọi bá bá, nên buộc lòng hiểm huyết bá bá, mang đi để tránh sự phiền phức lôi thôi với chúng.

Đơn Minh chớp chớp mắt, không nói gì, chẳng tỏ rõ lão có cảm nghĩ chi chẳng, lão lặng lẽ bước theo Triệu Sĩ Nguyên.

Vào sâu trong rừng, họ không gặp một vòng canh nào nữa.

Một lúc sau, họ nghe tiếng người xì xào bàn tán, tiếng của nhiều người.

Họ cứ đi tới, từ đó trở đi cây thưa dần dần. Sao trời chiếu xuống lơ mờ.

Có bóng đèn lấy ánh trước mắt họ.

Họ đã vượt qua khu rừng, và trước mặt họ một tòa thần miếu hiện ra.

Nơi miếu, bóng người qua lại, lao nhao. Nhiều ngọn đèn được đốt lên, soi sáng một khoảng đất rộng lớn.

Chừng như nơi đó đang có cuộc cúng tế gì.

Triệu Sĩ Nguyên và Nhất Mục Song Nhân dè dặt bước tới từng bước một, dần dần đến gần, tìm một chỗ kín đáo, ẩn mình, chờ xem động tịnh.

Tại thần điện, khói hương nghi ngút, một thiếu nữ đang suất tĩnh, độ mấy mươi người gồm đủ nam phụ lão ấu hành lễ.

Trong thấy thiếu nữ, Triệu Sĩ Nguyên biến sắc hiểu ngay Tào Duy Ngã mượn dao giết người.

35. Tội Nghiệt Chết Chồng

Thì ra, tại ngôi thần miếu một cuộc cúng tế long trọng đang diễn tiến.

Theo quy củ giang hồ, phạm ai dò thám tìm hiểu các nghi lễ cúng tế của một môn phái, kẻ đó phạm tội rất nặng.

Hà hưởng, môn phái đang hành lễ lại là Vô Vi phái, một đại môn phái mà chàng cố kỵ nhất.

Người đang suất tĩnh các môn đồ hành lễ chính là Vô Vi tiên tử trưởng môn nhân.

Sự tình khẩn cấp, chàng không có đủ thì giờ suy nghĩ tìm hiểu tại sao Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã biết được thánh địa của Vô Vi phái, cũng như ngày giờ cử hành đại lễ của phái đó.

Điều cần thiết, là làm sao chàng hóa giải được sự nhầm lẫn này!

Nếu không phương hóa giải, thì ít nhất cũng phải có cách thoát ly an toàn.

Đơn Minh thì thào bên tai chàng:

- Chừng như chúng ta sai lầm rồi đó.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Chứ còn gì nữa? Sai rất xa, như từ cực Nam đến cực Bắc! Chúng ta chạm vào một môn phái lợi hại nhất trên giang hồ.

Đơn Minh giật mình:

- Môn phái gì chứ? Chẳng lẽ lực lượng của môn phái đó trên hẳn ba vị lệnh chủ võ lâm?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Vô Vi phái! Phái này không thường xuất hiện trên giang hồ. Võ công của họ tinh diệu vô tường! Tiểu diệt nghĩ rằng chẳng một môn phái nào trong võ lâm sánh kịp.

Đơn Minh trố mắt:

- Thật như vậy à? Thế sao lão phu bôn tẩu giang hồ suốt sáu bảy mươi năm chẳng hề nghe ai nói đến?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Do một tào ngộ tiểu diệt được gặp người của Vô Vi phái, song sự tình dài dòng lắm, lúc này kể ra không tiện, tiểu diệt sẽ giải bày cho bá bá sau.

Đơn Minh lo ngại ra mặt.

Bỗng lão nhớ ra Triệu Sĩ Nguyên biết Thiên Linh Tam Thức, sự lo ngại tan biến liền, lão mỉm cười nói:

- Người đã có Thiên Linh Tam Thức, thì liệu chúng chẳng làm gì nổi bọn mình đâu!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Phái Vô Vi không hề có hành động tàn ác, tiểu diệt dụng Thiên Linh Tam Thức thế nào được để đối phó với họ, xử sự hồ đồ bất phân thị phi thì chẳng hóa ra cũng giống như Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã sao?

Quốc con mắt duy nhất bắn tinh quang sáng rực, lão nhìn Sĩ Nguyên một lúc lâu, rồi gật đầu:

- Tốt! Tốt! Người có cái tâm địa thuần chánh như vậy, thật xứng đáng lãnh hội tuyệt học Thiên Linh Tam Thức! Chưa cho rằng không xử dụng được, thì thôi vậy, đừng xử dụng kỳ công đó. Lão phu rất đồng tình, dù không dùng đến Thiên Linh Tam Thức mà có bị ai hạ sát, lão phu chết đi vẫn không than oán.

Lão dừng lại một chút, đoạn nhượng đôi mày tiếp:

- Tuy nhiên, người cũng có thể xuất thủ nương tình, bất quá vừa chạm vào người là thu tay về, ta nghĩ cũng được lắm chứ? Đây là một trường hợp bất đắc dĩ chúng ta phải dùng đến tuyệt học đó để xung phá vòng vây thoát đi, miễn sao chúng ta đừng gây thương tổn cho họ là được, chúng ta đang bị dồn trong cái thế tất yếu, người không nên quá câu chấp!

Triệu Sĩ Nguyên nhếch nụ cười khổ:

- Thiên Linh Tam Thức có oai lực mãnh liệt phi thường mà, tiểu diệt thì chưa đạt đến mức hỏa hầu thu và phát tùy ý, do đó sợ lỡ tay!

Đơn Minh suy nghĩ một chút:

- Vậy thì chúng ta nên đi ngay bây giờ, đừng làm kinh động đến họ!

Triệu Sĩ Nguyên nghĩ, lúc đến cả hai đã làm kinh động đối phương rồi, tuy hai người vào lọt các vòng đại bố phòng, song biết đâu đã có biến chuyển nơi các vọng canh bên ngoài trong thời gian đó, và có những an bày nguy hiểm đang chờ cả hai ở lượt ra?

Như thế, vào sẽ khó, ra lại càng khó hơn, chắc chắn không thể âm thầm trở ra như lúc vào!

Tuy nhiên đề nghị của Đơn Minh là giải pháp duy nhất, nếu không dùng thì chẳng còn cách nào khác hơn.

Chàng đáp:

- Phải đó, Đơn bá bá! Ngay từ bây giờ, chúng ta...

Chàng chưa thốt dứt câu bỗng từ dưới tàng cây nơi trung tâm khu rừng cả hai vừa vượt qua, một mũi tên lửa bay lên không biến thành hoa lửa sáng ngời.

Tín hiệu của đối phương.

Tín hiệu báo động!

Tiếp theo hoa lửa, dọc núi rừng hàng trăm ngọn đèn được đốt lên, loại đèn một mặt, rọi sáng phía trước, song chẳng soi tỏ phía sau.

Hàng trăm ngọn đèn cùng tỏa ánh sáng một lượt trọn một phía rừng, tỏ rõ như ban ngày.

Nhất mục sơn nhân Đơn Minh và Triệu Sĩ Nguyên không còn cơ hội trở vào rừng ẩn núp nữa.

Cành cây do Triệu Sĩ Nguyên quăng ngược lại, chỉ lừa bọn canh phòng trong lúc đó thôi, sau khi họ biết là mình mắc lừa, họ phải hiểu là có người lạ đột nhập vào địa điểm của họ, họ phóng tín hiệu, báo động cho toàn phái được rõ.

Bây giờ thì cả hai cầm như bị phát hiện rồi, mặc dù chưa có ai vây chặt.

Nơi chỗ cả hai nấp lại không thuận lợi, bởi con đường rút lui duy nhất lại bị ánh đèn soi sáng, nếu họ liêu lĩnh băng mình qua vòng sáng đó thì chẳng khác nào họ vỗ ngực xưng tên trước Vô Vi phái.

Triệu Sĩ Nguyên lo ngại vô cùng.

Thời khắc trôi qua, đã mất mấy phút rồi mà chưa thấy đối phương phát động một cuộc tuần tiểu, tra cứu.

Cuộc lễ trong miếu vẫn được cử hành đều đều.

Chẳng phải người trong miếu chưa hay biết biến cố vừa xảy ra bên ngoài, song chẳng qua hành lễ là sự việc trọng đại, họ không thể bỏ dở, họ nghĩ rằng sự đột nhập của kẻ lạ kia là một điều quá nhỏ mọn, họ không vì một điều nhỏ mọn mà làm dở dang việc lớn.

Hơn nữa, họ tin chắc là kẻ đột nhập không thể nào thoát đi được, thì cần chi họ phải gấp.

Sớm hay muộn cũng thế thôi, họ sẽ bắt được gian thế như thường.

Vô Vi phái không phát động phản ứng liền, điều đó làm cho Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh vô cùng khó nghĩ.

Thái độ của đối phương thuận hay nghịch? Họ có bằng lòng nghe cả hai giải thích sự nhầm lẫn, và thông cảm cho cả hai chăng? Hay họ cố chấp để cuối cùng dùng biện pháp mạnh?

Họ chưa tỏ lộ phản ứng thì cả hai cũng chưa quyết định cách đối phó được.

Đề cao cảnh giác, Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh không còn chú ý đến cuộc lễ trong miếu, cả hai đảo mắt nhìn quanh bốn phía chờ một biến động.

Rồi cuộc lễ cũng kết thúc.

Vô Vi Tiên Tử, chủ tọa môn nhân ngồi xuống.

Bà vẫy tay, theo cái vẫy của bà, bốn lão nhân quay mình bước ra khỏi miếu, tiến về phía Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh đang ẩn náu.

Thì ra cả hai đã bị đối phương phát hiện từ lâu!

Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh cấp tốc vận tụ chân khí, chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ, nếu đối phương tấn công thành công.

Ngờ đâu, bốn lão nhân không có ý động thủ, trái lại cả bốn người cùng hướng về chỗ Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh ẩn nấp, vòng tay nghiêm trang nói:

- Khách quý đến đây, bốn phái không hay kịp thời thành ra thất lễ tiếp nghinh, xin mời hai vị vào miếu, trước để chủ tọa môn tạ lỗi, sau được hân hạnh hiến dâng hai vị một chén trà!

Người ta đã lấy lễ đối đãi, Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh không thể không ra mặt được.

Họ rời chỗ nấp, ngang nhiên bước ra, vừa đi vừa cười, tiếng cười sang sảng, tỏ lộ cái ý chí kiêu hùng, dù bốn lão nhân kia có đưa họ vào đầu rồng, hang cọp, họ cũng chẳng nao núng.

Họ theo bốn lão nhân vào miếu.

Trong số đông hiện diện, có đến sáu người biến đổi thần sắc lúc cả hai bước vào.

Trước hết là Vô Vi Tiên Tử và Tổ Dung cô nương lộ vẻ ai oán rõ rệt.

Còn bốn người kia, gồm hai nam hai nữ, bốn kẻ thân tùy của Vô Vi Tiên Tử không dấu niềm phẫn uất.

Vô Vi Tiên Tử ngừng mặt lên, hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Tôn giá đến đây có phải là để nhắc lại sự ước hẹn ngày trước chăng?

Bà tiếp nối với giọng mỉa mai:

- Triệu thiếu lệnh chủ có tánh tình đáng ngại quá chừng! Đến cả thánh địa phát nguyên của bốn phái mà cũng tìm ra!

Ngày trước tại Quân Sơn, Dật Tẩu Ngô Độc Hạc có tự ý truyền thọ võ công cho Triệu Sĩ Nguyên, điều đó trái với quy luật của Vô Vi phái, cho nên sau này Ngô Độc Hạc bị chưởng môn quở phạt.

Lúc đó, Triệu Sĩ Nguyên có xin với Vô Vi Tiên Tử một ngày nào đó đến tận thánh địa để trần tình.

Xin như vậy, chứ chàng có biết thánh địa của phái Vô Vi ở địa phương nào.

Tuy nhiên Vô Vi Tiên Tử vẫn chấp thuận.

Giờ đây, Tiên Tử nhắc lại, cốt ý tạo một lý do, tránh hộ chàng về sự xâm nhập vùng đất cấm.

Có lý do đó, chàng sẽ được nhẹ tội hơn, và toàn thể môn đồ của phái Vô Vi sẽ không quyết liệt đối với chàng, sau đó bà sẽ tìm cách gỡ tội luôn cho chàng.

Tiên Tử có ý tốt với chàng như vậy, rất tiếc là chàng chẳng thấu đáo.

Chàng cứ tưởng là chỉ có Dật Tẩu Ngô Độc Hạc, Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long và Tổ Dung cô nương có cảm tình với chàng thôi, còn những người khác trong phái Vô Vi đều oán hận chàng cả.

Cho nên chàng bỏ rơi sự cứu vớt của Vô Vi Tiên Tử.

Chàng cao giọng đáp:

- Tại hạ không có ý nhắc lại lời ước hẹn ngày trước chẳng hay Tiên Tử...

Một vị chấp pháp trưởng lão từng tiếp xúc với Triệu Sĩ Nguyên một lần, hiện đang đứng bên cạnh Vô Vi Tiên Tử, trầm giọng chặn lời chàng:

- Triệu thiếu lệnh chủ không vì lời ước hẹn mà đến, như vậy là vô cớ xâm nhập thánh địa của bốn phái rồi! Phạm xâm nhập thánh địa là phạm một tội lớn!

Triệu Sĩ Nguyên định giải bày sự nhầm lẫn của mình, vì mắc mưu người mà thành đắc tội với đối phương.

Chàng nghĩ, có thể Vô Vi phái sẽ vì chỗ vô tâm mà phạm vào quy cũ, lượng xét cho chàng, hóa giải hiềm khích, đổi nguy ra an, giữ tròn hòa khí.

Ngờ đâu chàng chưa kịp phân trần, vị chấp pháp trưởng lão lại hấp tấp buộc tội phủ đầu.

Chàng bất bình, cao giọng phản đối:

- Lão tiền bối không dung cho tại hạ phân trần?

Chấp pháp trưởng lão lạnh lùng:

- Không vì lời ước hẹn mà đến, không được bốn phái mời mà đến, dù Thiếu lệnh chủ có trăm ngàn lý do vững chắc cũng chẳng làm sao cho lão phu tin được! Huống chi Thiếu lệnh chủ lại thông đồng với kẻ phản nghịch trong bốn giáo, giúp kẻ đó trốn thoát mấy lần? Thiếu lệnh chủ lần này đến đây có lẽ tưởng rằng còn cơ hội tái diễn việc cũ chăng?

Triệu Sĩ Nguyên tức uất cực độ, đứng cao đôi mày, lớn tiếng hỏi:

- Lão tiền bối nhất định khép tại hạ vào tội phạm cấm?

Chấp pháp trưởng lão bĩu môi:

- Quy luật đặt ra, là phải được thi hành nghiêm chỉnh! Suốt mấy mươi năm chấp pháp, lão phu chẳng hề vô tư!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Giả như tại hạ phạm điều đại kỵ của quý phái, thì tiền bối áp dùng hình phạt nào?

Chấp pháp trưởng lão nghiêm sắc mặt:

- Chủ trương của bốn giáo Vô Vi, phạm không ai phạm đến mình là mình chẳng sanh sự với ai. Thiếu lệnh chủ đã nhìn trộm cuộc tế lễ của bốn phái, cái tội đó phải quy về đôi mắt.

Hình phạt được áp dụng là móc đôi mắt ngoài ra hai vị còn phải quét dọn thánh địa suốt đời cho sạch sẽ, vì sự thanh khiết đã bị các vị làm ô uế mất rồi.

Triệu Sĩ Nguyên cười mỉa:

- Nếu tại hạ không tiếp thọ cách xử phạt của quý phái?

Chấp pháp trưởng lão cao giọng:

- Nếu các vị không chịu, động thủ là chặt tay, động cước là bẻ chân.

Triệu Sĩ Nguyên ngẩng cao mặt:

- Tại hạ không thích mất mắt, chỉ muốn được chặt tay, bẻ chân. Nhưng chỉ một mình tại hạ chịu trách nhiệm đối với các vị thôi, còn vị tiền bối này, mong các vị để ra ngoài vòng.

Nhất mục song nhân Đôn Minh hét lớn:

- Nếu lão phu để cho người buông tha như một kẻ đáng thương hại, thì còn mặt mũi nào đứng giữa giòng đời nữa chứ? Thà chết còn hơn! Lão phu tin rằng chẳng một ai làm áp lực đối với lão phu nổi.

Lão đưa tay vỗ vào đầu bốp bốp, tiếp:

- Chiếc đầu đây, ai muốn xử tội lão phu cứ bước đến mà lấy?

Chấp pháp trưởng lão quát:

- Chấp pháp đệ tử đâu?

Bốn lão nhân lập tức bước ra, tả hai người, hữu hai người, vây thành hình tứ giác quanh Triệu Sĩ Nguyên và Đôn Minh, chuẩn bị động thủ.

Bổng Vô Vi Tiên Tử cau mày khoát tay:

- Hãy khoan!

Chấp pháp trưởng lão nghiêng mình:

- Chưởng môn muốn dành một ngoại lệ cho các phạm nhân?

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Bốn tòa tướng đến một vấn đề, cần phải giải quyết trước hết!

Chấp pháp trưởng lão lạnh lùng:

- Cao kiến của chưởng môn như thế nào?

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Triệu thiếu lệnh chủ lén lút học võ công của bốn phái, việc đó đã được nghị xử chiếu theo pháp điều còn như đêm nay lại phạm cấm, thiếu lệnh chủ được xem như tái phạm, và bị xử phạt một lần nữa. Chẳng hay chúng ta nên nhập hai hình phạt làm một hay phải thi hành riêng rẽ?

Chấp pháp Thiếu Lâm cau mày, trầm tư một lúc.

Vô Vi Tiên Tử mỉm cười, tiếp luôn:

- Bốn tòa cùng Triệu thiếu lệnh chủ có ước hẹn với nhau, song sự ước hẹn đó đã trải qua bốn năm rồi, chẳng hay sau thời gian dài đó nó còn hiệu lực chăng?

Lâu lắm, chấp pháp trưởng lão thở dài, thốt:

- Lập pháp là phải tôn nghiêm, chương môn đã chấp nhận cuộc ước hẹn đó, thì chẳng có lý do gì hủy bỏ còn như hình phạt áp dụng, bốn phái có thể kiểm hành. Bất quá... Triệu thiếu lệnh chủ chẳng phải là một mình mà thi hành hình phạt dành cho tội trước, lại không thích hợp với lão nhân đồng đi với Thiếu lệnh chủ. Còn như thi hành hình phạt dành cho tội sau, thì phạm nhân có thể yêu cầu được xử phạt theo tội trước. Cái khó là điểm đó!

- Lúc lập quy pháp Vô Vi phái không hề nghĩ đến trường hợp có hình phạt liên hoàn, để đối phó với cái tội liên hoàn, cho nên mà nhập hai hình phạt riêng biệt của Triệu Sĩ Nguyên làm một.

Về tội học lén lút võ công, thì hình phạt áp dụng rất là nhẹ nhàng, chỉ có sự bắt buộc kẻ học lén phải chịu gia nhập môn phái thôi.

Về tội xâm nhập thánh địa, thì quy pháp ấn định hình phạt móc mắt, chặt tay chân.

Nếu chỉ áp dụng hình phạt trước, bỏ hình phạt sau là vô tình phá quy pháp rồi. Các môn đồ sẽ bất phục, lòng người phân tán, môn phái sẽ suy vi.

Còn như áp dụng cả hai hình phạt, thì chẳng hóa ra thu nhận một phế nhân vào môn phái?

Một vấn đề nan giải cho vị chấp pháp trưởng lão.

Vô Vi Tiên Tử cười nhẹ đưa ra ý kiến:

- Bốn tòa tuân lệnh chương môn!

Lão phát ống tay áo ra lệnh cho bốn đệ tử giải tỏa vòng vây, trở về vị trí.

Đồng thời, Triệu Sĩ Nguyên nghe ai đó dùng pháp truyền âm nhập mật, liên lạc với chàng:

- Thiếu lệnh chủ hãy tạm thời nhẫn nại, tự nhiên rồi sẽ có cách giải trừ sự rắc rối này!

Âm thanh rất trong trẻo dịu dàng, lại rất quen, Triệu Sĩ Nguyên nhớ ra đã có nghe âm thanh đó một lần, lúc chàng ở trong động của Thiên du Từ Huỳnh Ngươn Long.

Bất giác chàng nhìn lên Vô Vi Tiên Tử.

Vô Vi Tiên Tử mặt lạnh như tiền bời:

- Thiếu lệnh chủ có nghe bốn tòa và chấp pháp trưởng lão bàn luận với nhau chứ?

Triệu Sĩ Nguyên thức ngộ phần nào ẩn tình của sự việc.

Chàng suy nghĩ rất kỹ.

Giả như một mình chàng thì chàng thoát ra khỏi vòng đai bố trí bên ngoài chẳng khó khăn gì, song còn Đơn Minh kia, lão là một vương bận quan trọng.

Cho nên chàng không thể cứng rắn, bắt buộc phải kiên nhẫn chờ dịp thuận tiện hơn.

Chàng dụ thần sắc lại, đáp:

- Tại hạ nghe rõ.

Vô Vi Tiên Tử tiếp:

- Bốn tòa lập tức triệu tập các vị trưởng lão khai diễn đại hội chiếu công lý mà luận tội, mong rằng thiếu lệnh chủ bình tâm chờ đợi, tuyệt đối không tìm cách thoát đi, tai hại không phải nhỏ đâu?

Bổn ý của Triệu Sĩ Nguyên là không muốn cuộc động thủ với phái Vô Vi, để tránh rắc rối về sau, chàng hy vọng trường hợp này được kéo dài để chờ có đủ thời gian tìm cách giải quyết êm đẹp.

Chàng toan gật đầu.

Nhất mục song nhân Đơn Minh bỗng thở dài thốt:

- Các vị nói sao lạ thế? Bọn lão phu nào phải là những con thú trong chiếc lồng của các vị, mà các vị tùy ý định đoạt số phận của bọn lão? Các vị có tự do muốn làm chi thì làm, bọn lão phu cũng có tự do hành động theo ý muốn. Lão phu đành thất lễ vậy, không thể ở đây lâu hơn.

Lão day qua Triệu Sĩ Nguyên cao giọng tiếp:

- Triệu Sĩ Nguyên, họ làm gì làm mặc họ, chúng ta cứ đi thôi.

Lão vừa quay mình, một bóng người lao vút đến chặn lối lão liền.

Người đó chẳng nói năng một tiếng nào, chỉ đứng lặng trong một tư thế ngăn chặn, nếu lão bước tới là khó mà tránh cuộc động thủ.

Nhất mục song nhân Đơn Minh thét lớn:

- Tránh ra!

Liền theo câu nói, lão vung cánh tay đánh ra một chưởng.

Người đó cười lạnh:

- Bằng vào công lực đó, người dám xâm nhập vùng thánh địa của bốn phái, đúng là người đi tìm cái chết!

Đưa cao cánh tay, y khoát một vòng tròn, đoạn lùi lại một bước sau đó mới phát chưởng kinh.

Đạo lực của Đơn Minh vút sang chẳng rõ y hóa giải như thế nào lại tan biến mất, như đánh vào khoảng không, dù song phương có xuất chiêu rõ ràng, song không ai nghe một tiếng chạm khẽ.

Tà áo của y không hề phát động, như vậy là chưởng lực của Đơn Minh chẳng gây một ảnh hưởng nào.

Đơn Minh giật mình.

Bỗng lão ngẩng mặt lên không bật cười ha hả, cao giọng nói:

- Thì ra Vô Vi phái của các ngươi là một tà phái, chuyên dùng tà thuật! Thế mà cũng tự hào là có võ công cao! Lão phu không tin các ngươi có thể làm gì lão phu nổi!

Lão rùn thấp mình xuống, vung bàn tay tả nhanh như chớp, thoát đâm, thoát đâm, thoát chặt, thoát chụp.

Lão dùng luôn cùng một lúc hai môn công thiên cương chỉ và Cầm long thủ.

Người đó nghiêng mình qua một bên, né tránh chiêu đầu, rồi đảo bộ xoay vòng quanh Đơn Minh tạo thành một con trốt xoáy tròn tròn.

Chỉ lực và thủ pháp của Đơn Minh đánh sang, rơi vào con trốt xoáy đó tuyệt nhiên chẳng chạm trúng người.

Đồng thời gian, người đó nhắm ngực của Đơn Minh, phản công bằng chiêu thức Dao Đầu Hải Vị.

Đơn Minh thoát đầu khinh thường đối phương, song vừa xuất chiêu là người đó hóa giải dễ dàng, bắt buộc phải giữ đòn tuyệt kỹ danh gia, cuối cùng cũng chẳng làm chi nổi y, trái lại còn bị dòn vào nguy cảnh, bởi chiêu thức của y đã đến quá gần ngực lão.

Lão muốn lùi lại thì đã chậm mất rồi.

Bất giác lão buột miệng than:

- Xong!

Lão không làm một động tác nào nữa, đứng nguyên tại chỗ, nhắm mắt chờ chết!

Bỗng chấp pháp trưởng lão cất cao giọng:

- Lão ấy phản kháng với cánh tay hữu, hãy chặt gãy cánh tay đó đừng giết lão làm gì.

Người đó lập tức biến chiêu, thay vì đánh vào ngực, lại chuyển hướng ra cánh tay.

Y cảm chắc là thế nào Đơn Minh cũng phải thọ thương, ngờ đâu y đột nhiên rùng mình rồi toàn thân cứng đờ, không làm sao nhúc nhích được.

Dĩ nhiên, chiêu thức đó phải bị bỏ dở.

Chấp pháp trưởng lão nổi giận, hét to:

- Triệu Sĩ Nguyên, người đã lên học Vô Vi chỉ pháp của bốn phái từ lúc nào thế?

Liên theo câu nói, lão vọt mình tới, đồng thời dùng ngón tay xuất phát Vô Vi chỉ ngay.

Thì ra Triệu Sĩ Nguyên đã dùng Vô Vi chỉ pháp của phái Vô Vi hóa giải thần công Hóa Lực của đối phương, cứu nạn cho Nhất mục song nhân Đơn Minh.

Trong Vô Vi phái, phần đông luyện được Hóa Lực Thần Công, còn Vô Vi chỉ pháp thì ít có người biết đến, bất quá chỉ có chương môn và mấy vị trưởng lão am tường thôi.

Chỉ pháp đó là đại khắc tinh của Hóa Lực Thần Công, lại là môn bí truyền, Triệu Sĩ Nguyên sử dụng được, cho nên người trong phái phải hết sức hãi hùng.

Đến cả Quân sơn dật tẩu Ngô Độc Hạc vì xuất môn rất sớm nên chưa có dịp học chỉ pháp đó.

Chẳng rõ ai đã truyền thọ cho Triệu Sĩ Nguyên?

36. Niềm Riêng Tâm Sự

Triệu Sĩ Nguyên cau đôi mày, cất giọng sang sảng:

- Điều ân oán giữa quý phái và tại hạ trong nhất thời không thể giải thích, tại hạ mong rằng dù sao đi nữa, các vị không nên dồn tại hạ vào cái thế cực đoan.

Chàng ưỡn ngực quắc mắt nhìn thẳng vào Chấp Pháp trưởng lão.

Thực ra chàng đang ngầm vận dụng Thiên Linh Nội Công, biến khí thành cương, để chuẩn bị chàng tiếp ngọn chỉ của đối phương.

Chàng muốn biểu lộ phần nào oai dũng, chứng tỏ cho Vô Vi phái biết chàng chẳng phải là dễ khinh miệt.

Vì giận mà xuất thế, Chấp Pháp trưởng lão đã làm một việc quá phạm, có hối thì cũng muộn rồi, hơn nữa thái độ của Triệu Sĩ Nguyên là cả một sự thách thức, tiền lão cũng khổ, thoái lại không thể.

May thay Vô Vi Tiên Tử hét:

- Trưởng lão không được xuất thủ!

Chấp Pháp trưởng lão lập tức thu tay về, đồng thời nhảy lùi về phía hậu, lách qua bên tả Triệu Sĩ Nguyên xa hơn năm thước.

Vô Vi Tiên Tử do cứu lão thoát ra cảnh khó xử.

Phát chiêu đã mạnh, thu chiêu lại nhanh, thu phát tùy ý, việc đó chẳng phải mỗi người mỗi làm được.

Triệu Sĩ Nguyên phải khâm phục lão, chàng thầm nghĩ võ công của lão rất cao, trên hẳn Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long.

Vô Vi Tiên Tử nhìn Triệu Sĩ Nguyên, rồi từ từ bước đến trước mặt chàng.

Tiên Tử chưa đến nơi một âm thanh do phép truyền âm nhập mật vang khẽ bên tai chàng:

- Triệu thiếu lệnh chủ nên vì sự tao ngộ với Quân Sơn Dạ Tẩu và Thiên Du Tử, nhượng một bước, nếu chưa đến lúc bắt buộc xin đừng đả thương người trong bốn phái. Bởi nơi đây ai ai cũng có ít nhiều cảm tình với Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên chợt tỉnh ngộ.

Chàng nhìn Vô Vi Tiên Tử, tự hỏi có phải chính Tiên Tử liên lạc với chàng, hay một vị nào khác?

Tiên Tử đã đến gần chàng, dừng chân lại, đoạn thốt:

- Thiếu lệnh chủ đã tự cho mình có trách nhiệm lo liệu mọi sự việc cho toàn thể võ lâm, thì hẳn cũng có nghĩ đến cái kế trường cửu tránh gây thù, tìm giao hảo, như vậy mới có lợi, xin Thiếu lệnh chủ nghĩ kỹ lại.

Bốn ánh mắt chạm nhau, Triệu Sĩ Nguyên nhận ra Vô Vi Tiên Tử có niềm lo thầm kín và chàng có cảm giác là niềm lo đó liên quan mật thiết với chàng.

Bất giác chàng xúc động mạnh, thốt:

- Nếu quý phái dùng lễ đối xử với khách thì tại hạ không thấy có ai trở ngại ở lại đây mấy hôm.

Vô Vi Tiên Tử nghiêm sắc mặt:

- Thiếu lệnh chủ trọng lễ giáo thì chắc chắn là tại hội nghị Các Trưởng Lão tới đây, Thiếu lệnh chủ sẽ được xét xử rất công bình.

Nàng cao giọng phân phó thuộc hạ:

- Đưa Thiếu lệnh chủ đến khách phòng an nghỉ!

Một lão nhân bước ra, nghiêng mình trước mặt Triệu Sĩ Nguyên cung kính thốt:

- Xin mời Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên day qua chào Vô Vi Tiên Tử, rồi cùng Nhất Mục Song Nhân bước ra khỏi miếu.

Nhất Mục Song Nhân còn hận, trừng mắt nhìn người đã động thủ với lão trước đó.

Ra khỏi miếu họ đi vòng theo tường, đến phía hậu, nơi đó có năm gian nhà ẩn trong rừng dày.

Họ được đưa vào gian nhà giữa.

Đêm đó trời qua chẳng còn gì lạ xảy ra nữa.

Sáng sớm hôm sau chính Tổ Dung cô nương mang thức ăn điểm tâm đến cho họ.

Nàng không nói năng một tiếng nào, mang thức ăn rồi lại lui ra nhanh chóng.

Ngày đó lại qua vô sự.

Triệu Sĩ Nguyên nhân dịp nhân hạ, thuật lại sự tình từ lúc gặp người trong phái Vô Vi cho Đơn Minh hiểu đại khái.

Đơn Minh trừng con mắt độc nhất nhìn sững chàng, trầm giọng thốt:

- Thì ra Quân Sơn Dật Tẩu Ngô Độc Hạc là người trong phái Vô Vi. Võ công của lão ta cao lắm.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phải! Tuy nhiên Ngô tiên bối vẫn chưa phải là cao thủ thượng đỉnh trong Vô Vi phái.

Như vậy, Đơn bá bá phải hiểu là phái Vô Vi có thực lực phi thường, với thực lực đó, nếu họ muốn hoành hành trong thiên hạ, thì liệu có môn phái nào chống đối họ nổi?

Đơn Minh thở ra:

- Lần này Vô Tình lệnh chủ đã gián tiếp va chạm đến họ rồi, chắc chắn là họ sẽ không bỏ qua. Tào Duy Ngã sẽ gặp nhiều phiền phức do họ tạo nên đấy.

Song, Triệu Sĩ Nguyên lại nghĩ khác. Chàng nghĩ đến một sự cam kết giữ Vô Vi phái và Vô Tình lệnh chủ.

Chàng tự hỏi, việc tế thần của phái Vô Vi là điều bí mật, hơn nữa thánh địa của Vô Vi phái cũng bí mật không kém, nếu chẳng có sự cấu kết với nhau thì làm sao Vô Tình lệnh chủ biết được hai điều đó?

Nếu đúng là có sự cấu kết thì Triệu Sĩ Nguyên cảm như đêm nay đã sa vào cạm bẫy rồi.

Hướng chi, còn có mảnh giấy bí mật gồm mấy chữ: Rất tiếc! Rất tiếc!

Mảnh giấy đó có tác dụng dụ dẫn chàng đến đây rõ ràng.

Rất có thể người trong phái Vô Vi ném mảnh giấy đó cho chàng lắm.

Chàng lẩm nhẩm thành tiếng:

- Hay là người trong phái Vô Vi viết lên mấy chữ đó!

Tổ Dung cô nương vừa trở lại, nghe lọt câu đó, hỏi liền:

- Người trong bốn phái viết những chữ gì?

Nàng trông thấy mảnh giấy nơi tay Triệu Sĩ Nguyên, vội chụp lấy xem.

Xem xong nàng ạ lên một tiếng, đoạn bước ra, cầm luôn mảnh giấy theo nàng.

Triệu Sĩ Nguyên bỗng bật cười ha ha, tự thốt:

- Cầu nhân, đắc nhân! Cái ý tứ đó thế mà có.

Đơn Minh kinh dị, hỏi:

- Có chi đáng cho người cười?

Triệu Sĩ Nguyên bí mật:

- Bá bá đợi một chốc nữa sẽ rõ!

Đơn Minh bực dọc:

- Đợi! Đợi để xem cái gì chứ?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Bá bá đừng nóng! Đã có người đến bên ngoài rồi kìa!

Đơn Minh ngưng thần lắng nghe.

Quả nhiên có tiếng chân người vang lên rất khê bên ngoài, tiếng chân bước rất nhanh, thoáng mắt đã đến bên cửa.

Chân người dừng lại, Tổ Dung cô nương cất tiếng thốt vọng vào:

- Chương môn nhân bốn phái đã đến!

Triệu Sĩ Nguyên và Đơn Minh cùng bước ra cửa nghinh tiếp.

Tổ Dung dẫn đầu, theo sau Vô Vi Tiên Tử còn có Chấp Pháp trưởng lão.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình thầm nghĩ các vị trưởng lão này hầu như phải có mặt khắp mọi nơi, ở bất cứ cuộc họp nào của chương môn nhân.

Lão ta giám thị Tiên Tử hay Tiên Tử cần có một vị cố vấn ở bên cạnh luôn luôn!

Dù sao, Triệu Sĩ Nguyên không thích sự có mặt của một đệ tam nhân, khi sự có mặt đó không cần thiết.

Khách vào phòng rồi, tất cả cùng an vị, song đôi bên trầm lặng một lúc lâu.

Sự trầm lặng nặng nề đến khó chịu.

Vô Vi Tiên Tử cất tiếng trước:

- Châu trưởng lão vì nhiệm vụ chấp pháp trong bốn phái, nên phải chí công vô tư, giả như trưởng lão có cần thỉnh giáo điều chi, xin Thiếu lệnh chủ vui lòng giải thích.

Triệu Sĩ Nguyên thầm nhủ, Tiên Tử luôn luôn có thái độ thành thật với chàng, chàng không nên quá nghi ngờ mà thành ra phụ cái hảo ý của người trong Vô Vi phái.

Chàng cười nhẹ, gạt đầu:

- Bình sanh tại hạ rất tôn trọng sự thật, chương môn nhân yên trí.

Châu trưởng lão đưa mảnh giấy lên, nghiêm giọng hỏi:

- Mảnh giấy này do Thiếu lệnh chủ mang đến đây?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phải! Trước khi đến đây, tại hạ đã tiếp nhận nó. Các vị hẳn đã hiểu nguyên nhân đưa tại hạ vào vùng cấm địa của các vị rồi chứ?

Chấp pháp trưởng lão không đáp, chỉ hỏi lại:

- Thiếu hiệp có thể cho biết mục đích đến Kim Đỉnh Sơn này chăng?

Triệu Sĩ Nguyên không giấu, đem việc Thanh Liên Ngọc Nữ thất tung và Vô Tình lệnh chủ ước hội, thuật lại cho Trưởng lão và Tiên Tử nghe.

Vô Vi Tiên Tử cau mày:

- Trước khi cử hành lễ tế điện, bốn phái đã quan sát kỹ quanh vùng, trong nội chu vi trăm dặm, nếu Vô Tình lệnh chủ đặt sào huyết trong vùng thì bốn phái đã phát hiện ra rồi.

Như thế rõ ràng là Thiếu lệnh chủ đã bị lừa rồi đó!

Chấp pháp trưởng lão tiếp:

- Cuộc tế lễ của bốn phái được giữ gìn bí mật, nếu chẳng có gian tế bên trong thì không thể nào ngoại nhân biết được, sự kiện này làm lão phu nghĩ ngợi vô cùng...

Đơn Minh trừng con mắt duy nhất hỏi:

- Bút tích trên giấy có phải là của người trong phái các vị chăng?

Chấp pháp trưởng lão gật đầu:

- Bút tích thì chưa có thể quyết đoán, còn mẫu giấy thì đúng là của bốn giáo!

Đơn Minh cười lạnh:

- Bây giờ lão phu ngồi chờ xem các vị sẽ xử trí như thế nào.

Chấp pháp trưởng lão chính sắc mặt:

- Bằng mọi cách, bốn phái phải tra cứu minh bạch về việc này.

Đơn Minh căm hận:

- Còn về bọn lão phu? Các vị định làm sao đây?

Chấp pháp trưởng lão đáp:

- Tra cứu xong việc này, bốn phái sẽ đưa quý vị ly khai Kim Đỉnh Sơn.

Đơn Minh trầm giọng:

- Giả như một ngày mà chưa xong?

Trưởng lão điềm nhiên:

- Thì các vị phải ở lại một ngày.

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Nếu một tháng chưa xong?

Trưởng lão vẫn điềm nhiên:

- Các vị phải lưu lại một tháng.

Đơn Minh quát:

- Làm gì có việc đó? Làm gì có việc đó?

Lão quát luôn mấy lượt, lộ vẻ giận dữ.

Chấp pháp trưởng lão cười nhẹ:

- Lão phu phải tôn trọng quyết định của toàn thể, không vì tình riêng đối với các vị mà vi phạm qui luật được.

Triệu Sĩ Nguyên quát mắt bắn tinh quang chớp ngờ cất giọng sang sảng:

- Quý phái chỉ biết có mình, mà không trọng quyền lợi ngoại nhân, tại hạ không thể chấp nhận cái tác phong đó.

Chấp pháp trưởng lão cười khở:

- Nếu không hành sự đúng theo quy luật thì lão phu làm sao điều khiển tất cả môn đồ?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Tiền bối cho rằng tại hạ không đủ sức để tự ly khai nơi này?

Đơn Minh tiếp luôn:

- Đi được, hiền đệ cứ đi, để một mình lão phu ở lại đây, không lẽ Vô Vi phái ăn tươi nuốt sống lão phu?

Chấp pháp trưởng lão ngưng trọng thần sắc:

- Từ hôm nay trở đi, bốn phái dùng trọng lễ để tiếp đãi hai vị như là thượng khách, rất mong hai vị hiểu cho nỗi khổ khó khăn của bốn phái mà lượng thứ cho cái việc bắt buộc phải làm. Phàm ở đời, ai ai cũng nên xử sự với chủ trương thành nhân chi mỹ.

Đơn Minh bật cười cuồng dại:

- Các vị có việc khó khăn, bọn này lại chẳng có việc khó khăn à? Thành Liên Ngọc Nữ sa vào cạm bẫy của Vô Tình lệnh chủ, chưa rõ an nguy thế nào, nếu các vị cố tình gây trở ngại, không cho bọn lão phu giải cứu nàng kịp thời, các vị sẽ chịu trách nhiệm đấy nhé!

Vô Vi Tiên Tử thoáng giật mình:

- Như vậy, bốn phái không dám cưỡng ép hai vị lưu lại đây. Bất quá bốn tòa có điều lo nghĩ, mong Triệu thiếu lệnh chủ châm chước phần nào!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Chẳng môn cứ nói.

Vô Vi Tiên Tử cười nhẹ:

- Thiếu lệnh chủ có biết kết quả cuộc đại hội trưởng lão trong bốn phái như thế nào chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên cười thâm nghĩ:

“Chung quy rồi nàng cũng đưa ta trở lại khởi điểm”.

Chàng lắc đầu đáp:

- Làm sao tại hạ hiểu được?

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Ai ai cũng giữ ý kiến riêng biệt, chẳng ai nhường ai. Thành ra đại hội chẳng đi đến kết quả nào!

Đơn Minh cười mỉa:

- Hội mà không nghị, nghị mà không quyết, đúng là Vô Vi.

Chấp pháp trưởng lão chớp mắt:

- Làm gì có hội mà không nghị, không quyết? Chẳng qua chương môn nhân bên hai vị, nên chưa đi đến kết quả đó thôi.

Như vậy là cuộc nghị quyết của các trưởng lão phái Vô Vi, nếu có, thì rất bất lợi cho cả hai.

Nhờ Vô Vi Tiên Tử can thiệp, nên đại hội chưa lấy quyết định cuối cùng.

Triệu Sĩ Nguyên nghiêng mình:

- Đa tạ chương môn nhân.

Vô Vi Tiên Tử tỏ vẻ trầm buồn:

- Bồn tào đã được các vị trưởng lão nể nang, chấp thuận theo sở cầu đình hoãn quyết nghị lại mấy hôm, mong rằng trong mấy hôm đó sẽ thuyết phục được các vị. Ngờ đâu bỗng nhiên lại có mảnh giấy đó, thành ra sự dự tính của bồn tào không còn duy trì được nữa. Bồn tào chẳng biết phải làm sao.

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Không biết phải làm sao, thì các vị hãy để cho bọn lão phu ra đi. Các vị không làm khó bọn lão phu, thì sẽ được cái tiếng là thông tình đạt lý.

Vô Vi Tiên Tử nhìn Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh, lắc đầu đáp:

- Mảnh giấy đó xuất hiện làm cho sự tình thêm nghiêm trọng. Dù cho gian tế là ai, bồn tào cũng có phần nào trách nhiệm. Bởi cái trách nhiệm đó, bồn tào cảm thấy nguy cơ cho chính mình.

Tiên Tử dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Nếu Thiếu lệnh chủ đi ngay bây giờ, thì đúng là mưu mô của bọn gian thành tựu rồi đó.

Bởi tất cả mọi người trong bồn phái đều oán hận Thiếu lệnh chủ, riêng về bồn tào không thể ức chế lòng công phần của toàn thể, mà vô tình trung chúng ta lại tạo cái lợi cho Vô Tình lệnh chủ. Nếu các vị thấy xa hiểu rộng, tất cả phải ước lượng hậu quả tai hại như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, thâm sợ Vô Tình lệnh chủ lợi hại trên chỗ chàng tưởng.

Lão dùng một kế mọn, biến chàng thành công cụ của phái Vô Vi.

Chàng thì cho rằng Vô Vi Tiên Tử có lý, còn Đơn Minh lại nghĩ khác.

Lão hừ một tiếng, trầm giọng thốt:

- Các vị định bịa chuyện để uy hiếp bọn này chắc?

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Bồn tào nào có ý đó...

Triệu Sĩ Nguyên chận lời:

- Tại hạ đáp ứng cô nương! Tại hạ xin lưu lại đây, như cô nương đã đề nghị.

Đơn Minh kêu lên:

- Không được, Sĩ Nguyên! Người không thể không nghĩ đến Thanh Liên Ngọc Nữ!

Triệu Sĩ Nguyên lộ vẻ khổ sở:

- Được việc này, phải mất việc khác, biết làm sao hơn, Bá bá! Phế bỏ tư mà giữ tròn được công.

Rồi chàng tiếp như để an ủi lấy mình:

- Công lực của nàng rất tăng tiến, nàng lại thông minh, mẫn tuệ, nàng có thừa cơ trí ứng phó với mọi biến cố bất ngờ, tiểu đệ tin rằng nàng sẽ có cách thoát hiểm.

Đơn Minh hừ lạnh:

- Người yên trí được, thì ta chẳng hiểu nổi người rồi! Giả như nàng có bề nào thì người còn mặt mũi đứng giữa giòng đời nữa chẳng?

Vô Vi Tiên Tử chen vào:

- Bồn tào có gặp Thanh Liên Ngọc Nữ một lần, nàng là con người rất tốt! Bất quá...

Đơn Minh chặn lại:

- Chương môn có biết sự liên hệ giữ Thanh Liên Ngọc Nữ và Triệu Sĩ Nguyên chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên vội chặn lại:

- Đơn bá bá! Không phải lúc nói đến chuyện riêng tư của mình.

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Tại sao không phải lúc? Thế lúc nào mới thuận tiện?

Vô Vi Tiên Tử gấp giọng:

- Thanh Liên cô nương có liên hệ như thế nào với Thiếu lệnh chủ?

Đơn Minh đáp:

- Nàng là vị hôn thê của Triệu Sĩ Nguyên. Các vị còn toan ngăn chặn hần cứu vợ hần nữa chẳng?

Vô Vi Tiên Tử biến sắc.

Thân hình nàng rung lên thấy rõ, chứng tỏ nàng bị kích động mãnh liệt.

Nàng rung giọng hỏi:

- Sự thật như vậy sao?

Đơn Minh không chú ý đến thần sắc của Vô Vi Tiên Tử, hừ lạnh, gằn từng tiếng:

- Lão phu đâu phải là người hồ đồ!

Vô Vi Tiên Tử cúi đầu, chừng như lệ thảm ngưng đọng nơi khóe mắt.

Nàng nín lặng không nói gì nữa.

Tổ Dung nhìn Triệu Sĩ Nguyên với ánh mắt thật kỳ quái, chừng như nàng thăm trách chàng không tế nhị chút nào.

Chàng có làm chi đâu mà nàng hờn trách? Chỉ tại Đơn Minh vô tình đề cập đến việc đó, lỗi tại lão ta!

Hờn trách chàng như vậy là oan cho chàng quá!

Tổ Dung dùng phép truyền âm nhập mật, nhắc khéo Tiên Tử nên giữ tác phong của một chương môn.

Vô Vi Tiên Tử giật mình, nhận ra sự thất thố, vội chỉnh dung diện, điểm một nụ cười, thốt:

- Bồn tào không biết được sự tình như thế, phạm sự gì không biết là không có tội! Chắc thiếu lệnh chủ cũng lượng thứ cho tôi vậy. Nhưng, bồn tào nghĩ ra một phương pháp lưỡng toàn, chẳng hay thiếu lệnh chủ có chấp nhận phương pháp đó chẳng?

Làm gì Triệu Sĩ Nguyên chẳng hiểu tình ý của Vô Vi Tiên Tử đối với chàng?

Bây giờ chàng thức ngộ ra, sở dĩ nàng tìm cách che chở, giúp đỡ chàng trong mọi trường hợp là vì nàng đã có tình ý với chàng từ lâu.

Nhưng chàng đâu có thể tiếp nhận cảm tình của nàng?

Bởi chàng đâu còn tự do nữa?

Chàng điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Chưởng môn nhân có phương pháp như thế nào, xin nói cho tại hạ biết để nghiên cứu xem có thực hiện được chăng?

Chàng không dám dùng hai tiếng cô nương để xưng hô nàng nữa, tránh đi sâu vào tình cảm.

Vô Vi Tiên Tử quay nhìn Chấp pháp trưởng lão một thoáng đoạn tiếp:

- Bồn tào muốn thiếu lệnh chủ nhận lãnh chức hộ pháp danh dự trong bốn phái. Chẳng hay trưởng lão nghĩ sao?

Chấp pháp trưởng lão trầm ngâm một lúc:

- Chỉ có những người từng thi ân với bốn phái mới có đủ tư cách nhận lãnh. Mà Triệu thiếu lệnh chủ thì...

Lão không dứt câu, song cái ý đã rõ lắm rồi.

Vô Vi Tiên Tử gật đầu:

- Về điểm đó bồn tào đã có cách.

Nàng hướng sang Triệu Sĩ Nguyên, tiếp luôn:

- Nhận lãnh chức đó, thiếu lệnh chủ sẽ trở thành người của bốn phái, các đệ tử không còn dám xem thiếu lệnh chủ là kẻ thù nữa. Trong tương lai sẽ chẳng có những điều đáng tiếc xảy ra. Chẳng hay thiếu lệnh chủ có chấp nhận chăng? Chấp nhận điều đó, là thiếu lệnh chủ giúp ích cho bốn phái rất nhiều, vì Vô Tình lệnh chủ đang chờ chờ lợi dụng mọi sơ hở của chúng ta.

Triệu Sĩ Nguyên không phải đắn đo, đáp nhanh:

- Nếu có cơ hội chuộc tội với quý phái, thì tại hạ quyết chẳng từ khước bất cứ việc gì, dù phải vào lửa cháy, dầu sôi!

Vô Vi Tiên Tử nghiêm sắc mặt, thốt:

- Thiếu lệnh chủ khoan đáp ứng vội! Bởi một chức vị đều có trách vụ, có khó mà cũng có dễ, khó như lên trời và dễ như trở bàn tay, bồn tào chỉ sợ sau này thiếu lệnh chủ thấy khó rồi hối hận. Tốt hơn, nên nghĩ kỹ lại!

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Đại trượng phu nói làm sao là giữ như vậy. Việc có phải làm, dù gặp nguy hiểm cũng phải làm, hà tất suy đi nghĩ lại!

Vô Vi Tiên Tử mỉm cười, dạy qua Chấp pháp trưởng lão tiếp:

- Trưởng lão nêu điều kiện, phải là người có thi ơn với bốn phái mới được cử vào chức vị đó. Thì đây, bồn tào sắp sửa nhờ Triệu thiếu lệnh chủ làm một việc...

Nàng vội vàng nhìn sang Triệu Sĩ Nguyên, nghiêm sắc mặt, thốt:

- Bồn tào yêu cầu Thiếu lệnh chủ giúp cho bốn phái trở về hàng ngũ võ lâm Trung Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc:

- Quý phái phát xuất từ võ lâm Trung Nguyên à?

Vô Vi Tiên Tử gật đầu:

- Năm trăm năm trước bốn phái có địa vị rất cao trong võ lâm Trung Nguyên.

37. Nghĩa Chưởng Đặng Đờng

Đơn Minh vội thốt:

- Trong võ lâm, các môn phái nào lại tránh khỏi lúc thịnh lúc suy? Thịnh thì oai danh chấn động khắp sông hồ, suy chỉ thoát khỏi vòng thị phi, qui ẩn chờ thời khôi phục thế lực. Nhưng cứ như sự hiểu biết của lão

phu thì trong vòng ngàn năm trở lại đây, trong võ lâm Trung Nguyên chẳng có một môn phái nào mang tên Vô Vi cả.

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Lúc trước bốn phái chưa chánh thức thành lập, và sự hành đạo trên giang hồ do tổ sư Phong Trần Tam Kỳ đảm nhận.

Đơn Minh vỗ tay bôm bốp:

- Lão phu nhớ ra rồi! Năm trăm năm trước, Phong Trần Tam Kỳ quả có xuất hiện trên giang hồ, theo lời truyền thuyết thì ba vị tiền bối đó thịnh danh rất trọng, dù các vị lãnh đạo Thiếu Lâm, Võ Đang lúc đó cũng không hơn! Bỗng trong một đêm, cả ba vị cùng mất tích.

Mãi đến ngày nay, thời gian qua đã hơn mấy trăm năm rồi, cùng chẳng ai biết được kết cuộc của ba vị như thế nào. Sự mất tích của ba vị đã trở thành một nghi vấn cho toàn thể võ lâm, một trong ba nghi vấn trọng đại. Không ngờ quý phái lại dời cư ra tận cùng Quan Ngoại xa xôi này. Lão phu biết được căn nguyên phát xuất của quý phái, thật là một điều may mắn lớn! Mong Tiên Tử giải thích rành hơn.

Vô Vi Tiên Tử trầm buồn ra mặt:

- Vì nguyên nhân thoát xuất giang hồ của tam vị tổ sư thực tình bốn tòa không được hiểu rõ lắm.

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Việc của mình mà mình không biết thì còn ai biết cho, và làm sao người ta tiếp trợ?

Vô Vi Tiên Tử thoáng lộ vẻ thẹn:

- Việc mà bốn tòa định nhờ Triệu thiếu lệnh chủ tiếp trợ là tra cứu nguyên ủy của sự tình.

Đơn Minh lắc đầu:

- Sự tình xảy ra cách đây hơn năm trăm năm, dù có chứng cứ nhưng chứng cứ đó cũng theo thời gian mà tiêu diệt rồi. Hẳn còn làm gì được để tiếp trợ quý phái chứ!

Vô Vi Tiên Tử thốt:

- Chứng cứ vẫn còn lại Thánh Địa Thần Cung, chưa hề tiêu diệt.

Đơn Minh chớp còn mắt duy nhất:

- Chẳng như Tiên Tử có phần nào mâu thuẫn với mình. Nếu chứng cứ còn, tại sao Tiên Tử không biết nguyên nhân, lại yêu cầu người khác trợ cứu.

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Chứng cứ còn, nhưng chưa về tay bốn tòa! Nếu đã nắm được chứng cứ trong tay thì bốn tòa đâu dám làm nhọc đến Triệu thiếu lệnh chủ.

Đơn Minh chẳng hiểu chi cả, cau mày, trầm giọng:

- Tiên Tử nói tới nói lui, lão phu không hiểu nổi.

Vô Vi Tiên Tử tiếp:

- Đơn đại hiệp hỏi đến đâu bốn tòa đáp đến đó, thành thử chưa kịp nói gì.

Đơn Minh gật đầu:

- Được rồi! Lão phu chẳng còn hỏi gì nữa. Tiên Tử cứ nói đi.

Vô Vi Tiên Tử hướng qua Triệu Sĩ Nguyên, điểm nhẹ một nụ cười thốt:

- Thoại xuất võ lâm Trung Nguyên rồi, cứ mỗi lần thay đổi chưởng môn thì liền sau khi tiếp nhận quyền lãnh đạo, người chưởng môn phải đến Kim Sơn bái thần vị tổ sư, và cũng để nhân dịp này tìm di thư do tổ

sư chôn dấu tại thánh địa, di thư đó có ghi chú nguyên nhân ly khai Trung Nguyên, đồng thời chỉ dẫn cách thức phản hồi nguyên quán.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp nói với giọng buồn:

- Trong năm trăm năm qua, chẳng có một vị chưởng môn nào thu thập được một kết quả nào, dù là nhỏ mọn.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Mỗi một vị chưởng môn chỉ có mỗi một cơ hội duy nhất sao?

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Phải đợi đủ năm năm mới sai phái người dò thám một lần. Thời gian tra cứu chỉ được ấn định trong một khoảng cách năm năm thôi.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Trong năm trăm năm qua, chắc quý phái đã làm nhiều cuộc tra cứu lắm chứ?

Vô Vi Tiên Tử nhắm tính một lúc:

- Kể cả lần này là đã có được một trăm lẻ chín lần tất cả?

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Di thư chôn dấu ở đâu mà bí mật thế! Nếu lại tại thần cung thánh địa, thì tại sao hơn một năm lượt điều tra truy tầm, chẳng ai tìm được một manh mối nào?

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Di thư được chôn dấu ngay dưới thần tọa, trong một địa đạo. Đệ tử nào được sai phái xuống đó truy tầm chỉ có đi mà không bao giờ có trở lại? Chẳng ai biết được tại sao có sự mất tích đó!

Đơn Minh cau mày hỏi:

- Vậy là Tiên Tử muốn nhờ Triệu Sĩ Nguyên làm cái việc thám địa huyệt?

Vô Vi Tiên Tử nhìn thoáng qua Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Nếu thiếu lệnh chủ sẵn sàng trợ giúp, thì chẳng những riêng bốn tòa, mà toàn thể những người trong Vô Vi phái sẽ cảm kích vô cùng.

Đơn Minh nổi giận:

- Tiên Tử nói sao không biết thẹn! Làm cái việc lợi kỷ, bất chấp tổn nhân, như vậy là đạo lý gì chứ? Tiên Tử mở miệng nói được cái điều đó thì thật lạ lùng.

Vô Vi Tiên Tử điềm nhiên:

- Lợi kỷ, đành là có, song vị tất tổn nhân? Nếu chẳng nhận thức ra Thiếu lệnh chủ là bậc kỳ tài thì khi nào bốn tòa dám nhờ làm một việc như vậy?

Đơn Minh không thốt lời gì chống đối nữa, chùng như Vô Vi Tiên Tử thổi phồng Triệu Sĩ Nguyên, lão cũng nghe mát ruột vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn có khi nào tìm hiểu tại sao các vị tổ sư làm khó cho đệ tử các đời sau như vậy chẳng?

Vô Vi Tiên Tử chớp mắt:

- Cứ theo như sự suy đoán của bốn tòa thì ngày trước sở dĩ bốn phái thoái xuất vô lâm Trung Nguyên là do một áp lực nào đó. Cái áp lực đó quá mạnh, các vị tổ sư không cưỡng lại được nên phải đào tỵ viễn phương, để cầu tự bảo!

Dừng lại một chút, nàng có ý chờ nghe Triệu Sĩ Nguyên tỏ bày ý kiến, song Triệu Sĩ Nguyên chẳng có nói gì, nàng phải tiếp luôn:

- Sợ đệ tử các đời sau chênh mảng luyện công, khiến bốn phái càng ngày càng suy yếu rồi tiêu diệt, nên các vị tổ sư mới bày ra cái việc truy tầm di thư, để cứ năm năm có một cuộc khảo khí một lần, khảo khí bằng cách trở lại thần cung, vào địa huyết. Không qua lọt cuộc khảo khí đó, nghĩa là vào địa huyết mà không đủ khả năng trở ra là còn kém, chưa có thể đương đầu với địch, chưa vọng tưởng trở lại Trung Nguyên được.

Nàng thở dài, rồi tiếp:

- Năm trăm năm qua, hơn trăm lần thực nghiệm, bốn phái vẫn thất bại đủ cả bao nhiêu lần. Như vậy là võ công của bốn phái chưa đạt được đến cái mức thành tựu mong muốn của các vị tổ sư!

Đơn Minh cười khan:

- Sĩ Nguyên chẳng phải là người trong phái Vô Vi, dù cho hắn làm được cái việc xuống địa đạo, lấy di thư, nếu các vị được mãn nguyện, bất quá chỉ nhờ sức người, chứ nào phải chính do tài năng của các môn đồ đâu? Như vậy là trái ngược với kỳ vọng của tổ sư, bởi các lão tiền bối đó mong muốn chính đệ tử trong phái mạnh mẽ hơn, để đủ sức đối đầu với cường địch khi trở lại Trung Nguyên kia mà.

Vô Vi Tiên Tử gật đầu:

- Đơn đại hiệp nói rất đúng, nhưng bốn tòa nhờ Triệu thiếu lệnh chủ vào địa đạo chẳng phải để lấy di thư mà chỉ để quan sát các cơ quan, giúp bốn phái hoạch định một phương pháp hành động sau này. Sự giúp đỡ của Thiếu lệnh chủ sẽ tiết giảm cho bốn phái rất nhiều thời gian. Đó là một cách đột giai đoạn để tiến nhanh về đích.

Triệu Sĩ Nguyên cất tiếng cười sang sảng, rồi cao giọng thốt:

- Tại hạ sẵn sàng giúp quý phái! Tiên Tử cứ định thời gian hành động!

Đơn Minh ngăn chặn:

- Đừng gấp, Sĩ Nguyên! Người nên nghỉ xa một chút. Giả như người thất bại thì linh tôn sẽ thất vọng như thế nào? Chẳng hóa ra bao nhiêu sự hy sinh từ lâu, cầm như bỏ trôi theo mây gió à? Ngoài ra, người còn có một trách vụ lớn lao đối với võ lâm! Hầu hết các phái lớn đều trông vào có mỗi một người đó!

Lão thấp giọng tiếp nói:

- Theo ý của lão phu, thì trước hết người phải giải quyết vấn đề với Vô Tình lệnh chủ, khi nào xong việc đó người sẽ giúp Vô Vi phái. Ta nghĩ cũng chẳng muộn gì!

Lão hướng sang Vô Vi Tiên Tử, quắc con mắt độc nhất lên, bắn tinh quang sáng rực, gần từng tiếng:

- Năm trăm năm còn chờ được, có sao lại phải gấp một đôi ngày.

Đơn Minh có lý rất vững, ai ai cũng phải nhìn nhận như vậy.

Vô Vi Tiên Tử thở dài, muốn nói gì sau đó song thấy bất tiện nên nín lặng.

Triệu Sĩ Nguyên nhớ đến ân nghĩa của người trong phái Vô Vi đối với chàng, từ cái việc gặp gỡ Ngô Độc Hạc tại Quân Sơn học được kỳ công, đến cái việc Tiên Tử cho thuốc quý cứu chàng thoát nạn vì Thiết chưởng của Âm Dương lệnh chủ.

Cái ân đó chàng làm sao quên được, bởi là ân thành toàn, ân tái tạo?

Hướng chi trong tương lai rất có thể chàng sẽ nhờ đến Vô Vi phái trong cuộc đương đầu với Vô Tình lệnh chủ.

Giúp người hôm nay, chàng vừa báo đáp ân trọng, mà cũng vừa cấu tạo cảm tình, hẳn ngày sau có một viện thủ phi thường đắc lực.

Việc đó nên làm lắm chứ!

Chàng trấn an Đơn Minh:

- Bá bá không nên quá lo ngại. Tiểu diệt nghĩ, chắc chẳng đến nỗi nào đâu. Giả như tiểu diệt yếu mạng, thì cũng hẳn đã chết từ lâu.

Chàng day qua Vô Vi Tiên Tử, tiếp nói:

- Nếu tại hạ đi ngay bây giờ, làm một cuộc dạo thám như Tiên Tử ủy thác, thì Tiên Tử nghĩ sao? Có điều tại hạ xin nói trước, là giả như tại hạ may mắn làm tròn sứ mạng, thì liền sau đó tại hạ xin cáo từ để lo liệu cho Lý Linh cô nương.

Vô Vi Tiên Tử nghiêng mình:

- Đa tạ Thiếu lệnh chủ dành cao nghĩa đối với bốn phái. Vào động sâu ngay trong giờ phút này là đúng thời gian thích nghi đó.

Triệu Sĩ Nguyên đáp lễ.

Chấp pháp trưởng lão nói lời Tiên Tử:

- Lão phu đi trước, chuẩn bị sẵn sàng mọi vật dụng cần thiết chờ đợi chư môn và Triệu thiếu lệnh chủ.

Đơn Minh hỏi gấp:

- Lão phu có thể theo Sĩ Nguyên vào động chăng?

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Bên trong địa đạo có rất nhiều cơ quan nguy hiểm, ai vào đó là phải luôn luôn đề cao cảnh giác, cho nên từ năm trăm năm qua bốn phái chỉ cho từng người một đảm trách việc dạo thám thôi, mà chẳng hề chấp thuận nhiều người cùng đi, cố tránh phân tâm chiếu cố lẫn nhau, bất lợi cho việc truy tầm, tra cứu. Một người đi, để tùy cơ ứng biến hơn cho nên để mưu cầu an toàn tối đa, mà cũng để cho người được sai phái để hành động có kết quả, bốn tòa có ý kiến là Đơn đại hiệp không nên đi theo Triệu thiếu lệnh chủ.

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Lão phu làm sao tin được các vị ngấm ngầm an bày một quỷ kế nào đó!

Vô Vi Tiên Tử thoáng biến sắc, song lấy ngay bình tĩnh lại, cười nhạt thốt:

- Đơn đại hiệp có thể cùng bốn tòa ở tại tịnh thất trong khu địa đạo, chờ đợi Thiếu lệnh chủ.

Đơn Minh vẫn không yên lòng.

Triệu Sĩ Nguyên bắt buộc phải can thiệp:

- Tiểu diệt tin rằng Tiên Tử không có ý gì đâu, bá bá! Bá bá cứ yên trí.

Đơn Minh miễn cưỡng gật đầu, không nói gì nữa.

Cả ba rời gian phòng khách, đi sâu vào trong miếu.

Dọc hai bên lối đi có đệ tử phái Vô Vi đứng thành hàng nghinh đón.

Triệu Sĩ Nguyên nhận thấy đệ tử của phái này gồm toàn người người cao tuổi. Bất quá chỉ có một số ít người thuộc hạng thanh thiếu niên.

Sự kiện này rất lạ, trái hẳn với tổ chức của các môn các phái trên giang hồ.

Chàng nghĩ rằng, cái học của phái Vô Vi không có chỗ thực dụng ngoài đời, hoặc giả môn quy quá nghiêm khắc, hạn chế hành động của các đệ tử đến mức tối đa, cho nên hạng thanh thiếu không ngưỡng mộ cho lắm, thành rất ít kẻ nhập môn.

Do đó môn phái có cái quang cảnh suy tàn với thành phần già nua, lúc nào cũng trầm trầm nghiêm lặng.

Bên dưới thần tọa có cửa đá, ba người dò cửa đá xuống sâu.

Họ đến một tòa thạch thất.

Nơi đó có mười tám vị trưởng lão chực chờ, trong số có vị Chấp pháp.

Chấp pháp trưởng lão cầm một chiếc bọc bước đến trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, hai tay nâng cao, trình trọng nói:

- Đây là những vật ứng dụng khi vào động, xin thiếu lệnh chủ kiểm qua.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp nhận chiếc bọc mở ra xem.

Có một hạ Dạ Minh Châu, một thanh đoản kiếm rất quý, một chiếc hộp bằng gỗ tử đàn, hộp sơn đúng hai mươi ba màu, trong hộp có được hai mươi ba loại thuốc, đựng trong hai mươi ba chiếc bình, màu sắc khác nhau, được màu bình và màu hộp tương phù.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, không hiểu công dụng của các loại thuốc đó.

Vô Vi Tiên Tử giải thích:

- Đó là người thuốc giải nghiệm chất độc, mỗi thứ thuộc giải nghiệm một loại độc riêng biệt. Thiếu lệnh chủ mang theo sẽ chẳng còn sợ nhiễm độc nữa.

Đơn Minh trầm giọng hỏi:

- Trong thiên hạ chỉ có hai mươi ba loại độc được thôi sao?

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Theo sự nghiên cứu của bốn phái từ mấy trăm năm qua, đại khái chỉ có ngần ấy thứ độc đáng sợ nhất, có thể có trong địa đạo, bốn phái không dám quả quyết là sự nghiên cứu đó chính xác lắm, song thiết tưởng chẳng đến đâu quá sai lệch.

Triệu Sĩ Nguyên cất chiếc bọc vào mình, đoạn bảo:

- Xin các vị mở cửa cho tại hạ vào địa huyệt ngay!

Vô Vi Tiên Tử và mười tám vị trưởng lão ngưng trọng thần sắc, chính Chấp pháp trưởng lão bước đến một bức tường, đưa tay ấn nút cơ quan..

Một khoảng tường tách rời ra, một vọng cửa nhỏ đà hiện lên.

Bên trong chẳng có ánh sáng.

Triệu Sĩ Nguyên cầm hạ Dạ Minh Châu bước qua vọng cửa đó, chớp mắt khuất dạng.

Một người vào trong thám hiểm, bao nhiêu người ở bên ngoài chờ đợi.

Cuộc thám hiểm đã kéo dài đúng bảy ngày đêm rồi, người bên trong vẫn chưa trở ra, người bên ngoài chờ đợi, càng phút càng hồi hộp, bồn chồn lo lắng.

Đơn Minh không còn giữ bình tĩnh được nữa, công khai trách cứ Vô Vi Tiên Tử, lão nói nói nhạ phái Vô Vi đủ tiếng đủ lời.

Thực ra người lo lắng, khổ sở hơn hết chẳng phải là Đơn Minh, mà chính là Vô Vi Tiên Tử.

Bởi, nàng có cảm tình rất nặng đối với Triệu Sĩ Nguyên. Sở dĩ nàng phải nhờ chàng làm công việc thám hiểm là vì nàng muốn giải tỏa những sự hiềm khích sau này giữa chàng và những môn đồ Vô Vi phái, mỗi niềm khích được phát sanh từ sự xâm nhập thánh địa.

Ngoài ra nàng còn tin tưởng chàng thành công vì nàng biết trong mình chàng có chất tiên thảo, giải trừ mọi chất kịch độc trên đời.

Do trong địa đạo có hơi độc nguy hại đến đâu, hơi độc đó cũng không làm gì nổi chàng.

Nhưng chàng vào địa huyệt bảy ngày đêm rồi, thời gian đó nào phải ngắn? Bảo sao Đơn Minh không nổi nóng, bảo sao nàng không khổ sở...

* * * Đêm đó trong khách sạn Bảo Khang đang cơn ngủ chập chờn, Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh mộng lung thấy Triệu Sĩ Nguyên ra khỏi phòng.

Nàng kinh dị tỉnh ngủ ngay, hấp tấp bước xuống giường ra ngoài.

Đêm tối không nhìn xa, gió mạnh, không nghe rõ những tiếng động, Lý Linh không hiểu được Triệu Sĩ Nguyên đi về phương hướng nào.

Nàng trầm ngâm suy nghĩ, cho rằng có lẽ vì quá lo ngại mà thành ra có cảm giác mơ hồ, chứ Triệu Sĩ Nguyên đâu có sự khẩn cấp mà phải mạo gió đêm vất vả bên ngoài, không kể là nguy hiểm bất ngờ chờ đón chàng ở bên ngoài.

Nào hay, khi trở lại nàng thấy cửa phòng của Triệu Sĩ Nguyên chỉ khép hờ, nàng đẩy luôn cánh cửa vào trong, chẳng thấy chàng đâu cả.

Nàng trở ra ngoài, nhìn sang cửa phòng của Đơn Minh, định gọi lão, bỗng nghe có tiếng cười hắc hắc phía sau lưng, rồi một giọng nói âm trầm vang lên tiếp nối:

- Triệu Sĩ Nguyên đang ở ngoài thành, muốn tìm hắc cô nương hãy đi theo lão phu.

Vì quá lo ngại cho Triệu Sĩ Nguyên bị ám toán, Lý Linh hấp tấp hỏi:

- Chàng ở nơi nào bên ngoài thành?

Hai câu đối đáp ngăn ngui đó làm kinh động Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh.

Lão lập tức bước ra khỏi phòng, vừa kịp thấy Lý Linh phi thân vút đi.

Không do dự, lão theo sau liền.

Người gọi Lý Linh đi trước hướng về ngoại thành, Lý Linh đi theo sau người đó, còn Đơn Minh bám sát phía hậu Lý Linh.

Ra ngoài thành rồi, họ tiến thẳng đến một gò đất, có cỏ loạn mọc đầy, nơi đó lửa ma chập chờn, gió lạnh rì rào, dù ai có can trường thiết thạch, hắc cũng phải rợn mình khi đặt chân nơi đó, giữa đêm khuya.

Vừa đến nơi Lý Linh chưa kịp nhận định địa thế, từ bốn phía có bốn bóng người lao vút đến, thân pháp của họ rất nhanh, họ lướt đi, rít gió vù vù.

Cả bốn người vận y phục đen, mặt bao kín. Họ xuống đột ngột giữa khung cảnh này làm cho Lý Linh càng sợ hãi, có cảm tưởng là bị quỷ ma bao vây.

Vừa lúc đó có tiếng Đơn Minh hét lên phía sau:

- Kẻ nào dám chặn đường lão phu chứ?

Đơn Minh đã động thủ với bọn người đó, chặn đường lão ta.

Lý Linh vội đảo mắt nhìn quanh bốn người đó, đoạn trầm giọng hỏi:

- Các vị định động thủ với bốn cô nương?

Một trong bốn người đáp:

- Nếu cô nương thức thời vụ thì nên đi theo lão phu đến một nơi. Như vậy là song phương còn giữ được hòa khí đó với nhau.

Lý Linh hừ một tiếng:

- Nếu bốn cô nương không đi?

Người đối thoại bật cười ha hả:

- Thì ít nhất cô nương cũng phải thắng bọn lão phu bốn người.

Đang nóng nảy về tình trạng an nguy của Triệu Sĩ Nguyên, Lý Linh không thể phí thời gian tranh luận với họ, cười lạnh một tiếng, thốt:

- Các vị người đồng, bốn cô nương phải xuất thủ trước!

Nhích tới một bước, Lý Linh tấn công liền lão nhân đối thoại với nàng.

Nàng nhận thấy, trong trường hợp này cần phải đánh nhanh, thủ thắng gấp, tranh thủ thời gian, thanh toán bọn người này càng sớm càng có lợi, nên chiêu chưởng phát ra, nàng vận dụng toàn công phu nội lực.

Lão nhân khê lệch đầu vai qua một bên, rút chân tạt theo, phất ống tay áo lên, nghênh đón chưởng kinh của nàng, đồng thời quát:

- Khá lắm đó! Song chẳng lợi ích gì.

Cả hai cùng sử dụng công phu âm nhu, nên kinh đạo song phương chạm nhau không gây ra tiếng động, cả hai chừng như cùng bị chấn động nên cùng lùi lại một bước.

Lão nhân kinh hãi song sự kinh hãi của lão ít hơn Lý Linh, vì nàng nghĩ, công lực của một người còn mạnh như thế đó, nếu cả bốn người cùng liên thủ thì làm sao nàng chống trả nổi?

Nhưng nàng có sợ hãi cũng chẳng ích gì, điều tối cần là làm sao thoát khỏi vòng vây.

Không chậm trễ một giây, nàng vung tay hữu phóng ra một đạo chỉ phong chiếu thẳng vào ngực lão nhân đứng bên hữu.

Lão nhân đó hừ một tiếng, vươn cánh tay hữu lên, bàn tay gò năm ngón, ngón lại cong lại như nắm móc câu chụp vào cổ tay nàng, đồng thời lão lao mình về phía tả tránh chỉ phong của nàng.

Lý Linh kinh hãi, cấp tốc thu tay về, rồi lùi nhanh mấy bước.

Một lão nhân khác lướt tới, đưa tay điểm vào mình nàng.

Lý Linh vừa né tránh thế công đó, thì lão nhân thứ tư tiến lên, đánh vào hậu tâm nàng.

Bốn lão nhân theo đạo pháp liên hoàn xuất chiêu tới tấp, Lý Linh cố gắng lắm mới chịu được nổi mười chiêu, mồ hôi đầm ra ướt mình.

Một lúc sau, nàng nghe công lực kém giảm rất nhiều, thủ pháp không còn linh hoạt như trước.

Trong trường hợp đó dĩ nhiên nàng phải để lộ sơ hở.

Nàng cảm cự thêm mấy phút nữa, bỗng nàng nghe nhói ở huyệt Kiên Tĩnh nơi đầu vai, đồng thời ống tay áo của một lão nhân quét ngang qua huyệt Xúc Tĩnh của nàng.

Tuy nàng đánh trúng một lão nhân, nhưng chưởng đó chẳng tạo cho nàng một thắng lợi nhỏ, đối phương chẳng việc gì còn nàng thì tối tăm mặt mày, hôn mê liền.

38. Tình Nặng Tâm Mê

Trong朦胧 lung, Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh thấy một màu xanh xanh.

Nàng vụt mở mắt ra, phát hiện màu xanh đó là bức màn cửa.

Gió đang vờn nhẹ, màn cửa lung linh.

Bây giờ nàng mới hay là mình vừa qua một cơn mộng Đảo mắt nhìn quanh, nàng nhận thấy quả đây là một gian phòng dành cho người thiên kim tiểu thư, đồ vật trang trí trong phòng hết sức sang trọng, sánh với gian phòng của nàng tại Câu Lậu Thiên Phủ còn huy hoàng gấp mười lần.

Bên cạnh cửa sổ, dưới bức màn có một chiếc ghế con màu vàng nhạt, trên mặt ghế có chiếc bình, trong bình có nhành hoa tươi.

Cạnh ghế có cái giá treo lơ lửng, trên giá có một con anh vũ đang mở to mắt nhìn nàng.

Một khung cảnh hoàn toàn lạ.

Lý Linh kinh hãi thầm nghĩ:

- Tại sao ta lại ở chốn này?

Nàng toan chỗi tay lên giường chỗi dậy, song vừa nhích lưng là phát giác ngay không còn một điểm lực khí nhỏ nào.

Nàng thở dài, nét u buồn hiện ra gương mặt.

Con anh vũ lúc đó chợt kêu lên:

- Tiểu Hồng! Tiểu Lục! Cô nương tỉnh rồi! Cô nương tỉnh rồi!

Liên sau tiếng chim kêu, bức rèm cửa lay động, hai liễu đầu bước vào, một vận xanh, một vận đỏ, cả hai rất đẹp, trạc tuổi mười bốn mười lăm.

Chúng mang những vật dụng vào việc trang điểm, bước đến trước giường Lý Linh, quỳ xuống, làm lễ rất cung kính, rồi chúng bắt đầu chải gỡ tóc rối cho nàng.

Xong cái việc đó, một nàng bước ra, vài phút sau trở vào với những thức ăn điểm tâm.

Đang đói, Lý Linh chẳng làm cao, cứ ngồi ăn, thoáng mắt đã hết sạch.

Hai liễu đầu hầu hạ xong phần việc đó, thu dọn những vật dụng cúi mình chào Lý Linh, rồi bước ra ngoài.

Lý Linh vội gọi:

- Các người khoan đi!

Hai liễu đầu dừng chân.

Lý Linh hỏi:

- Các người cho ta biết, đây là đâu?

Liễu đầu áo đỏ đáp, song chừng như tiết kiệm từng lời, không lời nào xem ra thừa, là không thể nói:

- Không tiện cho biết.

Lý Linh cau mày, gằn mạnh:

- Chủ nhân các người là ai?

Đến lượt liễu đầu áo xanh đáp:

- Không tiện cho biết.

Lý Linh không nổi giận, nàng biết là hai con liễu đầu đã vâng nghiêm lệnh, bảo trì sự bí mật, tự nhiên cả hai chẳng dám tiết lộ một điều gì. Chúng bị bức bách, thì nàng còn giận chúng làm chi?

Nàng không hỏi nữa, chỉ khoát tay, bảo:

- Các người lui ra.

Hai liễu đầu sợ nàng hỏi mãi, sợ lỡ lời hớ hênh nên không chần chờ, bước ra cửa liền.

Lý Linh thử vận động tay chân một lượt nữa, thấy thoải mái rồi không còn bất lực nữa.

Nàng lập tức xuống giường, song nhận ra tuy cử động được, nhưng lực vẫn còn bị phong bế.

Tự nhiên nàng cảm hận, nhưng cảm hận làm gì khi biết rõ chẳng làm gì được ai!

Nàng bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Đang bực vì bị tù túng nhìn cảnh vật bên ngoài khoáng đạt, nàng thấy khoan khoái phần nào.

Tự nhiên nàng làm sao yên lòng, với cái cảnh cá chậu?

Nàng khoan khoái trong phút giây thôi, rồi trở về thực tế, nàng khẩn cấp vô cùng.

Càng khẩn cấp hơn, khi nàng muốn tỏ lộ một phản kháng, vì võ công bế tắc, lại không làm được!

Nàng cố dẫn lòng để giữ cho được bình tĩnh, chờ đợi một thời cơ.

Nàng miên mang nghĩ ngợi, đứng lặng bên trong khung cửa rất lâu.

Bống trằng cười trong treo đầu dây vang lên, vọng đến tai của nàng.

Tiếp theo đó là một câu nói với âm thanh êm dịu:

- Tẩu tẩu đang nghĩ gì đó? Có phải là đang mơ tưởng đến ca ca tôi chẳng?

Thanh Liên Ngọc Nữ giật mình, quay đầu lại thấy một thiếu nữ có nhan sắc tuyệt vời.

Nàng ấy vào phòng, chẳng rõ từ lúc nào, vì võ công bí tất, Lý Linh không phát giác kịp thời.

Thiếu nữ xuất hiện quá đột ngột, Lý Linh không khỏi kinh hãi, càng kinh hãi hơn nữa là thiếu nữ lại gọi nàng bằng hai tiếng tẩu tẩu.

Nàng thăm nghĩ:

- Hay là Triệu huynh cứu ta, bày trò bí mật, bảo em gái đùa ta?

Bởi nghĩ như vậy, nàng lơ cảnh giác, rồi lộ vẻ e thẹn, cười đáp nhỏ:

- Ca ca của cô nương quý quá quá chừng, định lừa cả tôi...

Bống nàng nhớ ra Triệu Sĩ Nguyên không có em gái. Bất giác nàng lấy lại thái độ nghiêm lạnh nhìn thiếu nữ bỏ lửng câu đó, tìm câu nói khác.

Nàng chưa kịp nghĩ ra một câu thay thế, bên ngoài cửa có tiếng cười sang sảng vang lên, tiếp theo là một câu nói, không kém kiêu hùng:

- Tiểu sanh mạo phạm người ngọc, nên đến đây tạ tội!

Lý Linh nhận ra người cười nói đó là ai, niềm khích động bốc mạnh, biến sắc mặt, hôn mê liền.

Người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ.

Tự nhiên thiếu nữ phải là em gái hắn, mới gọi Lý Linh là tẩu tẩu. Nàng là Vô Tình Tiên Tử Tào Tú Nga.

Lý Linh chưa hề tiếp xúc với Tào Tú Nga lần nào, nên không nhận ra.

Bây giờ thức ngộ ra là mình rơi vào cạm bẫy của Tào Tuấn Kỳ, Lý Linh chẳng tức uất đến hôn mê làm sao được?

Tào Tú Nga bước nhanh tới, vừa vỗ tay vào ngực Lý Linh, vừa gọi tỉnh:

- Tẩu tẩu! Tỉnh lại đi. Đáng lẽ ca ca không nên hành động như vậy! Chúng ta hãy phạt ca ca quỳ bên ngoài cửa tạ tội! Tẩu tẩu bằng lòng chứ?

Lý Linh đã tỉnh lại, vừa tức vừa thẹn không ngẩng mặt lên.

Qua câu nói của nàng vừa rồi, đúng là nàng nhận mình tẩu tẩu của Tào Tú Nga, chứ còn gì nữa!

Tào Tuấn Kỳ vòng tay tạ tội liền, theo câu nói của em gái hắn làm cho Lý Linh càng thẹn, đỏ mặt, đỏ cả vành tai.

Nàng nạt ngang:

- Cút! Cút! Người cút đi cho khuất mắt bổn cô nương.

Bất thành linh, nàng chồm tới, tát mạnh tay vào một bên má của Tào Tuấn Kỳ.

Song hắn không giận.

Hắn cười mấy tiếng, giọng cười của hắn có vẻ nham hiểm vô cùng:

- Được! Được! Tiểu sanh xin vâng lời. Mong cô nương không còn phần nộ nữa! Niềm phần nộ rất dễ làm nhan sắc tàn phai đấy!

Hắn bật cười ha hả, vẻ đắc ý hiện rõ nơi gương mặt, quay mình bước ra cửa liền.

Tào Tú Nga tiếp nói:

- Tẩu tẩu có oai khí quá chừng! Ca ca tôi không sợ trời không ngăn đất, bất chấp cả quỷ thần, thế mà tẩu tẩu chỉ nói một tiếng lại bước ra ngay. Chẳng những thế, bị tát tai mà ca ca vẫn không giận. Cái thuật thu phục lòng người đó, thế nào tẩu tẩu cũng phải truyền lại cho tôi mới được.

Nàng thở dài, lẩm nhẩm:

- Tôi muốn thu phục Tam ca! Tôi phải làm sao?

Lý Linh nổi giận, quát:

- Câm miệng lại! Ai là Tẩu tẩu của ngươi? Ngươi cũng nên cút khỏi nơi đây, để cho bọn cô nương được yên!

Tào Tú Nga kinh ngạc:

- Ca ca đã đính hôn với cô nương rồi mà! Vả lại tôi vừa gọi đó, cô nương có phủ nhận ngay đâu? Sao bây giờ lại có thái độ phản ngược? Kỳ quái chưa?

Rồi nàng cười mấy tiếng, tiếp luôn:

- Dù có giận chồng bao nhiêu cũng phải đối xử đẹp với em chồng chứ? Làm tức tôi, tôi sẽ bịa chuyện xấu, mách với mẹ, đừng trách đấy!

Lý Linh càng giận dữ:

- Nói nhảm! Ta đính hôn với ca ca ngươi lúc nào? Ăn nói hồ đồ như vậy, lại không biết thẹn!

Tào Tú Nga vội biến sắc mặt, toan phát tác. Chẳng biết nàng nghĩ như thế nào, lại đổi ngay thái độ, bật cười khanh khách, thốt:

- Người tráo trở vô thường như thế, thảo nào mà ca ca chẳng điểm huyết ngươi! Để ngươi tự do làm sao được! Ca ca ta không yên tâm là phải!

Nàng thay cách xưng hô đúng ba lượt.

Lý Linh lại hiểu thêm một việc nữa.

Tào Tuấn Kỳ yên nàng, tình yêu đó không được đáp lại, hấn giở thủ đoạn, định cưỡng bách nàng, đặt nàng trong tình trạng đó rồi dù nàng có muốn phản kháng cũng chẳng ích lợi gì.

Hắn tự cho mình là một mỹ công tử, nếu không chinh phục được nàng thì đúng là một sỉ nhục cho hắn.

Hắn vờ thân mật, để cho em gái hắn tin tưởng là giữa hắn với Lý Linh quả có một tương quan.

Hắn cũng biết là em gái hắn thâm yêu Triệu Sĩ Nguyên, còn Lý Linh là em hắn vô vọng kết hôn với Sĩ Nguyên, mất Lý Linh là Sĩ Nguyên phải hướng mắt về em gái hắn.

Cho nên hắn định ninh Tào Tú Nga hài lòng giúp hắn, cho hôn nhân giữa hắn và Lý Linh thành tựu.

Lý Linh vừa giận vì âm mưu của Tào Tuấn Kỳ, bởi nếu nàng không ra khỏi phòng khách sạn thì làm gì Tào Tuấn Kỳ mai phục thuộc hạ, bắt nàng?

Nàng cũng vừa giận vì Tào Tú Nga toan chiếm đoạt Triệu Sĩ Nguyên.

Tuy nhiên, nàng nghĩ, có phát tác kinh thiên động địa trong trường hợp này, cũng chẳng mong thu thập được kết quả nào.

Nàng nén niềm hận, cau mày rồi than:

- Ta phải tráo trở như vậy là vì ta áp dụng cái thuật muốn cầm chắc phải buông lỏng, buông lỏng rồi nắm lại. Ngươi còn non dại quá, chẳng biết cái đạo lý đó như thế nào, tự nhiên ngươi bị người đời bỏ rơi cũng phải. Thảo nào mà mãi đến tuổi này, ngươi không tìm ra nổi một nam nhân mê thích ngươi.

Tào Tú Nga ngơ ngác:

- Chẳng trách ca ca ta phải điên đảo tâm hồn vì ngươi! Suốt ngày cứ mê tưởng đến ngươi!

Lý Linh lấy lại bình tĩnh trọn vẹn, nàng cũng đổi lối xưng hô, điểm một nụ cười nhạt:

- Hiền muội lại đây!

Tào Tú Nga hy vọng Lý Linh truyền cái thuật mê hoặc nam nhân, nghe gọi rất mừng, vội rót một chung trà, mang đến cho Lý Linh, hỏi:

- Tẩu tẩu bằng lòng truyền cái thuật đó cho tôi chứ?

Lý Linh vờ trầm ngâm một lúc, sau cùng đáp qua mớ mành:

- Cũng có thể! Chỉ vì...

Nàng bỏ lửng câu nói.

Tào Tú Nga gấp giọng giục:

- Nói nhanh đi, tẩu tẩu! Chỉ vì sao?

Lý Linh cau mày:

- Cái thuật của ngu thơ gồm ba mươi sáu pháp. Hô Hồn Pháp, Tình Ý Pháp, Hoài Niệm Pháp...

Tào Tú Nga chặn lại:

- Khỏi phải kể! Tôi học hết, bao nhiêu pháp cũng học hết!

Lý Linh mỉm cười:

- Thế là ít nhất cũng phải mất mười năm.

Tào Tú Nga trở mắt:

- Mất mười năm? Thế thì tôi học để làm gì?

Lý Linh giải thích:

- Tác dụng của mỗi pháp đều khác nhau, tùy theo người mà áp dụng. Tuy nhiên hiền muội chỉ cần học ba pháp là đủ.

Dừng lại, nhìn chằm chập vào đối tượng, một phút sau, nàng hỏi:

- Nhân phẩm, tính cách của Tam ca hiền muội như thế nào? Cứ nói cho ngu thơ biết, ngu thơ sẽ chọn pháp thích hợp nhất, truyền cho mà dùng... Hiền muội khỏi cần học những pháp còn lại, mất thời giờ, mà lại vô ích, bởi thừa dùng!

Tào Tú Nga lộ vẻ hân hoan:

- Tẩu tẩu tốt quá!

Rồi nàng vội nêu ra những nhận xét của nàng về Triệu Sĩ Nguyên.

Lý Linh trịnh trọng thốt:

- Như vậy là hấn đối xử quá nhạt với hiền muội lắm. Ngu thơ trước hết sẽ truyền cho hiền muội pháp Hô Hồn, để hấn luôn luôn tưởng nhớ đến hiền muội, hấn sẽ ôm ấp bóng hình hiền muội, ghi đậm trong tâm não, sau đó hiền muội áp dụng luôn pháp Bồi Tình, làm cho cái tình cảm của hiền muội nảy nở, mọc rễ, sanh cành nơi lòng hấn, cuối cùng thì hiền muội chỉ còn giữ đến cái pháp Tróc Ngư, lúc đó hiền muội chỉ cần dang rộng hai tay là hấn nhào vô nhanh chóng.

Nàng cau mày tiếp:

- Bất quá...

Tào Tú Nga giục:

- Bất quá làm sao? Tẩu tẩu nói chậm quá, tôi nóng ruột vô cùng.

Lý Linh tiếp luôn:

- Trong ba mươi sáu pháp, ba pháp đó khó học nhất. Thông minh như hiền muội cũng phải học ít nhất trong ba năm sáu tháng mới thành công.

Tào Tú Nga kêu khổ:

- Lâu quá! Ai mà chờ được đến ba năm sáu tháng! Tẩu tẩu nghĩ xem có cách nào rút ngắn thời gian chẳng?

Lý Linh chính sắc mặt:

- Tuy có phương pháp làm cho chóng thành công, song ngu thơ không truyền thọ được.

Tào Tú Nga chụp hai cánh tay Lý Linh, lắc lắc:

- Tẩu tẩu ơi! Tôi biết tẩu tẩu tốt bụng lắm! Tẩu tẩu không nỡ từ chối! Giúp tôi đi, thương xót tôi với, tẩu tẩu!

Lý Linh vờ lộ vẻ khó khăn, lâu lắm mới thở dài thốt:

- Giúp hiền muội thành việc rồi, chính ngu thơ lại bị thiệt thòi nhiều.

Tào Tú Nga quả quyết:

- Miễn tẩu tẩu giúp thành việc, tẩu tẩu có thiệt thòi như thế nào nhứt định là tôi bồi thường đủ.

Lý Linh tiếp:

- Muốn thành cho nhanh chóng chỉ còn có cái phương pháp Cách Thể Truyền Công, ngu thơ truyền cho hiền muội tất cả sở đắc về ba phương pháp đó. Làm như vậy, ngu thơ sẽ mất công lực tu vi trong ba năm dài? Sự thiệt hại đó phải cho kẻ khác, quả là quan trọng.

Tào Tú Nga vội lấy trong mình ra một hoàn thuốc màu hồng, đặt vào tay Lý Linh hỏi:

- Gia gia có luyện một thứ thuốc rất thần hiệu, tên là Phục long hoàn, mỗi một viên có công hiệu gia tăng nội lực bằng mười năm tu vi. Người cho tôi ba hoàn, tôi đã dùng hai, còn một. Bây giờ tôi tặng cho tẩu tẩu hoàn thuốc còn lại, để bồi thường chỗ thiệt hại, tẩu tẩu có chịu không?

Lý Linh mỉm cười, trả hoàn thuốc lại, thốt:

- Ngu thơ đâu cần đến viên thuốc của hiền muội? Miễn hiền muội nghe theo lời của ngu thơ là được.

Thực ra Tào Tú Nga rất tiếc viên thuốc, thấy Lý Linh trao trả, vội lấy liền, đáp:

- Tẩu tẩu tốt quá!

Đoạn nàng hỏi:

- Thế là tẩu tẩu bằng lòng rồi chứ?

Lý Linh đưa hai tay lên trời kêu khổ:

- Bằng lòng thì hẳn rồi, nhưng công lực của ngu thơ chưa được khôi phục, thì truyền thế nào được?

Tào Tú Nga gấp học cái thuật kỳ diệu đó, vội thốt:

- Tôi sẽ giải huyết cho tẩu tẩu.

Nói xong nàng làm ngay.

Chẳng những thế nàng còn truyền công lực sang cho Lý Linh, giúp Lý Linh vận hành huyết khí, điều tức chóng lấy lại tình trạng cũ.

Qua một lúc lâu, Lý Linh nghe trong người khoan khoái vô cùng.

Đôi mắt của nàng sáng rực, nhìn vào đôi mắt bất tinh quang chớp chớp đó, Tào Tú Nga kinh hãi kêu lên:

- Tẩu tẩu...

Vừa lúc đó có tiếng chân người bên ngoài.

Lập tức nàng ngưng câu nói.

Lý Linh định xuất kỳ bất ý, chế ngự Tào Tú Nga, dùng nàng làm áp lực để thoát ly bàn tay của gã Tào Tuấn Kỳ bởi Tào Tuấn Kỳ dù sao cũng phải nghĩ tới em gái, liệng chuột phải ngại bề đồ.

Song nhìn Tào Tú Nga, thấy Tú Nga quá sợ hãi, nàng không nỡ hạ thủ.

Lợi dụng Tào Tú Nga lấy lại công lực rồi, là con người nhân hậu, Lý Linh cho là quá đáng, nàng nỡ lòng nào lợi dụng Tú Nga thêm một lần nữa?

Nàng du dự thành mất cơ hội tốt, bên ngoài đã có người đến nơi.

Nàng thở dài tiếc thắm.

Để nắm giữ niềm tin của Tào Tú Nga, nàng thốt:

- Hiền muội lấy làm lạ sao ánh mắt của ngu thơ sáng rực phải không? Có gì đâu, ngu thơ thấy hiền muội sắp có việc vui nên cao hứng đó thôi!

Tào Tú Nga an lòng trở lại, điểm một nụ cười:

- Qua tiếng chân đó, tôi biết là gia gia đến. Tẩu tẩu hãy cẩn thận.

Lý Linh mỉm cười gật đầu, bên trong nàng đã ngầm chuẩn bị.

Nàng liền ngã lưng xuống giường.

Bên ngoài Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã bật cười sang sảng, thốt:

- Súc sanh hành động ngông cuồng, thành thử lão phu phải dẫn nó lại đây tạ tội!

Hai cha con bước vào phòng.

Tào Tuấn Kỳ bước đến gần giường vòng tay hỏi:

- Linh muội hết giận chưa?

Lý Linh thở ra mấy tiếng, trừng mắt bắn một tia nhìn căm hờn.

Tào Duy Ngã đã ngồi xuống ghế, gọi Tào Tú Nga:

- Con không nên có mặt tại đây trong lúc này. Hãy ra ngoài đi, chốc nữa sẽ trở lại mà đàm đạo với Lý cô nương.

Tào Tú Nga đưa ánh mắt sang Lý Linh đoạn bước ra cửa.

Tào Duy Ngã hỏi:

- Lý cô nương thấy Tuấn Kỳ như thế nào?

Lý Linh trêu tức cha con lão:

- Người thường chỉ có một lớp da mặt, riêng hấn có đến hai lớp.

Tào Tuấn Kỳ sôi giận đến xám mặt.

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Lý cô nương ăn nói vô tình quá! Có ăn nói như vậy mới xứng đáng là dâu của Vô Tình lệnh chủ.

Nàng trêu tức lão không giận, trái lại lão trêu ngược làm nàng ghen lời.

Thấy nàng đỏ mặt, Tào Duy Ngã lại cười vang, cười một lúc chỉnh nghiêm thần sắc đáp:

- Lão phu đã an bày một địa điểm, giờ tý đêm nay cô nương và Tuấn Kỳ đến đó, hiệp luyện Huyết Ngọc Như Ý. Sau khi luyện xong cả hai sẽ thành hôn với nhau. Với võ công do Huyết Ngọc Như Ý ghi truyền cả hai sẽ nối chí lão phu, lập thành nghiệp bá trong vô lâm Trung Nguyên.

Dừng lại một chút, lão cao giọng tiếp:

- Con người của lão phu như thế nào hẳn cô nương cũng hiểu rõ rồi, lão phu chẳng cần phải dùng oai bức bách. Mong cô nương tự cân nhắc lợi hại mà định đoạt thái độ sao cho thích hợp.

Bất chấp Lý Linh có đồng tình hay không, lão hướng sang Tào Tuấn Kỳ tiếp luôn:

- Kỳ nhi! Lý cô nương là người thông minh, cha con ta không cần phải nói nhiều! Đi thôi, đừng ở đây lâu làm phiền cô ta!

Đoạn, lão cùng Tào Tuấn Kỳ rời khỏi phòng liền.

Từ đầu Lý Linh nín lặng để nghe lão nói hết cái ý của lão, bây giờ nàng mới cất tiếng.

Nàng cao giọng nói như hét:

- Trở lại! Bỏn cô nương có việc muốn nói!

Tào Duy Ngã và Tào Tuấn Kỳ điểm một nụ cười, trở vào.

Tào Duy Ngã nhấn mạnh:

- Lão phu không thích dùng lời suông dọa nạt ai cả, song nếu cần cũng có thể làm những việc khiếp người. Cô nương thông minh chắc đã quyết định rồi chứ?

Lý Linh nghiêng răng, buông giọng căm hờn:

- Phải, bỏn cô nương đã có chủ ý.

Tào Duy Ngã cười nhẹ:

- Cô nương thử nói cho nghe!

Lý Linh trầm giọng:

- Việc hiệp luyện Huyết Ngọc Như Ý, bỏn cô nương có thể suy nghĩ để xem nên làm hay không nên làm. Còn như vấn đề hôn nhân thì làm con không thể phủ nhận quyền định đoạt của mẹ cha. Bỏn cô nương còn cha còn mẹ, thì phần hôn nhân phải do song thân chủ trương. Nếu các vị hành động theo ý riêng, thì bỏn cô nương chờ xem cái thủ đoạn của các vị lợi hại như thế nào!

Nàng không dám thẳng thắn chống đối nên phải dụng hòa hoãn để cầu mưu.

Mà Tào Duy Ngã cũng thấy là chẳng có lợi gì nếu bức bách nàng quá độ.

Lão mỉm cười, gật đầu:

- Được rồi, lão phu chấp nhận cái ý của cô nương. Đến lúc cần Kỳ nhi sẽ giải huyết cho cô nương.

Tào Duy Ngã biết rõ, muốn giúp cho Tào Tuấn Kỳ luyện Huyết Ngọc Như Ý thì phải tìm một thiếu nữ có công lực cao thâm, phối hợp với hắn, lão đã soát qua tất cả các thiếu nữ trên chốn giang hồ, nhận thấy chẳng có nàng nào sánh bằng Lý Linh, do đó lão phải nhượng bộ cho nàng một chút, sau khi Tào Tuấn Kỳ luyện công thành tựu, thì lão sẽ có mưu khác đưa nàng vào tròng.

Phần Tào Tuấn Kỳ thì khoan khoái về cái việc ở chung với người đẹp trong một gian phòng kín đáo qua nhiều ngày, được như thế cũng là hân hạnh lắm rồi, hắn còn mong mỗi chi hơn, cho nên Lý Linh chưa đáp ứng cuộc hôn nhân, hắn vẫn không nôn nao cho lắm.

Hai cha con họ Tào rời phòng rồi, bắt đầu từ phút giây đó Lý Linh mười phần giới bị, chẳng dám sơ ý, dù là đối với một việc nhỏ mọn.

Lạ lùng thay, Tào Tú Nga không trở lại với nàng.

39. Sai Một Nước Cờ

Gió đêm từng cơn cuốn về, lay cành chuyển lá. Sao đêm chớp sáng trên nền trời.

Thời khắc vào canh hai.

Đêm không trăng, dù có sao sáng, vẫn không đủ sáng để soi rõ vạn vật dưới trần gian.

Vào thời khắc đó, Lý Linh được đưa đi đến một tòa lầu hồng.

Dẫn đường là Tào Tuấn Kỳ, đoạn hậu là Tào Duy Ngã. Đoàn hộ tống chẳng có một ngoại nhân nào.

Lý Linh cố vận dụng nhãn lực, quan sát sự vật dọc đường, quanh mình.

Nàng vờ nhọc mệt, thở thành tiếng, có thở như vậy mới chứng tỏ công phu đã mất.

Chân nàng bước chậm cho cha con họ Tào không nghi ngờ, song riêng nàng thì điều do một tiện lợi khác, là càng đi chậm nàng càng quan sát tận tường sự vật hơn.

Xa xa, trước tầm mắt của nàng thấy nhiều bóng người dao động.

Nàng chưa rõ những người đó định làm gì, nên vận công giới bị sẵn sàng.

Vốn tính bình tĩnh, nàng trầm trụ khí dễ dàng, tránh vọng động và vờ thản nhiên cho đối phương thêm tin tưởng.

Dọc đường, chẳng ai nói với ai một tiếng nào.

Quanh co một lúc, lên gò rồi xuống dốc, cuối cùng họ đến một mô đá cao.

Sau mô đá cao có một đỉnh núi, đỉnh núi vút tận mây, đỉnh cao hiện ra giữa bóng đêm có vẻ thần bí phi thường, đứng trước cảnh đó, ai có can trường cứng rắn cũng cảm thấy nao nao, chùn chùn.

Dưới mô đá có ngọn đèn leo lét.

Thì ra dưới mô đá có thạch động, ngọn đèn đó ở trong lòng thạch động hắt ánh sáng mờ ra ngoài, xa trông như đốm lửa.

Trước cửa động có hai hàng võ sĩ, tuy ánh đèn không sáng lắm, cũng đủ soi rõ vũ khí của họ cầm nơi tay.

Vũ khí chừng như chiếu sáng hơn đèn, nên nhìn vũ khí Lý Linh thấy xốn mắt.

Lý Linh đâu có ngán bọn võ sĩ đó? Nàng cười thầm, ung dung bước ngang qua mặt chúng.

Vào cửa động rồi còn phải vượt qua một đoạn đường hang nhỏ hẹp dài hơn mười trượng.

Tại đầu đường hang là một tòa thạch thất, rộng độ một trượng.

Vách thạch thất bóng xanh, ẩn ước chiếu sáng chẳng rõ bằng chất gì, nhưng chắc chắn là không phải bằng đá.

Giữa nhà có một khối ngọc thạch, tỏa ra một thứ ánh sáng đen buồn.

Trong nhà không có tạp vật nào, đúng là một nơi luyện công khác khổ.

Vô Tình lệnh chủ mỉm cười, gọi Lý Linh:

- Đến lúc phải làm nhọc Lý cô nương rồi đó!

Lão lấy viên Huyết Ngọc Như Ý trao cho Tào Tuấn Kỳ rồi cười với hắn, nụ cười hàm chứa một ám hiệu.

Đoạn lão bước ra khỏi tòa thạch thất.

Không lâu lắm, một tiếng âm vang lên, chấn động cả tòa thạch thất.

Một phiến đá từ trong lòng núi, từ bên trên nóc đường hang rơi xuống, phong tỏa ngôi nhà.

Hai tiếng âm nhỏ hơn kế tiếp vang lên, chừng như có tảng đá rơi xuống phong tỏa luôn mấy ngõ ngách.

Lý Linh giật mình trầm nghĩ:

- Chúng đã đóng các cửa rồi! Cửa đóng hay mở do cơ quan, chẳng hay chúng đặt cơ quan ở chỗ nào? Ở bên trong thạch thất hay ở ngoài cửa động?

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Biết ý nàng, Tào Tuấn Kỳ mỉm cười thốt:

- Đừng tìm vô ích cô nương, cơ quan được đặt ở bên ngoài cửa động, sau khi chúng ta luyện công thành tựu, gia phụ sẽ đón chúng ta rời khỏi nơi này.

Lý Linh lại giật mình lướt nữa.

Nàng là con cá trong chậu của cha con nhà họ Tào! Lòng nàng bắt đầu sa thất thật sự.

Tào Tuấn Kỳ đưa tay chỉ khối ngọc thạch giữa nhà, tiếp:

- Cô nương yên trí, khối ngọc đó là vật chí bảo trên đời, có cái tên là Lương Ngọc, công dụng của nó là ức chế được dục tâm, có nó tại đây, tại hạ không bao giờ thích động tà niệm đến độ phải xâm phạm đến cô nương.

Hắn nhìn Lý Linh điểm một nụ cười.

Ánh mắt và nụ cười nói lên bao nhiêu hứa hẹn thâm tình.

Khi đã nuôi dưỡng thâm tình thì khi nào hắn vội hái hoa vừa chớm nở.

Thấy không còn hy vọng tự thoát khỏi cảnh này mà nàng cho là một cảnh lao luân, dù cha con họ Tào có chiều dài nàng đến đâu cũng thế, bởi họ là những phần tử nàng đã khinh bỉ nhất trên đời, hướng chỉ họ là những kẻ thù của nàng. Lý Linh bỗng nảy sinh cái ý liều.

Giết! Giết Tào Tuấn Kỳ rồi sự việc có ra sao thì ra!

Nàng cắn răng, cố giữ bình tĩnh, bảo:

- Bây giờ thì ngươi bước lại đây, giải huyết cho ta đi! Ta nghĩ đã đến lúc rồi đó.

Nàng tin tưởng thừa sức chế ngự Tào Tuấn Kỳ, nhưng cũng hiểu luôn là chẳng phải dễ dàng gì, và không làm sao với một vài chiêu thức mà đặc thế.

Nếu động võ, hẳn cuộc đấu phải kéo dài, biết đâu Tào Tuấn Kỳ không báo động.

Do đó nàng định lừa hắn đến gần rồi xuất kỳ bất ý, hạ thế. Như vậy nàng dễ thành công hơn.

Gia dĩ lúc đó, song phương bị ngăn chặn bởi khối ngọc thạch màu đen, nàng bảo như vậy cũng chẳng có gì lạ, đến đối Tào Tuấn Kỳ nghi ngờ.

Tuy không biết được là huyết đạo của Lý Linh đã nhờ Tào Tú Nga giải khai từ sáng sớm, Tào Tuấn Kỳ đâu có tin tưởng nơi nàng dễ dàng. Hắn là con người gian trá, tự nhiên phải đa nghi.

Hắn lắc đầu đáp:

- Chưa đâu! Chưa có thể giải huyết cho cô nương trong lúc này.

Lý Linh cảm hận, dậm chân:

- Không giải huyết cho ta, ngươi bảo ta phải làm cách nào vận công, hiệp lực cùng người mở viên ngọc chứ?

Tào Tuấn Kỳ chớp chớp mắt, niềm hân hoan hiện rõ nơi đôi mày:

- Tại hạ giải huyết cho cô nương rồi, giả như cô nương không hiệp tác thì sao? Dù cho tại hạ có giết cô nương, đại sự cũng cầm như hồng! Trừ ra chúng ta đồng lay trời lay đất, đầu cầu thần linh chứng giám cho chúng ta kết định danh nghĩa vợ chồng trước, đồng thời...

Hắn không nói nữa, hắn chỉ cười hắc hắc, giọng cười bộc lộ cái ý thâm rõ rệt.

Lý Linh giận quá, biến sắc mặt xanh rờn, quên mất dè dặt, bất chấp hậu quả, nạt lớn:

- Cầm cái mồm thú vị của ngươi lại. Thế ngươi chán sống rồi phải không?

Tào Tuấn Kỳ bật cười ha hả:

- Cô nương không thấy là nói câu nói đó buông ra quá sớm à?

Lý Linh giật mình.

Cũng may mà nàng chưa tỏ lộ trọn niềm phẫn hận nên bí mật chưa phơi bày quá rõ.

Lập tức nàng nén cơn phẫn uất, rồi điểm nụ cười lạnh, buông gọn:

- Ta không luyện! Nhất định không! Thử xem cha con ngươi sẽ làm gì ta!

Tào Tuấn Kỳ nhếch nụ cười hiểm độc:

- Tại hạ sẽ làm gì cô nương? Tại hạ sẽ thưởng thức niềm hoan lạc bên cạnh cô nương, cho thỏa lòng khát vọng chứ làm sao?

Hắn cười vang lên, tà dục bốc theo, như thể bàn chân bước.

Hắn đi vòng qua khối đá ngọc rồi từ từ tiến đến gần Lý Linh.

Lý Linh mắng thầm:

- Ngươi đáng chết lắm! Có chết ngươi cũng đừng oán trách ta!

Nàng ngẫm vận công lực, nhưng bên ngoài lại lộ vẻ sợ hãi lùi dần, lùi dần.

Thấy nàng sợ hãi đến thất sắc, Tào Tuấn Kỳ lộ vẻ đắc ý vô cùng.

Hắn cười ha hả, thốt:

- Trước sau gì chúng ta cũng thành vợ chồng, thì bây giờ cũng thế, sau này cũng thế!

Sớm hơn một chút có sao đâu? Hưởng khoái lạc trước đi, cô nương nghi lễ sẽ theo sau.

Hắn đến quá gần rồi.

Hắn vươn cánh tay hữu lên.

Năm ngón tay xòe như chiếc nơm, chiếc nơm đó chụp tới ngực Lý Linh.

Lý Linh hét:

- Hay!

Uốn lưng một chút, nàng tránh cái chụp đó dễ dàng. Đoạn nàng nhích chân, đổi bộ vị lướt tới sát Tào Tuấn Kỳ, đưa nhanh tay ra, điểm vào huyệt Tiểu yêu của hắn.

Tài nghệ vốn kém so với Lý Linh, lại có phần quá khinh thường nàng, nên không đề phòng, hắn không làm sao tránh kịp.

Hắn nghe nhói ở huyệt đó.

Nhưng đã là một tiểu ma, con của một đại ma, Tào Tuấn Kỳ có cái phản ứng rất kịp lúc.

Tay kia cầm viên Huyết Ngọc Như Ý, hắn đưa cao tay lên quăng viên ngọc bay ngang đầu Lý Linh.

Quăng xong hắn ngã xuống liền.

Lý Linh lập tức vọt mình theo viên ngọc. Viên ngọc chỉ còn cách một khối đá tròn màu hồng nơi vách độ nửa tấc, nàng chụp được, thành thử ngăn chặn nó không va chạm vào khối đá hồng đó.

Nhìn khối đá tròn màu hồng, Lý Linh xuất mồ hôi lạnh, buột miệng kêu:

- Nguy hiểm thật!

Viên ngọc không chạm trúng vào khối đá màu hồng, hơn nữa thấy Lý Linh sử dụng thân pháp ảo diệu, Tào Tuấn Kỳ biến sắc mặt, bởi hy vọng cuối cùng đã tan biến, lại nhận ra huyệt đạo của nàng đã được khai thông, công lực hoàn toàn được khôi phục.

Lý Linh bốc giận bừng bừng, quay mình trở lại cạnh Tào Tuấn Kỳ, vung tay lên định đánh xuống đầu hắn một chưởng.

Hắn nhắm mắt, song vẫn kêu:

- Cô nương định đồng qui ư tặc à?

Không đánh chết hắn thì ít ra nàng cũng tát tai hắn mới hả giận được.

Thật tình thì nàng cũng chỉ dọa hắn, chứ đánh chết hắn thì nàng còn hy vọng gì để lìa khỏi nơi này!

Cho nên tay vừa hạ xuống, nàng bỏ ý định giết hắn, chỉ muốn tát tay vào mặt hắn.

Ngờ đâu hắn lại quá sợ chết, buột miệng kêu lên thành để lộ cái tánh hèn nhát.

Một tiếng bốp vang lên, năm ngón tay hắn rõ dấu một bên má của Tào Tuấn Kỳ.

Bị đánh mạnh, hắn nghe đau, song hắn mừng.

Lý Linh đánh hắn, điều đó chứng tỏ nàng không giết hắn. Đành là bị tát là nhục, song ở đây ngoài hai người ra, còn có ai khác nhìn thấy mà hắn nhục?

Huống chi, chịu nhục một chút, mà được toàn mạng, thì cũng chẳng thiệt thòi gì.

Vả lại miễn là hắn còn sống thôi, sống được là hắn sẽ có nhiều cơ hội khác, gỡ thủ đoạn khác.

Hắn mở mắt ra, nhìn nàng, miệng van cầu, ánh mắt cũng van cầu.

Lý Linh mềm lòng không nỡ đánh nữa.

Tào Tuấn Kỳ vờ hối hận, tự nhận lỗi mình:

- Tại hạ biết tội lắm. Lý cô nương, dù cô nương có giết chết tại hạ, tại hạ cũng không dám oán trách, bởi tại hạ đáng tội chết! Đáng lắm, cô nương ơi!

Biết rõ hắn man trá, có trăm ngàn trò ma, trò quỷ, song nàng không nỡ hành hạ hắn hơn, vì nàng giàu lòng nhân đạo, bình sanh không thích hà hiếp ai, hơn nữa Tào Tuấn Kỳ đã bị nàng điểm huyết, bất lực rồi.

Đánh một kẻ vô phương phản kháng là điều chẳng bao giờ nàng làm.

Nàng lạnh lùng thốt:

- Người muốn chết phải không? Đừng tưởng chết là hết chuyện. Ta đâu để cho người có tiện nghi với cái chết? Ta cần hỏi người mấy việc, nếu người không nói thật thì đừng trách ta dành cho người một đối xử tàn khốc, khiến người chết không được mà sống cũng không an.

Tào Tuấn Kỳ đáp nhẹ:

- Cô nương muốn hỏi gì, cứ hỏi. Tại hạ biết sao nói vậy, chẳng dám dấu diếm.

Lý Linh chỉ tay về phía địa đạo, hỏi:

- Bên trong có cơ quan mở đóng chăng?

Chẳng hiểu nghĩ sao, Tào Tuấn Kỳ đáp nhanh:

- Có.

Lý Linh do dự:

- Tại nơi nào?

Hắn đáp khẳng khái quá, làm nàng nghi ngờ.

Tào Tuấn Kỳ đưa mắt nhìn khối đá nhỏ màu hồng nơi vách, chừng như muốn nói song còn đắn đo.

Lý Linh cười lạnh:

- Ta biết! Nơi đó chẳng phải là cơ quan mở đóng địa đạo đâu!

Tào Tuấn Kỳ thở dài:

- Thật khó mà lừa được cô nương.

Lý Linh hừ một tiếng:

- Nói nhanh đi! Và phải nói thật đấy. Khôn hồn thì đừng toan lừa ta.

Tào Tuấn Kỳ tỏ lộ cái vẻ bị bức bách quá, chẳng dặng dưng thốt:

- Cơ quan ở dưới khối ngọc thạch màu đen đỏ, cô nương giở khối đá lên, bên dưới có ba điểm xanh và một điểm đỏ.

Lý Linh suy nghĩ một chút:

- Ta tin người.

Nàng nắm áo Tào Tuấn Kỳ, lôi hẳn đến gần khối đá, rồi vận công nhắc khối đá lên.

Dưới khối đá có ba điểm xanh và điểm đỏ, bốn điểm đó là bốn viên đá nhỏ, ẩn sâu xuống bất quá chỉ ló lên một chút cho dễ cầm đến vậy thôi.

Bốn viên đá được kết thành ba góc hình tứ giác.

Lý Linh hỏi:

- Tác dụng của bốn viên đá tròn như thế nào?

Tào Tuấn Kỳ giải thích:

- Viên đỏ là cơ quan mở đóng cửa thạch thất, xoay hữu là mở, xoay tả là đóng. Ba viên xanh là cơ quan điều động ba lớp cửa bên ngoài, theo thứ tự từ trong ra ngoài, và bắt đầu từ viên xanh bên hữu viên đỏ, tính ra một hai ba, viên thứ nào thuộc về thứ ấy.

Lý Linh gật đầu:

- Ta muốn thực nghiệm đây nhé! Bắt đầu từ trong đi, lần ra ngoài, nếu người còn giở trò ma quái, toan lừa ta thì nhất định là ta giết người trước.

Nàng ngưng trọng thần sắc, chứng tỏ là nàng cương quyết hạ sát hẳn trước khi sự nguy hại xảy đến cho nàng.

Tào Tuấn Kỳ cười nhạt:

- Cô nương là người thông minh, dù tại hạ có làm gì cũng không qua mắt cô nương được, thì tại sao tại hạ làm những việc vô ích để phải thiệt thân chứ!

Lý Linh bắt đầu cuộc thực nghiệm.

Nàng xoay viên đỏ trước.

Tảng đá chắn ngang nơi cửa từ từ rút lên, chui vào lòng vách, không để lộ một dấu vết nào.

Nàng lại mở luôn cửa thứ hai, bên ngoài thạch thất, chắn giữ địa đạo.

Lúc nàng xoay viên đá xanh thì Tào Tuấn Kỳ kích động phi thường, lồng ngực hẳn phập phồng thấy rõ.

Hắn chú mắt vào bàn tay của Lý Linh.

Chỉ còn viên đá xanh cuối cùng, Lý Linh chưa mó tay đến.

Hắn nóng nảy nhưng chẳng dám thúc giục, chỉ nhắc khéo:

- Cô nương nên nhớ, vọng cửa thứ ba vừa rút lên là cô nương phải vọt mình ra nhanh, xuất kỳ bất ý mà ra như vậy mới mong thoát khỏi tay những võ sĩ canh gác bên ngoài.

Lý Linh mỉm cười:

- Tại sao người đề tỉnh ta?

Tào Tuấn Kỳ điềm nhiên:

- Tại hạ đã nói thật với cô nương, chẳng lẽ cuối cùng lại có một dụng ý phản ngược?

Lý Linh cười mỉa:

- Thế mà ta lại nghĩ khác. Ta tưởng cái dụng ý của người hẳn là ở giai đoạn cuối cùng, người muốn cho ta vọt ra ngoài gấp, bởi bên ngoài đã có sẵn cạm bẫy chờ ta.

Tào Tuấn Kỳ giật mình:

- Cô nương không tin, xin cứ hạ mấy búng đá xuống như cũ đi là hơn.

Lý Linh lắc đầu:

- Hạ các tấm búng đá làm sao được? Bởi đá rơi xuống, gây tiếng động, người bên ngoài sẽ nghe lọt. Người đừng có hòng lừa ta.

Tào Tuấn Kỳ hỏi:

- Cô nương đã quán thúc tại hạ nơi tay thì có khác nào giữ một con tin, điều đó không đủ bảo đảm an toàn cho cô nương sao?

Lý Linh cười lạnh:

- Phụ thân người đã chọn hai tiếng Vô Tình tự xưng, thì còn nói gì đến tình nghĩa. Trước kia Triệu Sĩ Nguyên có dùng em gái người uy hiếp lão ta, song lão ta chẳng hề cau mày, thì mong gì lão động tâm vì trường hợp của người?

Tào Tuấn Kỳ lộ vẻ tuyệt vọng:

- Chẳng lẽ cô nương xuất kỳ bất một thoát ra, lại không thoát khỏi vòng canh bên ngoài sao?

Lý Linh không đáp, chỉ hỏi lại:

- Theo người ước độ, thì phải mất bao nhiêu thời gian mới luyện xong Huyết Ngọc Như Ý?

Tào Tuấn Kỳ đáp:

- Độ mười hai khắc?

Lý Linh giật mình, thầm phục Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã biết đúng thời gian cần thiết để luyện môn công đó.

Nhưng nàng khi nào biểu hiện cảm nghĩ ra mặt?

Nàng điềm nhiên tiếp:

- Sau thời gian đó, phụ thân người phải có mặt bên ngoài chờ đón người?

Đến lượt Tào Tuấn Kỳ kinh hãi.

Lý Linh đổi giọng tiếp luôn:

- Cũng có thể lão ta đến sớm hơn một chút. Chúng ta sẽ thoát ra trước khi lão đến, nhưng chỉ ra trước lúc lão đến độ một khắc thôi, không nên thoát ra quá sớm.

Tào Tuấn Kỳ đổ mồ hôi lạnh:

- Không ra sớm mà cũng không ra muộn, cái hay ở chỗ nào, xin cô nương cho biết?

Lý Linh mỉm cười:

- Ra sớm không đúng lúc có khác nào báo động cho chúng biết, trở ra không đúng lúc là bất thường, là có biến cố.

Tào Tuấn Kỳ lại hỏi:

- Còn như ra muộn?

Lý Linh lại cười:

- Lúc đó, lão ma đầu sẽ có mặt, mà có mặt lão là một trở lực quan trọng.

Tào Tuấn Kỳ cãi:

- Nhưng cô nương định ra trước một khắc khi gia phụ đến lại chẳng quá sớm sao?

Lý Linh điềm nhiên:

- Chúng ta ở trong này đúng mười khắc, mà chẳng có sự gì phát sanh, thì bên ngoài hẳn bọn võ sĩ rất yên tâm, chúng yên tâm là lợi cảnh giác. Vả lại thời gian đã qua lâu, chúng ta lại đi kèm với nhau mà ra, nếu bọn võ sĩ có nhận là sớm một chút, bất quá chúng kinh ngạc, cho rằng chúng ta luyện công thành tựu sớm hơn thời gian ấn định một chút vậy thôi, chúng sẽ chẳng làm khó khăn hay cật vấn gì chúng ta cả.

Tào Tuấn Kỳ hét lên:

- Tức chết ta đi!

Hắn hôn mê liền.

40. Cánh Nhạn Chân Mây

Lý Linh đưa tay điểm vào huyệt ngủ của hắn cho được chắc chắn hơn.

Đoạn nàng cỡi y phục của Vô Tình công tử đổi y phục nàng, nam thành nữ, nữ thành nam.

Nàng không quên vấn tóc cao lên, lấy luôn vương khăn của Tào Tuấn Kỳ, quấn quanh đầu.

Cải nam trang là cái việc làm quá quen thuộc với nàng, hơn nữa nàng còn cử động tự nhiên, chẳng khác một nam nhân thực sự.

Chỉ mất mấy phút thôi, nàng đã biến thành một mỹ công tử.

Bây giờ nàng dùng thuốc đặc biệt chấm phá vài nét vẽ trên mặt là giống Tào Tuấn Kỳ vô cùng.

Nàng lại còn sửa dung mạo Tào Tuấn Kỳ cho giống nàng.

Cẩn thận hơn, nàng rẽ tóc của Tào Tuấn Kỳ, tạo nên một mái nhỏ, che bớt phần mặt của hắn.

Như thế trong bóng đêm, còn ai nhận ra được cái trò thay hình đổi lớp đó?

Xong công việc rồi nàng thở phào ngồi xuống, xếp bằng tròn, bắt đầu vận công điều tức, dưỡng tính sức nhuệ, chuẩn bị ứng phó với mọi bất ngờ.

Qua một thời gian hết một chu kỳ điều tức, nàng nghe tâm thần sáng khoái, trí óc sáng suốt vô cùng.

Bỗng nàng chợt nhớ đến khối Lương Ngọc, nhớ cả truyền thuyết thần kỳ về nó, sự thần kỳ của nó có liên quan mật thiết với Âm Dương Hòa Hiệp thần công của nàng.

Không bỏ lỡ cơ hội, nàng xô ngã khối ngọc thạch màu đen, ngồi lên đó, bắt đầu chu kỳ điều tức kế tiếp.

Lúc mới ngồi nàng chẳng nghe cảm giác gì lạ lắm, dần dần nàng cảm thấy một luồng khí mát từ khối ngọc thạch chuyển sang, chạy khắp cơ thể nàng.

Luồng khí mát đó tiếp trợ nàng vận công, vừa mau vừa tạo cái cảm giác khoan khoái.

Không lâu lắm, nàng nhập vào giới cảnh vong ngã.

Cứ thế nàng vận công liên tiếp ba chu kỳ, thu thập nhiều kết quả hơn ngày thường gấp mấy lần.

Lý Linh hết sức mừng rỡ, ngồi đó đúng thời khắc hành sự.

Thời gian đều nhịp đi qua, cuối cùng rồi cái phút giây chờ đợi đã đến.

Lập tức nàng ấn cái nút xanh thứ ba.

Đồng thời, nàng phi thân lao vút mình qua khỏi cửa tòa thạch thất, theo địa đạo dẫn ra.

Lúc nàng đến đầu ngoài địa đạo, búng đá từ từ rút lên.

Không chậm trễ, nàng vọt luôn ra bên ngoài động khẩu.

Cửa động khẩu mở sớm hai khắc, là Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ luyện xong Huyết Ngọc Như Ý sớm hơn thời gian dự liệu hai khắc.

Bọn ma đầu canh phòng bên ngoài chẳng những không nghi ngờ, trái lại còn tràn tới chúc mừng.

Chúng đình ninh chính công tử của chúng vừa ra khỏi động.

Lý Linh trầm lạnh gương mặt, thốt:

- Lý cô nương tiêu hao công lực quá nhiều, cần phải điều tức một lúc để khôi phục nguyên trạng. Nàng còn ở trong thạch thất. Các người cứ tiếp tục phòng thủ động khẩu, không nên cho ai vào đột ngột. Bọn công tử phải trở về trước, bẩm báo với lệnh chủ.

Thốt xong, nàng thoát đi mất dạng trong đêm tối.

Quần ma là tâm phúc của gia đình họ tào, biết rõ cái tánh phóng túng của Tào Tuấn Kỳ, muốn gì là làm ngay, chẳng một tên nào dám ngăn chặn, hoặc nói gì.

Ra khỏi nơi đó, chuyển qua một góc núi dùng cái thuật xem trời nghe đất của nàng, ngóng mọi tiếng động trong vùng phụ cận, sau đó mới định hướng thoát đi luôn, khỏi vùng hiểm địa.

Khi chắc chắn là mình được an toàn rồi, Lý Linh mới thở phào.

Nàng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ cuộc bố phòng của Vô Tình lệnh chủ quá giản đơn như vậy sao?

Bỗng nàng nghe đâu đây sóng vỗ âm âm, bất giác nàng kinh hãi chạy tới.

Phía trước là gành đá nhô cao, bên dưới gành là sông rộng mênh mông dài vô tận.

Thì ra nàng chạy theo cái hướng tuyệt địa!

Thảo nào mà nàng chẳng gặp một cạm bẫy nào, hoặc một cuộc mai phục nào.

Vô Tình lệnh chủ bố trí cơ quan mọi nơi, chỉ chờ một con đường này, bởi dù có đặt mai phục cũng vô ích, vì ai chạy theo con đường này lại thoát lọt được bàn tay lão ta?

Lý Linh sững sờ, đứng thừ người lên gành đá.

Vừa lúc đó, một tiếng nổ phát lên giữa không gian, sau tiếng nổ một vầng lửa đỏ hiện ra, chiếu sáng ngời.

Hỏa tiễn!

Hỏa tiễn báo hiệu có biến cố, thế là cuộc thoát ly của Lý Linh đã bị phát giác rồi.

Lý Linh vẫn đứng lặng tại chỗ, tâm thần chìm sâu trong suy tư, thành thử nàng không có một phản ứng nào trước viễn tượng một nguy cơ.

Không lâu lắm, có tiếng người vang lên từ phía sau lưng nàng vọng đến.

Tiếng người càng lúc càng nghe gần.

Bây giờ nàng mới bừng tỉnh cơn trầm tư, thở dài mấy tiếng, đoạn than khê:

- Sĩ Nguyên ca ca! Có lẽ phải đợi đến kiếp sau, chúng ta mới thấy mặt nhau!

Nàng nhún chân nhảy xuống bên dưới gành đá.

Không hy vọng thoát khỏi tay bọn ma đầu, thì thà chết còn hơn là bị chúng làm nhục.

Nàng chỉ còn có giải pháp đó là lối thoát duy nhất trước sự tình.

Nàng đang rơi xuống chợt một đường dây từ bên trong vách đá, dưới gành, bay vọt ra, sắp quần quanh mình nàng.

Nghi ngờ có thuộc hạ của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã mai phục đầu đó, quăng giây bắt, nàng vận công vùng chường đánh tạt đường dây ra xa.

Đường giây đó ngoặt trở lại liền, đồng thời một thỉnh âm nhỏ như tiếng cánh ve rí bên tai nàng:

- Lý cô nương dừng lại! Cấp tốc nắm đường giây đi!

Lý Linh tỉnh ngộ, với tay chụp đường dây. Người nào đó thu nhanh tay, đường dây bay về vách đá mang Lý Linh theo.

Khi nàng chăm chân xuống đất, đảo mắt nhìn quanh, nàng nhận ra nơi đó là một cái động.

Một lão nhân áo đen đứng tại động khẩu.

Lối trang phục của lão giống như bốn lão nhân đã vây bắt nàng trong đêm trước.

Bất giác nàng biến sắc, chưa kịp làm gì, lão nhân lại dùng truyền âm nhập mật, bảo nàng:

- Khoan nói cô nương! Chờ một chút!

Bên trên gành đá, âm thanh của Vô Tình lệnh chủ vang lên:

- Ai thấy liễu đầu nhảy xuống sông?

Một giọng khàn khàn đáp lời Tào Duy Ngã:

- Chính mắt thuộc hạ trông thấy một người nẩy xuống bên dưới, nhưng chẳng rõ người đó là Thanh Liên Ngọc Nữ hay là ai khác.

Lão đó đáp một cách cẩn thận như vậy đúng là người có kinh nghiệm trên giang hồ.

Dù lão có thấy thực sự là Lý Linh đi nữa, làm sao lão dám quả quyết?

Bởi nếu có một bất ngờ nào đó, chuyển biến sự tình trái ngược thì làm sao tránh được tội vạ với Tào Duy Ngã?

Lão tiếp:

- Lúc bình thời thuộc hạ nghiên cứu kỹ địa hình các vùng phụ cận, nên biết rõ bên dưới gành đá có chỗ ẩn thân. Thuộc hạ xin xuống đó xem qua, biết đâu làm cái việc cầu may mà lại có kết quả!

Tào Duy Ngã trầm ngâm một chút:

- Liễu đầu đó chẳng hiểu rõ tình hình của địa phương mấy, người... Được rồi! Người mang người theo, xuống đó kiểm soát thử xem!

Bên trên không còn tiếng động nữa, điều đó chứng tỏ bọn Vô Tình lệnh chủ đã phân tán đi nơi khác rồi.

Lý Linh vẫn còn nghi ngờ lão nhân áo đen, dù lão có ý cứu nàng thoát nạn.

Tuy nhiên nàng còn dè dặt thái độ, chỉ trầm giọng hỏi:

- Lão tiên bối đột nhiên có mặt tại chỗ cứu tôi đúng lúc quá, có phải là tiên bối biết cái thuật tiên tri?

Lão nhân mỉm nhẹ một nụ cười:

- Nếu lão phu biết được cái thuật đó thì hay biết mấy!

Lão thở dài tiếp:

- Hiện tại không phải là lúc chúng ta đàm đạo, người của Vô Tình lệnh chủ sắp đến đây, chúng ta phải lánh mặt trước khi họ đến.

Lão soát lại đường dây.

Nơi đầu dây có móc câu bằng sắc, lão quăng đường dây thẳng lên không, gạt tay một chút, đường dây uốn cong, đầu dây quật vào mép đá, móc câu dính lại đó.

Lão ước thử, rồi thốt:

- Để lão phu lên đó quan sát tình hình rồi cô nương sẽ lên sau.

Lão đu mình, leo tay theo đường dây lên trên gành đá nhìn quanh quất.

Đoạn lão nắm đường dây, lắc lắc cho đầu bên dưới quật vào động khẩu.

Lão cần làm thế vì gành đá nhô ra, động khẩu nằm sâu vào, ở dưới đường dây buông thẳng, lủng lẳng bên ngoài xa động khẩu, lão phải nhích đường dây cho đầu dây bên dưới quật vào vừa tầm tay Lý Linh.

Lý Linh chụp đầu dây leo lên.

Lên đến bên trên rồi, cả hai vội tìm chỗ kín đáo mà ngồi nói chuyện.

Lão nhân đề tỉnh Lý Linh:

- Lúc đàm đạo chúng ta nên dùng pháp truyền âm nhập mật để tránh lọt vào tay những kẻ mai phục quanh đây.

Lý Linh gật đầu:

- Phải đó, tiền bối. Và bây giờ tiền bối giải thích cho tôi biết đi.

Lão nhân cười nhẹ:

- Cô nương cho rằng vì một tấu xảo, lão phu cứu cô nương kịp thời?

Lý Linh cũng cười gật đầu.

Lão nhân thở dài tiếp:

- Tấu xảo thật đấy, nhưng tấu xảo này chẳng những giúp cô nương thoát nạn mà còn làm cho lão phu quyết định một thái độ.

Lý Linh cau mày:

- Tiền bối nói thế nghĩa là gì?

Lão nhân cười khổ:

- Từ ngày vào Vô Tình Cung, làm một tên thuộc hạ cho lệnh chủ, lão phu thường mắt thấy tai nghe những điều trái ngược với đạo lý nhân nghĩa, do đó lão phu biết là mình đã chọn lầm đường, thời gian càng qua, lão phu càng âu sầu, buồn bã, không còn cách gì hơn, hằng đêm lão phu ra động đá bên dưới đó mặc niệm sám hối cái tội tiếp tay kẻ gian thực hiện tâm ác. Lão phu cảm như kiếp này đã bỏ rồi, chỉ mong ở kiếp sau...

Lý Linh hỏi:

- Tuy tấu xảo, song cũng chẳng phải thực sự ngẫu nhiên, bởi thường đêm tiền bối vẫn có mặt tại đây. Nhưng tại sao tiền bối nhận ra tôi?

Lão nhân ra vẻ thần bí:

- Cô nương đoán thử xem?

Lý Linh suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Tôi và tiền bối vốn không quen biết nhau, làm sao tôi đoán được?

Lão nhân mỉm cười:

- Cô nương nhìn kỹ lại đi, rồi nhớ lại những người đã vây bắt cô nương trong đêm vừa qua, xem có lão phu chăng?

Lý Linh giật mình:

- Lão tiền bối là...

Nàng đứng lên, lùi lại năm bước, vẻ khấn trương hiện rõ nơi gương mặt.

Lão nhân khoát tay:

- Cô nương yên trí. Lão phu đêm nay không xuất thủ đối với cô nương đâu!

Lý Linh thở phào:

- Tôi như con chim bị tên, thấy cây cong là nghĩ ngay đến cung, thành ra có vẻ khôi hài quá!

Rồi nàng bước trở lại chỗ cũ, ngồi xuống.

Đoạn nàng nhượng cao đôi mày thốt:

- Tôi đã hóa trang thành nam nhân thế mà lão tiên bối vẫn nhận ra được! Đáng phục thật.

Lão nhân áo đen hỏi lại:

- Vừa rồi cô nương gọi Sĩ Nguyên, lúc cô nương gọi không giấu âm thanh thật, phải không?

Lý Linh chợt tỉnh ngộ.

Bỗng lão nhân trầm giọng:

- Lý cô nương! Lão phu cho cô nương biết có một tin quan trọng.

Lý Linh lo ngại hỏi:

- Tin chi đó, lão tiên bối?

Lão nhân tiếp:

- Cái tin này có liên quan đến Long phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên.

Lý Linh kinh hãi:

- Chàng... chàng ra sao? Việc gì xảy đến cho chàng?

Lão nhân đáp:

- Triệu thiếu hiệp bị Vô Tình lệnh chủ lừa đến Kinh Đỉnh Sơn tại Qui Châu!

Thoạt đầu Lý Linh lo ngại vô cùng. Song sau giây phút suy nghĩ nàng tin tưởng nơi tài nghệ của Triệu Sĩ Nguyên, nàng cho rằng trên đời này không ai chịu nổi cường lực của chàng.

Cho nên nàng bình tĩnh trở lại liền.

Nàng lại hỏi:

- Vô Tình lệnh chủ định làm gì chàng?

Lão nhân áo đen thốt:

- Lệnh chủ cho an bày một nguy kế, muốn cho thiếu hiệp phải đắc tội với một môn phái lợi hại nhất trên giang hồ. Để bảo toàn sanh mạng, Triệu thiếu hiệp phải quay về cầu cứu nơi lệnh chủ.

Lý Linh nhượng cao đôi mày:

- Lão tiên bối muốn ám chỉ Vô Vi phái?

Đến lượt lão nhân giật mình:

- Cô nương cũng biết Vô Vi phái?

Lý Linh đáp:

- Triệu thiếu lệnh chủ từng nói đến phái đó với tôi. Chừng như giữa thiếu lệnh chủ và phái đó có một sự bất hòa, và song phương chưa có dịp giải quyết thỏa đáng.

Lão nhân thở dài:

- Lão phu lo ngại có sự xung đột giữa Triệu thiếu lệnh chủ và phái Vô Vi tại Kim Đỉnh Sơn.

Lý Linh cau mày:

- Không lẽ người trong phái Vô Vi lại quá vô lý đến đổi hồ đồ.

Lão nhân bật cười:

- Vô Vi phái biết đạo lý lắm chứ. Nhưng Triệu thiếu lệnh chủ đã phạm vào điều đại kỵ của họ đến mấy lượt rồi, thì dĩ nhiên họ phải tưởng là thiếu lệnh chủ khinh thường họ.

Lý Linh khấn cấp ra mặt:

- Bây giờ phải làm sao hử tiền bối!

Lão nhân lại cười:

- Lão phu đã đem cái tin đó báo cho cô nương biết, hẳn cũng nghĩ hộ cô nương một biện pháp.

Bỗng Lý Linh thức ngộ một điều gì, vội hỏi:

- Tại sao lão tiền bối có nhã ý muốn tiếp trợ bọn tôi?

Lão nhân chỉ cười chứ không đáp liền.

Lão vội lấy trong mình lão ra một đoạn trúc, trao cho Lý Linh, rồi thốt:

- Cô nương mang đoạn trúc của lão phu, đến tận Kim Đỉnh Sơn, trao tận tay trưởng môn Vô Vi phái, cô nương thay thế lão phu đưa tin cho họ, có thể là họ sẽ bỏ qua cái tội lỗi mang của Triệu Sĩ Nguyên.

Lý Linh tiếp lấy đoạn trúc.

Đoạn trúc dài độ ba tấc, trên một mặt có đường vẽ ngoằn ngoèo không thành chữ, không thành hình chi cả.

Những đường vẽ lại chồng lên nhau, chéo lại hỗn loạn, không còn phân biệt được đâu là khởi đầu, đâu là kết thúc.

Lý Linh nhìn một lúc, cau mày hỏi:

- Còn cái tin chi, tiền bối nhờ tôi đưa đến trưởng môn phái Vô Vi?

Lão nhân thốt:

- Tin gồm một câu rất gọn: Ngao cò tranh nhau, ngư ông được lợi!

Lý Linh nghi ngờ:

- Một câu ngắn ngủi như thế là đủ rồi?

Lão nhân áo đen trầm ngâm một chút:

- Cô nương có thể đem sự tình hôm nay tường thuật với Vô Vi phái, nhưng chỉ nên xuất trình đoạn trúc và tường thuật sự tình, với một mình trưởng môn nhân thôi nhé!

Lý Linh trầm giọng:

- Làm sao tôi mô tả được vùng hiểm địa của Vô Tình Cung!

Lão nhân giải thích:

- Vô Tình Cung có núi bao bọc ba phía, công cuộc bố phòng nghiêm mật, dù cho ai cũng thế, lọt vào vòng bố phòng đó là dừng hòng thoát ra khỏi. Còn một phía cuối cùng, là phía này, bên trên có một gành đá cao, bên dưới có sông sâu, dài, rộng. Khung cảnh hiển tuấn do thiên nhiên tạo thành.

Họ nói chuyện mãi với nhau, nhưng họ không nghĩ đến việc sang sông, hay nói đúng hơn họ không đề cập đến phương tiện sang sông. Không có phương tiện sang sông thì cầm như vô ích, vô ích cho sự tiếp cứu, vô ích cho sự ủy thác công tác.

Chuyện nói đã hết rồi, họ mới nghĩ đến cách sang sông.

Suy nghĩ một lúc, Lý Linh tìm được một biện pháp.

Đúng nơi cao quá, hoặc nơi thấp quá, đối với mặt sông thì không thể nào thực hiện được phương pháp đó.

Trong trường hợp hiện tại, nàng đứng nơi gành đá cao, nhìn xuống sâu, chẳng thấy mặt sông, tuy có bóng đêm che bớt tầm mắt nhưng cũng chứng tỏ là gành đá cao vô cùng, không tiện cho nàng thực hiện biện pháp đó.

Nàng muốn nói ra cho lão nhân biết ý nghĩ của nàng, song lại sợ đối phương chê là một biện pháp kém già dặn, nên do dự mãi, sau cùng nàng mới thốt:

- Tôi nghĩ ra được một cách, nhưng lại vấp phải hai điều cố kỵ, mong lão tiên bói chỉ giáo cho!

Lão nhân gật đầu:

- Cô nương cứ nói, nếu có khó khăn, chúng ta sẽ cùng nghiên cứu.

Lý Linh hỏi:

- Từ đây xuống đến mặt sông, phỏng độ cao bao nhiêu?

Lão nhân đáp:

- Độ năm trượng, lão phu từng tìm cách xuống thử đến mặt sông, nhưng chỉ xuống độ nửa phần rồi trở lên. Do đó không thể tìm cách thoát đi bằng lối này được. Chẳng một biện pháp nào giúp ta mãn nguyện.

Lý Linh mỉm cười:

- Nếu đúng là khoảng cao chỉ độ năm trượng, thì biện pháp của tôi cầm như thành công nửa phần.

Lão nhân ọ lên một tiếng:

- Còn nửa phần việc nữa?

Lý Linh lại hỏi:

- Địa thế bên kia bờ sông như thế nào?

Lão nhân đáp:

- Bờ đối diện rất thấp, bên đó là một khu rừng.

Lão giải thích thêm về con sông:

- Nơi đây là chỗ hẹp hơn hết, song chiều rộng cũng trên năm sáu mươi trượng, sông tuy hẹp nhưng nước lại chảy xiết, ào ào như ngựa chạy.

Lý Linh reo lên:

- Thế là được rồi, tiên bói! Phương pháp của tôi có cơ thực hiện rồi!

Chợt nàng dừng lại trầm gương mặt, rồi tiếp nối với giọng buồn:

- Làm liên lụy đến tiên bói từ nay không còn lưu lại Vô Tình cung được nữa!

Lão nhân thở dài:

- Lão phu là người có tội, muốn chuộc tội cũng có thể cố liều ở lại Vô Tình Cung. Miễn là lão phu giúp được cô nương thoát nạn hóa giải sự nhầm lẫn giữa Triệu thiếu lệnh chủ và Vô Vi phái thì việc làm đó của lão phu nghĩ ra xứng đáng vô cùng, lẽ nào vì tư lợi cá nhân lưu luyến cái sống thừa mà tiếc rẻ cái kiếp tôi đòi này, cam tâm làm tay sai cho kẻ khác để hưởng lấy an toàn không vinh hạnh gì đâu.

Lý Linh cảm kích vô cùng.

Nàng liền trình bày phương pháp qua sông cho lão nhân áo đen nghe.

Phương pháp đó cần có sự trợ giúp của lão nhân.

Mỗi người nắm một đầu dây, một người nhảy trước, khi đường dây thẳng rồi, người sau nhảy tới.

Người sau tới chỗ người trước, và người trước tiếp tục nhảy đi.

Dĩ nhiên họ nhảy giữ khoảng không, dùng sợi dây làm phương tiện nương tựa, tiếp đưa, họ giữ khoảng cách độ ba trượng thôi, cho thời gian mỗi cái nhảy không lâu, tránh rơi xuống.

Khoảng sông độ năm mươi trượng ngang, họ chỉ nhảy mỗi người không hơn ba mươi lượt là sang đến bờ kia.

Phải có thuật khinh công tuyệt diệu mới áp dụng được phương pháp này, và cần có đủ hai người để nương tựa vào nhau, cho khỏi rơi.

Họ không thể dùng thuật Lãng ba, mà phải dùng thuật Lãng Không, vì nước chảy xiết, rất có thể họ bị nước cuốn, sai lệch vị trí khi đập nước lấy đà.

Với thuật Lãng Ba, chỉ một mình Lý Linh thoát đi cũng được rồi, vì dùng thuật Lãng Không, nên phải cần đến sự tiếp trợ của lão nhân.

41. Họa Từ Tâm Phúc

Qua sông rồi, Lý Linh toan đề nghị lão nhân cùng đến Kim Đỉnh Sơn.

Nhưng nàng chưa mở miệng, lão nhân đã cất tiếng trước:

- Cô nương bảo trọng! Chúng ta còn có dịp gặp lại nhau!

Lão phi thân lao vút vào màn đêm, phút chốc mất dạng.

Lý Linh sững sờ, lặng người tại chỗ, nhìn theo hướng lão nhân thoát đi, vẻ mơ buồn hiện trong ánh mắt.

Nàng thở dài, tự hỏi lão nhân có ẩn tình gì đến đối phải giữ hành tung bí mật như vậy.

Sau cùng, nàng theo phương hướng do lão nhân chỉ dẫn, kiên trì mà đi.

Nàng tìm đến thánh địa của phái Vô Vi không khó khăn gì.

Lúc nàng đến nơi, ngày sắp tàn, tà dương không đủ sáng soi đường trong khu rừng phía trước miếu.

Nàng dừng chân lại nơi mé rừng, nhìn quanh một lúc lâu vẫn chưa thấy một cao thủ nào của phái Vô Vi xuất hiện.

Nàng lại chẳng dám đột nhập khu rừng, sợ phạm điều đại kỵ của đối phương, lại sanh thêm rắc rối.

Chờ một lúc nữa, chẳng thấy ai thấp thoáng, Lý Linh cao giọng gọi:

- Tại hạ có việc cần muốn gặp cao nhân trong Vô Vi phái! Yêu cầu quý vị xuất hiện đáp thoại!

Nàng vừa dứt tiếng, bên trong rừng, nơi một tàng cây cành lá dao động xào xào.

Tiếp theo đó, hai lão nhân xuất hiện.

Họ đứng cách Lý Linh độ ba trượng. Một trong hai lão nhân hỏi:

- Công tử có việc chi cần gặp bốn phái?

Nàng còn giữ nguyên nam trang, nên đối phương tưởng nàng là một vị công tử.

Lý Linh vòng tay chào hai lão nhân, đoạn xưng tên:

- Tại hạ là Lý Linh, yêu cầu được hội kiến với chưong môn nhân.

Lão nhân đối thoại cau mày:

- Lý công tử biết nơi này mà đến, hẳn cũng biết luôn là tại đây bốn chưong môn nhân không hề tiếp khách lạ.

Lý Linh lại hỏi:

- Nghe nói Long Phụng Triệu thiếu lệnh chủ có mặt tại đây, điều đó có thật vậy chăng?

Lão nhân thoáng biến sắc mặt:

- Làm sao Lý công tử biết được Triệu thiếu lệnh chủ đang ở tại đây?

Lý Linh bật cười ha hả:

- Tại hạ và Triệu thiếu lệnh chủ là bạn đồng hành. Còn cái việc cầu kiến đó, chấp thuận hay không tùy nơi quý chương môn quyết định, xin hai vị thông báo hộ tại hạ, xem quý chương môn có ý kiến như thế nào.

Dọc đường, nàng suy nghĩ mãi, thức ngộ ra lão nhân áo đen cứu nàng hẳn là một cao thủ trong phái Vô Vi.

Đệ tử phái Vô Vi có mặt trong hàng thuộc hạ của Vô Tình Cung là một điều tối quan trọng, nàng không thể thổ lộ điều đó cho bất cứ ai, cho nên nàng không chịu xuất trình đoạn trúc, và đành dùng lời lẽ thuyết phục hai lão nhân bằng lòng thông báo hộ nàng.

Biết nàng là bạn của Triệu Sĩ Nguyên, hai lão nhân không còn làm khó nữa, họ phân nhau ra, một người ở lại đó giám thị nàng, một người chạy đi thông báo.

Lý Linh nhân lúc đứng chờ, ước hời lão nhân về nhiều việc liên quan đến Triệu Sĩ Nguyên, song lão nhân cứ lắc đầu, đáp là không biết.

Lý Linh bực tức vô cùng, nhưng còn biết làm sao hơn?

Không lâu lắm, lão nhân kia trở lại, mời nàng đi theo lão, xuyên qua khu rừng, vào thẳng tòa cổ miếu, đến trước bực thờ.

Lão nhân đó đến trước bực thờ bầm báo:

- Đã mời Lý cô nương vào đây rồi!

Bây giờ người trong phái mới biết nàng vận nam trang, nên không còn gọi nàng là công tử nữa.

Có lẽ Vô Vi Tiên Tử đã giải thích cho lão nhân hiểu điều đó, lúc lão vào thông báo.

Điều làm cho Lý Linh thắc mắc vô cùng là nàng nhìn quanh quẩn chẳng thấy Triệu Sĩ Nguyên.

Thế chàng ở đâu?

Còn lão nhân này, hướng về bực thờ bầm báo, lão bầm báo với ai? Với tượng thần?

Từ bên dưới bực thờ có tiếng thốt vọng lên:

- Bồn tòa không thể phân thân tiếp khách, xin mời Lý cô nương xuống luôn dưới này.

Trước bực thờ, một vuông nền nhích động, từ từ mở ra.

Nhìn vọng cửa bí mật đó, Lý Linh do dự một chút.

Song, gấp muốn gấp mặt Triệu Sĩ Nguyên, nàng chẳng cần suy nghĩ lâu, bất chấp nguy hại, chui vào lỗ hổng đó, theo bậc thang đi xuống.

Nơi đầu thang dưới có một con đường hầm, từ đầu kia đường, Lý Linh nhận ra ngay âm thanh của Đơn Minh.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh cao giọng thốt:

- Bây giờ thì Linh nhi đã đến rồi đó, thử xem các vị ăn nói với nàng làm sao?

Lý Linh giật mình.

Nàng đoán qua khẩu khí của Đơn Minh, ngỡ là có việc bất tường xảy đến cho Triệu Sĩ Nguyên.

Nàng vội chạy tới, chạy vào luôn tòa thạch thất, đồng thời gọi to:

- Đơn bá bá! Tam ca của tôi làm sao?

Đơn Minh lúc đó tròn tròn con mắt duy nhất, vẻ phẫn nộ hiện rõ nơi gương mặt.

Trong thạch thất còn có mười tám lão nhân và một thiếu nữ diễm kiều.

Cả mười chín người đó đều lộ vẻ bối rối.

Lý Linh nhận ra thiếu nữ chính là chủ môn nhân phái Vô Vi.

Tuy đang lúc bận rộn tâm thần về tình cảnh của Triệu Sĩ Nguyên, nàng không quên sự việc của lão nhân áo đen giao phó.

Nàng trấn định nguồn lòng, nghiêng mình chào Vô Vi Tiên Tử:

- Tiểu muội trước hết cảm tạ Tiên Tử chấp thuận cuộc hội kiến này.

Vô Vi Tiên Tử nhếch nhếch cười khổ:

- Lý muội đến đây rất đúng lúc!

Day qua mười tám lão nhân, Tiên Tử vẫy tay bảo:

- Các vị trưởng lão tạm rời thạch thất giấy lát.

Các vị trưởng lão lặng lẽ cúi đầu quay mình bước ra ngoài.

Tiên Tử quả là con người tế nhị, biết rõ thế nào sau khi nghe nói Triệu Sĩ Nguyên vào địa huyết mấy hôm rồi mà chưa trở ra, hẳn Lý Linh phải phát tác. Nếu để các vị Trưởng lão ở lại đó, rất có thể các vị sẽ bất bình lại sanh ra tranh chấp, đưa đến cuộc động thủ.

Bởi muốn tránh điều đó, Tiên Tử mới bảo họ ra ngoài, chờ nàng giải thích xong cho Lý Linh thông cảm sự tình, lúc đó các vị hãy trở vào.

Ngoài ra, vắng mặt các trưởng lão, nàng có thể tạm thời quên đi thân phận chủ môn, để dễ dàng đối thoại với Lý Linh.

Trong bất cứ cuộc hội đàm nào, song phương ngang hàng nhau là có sự cởi mở, giúp thu thập kết quả nhanh chóng.

Các trưởng lão ra ngoài rồi, Tiên Tử nắm hai tay Lý Linh, dịu giọng thốt:

- Lý muội! Hơn Lý muội một vài tuổi, ngu thơ nghì có thể gọi như vậy, song chẳng rõ Lý muội có chấp nhận gọi tôi bằng hai tiếng thơ thơ, thay vì Tiên Tử nhạt nhẽo hay chủ môn nghiêm trang chăng?

Nàng tỏ rõ thái độ ủy mị, chứng tỏ nàng không có mấy may ác ý gì đối với Triệu Sĩ Nguyên.

Nàng hy vọng với thái độ nhún nhường đó, nàng sẽ mua chuộc được cảm tình của Lý Linh, Lý Linh sẽ không trách cứ nặng nề nàng về người gì mà Triệu Sĩ Nguyên đã và đang trải qua.

Lý Linh nào có muốn sanh sự.

Vả lại nàng có biết thực sự như thế nào mà bắt buộc phải có thái độ cứng rắn?

Huống chi, xử sự ôn hòa là phương tiện giải quyết tốt đẹp nhất, do đó Lý Linh điểm một nụ cười đáp:

- Như vậy là tiểu muội với cao đến thơ thơ đó!

Đơn Minh vội kêu lên:

- Không được! Linh nhi đừng làm mưu người ta. Bên ngoài là nụ cười, nhưng bên trong là cái xảo quyệt của hồ ly đấy! Linh nhi phải đề cao cảnh giác cực độ mới được!

Lý Linh lắc đầu:

- Có nhiều cảm nghĩ người ta không biểu hiện lên gương mặt cho nên nhìn gương mặt mà đoán người, tiểu đệ nghĩ không được chính xác. Bá bá đừng vội nhận xét!

Nhân cái câu “Ngao cò tranh nhau, ngư ông được lợi” do lão nhân áo đen nhờ nàng nói lại với Vô Vi Tiên Tử, nàng đã đoán ra sự tình giữa Triệu Sĩ Nguyên và Vô Vi phái phần nào rồi.

Nàng cũng hiểu luôn là nếu thực sự Triệu Sĩ Nguyên lâm nguy thì cái lỗi không hoàn toàn do Vô Vi phái.

Như vậy cần phải tế nhị trong mọi hành động, gỡ từng cái rối, nếu dục tốc, hồ đồ, thì chẳng những không ích gì, mà còn làm thêm cho rối.

Do đó nàng không tán đồng thái độ cứng rắn, cố chấp của Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh.

Nàng bắt buộc phải hành động tế nhị, tự nhiên nàng ức chế mọi uất hận đang trào dâng trong lòng, chính đó là điều khó khăn nhất, bởi lòng nàng đang bốc nóng như lửa thêm dầu.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh thở dài:

- Người chẳng khác Triệu Sĩ Nguyên chút nào! Cả hai vì nhẹ dạ cả tin cho nên mãi bị người lừa vào cạm bẫy! Phải biết giang hồ là đất hoạt động của bọn quỷ, bọn ma, mỗi một bước đường qua là một cạm bẫy, mỗi bước đi là mỗi lần gặp bọn xảo trá gian manh. Các người cứ khinh thường như vậy, lão phu đã khổ sở vô chừng, bởi làm sao lão phu an nhiên nhìn các người lao đầu vào hoạn nạn?

Vô Vi Tiên Tử nhếch nụ cười thâm:

- Đơn đại hiệp nói rất đúng! Nhưng xin đại hiệp hãy tin vào bốn tòa, con người nếu có kẻ xấu, hẳn cũng phải có kẻ tốt chứ? Và trên giang hồ đâu phải chỉ có độc cái bọn hắc đạo lục lâm hết? Điều đáng tiếc hận cho bốn tòa là cái hảo ý mà lại trở thành bất hạnh.

Lý Linh đi ngay vào đề:

- Nhưng việc gì đã xảy ra cho Triệu tam ca? Thơ thơ hãy cho tôi biết gấp?

Vô Vi Tiên Tử trầm buồn thốt:

- Ngu thơ không tiện mở lời! Hiền muội hãy nhờ Đơn đại hiệp thuật lại cho nghe.

Đơn Minh trở mắt nhìn Tiên Tử:

- Người không sợ lão phu thêm bớt, thành bất lợi cho môn phái của người?

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Người ta nói vàng thiệt không sợ lửa. Tùy Đơn đại hiệp muốn nói thật cũng được, dù có thêm bớt cũng chẳng sao!

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Được! Cái câu vàng thiệt không sợ lửa nghe hay vô cùng! Tuy nhiên, người yên trí!

Lão phu không có lợi gì phải biến thể câu chuyện.

Vô Vi Tiên Tử gật đầu:

- Bốn tòa biết rõ phẩm cách của Đơn đại hiệp, nên tin Đơn đại hiệp sẽ thuật đúng sự thật. Có điều...

Nàng dừng lại một chút, đoạn nghiêm giọng tiếp:

- Bốn tòa yêu cầu Đơn đại hiệp đừng vội phê phán chi cả trong lúc thuật chuyện.

Đơn Minh hừ hừ luôn mấy tiếng, trừng mắt nhìn Vô Vi Tiên Tử, đoạn bắt đầu thuật chuyện.

Lão thuật đúng sự thật, từ lúc Lý Linh thất tung, không hề thêm bớt một chi tiết.

Đơn Minh thuật dứt, Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Đơn đại hiệp không bỏ sót một chi tiết nào.

Lý Linh hỏi:

- Chủ trương thơ thơ ra sao?

Tiên Tử thoáng đỏ mặt:

- Ngu thơ có ý tiếp trợ Triệu thiếu lệnh chủ vượt cảnh khó khăn...

Lý Linh xúc động tình hoài.

Là nữ nhân nàng thừa hiểu rõ tâm tính của người đồng giới, huống chi nàng lại thông minh? Tự nhiên nàng thấy rõ thâm ý của Tiên Tử.

Thấy cái thâm ý của Tiên Tử, nàng không hận, trái lại nàng còn thương xót là khác.

Tuy nhiên ái tình đâu phải là vật để xẻ, để chia? Từ muôn đời, tình là duy nhất, độc đáo, tình không thể cộng đồng, thì biết làm sao hơn khi Tiên Tử có cái hướng trái ngang?

Đơn Minh bất chấp nỗi éo le của tâm tình phụ nữ, hừ một tiếng thốt:

- Đưa Triệu Sĩ Nguyên vào tuyệt lộ, lại cho rằng có ý giúp đỡ hần vượt qua khó khăn?

Sự giúp đỡ đó thà không có còn hơn!

Vô Vi Tiên Tử khổ sở vô cùng:

- Theo ý của bốn tòa thì Triệu thiếu lệnh chủ không đến đối nào, đành rằng sự việc có vẻ hãi hùng, song không lấy gì làm nguy hiểm.

Đơn Minh trầm giọng:

- Lão phu tin rằng về võ công không một ai làm gì nổi Triệu Sĩ Nguyên, song các người trao cho hần một rương thuốc phòng độc, điều đó chứng tỏ là các người đã hiểu trong địa huyết có kịch độc. Đã biết trong đó có kịch độc mà các người vẫn yêu cầu hần vào? Các người có dám bảo chứng là rương thuốc đó có hiệu dụng tuyệt đối chẳng?

Lão hừ luôn mấy tiếng rồi tiếp:

- Lão phu cho rằng điều bí ẩn đó nằm trong chiếc rương đó?

Lão dám quả quyết như thế toàn bằng kinh nghiệm giang hồ.

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Triệu thiếu lệnh chủ nhờ có linh dược bách độc bất xâm, có lẽ Đơn đại hiệp không hiểu điều đó nên luôn luôn nghi ngờ bốn tòa.

Lý Linh vội hỏi:

- Tại sao thơ thơ biết là Tam ca tiểu muội chẳng sợ trăm độc nhiễm mình?

Vô Vi Tiên Tử hơi đỏ mặt:

- Chỉ sợ ngu thơ biết điều đó sớm hơn hiền muội!

Lý Linh hỏi gấp:

- Thế ra hai người biết nhau từ trước?

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Nói thật với hiền muội, ngu thơ ngầm điều tra mới biết được điều đó. Nhưng, Đơn đại hiệp và tiểu muội nên giữ bí mật hộ, đừng để cho người trong bốn phái biết được.

Lý Linh lại hỏi:

- Cái ý của thơ thơ, tiểu muội hiểu rồi. Song tại sao thơ thơ lại muốn nói ra điều đó.

Vô Vi Tiên Tử đáp:

- Ngu thơ muốn chứng minh là mình không có lòng mưu toan hãm hại Triệu thiếu lệnh chủ, ngoài ra ngu thơ cũng tạ lỗi với hiền muội luôn.

Lấy lòng hiểu lòng, Lý Linh hiểu rõ cái tình Vô Vi Tiên Tử đối với Triệu Sĩ Nguyên đã có từ lâu, và cái tình đó hần phải nặng lắm.

Như vậy là Tiên Tử yêu Triệu Sĩ Nguyên trước khi nàng quen biết chàng. Yêu trước song Tiên Tử lại là người đến sau, chỉ vì hoàn cảnh.

Bây giờ nghe Tiên Tử thổ lộ tâm tình, nàng mừng, bởi nàng biết Tiên Tử chẳng bao giờ dám đề cập đến việc đó với Triệu Sĩ Nguyên.

Nàng cũng thương hại cho Tiên Tử, và nghĩ rằng vì tuyệt vọng Tiên Tử dám rơi vào sở đoản lắm.

Cái sở đoản của những thiếu nữ tuyệt vọng vì tình là quên sinh.

Dù Vô Vi Tiên Tử là một chương môn chung quy cũng là một thiếu nữ như muôn ngàn thiếu nữ, có cái gì bảo đảm là Tiên Tử không chọn sở đoản, chấm dứt buồn đau?

Nàng chợt đâm lo cho Vô Vi Tiên Tử.

Lấy đoạn trúc của lão nhân áo đen ra, nàng trao cho Vô Vi Tiên Tử xem.

Sở dĩ nàng trao đoạn trúc ngay lúc đó là nàng muốn Tiên Tử quên lãng đi mối tình hoài vô vọng, chứ cái ý của nàng là sẽ trao ra sau khi gặp Triệu Sĩ Nguyên.

Nàng hỏi:

- Thơ thơ nhận ra vật này chẳng?

Vô Vi Tiên Tử trông thấy đoạn trúc giật mình ngay, hỏi:

- Vật này là tín vật của sư thúc ngu thơ, làm sao tiểu muội có được?

Lý Linh đáp:

- Một lão nhân trong Vô Tình Cung trao cho tiểu muội. Nếu không nhờ vị tiên bối đó, làm sao tiểu muội biết địa phương này mà đến tìm thơ thơ?

Vô Vi Tiên Tử lại hỏi:

- Người có dặn bảo điều chi chẳng?

Lý Linh lặp lại câu nói gọn của lão nhân áo đen.

Vô Vi Tiên Tử cau mày:

- Chỉ có mấy tiếng ấy thôi à?

Lý Linh gật đầu.

Đoạn đem việc lão nhân cứu nàng thoát hiểm, thuật luôn cho Tiên Tử nghe.

Vô Vi Tiên Tử trầm ngâm một chút thốt:

- Vị sư thúc đó ngụ cái ý cảnh cáo ngu thơ, là trong phái có người manh tâm phản bội, song lão nhân gia không cho biết danh tánh thì làm sao tra cứu sự tình?

Lý Linh hỏi:

- Thơ thơ kiểm soát lại xem có ai đáng nghi ngờ nhất?

Tiên Tử suy tư giây lát đoạn thở dài:

- Nghi ngờ thì chẳng biết có nghi ngờ đúng hay không, nhưng nếu mà muốn làm một cuộc kiểm soát thì phải bắt đầu từ ba người.

Dừng lại một chút, Tiên Tử trầm buồn đáp:

- Một vị là Quân Sơn Dật Tẩu Ngô Độc Hạc, người thứ hai là Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long, và người thứ ba là sư muội Từ Tố Dung...

Lý Linh lắc đầu:

- Tiểu muội từng tiếp xúc với ba vị đó, theo ý tiểu muội thì họ không thể phản bội thơ thơ đâu!

Tiên Tử tiếp:

- Ngô và Huỳnh nhị vị sư thúc thì bị phạt ở tại thánh cung, tọa quang từ lâu, còn Tố Dung thì không hề rời xa ngu thơ, nếu có muốn phản bội ngu thơ cũng không có cơ hội, còn những người khác thì...

Nàng lại thở dài tiếp:

- Ngu thơ kém tài, kém đức, không đủ năng lực thừa kế sự nghiệp tiền nhân, chỉ sợ trong một ngày nào đó những kẻ phản tâm...

Nàng chưa dứt tiếng, một giọng sang sảng từ bên ngoài vọng vào:

- Chưởng môn nhân tự xét mình kém tài, kém đức, không thể điều khiển môn phái, sao không nghĩ đến việc chọn người hiền thay thế?

Câu nói buông xong, năm lão nhân bước vào, dẫn đầu là Chưởng pháp trưởng lão.

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Thì ra lão phu đoán đúng! Ít nhất trong Vô Vi phái cũng có một người nuôi dưỡng ác tâm, mưu hại Triệu Sĩ Nguyên. Lão phu cứ tưởng là ai, không ngờ chính là người!

Sự việc diễn tiến hết sức đột ngột, từ Vô Vi Tiên Tử đến Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh, Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh, chẳng một ai ngờ.

Vô Vi Tiên Tử cười khở:

- Chưởng pháp trưởng lão là người mà bốn tòa ít nghi ngờ nhất, dè dặt, người chủ mưu lại là Chưởng pháp trưởng lão.

Chưởng pháp trưởng lão cười lạnh:

- Lão phu vẫn có tâm tiếp trợ người bảo trì cơ nghiệp tiền nhân, song người luôn luôn làm trái ngược di huấn của tiền nhân, bắt buộc lão phu phải hạ thủ đoạn.

Vô Vi Tiên Tử hỏi:

- Trừ năm vị ra, còn ai tham gia vào công việc truất phế bốn tòa chẳng?

Chưởng pháp trưởng lão đáp:

- Những người khác chẳng có ý kiến gì, đối với người cũng như đối với bọn lão phu, họ để mặc lão phu tùy nghi hành sự.

Vô Vi Tiên Tử nghiêm sắc mặt:

- Bốn tòa không xét người chu đáo, trọng dụng người vào chức vị tối cao, để bây giờ phải lâm cơ mưu ác độc của người! Được rồi, người hãy tìm cho bốn tòa một chiếc rương thuốc trừ độc, bốn tòa sẵn sàng vào địa huyết.

Chưởng pháp trưởng lão bật cười ha hả:

- Lão phu đã chuẩn bị từ lâu. Chẳng những chuẩn bị cho mỗi một mình người, mà lại cho luôn cả một già một trẻ kia!

Lão cao giọng gọi:

- Vào đây!

Ba đệ tử vang một tiếng, mang vào ba chiếc rương.

Vô Vi Tiên Tử trừng mắt:

- Ta truyền cho người buồng tha ngay hai vị đó, nếu cãi lời thì đừng trách ta có hành động quyết liệt.

Vốn biết tài nghệ của Vô Vi Tiên Tử, Chưởng pháp trưởng lão thoáng giật mình, trong phút giây mất bình tĩnh, lão mất luôn chủ ý.

Đơn Minh bật cười vang:

- Đừng lo sợ, lão quý! Lão phu bằng lòng thành toàn ý nguyện vọng của người! Lão phu không làm tròn bổn phận bảo vệ Triệu Sĩ Nguyên được an toàn, thì thà chết theo hắn cho khỏi thẹn với đời.

Lý Linh ứng tiếng tán đồng:

- Phần bốn cô nương cũng sẵn sàng vào địa huyết. Đa tạ các vị giúp phương tiện cho bốn cô nương vào đây gặp tam ca.

Vô Vi Tiên Tử hết sức khuyên ngăn hai người, song họ không nghe, họ nhất quyết vào địa huyết tìm Triệu Sĩ Nguyên.

Bất buộc nàng phải để họ muốn làm gì tùy ý.

Nàng vào trước, Lý Linh theo liền, Đơn Minh không chậm trễ theo luôn.

Lão còn quắc mắt nhìn năm trưởng lão lần cuối, trước khi khuất mình trong địa huyết.

42. Ra Tử Vào Sanh

Vô Vi Tiên Tử, Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh và Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh vào địa đạo rồi, tai họ còn nghe Chấp pháp trưởng lão cười vang và nói theo họ:

- Các người còn hy vọng trở ra chăng? Nếu các người hy vọng như vậy thì đúng là nuôi mộng.

Bổng lão đổi giọng, hét lên:

- Chấm dứt hậu hoạn! Chấm dứt vĩnh viễn!

Một tiếng ầm vang lên liền theo đó, cánh cửa ngăn đôi địa đạo với thạch thất đóng chặt.

Một thế giới thu hẹp đã được biệt lập ở bên trong hầm địa đạo dành cho Vô Vi Tiên Tử, Đơn Minh, Lý Linh không kể Triệu Sĩ Nguyên.

Họ đã quyết tâm, nên mặc đằng sau. Chấp pháp trưởng lão ngăn chặn lối ra, họ cứ đi tới.

Địa đạo quá dài, dài như có đến ngàn trượng.

Họ đi một lúc, thấy một phiến đá chặn trước mặt. Chừng như nơi đó là tận đầu của địa đạo.

Họ giật mình, tự hỏi phải ầm sao đi tới.

Mỗi người có mỗi ý nghĩ riêng biệt, nhưng họ cùng cho rằng phải có một lối đi tới, hoặc có cách xoay chuyển phiến đá lệch qua một bên, chứ nếu không thì làm sao mà Triệu Sĩ Nguyên đi lọt?

Vô Vi Tiên Tử lấy viên dạ minh châu, rồi theo phiến đá màu xanh, trên mặt đá ẩn ước có chữ, chữ quá mờ.

Nàng chú mắt đọc:

- Sanh Tử Môn, Âm Dương Lộ, Ngũ Phúc Cung, Thất Tuyệt Địa.

Đơn Minh suy nghĩ một chút, vụt hét lên:

- Mở!

Ấn hai tay lên phiến đá, lão vận dụng kinh lực.

Lão có thân hình khôi vĩ, lại trải qua nhiều năm tu vi, công lực của lão phải thâm hậu, thế mà lão cố đẩy, phiến đá vẫn không nhúc nhích.

Chẳng khác nào con lươn xanh cố xô ngã một bức tường để bay qua.

Lão chưa nhận bại, lại vận công, lại hét:

- Mở!

Như lần trước, lão chẳng hề lay chuyển phiến đá xê dịch một ly!

Lão lùi hai ba bước, vận dụng đủ mười hai thành lực, râu tóc dựng đứng, sắp sửa tung chưởng một lượt thứ ba.

Vô Vi Tiên Tử biết rõ phương pháp đó không đem lại một kết quả nào.

Nhưng nàng không dám ngăn chặn lão, chỉ đưa mắt nhìn Lý Linh.

Lý Linh cất tiếng ngăn liền:

- Không được đâu, bá bá! Đành là phiền đá dựng đây như vọng cửa, song chúng ta không có cách gì mở được đâu!

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Lão phu cũng đã nghĩ như vậy, song vì giận bọn kia, mà phải xuất thủ, phải tiết bớt cái phần uất thôi!

Đoạn lão tiếp:

- Dụng lực, lão phu đã xong phận sự rồi đó, về phần dụng trí, ta để cho các người. Ta rất sợ mệt óc!

Vô Vi Tiên Tử lại rà viên châu quanh phiến đá, quan sát rất kỹ.

Nhưng nàng vẫn không phát hiện ra một dấu vết nào chứng tỏ có cơ quan mở động.

Nàng cau mày, suy tư một lúc, vụt cười lên, thốt:

- Tôi đã nghĩ ra rồi, phương pháp mở rất giản đơn.

Bây giờ nàng không xưng là bốn tòa nữa, mà chỉ dùng tiếng tôi cho thân thiện hơn với bọn Đơn Minh.

Thốt xuống, nàng đặt tay lên trên phiến đá, vận công đẩy qua bên tả, phiến đá nhích động liền, nàng lại đẩy qua phía hữu, phiến đá cũng nhích động luôn.

Thì ra lối mở đóng rất thông thường, chỉ cần đẩy qua, đẩy lại thôi, như loại cửa đẩy chứ không có cánh. Vì các khe hở rất sát, vả lại cả ba người không lường nó giản đơn như vậy, cứ tìm cách mở cầu kỳ bí hiểm hơn, tìm mãi mà chẳng thấy.

Với loại cửa đẩy qua hông như vậy, dù Đơn Minh có dụng lực thần, vị tất đánh ngã?

Cả ba thở phào, cùng bước qua vọng cửa.

Bên trong, nơi vách đá, có hai chữ đỏ:

- Đóng cửa!

Hai chữ này nhắc nhở người vào nên đóng cửa lại, cẩn thận vậy thôi. Và cái công tác cần dụng lực đẩy như lão đã nói, về phần Đơn Minh.

Họ đi độ trăm trượng, lại gặp một vọng cửa cũng bằng đá.

Cửa mở đóng dễ như thường, chẳng có gì bí mật.

Họ lại đến vọng cửa thứ ba, lối đóng mở cũng dễ dàng không mấy may cầu kỳ.

Nhưng, cửa đã mở ra được rồi, từ bên trong tỏa ra một khí nóng.

Theo phản ứng tự nhiên trước sự lạ, cả ba cùng vội lùi nhanh lại. Họ đóng cửa, ngăn chặn khí nóng, đoạn cùng ngồi xuống, thở mệt.

Họ thức ngộ ra, ba vọng cửa đó không có tác dụng nào khác hơn là ngăn bớt khí nóng từ bên trong thoát ra ngoài.

Bây giờ, họ vào, không khí bên ngoài cùng vào theo, tuy họ có đóng các cửa lại như thường, không gian bên trong, qua mấy chặng đã bị xáo trộn, cái mức độ cách biệt của mấy chặng không khí cũng bị dao động, do đó có sự hoán chuyển ngoài vào trong, trong ra ngoài, cho điều hòa.

Tự trung, chẳng có gì đáng ngại ở điểm đó.

Một lúc lâu, họ khỏe người rồi, Đơn Minh thốt:

- Không có gì đáng cho chúng ta suy nghĩ. Cứ vào luôn!

Vô Vi Tiên Tử cau mày:

- Tôi nghĩ, mình không thể cùng đi một đường đó Đơn đại hiệp.

Đơn Minh giật mình:

- Người sợ lão phu đi theo các người rồi làm phiền lụy các người chăng? Hừ! Lão phu đâu cần các người điều dắt.

Lão tức uất vô cùng, bước tới mở cửa, một mình bước vào bên trong.

Lý Linh có ý hận Vô Vi Tiên Tử về đề nghị đó, thầm nghĩ:

- Nàng này xem ra xinh đẹp như hoa, như ngọc, thế mà tâm địa rất hẹp hòi, chỉ nghĩ đến mình, không cần biết đến ai! Con người tự tư tự lợi như thế là vô nghĩa, vô nhân, không đáng cho ta thương cảm chút nào!

Vô Vi Tiên Tử ung dung điểm một nụ cười, thốt:

- Mình đi chung với Đơn đại hiệp thực ra bất tiện lắm đó hiền muội.

Lý Linh không còn hảo cảm đối với Tiên Tử nữa, lạnh lùng đáp:

- Đây rồi cũng đến lúc chính tiểu muội cũng không tiện đi chung với thơ thơ!

Tiên Tử kêu lên:

- Linh muội không hiểu ý của ngu thơ? Linh muội đã lầm rồi.

- Tiểu muội chịu là mình kém thông minh.

Tiên Tử bật cười lớn:

- Linh muội giận rồi à? Ngu thơ có làm chi đâu?

Lý Linh giận thật, nhưng không buồn tranh biện, chỉ buông gọn:

- Tiểu muội đâu dám giận.

Vô Vi Tiên Tử thở dài:

- Nam nữ phải cách biệt nhau, chúng ta đâu có thể trần truồng cùng đi chung với Đơn đại hiệp.

Lý Linh sửng sốt:

- Thơ thơ nói gì chứ?

Tiên Tử lộ vẻ thẹn thùng:

- Ngu thơ đột nhiên tưởng đến kinh điển của bốn phái, trong đó có đoạn nói về Hòa Hải.

Mà hiền muội cũng thừa hiểu là vượt qua Hỏa Hải hử y phục của chúng ta phải cháy tiêu.

Trong trường hợp đó, nếu có Đơn đại hiệp bên cạnh chúng ta thì làm sao cho tiện chứ?

Lý Linh suy nghĩ một chút, bất giác đỏ mặt lên, rồi ấp úng:

- Tiểu muội đã ngờ oan thơ thơ rồi.

Đoạn nàng hỏi:

- Thế ra thơ thơ đã hiểu trước như vậy?

Tiên Tử lắc đầu:

- Xúc cảnh, sanh tình, nghe hơi nóng nhớ lại điều tiền nhân lưu ký, nơi kinh điển, chứ ngu thơ có biết chi đâu?

Bỗng Lý Linh bật cười khanh khách:

- Tiểu muội thật ngu quá chừng! Nếu thơ thơ biết được thì làm gì từ nhiều năm qua, bao nhiêu người vào đây mà chẳng trở lại?

Tiên Tử chớp mắt, niềm suy tư đã hiện rõ rệt nơi gương mặt.

Một lúc lâu, nàng thốt:

- Mình đi thôi! Hiền muội!

Mở cánh cửa ra, nàng bước vào trong.

Lý Linh vào theo, Vô Vi Tiên Tử đóng cửa lại, cả hai mạnh dạng bước tới.

Không khí nóng bức nặng nề, cả hai ngộp thở, khó chịu vô cùng. Mồ hôi đổ ra như tắm.

Lý Linh rợn người, thầm cho là nguy hiểm.

Không dám khinh thường, nàng vận công, chuyển chân khí khắp thân thể, ngăn chặn các lỗ chân lông, ngừa mồ hôi đổ nhiều để giữ phần nước trong người đừng tiêu hao.

Nàng làm xong công việc đó thì Tiên Tử cũng cất tiếng dặn dò nàng phải cẩn thận như vậy.

Đoạn một trước, một sau, cả hai không dám dãn dãn, phóng chân chạy đi, cố vượt qua nhanh chóng đoạn đường nóng bức như thiêu như đốt.

Nhưng họ chạy độ vài mươi trượng đường, đột nhiên họ dừng chân lại.

Trước mặt họ không còn đường đi nữa, cách họ không xa lắm có một cái hang từ dưới hang cuộn cuộn bốc lên hơi nóng, trông như khói đỏ, nhưng không phải khói.

Hơi nóng trào trào như sóng nhồi, lồng lộn trong hang, lan đến miệng rồi trở lại.

Đứng ngoài xa còn nghe nóng, huống hồ lại gần?

Vô Vi Tiên Tử lắc đầu, gọi Lý Linh:

- Hiền muội, hãy trở lại đi!

Thốt xong nàng nhún chân, tung mình lên cao rồi nhắm miệng hang lao vút xuống.

Lý Linh cao giọng:

- Thà cùng chết với nhau một chỗ, tiểu muội quyết theo thơ thơ!

Nàng nhảy luôn xuống hang.

Hơi nóng bên dưới bốc lên, áp lực rất mạnh, đẩy bật Tiên Tử trở lên.

Cùng hơi nóng bốc lên có lửa phừng phừng. Lửa bắt cháy y phục nàng đúng như nàng dự đoán.

Nàng cố chịu đựng cái nóng, xuống tấn Thiên Cân Trụ, giải tỏa áp lực từ bên dưới cuộn lên.

Nhờ thế nàng xuống được.

Ngờ đâu áp lực đó chỉ có ở phần trên, gần miệng hang thôi, qua khỏi lớp áp lực rồi, mất cái sức tương trì giữa hai lực đạo, nàng rơi hết sức nhanh, chẳng khác nào một vì sao rớt.

Chân vừa chấm đất, nàng thu ngay pháp Thiên Cân Trụ, trụ bộ giữ cho thân mình khỏi chao.

Đoạn nàng đảo mắt nhìn quanh, bất giác kêu lên một tiếng hãi hùng.

Thì ra Lý Linh đã xuống trước, và y phục của nàng bị cháy hết, nàng đang đứng quay lưng về Tiên Tử, thân thể lỏa lồ.

Tiên Tử gọi to:

- Linh muội!

Lý Linh quay nhanh người lại cũng kêu lên hãi hùng như Tiên Tử:

- Thơ thơ!

Tiên Tử cũng lỏa lồ như Lý Linh, y phục bị cháy hết lúc lao mình vào miệng hang.

Cả hai cùng nhìn nhau, cùng thẹn thùng, song chỉ một phút thôi họ cùng cười.

Là nữ nhân như nhau, bất quá họ sống sờ một thoáng, chứ sự kiện lỏa lồ của cả hai đối với họ chẳng đáng lưu ý lâu.

Lý Linh đùa một câu:

- Chúng ta trở thành người thời cổ rồi đó thơ thơ!

Tiên Tử cười phụ họa, rồi bảo:

- Quan sát địa thế đi hiền muội! Chúng ta còn phải vượt qua lửa đỏ này gấp, nếu chậm trễ hẳn phải bị cháy thiêu đấy!

Nơi họ đáp xuống là một mô đá khá lớn, chung quanh mô đá, bên dưới là một giòng suối, suối không có nước, lòng suối chứa đựng một chất lỏng đỏ ngời, chất lỏng là những khoáng vật bị lửa đun cao độ, chảy ra, dĩ nhiên nóng không tưởng nổi.

Chất lỏng đỏ chảy quanh chân mô đá, do một con suối từ xa xa đưa vào.

Quanh mô đá, dọc con suối đó, chất lỏng chảy đều, dọn mình thành sóng.

Vô hình trung, cả hai lâm vào một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm. Nếu họ đáp xuống, lệch ra ngoài mô đá, là phải rơi xuống giòng suối đỏ đó.

Chỉ trong một giây thôi, họ sẽ nát như thân thể, biến thành chất lỏng đỏ đó!

Cả hai rung mình, lè lưỡi, cũng hú hồn, cũng thở phào, cho là một cái may vĩ đại.

Y phục cháy, vật trong mình cũng rời ra, Lý Linh nhìn quanh quẩn thấy Viên Ngọc Như ý vẫn còn nằm trên mô đá, nằng hết sức mừng rỡ, nhặt nó ngay.

Bây giờ họ mới quan sát địa thế, tìm cách thoát qua đoạn đường này.

Lối duy nhất là ngọn suối đỏ đó.

Hai bên bờ suối là vách núi, tuy có phần lồi ra, song không làm sao chạy trên vách đó mà tiến lối, dù cho ai giỏi thuật khinh công đến đâu cũng không thể chạy trên vách.

Dọc theo giòng suối, có những trụ đá nhô khỏi chất lỏng, màu đỏ cách khoảng hai mươi trượng.

Trong khoảng cách đó, một người giỏi thuật khinh công đến đâu cũng không hy vọng vượt qua.

Những trụ đá không to lắm, đầu trụ lại vừa vặng cho đôi chân đứng lên, nếu ai đủ sức chạy chuyễn trên đó, sơ xuất một chút để hụt chân, là rơi xuống giòng chất lỏng, lập tức tan xương biến thịt.

Nhìn giòng chất lỏng, nhìn trụ đá một lúc rồi cả hai cùng nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Họ cùng nghĩ ra một phương pháp.

Chuyển trên những đầu trụ đá mà đi, họ không đủ sức, song thay vì đi thẳng, họ nhảy lên một đầu trụ, băng xéo qua vách, đạp chân lấy đà. Từ đó họ lại nhảy đến trụ đá thứ hai.

Cứ tiếp tục như vậy, họ thoát qua đoạn đường nguy hiểm này dễ dàng, bởi khoảng cách giữa hai trụ đá độ hai trượng, được thu hẹp phân nửa, hay có một cách khác, họ chia khoảng cách đó làm hai chặng ngắn hơn, vừa với sức của họ.

Vô Vi Tiên Tử thốt:

- Ngu thơ đi trước nhé!

Nàng nhún chân nhảy lên một đầu trụ đá liền.

Đợi cho Tiên Tử vừa rời khỏi trụ đó, Lý Linh phóng mình theo ngay.

Cứ như thế, họ tiến tới, cuối cùng họ cùng vượt qua vùng Hỏa Hải.

Tuy nhiên họ phải vất vả vô cùng, bởi phần nào bận vận công đề khí, nẩy cho chính xác, phần nào lại cố chịu đựng hơi nóng bốc lên, làm họ suýt hôn mê.

Vượt qua khỏi cửa Hỏa Hải, họ lại bị một vọng cửa đá ngăn chặn.

43. Lại Vài Động Lạ

Vô Vi Tiên Tử và lo lắng cảm như đã qua một lần chết rồi.

Sau cửa ải tử vong đó, còn có ải nào khác nữa chẳng, nếu có thì mức độ nguy hiểm sẽ như thế nào, và có bao nhiêu ải nữa?

Nghĩ suy là một việc, tiến hành là một việc, không vì nghĩ suy mà do dự, rồi chậm trễ tiến hành.

Vô Vi Tiên Tử với tư cách là địa chủ, luôn luôn dẫn đầu.

Nàng bước tới xô cánh cửa đá, bước qua bên kia.

Lý Linh theo sát bên sau.

Cũng như trong địa đạo trước, họ phải vượt qua ba chặng cửa. Qua ba chặng cửa rồi, trước mắt họ thấy một vũng nước rất trong, vũng nước trải thành chiều dài như khúc sông, chứ không lớn rộng lắm.

Vũng nước chiếm một diện tích bằng Hỏa Hải, hình thể cũng giống Hỏa Hải.

Tuy không có hơi nóng như Hỏa Hải, vũng nước cũng là một trở lực quan trọng, hai nàng cảm thấy vượt qua được đoạn đường này hẳn phải khó khăn vất vả không ít.

Nước không sâu, song rất lạnh, họ chưa xuống nước mà vẫn nghe hơi lạnh bốc lên rợn người.

Hai bên bờ, giữa vũng chẳng có trụ đá, chẳng có vật gì khả dĩ đặt chân.

Cách duy nhất vượt qua vũng nước là phải đi trong nước.

Lý Linh thử nhúng chân vào nàng, chân vừa chạm nước, nàng rút lên ngay, đồng thời kêu khẽ:

- Lạnh! Lạnh không chịu nổi!

Vô Vi Tiên Tử cau mày:

- Không lạnh làm sao được! Địa phủ Hàn tuyền mà!

Lý Linh cắn răng:

- Dù lạnh hơn nữa chúng ta cũng chịu đựng bằng mọi cách, chúng ta phải vượt qua.

Tiên Tử gật đầu:

- Đương nhiên rồi! Nếu không vượt qua hàn tuyền thì còn con đường nào khác đâu?

Cả hai nắm tay nhau, cùng nhảy xuống vũng nước. Họ đi được mấy bước, gương mặt tái xanh, máu trong người như đông đặc lại.

Họ đi tới độ một trượng đường, lại cảm thấy thân thể cứng đờ, lúc đó họ vận huyền công hộ thể, song chẳng làm sao chống lại cái lạnh nổi.

Toàn thân lạnh, chỉ còn mỗi một quả tim là chưa mất nhiệt khí thôi.

Nhiệt khí ở tim tiêu tan là họ phải ngâm xác vĩnh viễn nơi vũng nước này rồi!

Còn một hơi thở, họ chưa đến nỗi tuyệt vọng, cố vận công chống trả cái lạnh.

Dần dần, họ cảm thấy nhiệt khí nơi tim lan dần ra, lan khắp thân thể họ.

Bây giờ, cùng vận khí hành công, họ lại chống nổi cái lạnh kinh khủng.

Thì ra họ thức ngộ cái tác dụng huyền diệu của pháp hành công vận khí.

Mà cũng nhờ hai trở lực lớn lao đó, bắt buộc họ phải cố gắng, họ cảm thấy vượt tiến một bước xa về phương diện luyện tập.

Đây cũng là một dụng ý của tiền nhân Vô Vi phái, an bày những trở lực đó cốt để đo lường mức thành tựu của môn đồ.

Không vượt qua trở lực là tài nghệ còn non kém, chưa đủ sức góp mặt với giang hồ võ lâm, chưa có thể xuất đầu lộ diện, giành một thế đứng trong võ lâm Trung Nguyên, và chưa có thể trở lại Trung Nguyên.

Vô Vi Tiên Tử nghiệm qua hai lần vượt hiểm, hiểu ngay là ở phía trước, nếu còn trở lực nữa, bất quá chỉ là những trở lực hải hùng, chứ không đến nỗi làm nguy tánh mạng.

Đúng như nàng suy đoán, cả hai lại trải qua ba đoạn đường khó khăn nữa, họ được bình an vô sự.

Ở ba đoạn đường đó, họ gặp đá nhọn, cát độc lốt đường, đoạn thứ ba thì tối tăm vô tướng, xòe bàn tay không thấy ngón.

Điều lạ lùng là ở đoạn đường này, dạ quang châu lại mất cái công dụng chiếu sáng của nó. Đoạn đường lại đầy những chông đá, những hố nhỏ, những mô con, nếu không kèm vững chân là phải bị vấp ngã, ngã là va chạm vào đá nhọn, là phải bị thọ thương khắp mình.

Cả hai phải vận khí hành công, tăng cường nhãn lực mới trông thấy được những chướng ngại vật mà tránh né.

Qua khỏi một đoạn đường tối tăm đó, họ đã đến một tòa thạch thất.

Trong thạch có treo la liệt y phục, mũ mào, các vật dụng cần thiết về trang sức, cho cả nam lẫn nữ.

Sự phát hiện đó làm cho cả hai cao hứng hơn là cái kết quả thu thập qua những chặng đường khó khăn.

Có y phục rồi, là hai nàng có thể chường mặt trước bất cứ nam nhân nào.

Là một trưởng môn nhân, Vô Vi Tiên Tử chọn một bộ y phục cân xứng với thân phận.

Nàng lấy một bộ y phục lông thiên nga, màu vàng, còn Lý Linh lại chọn màu thanh liên, hợp với ngoại hiệu.

Mặc y phục vào rồi, họ rời thạch thất tiến tới.

Họ phải vượt qua ba chặng cửa, trong một đoạn đường dài độ mười trượng.

Cạnh cửa có nút cơ quan mở đóng, ấn nút là cánh cửa rút lên, ăn sâu vào đó, chứ không mở qua một bên như các vọng cửa kia.

Họ vào bên trong rồi cửa hạ xuống liền. Bên trong không có cơ quan mở đóng như bên ngoài.

Điều đó chứng tỏ nơi đây chỉ có vào chứ không có thể trở ra.

Qua khỏi ba vọng cửa đá, họ đến một tòa đại sảnh bằng đá trắng sáng chói như ban ngày.

Vì họ ở phía hậu của đại sảnh nên không thấy rõ ràng những gì bên trong.

Họ lắng tai nghe, có tiếng người thở ở trong đại sảnh. Chừng như có nhiều người chứ chẳng phải một người.

Vô Vi Tiên Tử và Lý Linh kinh ngạc vô cùng.

Chợt họ nghe tiếng hét vang lên, qua âm thanh, họ nhận ngay là Nhất Mục Song Nhân phát lên tiếng hét:

- Các ngươi có bằng lòng cho lão phu đi ra hay không?

Trước mắt của Vô Vi Tiên Tử và Lý Linh có một thần tọa. Thần tọa che khuất thành ra họ không thấy những gì bên trong đại sảnh.

Không do dự, cả hai vòng theo thần tọa lần ra phía trước.

Đại sảnh là phần tiền điện, có lẽ nơi đây là một điện thờ, chứ không phải là một kiến trúc dùng làm trụ sở.

Đối với thần tọa, có một vọng cửa.

Nơi cửa có bốn lão nhân thuộc phái Vô Vi, chính bốn lão nhân này ngăn chặn Đơn Minh.

Tiên Tử đằng hắng một tiếng.

Bốn lão nhân lập tức chuyển ánh mắt về hướng nàng.

Đồng thời gian, Đơn Minh cũng nhìn theo các lão nhân.

Trông thấy Tiên Tử, bất giác Đơn Minh hân hoan ra mặt, reo lên:

- A! Bây giờ các người mới đến! Lão phu sốt ruột chết được đấy.

Có thêm người cái khí thế phải tăng, Đơn Minh hướng qua bốn lão nhân, hừ lạnh một tiếng:

- Chương môn nhân các người đã đến đó, lão phu nhường phần cho nàng ứng phó với các người.

Lão lùi vào một góc sảnh, đoạn gọi Vô Vi Tiên Tử:

- Triệu Sĩ Nguyên đã bị chúng đưa ra ngoài rồi, Tiên Tử hãy tỏ rõ cái thân phận của mình để buộc chúng phải trao trả hân lại cho bọn ta.

Vô Vi Tiên Tử quắc mắt nhìn bốn lão nhân đó, nhận ra trong bốn người có một gương mặt quen quen.

Nàng suy nghĩ một chút, chợt nhớ lại người đó là đệ tử phái Vô Vi được sai phái vào địa huyệt năm năm về trước.

Lão ấy vốn là sư huynh của Tiên Tử, họ Khưu tên Vĩnh Huy.

Lúc lão vào địa huyệt thì Tiên Tử còn nhỏ quá, bất quá chỉ là một cô bé còn tóc bím, ngày nay thì nàng trưởng thành, dung mạo phải khác.

Cho nên Khưu Vĩnh Huy không thể nhận ra.

Vô Vi Tiên Tử bước đến trước mặt Khưu Vĩnh Huy cười nhẹ hỏi:

- Chắc Khưu sư huynh còn nhớ tiểu muội Âu Dương Ngọc Kỳ chứ?

Khưu Vĩnh Huy sững sờ.

Một lúc lâu lão ạ lên một tiếng, thốt:

- Thì ra người là Ngọc Kỳ?

Bỗng lão nghiêm thần sắc, thay đổi thái độ liền:

- Qua khẩu khí của Đơn đại hiệp, lão phu tưởng là ngày nay Ngọc Kỳ đã tiếp nhận quyền chương môn của bốn phái?

Âu Dương Ngọc Kỳ nghiêm sắc mặt:

- Bốn tòa chấp chương Vô Vi phái được một năm rồi.

Khưu Vĩnh Huy và ba lão nhân kia vội làm lễ, rồi cùng xưng tên:

- Đệ tử Dương Thế Thành, Ngô Minh Triệt, và Lâm Thiên Trì, đồng ra mắt chương môn nhân.

Riêng Khưu Vĩnh Huy thì khỏi báo danh.

Nghe xưng tên, Vô Vi Tiên Tử nhớ ra, Ngô Minh Triệt thuộc hàng đồng môn, là một sư huynh của nàng, còn Dương Thế Thành và Lâm Thiên Trì thuộc về vai trên, là sư thúc của nàng.

Tất cả đều được bốn phái chọn, sai vào địa huyệt tìm di vật của tiên nhân.

Nếu họ chết đi thì chẳng nói làm chi.

Họ còn sống đó, song họ lại chẳng trở về, điều ấy đáng cho Vô Vi Tiên Tử lấy làm lạ.

Họ không trở về là họ cãi lệnh rõ rệt.

Chẳng những Vô Vi Tiên Tử lấy làm lạ, mà nàng lại còn phẫn nộ.

Nàng cau đôi mày liễu, hừ một tiếng, gần giọng:

- Các vị an nhàn quá! Không ai còn nhớ đến sứ mạng của mình?

Trong bốn người, Khuu Vĩnh Huy nhỏ tuổi nhất, nên nhường phần đối thoại cho Dương Thế Thành.

Dương Thế Thành thốt:

- Sự tình vô cùng phức tạp, kể ra lại rất dài dòng, bọn đệ tử lại không rành lắm, xin chưởng môn hãy chờ Lữ sư thúc tổ trở lại đây, lão nhân gia sẽ giải thích cho chưởng môn hiểu.

Là chưởng môn nhân, Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ có sẵn nơi tay danh sách của những người được ủy thác sứ mạng vào địa huyết.

Nàng biết vị sư thúc tổ họ Lữ đó là Lữ Trường Lâm, một đệ tử cách nàng đến ba đời, người vào địa huyết từ hơn bảy mươi năm về trước.

Tính cho đến ngày nay, tuổi người phải trên một trăm ba mươi.

Có thể nào người còn sống đến từng tuổi đó?

Dù là sự thật cũng không ai tin nổi.

Tuy nhiên Ngọc Kỳ không lưu ý lắm đến điều đó, mà chỉ hỏi:

- Người của bốn phái vào đây, còn sống được bao nhiêu?

Dương Thế Thành đáp:

- Mười hai cả thảy!

Ngọc Kỳ lại hỏi:

- Mười hai người? Là những ai? Ngoài các vị?

Dương Thế Thành toan đáp, nhưng Nhất Mục Song Nhân bỗng nhiên hét lên:

- Việc nhà của các người hãy để lúc khác mà nói với nhau, bây giờ phải trao trả Sĩ Nguyên cho lão phu gấp.

Lý Linh còn nóng nảy hơn lão, kêu lên:

- Ngọc Kỳ thơ thơ!...

Âu Dương Ngọc Kỳ gật đầu:

- Phải, chúng ta nên tìm Triệu thiếu lệnh chủ trước.

Nàng phân phó Dương Thế Thành:

- Dương sư thúc dẫn đường, bốn tòa muốn gặp Triệu thiếu lệnh chủ ngay.

Dương Thế Thành lộ vẻ khó khăn:

- Có nghiêm lệnh của Lữ sư thúc tổ, trong lúc này chẳng một ai gây phiền nhiễu...

Đơn Minh cảm hận:

- Bọn ta muốn gặp người họ Triệu của bọn ta, có can hệ gì đến họ Lữ của các người?

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm giọng hỏi:

- Nơi địa phủ này, các vị đã lập một chưởng môn nhân riêng biệt?

Dương Thế Thành giật mình, thoáng đỏ mặt, ấp úng:

- Đệ tử nào dám tự nguyện.

Âu Dương Ngọc Kỳ hừ một tiếng:

- Thế thì yêu cầu Dương sư thúc báo cáo với Lữ sư tăng thúc tổ biết, có bốn tòa đến đây, xin lão nhân gia đưa Triệu thiếu lệnh chủ đến gặp mặt bốn tòa.

Giọng nàng từ tốn, song không kém oai. Sở dĩ nàng khiêm nhượng là vì các vị kia đều là những người trên trước, không sư huynh thì cũng sư thúc, thúc tổ, tăng thúc tổ, nếu nàng dùng ngay cái quyền chương môn mà bức bách họ phải vâng lời thì dù sao cũng mất đi phần nào lễ độ.

Hơn nữa, nếu bức bách người làm việc khó, rất có thể người phản kháng, liệu nàng chế ngự nổi họ chăng? Thà nhường nhịn càng được việc hơn, những người kia có muốn trở mặt cũng không có lý do làm điểm tựa. Lý Linh thừa hiểu thâm ý của Vô Vi Tiên Tử, phải thần phục Tiên Tử rất khéo xử sự.

Dương Thế Thành thấy chương môn còn nhỏ tuổi mà đã có phong cách đại phương như vậy, cũng không dám xem thường, bỗng nhiên sanh lòng khâm phục, rồi từ khâm phục đến kính mến không xa, lão ta khẳng khái đáp ứng liền.

Lão nghiêng mình chào rồi đi ngay.

Dương Thế Thành đi rồi, còn lại ba người trong bọn có Lâm Thiên Trì cao tuổi hơn hết.

Bốn phen của lão là phục thị chương môn nhân, thay mặt hai người kia, nên lão bước tới cạnh Ngọc Kỳ thốt:

- Thỉnh chương môn lên tòa ngồi nghỉ.

Lão phân phó Khuê Vĩnh Huy và Ngô Minh Triệt:

- Chuẩn bị tòa vị cho chương môn.

Khuê Vĩnh Huy và Ngô Minh Triệt vâng lời, bước đến góc điện, kéo ra một chiếc ghế ngọc, đặt trước thần tòa, lệch về bên hữu.

Thần tòa chẳng phải thờ vị thần linh nào, mà chính nơi thờ vị tổ sư sáng lập ra môn phái.

Nơi đây đương nhiên là phải lạ đối với Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ, bởi dù là chương môn vẫn không cai quản đến một địa điểm hầu như thuộc về âm cảnh.

Quyền hạn của nàng không lan rộng đến đây, thì làm gì nàng biết được những bố trí nơi đây?

Nàng đảo mắt quan sát một vòng, nhận ra bực thờ bằng ngọc thạch có mấy chữ do tiền nhân dùng chỉ lực khắc vào:

- Thần Công Tế Thế Nhật Nguyệt Trường Minh!

Đó là câu giáo huấn do tiền nhân lưu lại, Âu Dương Ngọc Kỳ cũng như tất cả đệ tử mà các đời đều biết.

Trên bực thờ có ba chiếc hộp bằng đá màu tím, có đánh số từ một đến ba.

Cạnh mấy chiếc hộp cũng có bốn chữ, khắc bằng chỉ lực, ngay trên bực:

- Lùi bước mở xem!

Tiên Tử đắm nghĩ ngợi.

Nàng lùi lại, cúi xuống, lạy đủ số tham kiến thần tòa, mặc niệm tổ sư.

Vừa lúc đó có tiếng chân vang lên bên ngoài. Nhiều người đến, chứ chẳng phải một người.

Dẫn đầu là một lão nhân ốm nhỏ, râu tóc bạc trắng, nhưng dung mạo còn trẻ.

Đi sau lão nhân là Triệu Sĩ Nguyên và bảy lão nhân nữa.

Dĩ nhiên người đi đầu là Lữ Trường Lâm.

Vô Vi Tiên Tử nghiêng mình chào:

- Đệ tử Âu Dương Ngọc Kỳ, xin được bái kiến lão tổ sư.

Lữ Trường Lâm là một lão tiền bối, cách Tiên Tử đến mấy đời, vì lễ độ, nàng lấy tư cách là một đệ tử tham kiến, chứ chưa vội dùng cái quyền do quy củ định đoạt mà tự xem mình là một chủ môn.

Cái thân phận đó, nàng chờ khi nào Lữ Trường Lâm thừa nhận mới dám tựa vào.

Sở dĩ nàng làm thế, một phần do lễ độ, phần khác do nàng tìm hiểu thái độ của Lữ Trường Lâm.

Nếu lão còn trọng quy củ, thừa nhận nàng là chủ môn, điều đó lão không có ý ngoại.

Nếu lão cứ xem mình là trưởng thượng, bất chấp quy củ phải nhận thân phận nàng, tự nhiên là lão chống đối.

Do thái độ của lão, nàng quyết định thái độ của nàng.

Lữ Trường Lâm nhận cái lễ của nàng, nhưng không dám đương diện mà nhận, lão nghiêng mình qua một bên, rồi nghiêm giọng thốt:

- Xin chủ môn cứ giữ đúng quy củ cho đệ tử được tham kiến.

Lão xưng là đệ tử, như vậy lão không có ý ngoại!

Vô Vi Tiên Tử càng khiêm nhượng hơn:

- Bẩm tòa đâu dám nhận trọng lễ của các vị! Xin các vị cứ tự nhiên cho!

Lữ Trường Lâm chính sắc mặt:

- Pháp chế do tổ sư đặt ra, không thể vì một lý do nào mà phế bỏ. Tham kiến lần đầu, đương nhiên phải trình trọng.

Lão không hề tỏ vẻ cao ngạo, lời nói của lão phát xuất từ lòng thành.

Tiên Tử trầm ngâm một chút:

- Nếu vậy bẩm tòa phải vâng theo pháp chế của tiền nhân, song chỉ một lần này thôi, về sau các vị không nên quá thủ lễ.

Rồi đó, Lữ Trường Lâm trước, bảy lão nhân kia sau lần lượt làm trọn lễ tham kiến.

Lữ Trường Lâm giới thiệu bảy người:

- Đây là Thôi Phúc, Lưu Bính Văn, Trần Kế Chí, Trầm Hồng, Liêu Quang Thủy, Lý Hiểu Đàng, và Quách Lăng Nguyệt.

Trong khi môn đồ Vô Vi phải tham kiến chủ môn, Triệu Sĩ Nguyên bước đến cạnh Đơn Minh và Lý Linh, cùng nhau mừng mừng tủi tủi.

Khi tất cả đều hành lễ xong, Triệu Sĩ Nguyên bước tới nghiêng mình trước Vô Vi Tiên Tử thốt:

- Tại hạ không làm tròn sứ mạng ủy thác, thật đáng thẹn vô cùng.

Âu Dương Ngọc Kỳ mỉm cười, không đáp vội, hướng mắt sang các vị lão nhân hỏi:

- Các vị nhận ra Thiếu lệnh chủ chứ?

Lữ Trường Lâm đáp:

- Bọn lão phu đã gặp Triệu thiếu lệnh chủ trước khi chủ môn xuống đến đây.

Ngọc Kỳ lại hỏi:

- Các vị đã biết mục đích của Triệu thiếu lệnh chủ?

Lữ Trường Lâm đáp:

- Vì chưa tin được Thiếu lệnh chủ, nên lão phu không đàm thoại sâu rộng, do đó chẳng rõ mục đích vào đây của Thiếu lệnh chủ.

Đơn Minh chen vào:

- Lão phu vào đây lâu, chẳng những các vị không cho gặp mặt Sĩ Nguyên, trái lại còn quở thúc lão trong ngôi nhà này, tại sao các vị làm thế?

Lão day qua Triệu Sĩ Nguyên cao giọng hỏi:

- Người có bị họ nhốt kín nơi nào chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không có việc đó đâu, Đơn bá bá. Tiểu diệt chỉ thảo luận một vấn đề với các vị ấy thôi.

Lữ Trường Lâm mỉm cười:

- Lúc Đơn đại hiệp vào đây thì bọn lão phu bận hành công, do đó không tiện ra mặt đón chào. Rồi kể đó, Triệu thiếu lệnh chủ đến, bọn lão phu đã hết giờ hành công, mừng đón Triệu thiếu lệnh chủ, thành ra quên mất Đơn đại hiệp. Mong đại hiệp thứ cho tội vô lễ của bọn lão phu.

Đơn Minh giật mình:

- Rõ ràng là Sĩ Nguyên vào địa huyết trước, sao lại nói rằng lão phu đến đây trước hẳn?

Vô Vi Tiên Tử cũng cau mày tiếp:

- Đơn đại hiệp và bốn tòa cùng đi chung một lượt, còn Triệu thiếu lệnh chủ thì vào địa huyết trước đúng bảy hôm rồi, làm gì có kẻ đến trước vào sau, kẻ sau mà đến trước, đảo ngược như thế?

Lữ Trường Lâm bật cười ha hả:

- Trước hết chường môn hãy mời các quý khách ngồi, rồi lão phu sẽ giải thích sau.

Vô Vi Tiên Tử ạ lên một tiếng:

- Lỗi quá! Quên mất điều đó thành ra quá đắc tội với các vị.

Mọi người cùng cười, cùng ngồi xuống.

44. Ngậm Đắng Nuốt Cay

Đơn Minh lại sợ bọn Vô Vi phái chuyển hướng câu chuyện sang đề khác, vừa ngồi xuống, lão nhắc liền:

- Lữ tiên bối giải thích cho nghe đi!

Đối với Lữ Trường Lâm, lão là người sanh sau, tự nhiên lão phải đặt vào hạng hậu bối.

Lữ Trường Lâm cười nhẹ, hỏi:

- Đơn đại hiệp làm thế nào vào đây được?

Đơn Minh mỉm cười:

- Giang hồ là chốn có trăm ngàn trò diễn tiến hư hư thực thực, song so với công cuộc bố trí của quý phái thì phải nhận ra, cái trò của các vị buồn cười quá chừng. Lão phu tự hỏi tại sao các vị làm được một việc như vậy mà chẳng biết thẹn?

Lời nói đó xúc phạm đến danh dự của phái Vô Vi, thiết tưởng trên thế gian không một ai có thể buông ra trong trường hợp này, trừ cái lão họ Đơn có tính tình cộc lốc.

Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy khó chịu, chàng cau mày, thúc tỉnh lão:

- Đơn bá bá...

Đơn Minh trừng mắt:

- Lão phu nói thật đấy! Chẳng có gì quan hệ cả!

Dù lão biết rằng trước mặt lão nhân tuổi trên trăm, lão không nên dùng hai tiếng lão phu để tự xưng, song lão quen tánh mất rồi, nếu có cần sửa đổi thì chỉ khi nào đối thoại ngay với Lữ Trường Lâm.

Đáp lời Triệu Sĩ Nguyên, lão không cần dè dặt lắm.

Lữ Trường Lâm mỉm cười:

- Đơn đại hiệp là bậc quân tử, tánh tình cương trực, nói ra điều gì là phải có nguyên nhân. Bốn phái xin lắng tai nghe chỉ giáo.

Phong độ của Lữ Trường Lâm nhàn tịnh, đáng kính, con người đó lúc hành động hẳn có suy nghĩ rất kỹ.

Nhưng một kẻ đại gian ác cũng có thể ngụy tạo một phong độ như vậy, mà biết đâu lại còn khéo hơn nữa?

Thế thì Lữ Trường Lâm thực sự là con người tốt hay chỉ là một kẻ gian hoạt trá hình.

Vô Vi Tiên Tử nhìn lão có phần nào mê hoặc...

Nhất Mục Song Nhân cao giọng thốt:

- Bốn nhân chia tay Vô Vi Tiên Tử và Linh Nhi, lấy cái chết hẹn với mình, vọt qua vọng cửa đá, đi độ mười trượng, thấy một cái hang mở ra ngay nơi mặt đất, từ lòng hang bốc lên hơi nóng như đốt như thiêu, thỉnh thoảng có từng lượn sóng lửa trào lên. Bốn nhân nhìn quanh quẩn, chẳng thấy một lối nào khác hơn cái hang đó, sau phút giây đắn đo, bốn nhân nhảy xuống hang.

Lão dùng hai tiếng bốn nhân, thay cho hai tiếng lão phu, bởi lão đáp lời Lữ Trường Lâm.

Ngưng một chút, lão tiếp:

- Ngờ đâu trong hang nhiệt độ lại cao hơn, sóng lửa lại mãnh liệt hơn. Áp lực của lửa quá mạnh, tung bổng bốn nhân trở lên, quăng bốn nhân vào một con đường địa đạo, bốn nhân rơi đúng trước một vọng cửa đá. Bốn nhân mở cánh cửa đá, theo địa đạo tiến tới, thẳng đường đến tận nơi này.

Lão kết thúc:

- Bốn nhân vào đây bằng cách đó, tin hay không tin, tùy các vị.

Lữ Trường Lâm lại hỏi:

- Đơn đại hiệp còn nhớ do phương hướng nào vào đại điện này chẳng?

Đơn Minh đưa tay chỉ về phía tả thần tọa, nơi đó có một vọng cửa nhỏ, rồi đáp:

- Bốn nhân do cửa đó vào đây. Chẳng lẽ bốn nhân lại nói sai?

Lão vốn là tay giàu kinh nghiệm giang hồ, nghe Lữ Trường Lâm hỏi như vậy là biết ngay Lữ Trường Lâm có nghi ngờ điều gì.

Lữ Trường Lâm mỉm cười:

- Triệu thiếu lệnh chủ cùng chưong môn bốn phái và Lý Linh cô nương vào đây do cửa lớn bên dưới thần tọa.

Đơn Minh trở mắt:

- Thế ra có đến hai địa đạo?

Lữ Trường Lâm đáp:

- Cứ theo di thư của tổ sư bốn phái thì có đến bảy con đường chứ chẳng phải chỉ có hai mà thôi. Đơn đại hiệp cứ bảo Triệu thiếu lệnh chủ thuật cho nghe đã trải qua như thế nào.

Đơn Minh nhìn sang Triệu Sĩ Nguyên:

- Người vào đây bằng cách nào?

Triệu Sĩ Nguyên vào đây cùng một đường với Vô Vi Tiên Tử và Lý Linh, có điều nhờ chàng võ công cao hơn hai nàng, nên không quá vất vả như hai nàng.

Đơn Minh thở dài:

- Xem ra bốn nhân may mắn hơn tất cả.

Lữ Trường Lâm cười khê:

- Nếu Đơn đại hiệp nghĩ thế là sai rồi!

Đơn Minh kinh ngạc:

- Lữ tiên bối nói thế là có ý tứ gì?

Lữ Trường Lâm đáp:

- Hơn năm trăm năm qua, đi theo con đường Kim mã mà vào đây chỉ có Triệu thiếu lệnh chủ, bốn phái chưởng môn và Lý cô nương mà thôi! Qua được con đường đó là thu thập rất nhiều lợi ích. Họ thu thập những ích lợi gì chỉ có họ biết mà thôi, lão phu không được rõ lắm.

Còn do theo con đường của đại hiệp mà vào thì chẳng thu thập được gì.

Đơn Minh lại nhìn Triệu Sĩ Nguyên, chừng như lão bắt đầu hiểu.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn lão mỉm cười.

Lão thở dài, vẻ thất vọng hiện rõ nơi gương mặt.

Lữ Trường Lâm tiếp:

- Tuy vào địa phủ có tất cả là bảy con đường, song lại chỉ có năm cung phúc. Trước mặt chúng ta có năm tử cánh, qua lọt mỗi tử cánh là thu hoạch được một điều hay, qua lọt đủ năm cánh là thu hoạch đủ năm điều hay, do đó mới có cái tên Ngũ phúc. Lão phu vào đây, qua lọt Hỏa Hải, Hàn Tuyền, Độc chiếu, đến con đường Vô Nhai thì lão phu sẩy chân, do đó phải theo con đường thứ ba vào đại điện này.

Lão dừng lại, thở mấy hơi dài, rồi tiếp:

- Trong mười hai đệ tử bốn phái hiện diện thì Dương Thế Thành, Lâm Thiên Trì, Khưu Vĩnh Huy và Ngô Minh Triệt vào đây, đồng một con đường của Đơn đại hiệp đã trải qua, nên không thu hoạch được gì cả. Liêu Quang Thủy và Quách Tăng Nguyệt vào được Hỏa Hải, song không vượt qua nổi. Trầm Hồng và Trần Kế Chí vượt qua Hỏa Hải, song lại rơi ở Hàn Tuyền, Lý Hiểu Đông, Lưu Bính Văn và Thôi Phúc đồng trường hợp với lão phu.

Lý Linh vụt hỏi:

- Cứ theo sự dẫn giải của lão tiên bối thì mỗi tử cánh đều có một cách thoát hiểm tự cứu, và ai vào đây là không hề gặp nguy đến nỗi phải táng mạng?

Lữ Trường Lâm gật đầu:

- Đúng như cô nương nói. Từ ngày bốn phái phát hiện ra chốn địa phủ này, kể có hơn năm trăm năm nay rồi, những người mà vào đây không hề gặp sự hung hiểm nào cả. Ai ai cũng đến được nơi đây bình yên vô sự. Chỉ như trước ngày mà bốn phái đã phát hiện địa đạo thì có gì nguy hiểm chẳng, đương nhiên là bốn phái không có hiểu được, bởi chưa có một ai mà bỏ công tra cứu tận tường.

Bây giờ tất cả mới hiểu rõ là địa phương này không phải do Vô Vi phái kiến tạo, bởi một cơ duyên nào đó họ tìm ra được mà thôi.

Như vậy là địa phủ này đã có từ lâu lắm, trước khi phái Vô Vi thành lập.

Lý Linh lại hỏi:

- Nơi cửa động có ghi rõ ràng là có bảy tuyệt địa, lão tiên bối chỉ dẫn giải có năm cánh, mà bọn tôi cũng chỉ trải qua mấy cánh đó thôi, thế thì còn hai cánh cửa ở đâu?

Lữ Trường Lâm lắc đầu:

- Tuy lão phu vào đây bảy tám mươi năm rồi, song không hiểu nổi hai tử cánh kia ở đâu và nó như thế nào. Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ đăng hắng một tiếng.

Tiếng đăng hắng rất tầm thường, song mọi người nghe như có vẻ lạ, cùng hướng mắt về nàng.

Nàng nghiêm sắc mặt thốt:

- Bồn tào có một vấn đề quan trọng, muốn nhờ Lữ lão sư tổ chỉ điểm.

Lữ Trường Lâm cũng chính nghiêm thần sắc, hỏi:

- Chương môn nhân có điều chi thắc mắc?

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm giọng:

- Bồn tào vào đây không xuất chiếu tín vật chương môn, tại sao Lữ lão sư thúc tổ lại tin ngay?

Lữ Trường Lâm đáp:

- Khuu Vĩnh Huy có cho lão phu biết, trước khi hắn vào đây, chương môn đã được toàn thể các vị trưởng lão công nhận là người thừa kế ngôi vị độc tôn, sau đó Triệu thiếu lệnh chủ lại bảo là được chương môn ủy thác cuộc tra cứu ở dưới địa phủ, việc sau xác nhận lời trước, tự nhiên lão phu phải tin, chẳng có dám nghi ngờ gì.

Âu Dương Ngọc Kỳ chính sắc:

- Trong năm trăm qua, có khi nào chương môn trong bồn phái vào địa huyết chẳng?

Lữ Trường Lâm giật mình:

- Chương môn nhân giữ ngôi vị chí tôn, lãnh đạo toàn thể môn phái, khi nào lại khinh thường dẫn thân vào chỗ hiểm nguy. Trước chương môn, chẳng có vị nào cả.

Âu Dương Ngọc Kỳ tiếp:

- Tại sao bồn tào phá lệ mà vào địa phủ, điều đó không làm cho Lữ sư thúc tổ nghi ngờ sao?

Lữ Trường Lâm thoáng biến sắc:

- Điều đó lão phu chưa...

Âu Dương Ngọc Kỳ thở dài:

- Vì người trong phái phản bội, bức bách bồn tào phải vào đây.

Triệu Sĩ Nguyên kinh hãi:

- Cô nương vì tại hạ là liên lụy?

Chàng lộ vẻ áy náy xốn xang rõ rệt.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ nhìn chàng, điểm một nụ cười đáp:

- Sự tình không liên quan đến Triệu thiếu lệnh chủ, thiếu lệnh chủ yên tâm.

Nàng hướng sang Lữ Trường Lâm tiếp:

- Hiện tại, đệ tử trong phái không thừa nhận bồn tào là chương môn nữa. Lữ sư thúc tổ có thái độ như thế nào?

Lữ Trường Lâm trầm ngâm một lúc:

- Toàn bộ bội phản chương môn nhân, hay chỉ có một số người?

Âu Dương Ngọc Kỳ đáp:

- Trong mười tám vị trưởng lão, thì mười ba người đã bị bọn phản nghịch giam cầm một nơi, còn bồn tào thì đang lúc bận việc tại xá Thân Trạch thất, không trở tay kịp, cũng bị chúng bức bách luôn, bắt buộc phải vào địa phủ.

Lữ Trường Lâm lại hỏi:

- Bây giờ chương môn chuẩn bị như thế nào?

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm giọng:

- Bồn tòa muốn biết thái độ của Lữ sư thúc tổ trước.

Lữ Trường Lâm nghiêm sắc mặt:

- Lão phu cần hiểu thái độ của chương môn, trước khi quyết định thái độ của mình.

Âu Dương Ngọc Kỳ cương quyết:

- Đảm trách công việc chỉnh lý môn phái, trùng hưng thịnh thế, bồn tòa không thể nhận bại một cách ươn hèn.

Các đệ tử phái Vô Vi khích động ra mặt.

Cả Đơn Minh, Triệu Sĩ Nguyên và Lý Linh cũng cảm thấy khí hùng phấn khởi, họ khâm phục cái tráng chí Vô Vi Tiên Tử vô cùng.

Lữ Trường Lâm liền ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, bật cười ha hả:

- Hùng tâm, tráng chí của chương môn đáng ngợi lắm! Lão tán đồng.

Âu Dương Ngọc Kỳ gần từng tiếng:

- Lữ sư thúc tổ vẫn thừa nhận thân phận của bồn tòa?

Lữ Trường Lâm chính sắc:

- Lão phu không phải là kẻ phản nghịch.

Vô Vi Tiên Tử thở phào.

Đoạn nàng nghiêm giọng tiếp:

- Lão sư thúc tổ đã thừa nhận bồn tòa, thì bằng vào thân phận đó, bồn tòa hỏi tội sư thúc tổ đã gây ra cái họa ngày nay trong bốn phái.

Lữ Trường Lâm kinh ngạc:

- Chương môn...

Vô Vi Tiên Tử chặn lại:

- Lữ sư thúc tổ vâng lệnh vào địa phủ, mang theo mình cái kỳ vọng của toàn phái, trách nhiệm đó lớn lao vô cùng. Nhưng vào trong địa phủ rồi, sư thúc tổ không trở lại, đã thế lại còn những người đến sau, cũng giữ ở lại luôn. Để cho bao nhiêu người trong phái hoài vọng, cuối cùng rồi thất vọng, sanh ra thất tín, cuối cùng lòng người giản đơn, sinh ra cái họa phản nghịch, sớm muộn gì cũng đưa đến sự tương tàn. Sư thúc tổ có biết như vậy chăng?

Lữ Trường Lâm thở dài:

- Lão bất tài, không hoàn thành sứ mạng sớm thành ra đắc tội. Chương môn cứ chiếu theo quy củ, xử phạt!

Âu Dương Ngọc Kỳ cau mày:

- Sư thúc tổ còn sứ mạng gì chưa hoàn thành? Tại sao bồn tòa không biết?

Lữ Trường Lâm giải thích:

- Sứ mạng đó, tiên nhân lưu lại, ngay trong địa phủ này chẳng do chương môn bên ngoài phó.

Âu Dương Ngọc Kỳ kinh ngạc:

- Di mạng của tiên nhân? Di mạng đó thế nào? Quan trọng đến độ sư thúc tổ phải dành ưu tiên cho di mạng đó, quên đi trọng trách của mình?

Đơn Minh hừ một tiếng chen vào:

- Dù cái lý do có quan trọng đến đâu, ít nhất tiền bối cũng phải nhớ đến nhiệm vụ của mình, sai phái một người nào đó, thông tri cho chưong môn được rõ, để mọi người khỏi tha thiết chờ mong mới được chứ!

Lữ Trường Lâm thừa hiểu cái tính khí cương trực của Đơn Minh, nên không phiền trách gì, chỉ cười khổ, đáp:

- Đơn đại hiệp chỉ luận theo cái lẽ tất nhiên, mà không hiểu rõ cái lẽ dĩ nhiên. Thật sự ra, lão phu có thừa tâm, song thiếu lực!

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Tiền bối muốn nói vào thì được mà ra không được.

Lữ Trường Lâm gật đầu:

- Các cánh cửa được bố trí trong chiều hướng mở đi thì được, nhưng vào rồi là không phương mở để đi ra.

Đơn Minh trừng mắt:

- Mở không được, cứ phá mở! Tiếc gì mấy vọng cửa mà phải bảo tồn, để tự giam mình năm này qua năm khác?

Lữ Trường Lâm thở dài:

- Phá không nổi thì sao? Cửa làm bằng tinh thạch, chứ nào phải bằng đá thường?

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Đã làm thành được tất phải có cách phá được, bất quá phải hao phí công phu hơn lúc làm thành vậy thôi. Một quả chùy kia mãi mãi cũng có lúc thành dùi, thành kim, hà huống là cái việc đập phá?

Lữ Trường Lâm gật đầu:

- Rất có thể làm như Đơn đại hiệp nói, song các vọng cửa bị phá hết rồi, còn cái gì ngăn chặn hơi nóng từ Hỏa Hải bốc ra, không khéo lại gây họa lớn.

Đơn Minh giật mình, phải công nhận là Lữ Trường Lâm có lý.

Lữ Trường Lâm thở dài tiếp:

- Đồng thời tổ sư của bốn phái còn có dụng ý sâu xa. Bít lối ra như vậy là cốt khích lệ bọn lão phu diệt trừ tạp niệm, chuyên tâm luyện công, đạt đến mức tối thượng...

Đơn Minh lắc đầu:

- Vô ích! Ra không được, dù có luyện thành môn công gì cũng cầm như thừa. Thành đại tài để mà chờ chết, không hơn không kém.

Lữ Trường Lâm tiếp:

- Di mạng của tổ sư bốn phái là thế, khi nào công lực đạt đến mức đại thành, tự nhiên phải có cách thoát ra chứ! Hẳn tổ sư phải an bày như vậy!

Âu Dương Ngọc Kỳ hỏi:

- Các vị vào đây đã quá lâu, chẳng lẽ công phu chưa luyện xong?

Lữ Trường Lâm đáp:

- Hiện tại chỉ có tám người đã đạt đến tiêu chuẩn của tổ sư.

Lão kể tên các người thành công, đoạn tiếp:

- Dương Thế Thành, Ngô Minh Triệt, Lâm Thiên Trì và Khưu Vĩnh Huy vì không vượt qua Hỏa Hải nên chẳng có hy vọng gì.

Dương Thế Thành và ba người thoáng then vội cúi gầm mặt xuống.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh cảm thấy thương hại cho họ, mà cũng thẹn cho mình, bởi lão cũng như họ, không vượt qua nổi Hỏa Hải.

Lý Linh thở ra:

- Lão tiền bối thật trọng quá đó, chỉ sợ không còn kịp thời gian trở lên mặt đất, bởi lão tiền bối hiện tại niên kỷ lại quá cao...

Lữ Trường Lâm trầm buồn ra mặt:

- Tự nhiên lão phu phải biết như vậy chứ cô nương. Song muốn ra khỏi nơi này phải có đủ số chín người, mà hiện tại bọn lão phu chỉ gồm có tám!

Đơn Minh thấy câu chuyện càng lúc càng ly kỳ, lão cao hứng vô cùng, hỏi:

- Tại sao lại phải có đủ số chín người!

Lữ Trường Lâm lắc đầu:

- Lão phu chưa có thể giải thích cho Đơn đại hiệp và các vị hiểu được. Từ bao lâu nay cái số chín người không bao giờ có đủ! Người mới vào phải luyện tập, trong khi đó kẻ luyện tập xong lại chết đi, số mới không bù với số chết, thì biết đến khi nào mới có đủ chín người.

Sau khi có đủ chín người, lão phu mới được phép mở hộp đá thứ hai, để xem tổ sư lưu lại những mạng lệnh gì. Bởi chưa mở chiếc hộp đó thì làm sao lão phu biết được tác dụng của cái số chín người đúng.

Thì ra Lữ Trường Lâm chiếu theo di mạng của tổ sư đựng trong mấy chiếc hộp đó mà hành sự.

Âu Dương Ngọc Kỳ hỏi:

- Thế thì sư thúc tổ theo đúng di huấn của tiền nhân.

Lữ Trường Lâm gật đầu:

- Chương môn lượng xét cho!

Lão sợ Tiên Tử lại bắt tội bỏ trách nhiệm như trước.

Âu Dương Ngọc Kỳ thở dài:

- Bồn tào trách sư thúc tổ oan uổng quá!

Lữ Trường Lâm cười nhạt:

- Chương môn nhân không đáng trách đâu! Cũng tại lão phu không nắm bắt trước đó thôi.

Âu Dương Ngọc Kỳ từ từ đứng lên:

- Bồn tào có thể đảo cáo tổ sư, xin đọc di huấn đó chẳng?

Lữ Trường Lâm gật đầu:

- Xin chương môn bước theo lão phu.

Lão đưa Âu Dương Ngọc Kỳ đến trước bục thờ, lấy trong chiếc hộp đá thứ nhất, di vật của tổ sư, hai tay trao qua cho nàng xem.

Ngọc Kỳ xem rồi trịnh trọng đặt vật đó vào trong hộp, đoạn hỏi:

- Chừng như sư thúc tổ muốn mời Triệu thiếu lệnh chủ tiếp trợ cho đủ số chín người.

Lữ Trường Lâm gật đầu:

- Triệu thiếu lệnh chủ sẵn sàng giúp sức, song lại không chịu gia nhập bốn phái. Chính việc đó là một trở ngại lớn.

Âu Dương Ngọc Kỳ liếc sang Triệu Sĩ Nguyên đoạn thốt:

- Bây giờ đã có bồn tào, thì sư thúc khỏi phải làm nhọc đến Triệu thiếu lệnh chủ.

Lữ Trường Lâm mỉm cười:

- Lão phu đang hân hoan vì tổ sư linh hiển, khiến chưởng môn vào đây đúng lúc, điều khiển công tác này.

Âu Dương Ngọc Kỳ đáp:

- Đêm nay sư thúc tổ hãy chỉ điểm võ học của tổ sư cho bốn tòa tập luyện, rồi ngày mai chúng ta sẽ mở đến chiếc hộp thứ hai.

Đôi mắt Lữ Trường Lâm sáng rực lên, lão nhìn Vô Vi Tiên Tử một lúc, niềm cao hứng bốc mạnh, đồng thời lão cũng cảm xúc vô cùng. Lão run run giọng thốt:

- Chưởng môn có tư chất hơn người, đọc qua là thức ngộ ngay. Bốn phái phúc hạnh phi thường.

Âu Dương Ngọc Kỳ mỉm cười:

- Công vụ đã xong rồi, bây giờ đến phần tư vụ đây! Sư thúc tổ hãy vì diệt tôn nữ cho dọn món gì khoản đãi các vị bằng hữu kia đi!

Lữ Trường Lâm giật mình, nhưng liền theo đó bật cười ha hả:

- Công tư phân minh, tình lý trọn vẹn, có như vậy mới xứng đáng là chưởng môn nhân, dù tuổi còn nhỏ, lão phu khen ngợi diệt tôn nữ đó! Lúc hữu sự, lấy thân phận chưởng môn quyết đoán xong, việc rồi bỏ cái lột độc tôn, trở về hàng ngũ bằng hữu. Đáng phục thay.

Địa phủ trở thành lạc cảnh với tiếng cười cởi mở của tất cả mọi người.

Ngày thứ nhất qua, ngày thứ hai đến.

Âu Dương Ngọc Kỳ đã học xong môn công do tổ sư lưu lại trong chiếc hộp đá thứ nhất.

Lữ Trường Lâm xuất lãnh các đệ tử phái Vô Vi đưa nàng trở vào điện, đến trước bực thờ, mở nắp hộp đá thứ hai.

Trong hộp đá đó có bản di thư, ghi chép bí quyết luyện công do chín người hiệp lực.

Thảo nào mà trong hộp đá thứ nhất, bản di thư lại chẳng bắt buộc phải có đủ chín người.

Âu Dương Ngọc Kỳ cùng tám vị trưởng lão, họp nhau trong một gian nhà riêng biệt, khổ tâm luyện môn công phu đó.

Bọn Triệu Sĩ Nguyên nhân rồi không bỏ phí thì giờ, cùng vận công điều tức.

Vào đây rồi Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh mới nhận thấy là mình còn kém quá, tuy ngoài đời lão là tay hữu hạng, song đối với bọn Lữ Trường Lâm, lão có khác gì một tiểu đồng đang cấp sách nhập môn.

Bất quá lão chỉ được xếp ngang hàng với bọn Dương Thế Thành bốn người, do đó lão quá thẹn, quá tức uất, cố luyện công dù thời gian lưu lại đây rất ngắn ngủi, lão cũng không bỏ phí một giây.

Phần Triệu Sĩ Nguyên thì chàng nhận ra tiến bộ phi thường, sao với lúc chưa vào đây, chẳng khác nào hai người mà hia người cách biệt nhau như trời với vực.

Đó là chàng nhờ ảnh hưởng của Hỏa Hải, Hàn Tuyên và Độc chiêu...

Địa phủ đêm cũng như ngày, chẳng rõ họ lưu lại đó được bao nhiêu lâu...

Cho đến một hôm...

Nói là một hôm, bất quá là một cách nói, chứ còn biết thực sự là đêm hay ngày.

Vọn Vô Vi đệ tử luyện xong thần công.

Và họ có đủ tư cách mở hộp đá thứ ba.

Mở hộp đá đó ra rồi họ mới biết tại sao phái Vô Vi phải ly khai võ lâm Trung Nguyên.

Tất cả đều sững sờ!

45. Chiến Tranh Quân Tử

Trăm trăm năm về trước...

Vào thời gian đó, trong võ lâm Trung Nguyên chưa có phái Vô Vi.

Nhưng tổ sư của Vô Vi phái đã thành danh trên giang hồ với cái hiệu Phong Thần Tam Kỳ.

Dĩ nhiên là Tam Kỳ, tất phải là ba nhân vật.

Họ cơ bản rất linh, rất cao, môn Hỏa Lực Thần Công của họ được xem như vô địch đương thời.

Hành động của Phong Thần Tam Kỳ rất quang minh chính đại, họ chủ trương trừ gian diệt ác, nhằm những kẻ hung bạo, nghe danh Tam Kỳ đều kinh tâm tán đởm.

Cũng nhờ họ mà thanh bình đã trở lại trên giang hồ một thời gian.

Đồng đạo võ lâm rất khâm phục tác phong của họ, và mặc nhiên xem họ như người trong chánh phái, dù lúc đó họ không có phái riêng cũng như chẳng thuộc phái nào.

Người trong chánh phái ca ngợi hành vi của họ, trái lại bọn cường đạo lục lâm, hung đồ ác tặc thù hận ba vị sư huynh đệ họ, thề quyết chẳng đội trời chung.

Cái khổ của họ là chẳng rõ tại sao người trong chánh phái ca ngợi khâm phục hành vi của họ thế mà chẳng ai dành cho họ một hảo ý nào.

Bất cứ ai cùng thế, chẳng phải riêng về họ, đều khó chịu về sự mâu thuẫn của toàn thể võ lâm, về thái độ đối với họ.

Nhưng, là người tài cao, họ không khỏi tự phụ, với lại nhận xét mình không làm điều chi phi nhân bất nghĩa, họ bất chấp thái độ của đồng đạo đương thời, dần dần họ ý thị, tự tung tự tác, nhiệm ý thi vị, thống nhất thực lực, chủ trương hưng chánh phế tà, không nương tình, không lưu nghĩa.

Do đó ai ai cũng ngán sợ, cả những người chánh trực quang minh cũng ngán sợ, chẳng phải riêng gì bọn hung tàn, gian ác.

Bởi, con người nào phải là thánh, là thần, có ai tránh khỏi một vài lần lầm lỗi! Hoặc giả bị vu oan?

Phong Thần Tam Kỳ nghe ai lầm lỗi, là tìm đến hỏi tội ngay, không cứu xét nguyên nhân, không dung tha cho người sửa chữa, thẳng tay trừng trị.

Họ đúng là những con người hành động cực đoan thành ra bất cận nhân tình.

Và việc gì phải đến, đã đến với họ, là họ đã giết oan rất nhiều người.

Cho nên ai ai cũng tránh tiếp xúc với họ. Mà cũng chẳng ai dám trêu vào họ.

Đi mãi khắp sông hồ, không gặp một đối thủ, Phong Thần Tam Kỳ càng ngày càng tự phụ, cho rằng trần gian là đặc sản của họ, nhân một cơn bốc đồng họ nảy sinh cái ý muốn lập thành một môn phái để thu nạp môn đồ, thôn tính cả võ lâm, để dựng nên nghiệp bá.

Hắc bạch lưỡng đạo trong võ lâm đều căm phẫn, song chẳng một ai dám có phản ứng nào.

Trong lúc đó đột nhiên xuất hiện một dị nhân.

Dị nhân tìm Phong Thần Tam Kỳ để ẩn chứng về võ công với cái dụng ý rất lạnh, là đánh bại cả ba, để mài dũa bớt tánh khí cao ngạo của họ, cho họ đừng khinh thường là dưới mắt không người.

Tâm địa cả ba rất tốt, chỉ vì họ chủ trương cực đoan mà thành ra giang hồ bất mãn, oán hận. Nếu họ tu chỉnh tính tình, thì họ sẽ là cột trụ của võ lâm, họ là những bậc kỳ tài chân chánh, người tay lãnh đạo xứng đáng của giới giang hồ.

Kết quả của cuộc ẩn chứng võ công là Phong Thần Tam Kỳ hợp lực nhau vẫn bị vị dị nhân dùng một chiêu pháp ngụy dị đánh bại.

Cả ba không thức ngộ cái hảo ý của dị nhân, trái lại còn thù hận thêm sâu.

Họ bỏ qua luôn ý định lập môn phái, cùng phát thệ nếu không rửa được cái nhục bại này thì vĩnh viễn không tái nhập Trung Nguyên võ lâm.

Họ đưa các môn đồ xuất ngoại đến tận Cao Lương, Côn Sơn.

Họ an trí toàn thể môn đồ tại đó, chỉ dẫn theo một đệ tử đi biệt một thời gian rất lâu, lúc trở về Cao Lương Côn Sơn, họ mới lập thành phái Vô Vi, và người đệ tử đó là vị chủ môn đời thứ nhất.

Phong Trần Tam Kỳ lập quy chế, ước thức các môn đồ xong, đi vân du khắp nơi tìm ra cõi địa phủ này.

Môn tuyệt học của họ được có cái tên là Cửu Nhân Thần Công.

Họ phân thành ba giai đoạn luyện công, đặt di thư, chỉ bí quyết trong ba chiếc hộp đá.

Trước kia vì tự ái quá nặng, Phong Trần Tam Kỳ hầu như mù quáng, không thức ngộ trước sự cảnh cáo của vị dị nhân nên nuôi cái ý chí báo thù.

Nhưng từ ngày họ giam mình trong địa phủ, tu luyện võ công, nhờ ở một nơi thanh tịnh, lòng họ cũng tịnh theo, rồi từ cái tịnh họ trở nên sáng suốt, để cuối cùng họ đạt đến mức ngộ hoàn toàn.

Họ nhận thức cái ý tốt của vị dị nhân, nên bỏ qua cái việc báo thù.

Tuy nhiên, họ lưu lại chủ ý muốn sau này, các đệ tử họ phải tìm cho được truyền nhân của vị dị nhân, ẩn chứng lại võ công thực nghiệm xem môn Cửu Nhân Thần Công của họ có kháng nổi chưởng pháp ba chiêu của vị dị nhân chăng?

Lời phát thệ báo thù đổi lại thành sở nguyện để ẩn chứng võ công.

Và các đệ tử học xong môn Thần công đó rồi, có thể trở lại Trung Nguyên, vừa góp mặt trong võ lâm, vừa thực hiện sở nguyện đó.

Sự bí mật được giữ kín từ năm trăm năm qua, giờ đây họ khám phá ra rồi.

Và điều kiện tái nhập võ lâm Trung Nguyên cũng phải biến đổi luôn.

Điều kiện đó, các đệ tử phải tìm cách thi hành, để an ủi vong linh tiên nhân.

Bọn Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh, Triệu Sĩ Nguyên và Lý Linh là người ngoài phái, không tiện góp ý kiến vào cuộc bàn luận của Lữ Trường Lâm và Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ. Họ chỉ yên lặng ngồi nghe.

Triệu Sĩ Nguyên ngồi trầm tư, Lý Linh cũng ra chiều nghĩ suy.

Chỉ có Đơn Minh vốn bốc đồng từng cơn, nghe chuyện rồi sanh niềm cảm khái cao giọng tuyên bố:

- Các vị rời Trung Nguyên từ lâu, đối với sự việc trong võ lâm, các vị không am tường cho lắm. Bốn nhân dù bất tài, cũng xin tình nguyện giúp các vị một tay.

Âu Dương Ngọc Kỳ cảm tạ hảo ý của Đơn Minh.

Nàng nhìn sang phía Triệu Sĩ Nguyên và Lý Linh, xem cả hai có phản ứng chi chẳng, song lúc đó họ miên man trong suy tư không thấy gì cả.

Âu Dương Ngọc Kỳ lộ vẻ thất vọng.

Không ai còn chuyện gì để nói, họ cùng im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng biệt. Đại diện trở nên tịch mịch nặng nề.

Bỗng Lý Linh gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Tam ca! Chừng như Thiên Linh Tam Thức của Tam ca có liên quan đến vấn đề này.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Có thể như vậy lắm, Linh muội! Ngu huynh hy vọng...

Chàng không muốn sự thực như vậy.

Âu Dương Ngọc Kỳ sinh nghi, vội nói:

- Linh muội nói gì? Thiên Linh Tam Thức là chi?

Lý Linh cười khổ:

- Tam ca do Huyết Ngọc Như Ý, luyện thành Thiên Linh Tam Thức. Nhưng Thiên Linh Tam Thức là môn kỳ công của tiền nhân Thiên Linh Tử lưu lại trong Huyết Ngọc Như Ý, Thiên Linh Tử là một nhân vật hữu danh vào thời gian trước chứ không phải là vô danh như vị dị nhân mà thơ thơ vừa nói đó. Cho nên tiểu muội tuy nghi ngờ có sự liên quan giữa Thiên Linh Tam Thức và việc của quý phái, song lại nghĩ chỗ bất tương đồng, mà thành ra tiểu muội chưa có dám quả quyết lắm. Môn công của vị dị nhân đó gồm ba chiêu mà Thiên Linh Tam Thức cũng gồm ba chiêu, cả hai môn đều là bí truyền...

Đơn Minh cao giọng:

- Biết đâu Thiên Linh Tử là truyền nhân của vị dị nhân đó, có thể như vậy lắm chứ.

Nhưng lão thấy mình nói hớ, vội nín lặng.

Bởi nếu sự thật như lời lão nói thì đúng là Triệu Sĩ Nguyên sẽ bị phiền phức vô cùng.

Lão bực cho mình mau miệng quá, song đã lỡ rồi, làm sao lấy lại lời nói?

Lão thở dài.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày hỏi Vô Vi Tiên Tử:

- Lĩnh tổ sư có nói rõ ba chiêu của vị dị nhân đó như thế nào chẳng?

Âu Dương Ngọc Kỳ gật đầu, rồi lượt thuật cho chàng nghe, đoạn nàng hỏi:

- Triệu thiếu lệnh chủ thường tiếp xúc với nhiều người trong võ lâm Trung Nguyên, chẳng rõ có thấy ai xử dụng ba chiêu đó chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên ừ khẽ một tiếng, cau đôi mày, khẩn thiết hơn trước.

Âu Dương Ngọc Kỳ dụ giọng hỏi:

- Chừng như Triệu thiếu lệnh chủ có điều khó khăn, thành không thể nói rõ cho bốn tòa biết?

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên lộ vẻ cương quyết, cao giọng thốt:

- Chẳng dám dấu Tiên Tử, tại hạ chính là truyền nhân của vị dị nhân đó.

Phải, Thiên Linh Tử là đồ đệ của vị dị nhân, tự nhiên chàng phải là truyền nhân của vị dị nhân đó, qua Thiên Linh Tử, của đời này.

Tất cả các đệ tử phái Vô Vi đều kinh ngạc, ai ai cũng bối rối ra mặt.

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm ngâm một lúc, đoạn thở dài, lẩm nhẩm:

- Tại sao lại không phải là người khác? Tại sao?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Tại hạ đã thừa nhận mình là truyền nhân của vị dị nhân vô danh đó, thì cái lẽ tất nhiên là phải đảm đương những gì còn lại dành cho lão nhân gia. Tiên Tử cứ làm tròn trách vụ do tổ sư giao phó! Có chi đâu mà phải thắc mắc?

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ điểm một nụ cười:

- Như thế này thì bốn tòa khó tránh đắc tội với Triệu thiếu lệnh chủ rồi đó. Nhưng, chỉ một lần thôi, Thiếu lệnh chủ.

Đơn Minh cất tiếng cười vang:

- Bằng hữu chí thân, ấn chứng võ công, vốn là việc hãn có trên giang hồ, hà tất các vị quá khản trương như thế? Bất quá các vị nên nhớ câu “điểm dao vi chí” là được rồi.

Âu Dương Ngọc Kỳ cười thảm:

- Hy vọng được như lời Đơn đại hiệp vừa nói.

Nàng đứng lên, hướng về Triệu Sĩ Nguyên tiếp luôn:

- Bỏn tòa xin đi trước qua căn nhà luyện công, chờ Triệu thiếu lệnh chủ tại đó!

Nàng vẫy tay.

Toàn thể đệ tử phái Vô Vi bước theo nàng, rời đại điện.

Còn lại Triệu Sĩ Nguyên, Lý Linh và Đơn Minh. Lý Linh thở dài, không nói gì.

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Sĩ Nguyên có thấy thần sắc của Vô Vi Tiên Tử chẳng? Nàng nhất quyết một thắng một bại với hiền đệ đệ đó.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Cũng chẳng thể trách nàng. Năm trăm năm rồi, Vô Vi phái âm thầm chịu khổ, không phương xuất đầu lộ diện. Bây giờ có dịp, họ phải làm mọi cách, để tái nhập vô lâm. Dù nàng có cảm tình với ta đến đâu, cũng không thể bỏ qua di huấn tổ sư, cũng không thể tỏ ra không xứng đáng với môn đồ.

Lý Linh cau mày:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ đối với Tam ca cái tình thâm thấy rõ, nào phải hành động đúng theo di huấn tiền nhân, hẳn tỷ tỷ phải khổ tâm không tưởng nổi.

Sĩ Nguyên vội thốt:

- Linh muội lấy cớ gì mà dám nói thế? Ngu huynh mong Linh muội đừng đoán việc một cách mơ hồ như vậy.

Chính chàng cũng nhận xét như Lý Linh, song những việc như vậy dù nhận xét đúng sự thật, cũng chẳng ai nói ra.

Lý Linh nói lên rồi tự nhiên chàng không thừa nhận, bởi chàng có biết dụng ý của nàng như thế nào?

Lý Linh mỉm cười:

- Đừng khấn trương, Tam ca! Tôi không ghen đâu!

Đoạn nàng thuật lại những gì Âu Dương Ngọc Kỳ đã thổ lộ với nàng, rồi tiếp:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ có cái tâm tự diệt do đó không dấu diếm tiểu muội một điều gì. Giờ đây, nếu bắt buộc phải ẩn chứng võ công với Tam ca, hẳn tỷ tỷ có thể làm một việc phi thường đó!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, lộ vẻ khổ sở ra mặt.

Đơn Minh trầm giọng:

- Lão phu nhận thấy oai lực của Sĩ Nguyên, Thiên Linh Chuông là một oai lực kinh thiên động địa. Dù nàng có cái tâm bất lương, thiết tưởng cũng không làm gì nổi Sĩ Nguyên.

Lý Linh lắc đầu:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ không có ý đó đâu, bá bá! Tiểu đệ đệ nữ chỉ sợ, nếu bắt buộc phải lựa chọn giữa phái Vô Vi và Tam ca, tỷ tỷ có thể hy sinh bản thân lắm.

Nàng thở dài tiếp luôn:

- Giá như Tam ca không quá lưu thiết vì hư danh, thì nếu cần, cũng nên nhượng bộ tỷ tỷ một chút.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Luyện Thiên Linh tam Thức, ngu huynh trước kia chỉ đạt được bảy thành. Lúc vào đây, ngu huynh lại đạt thêm được một thành nữa. Tuy nhiên, mức thành tựu chưa đúng hỏa hầu thì sự thu và phát không tùy tâm. Như vậy làm sao tùy thời tùy lúc mà nhượng nài được?

Bây giờ Đôn Minh đã biết thái độ của Lý Linh đối với Vô Vi Tiên Tử rồi, nên cũng lo ngại cho Tiên Tử nhiều.

Suy nghĩ một chút, lão vụt thốt:

- Người ta nhượng mình một bước, mình phải nhượng lại một trượng mới đúng lễ, Sĩ Nguyên, hiền đệ nên nhận bại đi, như vậy là an toàn nhất.

Lý Linh lắc đầu:

- Không được đâu, bá bá!

Đôn Minh trừng con mắt độc nhất:

- Tại sao không được? Chẳng lẽ Sĩ Nguyên nhất định phải làm mất Vô Vi Tiên Tử?

Thể diện chương môn mất thì môn phái cũng nhục luôn.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Sự tình không như Đôn bá bá nghĩ đâu! Cho nên tiểu đệ diệt nghị, nếu bắt buộc, chúng ta cũng phải đành hy sinh mối giao hảo với phái Vô Vi.

Đôn Minh trố mắt:

- Lão phu không hiểu nổi!

Lý Linh thốt:

- Lời nói của Tam ca bao quát cái oán khí ôm ấp từ năm trăm năm rồi của phái Vô Vi.

Phàm dẫn đạo sai lầm, thì cái họa di truyền càng ngày càng lớn. So với Vô Tình lệnh chủ, cái hận đó lớn hơn nhiều.

Đôn Minh nửa hiểu nửa không, chẳng biết nói gì hơn, chỉ thở dài.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên, cương quyết:

- Chúng ta sang qua đó ngay!

Chàng bước đi liền.

Lý Linh và Đôn Minh theo sau.

Gian nhà dùng luyện võ, so với đại điện, rộng hơn nhiều, không có một vật trang trí nào cả.

Những đệ tử Vô Vi từng luyện Cửu Nhân Thần Công cùng ngồi ngay trên nền, nơi một góc nhà, mặt hướng về phía Nam.

Thấy bọn Triệu Sĩ Nguyên bước vào Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ đứng lên, tiếp đón chàng.

Đối trận, một bên chín người, bên kia chỉ một người, còn những người không tham gia, Khưu Vĩnh Huy đưa đến một đài cao bằng đá, ngồi đó chứng kiến.

Vô Vi Tiên Tử mỉm cười, thốt:

- Trước khi thực sự ấn chứng, chúng ta nên thi triển thần công của mình, cho mọi người thấy oai lực.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phàm quân tử chiến đấu với nhau, tất trước hết phải làm thế. Tại hạ xin dốc toàn lực biểu diễn sở năng của mình.

Chàng nhắm mắt, hít một hơi dài không khí, vận dụng Thiên Linh Ngọc Cương Khí, rồi thở tiếp hơi thứ hai, hơi thứ ba.

Xong rồi, chàng từ từ đưa hai tay tới trước, thẳng về vách đá, cách độ trượng.

Đoạn vừa đẩy nhẹ tay vừa nhả khí, đồng thời hét:

- Vào!

Từ lòng hai bàn tay của chàng, bay ra hai đạo hào quang màu đỏ sẫm, viên trụ.

Hai đạo hồng quang vừa tóe lên, bắn tới vách đá, tắt liền.

Hai đạo hồng quang vút đi, không gây một tiếng động.

Mọi người nhìn lên vách, thấy hai dấu tay, lún sâu vào đá, mỗi dấu đó một thước ba bốn tấc.

Chung quanh dấu tay không có một mảnh đá nhỏ sứt mẻ, bên dưới chân vách đá cũng chẳng có một hạt bụi đá nào.

Như vậy là Thiên Linh Chưởng có oai lực ép đá lún vào, như ép gỗ.

Đơn Minh có thấy qua một lần Triệu Sĩ Nguyên thực nghiệm thần công, lần đó chàng phát huy hai đạo bạch khí cũng chạm thủng đá sâu bảy thước, nhưng chỗ sâu đó đá vỡ ra đổ thành đồng bên dưới dấu chưởng.

Tung chưởng đánh vỡ đá, gây hố sâu là việc thường.

Ép đá mà lún vào, không để cho rơi một hạt bụi, quả là điều hi hữu.

Đơn Minh và Lý Linh trở mắt sửng sờ.

Bọn đệ tử Vô Vi phái biến sắc.

Đánh ra hai chưởng đó, Triệu Sĩ Nguyên dốc toàn công phu, cốt để cho đối phương nhận thức cái oai lực của chưởng kinh mà đề phòng.

Âu Dương Ngọc Kỳ biết rõ hảo ý của chàng, nên liếc mắt sang chàng, thầm tạ ơn, đoạn mỉm cười thốt:

- Bây giờ đến lượt bốn tòa.

Nàng vẫy tay ra hiệu.

Tám vị trưởng lão lập tức theo các vị trí, ngồi xếp bằng tròn, thành hình móng ngựa, người này cách người kia độ hai thước, hai tay chấp lại, đôi mắt mở tròn, ngưng thần nhìn Vô Vi Tiên Tử.

Vị trí của Vô Vi Tiên Tử, tại chỗ hỏ của hình móng ngựa, đưa lưng về các vị trưởng lão.

Họ không nối tay nhau, mà lại ngồi cách nhau, chỉ có mỗi một mình Vô Vi Tiên Tử đứng.

Họ áp dụng phương pháp Hư Không Độ Lực, với pháp đó họ dồn công lực của tất cả tám người vào huyết Bối Tâm của Vô Vi Tiên Tử.

Triệu Sĩ Nguyên hết sức thán phục.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ bước tới ba bước ra khỏi cửa miệng móng ngựa, đưa hai tay ra, cử động của nàng không nhanh lắm.

Khi hai tay thẳng rồi, nàng cũng hét lên một tiếng:

- Ra!

Từ lòng bàn tay hai đạo thanh khí bay ra, lao vút đến hai dấu tay của Triệu Sĩ Nguyên, nơi vách đá.

Đoạn nàng lùi vào trong hình móng ngựa, trên gương mặt nàng mồ hôi đổ ra to hạt bằng hạt đậu.

Chưởng lực của nàng cũng không gây một tiếng động nào.

Mọi người nhìn lên, nhận ra chỗ đá khuyết sâu, bây giờ lồi ra, bất quá chỉ còn sâu độ hai ba tấc.

Thì ra Triệu Sĩ Nguyên ấn vào, nàng thì hút ra. Tuy nhiên, nàng chưa hút nổi chỗ khuyết cho bằng mặt như củ.

Triệu Sĩ Nguyên buột miệng kêu lên:

- Thần công của quý phái có một hiệu lực Đảo Dương Vi Âm.

Thần công đó, chuyển hấp dẫn công lực của đối phương, bồi bổ tăng cường cho công của người xuất phát, lúc luyện Thiên Linh Chưởng theo chân ngôn của Thiên Linh Tử trong Huyết Ngọc Như Ý, chàng đã biết cái công lực Đảo Dương Vi Âm rồi.

Và cái công lực đó là đối thủ duy nhất của Thiên Linh Chưởng.

Chàng không ngờ môn tuyệt học đó ngày nay phái Vô Vi lại luyện được.

Vô Vi Tiên Tử mỉm cười thốt:

- Triệu thiếu lệnh chủ cũng am tường môn thần công Đảo Dương Vi Âm! Thế thì càng hay.

Nàng lo sợ cho Triệu Sĩ Nguyên, bây giờ thì biết rõ là Triệu Sĩ Nguyên cũng hiểu, nên nàng thở phào nhẹ nhõm.

Hào khí bốc lên, Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Tại hạ xin hầu tiếp Tiên Tử mấy chiêu!

Chàng nhún chân nhảy ra giữa cục trường đối lập với Vô Vi Tiên Tử trong khoảng cách độ một trượng.

46. Thế Sự Vô Thường

Song phương đã thành cái thế đối chiếu rồi, Triệu Sĩ Nguyên cao giọng gọi:

- Tiên Tử cẩn thận! Tại hạ xuất thủ đây!

Chân đạp tứ ngọ, tay phân Âm Dương một hiệp lực một khai, từ nơi lòng bàn tay, hai đạo hồng quang bay cuốn tới Âm Dương Ngọc Kỳ.

Âm Dương Ngọc Kỳ hét:

- Khá lắm đó!

Hai tay đưa tới, thân hình bất động.

Chờ cho chưởng lực Triệu Sĩ Nguyên đến gần, lập tức nàng xoay mình thành vòng tròn.

Hai đạo hồng quang chạm người nàng, đẩy bật nàng trở vào hình móng ngựa đến tận trung tâm.

Nàng dừng lại đó, quay tròn tại chỗ như chong chóng.

Quay như vậy nếu không cũng đủ chóng mặt mà ngã rồi, huống hồ còn phải ngăn chặn kinh đạo của đối phương.

Chưởng lực của Triệu Sĩ Nguyên chạm người nàng, thoát đầu còn có sự phản lực, dần dần phản lực đó tiêu tan, và kinh đạo của chàng như rút vào khoảng không, không gây nên một âm hưởng nào cả.

Triệu Sĩ Nguyên hét lớn:

- Pháp Đảo Dương Vi Âm lợi hại thật!

Lập tức chàng xuất phát luôn hai chưởng nữa.

Hai chưởng lực vừa bay tới, Vô Vi Tiên Tử xoay mình nhanh hơn trước.

Tám trượng lão đang ngồi lập tức đứng lên, cùng xoay quanh nàng.

Trong thạch thất bây giờ, chín bóng người quay như chín cái chong chóng, làm hoa mắt bọn bên ngoài.

Riêng Triệu Sĩ Nguyên đứng sững tại chỗ, từ lòng bàn tay, hồng quang bốc ra cuốn tới liên tục.

Mồ hôi bắt đầu điểm thành hạt trên mặt chàng, từ nhỏ đến to, từ hạt biến thành giòng, tuông dài theo má xuống ngực áo.

Đơn Minh cau mày hỏi Lý Linh:

- Tại sao thế?

Lý Linh trông cảnh đó, hết sức kinh hãi kêu lên:

- Tam ca đã phát xuất trọn vẹn chưởng lực, không thể thu hồi, nếu tình trạng này kéo dài một lúc nữa, hẳn khí tiêu, lực kiệt mà chết.

Dương Thế Thành cũng sợ cuốn lên, tiếp nối:

- Chưởng môn bốn phái và tám vị trưởng lão đang thu hút chưởng lực của Triệu thiếu lệnh chủ, đến lúc hai bên cân đồng lực lượng rồi thì nguy mất, vượt qua cái mức cân đồng đó một chút, bên nào kém cũng bị nguy. Nguy như lời Lý cô nương vừa nói.

Đơn Minh dậm chân:

- Thế thì làm sao? Chúng ta phải nghĩ cách phân khai họ ra!

Lý Linh không cầm được lệ thảm, lắc đầu, thốt qua tiếng nức nở:

- Chưởng lực của Tam ca rất mạnh, không ai ngăn chặn nổi, bá bá ơi! Làm sao bây giờ?

Đơn Minh sùng sộ:

- Làm sao? Làm sao? Bằng mọi cách chứ làm sao?

Từng tập luyện chung với Triệu Sĩ Nguyên, Lý Linh đã hiểu oai lực của Thiên Linh Chưởng như thế nào. Nàng biết dù có vận dụng toàn nội lực công phu không làm sao ngăn chặn nổi cuộc đấu giữa song phương.

Nhưng biết vậy mà Đơn Minh cứ giục mãi, nàng phải miễn cưỡng làm cái việc cầu may.

Nàng liền kêu gọi bốn đệ tử Vô Vi phái, cùng hiệp lực với nàng rồi cả năm người cùng xuất thủ.

Đơn Minh không đợi ai thỉnh mời, cũng góp sức vào.

Cả bọn hét lên một tiếng, dốc toàn lực tung chưởng, nhắm vào hai đạo hồng quang của Triệu Sĩ Nguyên vút đến.

Cả sáu người cùng hiệp lực, tạo thành một lực lượng đáng kể.

Hai đạo hồng quang của Triệu Sĩ Nguyên không hề lay động, trái lại sáu đạo chưởng kinh bị chấn dội, cả sáu người bị hất bổng lên không, văng ra bốn phía.

Lý Linh có công lực cao thâm hơn hết, lộn người đi mấy vòng, thuận thế đáp xuống ngoài xa một trượng, trụ bộ đứng vững.

Bốn đệ tử phái Vô Vi chạm vào vách đá rơi xuống, hôn mê liền.

Đơn Minh may mắn hơn, bị văng qua vọng cửa, bay luôn đến đại điện rơi xuống trước thần tòa.

Dĩ nhiên lão cũng hôn mê luôn như bọn Dương Thế Thành.

Vừa lúc đó, một sự kiện quái lạ phát sanh.

Bên dưới thần tòa, đột nhiên có tiếng lách cách, tiếng đó lan dài đến phòng luyện công.

Kế tiếp một tiếng động khác vang lên, rất lớn, chỗ chín người bố trạm chống lại Triệu Sĩ Nguyên bất thành lình trệt sâu vào lòng đất.

Bọn Vô Vi Tiên Tử và tám trưởng lão khuất mình dưới sâu, kháng lực không còn nữa, chưởng lực của Triệu Sĩ Nguyên lạc vào khoảng trống, bay luôn tới trước, chạm vào vách đá, phá vỡ một vòng lớn nơi vách.

Nhờ thế cường lực của chàng mới tan biến.

Nhưng sau cái chạm đó, chàng bị chấn động mạnh, gia dĩ qua cuộc tương trì vừa rồi, chàng tiêu hao chân khí quá nhiều, bây giờ không chịu đựng nổi nữa, ngã ngồi tại chỗ.

Sự biến hóa bất ngờ, phân khai song phương, nếu chẳng nhờ cái may mắn đó, thì không biết tai hại cho họ to lớn đến đâu.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh hoảng sợ, rú lên một tiếng, chạy bay tới cạnh chàng, hấp tấp hỏi:

- Có sao không Tam ca?

Triệu Sĩ Nguyên vừa thở vừa đáp:

- Yên trí, Linh muội! Không có gì quan hệ.

Bỗng chàng giương tròn mắt hỏi lại nàng:

- Còn họ đi đâu hết rồi? Họ có sao không?

Lý Linh đáp:

- Họ ở dưới trũng sâu kia chứ đi đâu. Để tiểu muội bước đến xem họ có sao chẳng.

Nàng bước đi liền, đến trũng sâu, đứng nơi mé, nghiêng mình nhìn xuống.

Bên dưới Vô Vi Tiên Tử và tám trưởng lão vẫn còn xoay tròn như chẳng có gì xảy ra, và họ cứ tiếp tục thi triển thần công như thường.

Nàng trở lại thuật tình hình cho Triệu Sĩ Nguyên biết.

Chàng hết sức kinh hãi, cổ gượng đứng lên. Nhưng nội lực đã tiêu tan, vừa đứng lên chàng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa, thân như hồng đất, chập choạng thân hình, chực ngã.

Lý Linh cấp tốc đỡ chàng khỏi ngã, bảo:

- Điều tức một lúc đi Tam ca! Cứ nói cho tiểu muội biết phải làm cách nào, tiểu muội sẽ đến đó giúp họ!

Triệu Sĩ Nguyên nhắm mắt lại, từ từ thốt:

- Tiểu muội không làm được đâu.

Chàng cố gom tàn lực, trấn định tinh thần, bước tới cạnh hố sâu đoạn bảo:

- Linh muội hãy trợ giúp ngu huynh một chương.

Lý Linh gật đầu:

- Được!

Rồi nàng đặt tay nơi huyệt Bối Tâm của chàng, chuyển công lực sang.

Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy tinh thần phấn khởi, chờ một phút, đưa hai tay ra.

Kinh khí nơi tay chàng vút đi, đánh thẳng xuống luồng cuồng phong bên dưới.

Luồng cuồng phong gián đoạn ngay, cả chín người cùng dừng xoay rồi cùng ngã xuống.

Không một ai ngồi dậy nổi.

Thì ra Triệu Sĩ Nguyên vừa dùng một môn võ công của họ, giúp họ ngừng xoay.

Môn công đó là Vô Vi chỉ pháp, vừa làm gián đoạn cuồng phong vừa phong bế huyệt đạo chín người.

Phá tan lối xoay của họ rồi, Triệu Sĩ Nguyên lại bảo Lý Linh:

- Họ đã bị Thiên Linh chương đánh trọng thương, hiền muội hãy xuống đó, điểm vào hai huyệt Phụng Vĩ và Dũng Tuyền của họ, cho họ hồi tỉnh, tự vận công điều tức.

Chàng ngồi xuống thở dài, tiếp luôn:

- Ngu huynh cũng mệt quá chừng.

Chàng nhắm mắt hành công, không nói gì thêm.

Thanh Liên Ngọc Nữ Lý Linh y lời chàng bảo, xuống trũng sâu giải khai huyết đạo cho bọn phái Vô Vi.

Cả chín người tỉnh lại, nhắm mắt điều tức liền.

Bây giờ bọn Dương Thế Thành và Đơn Minh đã tỉnh lại rồi.

Đơn Minh lập tức trở lại gian nhà luyện võ. Vào đến nơi, chưa trông thấy gì, lão thốt oang oang lên:

- Chúng ta liều chết làm lại...

Nhưng lão phát hiện ra một trũng sâu ngay tại chỗ chín người, bố trận bên cạnh trũng, Triệu Sĩ Nguyên nhắm mắt ngồi im, gương mặt trắng nhợt.

Lão không thấy bọn Vô Vi Tiên Tử đâu cả.

Lý Linh giải huyết xong cho bọn Vô Vi Tiên Tử chín người, vừa trở lên, gặp lão, vội đưa tay ra hiệu cho lão đừng có gây tiếng động.

Bất ngờ có tiếng người hét lên vang dội:

- Thường mạng chưởng môn của bọn ta mau.

Liều theo những tiếng hét, bốn bóng người nhấc tới gần Triệu Sĩ Nguyên.

Đơn Minh vội bước tới, đứng chặn trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, đồng thời hét lên:

- Vị nào hung hăng cứ vào. Lão phu nhất định không nường tay.

Lý Linh kêu lên:

- Các vị không nên vọng động.

Nàng cũng phất ống tay áo ngăn chặn bốn vị trưởng lão.

Bọn Dương Thế Thành phần hận cực độ, gầm lên:

- Nếu không báo được mối thù này, bọn ta thề quyết chẳng làm người.

Lý Linh mỉm cười, bảo:

- Các vị tiên bối hãy xem qua tình hình rồi hãy có thái độ, được chăng?

Nàng đưa tay chỉ xuống trũng sâu, nơi đó bọn Vô Vi Tiên Tử đang vận công điều tức.

Bốn vị trưởng lão bất giác thẹn đỏ mặt, thẹn mình quá hấp tấp.

Song phương trầm lặng, không nói với ai một tiếng nào, tránh gây tiếng động tai hại.

Triệu Sĩ Nguyên khôi phục công lực trước hết. Chàng giương tròn mắt nhìn bọn Dương Thế Thành và Đơn Minh.

Đơn Minh hỏi gấp:

- Sĩ Nguyên nghe trong người ra sao?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Pháp Đảo Dương Vị Âm lợi hại thật! Chưởng lực của tiểu diệt bị thu hút quá mạnh, thành ra chân khí tiêu hao rất nhanh, chẳng khác nào một cái ao nhỏ bị gầu lớn tát cạn nước.

Tiểu diệt muốn thu công về, song không làm sao thu được. Nếu chẳng có sự biến hóa bất ngờ ngăn chặn cuộc tương trì, hẳn là tiểu diệt phải nguy mất.

Chàng thở dài mấy tiếng, rồi tiếp:

- Muốn khôi phục trọn vẹn hiệu lực của Thiên Linh Chưởng, tiểu diệt phải mất một thời gian lâu.

Bên dưới trũng, Vô Vi Tiên Tử cũng đã tỉnh lại rồi. Nàng thốt vọng lên:

- Dù nội lực tiêu hao, Triệu thiếu lệnh chủ vẫn còn khôi phục được Thiên Linh Chương.

Chứ thần công Đảo Dương Vị Âm của bốn tòa thì hoàn toàn bị hóa giải. Thiên Linh Tam Thức của thiếu lệnh chủ đã hủy diệt trọn vẹn công phu tập luyện của bốn tòa.

Phải khó khăn lắm nàng mới nhảy lên khỏi trũng sâu rồi, nàng tiếp:

- Đành rằng thành công Đảo Dương Vị Âm của bốn tòa và tám vị trưởng lão có thu hút được chân khí của thiếu lệnh chủ, song thu hút quá nhiều mà không phân hóa được, lại cũng không dung tỏa hợp nhất được để tăng cường công lực của mình, do đó nếu tương trì một thời gian lâu hơn, tất phải trưởng lên như người ăn quá no không sức chứa nổi, phải vỡ bụng chết ngay.

Dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Muốn thắng Thiên Linh Chương của thiếu lệnh chủ, bốn tòa phải có bốn lần cái số chín người. Tìm đủ chín người đã là một viện thiên nan, vạn nan, huống hồ phải tìm đủ bốn lần cái số đó? Chẳng khác nào nuôi mộng.

Nàng thở dài, đảo mắt nhìn quanh, lại tiếp:

- Dù sao bốn phái cũng đã làm xong ý nguyện của tổ sư lưu lại!

Nàng bước đi, rời gian nhà luyện công vào đại điện, thẳng đến bực thờ quỳ xuống, đảo cáo vong linh tiền nhân.

Sau cùng nàng trở lại nơi mọi người còn tụ họp, nhìn tất cả các vị trưởng lão, nghiêm giọng thốt:

- Phân trách nhiệm đối với tiền nhân đã tròn rồi, từ nay chúng ta sẵn sàng đưa vai gánh vác phần trách nhiệm khác. Đó là phần trách nhiệm chung của võ lâm. Bảo vệ chánh nghĩa, duy trì công đạo, trợ giúp trừ hưng, phù ngay, diệt bạo.

Lữ Trường Lâm khẳng khái nổi lời:

- Luyện được bản lĩnh cao siêu, mà không làm được gì hữu ích cho nhân loại, thì chẳng hóa ra mình là một phần tử thừa, một phần tử vô dụng sao? Lão phu tán đồng chủ trương của chương môn. Tuy cái tên là phái Vô Vi, chúng ta phải làm sao cho hành động của chúng ta hữu ích, con người chúng ta trở nên hữu vị! Nếu chương môn có việc dùng đến sức già này, lão phu sẵn sàng tuân theo phân phó.

Vô Vi Tiên Tử nhìn sang Triệu Sĩ Nguyên, tiếp:

- Hiện tại trong võ lâm, Triệu thiếu lệnh chủ là người có tài cao chí lớn, lượng rộng, đáng được giao phó vai trò lãnh đạo, bốn tòa có cái ý đứng sau lưng Triệu thiếu lệnh chủ, làm hậu thuẫn cho công cuộc thanh trừng diệt gian tà, phù chánh nghĩa. Các vị trưởng lão nghĩ sao?

Lữ Trường Lâm bật cười ha hả:

- Lão phu là người thứ nhất tán đồng cái chủ trương của chương môn, đặt Vô Vi phái tùy quyền sử dụng của thiếu lệnh chủ, trong công cuộc tạo dựng thanh bình.

Các vị kia dĩ nhiên không phản đối.

Đơn Minh thích chí cười vang:

- Từ nay đối với quý phái, bốn nhân thành thật diện phục, tâm phục.

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Các vị có nhiệt tình đối với đại cuộc, tại hạ cảm kích biết bao. Tại hạ xin cố gắng hết sức mình, thực hiện hoài bão chung, tuy nhiên nếu may mắn được thành công, thì phần lớn nhờ các vị giúp sức quan trọng.

Chàng đã khẳng khái nhận đề nghị của Vô Vi Tiên Tử, chẳng phải vì tự phụ, bất quá chàng nặng lòng về đạo nghĩa nhân, và ai ai cũng phải hiểu như vậy, nên chẳng hề nghĩ là chàng cao ngạo.

Bây giờ mọi người mới nghĩ đến cái việc thoát ly địa âm phủ.

Theo di thư của tổ sư, thì có hai cách.

Cách thứ nhất là theo hướng Tây Bắc đi độ ngàn trượng đường, xuyên qua một vùng âm phong lạnh lẽo, vượt thêm độ trăm trượng nữa, đến hang kiến độc.

Qua khỏi hang kiến độc là lên mặt đất.

Vùng âm phong và hang kiến độc là hai tuyệt địa cuối cùng trong số bảy tuyệt địa của địa phương huyền bí này.

Nhưng chỉ có những người đã vượt qua năm huyết địa trước mới có năng lực vượt hai tuyệt địa sau.

Luận về năng lực thì trong số người hiện diện, chỉ có ba là Triệu Sĩ Nguyên, Vô Vi Tiên Tử và Lý Linh.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Còn cách thứ hai?

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ đáp:

- Xô ngã bực thờ, nấp mình trong gian thạch thất thứ ba, đóng cửa lại rồi chờ số phận.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Chờ số phận?

Âu Dương Ngọc Kỳ gật đầu:

- Phải! Bởi chẳng còn lối nào tiến tới mà cũng chẳng biết được có biến hóa nào sau khi xô ngã bực thờ.

Nàng điểm một nụ cười, tiếp luôn:

- Dù sao thì với cách thứ hai chúng ta cũng có được một niềm an ủi, may mà sống là cùng sống hết, rủi mà chết cũng được chết chung.

Đơn Minh đề nghị:

- Theo ý bốn nhân, chúng ta nên do cả hai con đường mà tìm lối thoát. Sĩ Nguyên, Tiên Tử và Linh Nhi thì hành cách thứ nhất, còn lại bao nhiêu người, thực hiện cách thứ ba. Như vậy, dù có bất hạnh như thế nào, ít nhất cũng còn một số người sống sót.

Các vị trưởng lão tán đồng đề nghị đó.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ cất tiếng:

- Bốn tòa đã nhìn nhận Triệu thiếu lệnh chủ là lãnh đạo quần hùng, thì hãy để cho thiếu lệnh chủ quyết định.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút, đoạn cao giọng đáp:

- Tại hạ thấy mình nên chọn cách thứ hai.

Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh hừ một tiếng:

- Không được! Lão phu là người trước nhất phản đối quyết định đó.

Lữ Trường Lâm cũng thốt:

- Lão phu đại diện toàn phái Vô Vi, ủng hộ ý kiến của Đơn đại hiệp.

Triệu Sĩ Nguyên nửa vờ nửa thật tiếp:

- Vừa rồi các vị hoang nghinh tại hạ, thế mà bây giờ tại hạ mới lấy một quyết định thứ nhất, các vị lại phản đối. Thế thì tại hạ còn hành động làm sao được nữa?

Vô Vi Tiên Tử chen vào:

- Đã giao trọng trách cho người, thì tuyệt đối phải tuân theo sự điều khiển của người.

Bổn tòa xin đừng ai dị nghị!

Bọn Vô Vi phải nín lặng.

Đơn Minh mất cả đồng minh rồi cũng nín lặng luôn.

Tuy nhiên, ai ai cũng khâm phục thái độ của Triệu Sĩ Nguyên, xem thường tánh mạng, thà cam chung chịu cái nguy với họ, chứ không hề nghĩ đến sự giải thoát cho riêng chàng.

Chàng chọn cách thứ nhất, tự mình có hy vọng thoát hiểm, nhưng không làm vậy, mà lại chọn cách thứ hai, bởi chàng không nỡ tách rời họ.

Gian nhà thứ ba bên tả, hoàn toàn chìm sâu dưới mức nền của các gian kia, lại nhỏ hẹp, màu đá lại đen, ảm ướt chớp sáng.

Đơn Minh thử dùng chỉ lực, dò xem vách đá rắn chắc như thế nào. Tuy lão vận dụng toàn công phu, chỉ lực không hề gây một thương tổn nhỏ nơi vách đá.

Đúng là một loại đá đặc biệt, rắn như kim cương.

Trong gian nhà có rất nhiều ghế bằng đá liền lại với nhau, do một khối tạo thành, chứ không chấp vá từng bộ phận.

Theo di thư, lúc ngồi phải ngồi lệch qua một bên, tựa mình vào một thành đá bên cạnh ghế.

Mọi người lấy làm lạ về cách ngồi kỳ quái đó, song chẳng ai dám làm sai lời chỉ dẫn.

Trước hết, Vô Vi Tiên Tử cáo tội với tổ sư, đoạn đưa hai tay vận công hết:

- Ngã!

Nàng đẩy mạnh bực thờ.

Một tiếng ầm vang lên, bực thờ bằng đá nặng hơn ba ngàn cân, ngã qua một bên.

Liên theo đó, một tiếng boong boong nổi tiếp, do thần tòa phát ra, thoát đầu lớn, rồi nhỏ dần, nhỏ dần.

Không chậm trễ, Tiên Tử cấp tốc nhảy vào gian nhà, hoành tay cài cánh cửa, rồi đến ngồi bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên.

Nàng không kịp nói một tiếng gì với Triệu Sĩ Nguyên, bởi lúc đó ở phía bên dưới gian nhà có tiếng động ầm ầm vang lên như ngàn ngựa chạy rầm rập, những tiếng đó vang liên tục chấn động màn tai.

Rồi tòa thạch thất bắt đầu chuyển động.

Đơn Minh kêu lên:

- Địa chấn.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì chính là hỏa sơn mới vừa nổ.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ tiếp:

- Cũng may trong vòng trăm dặm, chẳng có dân cư, chứ không vậy thì sự tình gây tai hại khôn lường.

Bỗng một tiếng nổ được phát lên, long trời lở đất. Tòa thạch thất đã bị bắn đi như một quả cầu được tung bổng, đảo lộn tung hoành.

Mọi người đã phòng bị trước, thế mà cũng vẫn không tránh khỏi chao qua, ngoặt lại, quay quay như động cốt đang có tà nhập.

Dĩ nhiên họ phải đều choáng váng, mắt hoa, khó chịu vô cùng.

Không lâu lắm, tòa thạch thất ngừng đảo lộn, nhưng mọi người có cái cảm giác là xuống nhanh, như vật nặng rơi trong lòng hồ sâu không đáy.

Đang lúc đó, một tiếng nổ thứ hai lại vang lên, tiếng nổ này làm chấn động mọi người, chính Triệu Sĩ Nguyên có nội lực cao thâm hơn hết mà cũng phải hôn mê, huống hồ những người khác.

Không rõ qua bao nhiêu phút giây, Triệu Sĩ Nguyên đã tỉnh lại trước.

Chàng phát hiện tòa nhà đã trở nên lên không, đầu nóc xuống dưới.

Mọi người dính trong chiếc ghế, thành ra cũng đảo lộn thân hình, động đầu xuống, chống chân lên.

Tòa nhà như biệt lập hẳn với thế gian.

Triệu Sĩ Nguyên lấy thể, thoát ra khỏi ghế, nhảy xuống nóc nhà đã trở thành nền.

Dần dần các người kia tỉnh lại, họ cũng phát giác ra tình trạng đảo ngược, cùng nhảy xuống mở cửa ra.

Ánh dương quang từ bên ngoài ập vào, làm chói mắt họ. Nhưng họ quá mừng, bất chấp cái cảm giác đó, họ lại mở to mắt hơn.

Nhất là bọn Lữ Trường Lâm, từ lâu lắm rồi, chưa hề bắt gặp một tia sáng thiên nhiên như vậy.

Đơn Minh bật cười ha hả, nhún chân nhảy ra cửa, ra ngoài trước hơn ai hết.

Bên ngoài là một khung cảnh tàn phá, đất vỡ, cây ngã, hơn thế lại là một khung cảnh hoang vu, tự nó đã vắng lặng thê lương, giờ thêm biến hóa do hỏa sơn nổ gây nên, trông điều tàn không tưởng nổi.

Ngôi nhà kia, bên trong là nhà, bên ngoài là một khối đá tròn, to lớn, chất đá rắn chắc phi thường, hỏa sơn nổ hất tung nó lên, nó rơi xuống vẫn không hề sức mẻ.

Nó còn nguyên vẹn, nhưng quanh đó, đa núi ngổn ngang, nằm giữa những tro than khoáng chất.

Đoàn người vượt qua những đồng đá đó, ly khai vùng nguy hiểm.

Vô Vi Tiên Tử nóng lòng về nội bộ của môn phái, muốn về ngay Cao Lương Côn Sơn, xem sự phản bội của một số môn đồ diễn tiến đến đâu.

Nàng ước hội thời gian và địa điểm gặp gỡ lại Triệu Sĩ Nguyên, rồi dẫn các trưởng lão đi ngay.

Còn lại Triệu Sĩ Nguyên, Đơn Minh và Lý Linh, họ tìm đến vùng lân cận, hỏi thôn dân, về thời gian mới hay là họ ở trong địa phủ đúng hai mươi tháng.

Và, cái ngày Triệu Sĩ Nguyên ước hẹn với Vô Tình lệnh chủ, sau ba năm sẽ gặp lại cũng chẳng còn xa lắm.

47. Phân Công Hành Sự

Hai mươi tháng, chẳng phải là một thời gian quá lâu, song đang lúc phong ba nổi dậy trên giang hồ, thì trong thời gian đó có biết bao nhiêu biến chuyển phi thường dồn dập.

Trong những biến chuyển đó có người việc sau đây được kể là quan trọng nhất:

Việc thứ nhất, Thiếu Lâm phái từ nhiều năm qua có thanh danh trọng vọng như Bắc Đẩu, như Thái Sơn trong võ lâm, đột nhiên tuyên bố thoái xuất giang hồ, không can dự vào mọi hoạt động của các môn các phái khác.

Thiếu Lâm phái đóng cửa tạ khách, chuyên tâm tu phật, lánh việc, cầu an.

Việc thứ hai là một phái mới được thành lập, lấy cái tên là Vô Cực phái.

Vô Cực phái chưa tròn một tuổi mà đã độc bá trọn vùng Tây Nam, thanh danh chấn động khắp giang hồ.

Một trong Chí Tôn Tam Linh là Vô Tình Môn cũng phải nhượng Vô Cực phái mấy phần, và luôn luôn mua tình bèn nghĩa với phái đó.

Việc thứ hai là lời truyền thuyết Long Phụng thiếu lệnh chủ đã chết, chết không minh bạch. Lời truyền thuyết đó gieo niềm tuyệt vọng nơi lòng người hằng ngưỡng mộ Triệu Sĩ Nguyên.

Việc thứ tư là Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã nhân cái chết của Triệu Sĩ Nguyên, tỏ vẻ thương tiếc phi thường, và lão gởi thiệp đi khắp nơi, triệu quần hùng họp đại hội, để chọn một người trong mười đệ tử của Long Phụng Môn, chấp chương quyền lệnh chủ, duy trì truyền thống của Long Phụng lệnh chủ, tiếp nối Triệu Sĩ Nguyên.

Thời gian đại hội định vào ngày lão đã ước hẹn với Triệu Sĩ Nguyên ba năm về trước.

Địa điểm là cơ sở của Triệu Sĩ Nguyên, tại Ngọc Tiêu Sơn, bên cạnh sông Mịch La.

Những việc đó vang đến tai bọn tại sao rất nhanh chóng.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười gọi Đơn Minh:

- Đơn bá bá! Xem ra chúng ta không thể đi chung với nhau được như trước nữa.

Đơn Minh trừng mắt:

- Người sợ lão phu làm phiền lụy đến người à?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đâu phải vậy, bá bá!

Đơn Minh hừ một tiếng:

- Thế thì tại sao?

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Tại sao thì tiểu diệt phải nói rõ cho bá bá biết chứ. Bá bá nóng nảy quá chừng.

Đơn Minh lại hừ một tiếng:

- Người còn chờ gì chẳng chịu nói gấp.

Triệu Sĩ Nguyên giải thích:

- Khách giang hồ đều cho là tiểu diệt phải chết, tiểu diệt định lợi dụng trường hợp này thi hành kế hoạch, xuất kỳ bất ý, phá hỏng âm mưu của Vô Tình lệnh chủ.

Đơn Minh sáng mắt lên:

- Kế hoạch đó hẳn thú vị lắm!

Nhưng Lý Linh lại cau mày:

- Tào Duy Ngã là một con cáo già, rất có thể lão ta sẽ truy nguyên sự thật qua sự tái hiện trên giang hồ của Ngọc Kỳ tỷ tỷ, tiểu muội tin chắc là lão chẳng mắc mưu tam ca đâu.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Mắc mưu hay không còn do nhiều yếu tố, và cái may hay rủi chưa hẳn ngã về bên nào.

Tuy nhiên, ít nhất ngu huynh cũng thu thập được một điều lợi, là gây hoang mang cho lão, khiến lão không thể hiểu được hư thật về chúng ta. Bởi, ai thì ngu huynh không cần biết đến, chứ còn lão thì với tánh đa nghi, ngu huynh hiểu là lão hoài nghi ngu huynh chưa chết, mà cũng chẳng tin quyết là ngu huynh còn sống, do đó dù lão có dò thám phía Vô Vi Tiên Tử, thu thập được tin tức gì lão cũng không quả quyết được, và thế nào lão cũng họp đại hội quần hùng như đã định, trong khi đó chúng ta âm thầm len lỏi vào đại hội, chờ đúng lúc sẽ xuất hiện trước quần hùng, tố cáo cái dã tâm của lão.

Chàng nhìn qua Đơn Minh, tiếp luôn:

- Tiểu diệt nhờ bá bá thông tri sự tình với các môn các phái có hảo ý với chúng ta, chuẩn bị có mặt trong ngày đại hội, để cùng nhau hiệp lực, gỡ mặt nạ của lão ma đầu.

Đơn Minh cao hứng cực độ, thốt oang oang:

- Chỉ cần người đừng xem lão phu là của nợ, vương bận người trong mọi hành động, thôi, người sai bảo gì là lão phu sẽ làm y như vậy.

Triệu Sĩ Nguyên dặn dò thêm:

- Bá bá cũng phải hóa trang, đừng để đối phương nhận ra chân diện mạo bởi cứ theo lời truyền thuyết thì bá bá cũng đã chết cùng một lúc với tiểu diệt, chúng nhận ra bá bá là cơ mưu của mình hỏng mất.

Đơn Minh gật đầu:

- Lão phu hiểu.

Lão cao giọng tiếp:

- Chúng ta sẽ gặp nhau bên bờ sông Mịch La!

Phất cánh tay áo, lão phi thân vút đi liền.

Lý Linh nhìn theo bóng Đơn Minh đến lúc khuất trên dặm đường, rồi quay hỏi Triệu Sĩ Nguyên:

- Mình đến Tương giang ngay bây giờ chứ Tam ca?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Chúng ta tạm chia tay, muội đến Mịch La âm thầm tra cứu xem chúng chuẩn bị ra sao để tránh rơi vào cảnh bị động lúc hành sự.

Lý Linh hỏi nhanh:

- Tại sao chúng ta lại chia tay nhau hử Tam ca?

Triệu Sĩ Nguyên an ủi:

- Mình phải dành cái thế chủ động, Linh muội ạ! Hiện nay công lực của Linh muội khá cao, có thể tự bảo vệ bất cứ nơi chốn nào, nếu cùng đi chung với nhau thì lãng phí thời gian lại không xúc tiến kế hoạch đúng mức, chỉ vì chúng ta quá thiếu người. Huống chi trong một thời gian ngắn chúng ta lại sẽ gặp nhau? Đại sự thành rồi là chúng ta không còn chia cách nhau nữa.

Chàng mỉm cười, tiếp:

- Chúng ta còn trẻ, tương lai còn dài mà Linh muội.

Lý Linh thoáng đỏ mặt, dậm chân nũng nịu.

Triệu Sĩ Nguyên đùa một câu:

- Ngu huynh xin lỗi nhé, tứ đệ!

Lý Linh vụt cười sảng sặc:

- Miễn đừng khinh thường người ta là nữ nhân thôi! Ai cần ai xin lỗi.

Đoạn nàng hỏi:

- Phần tiểu muội đến Mịch La, còn Tam ca đi về đâu. Hay là...

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Hay là làm sao?

Lý Linh chỉnh sắc mặt:

- Tam ca dành chút ít thì giờ đến Cao Lương Côn Sơn tiếp trợ Ngọc Kỳ tỷ tỷ chỉnh lý môn hộ...

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Việc nhà của người ta, mình chen vào làm sao tiện?

Lý Linh điểm một nụ cười bí hiểm:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ có cảm tình đặc biệt đối với Tam ca, thực ra thì Tam ca chưa hẳn là ngoại nhân.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, lộ vẻ bối rối ra mặt.

Chàng ấp úng:

- Chúng ta... ngu huynh không liên quan gì đến nàng...

Lý Linh nghiêm giọng:

- Đừng vờ vĩnh nữa, tiểu muội hiểu lắm rồi. Cứ làm theo lời tiểu muội đi, không khéo Tam ca lại mang tiếng vô tình vô nghĩa đó nhé.

Triệu Sĩ Nguyên càng bối rối:

- Linh muội...

Chàng thở dài tiếp:

- Linh muội có thể nghi ngờ ngu huynh nữa sao?

Lý Linh lắc đầu:

- Tiểu muội chỉ bất bình thay cho Ngọc Kỳ tỷ tỷ thôi.

Triệu Sĩ Nguyên gằn giọng:

- Linh muội cãi lý thay cho ai thế?

Lý Linh điềm nhiên:

- Cho chính mình chứ chẳng cho ai cả. Hay là cho Ngọc Kỳ tỷ tỷ cũng thế.

Triệu Sĩ Nguyên trở mắt:

- Thế là nghĩa sao?

Lý Linh nguýt xéo chàng:

- Tam ca thật không hiểu hay vờ không hiểu?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Thật mà Linh muội...

Lý Linh thở dài:

- Thế ra Tam ca không nhận thức cảm tình của Ngọc Kỳ tỷ tỷ dành cho Tam ca à?

Triệu Sĩ Nguyên nín lặng.

Chàng khóa khẩu, có nghĩa là chàng mặc nhận.

Lý Linh tiếp:

- Nếu cần phải nói đúng sự thật thì chính tiểu muội đoạt Tam ca nơi tay Ngọc Kỳ tỷ tỷ!

Triệu Sĩ Nguyên kinh hãi:

- Linh muội có bình tĩnh không?

Lý Linh lắc đầu:

- Tiểu muội sáng suốt lắm Tam ca! Chỉ cần tiểu muội hỏi mấy điều là Tam ca hiểu ngay.

Triệu Sĩ Nguyên giục:

- Linh muội hỏi đi!

Lý Linh hỏi liền:

- Tại Quân Sơn, ai cứu Tam ca?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tổ Dung cô nương.

Lý Linh lại hỏi:

- Không có nàng có gan làm cái việc được kể như một hành động phản nghịch. Phải có một động cơ thúc đẩy nàng vi phạm qui luật môn phái chứ.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Theo lời nàng ấy nói thì sở dĩ nàng cứu ngu huynh là cốt để cho cái tâm được an thôi.

Lý Linh thở dài:

- Nếu Tam ca cho rằng đó là một ân huệ đặc biệt của Tổ Dung cô nương dành riêng cho Tam ca thì thật là Tam ca phủ nhận niềm thống khổ của Ngọc Kỳ tỷ tỷ.

Triệu Sĩ Nguyên không hiểu nàng muốn nói gì. Do đó chàng không dám có ý kiến, bởi chàng sợ nàng đi từ hiểu lầm này sang hiểu lầm khác, cuối cùng lại sanh biến tai hại.

Chàng chỉ hỏi lơ lửng:

- Linh muội làm sao biết rõ như vậy?

Lý Linh buông gọn:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ đã thổ lộ với tiểu muội trọn vẹn cả tâm tình.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha ha:

- Không ai có thể tin dễ dàng một câu chuyện như vậy được Linh muội ơi! Nếu ở trong trường hợp nàng, Linh muội có thể nói như vậy mà không ngượng chảng?

Lý Linh hừ một tiếng:

- Nhưng người đối thoại với nàng chính là tiểu muội, chứ nào phải Tam ca đâu mà nàng ngượng. Huống chi làm sao Tam ca biết được tiểu muội không dám nói như nàng? Cho Tam ca biết, dù nàng dù, dù là tiểu muội, nếu cần nói gì, nếu bắt buộc phải nói gì thì vẫn nói được như thường.

Nàng thuật lại những gì Vô Vi Tiên Tử đã nói với nàng, trước khi Tiên Tử quyết định quyên sinh.

Triệu Sĩ Nguyên sững sờ.

Thực ra chàng đâu phải là một ngốc tử mà chẳng thấy mối tình của Vô Vi Tiên Tử dành cho chàng? Chàng cũng có hảo cảm đối với nàng, song cái hảo cảm đó làm sao chàng dám nói ra cho Tiên Tử biết, khi con tim của chàng đã được dành trọn cho Lý Linh?

Chàng nín lặng, cố đè nén nguồn lòng, ngờ đâu Vô Vi Tiên Tử lại thổ lộ tâm tư với Lý Linh như thế.

Tình của nàng thâm hậu kín đáo như vậy đó, một khi biết là vô vọng rồi, nàng nghĩ đến quyên sinh, và hẳn là cái ý quyên sinh của nàng kiên định lắm rồi.

Cũng may, mọi cơn nguy cuối cùng rồi cũng chuyển thành an. Nhưng an trong lúc đó, chứ sau này chắc gì nàng bỏ luôn ý định đó?

Rất có thể là sau khi về đến Cao Lương Côn Sơn, chỉnh lý môn hộ xong nàng lại nghĩ đến những việc qua, rồi thực hiện lại cái ý định đó?

Bất giác chàng kêu lên:

- Không xong.

Liều theo đó, chàng giật mình biết đã hớ, nên nín lặng bỏ dở câu nói.

Nếu cho rằng nàng có giữ ý định quyên sinh thì chẳng hóa ra mình tự đề cao lấy mình sao?

Dù sao nàng cũng còn lý trí, dù sao nàng cũng còn trách vụ do tiền nhân đặt lên vai nàng với ngôi vị chương môn chứ?

Cái lý trí đó giúp nàng nhận định tình yêu đặt không đúng chỗ, và trách vụ đó giúp nàng lãng quên một bóng hình!

Chàng lại nghĩ:

- Dù tâm tư của Âu Dương Ngọc Kỳ như thế nào, trước hết hãy dứt khoát với ta!

Chàng thay đổi ngay cái hướng suy tư, trở về thực tại, gọi Lý Linh:

- Ngu huynh hiểu rõ cái nhân lượng của Linh muội đối với Âu Dương Ngọc Kỳ, song chẳng bao giờ ngu huynh dám nghĩ đến một việc làm có tội đối với Linh muội. Đừng thúc đẩy ngu huynh làm một việc miễn cưỡng, để trở thành bất xứng với Linh muội.

Lý Linh chớp mắt:

- Tam ca nói câu đó đủ cho tiểu muội vui rồi. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Tiểu muội chỉ là một kẻ đến sau, may mắn lại đến trước đó thôi. Cho nên để được công bình, tiểu muội không thể tự tư tự tại, mà quên đi nỗi khổ của một người. Giờ đây, tiểu muội xin Tam ca hứa cho một lời, trong tương lai, việc đó có trở nên như thế nào, Tam ca cũng đừng quá cố chấp.

Triệu Sĩ Nguyên kêu lên:

- Ngu huynh mong Linh muội đừng bày vẽ, không khéo Linh muội lại tạo phiền phức cho ngu huynh đấy!

Lý Linh mỉm cười thốt:

- Còn một câu nữa tiểu muội xin hỏi luôn Tam ca!

Đừng lại một chút, nàng nhìn chàng hỏi:

- Tam ca đến Cao Lương Côn Sơn tiếp trợ Ngọc Kỳ tỷ tỷ hay không?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đường đi xa quá, ngu huynh chỉ sợ không về kịp lúc cần có mặt tại Mịch La. Huống chi đã có mười hai vị trưởng lão ở bên cạnh Vô Vi Tiên Tử, không kể những phần tử trung thành âm thầm khuất phục trong hàng ngũ bọn phản bội, chờ thời cơ quật khởi? Lực lượng của họ rất quan trọng, họ có cần chi đến sự tiếp trợ của mình?

Lý Linh gật đầu:

- Tam ca có lý. Tuy nhiên...

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Không tuy nhiên gì cả. Linh muội!

Lý Linh trừng mắt:

- Từ nay trước mặt tiểu muội, Tam ca không được gọi nàng là Vô Vi Tiên Tử, mà phải gọi là Ngọc Kỳ tỷ tỷ. Biết chưa?

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Ngu huynh có kết giao với nàng đâu?

Lý Linh dậm chân:

- Tam ca biết chứ, nàng là tỷ tỷ của tiểu muội đó!

Triệu Sĩ Nguyên cười hì hì:

- Được! Được! Ngu huynh xin tuân lời!

Lý Linh đỏ mặt, sùng sộ:

- Tam ca học ở đâu cái giọng ồm ồm đó?

Bất thành linh nàng nhún chân, vừa nhảy vọt đi vừa gọi với lại:

- Tam ca? Tiểu muội đi đây. Hẹn gặp nhau bên bờ sông Mịch La.

Triệu Sĩ Nguyên kêu lên:

- Khoan đi Linh muội.

Lý Linh dừng chân:

- Còn điều chi phân phó nữa Tam ca?

Triệu Sĩ Nguyên chạy đến cạnh nàng:

- Phải cẩn thận dọc đường nhé.

Lý Linh xúc động vô cùng:

- Tam ca cũng thế nhé.

Nàng phi thân bay vút đi, sợ ở lại lâu hơn lòng nàng sẽ mềm nhũn.

Mà cũng có thể nàng sẽ làm cho Triệu Sĩ Nguyên mềm lòng luôn.

Đứng lại đó một lúc lâu khi cơn bão hồi lắng dịu, Triệu Sĩ Nguyên mới cất bước.

Chàng vào trong xóm, mua một y phục khách thương cải dạng.

Chiếc áo Long Phụng lệnh chủ màu trắng như không hề bị lửa tại Hỏa Hải đốt cháy, chàng cho vào bọc, mang bọc vào lưng rồi ra đi.

Bỗng một tràng cười đầu dây vang lên âm trầm chào đón chàng ở vệ đường.

Tiếp theo đó ba bóng người hiện ra, theo hình chữ phẩm, một trước hai sau.

Người phía trước cao giọng hỏi:

- Cách biệt nhau bao lâu nay, Triệu thiếu lệnh chủ được bình an chứ? Chẳng hay Triệu thiếu lệnh chủ còn nhận ra được lão phu chăng?

Triệu Sĩ Nguyên ngẩng mặt nhìn lên.

Thì ra chính là Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ, một nhân vật trên Câu Lậu Sơn.

Chàng nghiêng mình, hỏi lại:

- À! Thang lão tiên bối đấy à? Sao lão tiên bối không ở trên Câu Lậu Sơn, hưởng phúc thanh nhàn, mà lại ở đây?

Chàng chỉ nghe Lý Linh cho biết là sự việc trên Câu Lậu Thiên Phủ được giao phó cho Bát Tẩu xử lý, chứ chưa biết những biến cố do chính Bát Tẩu gây nên.

Chàng cũng biết Thang Kỳ là một lão già đa trí, ác độc, song chưa phải lúc đối đầu với lão, thì vội gì chàng tỏ thái độ?

Cho nên chàng vẫn giữ tròn lễ, đúng theo cái sáo giang hồ.

Thang Kỳ cười lớn:

- Triệu thiếu lệnh chủ đã làm khổ lão phu không ít.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Thang tiên bối nói thế là có ý tứ gì?

48. Mật Miệng Gươm Lòng

Thiên Vân Tẩu cười vang:

- Mà thôi, việc gì đã qua cứ để qua luôn, có nói đến cũng đã rồi. Cứ biết là hiện giờ lão phu cao hứng lắm đó! Gặp lại thiếu hiệp, lão phu hân hạnh vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Lão là con người rất xấu, ta không nên quá tin mà lầm mưu độc của lão!

Đề cao cảnh giác rồi, chàng lạnh lùng thốt:

- Lão tiền bối hiểu cho, tại hạ không thể giúp gì cho lão tiền bối được.

Thang Kỳ đảo ánh mắt một vòng, chừng như lão biết thâm ý của Triệu Sĩ Nguyên, nên mắng thầm:

- Người thâm, đương nhiên lão phu phải thâm hơn, để thường con cáo già lại kém cừ non à?

Lão cau mày, vờ khở sở, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ có lượng rộng như biển, chẳng lẽ không thể bỏ qua cho lão phu một việc đã rồi.

Lão thành thật nhận lỗi, có như vậy mới gây được niềm tin nơi đối phương.

Dù không tin được lão, ít nhất Triệu Sĩ Nguyên cũng lơ đi phần nào cảnh giác.

Lão nghĩ như vậy!

Triệu Sĩ Nguyên cũng cảm thấy lòng mềm lại một chút, chàng đáp:

- Việc ngày trước, tại hạ đã quên rồi, tiền bối không phải thắc mắc nữa.

Thang Kỳ dậm chân, cảm hờn:

- Vô Tình công tử đáng ghét quá chừng. Lão phu suýt lầm mưu hấn. Cũng may Lý lệnh chủ đã phát hiện kịp thời dã tâm của hấn mà không nỡ quả nặng lão phu. Ngờ vậy mà lão phu mới còn thời gian ăn năn, hối cải. Nghĩ đến việc cũ, lão phu còn thẹn đến có thể chết được đó, thiếu hiệp.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ:

- Lý lệnh chủ lão nhân gia...

Thang Kỳ qua khẩu khí của Triệu Sĩ Nguyên hiểu là chàng chẳng hay biết gì những biến hóa tại Câu Lậu Sơn.

Lão bịa chuyện liền:

- Sau khi Lý lệnh chủ chạy đi, lão phu có hiệp lực với nhiều người, tìm khắp chốn song không gặp. Một năm sau người trở về Câu Lậu Sơn, lạ một điều là tính khí của người hoàn toàn thay đổi, trước thì nóng nảy, cố chấp, độc đoán, sau này thì trầm tĩnh, đại lượng, thông cảm. Người không hề trách cứ ai cả về việc đã qua, riêng về lão phu thì người nhờ lão phu đi tìm Lý cô nương và thiếu lệnh chủ. Bây giờ Thiếu lệnh chủ hấn không còn lấy làm lạ tại sao lão phu rời Câu Lậu Sơn, lại bước đến địa phương này.

Lão thở dài mấy tiếng, rồi tiếp:

- Thọ ơn người miễn tội xưa, quyết tâm mà hồi đầu hướng thiện, thề sẽ làm bất cứ một việc gì do Lý lệnh chủ giao phó, dù phải hy sinh đến tánh mạng cũng không từ, để chuộc lại lỗi lầm. Sau nhiều ngày dò thám, lão phu mới biết Triệu thiếu lệnh chủ và Lý cô nương có đến Kim Đỉnh Sơn, nhưng cả hai lại thất tung luôn. Trong khi đó thì giang hồ truyền thuyết là thiếu lệnh chủ và Lý cô nương đã chết rồi. Tuy nhiên lão phu không tin, vẫn cố gắng truy tầm.

Lão lại thở dài, rồi tiếp luôn:

- Hoàng thiên không phụ người hữu chí, xui khiến lão phu gặp được thiếu hiệp. Lão phu cao hứng biết bao.

Đoạn lão hỏi:

- Thiếu hiệp ở đây còn Lý cô nương đâu? Không lẽ Lý cô nương tách rời thiếu hiệp.

Triệu Sĩ Nguyên dù dặn lòng không nên tin những gì Thang Kỳ nói, song vẫn bị lão dụ dỗ như thường.

Và cuối cùng, mối hiềm khích đối với lão tan biến mất.

Ngoài ra chàng còn hân hoan được biết trượng nhân đã cải sửa tính tình...

Với niềm cao hứng lên cao, chàng thay đổi thái độ liền, vòng tay với Thang Kỳ, thốt:

- Công việc của tại hạ và Linh muội, tiền bối phải vất vả trên đường dài, thật tại hạ hết sức áy náy? Xin tiền bối nhận lời cảm tạ của tại hạ.

Thang Kỳ vội tránh qua một bên, rồi cất giọng sang sảng đáp:

- Thiếu lệnh chủ bất tất phải quá thủ lễ. Tuy về niên kỷ lão phu tạm nhận là tiền bối, song trong tương lai sẽ là thuộc hạ của thiếu hiệp, bởi thiếu hiệp là người thừa kế Âm Dương lệnh. Lão phu không mong gì hơn là được thiếu lệnh chủ dung tình, đừng bao giờ lấy việc ngày trước làm điều, và nói giúp cho lão phu một lời với Lý lệnh chủ khi nào đối diện với người.

Triệu Sĩ Nguyên mặc cho lão từ chối, cứ làm tròn lễ, rồi mỉm cười tiếp hỏi:

- Có phải lão tiền bối muốn cho tại hạ cùng đến Câu Lộ Sơn?

Thang Kỳ gật đầu:

- Lão phu hạ sơn lâu lắm rồi, hẳn Lý lệnh chủ nóng lòng trông đợi, giờ đây gặp thiếu lệnh chủ rồi, dĩ nhiên lão phu phải đưa thiếu lệnh chủ về đó ngay.

Lão lại hỏi:

- Còn Lý cô nương ở đâu, thiếu lệnh chủ! Nếu có Lý cô nương cùng về thì nhiệm vụ của lão phu hoàn thành mỹ mãn.

Triệu Sĩ Nguyên nói thật:

- Linh muội đã đi trước rồi!

Thang Kỳ thất vọng:

- Thiếu lệnh chủ có làm điều chi khiến cho Lý cô nương bất bình chăng?

Không đợi Triệu Sĩ Nguyên đáp, lão tiếp luôn:

- Hiện giờ Lý cô nương ở đâu, thiếu lệnh chủ chỉ cho lão phu đi tìm, để cùng về Câu Lộ Sơn một lượt.

Lão tắt lửa, trách:

- Lý cô nương thông minh lắm chứ, song chẳng biết tại sao tánh khí lại quá nóng nảy thế, mỗi lần bất mãn là cứ làm liều.

Lão nhìn Triệu Sĩ Nguyên, dò xét:

- Hẳn là thiếu lệnh chủ có làm điều chi đó khiến nàng giận dữ.

Tự nhiên Triệu Sĩ Nguyên phải biện hộ cho mình, và biện hộ là phải nói sự thật.

Thang Kỳ quả là tay lợi hại.

Chàng đáp:

- Linh muội có việc phải làm ở Tam Tương, chứ giữ Linh muội và tại hạ chẳng có một sự bất hòa nào cả. Xin tiền bối đừng có nghĩ lầm.

Thang Kỳ trở mặt:

- Thế thì làm sao? Lý lệnh chủ muốn gặp con gái gấp.

Lão quay đầu về phía sau, ra lệnh với hai người kia:

- Hãy truyền tín hiệu, thỉnh Lý cô nương lập tức hồi sơn.

Lão trở qua Triệu Sĩ Nguyên, neho neho mắt.

Hai người phía sau vâng một tiếng. Một người vọt đi liền.

Lý Linh vừa đi đó, hần chưa cách xa lắm, Thang Kỳ đã chực chờ đón Triệu Sĩ Nguyên tại đây, hần cũng thấy Lý Linh ra đi.

Như vậy lão có ra lệnh hai người kia phát tín hiệu gọi Lý Linh trở lại, hần cũng chẳng có gì lạ.

Và Triệu Sĩ Nguyên không nghi ngờ gì được.

Thang Kỳ tiếp:

- Lão phu đã ra lệnh rồi, thì thế nào họ cũng tìm được Lý cô nương. Bây giờ thiếu lệnh chủ theo lão phu về Câu Lậu Sơn trước nhé.

Triệu Sĩ Nguyên thâm nghĩ, việc đến Câu Lậu Sơn không làm trở ngại kế hoạch của chàng, huống chi Thang Kỳ có vẻ thành khẩn quá, chàng không thể không thuận tình.

Do đó chàng đồng ý, cùng đi với lão ta.

Thang Kỳ hân hoan phi thường, lão vờ tỏ vẻ cảm động, chẳng khác nào Triệu Sĩ Nguyên làm điều ân đức lớn lao cho lão.

Đoàn người bỏ những đường lớn, chỉ theo những con đường nhỏ, khi băng đồng, khi vượt núi, qua đèo, trực chỉ Câu Lậu Sơn.

Dọc đường, Thang Kỳ tìm mọi cách hỏi dò về việc Triệu Sĩ Nguyên bị khốn dưới địa phủ.

Chàng nghĩ sự tình đó chẳng đáng gì phải giữ bí mật, nên tiết lộ tất cả mọi chi tiết cho Thang Kỳ hiểu.

Như vậy là chàng phản ngược lại kế hoạch do chính chàng đề ra với Nhất Mục Song Nhân Đơn Minh và Lý Linh.

Thang Kỳ thâm loan truyền những điều do Triệu Sĩ Nguyên tiết lộ cả khắp song hồ.

Dĩ nhiên Triệu Sĩ Nguyên không hề hay biết việc đó, chàng có ngờ đâu càng lúc chàng càng đi sâu vào cạm bẫy do Thang Kỳ bố trí.

Hiện tại, Thang Kỳ là con người như thế nào?

Thì ra sau biến cố tại Câu Lậu Sơn, lão ta sợ Âm Dương lệnh chủ oán hận, truy tầm lão để sát hại, phần lão cũng sợ Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ báo hận, cho nên lão lẩn trốn tận biên cương ngoài vùng Vân Quý.

Bây giờ lão lại bị người trong Vô Vi phái bắt được, thu nạp lão luôn, để lợi dụng lão làm hướng đạo trên con đường trở lại Trung Nguyên.

Phái Vô Vi cũng có một số người từng xuôi ngược khắp sông hồ, song số người đó gồm toàn các vị trưởng lão. Họ là những vị tài cao đức trọng, kiến thức rộng, kinh nghiệm nhiều.

Họ không phải là hạng người dễ lừa gạt, cho nên từ ngày bọn phản nghịch cướp quyền truất ngôn Vô Vi Tiên Tử rồi, vẫn để yên họ một nơi, không hề dám sai khiến đến họ.

Không dám dùng đến các vị trưởng lão thì bọn phản nghịch nhận thấy rất thiếu người hỗ trợ trong việc củng cố địa vị, khước trương thanh thế.

Do đó chúng cố chiêu dụ người ngoài phái gia nhập, và sự chiêu dụ đó không ngoài mục đích lợi dụng, tuyệt nhiên chẳng phải kết nạp hiền tài.

Bởi thế chúng chẳng cần chọn người theo nhân phẩm, tư cách mà chỉ nhằm vào hiệu dụng của ngoại nhân mang đến cho chúng thôi.

Cho nên họ thu nạp Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ cũng chẳng phải là sự lạ.

Huống chi, Thang Kỳ vốn là một tay hữu danh đương thời. Cái hiệu dụng do lão ta mang đến cho bọn phản nghịch sẽ phải phi thường.

Họ thu nạp gấp chẳng cần đắn đo.

Mà Thang Kỳ cũng gia nhập gấp, bởi lão đang là kẻ cùng đường, bất cứ nơi nào dung thân được là lão dừng chân.

Nếu có muốn chọn lựa, thì sau này hẵn hay.

Thang Kỳ nhận ra bọn Vô Vi phái đều có bản lĩnh rất cao, lực lượng của họ không kém lực lượng của Vô Tình lệnh chủ và Âm Dương lệnh chủ.

Như vậy là lão chẳng còn ngán sợ Lý Thái và Tào Duy Ngã nữa. Lão bắt đầu quật khởi trở lại.

Trước hết, lão bàn định với phái Vô Vi, đến Kinh Đỉnh Sơn nghe ngóng tình hình.

Tân chương môn chấp nhận, và sai lão làm công việc đó.

Nhờ thế, lão phát hiện ra kịp lúc Triệu Sĩ Nguyên thoát ly địa phủ.

Nhưng tại sao lão lại đưa Triệu Sĩ Nguyên về Câu Lậu Sơn?

Bởi vì lão đã hiến Câu Lậu thiên phủ cho phái Vô Vi làm căn cứ địa rồi.

Thực lực của phái Vô Vi khá hùng mạnh, đành là việc hiến Câu Lậu thiên phủ là do nơi cái ý riêng biệt của Thang Kỳ, song bấy lão nhân còn lại trên Câu Lậu Sơn tự lượng sức mình không chống lại nổi, nên cũng mặc nhận luôn.

Thế là Vô Vi phái, do bọn phản nghịch lãnh đạo, đã trở về Trung Nguyên, đồng thời có căn cơ vững chắc.

Tân chương môn đổi luôn cái tên môn phái thành Vô Cực phái.

Triệu Sĩ Nguyên không biết rõ nội tình, đương nhiên phải mắc mưu Phiến Vân Tẩu Thang Kỳ.

Một hôm chàng và Thang Kỳ đến địa phận Lục trại, tại ranh giới hai vùng Kiên và Quế.

Họ không do theo đường lớn, họ không vào thị trấn mà chỉ đi theo những nẻo quanh co, hoang vắng.

Thang Kỳ viện lẽ cần dấu hành tung của Triệu Sĩ Nguyên, tránh bọn tai mắt của Vô Tình lệnh chủ.

Chứ thật ra lão chỉ lo cho sự an toàn của lão mà thôi.

Không phải ai có thể làm gì lão, mà chỉ sợ nếu đi theo con đường lớn, gặp khách giang hồ, Triệu Sĩ Nguyên nghe ngóng được câu chuyện bàn bạc giữa đồng đạo võ lâm biết được thực trạng của phái Vô Cực.

Chàng sẽ sanh sự với lão, lão khó tránh cái hậu quả tai hại.

Nhưng trái với những gì lão đã làm trên con đường đã qua, đến Lục trại rồi, lão vào ngay thị trấn, chọn một khách sạn quan trọng thuê phòng.

Triệu Sĩ Nguyên thừa hiểu tỉnh Quảng Tây nằm trọn trong vùng ảnh hưởng của Câu Lậu Sơn, cho nên sự thay đổi chủ ý của Thang Kỳ không làm chàng lạ lùng.

Bởi về đến giang san rồi, còn sợ ngoại địch truy tầm gì nữa?

Bất quá, chàng không nên chường mặt ra phố phường là được.

Thận trọng hơn, Thang Kỳ khuyên chàng dừng rời khỏi phòng. CƠM ăn, nước uống có người mang vào tận phòng cho chàng.

Người phục dịch cho chàng là một lão nhân xem ra chẳng phải là hạng nô bộc.

Nhưng điều đó cũng không lạ.

Bởi dù lão nhân kia có thân phận như thế nào, một ngày kia, cũng sẽ là thuộc hạ của chàng, vì trong tương lai, chàng thừa kế sự nghiệp của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái. Những kẻ thức thời, ngay từ bây giờ, cầu thân với chàng là vừa.

Gia dĩ, chàng không sâu sắc lắm nên chẳng cần tra cứu lão nhân là ai.

Tuy nhiên chàng cũng như con chim bị tên, đã một lần suýt chết tại Câu Lậu Sơn, bây giờ trở lại đây chàng phải đề dặt. Con chim bị tên, thấy cây cung phải sợ, chàng thấy người Câu Lậu Sơn là phải đề phòng.

Không tra cứu lai lịch của lão nhân, nhưng chàng vẫn chú ý đến lão.

Bởi vô tình, chàng nhận thấy nơi vành tai tả của lão nhân mập mập đó có một dấu lũng tròn tròn, cái dấu đeo hoa tai của mỹ nhân.

Chàng nhớ lại ngày trước, Tổ Dung cô nương từng nói với chàng là phạm nam đệ tử của phái Vô Vi, người nào cũng có xỏ lỗ tai tả.

Chàng lưu ý nhìn tai hữu của lão nhân, vành tai hữu của lão lạnh lặn như thường, chẳng có một dấu vết nhỏ.

Thế là nghĩa gì?

Lão nhân này là đệ tử phái Vô Vi?

Triệu Sĩ Nguyên hết sức nghi hoặc vì sự suy nghĩ đó chàng mất cả bình tĩnh, lúc nào chàng cũng thần thờ suy nghĩ.

Thang Kỳ thấy thế lấy làm lạ, hỏi:

- Tiểu đệ có tâm sự gì?

Trước mặt lão nhân mập, Thang Kỳ tránh gọi chàng với mấy tiếng thiếu lệnh chủ.

Vì sự đề dặt đó mà Thang Kỳ không giới thiệu lão nhân với chàng.

Triệu Sĩ Nguyên lấy lại tự nhiên, ướm thử một câu:

- Tại hạ tưởng đến một người.

Thang Kỳ hỏi:

- Có phải tiểu đệ tưởng đến Lý cô nương?

Triệu Sĩ Nguyên đưa tay chỉ lão nhân mập thốt:

- Lão ta...

Chàng cố ý dừng lại sau hai tiếng đó, đôi mắt nhìn lão dò một phản ứng.

Nhưng lão thần nhiên như thường.

Trái lại, Thang Kỳ sững sốt kêu lên:

- Tiểu đệ nhận ra lão?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, tiếp:

- Lão rất giống người bằng hữu của tại hạ.

Thang Kỳ thở phào:

- Giống một bằng hữu của tiểu đệ?

Triệu Sĩ Nguyên cố buông luôn:

- Một người bằng hữu trong Vô Vi phái.

Lần này thì lão nhân mập không còn bình tĩnh được nữa. Ba tiếng Vô Vi phái đó do Triệu Sĩ Nguyên thốt lên làm cho lão biến sắc ngay.

Triệu Sĩ Nguyên tự nhiên thấy rõ sự biến đổi thần sắc nơi lão nhân mập, bật cười ha hả:

- Tiền bối có nghe nói đến môn phái Vô Vi chăng?

Trong khi đó lão mập vờ có việc trọng bước ra ngoài.

Thang Kỳ đáp:

- Lão phu chưa từng nghe nói đến phái đó! Trong mấy lúc gần đây, trên giang hồ có một phái mới, nhưng lại có cái tên là Vô Cực.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Người trong phái Vô Vi không thường xuất hiện trên giang hồ, nên tiền bối không biết cũng phải! Nhưng...
Chàng bỏ lửng câu nói.

Thang Kỳ chỉ sợ chờ Triệu Sĩ Nguyên nói tiếp, mà thành ra rắc rối cho lão, bởi lão nhân mập tìm có bước ra ngoài, lại chẳng có cơ gì chánh đáng, còn lão trong phòng, nếu câu chuyện kéo dài, thì rất có thể lão nhân mập sẽ hiểu được phần nào về hành vi của lão này trước.

Hành vi đó, chừng như lão cố dấu, không muốn cho Vô Cực phái biết được.

Triệu Sĩ Nguyên bỏ dở câu nói, lão nghe nhẹ nhàng vô cùng, vội chỉ cách hướng câu chuyện.

Lão nhân mập sắp xếp một vài vật trong gian phòng, Triệu Sĩ Nguyên đoạn đưa mắt nhìn thoáng qua Thang Kỳ làm hiệu, rồi bước ra ngay.

Thang Kỳ nói chuyện trên trời dưới đất một lúc với Triệu Sĩ Nguyên rồi cũng cáo từ.

Khi đó có niềm hoài nghi rồi, Triệu Sĩ Nguyên cũng lưu tâm dò xét bọn Thang Kỳ, càng để ý chàng càng thấy Thang Kỳ đáng nghi ngờ ở nhiều điểm.

Thang Kỳ bước ra khỏi phòng, Triệu Sĩ Nguyên không chậm trễ, âm thầm theo sát bên lão.

Đêm đã xuống, khách sạn đã lên đèn, nhưng nơi nào không cần có ánh sáng lắm, thì chủ nhân vẫn để tối như thường.

Nhờ thế Triệu Sĩ Nguyên theo bóng tối, theo dõi Thang Kỳ, lão ta không hề hay biết.

Lão vào dãy nhà phía hậu, đến trước một gian, xô cửa bước vào.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh, tìm chỗ thuận tiện nấp mình, ép tai vào tường, vận dụng thần công nghe tiếng động cách vách, lắng nghe rõ ràng cuộc đàm thoại bên trong.

Thoạt tiên, Thang Kỳ cất tiếng với giọng cung kính:

- Trầm trường lão có điều chi phân phó?

Một người khác hỏi:

- Thang Kỳ, Triệu Sĩ Nguyên có đúng là một kẻ dễ lừa như người từng nói chẳng?

Thang Kỳ đáp:

- Tuy Triệu Sĩ Nguyên là bậc kỳ tài trong võ lâm ngày nay, song dù sao thì hắn vẫn còn niên thiếu, kiến thức chưa được sâu rộng, theo thuộc hạ nghĩ thì hắn khó thoát khỏi thủ đoạn của chúng ta.

Người kia thốt:

- Ta chỉ mong được thế thôi! Canh ba đêm nay, chưởng môn cần gặp người để ban chỉ dụ chi đó, người trở về được rồi, nên tìm một gian nhà khác mà ở, tạm thời lánh mặt hắn, cho hắn hết nghi ngờ.

Thang Kỳ hân hoan kêu khẽ:

- Chưởng môn có đến đây?

Người đó tiếp:

- Phải! Chưởng môn rất hài lòng về công tác của người! Người hãy cố gắng làm hơn thế, tự nhiên người sẽ đặc ân dành cho người.

- Trong tương lai, thuộc hạ được vinh hạnh như thế này là cũng do Trầm trưởng lão thành toàn cho. Ôn trọng của trưởng lão thuộc hạ xin ghi khắc muôn đời.

Lão bước ra.

Triệu Sĩ Nguyên cấp tốc trở về phòng trước.

Không lâu lắm Thang Kỳ đến. Lão bật cười ha hả, hỏi:

- Triệu thiếu lệnh chủ có biết vừa rồi lão phu đi đâu chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tại hạ làm sao biết được?

Thang Kỳ lại cười vang:

- Chắc thiếu lệnh chủ nghi ngờ lão phu chi đó?

Triệu Sĩ Nguyên vờ kinh ngạc:

- Sao tiền bối hỏi thế? Tại hạ có lý do gì nghi ngờ tiền bối chứ?

Thang Kỳ lại cười, rồi tiếp:

- Sống đến cái tuổi này rồi, lão phu cũng có phần nào kiến thức chứ! Thực ra...

Lão đổi giọng tiếp luôn:

- Lão phu đâu có ý dấu diếm điều chi với Thiếu lệnh chủ! Chỉ vì mỗi việc mỗi có cái lúc của nó, chưa đến lúc thì lão phu chưa có thể tiết lộ đó thôi! Tuy nhiên bây giờ Thiếu lệnh chủ đã có ý nghi ngờ lão phu rồi, nếu lão phu không nói rõ ra, rất có thể Thiếu lệnh chủ hiểu lầm.

Vốn có chủ trương rồi, Triệu Sĩ Nguyên vờ hân hoan, đáp:

- Nếu lão tiền bối đối xử thành thật với tại hạ, thì tại hạ cảm kích vô cùng, thực ra, tại hạ chẳng hề nghi ngờ chi với tiền bối cả!

Thang Kỳ hỏi:

- Thiếu lệnh chủ có biết lão nhân mập là ai chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Lão ta hoàn toàn xa lạ đối với tại hạ.

Thang Kỳ tiếp:

- Không dám dấu Thiếu lệnh chủ, lão ấy là người của phái Vô Vi đó.

Triệu Sĩ Nguyên không tưởng là Thang Kỳ lợi hại đến mức độ đó!

Dám nói một sự thật như vậy là lão có thủ đoạn cao cường, định chặn đầu chàng, để lấy lại niềm tin của chàng mà lão biết là đã lung lay rồi.

Nhưng mặc cho lão có thủ đoạn gì, chàng đã biết lão có một âm mưu bất lợi cho chàng rồi, thì chàng còn tin lão nữa sao được?

Chàng cứ giữ vẻ thản nhiên, xem lão sẽ làm cái hóa dạng gì.

Lão tiếp:

- Cách đây hơn một năm, bỗng nhiên trên giang hồ xuất hiện rất nhiều cao thủ trong phái Vô Vi, người nào cũng có bản lĩnh siêu phàm, hào kiệt trong võ lâm đều nể mặt. Khi Lý lệnh chủ trở lại Câu Lậu Sơn, tìm họ mà kết giao, họ từng giúp Lý lệnh chủ trong nhiều việc rất đặc lực. Lão nhân mập vừa rồi chính là một trong số cao thủ phái Vô Vi, họ Trầm tên Hộc, tình nguyện lãnh phần việc khai thác ngôi khách sạn này, thay thế cho viên quản lý trước. Lão ta định hội kiến với Thiếu lệnh chủ, không ngờ Thiếu lệnh chủ lại phát

hiện ra hành tung của lão. Sự thật là vậy đó, lão phu nói rõ cho Thiếu lệnh chủ biết để giải tỏa mối hoài nghi của Thiếu lệnh chủ.

Nếu Triệu Sĩ Nguyên không nghe ngóng cuộc đàm thoại của Thang Kỳ và lão nhân mập, hẳn chàng phải tin ngay.

Chàng mỉm cười không đáp, nhưng trong tâm đã có một chủ trương.

Song phương đàm đạo một lúc nữa, Thang Kỳ lại cho biết là lão cần phải đi gặp một vị cao nhân, nên cáo biệt ra khỏi phòng.

49. Một Chuyện Bất Ngờ

Thang Kỳ đi một lúc, Triệu Sĩ Nguyên do cửa sổ thoát ra ngoài.

Nhưng bên ngoài đã có người chực sẵn chờ chàng. Người đó chẳng rõ đứng chờ được bao lâu rồi, đưa lưng về phòng chàng.

Lúc chàng phi thân qua cửa sổ, vừa đáp xuống đất, người đó quay nhanh mình lại, đối diện với chàng.

Triệu Sĩ Nguyên chưa kịp trông kỹ, cứ tưởng người đó là Thang Kỳ, bất giác vừa kinh hãi vừa thẹn, lại vừa tức, bởi chàng nghĩ là Thang Kỳ đã đặt cái bẫy lừa chàng vào tròng.

Chàng đã nhận không nghi ngờ, thì tại sao chàng còn rời khỏi phòng.

Chàng đi đâu? Nếu không theo dõi lão, do thám hành động của lão?

Chàng thẹn là vì cái chủ trương của chàng không qua nổi thử đoạn của Thang Kỳ.

Ngờ đâu, ngẩng mặt lên, chàng nhận ra người đó chẳng phải là Thang Kỳ, mà chính là lão nhân mập. Thang Kỳ cho chàng biết tên Hạo, họ Trầm..

Kinh hãi, bối rối, hổ thẹn rồi đâm ra bực tức, phẫn nộ, Triệu Sĩ Nguyên thầm nghĩ:

- Bản lĩnh của ngươi như thế nào lại định ngăn chặn ta? Liệu ngươi làm nổi cái việc đó chẳng?

Chàng ngẩng cao mặt, hùng dũng bước tới.

Nếu đối tượng ngạo nghễ là chàng xuất thủ ngay, dù có phải trắng trợn trở mặt, cũng bất cần.

Nhưng lão nhân mập mỉm cười, thần thái hòa dịu không tỏ lộ vẻ gì khiêu khích cả.

Lão thốt:

- Lão phu có một việc muốn trình bày cùng thiếu lệnh chủ, mong thiếu lệnh chủ thực tâm giải quyết.

Chàng quyết liệt, ngờ đâu đối tượng lại đầu cúi, thành ra lỗ bộ, đành cười gượng đáp:

- Lão tiên bối có điều chỉ chỉ giáo, xin cứ nói!

Lão nhân quả đúng tên là Trầm Hạo như Thang Kỳ đã nói, hỏi:

- Vừa rồi Triệu thiếu lệnh chủ bảo là lão phu giống một người bằng hữu của Thiếu lệnh chủ trong phái Vô Vi, điều đó có thật vậy chăng?

Tùy tiện mà nói ra, chứ thực sự thì Triệu Sĩ Nguyên nào có bằng hữu trong phái Vô Vi?

Bây giờ Trầm Hạo hỏi thế, chàng phải đáp như thế nào?

Bất quá, chàng có nhận thức một vài khuôn mặt quen quen trong Vô Vi phái, ngoài Quân Sơn Dật Tẩu và Thiên Du Tử.

Chàng chưa biết đáp làm sao, Trầm Hạo chừng như đoán được tâm tư của chàng, cười nhẹ, tiếp luôn:

- Lúc đó lão phu thấy thiếu lệnh chủ đắn đo rồi bỏ lửng câu nói, lão phu đã lưu ý rồi.

Tại sao thiếu lệnh chủ không tiếp luôn? Lão phu đã hiểu rõ. Thiếu lệnh chủ có cái tư tưởng như thế nào đó, nên tuy câu nói do vô tâm mà phát xuất, kỳ thực nó cũng có liên quan đến tư tưởng đang ám ảnh thiếu lệnh chủ. Cho nên lão phu nghĩ, câu nói của thiếu lệnh chủ hẳn có nguyên nhân! Và bây giờ lão phu xin hỏi, có đúng là thiếu lệnh chủ có một bằng hữu trong phái Vô Vi giống lão phu chăng?

Triệu Sĩ Nguyên soát lại những khuông mặt quen, bắt giắc giật mình.

Quả thật trong những người đó có một vị giống Trần Hạo.

Chàng gật đầu.

Trần Hạo hỏi:

- Vị đó là ai?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không tiện nói!

Trần Hạo tiếp:

- Trong phái Vô Vi, lão phu có một người trưởng huynh, hai mươi lăm năm về trước, vâng lệnh chưởng môn, thám địa huyết, người có đi không có về, Thiếu lệnh chủ vào huyết địa lâu nên trưởng huynh lão phu còn sống, hẳn thiếu lệnh chủ có gặp chứ?

- Có phải lệnh huynh là Trần Minh chăng?

Trần Hạo kêu lên:

- Phải đó! Thì ra thiếu lệnh chủ có gặp người.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu.

Trần Hạo hỏi gấp:

- Trưởng huynh của lão phu có thoát hiểm như thiếu lệnh chủ chăng?

Triệu Sĩ Nguyên lại gật đầu.

Trần Hạo cao hứng cực độ, tiếp hỏi:

- Hiện tại người ở đâu? Thiếu lệnh chủ có thể cho biết chăng?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Lão tiền bối có thức ngộ là đã hỏi quá nhiều chăng?

Trần Hạo giật mình:

- Thiếu lệnh chủ nghỉ ngơi lão phu sao? Chẳng lẽ lão phu dụng ý gì đến cả người cốt nhục đồng bào?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Chỉ sợ lệnh huynh không nhìn nhận lão tiền bối là cốt nhục đồng bào đó thôi!

Trần Hạo kinh hãi:

- Tại sao?

Triệu Sĩ Nguyên không đáp, gằn giọng hỏi lại:

- Lão tiền bối có phải là đệ tử phái Vô Vi chăng?

Biết cái ý của Triệu Sĩ Nguyên qua câu hỏi, Trần Hạo nhướng cao đôi mày, cũng không đáp lại, hỏi ngược:

- Có phải Thiếu lệnh chủ chỉ trách hành vi phản nghịch của lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Tại hạ khó nói quá!

Trầm Hạo thở dài:

- Hiện tại chương môn bốn phái vẫn theo di huấn tổ sư, phản hồi Trung Nguyên, đổi tên Vô Vi thành Vô Cực. Dù lão phu có theo toàn thể môn phái về đây, thì hành vi đó chưa có thể cho rằng phản nghịch.

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Vì chương môn hiện tại của lão tiên bối thọ mạng nơi ai mà chấp hành sự vụ trong môn phái?

Trầm Hạo đáp:

- Dĩ nhiên là phải tiếp thọ mạng lệnh của chương môn đời trước.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Vị chương môn đời trước là ai?

Trầm Hạo mỉm cười:

- Không lẽ thiếu lệnh chủ không biết?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Lão tiên bối muốn nói đến Vô Vi Tiên Tử?

Chàng nghĩ các lão già này tưởng chàng không rõ âm mưu của bọn phản nghịch, nên ăn nói không ngượng mồm. Rõ ràng là họ bức người ta vào địa phủ rồi lại bảo là người ta nhượng vị cho.

Trầm Hạo gật đầu:

- Chính nàng chứ còn ai nữa.

Triệu Sĩ Nguyên vờ chẳng biết chi hết, thốt:

- Tại hạ muốn lão tiên bối giải thích minh bạch hơn.

Trầm Hạo chẳng chút đắn đo:

- Chương môn đời trước là Vô Vi Tiên Tử nhận thấy trong năm trăm năm qua không một ai khám phá ra được những điều bí mật trong lòng địa huyết, tự cho là một sỉ nhục, sinh khí hùng, tự nguyện đích thân làm cuộc dò thám, trước khi vào địa huyết, nàng có chọn người thay thế, tạm quyền chức vị chương môn thừa kế điều động toàn môn phái, trở lại Trung Nguyên, giành một thế đứng trong võ lâm. Như vậy là vị chương môn đương thời có đủ tư cách lãnh đạo toàn phái, lão phu là một đệ tử, tuân lệnh hành sự, lại không hợp lý sao?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Lúc vị chương môn hiện giờ thọ mạng nơi vị chương môn tiền nhiệm, lão tiên bối có chứng kiến không?

Trầm Hạo đáp:

- Lúc đó lão phu đang thi hành một công tác ở bên ngoài, nên không hân hạnh được tham dự đại lễ chuyển tiếp.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Đúng vậy chứ còn sao nữa?

Trầm Hạo lấy làm lạ về thái độ của chàng, thoáng giật mình, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ không tin lời lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Đúng hơn là tại hạ không tin lời của chương môn quý phái.

Trầm Hạo trừng mắt nhìn sững Triệu Sĩ Nguyên.

Lâu lắm lão mới thốt:

- Chưởng môn nhân hiện tại của bốn phái vốn là vị Chấp pháp trưởng lão ngày trước, họ Châu tên thiên Nhậm, nghe nói Thiếu lệnh chủ từng hội kiến với người.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Quả có như vậy.

Câu nói của chàng nghe ra thì rất giản đơn, song Trầm Hạo lại nghĩ nó có một ngụ ý sâu xa, nên cau mày tiếp:

- Chừng như thiếu lệnh chủ có một ý tứ gì, lão phu không được hiểu!

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Lão tiền bối muốn hiểu?

Trầm Hạo thở dài:

- Bạn đồng môn của lão phu là Quân Sơn Dật Tẩu Ngô Độc Hạc và Thiên Du Tử Huỳnh Ngươn Long vốn là những bằng hữu tâm đầu ý hợp, cả hai có ủy thác lão phu vào Trung Nguyên, lần này hẳn phải tìm Thiếu lệnh chủ, bởi bốn phái cần được Thiếu lệnh chủ trợ giúp trong nhiều trường hợp lắm. Mong thiếu lệnh chủ dành cho lão phu một đối xử thành thật.

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Thang Kỳ là chỗ quen biết nên có cơ hội lừa ta, chớ người là kẻ xa lạ, ta tin người làm sao được mà mong dùng một sách lược như Thang Kỳ.

Chàng cười lạnh đáp:

- Giang hồ là chốn đầy dẫy hiểm trá, lòng người sâu hiểm khôn lường, lão tiền bối muốn cho tại hạ tin tưởng, tại hạ bằng vào đâu mà dám tin tưởng lời nói của lão tiền bối.

Trầm Hạo lấy trong mình ra một cái điều bằng ngọc xanh, trao cho Triệu Sĩ Nguyên xem, đoạn hỏi:

- Vật này đủ gây niềm tin cho Thiếu lệnh chủ chăng?

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra ngay là vật thường dùng của Quân Sơn Dật Tẩu Ngô Độc Hạc.

Thấy vật nhớ người, Triệu Sĩ Nguyên xúc động vô cùng, nếu không cần dè dặt, chàng đã để lệ rơi rồi.

Chàng thốt:

- Đành rằng vật đó là của Ngô lão tiền bối, song ít nhất tiền bối phải đáp mấy câu hỏi của tại hạ, sau đó tại hạ mới có thể bày giải tâm tường.

Trầm Hạo nhận thấy dù còn quá nhỏ tuổi, mà Triệu Sĩ Nguyên có thái độ thận trọng, chẳng khác bậc lão thành, lão ta khâm phục lắm.

Lão gật đầu:

- Vật rất có thể giả, mà cũng có thể do sự cưỡng bức mới về tay, chứ chưa hẳn là chủ nhân tình nguyện trao cho, nên thiếu lệnh chủ dè dặt cũng hợp lý.

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt, buột miệng thốt:

- Kẻ bị rấn cấn, thấy đoạn dây ngổ là rấn, phải giật mình, mong tiền bối thông cảm.

Rồi chàng tiếp hỏi:

- Có phải là Phiên Vân Tẩu Thang Kỳ đã gia nhập quý phái?

Trầm Hạo đáp:

- Cho rằng lão ta gia nhập thì không đáng lắm. Bất quá tánh chất của trường hợp là thế, không hơn không kém.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Các vị đã chiếm dụng Câu Lậu Thiên Phủ?

Trầm Hạo gật đầu:

- Thiếu lệnh chủ đoán không sai.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Hiện tại, thái độ của quý phái đối với tại hạ như thế nào?

Trầm Hạo đáp:

- Trước hết phải lập oai. Bất Thiếu lệnh chủ, xử tội đúng theo môn quy.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Tiếng là bảo vệ môn quy, việc là giết người diệt khẩu.

Trầm Hạo giật mình:

- Lời nói đó có nghĩa như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Chỉ vì tại hạ biết quá nhiều bí mật của chương môn nhân quý phái hiện tại.

Trầm Hạo hỏi:

- Lão phu đã tiết lộ nhiều điều với Thiếu lệnh chủ, chẳng lẽ thiếu lệnh chủ còn nghi ngờ lão phu?

Lão ta dùng lời nói khéo, buộc Triệu Sĩ Nguyên phải nói rõ chân tình.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tại hạ đâu còn dám nghi ngờ tiền bối nữa!

Đoạn chàng tiếp luôn:

- Bây giờ tại hạ có thể nói cho lão tiền bối biết một điều cơ mật. Điều cơ mật này có cái tầm quan trọng rất lớn, ảnh hưởng đến sanh mạng con người. Nghe tôi, lão tiền bối phải suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.

Trầm Hạo khẳng khái:

- Sống chết do số, lão phu há sợ sao?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Chương môn nhân hiện tại của quý phái đã thực hiện âm mưu, cưỡng bách Vô Vi Tiên Tử vào địa huyết để chiếm đoạt ngôi vị độc tôn.

Trầm Hạo run bắn người lên:

- Thật vậy?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp luôn:

- Vô Vi Tiên Tử là người đồng cảnh với tại hạ trong địa huyết và cũng đồng thoát hiểm, tại hạ nói ngoa làm gì?

Trầm Hạo thù người, lặng chết tại chỗ một lúc lâu, rồi lão lẩm nhẩm:

- Có việc như vậy à? Có thể như vậy được sao?

Lão dậm chân thốt:

- Xin thiếu lệnh chủ cho biết, hiện tại, chương môn nhân tiềm nham của bốn phái ở đâu?

Lão phu quyết đến tận nơi gặp người.

Triệu Sĩ Nguyên đã hiểu, phần đông người trong phái Vô Vi là bậc chánh nhân quân tử, mà phái Vô Vi cũng là một chánh phái nên thấy thái độ của Trầm Hạo có vẻ thành thật, hẳn lão ta vì vô tình mà theo bọn phản nghịch thôi, chàng thương hại không nỡ dấu diếm, chỉ tiếp:

- Vô Vi Tiên Tử và mười mấy vị trưởng lão còn sống sót trong địa phủ, hiện trở lại Cao Lương Côn Sơn.

Trầm Hạo kêu lên:

- Không xong! Lão phu phải cáo từ thiếu lệnh chủ lập tức.

Lão nhún chân, lao vút mình đi liền.

Triệu Sĩ Nguyên phi thân chặn lại:

- Lão tiên bối định đi đâu?

Trầm Hạo hấp tấp đáp:

- Đi... gặp họ gấp, ngăn họ đừng trở lại Cao Lương Côn Sơn.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chương môn nhân tiền nhiệm của quý phái ngày nay tài nghệ cao hơn xưa gấp bội, huống chi lại có được mười hai vị trưởng lão phù trì, lão tiên bối cứ yên trí đi, chẳng ai có thể làm gì nổi họ đâu.

Trầm Hạo vẫn lo sợ như thường:

- Đương đầu đối mặt, họ không sợ ai, song nếu kẻ kia nấp trong bóng tối, hại ngầm, há họ còn biết đâu mà đề phòng?

Triệu Sĩ Nguyên biến sắc:

- Bọn phản nghịch đã bày trí như thế nào?

Trầm Hạo tiết lộ:

- Chôn hỏa dược quanh căn cứ, cứ tùy thời, tùy khắc, cho nổ. Chưa chắc gì Cao Lương Côn Sơn còn nguyên vẹn, đừng nói là người.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp giục:

- Thế tiên bối đi nhanh đi?

Trầm Hạo không kịp quay mình chạy đi.

Đến chân tường bao bọc khuông viên khách sạn, lão vừa dợm nhảy lên, từ bên ngoài một bóng người bay vào trong, đáp xuống trúng vào mình lão.

Bị chạm bất ngờ, Trầm Hạo ngã xuống, nhào lộn mấy vòng mới đứng lên được, không cách xa Triệu Sĩ Nguyên lắm.

Tiếp theo đó còn nhiều bóng người khác, cứ liên tục mà bay vào.

Có tất cả là mười lăm người, họ vào trong rồi không nói năng gì cả, tạo thành một vòng vây, bao quanh Trầm Hạo và Triệu Sĩ Nguyên.

Trầm Hạo đã nhận ra những người đó là ai rồi. Lão dùng pháp truyền âm nhập mật, liên lạc với Triệu Sĩ Nguyên:

- Thiếu lệnh chủ! Họ là những cao thủ trong bốn phái đó. Tìm mọi cách đột phá vòng vây nhé!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tại hạ không thể bỏ lão tiên bối ở lại đây một mình.

Trầm Hạo tiếp:

- Chỉ cần họ không nghe được câu chuyện của chúng ta vừa rồi thì thôi, lão phu...

Một tràng cười sang sảng vang lên, từ bên ngoài vọng vào, kế tiếp là một tiếng ầm chấn dội, người nào đó dùng chưởng lực phá vỡ một mảng tường.

Người đó lại dùng chưởng lực phá tiếp mảng tường cho thành một khung cửa vuông.

Người phá tường thành vuông cửa là một trong số người vừa vào.

Phá tường là lối xuất nhập, người đó hướng mặt ra ngoài, vòng tay cung kính thốt:

- Cung thỉnh chưởng môn di giá vào trong.

Một bóng người bước qua lỗ hổng.

Theo sau có tám lão nhân.

Trầm Hạo bước tới trước mặt người đi đầu, nghiêng mình làm lễ:

- Đệ tử Trầm Hạo tham kiến chưởng môn.

Người đó hừ một tiếng:

- Bước qua một bên.

Đoạn lão bước thẳng đến gần Triệu Sĩ Nguyên.

Nhận ra chính là Chấp pháp trưởng lão của phái Vô Vi ngày trước, Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Con người ta có nơi nào lại không thể gặp nhau? Thì ra quả đất vẫn tròn.

Chàng đã ngằm vận công chuẩn bị.

Ngờ đâu chưởng môn cười lớn, giọng cười cởi mở, chẳng có vẻ gì là thù nghịch cả.

Cười mấy tiếng, chưởng môn thốt:

- Lão đệ! Thế là lão đệ thoát hiểm. Bốn tòa tuân theo di mạng của vị chưởng môn đời trước, vẫn xem Thiếu lệnh chủ là vị hộ pháp danh dự trong bốn phái nên đến đây nghinh tiếp thiếu lệnh chủ về phân cung.

Lão hướng sang các vị lão nhân rồi nghiêm giọng bảo:

- Mở lối!

Bốn bóng người nhích động, mở vòng vây thành một lối đi.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười vang, đảo mắt nhìn quanh một lượt đoạn phi thân lướt đi.

50. Những Nỗi Lo Âu

Vừa vận công chuẩn bị, vừa bật cười lớn, Triệu Sĩ Nguyên phải phân tâm, và trên đời này chỉ có chàng mới đáp dụng nổi cái thuật phân tâm đó một cách hữu hiệu.

Ngoài ra chàng còn dùng phép truyền âm nhập mật bảo Trầm Hạo:

- Suy qua tình hình, tại hạ thấy chưởng môn sẽ không làm gì bất lợi cho lão tiền bối trong thời gian ngắn. Tại hạ tạm thời phải vờ theo lão, để chu toàn một thời hạn, cho tiền bối thực hiện cái dự định vừa rồi. Lão tiền bối thượng lộ ngay đi cho, kéo muộn. Gặp Vô Vi Tiên Tử rồi, tiền bối hãy trao lời hộ lại với tại hạ có lời thăm hỏi.

Trầm Hạo cũng dùng pháp truyền âm nhập mật, đáp:

- Đành như thế, song Thiếu lệnh chủ hãy suy nghĩ trước khi hành động.

Triệu Sĩ Nguyên trấn an lão:

- Tiền bối khỏi phải lo ngại cho tại hạ. Nên thận trọng mình là hơn. Nhiệm vụ của tiền bối quan hệ lắm đó.

Trầm Hạo còn tiếp:

- Thiếu lệnh chủ...

Triệu Sĩ Nguyên bật cười lớn hướng về Châu Thiên Nhậm, cao giọng thốt, để chấm dứt cuộc đối thoại với Trầm Hạo:

- Cung kính như tòng mạng. Tại hạ sẵn sàng.

Chàng ngang nhiên bước đi.

Châu chưởng môn bật cười ha hả:

- Cách mặt hơn năm dài, bây giờ gặp lại, bỗng tòa nhận ra thiếu lệnh chủ có phong độ hơn xưa!

Lão bước theo, sóng vai cùng đi.

Những người kia nối đuôi đoạn hậu.

Còn lại một mình, Trầm Hạo thở dài, tự thốt:

- Trẻ tuổi không ai tránh khỏi hành động ít nhiều theo huyết tính.

Lão chưa đi vội, bởi lão còn lo ngại cho Triệu Sĩ Nguyên, chàng buông lung dũng khí, khinh thường nguy hiểm, theo Châu Thiên Nhậm về Câu Lậu Sơn có khác nào dẫn thân vào hang rắn độc, bảo sao lão chẳng lo ngại cho chàng.

Lão trầm tư tại chỗ, không biết phải đi liền, đón chặn bọn Vô Vi Tiên Tử, hay ở lại tìm cách cứu nạn Triệu Sĩ Nguyên, nếu thật sự chàng sa vào cạm bẫy của vị tân chưởng môn phái Vô Vi.

Bởi miên man suy nghĩ, lão không hay biết gì về hai bóng người từ bên ngoài vượt tường vào trong, nấp vào chỗ kín đáo, phía sau lưng lão.

Lâu lắm lão dậm chân quyết định:

- Triệu thiếu lệnh chủ dám nhận lời về đó hẳn có điều sở cậ, ta chẳng cần phải thắc mắc làm gì, ta cứ lo việc của ta cho tròn, lương tâm ta không cần rứt là đủ!

Lão nhún chân, nhảy vọt lên cao, định lao vút mình qua đầu tường.

Bất thành linh lão phát hiện ra điều lạ, biến đổi ngay tư thế hụp nửa phần người bên trên, theo thể quái xà phiến thân, tạt ngang qua bên, xa hơn trượng, rồi đáp xuống quay nhanh mình lại, hét:

- Ai?

Chính lúc lão nhún chân, thần trí đã ổn định rồi, lão nghe hơi thở ở phía sau, biết ngay là có người ẩn nấp, theo dõi cử động của lão.

Và khi lão nhảy vọt lên cao, người ẩn nấp cũng xuất hiện tung mình theo, đồng thời vung tay đánh ra một chưởng.

Do phát hiện kịp thời lão tránh được chiêu chưởng bất ngờ đó.

Quát hỏi xong, Trầm Hạo quát mắt nhìn, nhận ra hai người đó, lão bật cười lạnh, hỏi:

- Tưởng ai! Không ngờ lại là hai sư đệ! Nhị vị không nhận được ngu huynh sao?

Hai người đó có niên kỷ suýt soát với Trầm Hạo, vận áo rộng có khí độ bất phàm.

Một người tên là Vương Độ, người kia tên là Trương Phàn, cả hai là đồng môn của Trầm Hạo.

Đáng lẽ ra họ phải được liệt vào hàng trưởng lão, song một phần họ chưa đủ số tuổi, phần khác hàng trưởng lão đã đủ số người.

Họ chỉ còn chờ một vài năm nữa, nếu có khuyết vị trưởng lão nào, là họ sẽ được chọn thay thế.

Cái quyền ưu tiên đã nằm trong tay họ, do đó họ càng bồn chồn, nếu hàng trưởng lão có người chết, họ hẳn mừng hơn là thương tiếc đồng đạo.

Bị phát hiện rồi, cả hai đổi thái độ cung kính, nghiêng mình chào, rồi thốt:

- Hai tiểu đệ vâng lệnh chưởng môn, thỉnh sư huynh về cung gấp, có việc cần.

Trầm Hạo hỏi:

- Chưởng môn trao lệnh gì?

Trương Phàn đáp:

- Thái Cực lệnh!

Phái Vô Cực có lập ra bốn loại tín phù, Thái Cực, Thái Huyền, Hắc lệnh và Bạch lệnh.

Thái Cực lệnh và Thái Huyền lệnh dùng đối nội, triệu tập bốn môn đệ tử, người cầm lệnh đó có quyền sanh sát y như chưởng môn.

Còn Hắc Lệnh và Bạch Lệnh dùng đối ngoại nhân, Hắc lệnh chuyên đối với địch, còn Bạch lệnh thì dành đối với bằng hữu.

Trầm Hạo giật mình hỏi:

- Ngu huynh phạm tội chi, đến đối chưởng môn phải dùng Thái Cực lệnh?

Vương Độ đáp:

- Hai tiểu đệ chỉ biết vâng lệnh hành sự, ngoài ra không dám nói gì cả. Hắc sư huynh cũng hiểu gia pháp như thế nào rồi chứ, còn hỏi làm chi một câu khó đáp.

Trầm Hạo có ý khuyết phục hai người sư đệ, để tránh động thủ thành ra tổn thương hòa khí.

Lão bật cười ha hả, hỏi tiếp:

- Hai sư đệ cố tình dấu ngu huynh à?

Vương Độ nhìn sang Trương Phàn.

Trương Phàn lắc đầu, thốt:

- Hai tiểu đệ không dám biết gì hơn ngoài phận sự, mong sư huynh đừng làm liên lụy đến nhau!

Trầm Hạo trầm nghĩ:

- Nếu ta đoán không lầm qua thái độ của bọn này, thì câu chuyện giữa ta và Triệu Sĩ Nguyên đã có người nấp bên ngoài tường nghe lọt! Thôi thì việc của ta, ta cứ lo, làm liên lụy đến họ mà chi? Dù sao thì họ cũng là bạn đồng môn, hơn nữa họ chưa đối quái với ta lần nào? Ta cần phải đi gấp, dù cố gắng thuyết phục họ vì tất họ sẽ nghe ta!

Lão bật cười sang sảng, cao giọng gọi:

- Nhị sư đệ thứ cho ngu huynh vậy! Bất quá ngu huynh phải đắc tội với hai sư đệ một lần.

Bất thành linh lão hét lớn:

- Ta xuất thủ đây!

Chân tả đưa lên, lão phóng một ngọn cước vào hông Vương Độ, đồng thời lão nghiêng mình vươn tay hữu chụp vào ngực Trương Phàn.

Tuy không đề phòng, Vương Độ và Trương Phàn vốn chẳng phải tay vừa, bị kích thành linh, cả hai không hề hoang mang, cùng nhảy nhanh bước bước về phía hậu, nhượng cho thế công của Trầm Hạo bay qua.

Đồng thời họ dùng pháp truyền âm nhập mật, bảo Trầm Hạo:

- Sư huynh xuất phát gấp Vô Vi chỉ đi? Chê ngự bọn tiểu đệ rồi cấp tốc ra đi, chậm một giây là thêm một phần nguy hiểm cho tính mạng đó! Bọn tiểu đệ không thể bại với những quyền cước thông thường của sư huynh được, bởi bốn phái sẽ nghi ngờ là bọn tiểu đệ thông đồng và dung túng sư huynh. Cái tội chẳng nhỏ đâu!

Trầm Hạo hết sức mừng rỡ, đáp nhanh:

- Đa tạ nhị vị sư đệ!

Lập tức lão thay đổi thủ pháp, đưa tay điểm vào khoảng không.

Vương Độ và Trương Phàn ngã nhào.

Thái độ của Vương Độ và Trương Phàn chứng tỏ từ sau ngày đoạt vị, Châu Thiên Nhậm không thu phục được lòng mọi người, hành vi của lão gây bất mãn dần dần trong số người theo lão đến đây, do đó lão không được sự ủng hộ của toàn thể.

Châu chưởng môn bố trí rất cẩn mật, nhờ thế lão duy trì được cái danh diện bên ngoài, nhưng nội tình thì rất lúng cứng, hầu như phân tán.

Tuy nhiên chưa có ai ra mặt hay ngầm ngầm phản nghịch, từ ngày vào Trung Nguyên, đầu tiên mới có trường hợp của Trần Hạo.

Trần Hạo nén cơn đau lòng, xuất thủ đánh trọng thương hai vị sư đệ.

Hai vị sư đệ ngã rồi, lão thở dài, lẩm nhẩm:

- Ngu huynh đi đây! Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau này.

Lão chưa kịp nhún chân nhảy vọt đi, một loạt tiếng soạt soạt vang lên, bốn bóng người từ xa lao vút đến.

Bốn người đó dùng bố đen bao kín mặt, hiển nhiên họ là những người quen biết với Trần Hạo, vì không muốn lão nhận ra, nên họ phải dấu mặt.

Họ vừa đến nơi chẳng nói tiếng nào, cấp tốc phân ra, bao vây Trần Hạo.

Một trong bốn người nhanh tay điểm xuống đầu vai lão.

Một người khác lại vung chưởng đánh vào một huyệt đạo nơi ngực lão.

Người thứ ba quét một vòng kiếm trên đầu lão.

Còn người thứ tư vung quyền đao chém ngang hông.

Bị bốn người công một lúc từ bên phía đánh ập vào, lại ngăn chặn luôn cả trên dưới, Trần Hạo không dám khinh thường.

Tuy nhiên lão chưa nghĩ đến tài nghệ của đối phương, lão chỉ suy luận về lai lịch của bốn người đó.

Họ bao mặt, tức nhiên họ là người quen, không muốn lão nhận ra. Vũ công của họ lại là đồng môn học với lão!

Như vậy họ là bạn đồng môn rồi! Họ không muốn bị nhận diện thì lão có phân bầy cũng vô ích thôi.

Lão vừa suy nghĩ vừa chống đỡ.

Phàm là bạn đồng môn, thì tài nghệ suýt soát nhau, một người đấu với một người, sự hơn kém không rõ rệt lắm, trừ trường hợp một trong hai có sức lực mạnh hơn, hoặc được tôn sư ưu ái truyền riêng một vài tuyệt chiêu.

Cho nên trong một cuộc chiến mà số người song phương quá chênh lệch giữa những bạn đồng môn, phần bại vẫn nghiêng về thiếu số.

Trần Hạo chỉ có thủ chứ không công, lại thủ rất chặt vật.

Cuộc chiến kéo dài một lúc, Trần Hạo kém thế rõ rệt, và nắm chắc cái bại trong tay.

Từ đầu cuộc chiến lão luôn luôn dùng tay không chống trả, bây giờ đã đến lúc quyết liệt lắm rồi, bắt buộc lão phải dùng đến vật tùy thân, mà lão không hề sử dụng suốt mấy mươi năm sau này.

Vũ khí của lão là chiếc điều bằng đồng, dài ba thước sáu tấc, thực vào được, kéo ra được.

Lão cất trong mình dùng mà hút thuốc hơn là làm vật tự vệ.

Bây giờ lão lấy ra, vút mạnh chiếc điều gồm nhiều mắc, tuông dài ra.

Lão quay nhanh mình, quát sang người cầm kiếm, đồng thời quát:

- Buông ngay!

Chiếc điều chạm mạnh vào thanh kiếm, người đó nghe nhói hổ khẩu, ngón tay lỏng liền.

Thanh kiếm vuột tay, bay đi.

Người đó lập tức nhún chân nhảy theo định chụp lại.

Trầm Hạo không chậm trễ, quét luôn chiếc điều ngang qua, nơi khoảng trống của đối phương.

Nhưng một trong ba người kia đã kịp thời tung chưởng đánh vào bên Trầm Hạo.

Bổn ý của Trầm Hạo là không muốn để thương tích cho ai cả. Bất quá lão chỉ đánh rớt thanh kiếm của người đó cho khí thế địch giảm đi phần nào, rồi sau đó lão tìm cách phá vòng vây thoát đi.

Song bị tấn công bất ngờ, bắt buộc lão phải bỏ dở ý đó đi, quay mình nghênh đón chiêu chưởng đó.

Ngờ đâu, trong khi lão hóa giải chiêu chưởng của người thứ hai, thì người thứ ba phát xuất một chỉ lực Vô Vi.

Chỉ lực chạm trúng huyết Tiểu Yêu của Trầm Hạo.

Lão hự một tiếng, chao chao người rồi ngã xuống.

Người thứ ba phát xuất Vô Vi chỉ lực đó bước tới điểm luôn mấy huyết nữa, đoạn nắm áo Trầm Hạo giở hồng lên, đồng thời quát:

- Đi!

Lão phi thân vút đi trước.

Ba người kia cấp tốc theo sau. Họ không quên giải khai huyết đạo cho Vương Độ và Trương Phàn. Cả hai cùng theo, vượt qua tường rồi khỏi khách sạn.

Triệu Sĩ Nguyên cùng Châu Thiên Nhiệm, chưởng môn nhân phái Vô Cực, ly khai Lục Trại đến một bờ sông.

Nơi đó có sẵn thuộc hạ chờ đợi, họ xuống thuyền xuôi về hạ du.

Thuyền xuôi giòng được một quãng sông. Châu chưởng môn ra lệnh cặp bờ rồi mời tại sao lên bộ.

Họ lại theo con đường nhỏ hẹp, đi một lúc nữa đến một gò cao.

Đỉnh gò bằng phẳng, diện tích rộng lớn, ba phía dựa núi, một phía hướng ra sông.

Ba phía vách núi, vách đá đứng thẳng, cao vút tận mây, từ dưới ngẩng mặt nhìn lên tận đầu vách núi, ai ai cũng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên.

Phía sông cũng rộng lớn bao la, về đêm nhìn không thấy bờ đối diện.

Châu chưởng môn thở phào, cười nhẹ, thốt:

- Mình đến nơi rồi.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn quanh, chẳng thấy nhà cửa nào trong tầm mắt.

Như vậy sao lại có thể gọi là phân cung.

Chàng bật cười lớn:

- Ba phía có núi, một phía có sông đúng là một địa điểm giết người lý tưởng. Giết xong, chẳng sợ còn một dấu vết gì lưu lại! Đúng là một nơi lý tưởng.

Châu chưởng môn cũng cười, giọng cười của lão âm trầm vô cùng.

Lão thốt:

- Thiếu lệnh chủ thông minh xuất chúng. Lão phu bội phục thật đó! Thiếu lệnh chủ thử đoán xem, lão phu mời thiếu lệnh chủ đến đây là có dụng ý gì?

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Vô luận các hạ bức hiếp tại hạ như thế nào, tại hạ nhất định không hề tiết lộ sự tình gì liên quan đến Âu Dương chương môn nhân.

Châu chương môn bật cười ha hả:

- Điều đó thì bốn tòa khởi cần phải lo ngại, đến thiếu lệnh chủ, bốn tòa đã hiểu nhiều hơn những gì muốn hiểu.

Đoạn lão nói luôn về hành động hiện tại của bọn Âu Dương Ngọc Kỳ.

Đồng thời lão cũng kể tên luôn mười hai vị trưởng lão còn sống sót.

Lão thuật việc như chính lão trông thấy tận mắt.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Các hạ đã biết rồi, còn đưa tại hạ đến đây làm gì?

Bổng Châu chương môn trầm gương mặt:

- Cùng thiếu hiệp đối thù ra thân, thương lượng đại kế thống trị võ lâm, dựng nên nghiệp bá, chẳng hay thiếu hiệp có ưng thuận hiệp tác với bốn tòa?

Triệu Sĩ Nguyên lại nhìn quanh một lượt:

- Giả như tại hạ không đáp ứng?

Châu chương môn cười nhẹ:

- Sự thành tựu của thiếu lệnh chủ trong tương lai sẽ vô cùng, và thiếu lệnh chủ là một mối hậu hoạn quan trọng của bốn tòa. Phạm thức thời vụ là ai ai cũng dứt trừ hậu hoạn, thì đương nhiên là bốn tòa phải có thủ đoạn! Hẳn thiếu lệnh chủ thừa hiểu rồi.

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Với một thế trận như vậy mà cách hạ hy vọng tại hạ phải cúi đầu, nghe lệnh thì quả thật các hạ chưa tính cơn mê.

Châu chương môn điềm nhiên:

- Bốn tòa biết rõ công lực của thiếu lệnh chủ tịnh tiến phi thường, cho nên mới chọn nơi này làm địa điểm thương lượng! Nơi này có thể xem như là tuyệt địa đó thiếu lệnh chủ.

Lão vụt bật cười vang.

Cười một lúc, lão đổi giọng:

- Mà thôi bỏ qua chi tiết đó đi! Bây giờ bốn tòa nói rõ tâm ý cho thiếu lệnh chủ được biết, rồi tùy thiếu lệnh chủ quyết định.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, không đáp ứng mà cũng không khước từ.

Chàng nghĩ, dù sao thì cũng nên nghe cho biết cái chủ trương mà phái Vô Cực, nếu biết được thì càng hữu ích cho chàng sau này.

Châu chương môn tiếp:

- Hiện tại, đại thế trên giang hồ chẳng khác nào là một cuộc tam phân, mà phần chủ động thuộc về bốn phái, Vô Tình Môn và Long Phụng môn của thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Các hạ quá khen, khép tại hạ vào đại cuộc! Sá gì một thế, tại hạ đơn thân độc lực chứ!

Các hạ đưa tại hạ lên cao quá!

Châu chương môn tiếp:

- Thiếu lệnh chủ quá khiếm tốn đó thôi, chứ lệnh tôn đã tạo cho thiếu lệnh chủ một cơ sở vững chắc lắm rồi và thanh thế cảm như trọng đại nhất trong thiên hạ. Chỉ cần thiếu lệnh chủ vẫy tay là nghiệp bá thành tựu ngay! Điều đó bốn tòa và Vô Tình lệnh chủ rất hiểu.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Các hạ quá khen!

Châu chương môn cau mày:

- Nếu làm một cuộc so sánh giữa bốn phái và Vô Tình môn thì thiếu lệnh chủ thấy như thế nào? Ai có ưu thế hơn ai?

Triệu Sĩ Nguyên lại lắc đầu:

- Tại hạ chưa nghĩ đến việc đó, nên chẳng biết phải nói sao!

Châu chương môn trầm giọng:

- Giả như bốn tòa liên hiệp với Vô Tình lệnh chủ, thì thiếu lệnh chủ có nhận thấy cái hậu quả ra sao chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Còn đặt giả thuyết làm chi nữa! Thế chẳng phải là các hạ đã liên minh hiệp tác với Vô Tình lệnh chủ rồi đó sao?

Châu chương môn kinh ngạc:

- Thiếu lệnh chủ quả thật có kiến thức rộng! Biết đến cả sự việc của bốn tòa trong quá khứ!

Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên:

- Cho rằng quá khứ, là cái giai đoạn thời gian, chứ hiện tại thì tình thế chẳng thay đổi bao nhiêu, giữa quý phái và Vô Tình môn!

Châu chương môn bật cười ha hả:

- Lời nói đó sai rồi! Hiện tại bốn tòa muốn hiệp tác với thiếu lệnh chủ mà thôi, để đối phó với Vô Tình lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Rồi sau đó?

Châu chương môn mỉm cười:

- Trung Nguyên có hai miền Nam Bắc, lấy đại giang làm giới hạn, chúng ta chia nhau!

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Chủ ý đó rất hay, song tại hạ cảm thấy khó tin là các hạ có thực tâm thành ý như vậy!

Châu chương môn hỏi:

- Giả như bốn tòa phóng thích Ngô Độc Hạc và Huỳnh Ngươn Long, trao đại quyền tả hữu hộ pháp trong bốn phái, Thiếu lệnh chủ có thể tin tưởng họ chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên hỏi lại:

- Rồi tại hạ sẽ đối đáp với Vô Vi Tiên Tử làm sao cho ổn?

Châu chương môn lạnh lùng:

- Nàng sẽ chẳng bao giờ tìm được một thạch thất thứ hai để ẩn trốn nữa đâu.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Chỉ sợ vị lẽ!

Châu chương môn thâm hiểm:

- Vì tốt cho nàng, chứ không cho bốn tòa. Bởi cái mưu của Trầm Hạo đã thất bại rồi.

- Các vị đã làm gì Trầm lão tiên bối?

Châu chương môn đáp:

- Từ ngày tiếp nhận quyền lãnh đạo môn phái, bốn tòa hằng lấy lượng khoan dung để xử các đệ tử. Thiếu lệnh chủ không phải quan tâm đến lão ấy. Điều cần là Thiếu lệnh chủ chấp nhận hiệp tác với bốn tòa, còn thì tất cả đều là phụ thuộc, không đáng đặt thành vấn đề.

Triệu Sĩ Nguyên làm một cuộc dẫn đo chớp nhoáng, bỗng bật cười vang, thốt:

- Bốn lệnh chủ nghĩ là nên đối lập chứ không thể cùng thương lượng phân chia da hổ khi con hổ còn ở rừng. Xin các hạ đừng nuôi hy vọng đó!

Châu chương môn biến sắc:

- Thiếu lệnh chủ muốn cự tuyệt một điều tiện lợi?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Giữ mình được trong sạch là theo đúng cái đạo làm người đó, các hạ!

Châu chương môn bật cười hắc hắc:

- Bốn tòa cho thiếu lệnh chủ thấy một việc! Mong rằng sau khi đối diện với sự thực rồi, Thiếu lệnh chủ thay đổi quyết định.

Lão không chờ nghe Triệu Sĩ Nguyên nói gì, buông dứt câu, lão hét vọng một tiếng dài quái dị.

Nơi lưng chừng một vách núi, một ngọn đèn vụt sáng lên.

Trong vũng sáng, một người hiện ra.

Người đó là Triệu Sĩ Nguyên! Dĩ nhiên phải là một Triệu Sĩ Nguyên giả!

Triệu Sĩ Nguyên nổi giận:

- Người đó là ai?

Châu chương môn cười lạnh:

- Là chưa! Thiếu lệnh chủ không nhận ra mình sao?

Triệu Sĩ Nguyên phẫn hận cực độ, múa chân nhảy vọt lên cao lao vút mình về phía có người giả.

Với một cái nhảy, chàng lên cao hơn mười trượng. Châu chương môn sững sờ trước thuật khinh công cao diệu của chàng.

Người trong phái Vô Vi từ mấy trăm năm qua, đóng cửa khổ luyện võ công, trường kỳ nghiên cứu, một đệ nhất cao thủ của họ chỉ nhảy cao chừng bảy tám trượng thôi, và cho rằng trên đời chẳng ai vượt qua nổi mức độ đó!

Bất ngờ họ thấy Triệu Sĩ Nguyên làm được cái việc mà họ cho rằng bất khả năng đó, tự nhiên họ phải hãi hùng.

Triệu Sĩ Nguyên thi triển tuyệt kỹ lên vách núi dễ dàng và nhanh chóng, chẳng khác nào chạy trên đất bằng.

Thoáng mắt chàng đã đến gần ngọn đèn, chỉ còn cách độ ba mươi trượng.

Với một cái nhảy nữa, chàng đã thu hẹp khoảng cách hơn nửa phần.

Phần còn lại chẳng bao xa.

Chàng vừa dậm chân nhảy lần cuối cùng, bỗng ngọn đèn tắt phụt, rồi những tiếng vút vút rạt rạt vang lên, từ bên trên đổ xuống.

Triệu Sĩ Nguyên vung tay phát chưởng phong, tụ phong, quét bay những vật đó ra ngoài thân thể.

Chàng không nhận ra nổi những vật đó là gì.

Vừa quét bay những vật đó, chàng cũng vừa tung mình lên không, vì trở ngại mà dừng chân.

Bỗng một âm vang rất lớn phát lên, rồi một kinh khí hùng mãnh cuốn xuống đầu chàng.

Triệu Sĩ Nguyên hét một tiếng, đưa cả hai tay lên:

- Đỡ!

Một tảng đá lớn đã bị chưởng lực của chàng đánh trúng, vỡ vụn, bay tứ tán.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên cũng đã kiệt sức rồi, không còn tiếp tục lên cửa được.

Hơn thế, chàng lại rơi xuống.

Đang cơn nguy cấp, từ trên một chân mưa dầu sôi rơi xuống ào ào.

Cũng may, vàng cương khí hộ thể còn nguyên vẹn, che chở cho chàng khỏi bị dầu sôi gây thương thể.

Dầu sôi không làm thương tổn đến chàng, song lại làm cho vách đá trơn, chàng không thể bám tay, chỗi chân được đành rơi luôn xuống đất.

Tình trạng của chàng lúc đó bơ phờ thê thảm cực độ.

Chàng sôi giận cực độ, toan định đứng chỗ đứng của Châu chưởng môn đánh ra cùng một lúc hai chưởng.

Đồng thời chàng quát lớn:

- Người có tài, cứ ra so chưởng với bốn lệnh chủ xem nào!

Chưởng phong của chàng bay đi không gặp một kháng lực nào.

Thì ra Châu chưởng môn không còn đứng tại đó!

Chẳng những một mình lão biến mất, mà những người kia cũng biến mất luôn.

Triệu Sĩ Nguyên không sợ, ngẩng mặt hú dài.

Tiếng hú vang lên, gây thành tiếng động rền đều.

Ngọn đèn nơi lưng chừng núi cháy sáng trở lại, trong vùng sáng, Châu chưởng môn hiện ra, trên tay lão nắm tay Triệu Sĩ Nguyên giả, tay kia chỉ xuống phía chàng, mỉm cười.

Triệu Sĩ Nguyên lại giở thuật khinh công quyết lên đó!

51. Dọa Oai Dụ Lợi

Lần này Triệu Sĩ Nguyên không gặp ám khí trở ngại, nhưng chàng tự động trở xuống bên dưới.

Bởi vách núi sau cơn mưa dầu trở thành quá trơn, dù chàng có thuật khinh công cao tuyệt, vẫn không làm sao lên được, khi tay và chân không có chỗ bám vịn lấy đà.

Bên trên lưng chừng núi, Châu chưởng môn cứ cười, giọng cười càng lúc càng to, chốc lão lại vỗ tay lên vai Triệu Sĩ Nguyên giả đắc ý thốt:

- Sĩ Nguyên lão đệ! Đừng quên là hôm nay lão phu ban cho lão đệ một thân phận rất cao đấy nhé! Lão phu hao phí tâm lực rất nhiều.

Triệu Sĩ Nguyên giả cung kính đáp:

- Tiểu sinh có được ngày nay là nhờ tiền bối tận tâm lực thành toàn. Từ giờ, lão tiền bối phân phó điều chi, tiểu sanh sẽ hết sức mình làm tròn, để đáp ơn lại trong muôn một, dù có phải mất mạng cũng vui!

Châu chưởng môn bật cười ha hả:

- Thúc thời mới nên trang tuấn kiệt, lão đệ biết tuân phục như vậy thì có lo gì danh và lợi chẳng gồm hai! Chắc chắn là lão đệ sẽ hưởng vô cùng phúc hạnh.

Lão cười sang sảng, Triệu Sĩ Nguyên giả cũng cười vang.

Bên dưới, Triệu Sĩ Nguyên tức uất cực độ, hét lên như sấm.

Ngoài sự la hét, chàng còn làm gì hơn?

Nhưng sau đó chàng thức ngộ là Châu chưởng môn cố chọc tức chàng, nếu chàng cứ phần nộ mãi là mắc mưu lão.

Chàng bình tĩnh trở lại, đảo mắt nhìn quanh tìm lối thoát thân.

Thoạt đầu, chàng quan sát nơi hướng có lối đưa chàng đến đây.

Nơi đó có một con đường nhỏ hẹp nằm giữa vách núi, đường lại uốn lượn ngoằn ngoèo.

Con đường vẫn còn lộ liễu đó, không hề bị bít lại.

Với võ công hiện tại của chàng, dù Châu chưởng môn có ngấm mai phục thuộc hạ, phóng ám khí, vị tất những ám khí đó ngăn chặn chàng nổi.

Nghĩ như vậy rồi, chàng hú vọng một tiếng dài, lao vút mình về hướng đó.

Chàng thoát đi rất nhanh, ra đến đầu đường vẫn được an nhiên vô sự.

Châu chưởng môn có mai phục thuộc hạ hay không? Hoặc giả bọn thuộc hạ của lão không kịp thời phóng ám khí, vì chàng chạy qua rất nhanh.

Triệu Sĩ Nguyên thở phào, bật cười sang sảng:

- Giang sơn không dời đổi, quả đất vẫn tròn, chúng ta vẫn còn có dịp gặp nhau! Hẹn nhau có ngày hạnh ngộ, lão tiền bối!

Sát đầu đường là vách núi, ra đến nơi đó rồi, muốn đi tới phải rẽ hoặc tả hoặc hữu.

Triệu Sĩ Nguyên chưa kịp chọn lối rẽ, bỗng một tiếng nổ vang lên long trời.

Đá từ lưng chừng vách núi đổ xuống ầm ầm.

Triệu Sĩ Nguyên hét lên:

- Hay cho lão tặc!

Chàng bất buộc phải lùi nhanh vào con đường vừa thoát ra khỏi.

May mà chàng nhanh chân nên tránh khỏi thọ thương.

Đá cứ rơi ào ào, đá trước mặt rơi, đá sau lưng rơi, từ hai đầu trên vách núi đổ xuống.

Trong khoảnh khắc con đường hẹp đó bị bít hẳn, lui không được, tới không xong. Vừa lúc đó Châu chưởng môn từ trên cao bật cười quái dị, thốt vọng xuống:

- Đừng sợ, Thiếu lệnh chủ! Bốn tòa không làm gì nguy hại đến Thiếu lệnh chủ đâu.

Bất quá bốn tòa muốn ngăn chặn Thiếu lệnh chủ ra đi vậy thôi, bởi bốn tòa còn hy vọng thương lượng sự hợp tác với Thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Đừng thủ đoạn, tổ cái oai, định bức tại hạ là một tính toán sai lầm. Các hạ đừng nuôi mộng.

Đồng đá trước mặt không cao, mà cũng không lớn lắm, Triệu Sĩ Nguyên đã ước độ rồi.

Buông dứt câu nói, chàng nhún chân nhảy vọt qua đồng đá.

Phía sau đồng đá là bờ đầm, nước chảy menh mông.

Châu chương môn lại cười vang:

- Đá là Hắc đầm của sông Hồng, một nơi mà thiên hạ cho là tuyệt cốc. Nước đen như mực, cá không sống nổi, lông ngỗng rơi xuống là chìm, đầm rộng độ năm mươi trượng, giả như Thiếu lệnh chủ vượt qua mặt đầm được thì bốn tòa sẽ không dám nói gì hơn. Trái lại còn tiền đưa Thiếu lệnh chủ một đoạn đường, đưa một cách long trọng!

Hồng Thủy Hạ! Hắc đầm!

Triệu Sĩ Nguyên tự hỏi có phải ngày trước nhị ca và nhị thúc Phích Lịch Hỏa Hồng Chấn đến nơi này chăng?

Việc cũ trở về trong tâm tưởng, Triệu Sĩ Nguyên sững sờ nhìn mặt đầm, miên man suy nghĩ.

Thấy chàng thờ người ra đó, Châu chương môn tưởng đầu lão dọa khiếp, chàng đã chùn lòng.

Lão lại cao giọng, dọa già hơn:

- Huống chi, dưới mặt đất gồ, bốn tòa đã cho chôn hơn vạn cân hỏa dược, nếu Thiếu lệnh chủ không đáp ứng lời đề nghị của bốn tòa thì...

Lão hừ một tiếng buông gọn:

- Đừng trách bốn tòa phải làm cái việc chẳng đáng đừng!

Trước hết, Triệu Sĩ Nguyên hét lớn, chặn câu nói của lão, sau đó bật cười ha hả, thốt:

- Cỏ mọc xanh tươi, nền đất không có dấu vết chứng tỏ đã trải qua một công tác đào xới, bằng vào hai điểm đó, Thiếu gia không tin được những gì các hạ vừa nói.

Chương môn họ Châu cười nhẹ đáp:

- Thì ra Thiếu lệnh chủ chưa xuống huyện tuyên, là chưa tin mình chết! Được rồi, bốn tòa sẽ cho Thiếu lệnh chủ thấy là bốn tòa không nói ngoa.

Đoạn lão cao giọng, tiếp:

- Cẩn thận đấy! Cách ngoài ba trượng, trước mặt Thiếu lệnh chủ sẽ có một hỏa pháo nổ lên.

Lão hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vừa dứt, một ánh sáng đỏ lóe lên, ánh sáng đỏ là một hỏa cầu bay xuống, đáp trước mặt Triệu Sĩ Nguyên cách ngoài ba trượng.

Khói bốc cao, đồng thời một tiếng nổ phát lên, chấn động cả một vùng.

Đất cát đá bay tứ tung.

Nơi chỗ hỏa cầu rơi, một hố sâu bày ra, chẳng rõ do hỏa cầu nổ xoáy xuống hay hỏa dược chôn dưới đất lửa bốc lên.

Tổ ý không tin là thách thức đối phương đưa ra một chứng minh, chàng muốn có chứng minh đó để thực hiện một chủ trương.

Hỏa dược dù cho Châu chương môn có chôn khắp gò, chỉ bất quá rải rác mỗi nơi một hỏa pháo.

Chẳng bao giờ người ta chôn nhiều hỏa pháo cùng một chỗ. Dù cho có chôn hai hoặc nhiều hỏa pháp cùng một chỗ, hỏa pháo nổ là phải nổ hết. Nổ rồi là nơi đó chẳng còn nổ nữa, bởi đã hết hỏa pháo rồi.

Và nơi đó trở thành an toàn, dù ở các nơi khác hỏa pháo nổ, cứ nổ, chẳng bao giờ ảnh hưởng đến nơi đó.

Vào chỗ đó mà nấp là an toàn nhất.

Với chủ trương đó, Triệu Sĩ Nguyên mới thách thức Châu chương môn đã làm rồi thì chàng cấp tốc nhảy vào hố sâu.

Đoạn chàng thi triển thuật Di Vi Dương Thỉnh ở tại vị trí mới phát thoại và âm thỉnh vẫn nghe như tại một vị trí cũ.

Chàng cười lớn, thốt:

- Bổng lệnh chủ đã luyện được phép hộ thân thành Kim Cương Bất Hoại, hỏa được của các hạ không tạo nổi một ảnh hưởng gì đối với Bổng lệnh chủ cả. Các hạ uống phí tâm cơ, bày trò vô ích.

Châu chương môn cười ghê rợn:

- Bổng tòa đã dành cho Thiếu lệnh chủ quá nhiều thời gian suy nghĩ, song Thiếu lệnh chủ ngoan cố quá chừng, nếu có cái họa diệt thân xảy đến cho, Thiếu lệnh chủ không thể trách bổng tòa được.

Lão phát ống tay áo ra lệnh:

- Thi hành!

Hồng quang lập tức chớp lên, hơn mười hỏa cầu từ bên trên lao xuống, tiếng nổ phát ra liên tục, lớn có nhỏ có, rền dội cả một khu đồi.

Trong hố, Triệu Sĩ Nguyên vận chuyển thần công tạo thành một lớp khí bao bọc quanh mình, ngăn chặn đá cát bay rào rào tới.

Chàng an tĩnh như thái sơn giữa trận hỏa lôi phục.

Chàng lại buông tiếng thách thức:

- Ha ha! Hỏa được của chương môn có làm gì được tại hạ đâu. Phí công vô ích quá, lão chương môn ơi!

Với cái thuật Di Vi Dương Thỉnh, chàng đưa âm thỉnh từ nơi này sang nơi khác, âm thỉnh đó lại vang dội, lồng lộn quanh ngọn đồi, thành thử Châu chương môn chẳng biết thực sự chàng ở tại chỗ nào.

Châu chương môn vừa kinh dị vừa nghi hoặc, cười khổ mấy tiếng đáp:

- Được rồi, bổng tòa bộ phục cơ trí của Thiếu lệnh chủ! Song, chưa hết đâu! Thiếu lệnh chủ chờ xem!

Kế đó lão ra lệnh:

- Phóng hỏa!

Chẳng rõ bên trên lão mai phục bao nhiêu người, bao nhiêu hỏa hiệu, lệnh truyền vừa dứt lửa cháy đỏ trời, lửa từ lưng chừng núi lăn xuống, lửa bên dưới bốc lên.

Trong lửa cỏ khô, cành khô ào ào đổ xuống.

Có lửa hắt có gió, gió không lối cuốn nên xoáy tròn ốc, lồng lộn trong không gian, tạo thành những sóng lửa, gây tiếng động ầm ầm.

Trong khoảnh khắc, ngọn đồi chìm trong biển lửa.

Triệu Sĩ Nguyên không tưởng là đối phương bố trí vô cùng chu đáo như vậy sự chu đáo của lão ta rất tàn độc, có thể cho rằng lão gian hiểm, thâm trầm hơn Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã nhiều.

Tránh địa lôi, lại chống lại một bể lửa quanh mình, là một việc gần như trên sức mình.

Có ai chịu nổi áp lực của một biển lửa nhận chìm dưới sâu như thế?

Bất buộc chàng phải phản ứng, dù rằng lối phản ứng đó đòi hỏi sự tiêu hao công lực quan trọng.

Chàng vận công, phát chương phong rào rào ra bốn phía, luôn cả bên trên, quét lửa ra xa chẳng cho chạm đến mình.

Công lực chàng càng phút càng tiêu hao, tuy lửa không đến gần được, song thế lửa càng lúc càng mạnh.

Trong tình cảnh đó, chàng làm sao chi trì được qua một thời gian lâu?

Trong cơn nguy cấp, bỗng chàng nghe ai đó từ dưới đầm nước quát vọng lên:

- Kể nào gây huyền não đầu, phá tan giấc mộng đẹp của lão phu?

Dưới nước có người?

Như vậy không phải là nhược thủy, lông rơi xuống là chìm! Như vậy là Châu chướng môn lừa chàng!

Chàng tức uất đã nhẹ dạ tin lão ta, để phải lo sợ hãi huyền lại mất thì giờ, lại hao công lực!

Từ mặt đầm một vòi nước xịt lên, uốn cầu vòng trút đầu xuống biển lửa.

Chừng như người dưới nước định dập tắt biển lửa.

Không chậm trễ, Triệu Sĩ Nguyên tung mình lên nhập vào vòi nước đó.

Chàng vận công lực, ngược chiều vòi nước, và lại thoát đi nhanh chóng, khi vòi nước tan biến là chàng đã xuống đến đầm rồi.

Nhờ vòi nước chở che, chàng không bị lửa tấp.

Quê quán của chàng là vùng Mịch La, từ nhỏ chàng đã tập quen thủy tính, đối với chàng việc vượt qua đầm nước này chẳng thành vấn đề.

Đáp xuống mặt đầm rồi, chàng lập tức lội đi.

Nhưng ai đó lại gọi:

- Đi không được đâu!

Bất thành linh, chàng bị nước hút mạnh, từ trên mặt nước, chàng chìm lịm xuống.

Thì ra, Châu chướng môn không lừa chàng, mà lão chỉ nói sai thôi.

Nước ở đây không phải là nhược thủy, nhưng đáy đầm có nhiều hang, hang ăn thông đến con sông Hồng, nước xoáy mạnh hút cả những vật nhẹ trên mặt nước, thành ra vật nào ở trên nước cũng bị hút, dường chừng chính vật đó chìm tự nhiên xuống nước không có một kháng cự nhỏ nào.

Giờ đây, chàng đang lọt vào một xoáy nước.

Chàng thâm kêu khổ, biết mình có cố gắng cách nào cũng chẳng làm sao chống lại xoáy nước.

Chàng buông xuôi mặt cho xoáy nước cuốn đến đâu thì cuốn.

Ngờ đâu, đang lúc chàng cảm chắc là mình phải chết, hai bàn tay của ai đó chụp vào chân chàng, giật mạnh.

Nhờ vậy chàng thoát được ra ngoài sức hút của xoáy nước.

Đồng thời, hai bàn tay đó ghì chàng xuống tận đáy đầm rồi lao chàng đi.

Đáy nước tối đen, chàng không nhìn thấy chi cả, để mặc cho người đó đưa chàng đi.

Một lúc sau, chàng đến một bậc đá, thang đá lại ăn lên, theo thang đó đó, chàng lên mãi, cuối cùng lên khỏi mặt đầm, và nơi chàng đến là một cái động.

Động cũng đen tối như ở dưới đáy đầm.

Nhưng bóng tối của không gian khác hẳn bóng tối dưới nước.

Bây giờ thì Triệu Sĩ Nguyên có thể dùng nhãn lực nhận định rõ sự vật chung quanh.

Người cứu chàng vận loại y phục trầm thủy, che kín khắp mình, ngoài ra quanh hông còn có một đường dây màu trắng bạc.

Người đó tháo dây, móc lên vách gần cửa động.

Triệu Sĩ Nguyên thức ngộ, chính đường dây đã tạo ra kháng lực phá tan sức hút của xoáy nước.

Nhưng vật đó là vật gì? Chàng không hiểu nổi!

Người đó cỡi luôn chiếc mũ đặc biệt trên đầu, rồi bảo chàng:

- Thiếu hiệp đi theo lão phu!

Lão thốt xong cứ đi, Triệu Sĩ Nguyên theo sau, chàng chưa trông thấy gương mặt người đó như thế nào.

Đi độ năm mươi thước đến một vọng cửa đá, phía trong cửa đá không gian sáng rực.

Tại cửa có bảy tám đại hán, cũng vận y phục trầm thủy, song đầu không đội mũ.

Họ thấy người đó liền nghiêng mình chào rồi thốt:

- Lão nhân gia đã cứu được một vị thiếu hiệp đưa về đây!

Người đó bật cười sang sảng đáp:

- Tiểu tử có phúc lớn thật! Nếu lão phu đến chậm một chút, xoáy nước hút mất hẳn rồi.

Nghे âm thanh rất quen thuộc, Triệu Sĩ Nguyên giật mình kêu lên:

- Có phải Hồng thúc đó chăng?

Lão nhân đi trước, không hề quay đầu, lúc đó mới dừng chân quay lại, cũng kêu lên:

- Người... người là Sĩ Nguyên?

Đúng là Phích Lịch Hỏa Hồng Chấn, nhị thúc của chàng!

Gặp đại nạn không chết, mà còn hội ngộ với người thân, Hồng nhị thúc ở đây thì cũng phải có nhị ca của chàng luôn. Triệu Sĩ Nguyên khích động mãnh liệt, vội ôm chầm Hồng Chấn, bật khóc!

Hồng Chấn cũng rơi lệ xúc cảm, lão khóc và lại an ủi Triệu Sĩ Nguyên:

- Đừng khóc nữa, Sĩ Nguyên! Ta đưa ngươi đến gặp Sĩ Mẫn ngay!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi qua nức nở:

- Thúc thúc và nhị ca mạnh chứ?

Hồng Chấn đáp:

- Sau khi nghe ngươi bị người hãm hại phải chết, nhị ca ngươi phẫn uất cực độ, đến nay vẫn chưa tỉnh trí đâu!

Triệu Sĩ Nguyên Ạ lên một tiếng lớn, lời nhanh Hồng Chấn đi.

Họ qua nhiều thạch động, trong mỗi động đều có rất nhiều người ở.

Triệu Sĩ Nguyên thăm nghĩ:

- Không ai ngờ nơi đây lại có một thạch phủ! Trong thạch phủ lại có rất đông người.

Hồng Chấn thấy cần phải giới thiệu những người đó cho Triệu Sĩ Nguyên biết.

Lão thốt:

- Tất cả đều là những trang hán tử đầy nhiệt huyết dũng khí. Họ luôn luôn sẵn sàng, bất cứ trong thời gian nào cũng có thể xuất lực, tiếp trợ người chống lại Vô Tình lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên vô cùng cảm kích, gặp ai chàng cũng vẫy tay chào niềm nở.

Cuối cùng họ đến một gian thạch thất.

Thạch thất rộng độ hai trượng vuông, trên nóc có gắn một viên dạ minh châu, viên châu rất sáng, ánh sáng lại mát dịu, gieo thoải mái cho ai bước vào.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi liền:

- Nhị ca đâu!

Hồng Chấn bảo chàng ngồi xuống rồi đáp:

- Sĩ Mẫn đang luyện công, chúng ta không nên làm kinh động đến hấn. Bây giờ ta gọi tiểu đồng đến cho người muốn hỏi gì đó cứ hỏi. Đợi đến lúc thuận tiện, anh em người sẽ gặp nhau rồi nói chuyện.

Trước kia tính tình của Hồng Chấn rất nóng nảy, bởi nóng nên lão mới có cái hiệu Phích Lịch Hỏa.

Nhưng hiện tại lão trầm tĩnh vô cùng, khác nào hai người riêng biệt.

Triệu Sĩ Nguyên nhận thấy lão hết sức chu toàn cho Triệu Sĩ Nguyên, xem đó đủ biết lão đối với gia đình họ Triệu thật hết lòng hết dạ.

Bất giác chàng lại khóc.

Hồng Chấn đang hắng một tiếng, một đồng tử vận áo xanh từ cửa hông bên tả bước ra, xuôi tay nghiêng mình chờ lệnh.

Hồng Chấn hỏi:

- Công tử hành công đã lâu lắm chưa?

Đồng tử gật đầu:

- Lâu lắm rồi, có lẽ sẽ xong trong giây lát.

Hồng Chấn dặn:

- Khi nào công tử xong việc, người cho công tử biết là lão phu có một điều đại hỷ muốn thông tri công tử.

Đồng tử áo xanh vâng một tiếng rồi lui vào trong.

Hồng Chấn thở dài, thốt:

- Từ sau ngày bị chấn động tâm thần vì cái tin dữ về người, Sĩ Mẫn đổi hẳn tính tình, suốt ngày cứ ngồi lì trong nhà lại không chịu tiếp chuyện với ai. Người gặp hấn rồi, cố mà khuyên giải hấn, tìm cách khích lệ cho hấn hết chán nản, để linh hoạt trở lại như ngày xưa.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, toan hỏi gì đó, bỗng từ bên trong Sĩ Mẫn gọi vọng ra:

- Nhị Thúc ở bên ngoài đó phải không?

Hồng Chấn bật cười vang:

- Sĩ Mẫn! Người đoán thử xem, ai đến tìm người đây!

Nói thế, lão không chờ Sĩ Mẫn đáp, cứ xô cửa hông bước vào.

Sĩ Mẫn gắt:

- Không! Nhị sư thúc! Tiểu diệt không muốn được tiếp kiến ai cả.

52. Như Hai Thế Giới

Triệu Sĩ Mẫn vừa dứt tiếng, Triệu Sĩ Nguyên đã vào đến nơi rồi.

Gian phòng đó rất tối tăm, song Triệu Sĩ Nguyên có nhãn lực tinh vi, thấy rõ Triệu Sĩ Mẫn đang ngồi xếp bằng tròn trên chiếc bồ đoàn.

Sau mấy năm không gặp nhau, bây giờ Triệu Sĩ Nguyên nhận ra vị thứ huynh của chàng ốm hơn ngày trước.

Nếu không phải là đồng bào cốt nhục, từ nhỏ đến lớn sống chung dưới một mái nhà, hẳn Triệu Sĩ Nguyên không còn nhìn ra nổi.

Chàng bước vội tới, vừa quỳ lại, vừa kêu lên:

- Nhị ca! Nhị ca! Sĩ Nguyên đây!

Triệu Sĩ Mẫn thấy có người vào phòng toan cất tiếng mắng, bỗng nghe Triệu Sĩ Nguyên xưng tên, bất giác sửng sốt.

Triệu Sĩ Nguyên rít lên:

- Tam đệ đây, nhị ca! Sĩ Nguyên đây mà!

Triệu Sĩ Mẫn qua cơn sửng sốt, hấp tấp gọi:

- Tam đệ! Tam đệ đấy sao! Trời!

Triệu Sĩ Nguyên gần như nức nở:

- Nhị ca ơi, tiểu đệ nghe nói nhị ca vì tiểu đệ mà luyện công đến đổi phải mang lụy vào thân. Tiểu đệ khổ sở vô cùng. Tiểu đệ quyết hy sinh công lực của mình, chữa trị cho nhị ca phục hồi nguyên trạng.

Triệu Sĩ Mẫn khích động phi thường, bảo gấp:

- Đứng lên, tam đệ! Bước lại gần đây!

Y vẫy tay bảo đồng tử:

- Đưa tam gia người đến gần lẹ đi!

Đồng tử bước tới, đỡ Triệu Sĩ Nguyên đứng lên rồi đưa chàng đến ngồi trước mặt Triệu Sĩ Mẫn.

Bây giờ Hồng Chấn mới tặc lưỡi, thốt:

- Tốt quá!

Thì ra từ trước đến nay chính lão cũng bị Triệu Sĩ Mẫn cự tuyệt không cho vào, nên lão cũng chẳng rõ là trong phòng Triệu Sĩ Mẫn trải qua nhiều năm tháng không hề có ánh đèn.

Triệu Sĩ Mẫn cất tiếng:

- Nhị thúc ngồi xuống đi!

Đồng tử áo xanh vội tìm ghế mang lại cho Hồng Chấn.

Hồng Chấn thở dài:

- Lâu lắm rồi đấy, Sĩ Mẫn, chúng ta không thấy nhau!

Triệu Sĩ Mẫn gật đầu:

- Từ lúc tiểu đệ diệt thọ nạn đến giờ, nhị thúc!

Hồng Chấn cao giọng hỏi:

- Tại sao mỗi lần ta muốn vào gặp người, người đều cự tuyệt?

Triệu Sĩ Mẫn đáp:

- Từ ngày lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, tiểu đệ buồn thẹn vô cùng, cố quên đi điều bất hạnh cho khuây khỏa, nếu nhìn thấy nhị thúc thì sao khỏi xúc động tâm tình. Nhị thúc lượng xét cho.

Hồng Chấn thở ra:

- Lỗi tại ta, bức người luyện công cấp tốc! Chỉ vì ta nóng lòng hoàn thành sứ mạng do phụ thân người giao phó, mà thành ra có điều đáng tiếc như vậy!

Lão thở dài rồi tiếp:

- Phần ta, thấy người cự tuyệt cũng không nỡ buộc người tiếp, ta sợ kích thích người mà thành có hại cho người trong tình trạng đó. Thật người chịu khổ quá độ, đến đổi chẳng cần đến đèn đuốc.

Triệu Sĩ Mẫn thốt:

- Nhị thúc chẳng có lỗi gì cả, xin đừng tự trách, tiểu đệ không muốn vậy đâu. Còn như tiểu đệ không dùng đèn là vì bỗng nhiên đôi mắt sáng lạ, do đó tiểu đệ không đòi hỏi làm gì?

Hồng Chấn day qua Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Nghe nói chưởng môn nhân phái Võ Đang cũng lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, nhờ người chữa trị được lành, vậy người cũng có thể chữa trị cho nhị ca người chứ? Ta giao hẳn cho người đó!

Triệu Sĩ Nguyên đáp nhanh:

- Nhị thúc yên tâm, người ngoài tiểu diệt còn giúp tận tình, huống chi người trong nhà?

Triệu Sĩ Mẫn thở dài:

- Phần dưới thân thể của ta hoàn toàn tê liệt, gân mạch chết hết rồi, chỉ sợ tam đệ phí công lực vô ích.

Hồng Chấn cao giọng:

- Ai dám cho rằng người không thể khôi phục nguyên trạng chứ? Ta tưởng người không nên quá bi quan như vậy, chỉ cần người còn một hơi thở, là hy vọng vẫn còn. Người đừng quên trách nhiệm của người trong công cuộc chống đối Vô Tình lệnh chủ!

Triệu Sĩ Mẫn sợ Hồng Chấn phiền lòng, vội đáp:

- Nhị thúc nói phải, tiểu diệt không dám quên nhiệm trọng của mình.

Y nhìn sang Triệu Sĩ Nguyên, khẽ thở dài.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Tiểu đệ ngay từ bây giờ bắt đầu chữa trị cho nhị ca!

Triệu Sĩ Mẫn thoáng biến sắc, khoát tay nhanh:

- Cần chi phải vội? Ngu ca muốn biết tình huống của tam đệ sau ngày ly biệt. Mình đàm đạo với nhau, sao đó sẽ chữa trị cũng không muộn.

Triệu Sĩ Nguyên xúc động vô cùng:

- Tiểu đệ cũng biết là nhị ca lo sợ cho tiểu đệ lắm!

Triệu Sĩ Mẫn tiếp:

- Cũng tại gia gia an bày, thành ra ngu ca nhàn, trong khi tam đệ bôn ba, vất vả vào hiểm ra nguy. Thật ngu ca hổ thẹn hết sức.

Y hướng sang Hồng Chấn tiếp:

- Xin nhị thúc thuật lại sự tình cho Sĩ Nguyên nghe đi!

Hồng Chấn do dự một chút, rồi thuật sơ lược những tao ngộ của lão và Triệu Sĩ Mẫn từ khi rời nhà, đến lúc vào thủy phủ dưới Hắc đầm.

Tòa thủy phủ này trước kia được Long Phụng lệnh chủ khám phá đầu tiên.

Cách đây mấy trăm năm, một vị kỳ nhân kiến tạo để làm nơi tu nhân dưỡng tánh, trong phủ có một pho bí kíp võ công do vị kỳ nhân đó lưu lại, đồng thời cũng có đầy đủ vật dụng cần thiết để xuất nhập thủy phủ.

Phát hiện ra tòa thủy phủ Long Phụng lệnh chủ vốn không có lòng tham, niệm phong lại rồi bỏ đi.

Mãi về sau vì tình thế bắt buộc phải đối phó với Vô Tình lệnh chủ, thời gian khẩn cấp, Long Phụng lệnh chủ không còn câu chấp tiểu tiết, sai Triệu Sĩ Mẫn đến đây khổ luyện thân công.

Hồng Chấn được Long Phụng lệnh chủ nhờ theo Triệu Sĩ Mẫn giám thị, đốc thúc y trong việc luyện công.

Thỉnh thoảng, lão ta cũng xuất ngoại, nghe ngóng sự tình trên giang hồ, đồng thời kết nạp một số cao thủ đồng tâm đồng chí, hầu gây thực lực, chờ thời cơ thuận tiện là cử đồ đại sự.

Ngờ đâu Triệu Sĩ Mẫn vì quá gấp thành công, phải chịu cái nạn tẩu hỏa nhập ma.

Triệu Sĩ Nguyên cũng tóm lược những việc đã trải qua cho Hồng Chấn và Triệu Sĩ Mẫn rõ.

Hồng Chấn bật cười ha hả:

- Thế là Vô Tình lệnh chủ hết thời rồi! Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân. Đúng lắm!

Triệu Sĩ Nguyên thuật đến đoạn chàng vào địa phủ, xảy ra cuộc ấ chứng võ công với Vô Vi Tiên Tử, cả hai cùng thọ thương.

Nghe đến đó, Triệu Sĩ Mẫn biến đổi sắc mặt, chùng như y khoan khoái vô cùng.

Hồng Chấn không có nhãn lực như Triệu Sĩ Nguyên, nên không nhận ra sự biến đổi đó.

Chỉ có Triệu Sĩ Nguyên phát hiện nhị ca có thái độ kỳ lạ, chàng hết sức ngạc nhiên, chẳng hiểu cái đạo lý của thái độ đó như thế nào.

Hồng Chấn kêu lên:

- Thế là cũng như không!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Hiện tại thì tiểu diệt không còn thi triển Thiên Linh Tam Thức được nữa, song vẫn còn phát huy công lực như thường.

Triệu Sĩ Mẫn hỏi gấp:

- Tam đệ có thể luyện lại Thiên Linh Tam Thức chứ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Có thể!

Triệu Sĩ Mẫn lại giật mình.

Triệu Sĩ Nguyên một lần nữa phải lấy làm lạ về thái độ của vị nhị ca.

Triệu Sĩ Mẫn lại hỏi:

- Muốn luyện lại, phải mất bao nhiêu thời gian?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Tiểu đệ chưa biết được!

Hồng Chấn bảo:

- Vậy thì ngươi cứ ở đây luyện công, khi nào thành sẽ rời thủy phủ, tìm Vô Tình lệnh chủ định phân cao thấp.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tình thế cấp bách, tiểu diệt không thể ở đây lâu. Chữa trị cho nhị ca xong, tiểu diệt phải đi liền, cho kịp hạn kỳ ước hội với Vô Tình lệnh chủ.

Hồng Chấn vốn trọng tín nghĩa, phải công nhận Triệu Sĩ Nguyên có lý nên không cưỡng ép chàng ở lại.

Triệu Sĩ Mẫn thốt:

- Chùng như Vô Tình lệnh chủ gấp thực hiện mưu đồ của lão...

Rồi y cương quyết đáp:

- Việc ước hội với Vô Tình lệnh chủ quan trọng hơn, ngu ca có thể chờ tam đệ trở lại.

Nếu bây giờ chữa trị cho ngu ca, tam đệ sẽ hao phí rất nhiều chân lực, đến lúc phải động thủ với Vô Tình lệnh chủ, tam đệ làm sao có đủ sức thủ thắng? Mà bại là cái nhục chung cho cả bọn chúng ta.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Nhị ca yên trí, việc chữa trị không ảnh hưởng gì đến công lực của tiểu đệ đâu!

Triệu Sĩ Mẫn cao giọng:

- Ngu ca quyết định rồi, tam đệ đừng nói gì hơn!

Y day qua Hồng Chấn hỏi:

- Nhị thúc nghĩ như thế nào?

Hồng Chấn trầm ngâm một chút:

- Người nói phải đó, Sĩ Mẫn!

Triệu Sĩ Mẫn day lại Triệu Sĩ Nguyên:

- Nhị thúc tán đồng ý kiến của ngu ca, tam đệ không còn nói gì được nữa!

Triệu Sĩ Nguyên toan tranh biện, Triệu Sĩ Mẫn vội khoát tay ngăn chặn:

- Muốn nói gì, hãy để sáng mai, tam đệ! Bây giờ ngu ca cần phải tiếp tục hành công.

Rồi y nhắm mắt lại, không nói gì tiếp.

Hồng Chấn hướng sang Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Chúng ta ra ngoài uống mấy chén rượu cho ấm lòng.

Đoạn lão nắm tay Triệu Sĩ Nguyên, đưa chàng đến một gian nhà bên cạnh.

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên buông tiếng thở dài.

Hồng Chấn giật mình hỏi:

- Người mệt? Muốn nằm nghỉ chăng?

Triệu Sĩ Nguyên hỏi lại:

- Nhị thúc có khinh thường tiểu diệt chăng?

Hồng Chấn bật cười ha hả:

- Thật khó mà hầu hạ anh em người. Khó hơn đối với gia gia các người!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt:

- Hai tiếng hầu hạ, xin nhị thúc đừng dùng đến. Tiểu diệt làm sao dám nhận.

Hồng Chấn còn cười lớn hơn:

- Thế thì ta đổi lại, ta phải nói là rất khó trêu vào các người!

Triệu Sĩ Nguyên chột cau mày kêu lên:

- Nhị thúc!

Hồng Chấn nhìn chàng:

- Người muốn gì?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tiểu diệt cần lên khỏi nước có việc gấp.

Hồng Chấn kinh dị:

- Việc gì?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Trầm Hạo bị chuồng môn nhân phái Vô Cực bắt giam cầm, tiểu diệt muốn tìm cách giải cứu lão ta.

Hồng Chấn gật đầu:

- Tự nhiên là phải giải cứu lão ấy. Bởi việc làm rất chánh đáng, sao người không nói sớm cho ta biết? Để ta cùng đi với người.

Lão tuy già, song máu vẫn nóng như ngày nào, và bất cứ trong việc gì lão cũng muốn lãnh vai trò xung phong, chẳng bao giờ chịu lạc hậu.

Thốt xong, lão đưa Triệu Sĩ Nguyên đến kho y phục cho chàng chọn một bộ, rồi cả hai đi luôn đến động khẩu.

Nơi đó có rất nhiều dây đai nịt lưng, có hiệu dụng hóa giải sức hút của các xoáy nước.

Nhờ sự hướng dẫn của Hồng Chấn, Triệu Sĩ Nguyên vượt Hắc đầm lên đồi cỏ không khó khăn lắm.

Lửa trên đồi chưa tắt hẳn, từng nơi còn lửa cháy, có chỗ khói bốc lên cao, cũng có chỗ không còn lửa không còn khói.

Cả hai tìm chỗ kín ẩn nấp, quan sát tình hình.

Nhìn quanh một lúc, bỗng Triệu Sĩ Nguyên rời chỗ nấp đến một nơi khác.

Hồng Chấn kinh hãi hỏi khê:

- Người làm gì thế, Sĩ Nguyên? Người định tránh ta?

Lão bước theo liền.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không phải tránh nhị thúc đâu! Tiểu diệt muốn được an tĩnh nghĩ đến một việc!

Chàng tiếp luôn:

- Tiểu diệt muốn chứng minh một cảm nghĩ!

Hồng Chấn lấy làm lạ:

- Người linh cảm điều gì?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Chừng như tiểu diệt có nhầm lẫn? Song khó nói quá, nhị thúc ạ!

Hồng Chấn hừ một tiếng:

- Dù người có nghĩ lầm điều gì đi nữa, chẳng lẽ ta trách người. Nếu người không nói cho ta biết, thì nhất định là ta phải có thái độ với người. Người đừng cho ta bất kính đấy nhé!

Bất kính? Lão luôn luôn cho là mình có thân phận thấp kém đối với cha con họ Triệu.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Tiểu diệt có một điểm nghi ngờ, mong nhị thúc giải thích.

Hồng Chấn giục:

- Thì người cứ hỏi! Làm gì mà e ấp do dự như gái cầm phòng the.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Lúc nhị ca vận công bị tẩu hỏa nhập ma, nhị thúc ở tại thủy phủ chẳng?

Hồng Chấn trừng mắt:

- Người hỏi thế là có ý tứ gì? Người trách ta không tận tâm chu toàn cho Sĩ Mẫn phải không?

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp phân trần:

- Nhị thúc đừng nghi oan cho tiểu diệt. Lòng trung thành của nhị thúc đối với gia đình họ Triệu sáng như ban ngày, khi nào tiểu diệt dám nghĩ quấy cho nhị thúc đâu?

Hồng Chấn bật cười ha hả:

- Đa tạ người! Biết xét như vậy là người thối nát lòng dạ của ta lắm đó nhé!

Đoạn lão đi ngay vào nghi vấn của Triệu Sĩ Nguyên:

- Cái tin người chết được truyền đến tai ta độ nửa năm nay thôi. Theo lời người nói thì người vào địa phủ cách nay hơn một năm sáu tháng, mà cái tin người chết chỉ được loan đi một năm sau, điều đó làm cho ta phải thắc mắc.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Điều đó liên quan đến phái Vô Cực, chúng ta tạm thời bỏ qua một bên, hãy nói đến việc chúng ta trước.

Hồng Chấn gật đầu:

- Ta trở về thủy phủ báo tin đó cho Sĩ Mẫn biết, qua ngày sau hẳn bị tẩu hỏa nhập ma!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Từ ngày đó, nhị thúc có hội với nhị ca chăng?

Hồng Chấn thở dài:

- Có chứ! Ta có tìm cách chữa trị cho hẳn, song thẹn mình bất lực chẳng giúp ích gì được.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Mãi đến lúc nào nhị ca không chịu tiếp xúc với người?

Hồng Chấn đáp:

- Từ ba tháng trước đây thôi. Chính ta muốn nói gì với hẳn cũng bắt buộc phải đứng bên ngoài cửa, chứ không được vào.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Gã đồng tử đó phục thị nhị ca từ lâu rồi chứ?

Hồng Chấn hừ một tiếng:

- Nhị ca người đến đây nào phải để hưởng phúc đâu mà có kẻ hầu người hạ? Ta thấy hẳn không đi đứng được, rất bất tiện, nên tìm cho hẳn một người để tùy tiện sai vặt.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Nhị ca cự tuyệt tiếp kiến người, trước hay sau khi có đồng tử?

Hồng Chấn đáp:

- Sau khi có đồng tử?

Triệu Sĩ Nguyên chú ý:

- Ai đưa đồng tử xuống thủy phủ này. Nhị thúc tìm hẳn hay có ai giới thiệu hẳn?

Hồng Chấn giật mình:

- Người nghi ngờ nhị ca người bị người mua chuộc?

53. Ngự Tiều Nhị Tẩu

Triệu Sĩ Nguyên ngưng trọng thần sắc:

- Tiểu diệt nhận thấy nhị ca thay đổi rất nhiều, huống chi có lý do gì phải tránh gặp mặt người khác?

Hồng Chấn hừ một tiếng:

- Hắn lâm vào tình trạng đó tự nhiên tánh tình phải thay đổi, có chi lạ đâu?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Trước nhị ca thích ánh sáng, luôn luôn ở nơi khoáng dã, sao bây giờ lại chịu nỗi cảnh u tối, đến đổi từ khước cả ánh đèn? Tình trạng đó nhất định không gây ảnh hưởng nặng nề như vậy!

Rồi chàng nói:

- Thế nhị thúc không lưu ý là trước khi bị tẩu hỏa nhập ma nhị ca vui tính như thế nào sao?

Hồng Chấn bỗng nhảy dựng lên:

- Phải rồi! Phải rồi! Sự thay đổi tính tình của hắn quả là kỳ quái! Kỳ quái ở điểm đó!

Lão tiếp:

- Nhất định là gã đồng tử đó có làm trò quỷ rồi! Gã ấy do Vu Sơn Tiều Tử Hình Xuyên đưa đến. Ta sẽ truy nguyên xem bên trong sự tình có uẩn khúc chi chăng mới được!

Lão đứng lên, định chạy trở lại Hắc đầm.

Triệu Sĩ Nguyên gọi:

- Dừng vội, nhị thúc!

Chàng chụp cổ tay lão, lão muốn vùng vẫy, song chẳng còn một điểm kháng lực nào.

Vô công của lão rất cao, tài nghệ của lão ngang ngửa Long Phụng lệnh chủ, thế mà lão không thoát khỏi cái nắm tay của Triệu Sĩ Nguyên.

Lão không tức, trái lại còn bật cười thích thú, thốt:

- Thảo nào mà Vô Tình lệnh chủ và Vô Cực phái chẳng xem ngươi là đối thủ lợi hại nhất? Thì ra ngươi đã thành tựu phi thường, đến ta đây cũng phải công nhận là không làm chi ngươi nổi.

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Tiểu đệ thất lễ với nhị thúc!

Hồng Chấn hỏi:

- Ngươi phân tách sự tình rất chính xác, thế sao ngươi ngăn chặn ta trở về thủy phủ cật vấn tên bất nghĩa bất trung?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chúng ta cần có một chứng minh. Phải chờ!

Hồng Chấn kinh ngạc:

- Chứng minh? Cần gì phải có một chứng minh. Nếu hắn không nói thật, ta còn phương pháp Phân cân thác cốt đo chi? Ta sẽ dùng phương pháp đó đối phó với hắn.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Nếu tiểu đệ đoán không sai, thì sẽ có người cướp nhị ca mà đưa đi nơi khác, đồng thời chuyển tin tức về sự xuất hiện của tiểu đệ đến một nơi nào đó. Chúng ta chờ là chờ người đưa tin đấy, nhị thúc ạ!

Hồng Chấn hậm hực:

- Ta hy vọng không có việc đó! Chứ nếu quả thật như vậy thì đáng lo ngại cho sự an toàn của Sĩ Mẫn.

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên nắm tay Hồng Chấn lôi về phía trong, rồi thấp giọng thốt:

- Quả thật rồi đó nhị thúc! Có người từ Hắc đầm lên kia.

Chàng nói thế song chưa có ai xuất hiện.

Hồng Chấn chẳng nghe một tiếng động nào nên chưa tin lắm.

Bất ngờ một chiếc đầu dưới nước nhô lên.

Bây giờ lão mới bội phục Triệu Sĩ Nguyên, lão nhìn chàng điểm một nụ cười.

Người đó đã lên bờ, đứng nhìn ra bốn phía để quan sát tình hình.

Khi y quay mặt về hướng Hồng Chấn, Hồng Chấn rung người lên nếu không bị Triệu Sĩ Nguyên nắm giữ lại thì lão đã nhảy ra xuất chiêu đánh liền.

Người đó lão nhận ra là Vu Sơn Tiều Tử Hình Xuyên!

Hình Xuyên vốn có chủ trương, nhìn quanh rồi bước ngay vào vùng lửa bị đốt cháy, như có vẻ vô tình mà có mặt tại đây chứ chẳng vì một mưu đồ nào cả.

Y ra khỏi cốc khẩu rồi điểm một nụ cười nham hiểm, bỗng y nép mình sau một thân cây lớn rồi nằm xuống.

Lúc đó bình minh sắp sửa trở về trên thế gian, phương đông đã rựng màu trắng đục.

Hình Xuyên nằm đó một lúc lâu, nhận ra không thấy ai giám thị y, y lại đứng lên, nhanh chân chạy vào khu rừng phía bên tả.

Y vào khuất trong khu rừng rồi, Triệu Sĩ Nguyên và Hồng Chấn mới xuất hiện.

Hồng Chấn thở dài:

- Suýt chút nữa ta sẽ không còn mặt mũi nào gặp lại phụ thân người.

Cả hai không chậm trễ vào rừng liền.

Triệu Sĩ Nguyên giả thuật dụ hướng, ngóng tiếng, theo sau Hình Xuyên.

Hình Xuyên không hề hay biết chi cả, vừa đi vừa lăm thẳm mắng Hồng Chấn là hồ đồ.

Y vượt qua hai ngọn núi đến trước một ngôi đạo quán nhỏ.

Y đứng lại đó, quay đầu nhìn lại một lúc lâu, xác định là chẳng có gì lạ rồi bước nhanh vào đạo quán.

Y vừa vào, từ bên trong hai đạo đồng bước ra, cầm chổi quét.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn Hồng Chấn, Hồng Chấn cười lạnh thốt:

- Chúng ta mỗi người chế ngự một tên!

Lão không cần biết là Triệu Sĩ Nguyên có đồng ý hay không, giả thuật khinh công do phía tả lướt tới.

Triệu Sĩ Nguyên không làm sao ngăn kịp đành phải chạy theo.

Họ chế ngự dễ dàng hai đạo đồng.

Chúng cầm chổi ra trước quán vờ quét là để làm tai mắt, bây giờ chế ngự chúng rồi, Triệu Sĩ Nguyên và Hồng Chấn cầm như làm chủ tình hình.

Bên trong Vu Sơn Tiều Tử Hình Xuyên đang đàm đạo với một đạo sĩ gầy và nhỏ vóc.

Đạo sĩ chính là Thục Thủy Ngư Phu Bạch Anh, lão ta cùng Hình Xuyên từ lâu ẩn mặt, mãi sau này mới rủ nhau tái xuất hiện trên giang hồ.

Vu Sơn Tiều Tử Hình Xuyên và Thục Thủy Ngư Phu Bạch Anh thành danh tại Trường Giang, nơi vùng Tam Hiệp, rất được đồng đạo võ lâm trọng vọng.

Bởi họ là những nhân vật hữu danh, nên Hồng Chấn không ngần ngại kết nạp và đưa Hình Xuyên về Thủy phủ.

Hình Xuyên được Hồng Chấn tín nhiệm vô cùng.

Giờ đây nhận ra sự phản bội của kẻ mà lão tin tưởng, lão cực kỳ phẫn nộ, toan vào phát tác ngay.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên ngăn chặn lại, dùng pháp truyền âm nhập mật hỏi:

- Nhị thúc định làm gì thế?

Hồng Chấn đáp:

- Sửa trị kẻ vô nghĩa chứ gì.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Sao gọi là vô nghĩa?

Hồng Chấn lấy làm lạ:

- Y không là gian tế của Thủy phủ sao?

Triệu Sĩ Nguyên cứ hỏi tiếp:

- Lấy gì làm chắc?

Hồng Chấn càng kinh ngạc:

- Thế không phải là ý kiến của người sao?

Triệu Sĩ Nguyên giải thích:

- Dù sao cũng phải có bằng cứ chứ! Nếu không có chứng minh y chối tội thì sao?

Hồng Chấn giật mình:

- Ta không nghĩ kịp điều đó!

Triệu Sĩ Nguyên bảo:

- Hãy nghe họ nói chuyện đi!

Vu Sơn Tiều Tử Hình Xuyên và Thục Thủy Ngư Phu Bạch Anh vốn là người tay già dặng, gặp nhau rồi họ không đi ngay vào đề, cứ nói trên trời dưới đất mãi, đến lúc họ chắc ý là không bị theo dõi rồi mới bắt đầu đàm luận.

Bạch Anh cau mày hỏi:

- Lão đệ! Ta từng nói với lão đệ, nếu chẳng có việc gì quan trọng thì đừng tới lui thường, lão đệ quên sao, hôm nay lại đến?

Hình Xuyên chớp mắt:

- Sao lão ca biết là chẳng có việc?

Bạch Anh mỉm cười:

- Việc cách đêm, ta đã biết rồi, Vô Cực phái không phát hiện ra Thủy phủ của chúng ta, thì chúng ta can thiệp vào công việc của họ làm gì?

Rồi lão tiếp:

- Lão đệ từng quên tánh khí của lệnh chủ! Nếu để bại lộ hình tích, là chúng ta mất mạng ngay.

Hình Xuyên cao giọng:

- Lão ca nói hết chưa?

Y hừ một tiếng, tiếp:

- Lão ca có biết sự tình đêm vừa qua liên quan đến chúng ta như thế nào chẳng?

Bạch Anh mỉm cười:

- Bất quá, Vô Cực phái đối phó với một thiếu niên chứ có gì đâu, chẳng lẽ thiếu niên đó có liên quan đến nhiệm vụ của chúng ta?

Hình Xuyên gần từng tiếng:

- Lão ca có biết thiếu niên đó là ai chẳng?

Bạch Anh đáp:

- Chúng ta làm sao dám sanh sự với phái Vô Cực mà dám đến gần, nghe ngóng sự tình của họ? Như vậy làm sao ta biết được lai lịch của thiếu niên?

Hình Xuyên bật cười ha hả:

- Ngồi vững đi đại ca! Nếu không thì khi nghe tiểu đệ nói rồi, lão ca bật ngựa đấy!

Bạch Anh trở mắt:

- Thiếu niên đó là ai mà ghê gớm thế?

Hình Xuyên nhấn mạnh:

- Triệu Sĩ Nguyên.

Bạch Anh nhảy dựng lên:

- Hắn?

Lão buồn chán ra mặt, buông tiếp:

- Rồi! Xong rồi! Xong!

Hình Xuyên lấy làm lạ:

- Cái gì xong?

Bạch Anh trầm ngâm một chút:

- Dù hắn là Triệu Sĩ Nguyên, hắn cũng đã bị Vô Cực phái đốt nháy mất rồi!

Hình Xuyên lắc đầu:

- Hắn không chết, lửa không đốt cháy hắn!

Bạch Anh thở dài:

- Bất quá để tránh lửa, hắn nhảy xuống Hắc đầm, hắn cũng phải bị xoáy nước hút đi!

Hình Xuyên cười sẵn sặc:

- Hãy còn sống như chúng ta! Và hiện tại hắn ở tại Thủy phủ.

Bạch Anh lại nhảy dựng lên:

- Các ngươi đã làm gì hắn?

Hình Xuyên lắc đầu:

- Hồng lão quỷ đưa hắn đi theo lão, tiểu đệ làm gì được chứ?

Bạch Anh hết sức bối rối:

- Nghe nói Triệu Sĩ Nguyên thông minh vô cùng, chẳng biết hắn có phát hiện ra chúng ta chẳng?

Hình Xuyên lắc đầu:

- Điều đó thì tiểu đệ không được rõ, chỉ biết là hắn đàm đạo cùng cái gã chẳng dám nhìn mặt ai của chúng ta một lúc, rồi hắn cùng Hồng lão quỷ rời thủy phủ.

Bạch Anh hấp tấp hỏi:

- Họ đi đâu, họ làm gì?

Hình Xuyên đáp:

- Chừng như thám thính Vô Cực phái, để tìm cách cứu một người.

Bạch Anh thở phào:

- Như vậy rất có thể là hần và Hồng lão quỷ chưa phát giác ra hành vi của chúng ta.

Hình Xuyên lại tiếp:

- Hiện tại là vậy, song ai biết được đêm dài không mộng? Hơn thế, cái người trong động đó, tâm thần bất an, vừa có lệnh truyền ra...

Triệu Sĩ Nguyên nghi đúng:

Nhị ca của chàng, hoặc thất lạc nơi nào, hoặc bị chúng bắt đưa đi an trí tại một địa điểm bí mật, còn người đang ở trong động chính là một Sĩ Mẫn giả, và như vậy là cái bịnh tẩu hỏa nhập ma cũng giả tạo luôn.

Qua khẩu khí của Hình Xuyên, thì chừng như bọn này bắt phục gã Triệu Sĩ Mẫn giả!

Bạch Anh hỏi:

- Y có diệu kế như thế nào?

Hình Xuyên đáp:

- Y muốn lão ca đưa gấp về lệnh chủ cái tin Triệu Sĩ Nguyên đã trở lại giang hồ. Đồng thời, triệu tập tất cả cao thủ trong vòng trăm dặm của vùng này. Y theo phương pháp của phái Vô Cực hành sự, và phải cung cấp đều đều địa lời, hỏa pháo.

Bạch Anh lại hỏi:

- Với biện pháp đó, Vô Cực phái đã thất bại một lần rồi tại sao chúng ta còn muốn dấn chân lên trên con đường thất bại của họ!

Hình Xuyên hừ một tiếng:

- Tiểu đệ có nghĩ như lão ca, giả như chúng ta thấy bất tiện thì sao?

Bạch Anh khoát tay:

- Không ích lợi gì!

Lão ngưng trọng thần sắc, tiếp:

- Ngu ca xin hỏi lão đệ điều này, lão đệ cứ thành thật đáp nhé!

Hình Xuyên trầm giọng:

- Chúng ta kết giao với nhau hơn ba mươi năm rồi, trong khoảng thời gian đó, có lần nào tiểu đệ thiếu thành thật với lão ca chăng?

Bạch Anh gật đầu:

- Ngu ca nhìn nhận như vậy. Tuy nhiên...

Hình Xuyên hừ một tiếng:

- Lão ca muốn nói hiện tại tiểu đệ không còn như ngày trước?

Bạch Anh trầm ngâm một chút:

- Từ ngày gia nhập Vô Tình cung đến nay, chúng ta chừng như dần dần xa rời bản tánh...

Hình Xuyên trầm gương mặt, mặc nhận lời nói của Bạch Anh.

Bạch Anh tiếp luôn:

- Nói là xa rời bản tánh, bất quá là một cách nói thôi, bởi chúng ta không còn tự do hành động theo bản ý nữa, và ngu ca cảm thấy không còn chịu đựng được nữa!

Hình Xuyên cảm hờn:

- Chứ tiểu đệ lại chịu nổi sao? Hừ! Ai lại sợ gì ai chứ?

Bạch Anh thở dài:

- Trước mặt lão đệ, hửn Vô Tình lệnh chủ nói xấu ngu ca rất nhiều! Đúng vậy chẳng?

Hình Xuyên lại hừ một tiếng:

- Điều cần là tiểu đệ có tin hay không tin, lão ca cần gì phải thắc mắc?

Bạch Anh tiếp luôn:

- Vô Tình lệnh chủ cũng có nói xấu lão đệ trước mặt ngu ca vậy.

Hình Xuyên quát mắt:

- Tiểu đệ xấu ở điểm nào?

Bạch Anh lại thở dài:

- Lão ấy nói là lão đệ không thành thật với ngu ca, thoát đầu ngu ca phần nộ vô cùng.

Tự nhiên, ngu ca tin ngay, mà có lẽ lão đệ cũng tin luôn lúc nghe lão nói xấu ngu ca. Nhưng dần dần, ngu ca nhận xét ra, những điều lão nói không còn đáng tin nữa.

Hình Xuyên nóng nảy:

- Lão ấy nói như thế nào về tiểu đệ?

Bạch Anh đáp:

- Lão nói bức Bát Tuần Đồ đã bị lão đệ đánh cắp giấu đi.

Hình Xuyên gần như gầm lên:

- Vậy mà lão ca tin được?

Bạch Anh cười khổ:

- Thú thật với lão đệ, lúc đó ngu ca tin lời lão...

Hình Xuyên bật cười:

- Lão ca biết là lệnh chủ đã nói gì với tiểu đệ không?

Bạch Anh đáp:

- Ngu ca đang muốn biết đây.

Hình Xuyên cười lạnh:

- Lão nói bức Bát Tuần Đồ đã về tay lão ca!

Bạch Anh trầm giọng:

- Rồi lão đệ tin?

Hình Xuyên buông gọn:

- Tin hửn thì không đúng. Nhưng tiểu đệ hăng để tâm tìm hiểu thật giả thế nào.

Bạch Anh cười lớn:

- Vậy là cả hai chúng ta cùng bị lão gạt! Và thực ra thì bức Bát Tuần Đồ của Long Phụng lệnh chủ ở trong tay lão ta!

Hình Xuyên sững sờ:

- Sao lão ca biết bức họa đó đã về tay Vô Tình lệnh chủ?

Bạch Anh mỉm cười:

- Vô Tình lệnh chủ trao bức họa đó cho một người, tình cờ ngu ca trông thấy. Do đó mới biết là chúng ta cùng mắc mưu ly gián của lão.

Hình Xuyên hét lên:

- Có thể có việc như vậy được sao?

Bạch Anh thở dài:

- Và người nhận lễ chính là kẻ đang ở trong Thủy phủ!

Hình Xuyên tức uất cực độ:

- Đâu có thể như vậy được? Tiểu đệ phải hỏi cho ra lẽ!

54. Bềnh Cơn Ác Mộng

Thực Thủy Ngư Phu Bạch Anh đưa tay ngăn chặn:

- Bây giờ lão đệ đòi đi hỏi ý, tìm một chứng minh, thì chẳng hóa ra lão đệ không tin ngu ca à?

Vu Sơn Tiểu Tử Hình Xuyên hừ một tiếng:

- Trừ ra trong tâm lão ca có một chủ ý quỷ quái gì, chứ không thì tại sao lão ca lại sợ tiểu đệ tìm một chứng minh?

Bạch Anh hỏi:

- Biết được sự thật rồi, lão đệ sẽ có thái độ nào đối với y?

Hình Xuyên căm hận:

- Lão phu sẽ giết chết tiểu tử, chứ còn có thái độ gì nữa? Sau đó sẽ quyết một còn một mất với Vô Tình lệnh chủ.

Bạch Anh cười mỉa:

- Lão đệ có chắc là thắng nổi tiểu tử không, mà đòi giết hắn? Phải biết, Vô Tình lệnh chủ trao bức họa cho hắn là giành cho hắn một cái lễ rất trọng vậy. Vô Tình lệnh chủ xem trọng hắn, tức nhiên hắn không phải là tay vừa đâu!

Hình Xuyên cười lạnh:

- Nhân số trong Thủy phủ ít nhất cũng có hơn phân nửa do tiểu đệ đưa vào. Nếu tất cả cùng hiệp lực với tiểu đệ thì chắc gì tiểu tử thoát chết với tiểu đệ chứ?

Bạch Anh thở dài:

- Lão đệ đúng là người chẳng biết tự lượng chút nào. Lão đệ cứ tưởng là những kẻ do lão đệ đưa đến đều phải tuân lệnh lão đệ sai xử à?

Hình Xuyên hừ lạnh:

- Họ làm sao dám phản kháng tiểu đệ chứ?

Bạch Anh bật cười ha hả:

- Còn lão đệ? Có phải là Hồng lão quỷ đưa vào Thủy phủ chẳng? Thế lão đệ đối với họ Hồng như thế nào? Sao không suy mình để xét người?

Hình Xuyên giật mình, sửng sờ một lúc:

- Tiểu đệ khác hơn họ, tiểu đệ tương kế tựu kế, tại cái lão Hồng mù mắt, lão ta phải lãnh đủ, trách tiểu đệ sao được?

Hồng Chấn nấp bên ngoài, sôi giận lên nhưng lão cố nhẫn, tuy nhiên lão vận công chuẩn bị sẵn sàng động thủ.

Triệu Sĩ Nguyên sợ lão nổi nóng, phát tác lên, vội rí bên tai lão:

- Nhị thúc sợ họ chạy thoát đi đâu được sao mà nóng nảy thế? Hãy nghe họ nói hết chuyện rồi mình hành động cũng vừa! Chẳng muộn đâu!

Bên trong Bạch Anh thốt:

- Lão đệ biết tương kế tựu kế, chẳng lẽ Vô Tình lệnh chủ lại chẳng biết làm như vậy sao?

Hình Xuyên lại giật mình, nín lặng một lúc.

Y nhớ ra, Vô Tình lệnh chủ thường dùng thủ đoạn đó và lão ta dùng rất khéo, chính nhờ thủ đoạn đó mà lão cô lập rất nhiều người, phá hủy nhiều cuộc liên minh chống lão.

Và kẻ nào mắc mưu lão, vĩnh viễn không còn dám có tâm ý gì bất lợi cho lão.

Bạch Anh thở dài:

- Ngu ca dám tiết lộ điều quan trọng với lão đệ như vậy, có khác nào chấp nhận trước một sự hy sinh tánh mạng? Thú thật với lão đệ, cứ sống mãi trong cái cảnh tự khi mình, lại khi người, ngu ca không làm sao chịu nổi! Giả như lão đệ còn hấp mê, không chịu tỉnh ngộ thì đành vậy, giao tình hơn ba mươi năm qua giữa chúng ta cảm như chấm dứt từ giờ phút này, và đường ai nấy đi, không ai còn liên quan đến ai nữa. Và trong tương lai, nếu trên giang hồ chúng ta còn gặp lại nhau, thì sự gặp gỡ đó sẽ đối chiếu hai con người hoàn toàn xa lạ.

Hình Xuyên cười lạnh:

- Lão ca nói thật đấy chứ?

Bạch Anh cao giọng:

- Ngu ca đã giải bày gan ruột cho lão đệ thấy rồi, giả như bây giờ có mặt Vô Tình lệnh chủ tại đây, ngu ca cũng chẳng sợ gì mà không dám lập lại một lần nữa những gì đã nói.

Hình Xuyên đưa hai tay lên cao quát:

- Người định bội phản lệnh chủ?

Bạch Anh điềm nhiên:

- Đó không phải là sự bội phản, đó chỉ là một sự thức ngộ, một sự hồi đầu hướng thiện.

Hình Xuyên hét:

- Câm miệng lại! Ta sẽ vì công, bỏ tư, ta phải xử trí người!

Y vung hai tay liền.

Họ đứng rất gần nhau, chưởng phong của Hình Xuyên vừa phát sanh là bay đến Bạch Anh ngay.

Bạch Anh không tránh né, không hoàn thủ, mà lại nhắm mắt, thần nhiên thốt:

- Nếu cái chết của ngu ca cảnh tỉnh được lão đệ, thì ngu ca chẳng tiếc chi một mạng sống này, ngu ca chịu chết để lão đệ hồi đầu, cái chết của ngu ca sẽ tác thành lão đệ!

Lão uốn ngược ra, sẵn sàng đón nghinh chưởng kinh của Hình Xuyên.

Trước khi xuất thủ, Hình Xuyên đã dẫn đo rất kỹ cho nên khi vung tay, y chỉ dùng năm thành lực thôi.

Y sợ Thục Thủy Ngư Phụ thọ mật kế của Vô Tình lệnh chủ, làm cái việc khảo nghiệm lão do đó khí thế thì mạnh, nhưng công lực chẳng có gì, gia dĩ y lại đánh hơi chậm, cho Bạch Anh có đủ thì giờ né tránh.

Ngờ đâu, Bạch Anh sẵn sàng chịu chết, chết để cảnh tỉnh y.

Y hối, lập tức thu tay về, song không còn kịp nữa, chưởng kinh đã trúng tâm khẩu của Bạch Anh.

Bạch Anh bị chưởng kinh tung bay đi, chạm vào vách đạo quán, ngã xuống chân vách, máu tươi từ trong miệng lão trào ra.

Đồng thời gian, Hình Xuyên vung chưởng, một tiếng âm thanh vang lên, vách đạo quán thủng một lỗ to, kế tiếp tiếng y phục phát gió soạt soạt.

Hai bóng người từ bên ngoài, ngang qua lỗ thủng, lao vút vào.

Hình Xuyên không hề sợ hãi, buông hai tay xuống, lạnh lùng bảo:

- Người đến đúng lúc đó, Hồng Chấn! Hạ thủ đi, ta không còn muốn sống nữa!

Hồng Chấn tuy sôi giận cực độ, song chỉ cười lạnh đáp:

- Bình sanh lão phu không thích giết kẻ không kháng cự! Nhưng hôm nay thì lại khác!

Mẫu người như ngươi, càng nhiều lại càng hại cho nhân loại, càng sống lâu càng gieo họa hoạn cho đời! Dù ngươi có tự sát, lão phu cũng thấy cần phải dập tắt xác chết của ngươi!

Có vậy, lão phu mới hả giận.

Lão vung tay, vận toàn công lực đánh tới.

Từ phía sau lưng lão có tiếng kêu lên gấp:

- Xin Hồng đại hiệp nương tay!

Đã lỡ phát chiêu rồi làm sao thu về được?

Hồng Chấn không còn làm cách nào khác hơn, nhắc bàn tay lên cho chưởng phong vút đi bên trên đầu Hình Xuyên, cuốn luôn tới, chạm vào vách.

Một tiếng ầm vang lên, vách đạo quán đổ xuống, bụi cát xoáy vùn vùn, lợp trên mình Hình Xuyên.

Hồng Chấn không lưu ý đến Hình Xuyên, quay đầu lại trông thấy Triệu Sĩ Nguyên đang sẵn sóc Bạch Anh.

Tình hình thì đáng sợ thật, song sự thực Bạch Anh không thọ thương quá nặng.

Bởi lúc đánh tay ra, Hình Xuyên không dùng tận lực, gia dĩ ở phút giây cuối cùng y lại cố ý thu tay về, tuy thu không kịp, cái chạm cũng nhẹ đi phần nào.

Nhờ thế Thục Thủy Ngư Phu Bạch Anh mới còn khí lực, cất tiếng gọi Hồng Chấn.

Hồng Chấn phần uất hỏi:

- Tại sao ngươi không cho ta sát hại cái thứ bất nghĩa?

Bạch Anh vừa thở mạnh vừa đáp:

- Nghĩa đệ Hình Xuyên phát chưởng, dùng công lực nửa phần, ngoài thì mạnh, trong thì yếu, chứng tỏ không quyết tâm lắm. Sở dĩ thế là vì chưa dứt khoát nghĩa tận. Huống chi, y lại đồng tâm ý với tại hạ, chỉ tại y quá sợ cái oai của Vô Tình lệnh chủ, nên hoài nghi mọi việc, mọi người, tại hạ muốn dò xét lòng y, mà thành cái nạn hôm nay.

Hồng Chấn cười lạnh:

- Ta hy vọng ngươi đoán không sai!

Bạch Anh nhờ Triệu Sĩ Nguyên sẵn sóc đã tự mình đứng lên được, lão bước đến trước mặt Hình Xuyên, cất tiếng gọi:

- Lão đệ!

Bây giờ Hình Xuyên đã minh bạch.

Y còn biết nói sao? Y hết sức hối hận, cúi đầu hỏi khê:

- Thương thế của lão ca có nặng lắm không?

Bạch Anh nhếch nụ cười thâm:

- Bây giờ lão đệ tin ngu ca chưa?

Hình Xuyên gật đầu:

- Đáng lý tiểu đệ phải tin lão ca sớm hơn. Vì quá hoài nghi, tiểu đệ xuất thủ...

Bạch Anh khoát tay:

- Không đáng trách lão đệ đâu! Chung quy Vô Tình lệnh chủ cũng đã thành công thêm một lần, với chúng ta lão chủ trương ly gián, dù cho đối với phụ mẫu, đệ huynh, chúng ta cũng nghi ngờ như thường, nói chi là bằng hữu?

Hình Xuyên thở dài:

- Lắm lúc, tiểu đệ còn không tin được lấy mình nữa là người ngoài!

Vốn nhiệt tâm, Hồng Chấn thông cảm nhanh chóng sự tình giữa Ngư Tiều Nhị Tẩu, lão bật cười ha hả, thốt:

- Người vẫn còn giữ chút nhân vị cuối cùng. Lão phu sẵn sàng quên lỗi cũ của hai người.

Hình Xuyên đỏ mặt, ấp úng:

- Hồng đại hiệp biết cho, tại hạ không còn tự chủ, bởi hành động theo sự sai khiến của người, mà thành ra đắc tội với đại hiệp! Đại hiệp cứ xử trị, tại hạ chẳng hề dám oán hận!

Hồng Chấn cao giọng:

- Việc đã rồi, nói lại là thừa! Bây giờ lão phu muốn hỏi hai người có thái độ nào đối với lão phu từ giờ phút giây này? Địch thù hay bằng hữu?

Hình Xuyên nhìn sang Bạch Anh rồi đáp:

- Tất cả đều do lão ca của tại hạ định quyết!

Bỗng Bạch Anh nhớ ra một điều, lộ vẻ lo âu:

- Anh em tại hạ đã làm một việc đắc tội với đại hiệp, giờ đây phải làm cách nào để chuộc tội?

Hồng Chấn tỉnh ngộ, hét lên:

- Các người đã làm gì Sĩ Mẫn?

Bạch Anh thú thật:

- Anh em tại hạ đánh thuốc mê nhị công tử, đưa về Vô Tình cung.

Hồng Chấn đưa hai tay lên không kêu trời một tiếng, day qua Triệu Sĩ Nguyên bảo:

- Huyết nhục của người, người trọn quyền quyết định! Ta không thể tác chủ!

Lão nhường lại cho chàng, giết tha tùy ý.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười sang sảng, nhìn thẳng vào mặt Ngư Tiều Nhị Tẩu hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi nhị vị một điều?

Cả hai không rõ chàng có chủ ý như thế nào, nên áy náy đáp:

- Kể đắc tội có dám ngoan cố đối với người nắm quyền sanh sát đâu? Xin Thiếu lệnh chủ cứ hỏi.

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Đừng nói như vậy, nhị vị!

Rồi chàng hỏi:

- Nếu gia huynh không sa vào nhị vị, thì người có được an nhiên chăng?

Hình Xuyên lắc đầu:

- Vô Tình lệnh chủ đã hiểu những bí mật tại Thủy phủ, do đó lão phái người xâm nhập dần dần. Còn Hồng đại hiệp thì cứ xuất ngoại mãi. Không làm sao kiểm soát được kỹ lưỡng được, cho nên có rất nhiều cơ hội cho người ngoài vào lọt phía bên trong mà không gặp một trở ngại nào. Thành ra, bất cứ ai cũng có thể hạ thủ đoạn đối với nhị công tử, chứ chẳng riêng gì bọn tại hạ!

Triệu Sĩ Nguyên lại cười lớn:

- Nếu thế thì hai vị cứ kể như gia huynh bị một kẻ nào khác bắt đi, đưa về Vô Tình cung là xong.

Ngư Tiều nhị lão giật mình, cùng kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ không trách cứ bọn tại hạ chứ?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Hai vị không còn tự chủ lấy mình, hành động do người sai xử, thì cái lỗi đâu do hai vị?

Hai vị yên trí, một ngày nào đó, tại hạ sẽ có cách đến gặp Vô Tình lệnh chủ, đòi gia huynh lại!

Làm nên cái tội to lớn, lại được Triệu Sĩ Nguyên thông cảm cho, vì cái cảnh bất khả kháng mà hành động, Hình Xuyên và Bạch Anh khích động vô cùng.

Cả hai lập chí phải làm một cái gì xứng đáng để chuộc tội.

Họ là những kỳ nhân, họ không lời nói để tỏ lộ tâm trường, bởi nói ra là phạm vào cái sáo.

Họ chỉ vòng tay thốt gọn:

- Đa tạ Thiếu lệnh chủ.

Hồng Chấn vốn là tay lão luyện trên giang hồ, nhìn ánh mắt của Ngư Tiều Nhị lão, biết ngay tâm tưởng của họ.

Lão thâm phục Triệu Sĩ Nguyên khéo cảm hóa được lòng người.

Lão bật cười ha hả:

- Thì giờ là vàng bạc, chúng ta không nên phí phạm! Hãy đối phó ngay với thực tại đi!

Ngư Tiều Nhị lão đồng cất tiếng:

- Xin Thiếu lệnh chủ ra lệnh!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Trước hết Hình tiên bối cho biết tình hình ở trong Thủy phủ.

Hình Xuyên đáp:

- Trong Thủy phủ có tất cả chín mươi sáu người, toàn là những nhân vật thành danh trên giang hồ. Trong số đó kể cả tại hạ có đến bảy mươi hai người do Vô Tình lệnh chủ phái đến.

Hồng Chấn giật bắn mình:

- Trời! Thế là lão đã bị nguy hiểm bao vây từ lâu mà chẳng biết chi cả!

Hình Xuyên mỉm cười:

- Hồng đại hiệp có tâm tính thác lác, không hề nghi kỵ một ai, thì làm gì có sự tế nhị trong việc nhận xét người.

Hồng Chấn cười khổ:

- Nguy! Nguy mất rồi! Quá tin người mà thành ra hồ đồ!

Lão thở dài, tiếp:

- Kể từ hôm nay, đối với bất kỳ ai, lão phu cũng phải dè dặt.

Bạch Anh cười nhẹ:

- Bất kỳ ai? Thế Thiếu lệnh chủ cũng không ngoại lệ?

Hồng Chấn giật mình:

- Phải! Phải! Hắn cũng bị lão phu nghi luôn!

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Sự dè dặt của nhị thúc, tiểu diệt thấy quá phận rồi!

Hồng Chấn chính sắc mặt:

- Vô Tình lão quỷ đã tạo ra được một Sĩ Mẫn giả để lừa lão phu, thì tự nhiên lão cũng tạo được Triệu Sĩ Nguyên giả như thường!

Lão sực nhớ ra một việc, vội hỏi:

- Lúc lão phu cứu người, chừng như là chừng môn phái Vô Cực có nói đã chuẩn bị một người giả thay thế người, có đúng vậy không?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Quả có như vậy, và tiểu diệt cũng có thấy người giả tiểu diệt. Rất giống nhị thúc ạ!

Hồng Chấn mỉm cười:

- Thế là sự dè dặt của lão phu cũng không đến nỗi quá phận.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, trầm tư một lúc rồi thốt:

- Nhị thúc lo ngại rất hợp lý. Tuy nhiên, tiểu diệt đã nghĩ ra một cách đối phó rồi, chúng ta nên ước định một ám hiệu, sau này gặp nhau, chúng ta sẽ dùng ám hiệu đó để mà xác định chân giả!

Bạch Anh nên lên điều lo ngại khác:

- Vô Tình lệnh chủ có tai mắt khắp nơi, trong hang sâu ngõ hẹp, trong góc núi đầu rừng, nếu ám hiệu đó bị lộ ra thì tai hại không nhỏ!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chẳng sao đâu! Ám hiệu của tại hạ thay đổi theo người, hiện tại có ba vị thì tại hạ dùng ba loại ám hiệu khác nhau. Điều đó có hai tiện lợi, tam vị phân biệt được tại hạ, mà tại hạ cũng phân biệt được tam vị. Bởi dường tưởng là chỉ có được mỗi một mình tại hạ, có người giả mạo, mà đến cả ba vị cũng có thể có giả như thường!

Hồng Chấn hừ một tiếng:

- Nếu người có hằng trăm, hằng ngàn bằng hữu thì sao? Có phải là phiền phức cho người chăng?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Đành là phiền phức, song chẳng còn cách nào khác hơn thì sao?

Hình Xuyên cau mày:

- Làm sao Thiếu lệnh chủ nhớ hết?

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Tại hạ tin nơi ký ức của mình lắm! Chắc không đến nỗi lầm lộn, hay quên được!

Rồi chàng giải thích cách nhớ những ám hiệu như thế nào cho ba người. Họ vô cùng khâm phục.

Hồng Chấn đằng hắng một tiếng, trở lại vấn đề chính:

- Trừ bảy mươi hai người ra, cũng còn lại hơn hai mươi bốn, thế cũng đỡ tịch mịch cho lão phu.

Hình Xuyên mỉm cười:

- Tại hạ nói thực ra, Hồng đại hiệp đừng thất vọng nhé! Trong số hai mươi bốn người còn lại đó, thì có đến mười hai người đang suy nghĩ để chọn thái độ, bốn người đã dứt khoát theo về với Vô Tình lệnh chủ rồi, như vậy là Hồng đại hiệp chỉ còn tin cậy được tám người thôi.

Hồng Chấn cười thâm:

- Thì lão phu phải bằng với số tám người đó, chứ biết sao? Nếu cả tám người đều trung kiên, cùng hiệp lực lại, cái lực lượng đó cũng đáng kể lắm chứ!

Đoạn lão thở dài, hỏi:

- Hình lão đệ biết tên của những người đó chứ!

Hình Xuyên gật đầu:

- Đương nhiên là phải biết! Tại hạ đã quyết định cái hồi tu tâm, thì dù cho Hồng đại hiệp không hỏi, tại hạ cũng phải nói.

Thoạt tiên lão kể tên bảy mươi hai người của Vô Tình lệnh chủ phái đến làm nội tuyến.

Hồng Chấn cau mày. Bảy mươi hai người đó thường ngày lão hết sức kính trọng, ngờ đâu tất cả đều là gian tế.

Hình Xuyên kể đến mười hai người còn do dự.

Hồng Chấn hừ một tiếng:

- Bọn đó không đáng kể! Bỏ qua đi!

Hình Xuyên nêu danh bốn người đã chọn một thái độ dứt khoát.

Hồng Chấn mắng to:

- Bốn tên đó là những người lão phu có cảm tình nhiều nhất, không ngờ chúng là bọn ích kỷ, chỉ biết vụ lợi cho bản thân. Đáng hận thật.

Cuối cùng, Hình Xuyên kể đến tám người trung thành.

Hồng Chấn ạ lên một tiếng:

- Mấy người đó? Từ nay lão phu chẳng dám kinh miệt một ai. Tại thủy phủ họ là những người có công lực kém nhất, thế mà họ can đảm phi thường?

Mọi người đều thở than một lúc.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Còn cái giả mạo gia huynh là ai?

55. Cứ Tưởng Là Ai

Hình Xuyên đáp:

- Trong năm vừa qua bỗng nhiên có nhiều cao thủ từ bốn phương kéo đến, xin gia nhập vào Vô Tình cung, trong số đó đáng kể nhất là bọn Thiên Long, Địa Hồ, Thất Diệu, Bát Mạn Cửu Cung, Tam Thập Thái Bảo, Nhị Thập Bát Tú. Họ là những đại ma đầu, cực kỳ lợi hại. Người giả mạo nhị công tử hiện ở trong thủy phủ là Đệ Tam Thái Bảo, họ Vương tên Phương. Hai mươi lăm năm trước, lúc còn là một bé con, Vương Phương từng gây chấn động trên giang hồ. Hắn đã làm nên vô số tội ác, sau đó hắn vắng bóng một thời gian, kể ra có hơn hai mươi năm. Tuổi hắn độ bốn mươi, võ công của hắn rất cao, dù bọn tại hạ hai người hiệp sức lại cũng khó thắng hắn.

Hồng Chấn bật cười ha hả:

- Thì ra chính tiểu tử đó!

Hình Xuyên giật mình:

- Hồng lão ca biết hử!

Hồng Chấn cao giọng:

- Nào chỉ biết hử mà thôi! Hai mươi năm trước, nếu không nhờ đại ca lão phu vì nhân từ, ngăn chặn lão phu đã đánh chết hử rồi! Còn đâu sống đến ngày này mà làm trò quỷ!

Hình Xuyên mỉm cười:

- Thế ra, cuộc phong ba vào lúc hai mươi năm trước là cho chính Hồng lão ca dẹp yên.

Hồng Chấn không dám nhận công của riêng mình, nên khoát tay thốt:

- Bất quá, lão phu phụng lệnh hành sự, còn như việc bố trí thì do Long đầu đại ca của lão phu. Thực tình mà nói, về võ công thì lúc đó lão phu thắng hử, song về tâm cơ thì hử hơn lão phu mấy bậc. Nếu chỉ có một mình lão phu, hử không thể biết hử ở nơi nào mà tìm.

Thấy lão ca hứng quá chừng, và có thể theo cái đà cao hứng đó, lão có thể kể mãi câu chuyện xa xưa, chẳng biết đến bao giờ dứt, Triệu Sĩ Nguyên chặn lại liền:

- Bây giờ, mình phải nghĩ cách đối phó với tình hình chứ nhị thúc?

Hồng Chấn trừng mắt:

- Người hỏi lão phu? Hỏi làm gì? Chứ người chẳng có hiệu pháp gì sao?

Triệu Sĩ Nguyên day qua Ngự Tiều nhị lão:

- Nhị vị có cao kiến như thế nào?

Bạch Anh trầm ngâm một chút:

- Tại hạ xin tiết lộ thêm một sự bí mật này nữa, để bổ sung yếu tố giúp Thiếu lệnh chủ nghĩ ra biện pháp. Còn như đối phó với địch, bất cứ bằng biện pháp nào, Thiếu lệnh chủ phân phó, là bọn tại hạ hành động ngay.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Lão tiền bối khách khí quá! Không ngại là kém thành thật sao? Chúng ta cần hiệp nhau nghiên cứu, thì cái kế hoạch mới được chu đáo.

Bạch Anh hỏi:

- Thiếu lệnh chủ có biết là Vô Cực phái và Vô Tình cung quan hệ với nhau như thế nào chăng?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tại hạ có biết đại khái là giữa họ có một thỏa ước nào đó! Và hiện tại thì họ sẵn sàng tiếp trợ lẫn nhau nếu có biến.

Bạch Anh trầm giọng:

- Theo tại hạ hiểu thì, bên ngoài họ rất thân nhau, song bên trong họ lại rất thù nhau, họ cùng nghĩ cách tiêu diệt lẫn nhau. Bất quá, trong thời gian lợi dụng lẫn nhau rồi, là họ sẽ bắt đầu giở thủ đoạn đối với nhau. Tại hạ có nhiệm vụ theo dõi mọi hoạt động của phái Vô Cực.

Lão dừng lại một chút, lại tiếp:

- Tại hạ xin mạn phép nói câu này, là giả như Thiếu lệnh chủ bị khốn vĩnh viễn trong địa phủ, thì chỉ nội ba năm thôi, Vô Cực phái và Vô Tình cung sẽ ra mặt chống đối nhau như hai cánh tử thù!

Hình Xuyên lại hỏi:

- Trong trường hợp đó, Thiếu lệnh chủ có thể đóng vai như ông chờ ngao cò kiệt sức!

Lệnh chủ nghĩ sao?

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Hãn Bạch lão tiên bối có chủ trương chứ?

Bạch Anh đáp:

- Tại hạ có nghĩ ra một kế hoạch, song chẳng rõ có thể dùng hay không?

Hồng Chấn nóng nảy:

- Nghĩ được kế gì, thì cứ nói ra, tại sao lại vòng vo mãi?

Bạch Anh giải thích:

- Để đối phó với Thiếu lệnh chủ, Vương Phương ra lệnh tập hợp tất cả cao thủ trong vòng trăm dặm quanh đây. Tại hạ muốn tương kế tựu kế, lại bảo là tập hợp họ để đột kích Vô Cực phái, chúng ta không cần biết việc đó sẽ thành bại như thế nào, bởi mục đích của chúng ta là phá cái thế liên minh của song phương, gây mối thâm thù giữa họ. Sự việc đó hoàn toàn có lợi cho chúng ta chẳng làm một tổn hại nhỏ nào. Chẳng hay Hồng đại hiệp và Thiếu lệnh chủ nghĩ sao?

Triệu Sĩ Nguyên trầm lặng suy tư.

Hồng Chấn cao giọng tán thành liền:

- Hay! Hay lắm! Người cứ thế mà thi hành. Lão phu không thể để cho Vương Phương chiếm cứ Thủy phủ.

Lão gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Để họ làm cái việc đó! Còn lão phu với người trở về Thủy phủ thanh toán bọn Vương Phương đi!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phải! Không còn cách nào hay hơn! Tuy nhiên, Bạch lão tiên bối hãy hết sức cẩn thận. Phát động công cuộc rồi lập tức tìm cách trở lại!

Bạch Anh mỉm cười:

- Thiếu lệnh chủ khỏi phải lo ngại, tại hạ dù không sợ chết song không thích chết vô lý!

Tại hạ cần phải sống để chuộc tội mình chứ!

Lão hướng sang Hình Xuyên, hỏi:

- Lệnh của Vương Phương đâu? Trao cho ngu ca!

Hình Xuyên lấy tấm lệnh bài trong mình ra trao qua cho Bạch Anh, căn dặn:

- Lão ca thận trọng!

Bạch Anh đi, còn lại ba người, họ trở về Thủy phủ.

oOo Hình Xuyên thốt:

- Tại hạ đi trước quan sát tình hình, hai vị theo sau đừng để Vương Phương sanh nghi.

Trong khi Hình Xuyên sắp sửa phóng mình xuống Hắc đầm, bỗng có tiếng quát vang lên:

- Hãy khoan.

Tiếng quát chính do Triệu Sĩ Nguyên phát ra, song Hình Xuyên đã cúi đầu đồng chân rồi làm sao ngừng lại được?

Một đạo kinh lực do Triệu Sĩ Nguyên phát tiếp theo, không cho chân lão rơi xuống. Lão dụng cái thế của đạo kinh lực đó, lộn người trên không, đảo thêm một vòng đáp xuống bờ đầm.

Hình Xuyên không tưởng là Triệu Sĩ Nguyên tài tình đến thế.

Thực sự thì chính đạo kinh lực của Triệu Sĩ Nguyên hất ngược lão trở lên, chứ lúc đó chân trên tay dưới, lão không đủ sức lấy đà tung mình.

Nhờ thế lão không rơi xuống nước, và còn lộn người lấy tư thế đáp xuống bờ đầm.

Lão hỏi:

- Thiếu lệnh chủ còn phân phó chi thêm?

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Tại hạ chợt nhớ đến một việc muốn thỉnh giáo Hình tiên bối.

Hình Xuyên chú ý:

- Còn vấn đề gì làm cho Thiếu lệnh chủ phải thắc mắc?

Lão trầm nghĩ:

Hắn phải là một vấn đề quan trọng lắm? Chứ nếu không thì khi nào Thiếu lệnh chủ lại chịu phí công lực như vậy?

Triệu Sĩ Nguyên bỗng cười mấy tiếng:

- Lão tiên bối trở về Thủy phủ sao không lần theo vách đá mà đi, lại nhảy xuống giữa đầm?

Từng xuất nhập Hắc đầm như vậy, Hình Xuyên cho là sự thường, không hề nghĩ đến đạo lý do Triệu Sĩ Nguyên vừa nêu ra.

Bây giờ lão làm sao giải thích?

Lão sững sờ.

Hồng Chấn bật cười, cất tiếng:

- Nếu ngươi chỉ cần hiểu có mỗi một điều đó thôi thì cần gì phải ngăn chặn Hình lão đệ?

Hỏi lão phu, lão phu cũng đáp được vậy chứ?

Triệu Sĩ Nguyên tắt lưỡi:

- Tiểu đệ diệt quả thật hồ đồ!

Hồng Chấn tiếp:

- Thế thì để lão phu giải thích cho ngươi hiểu.

Đạo lý rất đơn giản.

Lần theo vách núi mà xuống, vừa chậm vừa nhọc, bởi áp lực của nước đẩy lên, bắt buộc phải vận công kháng lại.

Còn từ bên trên phóng mạnh mình xuống, sẵn có đà, thân hình chúi nhanh xuống đáy đầm.

Vì cần phải xuất nhập thường xuyên, phàm ai ở trong Thủy phủ cũng phải tập luyện cách đó để bảo trì công lực.

Triệu Sĩ Nguyên mới đến đây lần thứ nhất nên chưa hiểu cách đó.

Còn Hình Xuyên tưởng đầu Triệu Sĩ Nguyên có cái ý nghĩ xa vời hơn nên không đáp được.

Xuống đáy đầm rồi, ở đó có những đường dây đầu có móc, đặt móc vào sợi dây quanh hông, người trong động vận chuyển bàn xoay, kéo qua các xoáy nước.

Lúc đi lên, hoặc giả họ lần theo vách, hoặc giả họ cũng dùng bàn xoay đặt ở phía đối diện bên kia xoáy nước.

Chỉ có người trong thủy phủ mới biết chỗ đặt bàn xoay và nơi này có đầy dây.

Dây thả sẵn có rất nhiều ở dưới đáy, người nào ra, mang theo ra, bỏ đó, người nào vào, mang trở vào. Nhờ vậy, nhiều người cùng đi, cùng về, hoặc giao thoi, cũng không thiếu dây.

Lần cứu Triệu Sĩ Nguyên, Hồng Chấn dùng dây lần trở lên lại theo vách, nên chàng không lưu ý tâm.

Mãi đến bây giờ chàng mới nhớ ra, và gọi Hình Xuyên trở lại.

Gọi Hình Xuyên không phải để hỏi bao nhiêu đó, mà chính là để tỉnh lão.

Chàng hỏi:

- Nếu đường dây đứt thì sao?

Hồng Chấn lắc đầu:

- Đứt thế nào được? Nó bằng tơ Thiên Tằm, dùng dao mà chặt cũng không hề hấn.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Nếu có kẻ tháo mối dây ở bàn xoay thì sao?

Hình Xuyên biến sắc mặt kêu lên:

- Nguy! Thiếu lệnh chủ nghĩ xa vô cùng. Chúng ta phải phòng bị về điểm đó. Tại hạ phải đi gấp mới được.

Lão nhảy xuống nước, trầm mình luôn đến đáy, nắm đầu dây giật giật.

Nếu là lúc thường, giật như vậy là đường dây thẳng vì đầu trong có cột vào bàn xoay.

Bây giờ lão giật đường dây không thẳng trái lại theo tay lão mà ra lần, ra lần, như rời bàn xoay.

Lão kéo mãi, đường dây theo tay lão cuốn đến, cuối cùng đường dây cuốn hết, đầu mối trong nằm trọn trong tay lão.

Lão kéo luôn mấy đường kia, tất cả đều bị tháo mối ở đầu trong.

Như vậy là Vương Phương không cho họ trở lại!

Lão trở lên mặt nước thuật lại sự tình cho Hồng Chấn và Triệu Sĩ Nguyên biết.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Mọi sơ ý của lão phu đáng trách lắm. Thì ra cái tuổi già này không còn là một hạnh diện nữa. Càng già, càng vô dụng. Sĩ Nguyên, lão phu rất phục người.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Có gì đâu nhị thúc! Chẳng qua tiểu diệt nghĩ cái kế vẹn toàn cho Hình tiền bối, không muốn Hình tiền bối bị hại oan uổng thôi.

Hồng Chấn nhớ lại việc đó, sôi giận, mắng lên:

- Đáng hận cho Vương Phương. Lão phu nhất định phải giết chết hắn.

Lão đòi trở xuống Thủy phủ.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Chúng làm thế là có chuẩn bị rồi. Minh xuống đó chẳng khác nào đứt đầu vào rọ.

Hồng Chấn hét lên:

- Chẳng lẽ chúng ta nhường Thủy phủ cho bọn đó?

Hình Xuyên cầm hận:

- Đến tại hạ mà bọn chúng còn trở mặt trở mày, thật là một lũ mất nhân tính? Nếu không nhờ Thiếu lệnh chủ ngăn chặn thì tại hạ phải chết với chúng rồi! Thù này, tại hạ thề quyết phải trả!

Hồng Chấn cười mỉa:

- Bây giờ Hình lão đệ mới biết là trong Vô Tình cung chỉ là giống vật, chẳng có một con người!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc:

- Tại hạ nghĩ, nếu có xuống đó, cả ba chúng ta cùng xuống, nhưng dù sao cũng phải để lại đây một người, canh giữ mấy mối dây do Hình tiên bối vừa mang lên đó!

Hồng Chấn cười lớn:

- Ta biết rồi! Người muốn ta ở lại! Người không bằng lòng cho ta theo người trở lại đó!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Nhị thúc lượng xét cho! Có nhị thúc phòng thủ tại đây, tiểu đệ và Hình tiên bối mới an lòng xuống đó.

Hồng Chấn thở dài:

- Thôi thì đành vậy chứ sao. Các người hãy cẩn thận đấy.

Triệu Sĩ Nguyên lấy một đầu dây, cột vào thân cây, còn một đầu thì cột quanh mình, làm như vậy, chàng được rảnh tay phòng bất trắc mà khỏi sợ hơ hồng sút tay, dây trôi mất, vì chàng còn phải vượt qua xoáy nước.

Phương pháp này chỉ dùng được tạm thời, không bảo đảm an toàn lắm như phương pháp cũ, do đó chàng phải cẩn thận.

Hình Xuyên cũng làm y như chàng.

Hồng Chấn mỉm cười:

- Cẩn thận bao giờ cũng vẫn hơn. Lão phu nhất định giữ mình cho chắc.

Còn đó mấy đường dây, lão lấy một đường, cột vào mình, phòng khi cần đến có sẵn mà dùng.

Hình Xuyên và Triệu Sĩ Nguyên theo vách đá xuống dần. Còn cách mặt nước khá xa, bỗng cả hai tuột tay, trật chân rơi xuống.

Hồng Chấn kinh hãi, vội chụp hai đường dây của họ, đồng thời lão vận dụng môn công kim cương trụ địa, đập mạnh xuống đất, lún xuống mấy tấc.

Lấy chỗ trụ rồi, lão vận thần lực, giật hai đường dây, bóc mạnh hai người lên, như ông câu giật cá.

Cả hai nhờ thế khỏi rơi xuống.

Hồng Chấn gắt:

- Sao vô ý thế?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Đâu có vô ý, nhị thúc! Chỉ vì vách núi vừa đứng vừa trơn, mấy chiếc cọc bị phá hủy mất rồi, không còn chỗ chịu, thành ra phải tuột tay, tuột chân!

Dù có rơi xuống nước, cả hai cũng chẳng đến đâu, song xuống làm gì nữa khi những chiếc cọc bị phá hủy. Họ đâu còn làm sao vào Thủy phủ được.

Các đường dây liên lạc với bàn xoay mất, các cọc nơi vách bị phá hủy, thế là trên không xuống được, dưới không lên được.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Phải có một lối xuất nhập nào khác, bí mật chứ! Chẳng lẽ những người ở bên dưới chịu chết?

Hồng Chấn lắc đầu:

- Lão phu không được biết!

Lão quay qua Hình Xuyên, láy mắt hỏi.

Hình Xuyên lắc đầu:

- Bọn tại hạ trước đó có đặt kế hoạch, tạo riêng một lối xuất nhập bí mật, song không có cách nào khắc chế hấp lực của xoáy nước, nên bỏ kế hoạch luôn.

Triệu Sĩ Nguyên lại cau mày:

- Thế là Vương Phương cam tuyệt tự?

Hình Xuyên cười nhẹ:

- Người trong thiên hạ có chết hết, còn lại mỗi một mình hần, hần vẫn muốn sống như thường.

Triệu Sĩ Nguyên quả quyết:

- Thế là phải có một lối bí mật rồi! Chắc vậy!

Trong thủy phủ, Hình Xuyên là nhân vật quan trọng thứ hai, sau Vương Phương, thế mà một việc lớn lao như vậy lão lại chẳng hay biết gì cả.

Lão then tức uất, bởi bọn Vương Phương qua mặt lão rõ ràng và đã có ý định loại trừ lão từ lâu!

Lão thốt:

- Trước kia tại hạ và Vương Phương có bàn đến việc xoi núi, dọn lối, song chẳng biết vì sao Vương Phương không thực hành dự tính đó. Bây giờ hần loại trừ tại hạ, biết đâu trong thời gian qua, hần âm thầm làm cái việc đó? Có làm xong, hần mới dám hủy diệt hai lối này chứ?

Hồng Chấn tỏ vẻ không tin:

- Làm sao hần xoi núi nổi?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Được chứ sao lại không, nhị thúc? Đông người hiệp sức lại, họ khuôn từng tảng đá, họ đục từng tảng đá, họ làm việc liên tục, bất quá trong vòng ba năm là họ có lối ra. Điều cần là họ phải có dự trữ số lương thực đủ dùng trong thời gian đó!

Rồi chàng tiếp:

- Nhưng Vương Phương là kẻ gấp công, hiếu lợi, chẳng khi nào hần có sự nhần nại đó được!

Bỗng chàng tỉnh ngộ, lẩm nhẩm:

- Hay là... hay là Vương Phương đã thoát ra trước rồi? Hần để tất cả bọn kia ở dưới đó chờ chết?... Có thể như vậy lắm!

Hình Xuyên giật mình:

- Luận theo tâm tính của hần, thì rất có thể hần tàn nhẫn đến mức độ đó! Hơn chín mươi người chịu chết oan! Trong số đó có mấy vị bằng hữu của tại hạ. Họ vì tại hạ mà gia nhập vào Vô Tình cung. Làm sao cứu họ? Không cứu họ là tại hạ ân hận suốt đời.

Hồng Chấn hét lên:

- Chứ tám người trung thành với ta đó, lại đáng chết lắm sao? Lão phu phải cứu họ.

Triệu Sĩ Nguyên trấn an cả hai:

- Nhị vị yên trí. Triệu Sĩ Nguyên này không thể an nhiên để họ chết vô lý như vậy. Dù cho là kẻ thù đi nữa, chúng ta cũng phải có lòng nhân.

Chàng chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, gương mặt trầm trầm.

Hồng Chấn vẫy tay bảo Hình Xuyên theo lão bước ra xa xa, rồi thốt:

- Hãy để cho hắn suy nghĩ.

56. Rùa Trong Đáy Giếng

Thỉnh thoảng một niềm vui thoáng lộ trên gương mặt của Triệu Sĩ Nguyên, làm dịu đi cái vẻ trầm trọng.

Chàng đi tới đi lui dọc theo bờ đầm, nhìn xuống nước, cuối cùng đi thẳng đến cốc khẩu.

Nơi tay chàng có một cành cây khá dài, chàng rà cành cây dài ven bờ, đầu cành chìm trong nước.

Bỗng chàng giơ cành cây lên.

Nơi đầu cây có một đường dây, đầu dây cột vào một cái móc sắt ắn sâu vào đất.

Chàng kéo thử, đầu kia cũng dính luôn vào vật gì đó, chàng nhong đường dây, biết rõ rất dài, có lẽ nó phát xuất từ cửa động vào Thủy phủ.

Chàng kêu lên:

- Đây rồi! Quả nhiên phải có một hy vọng cho chúng ta.

Hồng Chấn và Hình Xuyên chạy bay tới hấp tấp hỏi:

- Cái gì chứ?

Họ thấy ngay đường dây trong tay Triệu Sĩ Nguyên.

Không cần nghe chàng giải thích, họ hiểu rõ tác dụng của đường dây.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn sang Hồng Chấn, bảo:

- Nhị thúc trấn thủ nơi đây nhé.

Chàng nhảy luôn xuống đầm.

Hình Xuyên cấp tốc xuống theo.

Đường dây dẫn họ đến thẳng cửa động, xuyên qua xoáy nước, đúng như sự ước đoán của họ.

Hình Xuyên đi trước, Triệu Sĩ Nguyên đi sau, chàng muốn nhường cho Vu Sơn Tiều Tử phần hoạt động dò đường.

Nếu sự tình chưa đến đổi nào thì với thân phận trong Vô Tình cung, lão không gặp khó khăn trước đồng bọn.

Còn như quả có biến đổi như chàng ước đoán, thì Hình Xuyên thuyết phục bọn đồng đạo, giảm thiểu người cuộc giao đấu.

Bằng tất cả điều tuân lệnh Vương Phương ngăn chặn lão, thì chàng sẽ xuất hiện, tiếp trợ lão.

Nếu chàng lộ hình tích sớm, chúng sẽ sanh nghi, khiến tình thế thêm rắc rối.

Chàng chỉ giữ khoảng cách vừa phải, dùng tai thay mắt, chực chờ biến cố.

Bọn người phòng thủ tại cửa động trông thấy Hình Xuyên bất giác biến đổi thần sắc liền.

Tất cả đều lộ vẻ nghi hoặc.

Nhìn thần sắc của họ, Hình Xuyên không cần suy nghĩ cũng hiểu ngay Vương Phương có thái độ gì đối với lão. Và hắn là hắn có phân phó điều chi với bọn này, đương nhiên bất lợi cho lão.

Lão giữ bình tĩnh, ngấm vận công giới bị, đoạn cười lạnh, buông một đòn tâm lý:

- Các vị không thừa nhận lão phu? Thảo nào Vương thái bảo chẳng nói với lão phu, là trong các vị có người định ám toán Thái bảo! Do đó, Thái bảo bắt buộc phải rời Thủy phủ để tránh bị mưu hại.

Nếu câu nói không có hiệu quả như lão ước độ thì lão xuất thủ liền, bởi lão không xuất thủ thì bọn người đó cũng xuất thủ.

Lão ra tay trước thì hơn.

Đòn tâm lý đó chẳng khác nào một con dao hai lưỡi. Nếu đúng là Vương Phương đã đi rồi thì đòn tâm lý có phản ứng thuận lợi.

Nếu Vương Phương còn tại thủy phủ thì chẳng khác nào lão xe dây tự trói.

Hình Xuyên cũng biết vậy, song trong trường hợp này, lão chẳng còn cách nào hơn đành phải liều.

Ngờ đâu bọn người trấn thủ tại cửa động cùng lộ vẻ kinh ngạc trở mắt nhìn lão.

Lão hiểu ngay, đòn tâm lý đó hữu hiệu rồi.

Lão bật cười ha hả, tiếp luôn đòn thứ hai:

- Nói thật với các vị, lão phu trở lại đây là vâng lệnh điều tra các vị. Nhưng không sao đâu, lão phu sẽ bảo chứng cho các vị trước mặt Vô Tình lệnh chủ, xác nhận là các vị không hề phản nghịch, có thể Vương thái bảo hiểu lầm các vị nên nghi ngờ vậy thôi.

Mọi người đều cúi đầu không nói gì, song cũng chẳng làm gì.

Họ không ngăn chặn, Hình Xuyên vào trong luôn.

Lão vừa vượt qua cửa động, một bóng người xuất hiện, chặn đường.

Người đó thốt:

- Hình huynh! Trước khi đi, Vương thái bảo có nói là Hình huynh không trở lại được.

Người cho biết, Hình huynh trở lại là bỏ dở sứ mạng giao phó, như vậy là đắc tội, bọn tại hạ phải bắt Hình huynh giam cầm một nơi chờ lệnh xử quyết.

Hình Xuyên bật cười ha hả:

- Ô huynh thật sự muốn làm khó tại hạ à?

Người đó là Ô Thất, cười lạnh:

- Bằng hữu là việc tư, nhiệm vụ là việc công, không thể vì tư mà phế công.

Đoạn Ô Thất hét lên:

- Các vị động thủ ngay, bắt kẻ bất tuân lệnh thượng cấp!

Chính y vọt mình tới, chặn hẵn lối đi, chờ các người kia xuất thủ.

Nhưng chưa ai xuất thủ thì lão phải xuất thủ trước, để chiếm tiên cơ, bởi y sợ Hình Xuyên tấn công chế ngự lão để uy hiếp bọn kia.

Tay hữu vươn ra, theo chiêu Kim Long Thảm Trảo chụp vào ngực Hình Xuyên.

Đồng thời tay tả cũng quét qua, điểm vào huyệt Kỳ môn của đối phương.

Hình Xuyên cất tiếng cười vang:

- Ô Thất! Người dám múa tay múa chân trước mặt lão phu nữa sao? Thế thì người đừng trách lão phu có hành động quá đáng phủ nhận đoạn giao tình giữa chúng ta từ lâu đây.

Lão thi triển tuyệt học, phát xuất chiêu Ngô Cương Phạt Quá, xòe bàn tay như lưỡi búa, từ bên dưới chém ngược lên, đồng thời thay đổi bộ vị, lách mình nương theo chiêu thức né tránh chỉ lực của Ô Thất.

Lập tức Ô Thất biến trảo thành chưởng, đánh xuống lại cất cao giọng tán:

- Hay lắm đó, Hình Xuyên!

Song chưởng chạm nhau, Hình Xuyên khẽ chao chao thân mình, nhưng gượng đứng lại tại chỗ được, còn Ô Thất phải lùi lại mất bước.

Biết mình còn kém, Ô Thất không dám tiếp tục cuộc đấu sợ chuốc lấy nhục bại mà thình danh tạo tụt từ lâu phải tiêu tan mất.

Y nhìn qua bọn người bên cửa, cao giọng hỏi:

- Sao không ai động thủ?

Hỏi xong bất giác y giật mình lùi thêm mấy bước nữa, bởi y phát hiện ra bao nhiêu người đó đều bất động, dường tượng chẳng nghe y nói gì.

Đang khi y bối rối, bỗng có tiếng chân người từ phía trong vọng ra.

Người từ phía trong đi ra là y có viện trợ rồi.

Y lên tinh thần ngay, giở cái giọng hống hách, hăm dọa những người bên cạnh cửa:

- Các vị không chịu xuất thủ? Được rồi, thế thì các vị đừng trách sao ta không hề nghĩ tình nhau nhé!

Những người đó vẫn điềm nhiên không hề lưu ý đến y.

Y hết sức lấy làm lạ, tự hỏi tại sao có sự thể như vậy? Ít nhất cũng có một vài người đối đáp với y chứ?

Họ bất động như thế là nghĩa gì?

Y nhìn trừng trừng từng người một rồi bước đến gần quan sát.

Y sững sốt, suýt kêu lên kinh hãi.

Tất cả đều bị điểm huyết.

Vừa lúc đó một số người rất đông từ bên trong kéo nhau ra, trong bọn ấy có hai bằng hữu của Hình Xuyên.

Hai người ấy đi đâu.

Một trong hai người cất tiếng hỏi:

- Có việc gì khiến lão Ô tranh chấp với Hình lão nhị thế?

Ô Thất hừ một tiếng đáp:

- Chẳng lẽ nhị vị không rõ thân phận của bốn nhân ngày nay như thế nào sao? Bốn nhân đâu có hạ mình tranh chấp với Hình lão nhị? Bốn nhân phụng lệnh hành sự, mong rằng hai vị hiểu cho như vậy.

Hai vị đó muốn bênh vực Hình Xuyên, song nghe nói phụng lệnh hành sự đành nín lặng, chẳng dám nói gì nữa.

Người đó là một lão nhân ốm thấp, từ trong đám đông bước ra trầm giọng hỏi:

- Kỳ quái! Lão Hồng giao cho người cái quyền chấp sự trong Thủy phủ từ lúc nào? Thế Hình lão nhị không còn đảm nhận trách vụ đó nữa rồi sao?

Ô Thất trừng mắt:

- Hồng Chấn là cái quái gì? Trong con mắt của lão phu, Hồng Chấn chẳng có giá trị gì cả. Có lẽ các vị còn mê ngủ trên mặt trống đánh liên hồi hay sao chứ? Cho các vị biết, chủ nhân Thủy phủ này chẳng còn là họ Triệu nữa đâu nhé!

Lão nhân ốm giật mình:

- Nói nhảm! Ta lập tức mời Triệu nhị công tử ra đây, thử xem người còn nói gì cho biết.

Ô Thất bật cười ha hả:

- Mời tiểu tử họ Triệu? Hắn đã bị lệnh chủ ra lệnh áp giải về Vô Tình cung rồi! Người có muốn mời hãy đến Vô Tình cung mà mời.

Lão nhân ồm thấp sững sờ.

Lão đưa mắt nhìn ra chung quanh, thấy người nào cũng điểm một nụ cười nguy dị, khó hiểu.

Lão họ Cảnh, tên Nhất Chí, là một bằng hữu của Hồng Chấn hải:

- Các vị đã biết rồi à?

Phần đông đều gật đầu:

Chỉ có bảy người bước ra khỏi nhóm, đồng thanh phủ nhận:

- Bọn này trước đây mấy phút, chưa hay biết gì cả.

Cảnh Nhất Chí vụt hú vọng một tiếng dài, nhìn bảy vị bằng hữu thốt:

- Phải! Chúng ta dù sao cũng còn được tám người!

Rồi lão cao giọng tiếp:

- Hỡi các vị bằng hữu! Chúng ta không thể hữu tử vô chung. Chúng ta không còn do dự được nữa!

Bảy người đó đồng loạt bước tới, đứng sau lưng Cảnh Nhất Chí, đồng lên tiếng:

- Cảnh huynh hữu, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Cảnh Nhất Chí cương quyết:

- Không có mệnh lệnh nào chi phối chúng ta được. Chúng ta phải tranh đấu, giành cái lẽ sống còn, nếu bị bức dồn vào tử địa.

Ô Thất cười lạnh, tỏ vẻ khinh mạn:

- Với lực lượng tám người các người? Kể cả Hình lão nhị bất quá các người cũng chỉ có chín người là nhiều? Đem một lực lượng chín người chống lại toàn thể bọn ta, các người có thấy là làm cái việc lấy trứng chọi đá không? Ha ha! Lệnh chủ từng trọng đãi các người, sao các người lại chẳng biết tỏ ra là những con người xứng đáng. Thôi đi, hãy nghe lời khuyên bảo, bỏ cái ý tưởng nông nổi đó, trở vào hàng ngũ với ta, chúng ta bảo tồn cái tình giao hảo với nhau còn nguyên vẹn như ngày nào!

Cảnh Nhất Chí nổi giận quát:

- Câm đi lão tặc. Bán bạn cầu vinh, cái thứ người như người không xứng đáng đối thoại với ta. Ta đánh chết người xong rồi sẽ thanh toán đến những đồng bạn của người.

Thân vóc vốn thấp, lão lại rùn xuống thấp hơn, đoạn theo chiêu thức Độc xí xuất huyết, vọt mình tới nhanh như chớp.

Ô Thất điểm một nụ cười quái ác, vận đủ mười thành lực, bình tĩnh chờ đối phương đến gần.

Hình Xuyên hiểu rõ võ công từng người một trong Thủy phủ, biết Cảnh Nhất Chí chưa phải là đối thủ của Ô Thất, nếu để cho lão ta liệu lĩnh tấn công thì chắc chắn là phải bị Ô Thất sát hại.

Nếu Cảnh Nhất Chí có bề gì thì Hình Xuyên làm sao không hối hận?

Do đó, lão bước tới, phất ống tay áo, đẩy Cảnh Nhất Chí lùi lại ba bước.

Cảnh Nhất Chí trừng mắt:

- Hình lão nhị! Việc của ta, để mặc ta...

Hình Xuyên nhếch nụ cười khổ:

- Thức khuya mới biết đêm dài, ngày nay là nghi vấn, ngày sau là tin tưởng, tương lai sẽ giải đáp thắc mắc cho Cảnh huynh!

Cảnh Nhất Chí cười lạnh:

- Người còn nói gì nữa chứ? Ta tưởng người nên theo luôn cái bọn kia đi mới phải!

Chúng đã trở mặt với người, bây giờ người định thuyết phục bọn ta, nhờ bọn ta che chở phải không? Người đã làm gì Hồng Chấn rồi? Người hại Hồng Chấn mà người có được an toàn chăng?

Thốt xong, Cảnh Nhất Chí chuyển hướng sang Hình Xuyên, công tới, đồng thời quát lớn:

- Ta giết người trước, trả thù cho Hồng Chấn, sau sẽ trừ diệt bọn kia cũng không muộn.

Hình Xuyên giật mình, không tưởng là tình hình chuyển biến như vậy.

Lão chưa biết ứng phó như thế nào, chưởng lực của Cảnh Nhất Chí đã đến gần ngực rồi.

Đúng lúc đó một bóng người hoa lên, xuất hiện tại cục trường.

Chưởng kinh của Cảnh Nhất Chí tung sang Hình Xuyên, người đó hững hờ.

Người đó mỉm cười thốt:

- Tại hạ là Triệu Sĩ Nguyên, xin tiên bồi nường tay cho đồng đạo!

Cảnh Nhất Chí đánh ra chưởng đó với toàn công lực, chạm trúng người, một tiếng bạch vang khê, mường tượng đánh vào bao cát, bất giác hải hùng thu tay về, kêu lên:

- Không xong!

Lão cấp tốc lùi lại, mở to mắt nhìn ra thấy trước mặt Hình Xuyên là một thiếu niên thần nhiên điểm một nụ cười.

Lão sững sốt thừ người tại chỗ.

Chẳng những một mình lão sững sốt, mà tất cả mọi người đều sững sốt.

Không ai nhận định rõ rệt Triệu Sĩ Nguyên xuất hiện như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên vòng tay vái chào bọn Oai Tẩu Cảnh Nhất Chí tám người, đoạn tiếp:

- Xin các vị lui lại đứng phía sau lưng tại hạ, để sự tình này cho tại hạ giải quyết.

Tám người tuy biết mặt chàng từ lúc Hồng Chấn đưa về đây, song không ai có dịp tiếp xúc với chàng.

Và Hồng Chấn cũng chưa giới thiệu chàng với họ.

Cho nên chẳng ai biết lai lịch của chàng ra sao.

Bây giờ nghe danh xưng, họ mới hiểu chàng là vị thiếu niên anh hùng từng làm cho Vô Tình lệnh chủ mất ăn mất ngủ. Tất cả đều tỏ lộ niềm hân hoan, họ tuân theo lời chàng, gom lại thành một khối đứng sau lưng chàng.

Những người bên cánh Ô Thất hải hùng ra mặt nhao nhao lên, chừng như chuẩn bị rút lui chứ chẳng phải để sẵn sàng đối phó.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn thẳng vào mặt Ô Thất nghiêm giọng hỏi:

- Có phải các hạ là người phụ trách sự vụ trong Thủy phủ hiện tại chăng?

Ô Thất đã khiếp lắm rồi, song hy vọng với nhân số đông, lão có thể xoay chiều cục diện, nên trấn định tâm thần, cười lạnh hỏi lại:

- Phải rồi làm sao?

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Bỏ lệnh chủ dành cho các vị một cơ hội cải quy tự tân! Bỏ cái ý định phản kháng, đổi chiến làm hòa, bỏ lệnh chủ sẽ để cho các vị ly khai Thủy phủ thông thả.

Ô Thất bật cười ha hả:

- Cái câu đó phải do lão phu nói ra mới hợp lý! Nếu các người quay mình bước đi ngay, lão phu bảo đảm là các người ly khai thông thả, chẳng một ai làm khó các người.

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Các vị chấp mê, không tiếp nhận một đề nghị tốt, thì hậu quả đến với các vị như thế nào, bốn lệnh chủ không chịu trách nhiệm đây!

Ô Thất dừng cao đôi mày:

- Lão phu cũng mong các người tỉnh ngộ sớm, kéo không còn kịp nữa. Các người cứ nhìn vào nhân số song phương, hẳn thấy cái ưu thế ở bên nào rồi!

Sau lưng Ô Thất bắt quá chỉ có hơn mười người. Họ lại tập trung bên trong lòng động, địa thế chật hẹp, không làm sao cùng xuất trận một lượt được.

Dù cho còn nhiều người nữa ở trong thạch thất xa xa, nếu có muốn tiếp trợ thì cũng không thể ồ ạt kéo đến cùng một lúc.

Như vậy là chàng không ngại một cuộc hỗn chiến.

Thực ra dù tất cả cùng vào chàng cũng không ngại, chàng chỉ sợ lỡ tay mà sát hại mạng người thôi, đó là điều chàng cố tránh.

Chàng thấy vững tâm rồi điềm nhiên điểm một nụ cười đáp:

- Kể ra một nhân số bảy mươi hai người cũng quan trọng đây! Song bốn lệnh chủ chẳng phải tự khoe khoang, chứ nếu tất cả cùng vào cuộc thì đỡ nhọc bốn lệnh chủ biết bao. Bốn lệnh chủ định xuất thủ một lần chế ngự tất cả cho tiện việc.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tuy nhiên lòng động rất hẹp, các vị đâu có thể xuất trận một lượt, bắt quá mỗi lần giao thủ là các vị chỉ huy động bảy tám người là cao. Thôi thì đành vậy, trước sau gì cũng phải mệt, thà mệt luôn một lần mà được khỏe hẳn vĩnh viễn.

Thấy chàng ung dung cực độ, như nắm cái cơ tất thắng trong tay, Ô Thất cũng gồm gồm, song lão nghĩ chẳng lẽ bảy tám mươi người của lão lại chẳng chống nổi một mình chàng hay sao?

Tin tưởng là mình phải thắng, Ô Thất cười mỉa đáp:

- Người khoát lát quá chừng, lão phu dùng lời phải khuyên nhủ người, người lại chẳng nghe, thế thì bắt buộc lão phu phải giở thủ đoạn, cho người thấy rằng trên đời này vẫn còn có người trừng trị tánh khí ngông cuồng của người. Trần gian nào phải chỉ có mỗi một mình người đâu?

Lão hét:

- Anh em đâu, tất cả cùng tiến lên bắt cái gã Triệu Sĩ Nguyên trói lại đó, chờ lão phu áp giải về Vô Tình cung cho lệnh chủ xử quyết.

Vốn tính gian hoạt, buông đứt câu là lão lùi lại, nhường chỗ cho các người khác tiến lên.

Đáng lẽ lão phải xuất thủ trước tiên, song chưa hiểu công lực của Triệu Sĩ Nguyên như thế nào, lão không dám liều lĩnh nên chờ cho các người kia khai diễn trận đấu, lão đứng bên ngoài ước lượng tài năng của địch.

Ngờ đâu chẳng một ai nhúc nhích theo lệnh lão. Lão nổi giận quát lớn:

- Các vị quên luật lệ của lệnh chủ rồi phải không?

Hoành tay sang một bên, Ô Thất chụp một lão nhân đứng gần nhất lôi tới trước, đồng thời hét:

- Cổ Như Kim! Người đi đầu trận cho lão phu xem nào!

Lão lôi rất nhẹ, chẳng hiểu tại sao Cổ Như Kim lại ngã nhào.

Thì ra Cổ Như Kim đã bị điểm huyệt.

Ai điểm huyệt lão ta? Điểm lúc nào?

Ô Thất biến sắc, hết nhìn người này đến nhìn người khác, miệng há hốc, chẳng nói được tiếng nào.

Triệu Sĩ Nguyên cười vang:

- Đừng bối rối! Hãy quan sát từng người một, xem có đúng là tất cả đều bị bốn lệnh chủ dùng Vô Vi chỉ pháp chế ngự hay chăng?

Ô Thất làm y lời chàng.

Lão chạm đến người nào, người đó ngã xuống liền.

Ô Thất là nhân vật thành danh, tự nhiên biết rõ sự lợi hại của Vô Vi chỉ pháp, mồ hôi lạnh toát ra mình, nhân lên lỗi trong số người đó, mượn cơ kiểm soát làm lý do, thừa dịp lọt vào trong thạch thất.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên trông thấy kịp, vội nhảy theo, thoáng mắt chàng trở lại gọi Hình Xuyên:

- Tại hạ đã chế ngự tất cả những người trong Thủy phủ rồi đó, bây giờ Hình tiên bối muốn xử trí cách nào tùy ý.

Tuy rất phục tài nghệ của Triệu Sĩ Nguyên, Hình Xuyên nằm mộng cũng không tưởng nổi là chàng thừa khả năng giải quyết sự tình dễ dàng và nhanh chóng như vậy.

Lão sững sờ nhìn chàng một lúc lâu, rồi thốt qua niềm khích động:

- Thiếu lệnh chủ quả thật là người trời! Lão phu xin nhường Thiếu lệnh chủ định đoạt!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Bây giờ tại hạ giải huyết cho họ, được không?

Hình Xuyên đáp nhanh:

- Tùy Thiếu lệnh chủ.

Trong khi Triệu Sĩ Nguyên giải huyết cho bọn người của Ô Thất chợt Hình Xuyên quát lớn:

- Đứng lại, Yến Nhi!

57. Bên Hồ Sinh Tử

Tiếp theo đó gió chướng phát sanh vù vù.

Điều đó chứng tỏ Yến Nhi không tuân lời Hình Xuyên. Hình Xuyên phải xuất thủ, và Yến Nhi phản công.

Trong lúc giao chưởng có tiếng kêu la của Yến Nhi:

- Các người ỷ lớn hiếp nhỏ ư?

Và không ai thích nghe một đứa bé con vu cho cái điều đáng cố kỵ nhất.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, thoáng do dự một giây, trong lúc đó bọn người bị điểm huyết đã tỉnh lại rồi, tất cả đều bất bình, nhao nhao phản đối.

Triệu Sĩ Nguyên phi thân lao vút đến chỗ Hình Xuyên và Yến Nhi đang giao đấu, quát lớn:

- Dừng tay!

Hình Xuyên bắt buộc phải dừng tay, nhưng vẫn còn đứng chắn lối.

Lão thốt:

- Đồng tử áo xanh này là Yến Nhi, một tiểu quỷ trong toán ba mươi sáu tiểu quỷ của Vô Tình lệnh chủ đó! Hắn có tâm cơ gian trá phi thường. Hắn la hét lên là cố ý gây hoang mang cho Thiếu lệnh chủ, để Thiếu lệnh chủ buông tha. Sau đó, hắn sẽ thực hành một kế độc, báo hận cho cuộc thất bại này. Thiếu lệnh chủ hãy đề phòng.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đa tạ lão tiên bối đề tỉnh tại hạ!

Chàng xoay mình, đối diện với đồng tử.

Yến Nhi cười lạnh, thốt:

- Người ta nói Long Phụng lệnh chủ là bất nhân hiệp trên đời này, trong võ lâm ai ai cũng kính phục, song dưới con mắt của tôi, Thiếu lệnh chủ chẳng có gì hơn một người thường.

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Bổng lệnh chủ đáng trách ở điểm nào, tiểu bằng hữu có thể cho biết chăng?

Yến Nhi đứng cao đôi mày:

- Không nói đến việc xa, ngay trước mắt đây, cái cử chỉ đại phương của Thiếu lệnh chủ cũng có mâu thuẫn rồi! Giải huyết cho bọn tôi lại ngấm ngấm cho người trấn giữ cửa động, ngăn chặn mọi xuất ngoại, thế là nghĩa gì?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Bổng lệnh chủ thành thực có cái ý phóng thích các vị, bất quá tạm thời cầm các vị ở lại để cùng các vị thảo luận về một vấn đề vậy thôi, sau đó thì các vị sẽ được tự do. Tiểu bằng hữu đưa ra một nhận xét sớm quá.

Yến Nhi hừ một tiếng:

- Tha cứ tha, giết cứ giết, còn phải thảo luận làm gì?

Triệu Sĩ Nguyên bị khích, nổi tính anh hùng, bật cười sang sảng:

- Bổng lệnh chủ có hảo ý, tiểu bằng hữu lại hiểu lầm. Vậy thì cứ đi đi! Bổng lệnh chủ không hề ngăn chặn.

Yến Nhi không tưởng là hần chỉ khích mấy tiếng mà Triệu Sĩ Nguyên lại bằng lòng để cho hần đi như vậy.

Hần cười thâm, nghĩ:

- Rồi người sẽ hối hận với cái khí khái hảo của người hôm nay!

Ánh mắt của hần chớp lên, trong ánh mắt ẩn ước có vẻ nguy dị, hần cười lạnh, thốt:

- Năm sau đúng ngày này, Thiếu gia sẽ tìm lệnh chủ, báo đáp cái mỹ ý hôm nay!

Hần vọt đi liền.

Tại cục trường, ai cũng biết đó là một câu hăm dọa. Nhất định là đồng tử phải báo phục sự khuất phục hôm nay.

Triệu Sĩ Nguyên cũng biết vậy, song đã lỡ hứa rồi, thì đành để cho hần đi.

Nhưng chàng để cho hần đi vẫn có người ngăn hần lại. Người đó là Oái Tẩu Cảnh Nhất Chí.

Lão nhảy vọt tới, đồng thời quát:

- Tiểu tử khoan đi! Lão phu muốn hỏi người một việc!

Triệu Sĩ Nguyên thở phào, thâm hoan hỉ về việc làm của Cảnh Nhất Chí, cái việc chàng muốn làm song chẳng thể làm.

Do đó chàng không ngăn trở Cảnh Nhất Chí.

Thực ra, Yến Nhi tuy còn nhỏ tuổi, song rất lanh lợi trong việc ứng phó với nghịch cảnh.

Cái năng lực của hần đã được Vô Tình lệnh chủ đào tạo cho rất đúng mức, cho nên hần không khỏi phần nào cao ngạo.

Phàm ai có tánh cao ngạo cũng đều nông nổi ít nhiều. Huống chi hần bất quá chỉ là một đứa bé con?

Đã thế hần lại đảm nhận một trách vụ quan trọng, hần tưởng đã phải chết với Triệu Sĩ Nguyên rồi, không ngờ lại được buông tha.

Hần mừng, chưa kịp thoát đi, lại bị ngăn chặn, tự nhiên phải hận mất cả bình tĩnh, quát lớn:

- Chặn ta là phải chết với ta!

Hắn cứ chạy.

Bàn tay hắn có sẵn ám khí rồi, khoảng cách lại quá gần, đừng nói chi Cảnh Nhất Chí có né tránh được hay không chính lão cũng chẳng thấy hắn xuất phát.

Lão bỗng nghe nhói ở đùi, thân hình lão đảo rồi ngã nhào.

Đồng thời lão kêu lên thảm thiết.

Yến Nhi không quay đầu lại, bật cười lạnh mấy tiếng đoạn thốt:

- Dung hồn châm đó! Chết độc sẽ làm tan xương, vỡ tim, nếu còn ai không sợ chết, muốn ném tư vị của thứ châm này, thì cứ ra mà ngăn chặn ta!

Câu nói vừa buông dứt, hắn đã chạy đi hơn mấy trượng xa rồi.

Còn không bao nhiêu trượng nữa là hắn nhảy xuống nước, như thế hắn sẽ thoát nạn.

Nhưng một ngọn gió quét ngang trên đầu hắn, Triệu Sĩ Nguyên đã đáp xuống trước mặt hắn rồi.

Chàng trầm giọng thốt:

- Tiểu huynh đệ tàn nhẫn quá.

Yến Nhi kinh hãi.

Song hắn bật cười quái dị, hỏi:

- Lời nói của Thiếu lệnh chủ có giá trị không?

Triệu Sĩ Nguyên đáp gọn:

- Có giá trị là cái chắc!

Yến Nhi cười lạnh:

- Thế thì Thiếu lệnh chủ tránh qua một bên cho tôi đi!

Triệu Sĩ Nguyên ngậm vận công, bố trí một lớp chân khí bao bọc quanh mình, rồi ngang nhiên đứng chắn giữa lối đi!

Yến Nhi cứ bước tới.

Song hắn chạm phải bức tường chân khí dội lại năm bước. Hắn chấp choạng đôi chân mấy lượt, mới đứng vững được.

Hắn càng kinh hãi, lại sôi giận, trừng mắt nhìn Triệu Sĩ Nguyên cao giọng mắng:

- Hay cho Long Phụng lệnh chủ, uống công khoa trương hào tâm hiệp khí! Bây giờ ta mới biết chân tướng của con người bất chấp tín nghĩa, nói một đằng hành động một nẻo. Ta mù mắt mất rồi mới xem trọng người!

Hắn lại giở cái giọng khích tướng.

Vô ích, lần này thì Triệu Sĩ Nguyên không mắc mưu hắn nữa. Chàng đã có chủ trương rồi.

Chàng bình tĩnh thốt:

- Tiểu huynh đệ yên trí, bốn lệnh chủ nói buông tha là buông tha, bất quá bốn lệnh chủ muốn tiểu huynh đệ hãy giải quyết trường hợp của vị tiền bối bị ám khí gây trọng thương kia thôi. Giải quyết xong rồi, tiểu huynh đệ ra đi thông thả!

Yến Nhi lạnh lùng:

- Y cậy tài, ngăn trở ta, tự y làm y chịu, trách ta sao được?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Trời cao còn trọng đức hiếu sanh, chẳng lẽ tiểu huynh đệ mỗi lần xuất thủ là phải sát hại mạng người? Vô luận làm sao, tiểu huynh đệ phải giải độc cho Cảnh tiên bối, nếu không thì đừng mong ly khai Thủy phủ.

Yến Nhi hừ một tiếng:

- Ta không có thời giờ dư làm cái việc đó!

Bồng Hình Xuyên cao giọng gọi:

- Thiếu lệnh chủ ơi! Sợ Oải Tẩu không chịu nổi!

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Bốn lệnh chủ mong tiểu huynh đệ suy nghĩ kỹ!

Yến Nhi nhận thấy tình hình càng phút càng khó khăn, mà hắn thì không có thuốc giải độc nơi mình, dù thực ý muốn đưa ra cũng chẳng có.

Bất buộc hắn phải liều lĩnh khích luôn:

- Uống thay, ngươi là hậu nhân của Nữ Hoa Đà, lại không có cách giải độc! Dung hồn châm nào phải được tẩm một chất kỳ độc cho cam.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Thôi đi, ta đã biết cái ý của ngươi rồi. Ngươi hối hận vì đã hứa buông tha cho ta đi.

Bây giờ ngươi quyết làm khó ta, để rút lại lời hứa!

Hắn cười lớn gần từng tiếng:

- Có đúng vậy không nào!

Hình Xuyên gấp giọng gọi:

- Phải đòi cho được giải được, Thiếu lệnh chủ! Oải Tẩu không chịu đựng nổi rồi đây!

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày, quát:

- Trao giải được ngay!

Yến Nhi biết không làm sao được, liền đưa tay vào túi nắm sẵn một nắm Dung hồn châm, vờ đưa ra bảo:

- Giải được đây!

Bàn tay hắn vung ra, nhiều vệt sáng bắn tới Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên đã phòng bị trước, bật cười ha hả, thốt:

- Tiểu huynh đệ có tâm địa đáng ngợi quá chừng! Nếu bốn lệnh chủ còn cố chấp tiểu tiết, bảo toàn danh dự hảo thì chẳng hóa ra lưu hậu hoạn cho võ lâm, bất buộc bốn lệnh chủ phải thay đổi thái độ!

Chàng không cần tránh né, cứ lướt tới, đồng thời đưa tay chụp đồng tử.

Yến Nhi vội đảo bộ, định lách mình qua một bên, song Triệu Sĩ Nguyên nhanh hơn, đã chụp trúng lưng áo hắn, nhấc bổng hắn lên khỏi đất.

Yến Nhi tuy còn nhỏ, song tài nghệ rất cao, đến cả Hình Xuyên là một nhân vật thượng thặng trên giang hồ cũng không làm sao chế ngự được hắn.

Bây giờ hắn bị Triệu Sĩ Nguyên chỉ vươn tay ra là nắm được dễ dàng.

Hắn bực tức, bản tính trẻ con sôi động, hắn hét lên:

- Buông ta ra! Buông ta! Cho ta đi! Ta muốn đi!

Ai nghe hắn la cũng buồn cười cho hắn.

Triệu Sĩ Nguyên vờ không nghe, cứ giữ hống hấn, mang đến chỗ Cảnh Nhất Chí nằm, buông hấn xuống đất, điểm huyết hấn rồi giao cho Hình Xuyên, bảo:

- Lão tiền bối soát trong mình hấn xem có giải được chăng.

Đoạn chàng ngồi xuống điểm đúng ba mươi sáu huyết trên mình Cảnh Nhất Chí.

Nhờ Thiên Tâm chỉ pháp của chàng, Cảnh Nhất Chí không còn nghe đau đớn nữa.

Lão hết rên la, hơi thở được điều hòa trở lại gần như lúc thường.

Hình Xuyên lục soát khắp mình Yến Nhi không thấy giải được, lắc đầu thở dài:

- Hấn không mang theo mình!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc, sau cùng chàng cũng thở dài thốt:

- Bắt buộc phải làm cái việc mình không muốn làm đó tiền bối! Tiền bối hãy điểm huyết tất cả, đừng chừa một người nào.

Hình Xuyên kêu lên:

- Sự tình đâu có liên quan đến họ, mình làm vậy không tiện đâu Thiếu lệnh chủ!

Ô Thất cao giọng mĩa:

- Giang hồ truyền thuyết người là bậc đại nhân đại nghĩa, song đối với lão phu người chỉ là một kẻ tầm thường. Lão phu chẳng thấy ở người có điểm nào chứng tỏ cao minh hơn lệnh chủ của lão phu.

Triệu Sĩ Nguyên có vẻ ngượng ngùng, đáp:

- Tại hạ chưa giải thích cho các vị hiểu...

Bổng chàng cương quyết tiếp:

- Tình trạng của Cảnh tiền bối rất nguy kịch, thuốc giải độc lại không có, muốn cứu người tại hạ phải hành công, và thời gian phải ít nhất là nửa khắc. Bởi đề phòng mọi bất trắc, tại hạ bắt buộc điểm huyết các vị. Trong trường hợp này, tại hạ có quyền không tin nơi các vị, thiết tưởng ai ở vào cảnh tình của tại hạ cũng không dám tin nơi các vị như thường.

Hình Xuyên tỉnh ngộ, lộ vẻ hân hoan, gạt đầu thốt:

- Sự chẳng đáng dừng, các vị thứ lỗi cho lão phu!

Yến Nhi đỏ mặt lạnh khi nghe Triệu Sĩ Nguyên chỉ cần hành công độ nửa khắc sẽ cứu Cảnh Nhất Chí thoát nạn.

Hấn biến sắc mặt đáng sợ, kêu lên:

- Thả ta ra! Cho ta đi! Ta không thể ở lại đây thêm nửa khắc. Thả ngay cho ta đi.

Hình Xuyên nổi giận, hét:

- Nếu người còn làm chuyện huyên náo, lão phu bắt buộc phải giết người đó!

Yến Nhi đổi giọng van cầu:

- Hình tiền bối ơi! Hãy thương xét cho tôi với! Hãy nói hộ với Triệu Thiếu lệnh chủ phóng thích tôi đi!

Hình Xuyên nạt:

- Ai bảo người nuôi dưỡng dã tâm? Nếu người đừng xử dụng Dung hồn châm thì có ai làm khó người đâu! Tự người làm thì phải nhận hậu quả! Lão phu không mong giúp gì được người đâu!

Yến Nhi òa lên khóc:

- Tôi biết tội rồi! Từ nay tôi xin ăn năn hối cải, tôi sẽ trở thành một kẻ lương thiện, như tiền bối đã giáo huấn, xin lão tiền bối nói hộ đi!

Hình Xuyên cau mày, trầm nghĩ:

- Tiểu quý làm gì sợ hãi thế? Thái độ của hần đáng nghi quá chừng. Hay là hần có hậu ý gì đây?

Tuy nghĩ thế, Hình Xuyên cảm thấy mềm lòng, đáp:

- Được rồi...

Yến Nhi mừng rỡ, reo lên:

- Đa tạ Hình lão tiên bối, bây giờ tiên bối phóng thích tôi đi.

Hình Xuyên lắc đầu:

- Người gặp việc gì thế? Lão phu bảo đảm là người sẽ được tự do, nhưng chỉ sau khi Cảnh lão khôi phục nguyên trạng thôi.

Yến Nhi biến sắc:

- Vậy thì muộn rồi.

Triệu Sĩ Nguyên quắc mắt nhìn hần:

- Cái gì muộn?

Ánh mắt của chàng xoáy tận tâm tư của Yến Nhi, hần cảm thấy rợn người.

Mất mấy phút hần mới lấy lại bình tĩnh phân trần:

- Tôi... bị Tam thái bảo bức bách uống phải độc dược, nếu không tìm thuốc giải kịp lúc thì tôi phải chết!

Hần sợ chết lại bật khóc.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Chất độc tiểu bằng hữu uống đó so với chất độc của Dung hồn châm mạnh yếu như thế nào?

Yến Nhi đáp:

- Lợi hại hơn nhiều! Gấp trăm gấp ngàn lần. Khi nó phát tác lên, dù cho có thuốc giải cũng không cứu được.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Có bốn lệnh chủ đây, tiểu bằng hữu không phải sợ hãi! Bây giờ tiểu bằng hữu bình tĩnh chờ, bốn lệnh chủ cứu xong Cảnh tiên bối rồi sẽ đến lượt tiểu bằng hữu.

Yến Nhi kêu lên:

- Nhưng tôi không muốn chết tại đây!

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ:

- Bốn lệnh chủ đã hứa hành công giải độc cho, làm gì chết được mà tiểu bằng hữu còn sợ mãi?

Yến Nhi thấp giọng:

- Không chết vì chất độc, song chết vì hỏa dược, địa lôi!

Hần lại rít lên:

- Các vị hãy đi quan sát khắp ba gian nhà thì rõ! Tam thái bảo đã an bày địa lôi, hỏa pháo rất nhiều và những địa lôi hỏa pháo đó sắp nổ lên trong phút giây...

Mọi người đều biến sắc.

Chính Triệu Sĩ Nguyên cũng mất bình tĩnh phần nào.

58. Tỉnh Cơn Ác Mộng

Thực ra Triệu Sĩ Nguyên cũng đã nghĩ là có một sự bất thường đang khai diễn nơi đây.

Bởi Yến Nhi khẩn cấp thoát đi như vậy là hẳn đã có một âm mưu gì.

Có điều chàng không tưởng là sự tình nghiêm trọng đến mức độ đó.

Yến Nhi còn nhỏ quá, hẳn thoát đi không được, sợ chết nên quỳnh quáng lên, tiết lộ bí mật.

Nếu chàng khôngdáp dụng thủ đoạn kéo dài thời gian, làm cho hẳn khẩn trương lên thì khi nào hẳn mới chịu tiết lộ sự bí mật đó?

Ngoài ra, chàng còn có một dụng ý khác, là cốt làm sao cho bọn Ô Thất thấy rõ cái dã tâm của Yến Nhi bởi hẳn bất cổ sanh mạng của mọi người, hẳn chỉ tự lo cho hẳn thôi! Như vậy, trong khi họ bất bình cho hẳn thì hẳn chỉ tự lo cho bản thân.

Họ thấy rõ dã tâm của hẳn rồi là hẳn chẳng còn ai than trách Triệu Sĩ Nguyên hay Hình Xuyên ý lớn hiệp nhỏ.

Bây giờ tất cả cùng biến sắc, chỉ chờ Triệu Sĩ Nguyên tìm cách giải nguy thôi, chứ chẳng ai dám tỏ cái ý bênh vực Yến Nhi nữa.

Họ cùng cúi đầu tự hối.

Sau phút giây giật mình, Triệu Sĩ Nguyên trấn định tinh thần, phi thân vút đến tòa mật thất nơi Triệu Sĩ Mẫn giả là Tam Thái Bảo hành công.

Nhờ nhãn lực tinh vi, Triệu Sĩ Nguyên nhận định rõ mọi sự vật trong gian nhà tối tăm đó.

Quan sát một lúc, chàng chưa phát hiện ra một chỗ khả nghi.

Chàng lại vận chân khí, phát động cảm ứng huyền công, dùng tâm linh tra cứu.

Không lâu lắm, chàng bước đến chiếc giường kê dựa vách, xô vọt chiếc giường qua một bên, bắt gặp bên dưới có một cây nhang, nhang đang cháy, đầu nhang còn cách ngòai pháo độ vài phân thôi.

Trời! Nếu chàng chậm trễ một chút thì số người gần trăm đó phải tan xương nát thịt.

Trong đó có cả chàng!

Triệu Sĩ Nguyên vội dập tắt cây nhang, làm xong cái việc đó, chàng nghe lạnh mình, mồ hôi đổ ra ướt cả lưng lúc nào không rõ.

Chàng trở ra ngoài, lược thuật sự tình cho mọi người rõ, đoạn chàng chọn một người gian hoạt nhất trong bọn, giải khai huyết đạo rồi giao cho Hình Xuyên dẫn vào mật thất, kiểm soát lại một lần nữa.

Kế đó chàng giải khai huyết đạo cho tất cả, luôn Yến Nhi cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng chàng thốt:

- Thoát cái chết này, nếu tại hạ còn cầm các vị lại đây, thì thật là trái với đạo nghĩa.

Vậy các vị cứ đi, thông thả ra đi. Từ nay, chúng ta là thân hay thù, điều đó tùy nơi các vị.

Chàng vòng tay chào:

- Các vị tự tiện ra đi!

Chàng tránh qua một bên nhường lối.

Lạ lùng thay, chẳng một người nào nhích động. Thần sắc của họ biến đổi quái dị.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tại hạ lấy sự chân thành đối xử với các vị, chứ không phải mua tình bán nghĩa, để mong các vị cảm kích đâu! Các vị cứ yên trí ra đi! Xin các vị đừng cho rằng việc làm hôm nay của tại hạ là một cái ơn, cứ quên đi và đừng thắc mắc.

Lúc đó Hình Xuyên đã trở lại.

Chàng day qua Hình Xuyên thốt:

- Xin nhờ Hình tiên bối đi trước, lên trên đó thuật rõ sự tình cho Hồng nhị thúc biết, nếu không thì người sẽ ngăn chặn các vị đây!

Hình Xuyên muốn nói chi đó nhưng lại thôi.

Rồi lão nhìn Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu thở dài:

- Năm xưa, lão phu từng nghe giang hồ ca tụng lệnh tôn là bậc đại nhân đại nghĩa, hằng ước mong được bái kiến, song rất tiếc chẳng có dịp nào! Giờ đây, lão phu may mắn được gặp Thiếu lệnh chủ, thấy gia phong của họ Triệu vẫn được tiếp tục, lão phu...

Bỗng Ô Thất cao giọng chặn hỏi:

- Hình lão nhị! Như bọn tiểu đệ đây còn có thể ăn năn hối cải chăng?

Hình Xuyên đáp:

- Tiểu đệ chẳng dám có cao kiến gì? Riêng về Triệu Thiếu lệnh chủ, thì tiểu đệ đã biết là người trọng khí tiết, giữ gìn đạo đức, nên mới dám nói lên một vài tiếng, để tỏ lòng ngưỡng mộ vậy thôi! Chứ trên giang hồ, phần đông cao thủ đều vì tư lợi nuôi dưỡng tà tâm bất trắc, tiểu đệ thấy khó mà đặt được niềm tin ở bất cứ nhân vật nào!

Ô Thất cười lạnh:

- Hình huynh quên rằng trước đây một hôm, Hình huynh còn là thuộc hạ của Vô Tình lệnh chủ, nhưng qua hôm sau Hình huynh lại được sự tín nhiệm của Triệu Thiếu lệnh chủ, tại sao thế? Hình huynh vẫn quên được Vô Tình lệnh chủ kia mà?

Hình Xuyên đáp:

- Lão phu phát hiện ra Vô Tình lệnh chủ luôn luôn thực hành những thủ đoạn tàn độc đối với mọi người, lão phu đã khám phá được chân tướng của lão ta, nên quyết định ly khai lão ta! Còn Triệu Thiếu lệnh chủ thì có những hành vi đáng cho lão phu khâm phục. Do đó lão phu phải tiếp trợ người.

Ô Thất bật cười ha hả:

- Hình huynh nói nghe hay quá chừng, cứ khoe khoang mình làm được việc, còn kẻ khác thì không làm nổi! Sao Hình huynh khinh miệt người ta thế? Phàm ai ai cũng có nhân cách chứ, bất quá người ta lầm đường lạc lối, nhưng khi người ta biết hồi đầu hướng thiện, thì người ta cũng xứng đáng như thường! Trong vòng trời đất, nào có phải chỉ một mình Hình huynh là biết cải sửa lỗi lầm đâu.

Hình Xuyên giật mình:

- Ô huynh...

Ô Thất cao giọng tiếp:

- Tiểu đệ ấy à? Tiểu đệ cũng có thể làm được như Hình huynh. Tiểu đệ cũng biết cải quá tự tận. Và, Hình huynh dám đem sanh mạng giao phó cho Thiếu lệnh chủ, tiểu đệ lại chẳng dám sao?

Hình Xuyên vòng tay tạ lỗi:

- Tiểu đệ thất ngôn, mong Ô huynh thứ cho!

Ô Thất bật cười sang sảng:

- Tiểu đệ vì bức tức nên vô lễ với Hình huynh, xin Hình huynh bỏ qua nhé!

Đoạn quay nhìn người người kia, lão nghiêm sắc mặt thốt:

- Các vị có nghe rõ cuộc đối thoại giữa tại hạ và lão Hình chứ? Nếu không nhờ Triệu Thiệu lệnh chủ giải cứu thì tất cả chúng ta phải chết nơi tay Vô Tình lệnh chủ rồi! Hẳn các vị đã thấy thâm cơ thâm độc của Vô Tình lệnh chủ vậy!

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Chúng ta còn có thể trung thành với Vô Tình lệnh chủ được chăng? Riêng về tại hạ thì từ nay tại hạ cắt đứt liên hệ với lão và sẵn sàng đặt mình dưới sự lãnh đạo của Triệu Thiệu lệnh chủ, theo con đường phải, làm việc nghĩa, để chuộc tội tình đã phạm trong thời gian qua!

Quần ma không do dự, đồng thanh phát thệ:

- Chúng ta cùng nguyện trung thành với Triệu Thiệu lệnh chủ, sẵn sàng tuân hành môn lệnh dù dù có phải hy sinh tánh mạng cũng vui lòng.

Ô Thất tiếp:

- Phạm hành động, phải do cam tâm tình nguyện, không do bức đồng, không vì cưỡng bách, những vị nào không thuận ý cứ nói rõ ra, và tự do đi con đường mình chọn. Nhất định là Triệu Thiệu lệnh chủ không hề ngăn trở!

Mọi người lại đồng thanh xác nhận:

- Bọn tại hạ cam tâm tình nguyện, từ nay cải quá tự tân, nếu có ai sanh tâm phản phúc Ô huynh cứ chiếu tội gia hình!

Hình Xuyên thăm nghĩ:

- Bao lâu nay ta cứ tưởng ngoài Tam thái bảo Vương Phương chỉ có ta là có oai quyền hơn hết trong thủy phủ. Ngờ đâu mọi người chỉ biết có Ô Thất, mà không biết có ta! Nằm mộng ta cũng không tưởng nổi là tất cả đều chịu lệnh nơi Ô Thất! Thế ra, từ lâu ta chỉ giữ một hư danh, mà chính Ô Thất mới là kẻ nắm thực quyền.

Ô Thất cao giọng:

- Chúng ta đã quyết định rồi, từ nay sanh tử cùng có nhau!

Lão bước đến trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, khẩn thiết hỏi:

- Chẳng rõ Triệu Thiệu lệnh chủ có thể dung nạp bọn tại hạ hay không?

Triệu Sĩ Nguyên cười ha hả:

- Ô tiên bối và các vị có lòng hạ cố đến tại hạ thì còn gì bằng?

Chàng an ủi thêm mấy tiếng cho mọi người cởi mở tâm tình, thành ra chẳng ai ngỡ ngàng trong phút giây đầu tiên thay thuyền đổi chủ.

Bỗng có tiếng rên rỉ đâu đây vang lên:

- Còn tôi! Tôi làm sao? Tôi phải làm sao?

Mọi người kinh ngạc nhìn về hướng đó.

Thì ra chính là đồng tử áo xanh Yến Nhi, hần đang khóc, hần khẩn cấp cực độ!

Bây giờ hần cảm thấy quá bơ vơ.

Ô Thất hét lên một tiếng bước tới, nắm ngực áo hần nhấc bổng lên tròng mắt mắng:

- Ngươi muốn gì? Ngươi định phản kháng ta phải không? Ngươi tưởng ta không dám đánh chết ngươi à?

Lão đưa cao tay lên chực giáng xuống đỉnh đầu Trung Nguyên một chưởng toàn công lực.

Yến Nhi biến sắc mặt như màu đất, kêu lên:

- Tôi không thể đứng chung hàng ngũ với các vị! Tôi không thể thuận miệng mà nghịch lòng rồi hối hận! Không đâu, Ô đại thúc!

Hắn vùng vẫy, cốt thoát khỏi tay của Ô Thất.

Ô Thất rít lên:

- Nếu lão phu không quyết tâm trở thành con người tốt thì nhất định là đã đánh chết ngươi rồi!

Lão buông hắn ra, rồi hạ chưởng xuống luôn.

Triệu Sĩ Nguyên đứng bên ngoài, chuẩn bị can thiệp ngăn chặn Ô Thất hành hung Yến Nhi.

Bây giờ thấy lão không hạ thủ, chàng điểm một nụ cười, bước tới gọi Yến Nhi:

- Tiểu huynh đệ muốn trở về Vô Tình cung thì cứ đi. Bổng lệnh chủ đã hứa rồi, chẳng ai ngăn trở tiểu huynh đệ đâu.

Yến Nhi lộ vẻ khổ sở:

- Ta không hại được các người, thì làm sao về đó được?

Hắn vẫn ngoan cố, không chịu thay đổi lối xưng hô, dù Triệu Sĩ Nguyên đã mấy lượt tha chết cho hắn.

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Tiểu bằng hữu không về được thì đừng về là hơn. Chỉ cần tiểu bằng hữu biết ăn năn, hồi đầu hướng thiện là từ nay bổng lệnh chủ sẽ bỏ qua mọi tội lỗi cho!

Yến Nhi lại kêu lên:

- Không về được, nhưng ta phải về.

Ô Thất quát mắt hét lớn:

- Sao ngươi ăn nói hồ đồ thế? Không lẽ bọn ta phải chết sạch để thành toàn sứ mạng của ngươi, cho ngươi về Vô Tình cung mà dâng công?

Yến Nhi buông cốc lốc:

- Bởi vậy nên tôi mới than thở là tôi khổ! Tôi không biết làm sao.

Hắn òa lên khóc.

Triệu Sĩ Nguyên an ủi:

- Đừng khóc! Khẩn cấp mà làm gì, ngươi có điều khó khăn chi đó, cứ nói ra, tất cả những người tại đây sẽ thương lượng, tìm biện pháp giúp ngươi.

Yến Nhi khóc một lúc rồi thốt:

- Cha ta và anh ta hiện ở tại Vô Tình cung, nếu Vô Tình lệnh chủ biết ta phản, người sẽ gia hình cha và anh ta! Như vậy làm sao ta không về đó được. Mà về đó trong khi sứ mạng bất thành thì ta làm sao dám về?

Mọi người đều trầm lặng, ai ai cũng công nhận quả là khó xử cho hắn.

Triệu Sĩ Nguyên cũng biết vậy, song đó là việc thuộc về nội bộ của họ, chàng không muốn can thiệp.

Họ đã làm mọi cách hãm hại chàng, chàng thoát chết được lại không thù hận ai cả, như thế là cao thượng lắm rồi, chàng đâu có thì giờ chiếu cố đến họ hơn!

Họ có gặp khó khăn thì âu cũng là hậu quả của mưu sâu kế độc họ phải gánh lấy.

Chàng điểm một nụ cười, hướng về toàn thể thốt:

- Các vị có lòng tưởng mến bổng lệnh chủ, bổng lệnh chủ xin đa tạ, con đường tương lai tùy các vị chọn mà đi, tại hạ chẳng dám có ý kiến gì. Cũng may đồng tử trần tình rõ rệt, chứ nếu không thì tại hạ đã vô ý gián

tiếp trở thành hung thủ sát nhân rồi. Giờ đây các vị hãy tự tiện, phần tại hạ thì sau khi chữa trị cho Cảnh tiên bồi xong sẽ cáo từ các vị.

Chàng bước đến cạnh Cảnh Nhất Chí, ngồi xuống khảy móng tay rải một chút nước cốt giải độc là Hóa Độc Tiên Thảo vào miệng lão.

Đoạn chàng vận công tiếp trợ, đúng theo phương pháp chữa trị.

Hóa Độc Tiên Thảo là linh dược gia dĩ võ công của Triệu Sĩ Nguyên ngày nay tinh tiến phi thường, nên không lâu lắm Cảnh Nhất Chí tỉnh lại, lão mở mắt ra, ngồi lên chột trông thấy Yến Nhi vội thốt:

- Thế ra Thiếu lệnh chủ vẫn dung thứ cho hần. Hần là hần đã bịa chuyện để khích động tình thương nơi Thiếu lệnh chủ chứ gì? Đừng tin hần, hần còn nhỏ tuổi, chứ gian hoạt bằng một lão hồ ly đấy!

Triệu Sĩ Nguyên không nói gì, chỉ hỏi:

- Tiên bối nghe trong người ra sao? Công lực đã được khôi phục như cũ chưa?

Cảnh Nhất Chí gật đầu:

- Lão phu nghe khoan khoái như cũ rồi, Thiếu lệnh chủ yên tâm.

Triệu Sĩ Nguyên hướng sang bọn Ô Thất, vòng tay chào:

- Xin cáo biệt các vị! Nếu còn duyên may, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Đoạn chàng dẫn Hình Xuyên và bọn Cảnh Nhất Chí tám người tiến ra cửa động.

Ô Thất thở dài, lộ vẻ thất vọng ra mặt.

Bỗng một người cao giọng gọi:

- Xin Thiếu lệnh chủ dừng chân lại một chút.

Người đó tuổi tác trung niên, dáng vẻ như một thư sinh.

Ô Thất nhận ra y, vụt sáng mắt lên, reo mừng:

- A Châu lão đệ, chắc lão đệ có kế lưỡng toàn.

Trong lúc đó, Triệu Sĩ Nguyên dừng chân, quay mình lại hỏi:

- Các hạ còn điều chi chỉ giáo?

Trung niên thư sinh nghiêng mình:

- Tại hạ là Châu Phỉ, có nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn, ước mong Thiếu lệnh chủ nể tình thâm chúc!

Ô Thất giới thiệu luôn:

- Châu Phỉ lão đệ có ngoại hiệu là Bán Giải Mưu Sĩ, thường nghĩ ra được nhiều kế hoạch cao minh giúp bằng hữu vượt qua khó khăn, rất được đồng đạo võ lâm mến phục.

Châu Phỉ mỉm cười:

- Bán giải là chỉ giải quyết được nửa phần, cái ngoại hiệu đó bằng hữu giang hồ tặng tại hạ với cái ý khôi hài, bởi một sự tình chỉ được giải quyết nửa phần thì có khác nào chẳng giải quyết được gì hết? Sở dĩ họ tặng tại hạ ngoại hiệu đó là vì khi nghe tại hạ trình bày kế hoạch, họ không am hiểu được tận tường, họ nghi ngờ. Khi có kết quả như ý họ mới chịu phục. Dù vậy, ngoại hiệu vẫn còn mãi đến nay, mà tại hạ thì cũng không muốn sửa đổi thành Toàn giải làm gì!

Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười xả giao, rồi hỏi:

- Cái kế lưỡng toàn của các hạ như thế nào?

Châu Phỉ thở dài:

- Nếu Thiếu lệnh chủ bỏ đi như vậy thì có khác nào chôn sống bọn tại hạ tại đây?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Châu Phi giải thích:

- Thiếu lệnh chủ an nhiên đến, rồi an nhiên đi, còn bọn tại hạ lại chẳng việc gì. Vô Tình lệnh chủ sẽ nghĩ sao về trường hợp đó?

Rồi chính y tiếp luôn:

- Nếu không thông đồng với nhau thì làm gì song phương được vô sự? Làm gì chẳng bên nào có tổn thương? Thiếu lệnh chủ nghĩ xem có đúng vậy chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Vô Tình lệnh chủ vốn tính đa nghi, hẳn không dễ yên cho các vị.

Châu Phi tiếp:

- Có hai biện pháp để phá sự nghi ngờ của Vô Tình lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Xin các hạ cho biết.

Châu Phi mỉm cười:

- Một là Thiếu lệnh chủ chết. Hai là bọn tại hạ phải thọ cảnh thương vong.

Hình Xuyên lắc đầu:

- Cả hai biện pháp đó không ổn. Chẳng bên nào chết, bên nào thương vong được.

Không thể được.

Châu Phi cười nhẹ:

- Thiếu lệnh chủ là bậc nhân hiệp, dù trong bọn tại hạ có mấy người tình nguyện hy sinh, hẳn Thiếu lệnh chủ cũng không nỡ sát hại...

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Song phương đã hóa giải cừ thù, thì trở thành thân hữu, đương nhiên tại hạ đâu có thể xuống tay!

Châu Phi tiếp:

- Cho nên tại hạ thấy chỉ còn có cách là hy sinh Thiệu...

Ô Thất hét lên:

- Châu lão đệ điên rồi à?

Châu Phi khoát tay:

- Hãy để yên cho tiểu đệ nói hết cái ý nghĩ, rồi muốn phản đối cách nào tùy Ô huynh!

Xin đừng chặn lời!

Đoạn y tiếp:

- Tiểu đệ nói hy sinh Thiệu lệnh chủ, bất quá là một cách nói cho có vẻ long trọng thôi.

Chứ thực ra, Thiếu lệnh chủ chỉ giả chết trong một thời gian nào đó, vừa đủ cho chúng ta về báo cáo công tác với Vô Tình lệnh chủ. Lão không nghi ngờ, để cho chúng ta yên. Sau đó chúng ta an bày mọi việc, âm thầm chuẩn bị chờ dịp giúp ngấm Thiệu lệnh chủ.

Y cao giọng hỏi:

- Khi đó có thể gọi là lưỡng toàn chăng?

Yến Nhi không tán thành, cãi:

- Cái kế đó chỉ giúp cho các vị yên thân mà thôi, còn tôi thì sao? Tôi chưa dùng địa lôi, hỏa pháo, phá hủy Thủy phủ, làm sao tôi chạy tội được?

Châu Phi cười nhẹ:

- Chúng ta cứ bịa là Triệu Thiệu lệnh chủ trúng kế của Vương thái bảo chết tại Hắc đầm, trước khi đến Thủy phủ!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Giả chết, không phải là việc khó khăn, song ngày đại hội tại Mịch La gần kề, tại hạ không thể vắng mặt. Nếu Vô Tình lệnh chủ phát hiện ra tại hạ chưa chết, thì có phải là sanh phiền phức cho các vị chăng?

59. Vẫn Lo Cho Người

Châu Phi đáp:

- Chẳng quan hệ gì! Thiệu lệnh chủ từng bị khốn trong địa phủ song cuối cùng vẫn ly khai được nơi hung hiểm, thì sá gì một Hắc đầm? Không ai lấy làm lạ nếu thấy Thiệu lệnh chủ còn sống bởi người ta hiểu rằng Thiệu lệnh chủ thừa sức tự cứu bất cứ trong trường hợp nguy cấp nào. Giả chết để giải tỏa sự khó khăn cho bọn tại hạ, Thiệu lệnh chủ sống lại Vô Tình lệnh chủ không thể quy tội về bọn tại hạ được nữa, vì không có lý do đặt thành vấn đề trách nhiệm.

Triệu Sĩ Nguyên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Tại hạ đồng ý!

Châu Phi đắc ý, đảo mắt nhìn quanh đồng bọn, điểm một nụ cười:

- Các vị thấy chưa, từ nay nên gọi tiểu đệ là Toàn giải mưu sĩ mới hợp lý hơn.

Ô Thất tán:

- Châu lão đệ quả đa mưu túc trí!

Châu Phi cười lớn:

- Cái đó đã hẵn rồi.

Y chợt thấy mình nói hớ, vội chữa:

- Nếu không phải là Triệu Thiệu lệnh chủ, thì tiểu đệ cũng đành chịu thôi!

Ai ai cũng cảm kích nhã độ của Triệu Sĩ Nguyên.

Rồi bọn Ô Thất cùng Triệu Sĩ Nguyên thảo luận thêm mấy chi tiết nữa, sau đó Triệu Sĩ Nguyên cùng Hình Xuyên ly khai thủy phủ.

Bọn Cảnh Nhất Chí phải lưu lại với bọn Ô Thất, cho Vô Tình lệnh chủ không nghi ngờ.

Lên đến bờ đầm rồi, chàng lược thuật sự tình với Phích Lịch Hỏa Hồng Chấn, đoạn cải sửa dung mạo, cấp tốc lên đường thẳng đến Hồ Nam.

* * *

Hơn một năm qua cái tin Triệu Sĩ Nguyên ngộ nạn, chết trong địa phủ, được loan truyền khắp sông hồ, làm chấn động toàn thể võ lâm.

Các đại môn phái hết sức lo âu, bởi họ đã hưởng ứng lời cổ võ của Triệu Sĩ Nguyên, cùng liên minh lập thành mặt trận chống lại Vô Tình lệnh chủ, bây giờ chàng chết đi là con rắn đã mất đầu, hiệp khí hào tâm của họ trong nhất thời như tan biến theo niềm hy vọng tiêu trầm...

Thiếu Lâm phái đột nhiên tuyên bố thoái xuất võ lâm, không còn can dự sự việc giang hồ, dù với lý do nào họ thay đổi lập trường người ta cũng vẫn nghĩ là họ không dám đương đầu đối lập với Vô Tình cung nữa.

Dọc đường, Triệu Sĩ Nguyên bắt được nhiều tin không thuận lợi lắm.

Ai ai cũng tự chiều cố lấy bản thân, chỉ mưu cầu an phận, tất cả đều lui về cái thế bảo thủ, thu hẹp tầm hoạt động dưới mức độ tiêu cực, chẳng khác nào quy ẩn, mặc cho phong ba cuốn quét giang hồ.

Bất giác chàng thở dài.

Nhưng chàng không vì thế mà chán nản, cảm thấy cái trách nhiệm của mình nặng nề hơn.

Do đó chàng lo lắng đến có lúc quên ăn, mất ngủ, dùng tâm trí và thời gian tìm phương pháp đối phó với tình hình.

Chàng ước lượng thời gian, trừ những ngày dành cho cuộc hành trình đến Mịch La, còn thừa lại hơn hai mươi hôm.

Chàng nhớ lại ngày nào có hứa với Giang Nam đại hiệp, Bách diện thần long Cổ Nam Quang và Giang bắc Nhất Hùng, Kinh thiên chương Quang Đại Du là sẽ tuyển một môn đệ của mỗi người, thu nhận vào Long Phụng môn học nghệ.

Bây giờ chàng nhận những ngày thừa lại đó, sẽ đến tận nơi, gặp lại hai vị đại hiệp thảo luận về sự hứa hẹn thuở trước.

Theo lộ trình, thì chàng nên đến Giang Nam tìm Cổ Nam Quang, họ Cổ ở tại Kiết An, sau đó chàng sẽ đến vùng Tín Dương, thuộc địa phận Giang bắc, gặp Quang Đại Du.

Quyết định như vậy rồi, khi đến Hành Dương, chàng đi luôn về Kiết An.

Một hôm, chàng đến huyện Liên Hoa, dựa chân Vô Công sơn.

Thay vì vào thành tìm khách sạn an nghỉ, bởi thấy ngày chưa tàn, chàng tranh thủ thời gian đi luôn không dừng chân lại.

Nhưng vì nóng nẩy mà thành ra chàng bơ vơ không tìm nơi tá túc khi hoàng hôn xuống, mục tiêu của lộ trình còn xa, chàng lại đến vùng núi hoang vắng, nhìn tận mắt khắp bốn bề chẳng thấy một mái nhà.

Rồi đêm xuống dần dần, chàng vẫn không dừng chân, cứ đi, đi mãi, đến độ nửa đêm mới nghe trong người mỗi mệt, cơn buồn ngủ bắt đầu xâm chiếm.

Cái cảnh ngủ đường không còn lạ lẫm đối với chàng nữa, chàng rời con đường cái, tìm một hang đá ẩn sâu trong một cá hang, ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức.

Chàng sắp sửa nhập định bỗng giột mình nghe đâu đây có tiếng thở khó khăn, thoát dứt, thoát mạnh, chừng như người nào đó đang vận hành công, gặp sự trở ngại quan trọng.

Trong lúc vận khí, nếu để sơ sót một chút, có thể lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, rồi trở thành phế nhân suốt đời, nếu không chết gấp.

Chàng đâm ra lo sợ cho người nào đó, vội bỏ dở công cuộc khôi phục chân nguyên thần của mình, rời tảng đá, ra khỏi động, chạy về phía có tiếng thở dập dồn đó.

Bây giờ tiếng thở dứt, thỉnh thoảng có tiếng rú bực tức vang lên. Điều đó chứng tỏ kẻ ấy càng gặp khó khăn, cố gượng vượt qua, song không làm sao vượt nổi, nên uất khí phát sanh, rồi phải hét lên.

Tuy có tiếng rú, tiếng hét giúp chàng nhận định phương hướng song tìm đích xác địa điểm trong một vùng hoang vu, không đường, không lối, chỗ thấp, chỗ cao lại có cây che khuất từng nơi, chẳng phải là việc dễ làm.

Tuy nhiên, cuối cùng chàng cũng tìm được.

Tiếng hét hiện tại đã yếu, tiếng hét từ trong một hang đá phát ra.

Chàng toan bước qua cửa động, nhưng liền lúc đó bốn bóng người ẩn nấp ngoài xa xa lao vút đến.

Bởi chưa biết bốn người đó là ai, thân hay thù, chàng dừng chân lại chờ xem thái độ của họ.

Họ đến nơi, dàn thành hình chữ nhất, giăng ngang trước cửa động ngăn chặn chàng.

Triệu Sĩ Nguyên đảo mắt quan sát một lượt, nhận thấy cả bốn người đều ở trong lứa tuổi đôi mươi, vận y phục bố, đồng màu.

Nhìn kỹ một chút, bất giác chàng giật mình, phát hiện ra mỗi người có một điểm đặc biệt.

Người thứ nhất mất cánh tay hữu, người thứ hai mất cánh tay tả, người thứ ba cụt chân hữu, người thứ tư cụt chân tả.

Nhưng ngược lại tất cả đều có ngũ quan rất chỉnh tề. Trán cao mặt dài, mắt sáng, thái dương cao.

Những điểm đó tổ cáo một công lực tiềm tàng đáng khiếp.

Họ ngăn chặn Triệu Sĩ Nguyên, song không táo bạo xuất thủ ngay, chứng tỏ họ thấm nhuần một giáo dục hữu phương, và như vậy họ không phải là đệ tử của ác nhân.

Thiếu niên bên tả do dự một chút, đoạn hỏi:

- Đang lúc đêm khuya, tôn giá đến đây chẳng hay có mục đích chi?

Triệu Sĩ Nguyên đưa tay chỉ về cửa động phía sau lưng họ, đáp:

- Nghe tiếng động, tại hạ đến đây chừng như trong động có người đang gặp cảnh khốn đốn.

Chàng có thái độ từ tốn, khi cải dạng thành một chàng thư sinh. Thấy chàng không có vẻ một ác nhân, thiếu niên hòa dịu thần sắc thốt:

- Đã không quen biết thì chẳng có lý do gì quan tâm, đành là tôn giá có thịnh tình, bọn ngu huynh đệ không dám nhận lãnh, bọn tại hạ không thể đắc tội với một người vô can, vậy xin tôn giá lui bước!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Thế các vị không chú trọng đến sự an nguy của người trong động?

Cả bốn người giật mình, ngẫm ngợi bị đề phòng Triệu Sĩ Nguyên sanh sự.

Rồi chính thiếu niên đối thoại lên tiếng:

- Người trong động bất quá chỉ khó chịu một lúc thôi, nào có gì đến nỗi mà tôn giá nói thế?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Người trong động cùng lực kiệt, tại hạ có học qua y lý nghe âm thanh, biết ngay tình trạng, nên muốn làm cái gì hữu ích cho kẻ ngộ nạn, có thể thôi! Mong các vị đừng hiểu lầm và đưa cả tại hạ vào đó, trợ giúp hành công, cho vị nào đang gặp cơn nguy trong động vượt qua khó khăn.

Chàng thốt với giọng chân thành, dù bốn người đó đa nghi đến đâu cũng không thể cho là chàng có ác ý.

Bốn người cùng giật mình, và ba người kia cũng đưa mắt sang người đã đối thoại với Triệu Sĩ Nguyên.

Thiếu niên đó cúi đầu suy nghĩ một lúc, đoạn hướng sang ba đồng bạn, hỏi:

- Ngu huynh hết sức quan tâm về hiện trạng của ân sư, mà vị tiên sanh này lại nói thế, chẳng khác nào trông thấy tận mắt. Nếu không phải là người thực tốt thì làm sao đoán chứng rành mạch? Ngu huynh nghĩ, nên để cho tiên sanh vào đó, các sư đệ có đồng ý chăng?

Cả ba đồng thanh đáp nhanh:

- Thời cơ cấp bách, chúng ta lại chẳng làm gì được cho ân sư, thì cũng nên làm nhọc đến tiên sanh chứ biết sao hơn?

Thiếu niên bên tả hướng về Triệu Sĩ Nguyên, cung kính thốt:

- Tiên sanh có tâm lành, sẵn sàng cứu trợ người ngộ nạn, bọn tại hạ hết sức cảm kích.

Vậy dám mong tiên sinh phí chút công, vào động...

Triệu Sĩ Nguyên chặn lời:

- Các vị đừng làm mất thời giờ, nếu bằng lòng thì để cho tại hạ vào gấp.

Thiếu niên còn dặn thêm:

- Nếu tiên sinh thấy vô vọng, xin ra ngay cho, tránh làm kinh động đến gia sư.

Triệu Sĩ Nguyên rất bức:

- Cái đó đã hẵn, không cần phải dặn dò!

Thiếu niên trầm giọng:

- Cứu được thì cứu, không cứu được thì thôi, đừng vọng động mà làm cho tình trạng gia sư thêm trầm trọng. Thú thật với tiên sinh nếu gia sư vì tiên sinh mà có bề nào thì bọn tại hạ quyết cùng tiên sanh đồng quy ư tận đó!

Triệu Sĩ Nguyên đáp nhanh:

- Y sư bất tài làm chết bệnh nhân đương nhiên phải thường mạng, điều đó chẳng lạ gì.

Và tại hạ cũng biết xử trí, chẳng đợi gì các vị động thủ.

Thiếu niên không tưởng là Triệu Sĩ Nguyên khẳng khái như vậy. Hắn sững sờ một chút rồi tiếp:

- Tại hạ chưa hỏi đến quý tánh cao danh...

Triệu Sĩ Nguyên do dự một phút:

- Tại hạ là Triệu Sĩ Nguyên!

Thiếu niên giật mình:

- Thế ra tiên sinh là Long Phụng lệnh chủ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Chính tại hạ!

Tiếng rên bên trong động vọng ra rất yếu, chùng chùng như người đó đang hấp hối.

Triệu Sĩ Nguyên bước nhanh vào.

Ngờ đâu, thiếu niên đối thoại biến đổi thái độ, vừa rút ngọn Cửu xích nhuyễn tiên vừa quát:

- Đứng lại!

Ba người kia cũng rút vũ khí cầm tay.

Người mất tay hữu cũng dùng Nhuyễn tiên như thiếu niên đối thoại, còn hai người kia đang cầm gậy, thì rút từ trong gậy ra một thanh trường kiếm ba cạnh.

Tất cả đều hoành vũ khí ngang ngực, sẵn sàng ứng chiến.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ:

- Các vị có ý tứ gì?

Thiếu niên đối thoại cười lạnh:

- Việc của gia sư không cần nhờ đến các hạ nữa. Xin các hạ đi nơi khác ngay!

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày:

- Các vị nghe tại hạ xưng tên chợt thay đổi thái độ, hẳn có điều bất mãn?

Thiếu niên đối thoại bật cười lớn:

- Võ Lâm Tứ Khuyết tuy còn nhỏ tuổi, song đã có con mắt tinh đời, bằng hữu đừng tưởng dễ lừa mà mạo nhận là Long Phụng lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc:

- Tại hạ chính là Triệu Sĩ Nguyên, chẳng rõ...

Thiếu niên ngưng trọng thần sắc, trầm giọng chặn lại:

- Triệu Thiếu lệnh chủ đã chết hơn một năm nay rồi, người mạo nhận người chết hẳn có một âm mưu gì, nếu không cấp tốc ly khai nơi này thì đừng trách bọn ta có thái độ!

Triệu Sĩ Nguyên chợt tỉnh, thì ra cái tin chàng ngộ nạn trong địa phủ đã được loan truyền khắp chốn, và ai ai cũng cho rằng là thật.

Bây giờ, bốn thiếu niên không chấp nhận sự giả mạo bởi lầm lạc mà họ cho rằng chàng là kẻ bại hoại.

Như thế hẳn họ thuộc chánh phái danh môn.

Chàng nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Các vị lầm rồi! Hãy để cho tại hạ giải thích...

Thiếu niên vẫn lạnh lùng chặn lại:

- Đừng bịa chuyện vô ích. Bọn ta chẳng bao giờ tin. Nếu người không đi gấp, bọn ta sẽ không dung thứ!

Hắn vung ngọn nhuyễn tiên lên...

Triệu Sĩ Nguyên dịch bước sang một bên né tránh, đồng thời gian chàng nghĩ:

- Không cần thiết phải phân biện với họ làm gì cho mất thì giờ. Lo cứu người trước là việc cấp bách. Ta phải chế trụ họ, cứu người rồi hẳn hay.

Lập tức chàng sử dụng Vô Vi chỉ pháp điểm huyết cả bốn người không khó khăn lắm.

Đoạn chàng chạy nhanh vào động.

Bên trong có một ánh đèn leo lét. Bên ánh đèn một lão nhân tóc bạc như sương, vận áo màu xanh, đang ngồi xếp bằng tròn dưới nền trước mặt lão một đại hán đang nằm dài.

Lão nhân để một tay nơi huyết Thiên linh của đại hán, tay kia ấn vào huyết Cao vỹ.

Trông qua tình hình, Triệu Sĩ Nguyên biết ngay lão nhân đang chữa trị cho đại hán.

Mặt lão nhân trắng nhợt như màu giấy, toàn thân rung rung, lại đầm ướt mồ hôi.

Chính lão nhân phát ra hơi thở mỗi mồn.

Nếu không có người tiếp trợ kịp lúc, lão nhân và đại hán phải cùng chết là cái chắc.

Không do dự, Triệu Sĩ Nguyên ngồi xuống đặt tay vào yếu huyết của lão nhân, vận dụng chân nguyên nội lực chuyển sang cho lão.

Lão nhân nghe khỏe trong người ngay, dần dần khôi phục công lực, do đó lão có thể tiếp tục chữa trị cho đại hán.

Chữa trị cho đại hán, lão không còn nghe mệt như trước nữa, trái lại lão cảm thấy cơ thể như sung mãn chân khí hơn trước nhiều.

Đang lúc bên trong có cuộc chữa trị dây chuyền, thì bên ngoài có tiếng y phục phát gió vang lên.

Không lâu lắm bốn bóng người xuất hiện tại cửa động. Họ nhìn xuống Võ Lâm Tứ Khuyết đang nằm bất động, bất giác cùng kinh hãi kêu lên:

- Tại sao thế, tứ vị lão đệ?

Võ Lâm Tứ Khuyết chẳng những không cử động mà cũng chẳng nói năng gì được.

Song họ vẫn còn lý trí sáng suốt nhận ra bốn người vừa đến là ai.

Bốn người đó đều là những vị cao tuổi, trong số có một lão nhân gù lưng, lão nhân này hấp tấp thốt:

- Chúng ta đến chậm một bước. Thành ra Cổ lão tiền bối phải thọ hại. Tam đệ, tứ đệ, theo ngu huynh vào động ngay, còn nhị đệ ở bên ngoài giải huyết cho họ, rồi canh phòng cẩn thận.

Lão vận công giới bị sẵn sàng, rồi chạy bay vào động. Hai lão nhân nữa chạy theo liền.

Vừa đến bên trong, họ trông thấy sao lưng Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng có một gã thư sinh nghèo đang ấn tay lên huyết đạo của Cổ Kim Đồng.

Thư sinh thấy họ, song không tỏ vẻ gì kinh dị, trái lại thản nhiên như thường mà cũng không cần nhìn họ lâu.

Lão nhân gù vội đưa tay ngăn chặn tam đệ và tứ đệ, bảo khẽ:

- Hai người đừng gây náo loạn. Cổ lão tiền bối đang bị chế ngự kìa!

Không cần lão gù lưng cảnh cáo, hai lão nhân kia cũng biết là tình thế bất lợi, nếu vọng động thì Cổ Kim Đồng phải mất mạng ngay.

Họ đại ỷ đập chuột cho bể đồ vật?

Tuy nhiên họ khấn cấp vô cùng.

Lão nhân gù đứng hắng một tiếng, biểu hiện thái độ bình hòa, đoạn từ từ bước tới thốt:

- Bằng hữu muốn gì cứ nói, nhất định là lão phu sẽ thỏa mãn mọi yêu sách, miễn điều kiện không vượt sức bọn lão phu.

Lão tướng Triệu Sĩ Nguyên đang uy hiếp Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng, nên toan thương lượng với chàng.

Tiếp trợ Cổ Kim Đồng, bất quá Triệu Sĩ Nguyên chỉ dùng mấy thành công lực, cho nên chàng có thể phân tâm đối thoại với lão nhân gù.

Chàng biết là các vị lão nhân đó nhằm lẫn, song trong lúc này cuộc tranh biện hay phân trần dài dòng đều bất tiện.

Một ý nghĩ phát sanh, chàng vờ lộ vẻ tàn ác, cười lạnh một tiếng rồi gắt:

- Câm ngay! Các vị hãy lui ra ngoài gấp!

Lão nhân gù giật mình, kêu khẽ:

- Bằng hữu...

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Tại hạ bảo các vị lui ra ngoài!

Lão nhân gù thở dài:

- Bọn lão phu tuân lời! Song xin bằng hữu suy nghĩ kỹ. Dù sao cũng nên lưu lại chút đức nhân tình, để không thương tổn hòa khí!

Lão đưa mắt ra hiệu cho hai người kia đoạn cả ba quay mình, bước ra cửa động.

Đúng lúc đó có tiếng hét vang lên:

- Ác tặc! Bọn ta quyết liều mạng với ngươi!

Từ bên ngoài Võ Lâm Tứ Khuyết chạy vào.

Rồi bốn vũ khí cùng chớp lên, cùng giáng xuống đầu Triệu Sĩ Nguyên.

60. Giúp Người Giúp Mình

Võ Lâm Tứ Khuyết lướt quá nhanh, ba lão nhân không làm sao ngăn chặn kịp.

Ngờ đâu Cổ Kim Đồng vụt đứng lên, hét lớn:

- Súc sanh to gan, dám vô lễ như thế à?

Cánh tay áo phất lên, tụ phong cuốn tới, quét bay bốn thiếu niên trở lại, chạm vào vách động bật thành tiếng vang ầm ầm.

Cả bốn người ngã xuống nền, nằm bất động.

Thì ra lúc đó Cổ Kim Đồng đã chữa trị xong cho đại hán, chưa kịp đứng lên bỗng thấy bốn gã ái đồ xông vào tập kích, biết là chúng nhằm lẫn ân với thù, nên phần nộ cực độ.

Lão ra tay trừng trị, mà cũng là để che chở cho họ.

Bởi lão biết người ngồi sau lưng lão vận công tiếp trợ hẳn phải là một tay phi thường, đến lão còn tự nhận kém xa thì bốn thiếu niên kia làm sao chống cự nổi?

Nếu để chúng vọng động, gây xúc nộ cho người, thì chúng càng chắc thảm bại, rất có thể một vài gã thương vong luôn.

Do đó lão phải ra tay ngăn chặn chúng.

Ngăn chặn bốn đệ tử rồi, Cổ Kim Đồng quay lại phía sau.

Lão định nhìn người tiếp trợ công lực cho lão phải là một lão nhân có đến mấy mươi năm tu vi, không ngờ thấy Triệu Sĩ Nguyên còn trẻ quá, suýt soát bọn môn đồ của lão, bất giác lão phải sửng sờ.

Lâu lắm, lão mới lấy lại bình tĩnh, bật cười ha hả, chụp hai tay Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Lão ca ca họ Cổ, tên Kim Đồng, thọ ơn nặng của lão đệ, phàm ơn nặng thì chẳng bao giờ người ta nói đến cái việc đáp đền, thôi thì lão ca ca lơ đi vậy. Bây giờ, lão ca ca hỏi quý tánh cao danh của lão đệ là chi, xin cho biết.

Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười, nghiêng mình:

- Lão tiền bối...

Cổ Kim Đồng chận lời liền:

- Gọi lão phu là lão ca ca đi!

Triệu Sĩ Nguyên chưa chấp nhận:

- Lão tiền bối....

Cổ Kim Đồng nạt ngang:

- Lão ca ca...

Triệu Sĩ Nguyên từng nghe danh Cổ Kim Đồng, một nhân vật có tánh tình cực kỳ cổ quái, xử sự với tác phong rất cao đẹp, tuy có phần nào như lập dị. Chàng đương nhiên là phải kính trọng, và không thể vô lễ gọi lão như vậy được. Song lão cố chấp, nếu chàng bất tuân thì thành ra thất kính.

Chàng trầm nghĩ:

- Ngày nay, võ lâm đang trải qua giai đoạn cực kỳ hỗn loạn, tuy lão nhân này là một cao thủ trong chánh phái, song ai biết được lập trường chân chánh của lão? Giả như lão đã âm thầm bỏ chánh theo tà, cam tâm khuất phục bọn ma đầu? Vô Tình lệnh chủ bữa lưới bao giăng khắp các néo sông hồ, rất có thể lão cũng bị bao gồm trong cái lưới đó. Ta phải cẩn thận mới được.

Chàng hỏi:

- Lão tiền bối chiếu cố, tại hạ hết sức cảm kích, người ta nói cung kính bất như phụng mạng, song tại hạ có câu này muốn hỏi lão tiền bối, không hỏi được là ảm ức vô cùng, chẳng hay lão tiền bối bằng lòng đáp?

Cổ Kim Đồng thoáng giật mình:

- Câu gì mà lão đệ trình trọng như thế?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Tại hạ muốn biết lập trường của lão tiền bối với tình thế võ lâm hiện tại.

Cổ Kim Đồng búng ngón tay kêu bốc một tiếng:

- Câu hỏi khá dó! Thận trọng lúc đầu, là phải có cái hậu về sau, lão phu không thể không tỏ thật.

Dừng lại một chút, nhìn thoáng qua bốn lão nhân kia, rồi lão tiếp:

- Tuy giang hồ hỗn loạn, song bọn lão phu chưa đến đổi loạn tâm, cuồng trí, bọn lão phu rất ghét cái bọn Vô Cực phái tự tôn tự đại mà cũng hận luôn Vô Tình cung tà bạo, độc ác, bọn lão phu xem chúng như dã quỳ, cô hồn, đèn lớn cũng giành, miếu nhỏ cũng giật, bọn lão phu chỉ muốn làm sao vung tay ra là nắm đầu tất cả dồn vào ngực a tỳ, muôn đày trăm đọa.

Triệu Sĩ Nguyên vòng tay:

- Như thế, tiểu đệ xin bái kiến lão ca ca!

Cổ Kim Đồng bước tránh qua một bên:

- Khoan! Trước khi nhận lễ, lão phu phải hỏi lại cái câu của lão đệ! Có như vậy mới công bình!

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Tiểu đệ họ Triệu, tên Sĩ Nguyên. Thiết tưởng cái tên của tiểu đệ đủ nói lên mối liên quan với Vô Tình cung và Vô Cực phái rồi, tùy lão ca ca quyết định thái độ!

Cổ Kim Đồng trở mắt:

- Lão đệ là Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên?

Rồi lão nhân kia cùng bước tới cùng hỏi gấp:

- Thiếu lệnh chủ vẫn còn sống?

Tự nhiên là còn sống chứ chẳng lẽ chàng hiện hồn về?

Bổng đại hán nằm trên nền động, bật vùng dậy gọi:

- Tam đệ!

Triệu Sĩ Nguyên nhìn qua, đại hán lùi lại, lộ vẻ kinh ngạc không nhận ra chàng:

- Người?...

Đại hán không nhận ra, song Triệu Sĩ Nguyên đã nhận được ý, chàng nhảy vọt tới ôm chầm đại hán nọ, kêu lên:

- Nhị ca! Nhị ca không nhận ra Sĩ Nguyên đây sao?

Chàng đưa tay vuốt mặt phá hủy lớp hóa trang.

Tuy cách biệt nhau ba năm dài, mỗi người đều có ít nhiều đổi khác, song anh em ruột thịt với nhau, làm gì lại chẳng nhận ra nhau!

Bây giờ Triệu Sĩ Mẫn mới không sợ là mình lầm lẫn, ôm lại Triệu Sĩ Nguyên reo to:

- Sĩ Nguyên! Sĩ Nguyên! Đúng là tam đệ rồi!

Nhưng chưa phải lúc huynh đệ tổ những bi hoài của nhau trong thời gian cách biệt cho nhau nghe, sau khi nhìn nhau rồi, cả hai cùng hướng qua Cổ Kim Đồng, vái chào lượt nữa!

Cổ Kim Đồng hân hoan cực độ, bật cười sảng khoái, thốt:

- Tội cho lão phu chưa? Gặp nhị công tử mà không nhận ra được, bởi bình sinh lão phu có biết nhị công tử đâu.

Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc:

- Lão ca ca không biết gia huynh, thế mà tại sao lại liều sanh mạng giải cứu tai nạn?

Tiểu đệ và gia huynh cảm kích vô cùng.

Cổ Kim Đồng lại cười lớn:

- Lão phu không còn nói đến cái ơn của tiểu huynh đệ, sao tiểu huynh còn khách sáo?

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Trong trường hợp nào, lão gặp lệnh huynh, chữa trị cho lệnh huynh thì sau này tiểu huynh đệ cứ hỏi lệnh huynh sẽ biết!

Triệu Sĩ Mẫn vốn tính thác lác, không quá câu chấp tiểu tiết như Triệu Sĩ Nguyên, sợ Triệu Sĩ Nguyên áy náy, vội cao giọng thốt:

- Đại đức bất báo, bởi báo đáp làm sao cho vừa? Lời cảm tạ suông có thể làm giảm giá sự cao cả, tam đệ đừng thắc mắc mà thành khách sáo. Hãy tiếp nhận cái hảo ý của Cổ lão tiên bối là hơn!

Cổ Kim Đồng gắt:

- Lệnh đệ gọi lão phu là lão ca ca, sao nhị công tử lại gọi là tiên bối?

Triệu Sĩ Mẫn bật cười ha hả:

- Lão ca ca đã dạy thế, tiểu đệ đâu dám chẳng vâng!

Cổ Kim Đồng vụt hét:

- Lại đây!

Mọi người đều giật mình, không ai hiểu lão muốn gì. Nhưng lão tiếp luôn:

- Hoảng Nhi! Các người lại đây, bái kiến nhị vị sư thúc.

Bấy giờ mọi người mới vỡ lẽ là lão gọi môn đồ của lão.

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt, ấp úng:

- Lão ca ca!... Xin miễn cho việc đó đi!... tiểu đệ... suýt soát niên kỷ với các vị đó...

Triệu Sĩ Mẫn chận lại:

- Lão ca ca đã hạ cố đến anh em chúng ta, thì cái lễ phải vậy, tam đệ và ngu huynh phải chịu mặt dày, mày dạn mà nhận cho rồi.

Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc:

- Nhị ca!... Nhị ca...

Triệu Sĩ Mẫn cười nhẹ:

- Tam đệ không có sẵn vật tặng? Được rồi, ngu huynh bảo đảm điều đó! Yên trí đi!

Triệu Sĩ Nguyên lại giật mình lướt nữa.

Võ Lâm Tứ Khuyết đã đến nơi, làm trọng lễ:

- Bọn tiểu đệ Mã Hoảng, Kim Lập, Trương Phàm và Tứ Kiệt xin bái kiến nhị vị sư thúc!

Triệu Sĩ Nguyên then quá lúng túng, đáp lễ.

Triệu Sĩ Mẫn điềm nhiên thọ nhận.

Võ Lâm Tứ Khuyết lạy xong đứng dậy, sắp sửa lui ra ngoài xa, Triệu Sĩ Mẫn cao giọng gọi:

- Hãy khoan! Đã nhận là sư thúc thì ta phải có cái gì tặng các sư đệ đệ chứ! Ta và tam sư thúc có món này, tạm dùng làm vật kỷ niệm trao cho các người!

Y cởi chiếc giày bên tả, vận công xé để giày lấy ra một quyển sách cuộn nhỏ.

Y trao cho Mã Hoàng, đoạn thốt:

- Các người cầm đi, vật tặng của nhị vị sư thúc đó!

Mã Hoàng tiếp nhận rồi dâng lên Cổ Kim Đồng, cung kính thốt:

- Xin sư phụ xem trước!

Cổ Kim Đồng đưa tay đón lấy, lật qua mấy trang niềm khích động bốc mạnh, lão nhắm mắt lại thở đều mấy lượt cho tâm tư lắng dịu lại.

Một phút sau, lão mở mắt ra, nhìn Mã Hoàng bảo:

- Vật tặng rất quý trọng, các người không đủ tư cách tiếp nhận. Hãy hoàn lại cho nhị sư thúc!

Mã Hoàng vâng một tiếng, đoạn hướng qua Triệu Sĩ Mẫn thốt:

- Xin hoàn lại nhị sư thúc.

Triệu Sĩ Mẫn khoát tay, cất tiếng oang oang:

- Bốn sư đệ đã làm lễ rồi, tiểu đệ thọ nhận, nên có vật tặng, bây giờ lão ca ca bảo họ trả vật, muốn cho tiểu đệ phải lạy trả họ sao?

Cổ Kim Đồng lắc đầu:

- Không được đâu, lão đệ! Nếu lão đệ cố chấp, không chịu lấy vật lại thì đúng là lão đệ khinh thường lão phu đó!

Thì ra đó là quyển bí kíp Hồng ảnh, y đã tìm được trong thủy phủ, bởi y muốn tặng các môn đồ, như gián tiếp đáp ơn phần nào Cổ Kim Đồng đã cứu mạng. Y tìm mãi mà chẳng có lý do trao ra, sẵn dịp lão bảo môn đồ bái kính, y cố chịu dạn dày để lấy cơ tặng vật.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn thoáng qua, thấy bốn chữ Hồng ảnh bí kíp ngoài bìa, chợt tỉnh cái ý của nhị ca, nên kính phục vô cùng.

Lão nhân gù thấy tình thế kỳ quái vô cùng, vội hỏi:

- Cổ lão tiên bối, có phải là một pho bí kíp võ công chăng? Pho bí kíp chi đó, có giá trị như thế nào mà Cổ lão tiên bối lại quyết từ chối như vậy?

Cổ Kim Đồng thở dài:

- Hồng ảnh bí kíp! Một pho bí kíp thất lạc từ lâu! Lão đệ nghĩ là bọn đệ đồ có tư cách tiếp nhận hay không chứ?

Bốn lão nhân cùng giật mình, song đồng thanh thốt:

- Triệu công tử khẳng khái như vậy, quả thật trên đời ít có người sánh kịp.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Thực tình lão ca ca không thể để cho bọn tiểu đệ nở mặt à?

Cổ Kim Đồng lắc đầu:

- Lão đệ đừng bức bách lão phu quá độ!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Xem ra lão ca ca không thành ý đối với bọn tiểu đệ! Tiểu đệ đang có việc cần thỉnh giáo nơi lão ca ca, bây giờ thì không còn dám mở miệng rồi.

Cổ Kim Đồng hấp tấp:

- Xin lão đệ đừng nghĩ lắm. Lão phu chẳng bao giờ dám khinh thường đâu. Nếu lão đệ có điều chi cần lão phu trợ giúp, lão phu chẳng hề dám nói tiếng không cả.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, gật đầu:

- Thế thì hay!

Đoạn, đưa tay chỉ bọn Mã Hoàng, chàng tiếp:

- Tiểu đệ phải đương đầu với Vô Tình lệnh chủ, song ngại vì ít người tiếp trợ, sợ chẳng thành công. Cho nên tiểu đệ muốn nhờ đến bốn vị cao đồ. Lão ca ca chừng như không sẵn lòng, thành ra tiểu đệ...

Cổ Kim Đồng chặn lại:

- Lão phu một lần nữa, xin lão đệ đừng nghĩ lắm. Đừng nói là bốn tề đồ sẵn sàng vâng theo sự điều khiển của lão đệ mà đến lão phu đây, nếu lão đệ cần sai bảo điều chi, lão phu vẫn vui lòng tiếp trợ.

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày:

- Thế là lão ca ca đáp ứng cho bốn vị cao đồ tiếp trợ tiểu đệ?

Cổ Kim Đồng cười lớn:

- Lão đệ còn phải hỏi.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Bắt đầu từ hôm nay, tiểu đệ cần nhờ bốn vị đó, suốt ba năm, trong vòng thời gian đó, bốn vị hoàn toàn tùy lệnh sai sử của tiểu đệ. Lão ca ca có đồng ý như vậy chăng?

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Đừng nói là ba năm, dù cho là mười năm, lão phu cũng đồng ý như thường.

Triệu Sĩ Nguyên vòng tay:

- Đa tạ lão ca ca!

Đoạn chàng day qua Vô Lâm Tứ Khuyết, nghiêm giọng tiếp:

- Từ nay các vị phải tuân lệnh bốn lệnh chủ!

Chàng tránh xưng hô ngu thúc, không gọi tiểu đệ bởi chàng còn ngại tuổi tác suýt soát nhau, do đó chàng dùng danh phận lệnh chủ.

Triệu Sĩ Mẫn rất khen ngợi vị tam đệ vừa tế nhị mà cũng vừa tỏ lộ cái tác phong hào hiệp.

Vô Lâm Tứ Khuyết nhìn sư phụ hỏi ý.

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Thiếu lệnh chủ đã hạ cố đến các người, vậy các người bước đến bái tạ ơn người một lượt nữa, và từ nay nên thận trọng trong mọi hành vi, giữ sao cho khỏi bại hoại sự môn.

Vô Lâm Tứ Khuyết từng nghe danh Triệu Sĩ Nguyên, cho rằng đây đã là một dịp may cho họ được theo sát bên cạnh người có thực tài để học hỏi thêm điều hay, tất cả cùng bước tới làm lễ lượt nữa.

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm giọng thốt:

- Đương đầu với đại địch, tất phải có tài cao, phàm người tiếp trợ bốn lệnh chủ phải là tay hữu dụng, có như thế mới hy vọng khắc phục được đối phương. Các vị hãy tiếp nhận pho bí kíp đó, y phương pháp tập luyện, chuẩn bị sẵn sàng, chờ ngày đại cử sự!

Võ Lâm Tứ Khuyết sững sờ, chưa biết phải làm sao.

Cổ Kim Đồng kêu lên:

- Không được, tiểu huynh đệ. Đừng viện dẫn lý do quanh co, sau cùng trở lại cưỡng bức người làm cái việc không thể làm.

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Lão ca ca đừng quên, đây là việc thứ nhất tiểu đệ phân phó họ, hướng chỉ nhiệm vụ của họ sau này đòi hỏi một bản lĩnh cao, nếu họ thất bại, thì chẳng những hỏng việc lớn mà danh dự của lão ca ca cũng không còn.

Cổ Kim Đồng thức ngộ, bật cười lớn:

- Đáng phục hai lão đệ lắm đó! Thôi thì đành vậy, lão phu nhận bại, tùy hai lão đệ xử trị bọn chúng!

Lão hướng qua bọn môn đồ, tiếp:

- Lão lệnh chủ có hai tướng, Hồng và Bạch, hai vị đó là bậc nhân kiệt, thân phận chưởng môn, còn Thiếu lệnh chủ lại chọn các người làm kẻ thân tùy, như vậy là vinh dự cho các người vô cùng. Ta hy vọng các người không đến nỗi làm hỏng việc của Thiếu lệnh chủ.

Hãy tiếp nhận Hồng ảnh bí kíp đi.

Võ Lâm Tứ Khuyết tiếp nhận xong pho sách quý rồi thì thầm mấy tiếng với Cổ Kim Đồng:

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Được! Các người cứ chuẩn bị! Ta quên mất điều đó!

Bọn Mã Hoảng nghiêng mình chào sư phụ rồi bước ra ngoài.

Cổ Kim Đồng giới thiệu bốn lão nhân kia với Triệu Sĩ Nguyên và Triệu Sĩ Mẫn.

Bốn lão nhân là Phong Trần tứ hiệp, vốn là những cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm.

Người thứ nhất là Đa Hiệp Lạc Lộ, người thứ hai là Oái hiệp Châu Nhu, người thứ ba là Bại hiệp Phái Vĩ, người thứ tư là Sắc hiệp Châu Cam.

Phong Trần Tứ Hiệp và Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng quen thân nhau từ nhiều năm qua, sư phụ của họ cùng họ Cổ vốn là bằng hữu, do đó dù họ có tuổi cao vẫn xem Cổ Kim Đồng là bậc tiền bối.

Bọn Mã Hoảng ra ngoài không lâu lắm rồi trở vào mang theo đủ thức ăn uống.

Họ đã trở nên thân nhau rồi, thì ai ai cũng ăn uống thật tình.

Bây giờ Cổ Kim Đồng mới nhắc Triệu Sĩ Mẫn thuật lại những tao ngộ cho Triệu Sĩ Nguyên nghe.

Thì ra mấy tháng trước, ngẫu nhiên Cổ Kim Đồng gặp một đoàn người có vẻ thần bí, mang theo hành trình một chiếc túi cực kỳ to lớn.

Phàm những ai đi đường, hành lý nhiều đến đâu cũng không cần dùng đến một chiếc bao quá lớn như vậy.

Đoàn người đến Hành Sơn, Cổ Kim Đồng cũng vừa đến đó.

Thoạt đầu, lão không để ý cho lắm, sau lại rất nhiều đệ tử Cái Bang theo dõi đoàn người đó cách xa xa.

Lão lấy làm lạ, quyết tâm truy rõ sự tình.

Ngờ đâu, chiều hôm đó đoàn người bí mật và bọn đệ tử Cái Bang sanh sự đánh nhau, mà nguyên nhân là chiếc bao to lớn đó.

Bọn đệ tử Cái Bang kém thế, lập phải ám trợ họ đánh bại đoàn người kia và thừa dịp đoạt chiếc bao luôn.

Khi chiếc bao về tay rồi, Cổ Kim Đồng biết là có người bên trong. Lão cứ tưởng là một đệ tử Cái Bang bị đoàn người đó bắt, giấu trong bao, nên định trao chiếc bao cho đệ tử Cái Bang.

Nào hay họ đã rời bỏ cuộc chiến, chạy đi từ lâu, chẳng còn một người nào tại chỗ.

Lão mở chiếc bao ra xem, nhận thấy người trong bao bị thương nặng, lại thêm trúng phải mê hồn dược.

Vốn tính hào hiệp, lão mang người đó về Vô Công sơn. Người đó là Triệu Sĩ Mẫn.

Lão tận tâm cứu chữa, song chỉ giải trừ được chất độc, còn thương thể của Triệu Sĩ Mẫn quá nặng, lão không làm sao chữa gấp được.

Lúc đó Triệu Sĩ Mẫn lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Muốn chữa trị, lão phải dốc toàn công lực, vì thấy mình không đủ sức làm việc đó, lão thông tri Phong Trần Tứ Hiệp, yêu cầu họ đến Vô Công sơn tiếp trợ lão.

Phong Trần Tứ Hiệp chưa đến nơi, Triệu Sĩ Mẫn bỗng trở chứng lâm nguy.

Vì cấp bách Cổ Kim Đồng phải làm liều. Chính lão cũng lâm nguy luôn, nếu Triệu Sĩ Nguyên không đến kịp, thì lão và Triệu Sĩ Mẫn phải chết hết.

Triệu Sĩ Nguyên cũng lược thuật những tao ngộ của chàng cho người nghe. Chàng cũng tỏ bày luôn mục đích của chuyến đi này.

Cổ Kim Đồng cười lớn:

- Tiểu huynh đệ gặp lão phu đúng là một cái may lớn, hiện tại thì không cần phải bôn Nam tẩu Bắc làm gì. Bát diện thần long Cổ Nam Quang và Kinh thiên chuồng Quan Đại Du sắp đến đây trong chốc lát!

Vừa lúc đó có tiếng y phục phát gió bên ngoài động Cổ Kim Đồng đứng lên thốt:

- Có lẽ họ đến đó!

Bên ngoài, bỗng có tiếng gọi oang oang:

- Lão quái vật họ Cổ! Hãy ra đây đáp thoại với lão phu.

Qua âm thanh bọn Triệu Sĩ Nguyên nhận ra chẳng phải Cổ Nam Quang và Quan Đại Du.

61. Tâm Sự Cá Nhân

Cổ Kim Đồng hét lớn:

- Cuồng đồ nào từ đâu đến, dám gây náo nhiệt trước động của lão phu?

Ngầm vận công đưa ngang ngực, lão lắc nhẹ đôi vai, thân hình lao vút ra ngoài.

Những người kia cùng đứng lên, cùng lướt theo Cổ Kim Đồng.

Song Triệu Sĩ Nguyên vội ngăn lại, thốt:

- Chúng ta chưa biết tình hình của địch như thế nào, thì đừng vội cho họ thấy thực lực của mình.

Bọn Phong Trần Tứ Hiệp thán phục thâm ý của chàng, cùng dừng bước, Võ Lâm Tứ Khuyết và Triệu Sĩ Mẫn cũng dừng bước luôn.

Rồi tất cả cùng im lặng, lắng tai nghe.

Chợt Cổ Kim Đồng bật cười sang sảng:

- A! Dương lão đệ! Lão phu cứ tưởng là ai! Xa cách nhau hơn ba mươi năm rồi, lão đệ vẫn chứng nào tật ấy, vẫn còn đùa cợt như ngày trước.

Thì ra người mới đến là bằng hữu của lão.

Người trong động thở phào, nhưng khách mới đến lại đáp với giọng lạnh lùng:

- Tiểu đệ có lệnh tại thân, không thể nói đến điều tình nghĩa với nhau được.

Triệu Sĩ Nguyên biết có biến, vội khoát tay ra hiệu cho mọi người giữ sự yên lặng, chờ xem sự tình diễn tiến như thế nào.

Cổ Kim Đồng thoát đầu gọi đối phương là lão đệ, bây giờ lại đổi giọng:

- Dương huynh có ý tứ gì?

Người họ Dương vẫn lạnh lùng:

- Công vụ chưa tròn khoan nói đến tình riêng!

Cổ Kim Đồng không dần lòng được nữa, trước hai lượt đối đáp phủ phàng của khách.

Lão không cười nữa, buông giọng cứng liên:

- Thế thì lão phu lỗi rồi! Xin đại hiệp thứ lỗi cho nhá! Dám hỏi Lôi đình thủ Dương đại anh hùng có oai danh chấn dội góc trời Nam hiện nay đã sung đại quan cao chức gì mà đặc ý thế?

Lão mỉa mai quá nặng nề.

Lôi đình thủ Dương Oai giữ vẻ mặt lạnh như tiền, không vì lời mỉa đó mà cúi đầu dẫu thẹn, trái lại lão ta còn ngẩng cao mặt lên, với giọng ngạo nghễ đáp:

- Tiểu đệ đã theo với Vô Tình cung từ lâu, hiện tại đang sung chức Phiên chúa tại Nam phiên, giang san toàn cõi thuộc về Vô Tình lệnh chủ, dưới quyền lệnh chủ có bốn phiên trấn, mà tiểu đệ là một, quản trị miền Nam này. Vô Công Sơn của Cổ huynh nằm trong vùng quản hạt của tiểu đệ đó.

Cổ Kim Đồng bật cười ha hả:

- Thế à? Đại phiên chúa đã đến đây, tiểu dân không hay biết thành ra thất lễ tiếp nghinh. Vậy mong đại phiên chúa dung thứ cho tiểu dân.

Dương Oai làm gì chẳng hiểu thâm ý châm biếm của Cổ Kim Đồng? Song đã theo về với Vô Tình cung thì tự nhiên lão ta dày mày dạn mặt là cái chắc, lão vẫn ngạo nghễ tiếp:

- Tiểu đệ vâng lệnh Tào lệnh chủ, đến đây thương lượng với Cổ huynh.

Cổ Kim Đồng trầm mặt lạnh giọng:

- Về việc chi đó, đại phiên chúa?

Dương Oai tiếp:

- Tào lệnh chủ ngưỡng mộ oai danh Cổ huynh từ lâu, đang khát vọng được hội kiến với Cổ huynh. Người đã đặt chiếc ghế Phó lệnh chủ, chờ Cổ huynh từ lâu rồi. Vì quá nóng gập mặt Cổ huynh, lệnh chủ sai phái tiểu đệ đến báo tin Cổ huynh, không lâu lắm người sẽ thân hành đến bái kiến Cổ huynh.

Cổ Kim Đồng hừ một tiếng:

- Giá lão phu không thấy hứng thú về đề nghị của Dương đại hiệp?

Lão không cần gọi đối phương là lão đệ hay lão huynh nữa.

Dương Oai mỉm cười:

- Tào lệnh chủ có bảo tiểu đệ đến thỉnh Cổ huynh một việc, nghe rồi thì hẳn Cổ huynh sẽ có hứng thú ngay!

Cổ Kim Đồng cao giọng:

- Lão quý họ Tào đó dám chắc như vậy?

Dương Oai tiếp luôn:

- Tào lệnh chủ chuyển lời hỏi Cổ huynh, chứ Cổ huynh có còn nhớ cái đêm Trung thu mười bảy năm về trước chăng?

Cổ Kim Đồng trợn trừng đôi mày, như đột nhiên bị đối phương đánh mạnh, niềm phần uất chừng như lắng xuống phần nào.

Lão lẩm nhẩm:

- Việc gì trong đêm trung thu mười bảy năm trước?

Dương Oai lơ đi, cứ tiếp:

- Việc cũ, Tào lệnh chủ nắm đủ chứng tích, song người chẳng hề tiết lộ ra với bất kỳ ai, và luôn luôn ca tụng Cổ huynh đức cao, lượng rộng...

Cổ Kim Đồng rung người thấy rõ...

Lão hét lớn:

- Vô lý! Lão phu là người vô can...

Dương Oai điềm nhiên:

- Sự việc xa xưa, tiểu đệ có biết gì đâu mà Cổ huynh phải biện hộ. Nói với tiểu đệ cũng bằng thừa, Cổ huynh ạ. Hiện tại, tiểu đệ chỉ chú trọng đến sự mạng của mình thôi, và mong Cổ huynh cho biết thái độ, đáp ứng hay không đáp ứng vậy thôi.

Cổ Kim Đồng nín lặng.

Lão lẩm nhẩm mới thốt:

- Trong nhất thời lão phu không thể quyết định được.

Lời đình thủ Dương Oai gật đầu:

- Quyết định gấp hay lâu chẳng quan hệ gì. Tuy nhiên, Tào lệnh chủ có mấy việc định nhờ Cổ huynh giải quyết, nếu Cổ huynh sẵn sàng tiếp trợ thì sự tiếp trợ đó là chứng minh cái ý chân thành của Cổ huynh.

Cổ Kim Đồng chẳng khác nào con gà chọi bị bại, lông và cánh tơ bời.

Lão hồi như rên rỉ:

- Lão phu phải làm những việc gì?

Dương Oai hỏi lại:

- Vô Tình lệnh chủ có lập đàn tràng bên bờ sông Mịch La, làm lễ truy hồn Triệu Thiệu lệnh chủ, có lẽ Cổ huynh cũng nghe nói đến việc đó chứ?

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Vô Tình lệnh chủ tỏ lộ cao nghĩa như vậy, còn ai không cảm phục? Tự nhiên hào kiệt võ lâm đều có nghe nói đến chuyện đó.

Dương Oai cười nhạt:

- Tào lệnh chủ và Triệu Thiệu lệnh chủ có mối quan hệ mật thiết với nhau, vừa là nhạc trưởng, vừa là hiền tế, vừa là sư phụ môn đồ, cái lý đương nhiên là phải vậy, chứ Tào lệnh chủ nào dám xưng mình trọng nghĩa?

Bên trong động, Triệu Sĩ Mẫn thì thầm bên tai Triệu Sĩ Nguyên:

- Tam đệ...

Triệu Sĩ Nguyên then đỏ mặt, thốt:

- Nghe lão quỷ đó nói...

Bên ngoài, Dương Oai lại tiếp nói:

- Đúng ngày đó, Cổ huynh với thân phận là người không môn phái đến tại tế đàn, đốt một nén hương, tưởng niệm vong linh người quá cố.

Cổ Kim Đồng đỏ khốc đỏ cười:

- Nếu có vậy, lão phu phải cố gắng...

Dương Oai tiếp luôn:

- Cổ huynh đừng quên dẫn Nhị công tử Sĩ Mẫn cùng theo.

Cổ Kim Đồng giật mình:

- Triệu nhị công tử? Lão phu...

Dương Oai vụt cười ha hả:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì hiện tại Triệu nhị công tử đang ở phía sau lưng Cổ huynh, trong động kia, và có thể còn có bốn vị bằng hữu nữa?

Cổ Kim Đồng còn nói được gì hơn? Sự tình trong động, đối phương hiểu rõ, như chính mắt trông thấy tường tận.

Dương Oai lại tiếp:

- Nam Bắc Song Hùng cùng Phong Trần Tứ Hiệp là những nhân vật mà Tào lệnh chủ hăng ước mong được kết giao, Cổ huynh cũng nên mời họ cùng đến Mịch La!

Bên ngoài trầm tịch sau câu nói cuối cùng của Lôi đình thủ Dương Oai.

Chừng như Cổ Kim Đồng đang suy tư để quyết định thái độ.

Lâu lắm lão mới thốt, song giọng nói của lão không được bình tĩnh lắm:

- Dương huynh có công vụ như thế nào?

Dương Oai đáp:

- Công vụ là sứ mạng hôm nay đó, bây giờ kể như làm tròn rồi.

Cổ Kim Đồng cố lấy can đảm, tiếp:

- Thế thì Dương huynh hãy vào động, dùng với tiểu đệ một chén trà.

Dương Oai lắc đầu:

- Tiểu đệ không thừa thời gian. Cổ huynh miễn cho. Đây là một cơ hội bằng vàng, mong lão huynh suy nghĩ kỹ đừng để mất! Tiểu đệ xin cáo từ. Ngày gặp lại hẳn không xa!

Lão ta thoát đi liền.

Cổ Kim Đồng mơ màng một lúc, rồi thay vì trở vào động lại nhắm một phương hướng chạy đi.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, vội bảo mọi người ở tại động chờ chàng, đừng ai đi đâu cả.

Đoạn chàng bước ra khỏi động, giở thuật khinh công đuổi theo Cổ Kim Đồng.

Tuy người chạy trước đã mất tung tích, song Triệu Sĩ Nguyên theo dấu không khó khăn lắm, chỉ một thoáng sau là chàng thấy được Cổ Kim Đồng ở phía trước.

Chàng giữ khoảng cách đó theo mãi.

Qua một khắc, với tốc độ phi thường của họ, cả hai đã vượt ít nhất cũng hơn trăm dặm đường.

Đến một vùng núi non hoang vắng, Cổ Kim Đồng dừng chân bên cạnh một thân cây to lớn đến độ ba người đang tay ôm quanh cũng chưa giáp vòng.

Lão vòng qua phía Tây Bắc, đưa tay gõ nhẹ vào thân cây ba lượt.

Bên trong có tiếng hỏi vọng ra:

- Sư huynh lại đến đó phải không? Có việc gì thế? Hãy vào đi.

Chừng như nơi đó có một cái cửa nhỏ, cửa mở ra, Cổ Kim Đồng chui qua cửa, vỗ cây liền lại ngay.

Triệu Sĩ Nguyên bước tới quan sát thân cây rồi phi thân lên cành, nhận ra nơi đó có lỗ thông hơi, lỗ còn bỏ trống.

Chàng ghé mắt nhìn vào.

Thì ra thân cây bọng, trong bọng có một gian phòng nhỏ.

Trong phòng có một lão phụ, Cổ Kim Đồng đang ngồi đối diện với lão phụ.

Lão đem sự tình vừa rồi thuật lại cho lão phụ nghe. Lão phụ chốc chốc cau mày, chốc chốc đáp từng tiếng một.

Khi Cổ Kim Đồng dứt tiếng, lão phụ thở dài, một lúc lâu bà thốt:

- Trong mấy năm qua, sư huynh khổ tâm vô cùng, điều đó tiểu muội biết rõ lắm! Tuy nhiên sư huynh đã giáo dưỡng bốn trẻ thành người, như vậy cha mẹ chúng cũng phải tri ơn!

Cổ Kim Đồng bi thảm cực độ:

- Lan muội! Ngày nay Lan muội còn hoài nghi ngu huynh nữa chăng?

Lão phụ cười khổ:

- Nếu tiểu muội có ý gì nghi ngờ sư huynh, thì hẳn đã liệu chết với sư huynh từ lâu rồi, đâu phải đợi đến hôm nay.

Bà dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Tuy nhiên một mình tiểu muội tin sư huynh, cũng chẳng giải quyết được gì! Chỉ sợ bốn trẻ biết được sự việc ngày xưa lúc đó thì làm sao sư huynh giải thích cho chúng tin được là chẳng phải sư huynh sát hại cha mẹ chúng, lại làm cho chúng trở thành phế nhân, mất tay, mất chân.

Cổ Kim Đồng ủ rũ nặng nề:

- Ngu huynh không có ý định dấu diếm việc đó mãi mãi với chúng. Đến lúc đó, chúng tin hay không tin ngu huynh, chỉ bằng vào định mệnh thôi. Cũng tại ngu huynh bất tài, trong nhiều năm qua vẫn không tìm ra hung thủ!...

Dừng lại để thở dài, rồi lão tiếp:

- Ngu huynh đã định, khi nào chúng học thành tài rồi, ngu huynh sẽ đem sự tình ngày trước thuật lại với chúng. Chứ cứ giữ bí mật mãi như thế này thì ngu huynh khó chịu quá chừng.

Lão phụ cau mày:

- Rồi lúc đó sư huynh an bày cho tiểu muội như thế nào? Tiểu muội phải ăn nói làm sao với chúng?

Cổ Kim Đồng thấp giọng:

- Làm sao? Làm sao? Ngu huynh còn biết làm sao? Ngu huynh mang niềm khổ đau suốt mười bảy năm dài! Trong mười bảy năm qua, ngày tiếp nối ngày, chẳng ngày nào không thấy mặt chúng. Thấy mặt chúng là ngu huynh muốn tự sát ngay. Thà chết đi còn khoan khoái hơn.

Lão phụ hỏi gấp:

- Bây giờ sư huynh tính sao?

Cổ Kim Đồng bật cười quái dị:

- Ngu huynh có chủ ý rồi.

Lão phụ hỏi:

- Chủ ý như thế nào?

Cổ Kim Đồng đáp:

- Ngu huynh chuẩn bị tiếp thọ chức Phó lệnh chủ Vô Tình cung.

Lão phụ giật mình, rung như chạm điện:

- Người... bây giờ thì người bắt đầu ló đuôi chồn rồi phải không? Ta tin người từ lâu!

Ta lắm.

Bà không còn tôn xưng lão là sư huynh nữa.

Cổ Kim Đồng khoát tay:

- Lan muội giữ bình tĩnh! Ngu huynh nào đã nói hết ý đâu. Chưa chi mà Lan muội lại để niềm tin lung lay rồi.

Lão phụ cảm hờn:

- Phàm ai tiếp cận với Vô Tình lệnh chủ rồi thì đừng bao giờ nói đến nhân phẩm và tư cách nữa. Người làm thế là nghĩa gì chứ? Mười bảy năm qua ta tin người, bây giờ ta thức ngộ ra, là lầm lạc! Trời, ta mù mắt rồi.

Cổ Kim Đồng thấp giọng giải thích:

- Lan muội! Lan muội! Ngu huynh bị bức, phải tạm thời nhẫn nhục, hà tất Lan muội nổi giận? Huống chi... ta có chủ trương.

Lão phụ thở ra:

- Được rồi! Người cứ nói cái chủ trương đó cho ta nghe!

Triệu Sĩ Nguyên biết rõ, họ là hai tử oan gia của Vô Tình lệnh chủ, và hiển nhiên với cái lối đối thoại đó, họ không phải là đôi vợ chồng.

Nhưng nếu không là vợ chồng, sao họ có vẻ thần bí cực độ như thế?

Chàng hết sức hoang mang.

Cổ Kim Đồng tiếp:

- Ngu huynh nghi ngờ Vô Tình lệnh chủ là người gieo họa cho ngu huynh mười bảy năm trước?

Lão phụ lắc đầu:

- Bằng vào đâu?

Cổ Kim Đồng giải thích:

- Việc ngày xưa chỉ có Lan muội và ngu huynh biết mà thôi, tuy có bốn trẻ song lúc đó chúng còn nhỏ quá, nào có biết được gì? Đến ngày nay chúng vẫn chưa biết thân thế ra sao nữa kia mà? Huống chi, Lan muội lại không thể tự mình tiết lộ cho người ngoài biết.

Lão phụ chừng như thức ngộ, dịu giọng liền:

- Mà sư huynh cũng không phải là người nông nổi!

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Như vậy là phải có đệ tam nhân. Kẻ đó mục kích sự tình nếu không thì...

Lão phụ chớp mắt:

- Kẻ thứ ba, hẳn phải là Tào Duy Ngã. Nếu không thì làm sao lão biết được?

Cổ Kim Đồng khẳng định:

- Ngu huynh cho rằng chính lão hạ thủ đoạn tàn độc! Lão đánh cắp luôn quyền Hạo thiên bí kíp, làm cho ngu huynh mất an tịnh suốt mười bảy năm dài!

Lão phụ tiếp:

- Cho nên sư huynh có ý định tạm thời tiếp thọ chức phó lệnh chủ, để thừa dịp lấy lại quyền Hạo Thiên bí kíp, giải tỏa niềm oan?

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Đúng vậy! Lan muội cao tuổi rồi, vẫn còn sáng suốt như thuở thiếu niên.

Lão phụ hừ một tiếng:

- Nếu tiếm muội thông minh thì đâu đã để cho bao nhiêu người phải khổ!

Cổ Kim Đồng an ủi:

- Cố quên đi, Lan muội. Hãy dành tâm huyết cho những việc phải làm, bởi chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng. Chúng ta chẳng phải là hiệp nhau đây sao?

Rồi chính lão mơ buồn liềm theo đó.

Lão tiếp:

- Trong thời gian ngu huynh lưu tại Vô Tình cung, không ai chiếu cố đến Lan muội...

Lão phụ vỗ hai tay kêu bôm bốp:

- Tiểu muội vẫn còn đủ hai tay đây mà!

Nhưng bà quên là đôi chân đã mất!

Cổ Kim Đồng lắc đầu:

- Dù sao ngu huynh vẫn không yên tâm.

Lão phụ bật cười vang:

- Không yên tâm cũng phải yên. Nếu chẳng vậy thì sau này phải chết với bốn trẻ.

Cổ Kim Đồng thốt:

- Ngu huynh không sợ chết vì tay chúng, mà chỉ ngại chúng đau khổ thôi.

Bỗng lão phụ đưa tay chỉ về phía ngoài quát:

- Ai?

Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy một đạo kinh khí cuốn đến đầu vai chàng.

62. Họa Phúc Sớm Chiều

Triệu Sĩ Nguyên nín thở và nghe ngóng câu chuyện, đừng nói là lão phụ phát hiện ra chàng, dù cho Cổ Kim Đồng cũng không biết nổi.

Thế thì tại sao lại có sự việc như vậy?

Chỉ vì chàng quá chăm chú nghe, lại chăm chú nhìn, vô hình trung chàng dán mắt sát lỗ thông quá độ.

Rồi vì ánh mắt chàng chớp chớp lên theo cảm nghĩ thành ra bất ngờ lão phụ nhìn lên bắt gặp.

Lão phụ hét lên rồi chỗi tay xuống chỗ ngồi, tung mình vọt ra ngoài.

Cổ Kim Đồng gọi với:

- Đừng để kẻ nào đó chạy thoát. Lan muội, y chạy đi là mang theo bí mật của chúng ta.

Triệu Sĩ Nguyên thoát khỏi áp lực nơi đầu vai do thế trảo của lão phụ bắn kinh đạo theo lỗ thông hơi trước khi bà vọt ra ngoài, chàng nhảy luôn xuống đất, đôi tay gát treo như hai gọng kéo, sẵn sàng chờ.

Trước hết, lão phụ nhìn thoáng qua đối phương, ước độ công lực đoạn bà vận đủ mười thành đánh luôn ra hai tay, đồng thời thân mình cũng bay tới.

Triệu Sĩ Nguyên thấy bà ta mất đôi chân, không dám né tránh.

Nếu chàng né tránh, bà ta thu thế không kịp thì phải rơi luôn xuống đất.

Rất có thể bà phải thọ thương.

Do đó chàng đứng nguyên tại chỗ quan sát thế công của bà rồi dùng chiêu Song Long Tiến Thụ, đưa hai tay ra chụp vào cổ tay bà.

Chiêu trảo của lão phụ, là một chiêu trong trảo pháp thất truyền từ lâu, có cái tên là Chấn Thiên Bát Trảo, mãnh liệt vào lợi hại vô cùng.

Vì mất đôi chân, chỉ còn đôi tay, bà dồn tâm lực từ mấy năm qua, chuyên luyện đôi tay thành ra thủ pháp của bà cực kỳ linh hoạt.

Chẳng những bà cảm chắc là Triệu Sĩ Nguyên phải bị trảo pháp của bà chụp gãy xương vai, mà Cổ Kim Đồng vừa ra đến nơi cũng phải lo sợ thay cho chàng.

Lúc đó, bóng đêm còn dày, lão chưa kịp nhận ra chàng.

Lão sợ nên kêu lên:

- Lan muội! Hãy nường tay một chút!

Chợt lão nhận ra Triệu Sĩ Nguyên, vội hét:

- Thu thế ngay Lan muội! Chính là Triệu Thiếu lệnh chủ đó.

Lúc đó đôi tay của lão phụ chỉ còn cách đầu vai của Triệu Sĩ Nguyên độ thước, làm sao thu về kịp?

Nhưng bà bỗng nghe nhói ở cổ tay, Triệu Sĩ Nguyên đã chụp đúng mạch môn của bà.

Công lực của bà tản mát mất.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười lớn:

- Lão tiền bối hãy nghe tại hạ nói đây!

Chàng nâng nhẹ bà trao cho Cổ Kim Đồng vừa lướt tới.

Cổ Kim Đồng vừa tiếp nhận lão phụ vừa hỏi chàng:

- Có sao không tiểu huynh đệ?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Nhờ vị lão tiền bối nể tình, tiểu đệ chẳng sao cả!

Cổ Kim Đồng thở phào tiếp:

- Lan muội ạ, Triệu tiểu huynh đệ chẳng phải là người xa lạ, chúng ta hãy vào trong thân cây kia, tiếp tục thảo luận.

Lão phụ bật cười khanh khách:

- Nếu không phải là Triệu Thiếu lệnh chủ, hãn gia đã mất mặt với thiên hạ rồi.

Câu nói đó chứng tỏ cái tánh phục thiện của bà rõ rệt và chỉ có những người trong chánh nghĩa mới tỏ lộ tánh phục thiện nhanh chóng.

Đoạn bà hét lớn:

- Buông tay ra chứ! Làm thế này kỳ quá.

Cổ Kim Đồng cười vang, thuận thế tung bà vào lỗ trống nơi thân cây.

Bà nường đà vọt tới thoáng mắt đã khuất mình bên trong.

Triệu Sĩ Nguyên và Cổ Kim Đồng cùng theo vào.

Ngồi xong, chẳng đợi Triệu Sĩ Nguyên hỏi Cổ Kim Đồng giới thiệu liền nói:

- Đây là thơ của tiểu huynh đệ, họ Vu tên Bội Lan, thời gian trước khách giang hồ gọi là Tổ Thủ Tây Thi đó!

Người có cái hiệu Tây Thi hẳn nhiên là một trang sắc nước hương trời, nức tiếng lúc thanh xuân.

Triệu Sĩ Nguyên ngăm quan sát lão phụ lướt nữa.

Hiện tại, bà đã già, da hơi nhăn, tóc đã bạc, dáng suy nhược, nhưng vẻ đẹp nếu có cũng chẳng còn phẳng phất mãi mãi, như vậy sao lại được gọi là Tây Thi?

Thì ra thời gian mài dũa con người đáng sợ thật. Bất giác, chàng thở dài, nặng niềm cảm khái.

Chàng không nói gì.

Vu Bội Lan điểm nụ cười khổ, nhìn xuống đôi chân đã cụt đến gối, khích động mạnh với ức niệm xa xưa, toàn thân bà rung rung, mớ tóc trắng rung theo, bà thốt với giọng u buồn:

- Việc trước, nhắc lại làm chi? Hiện tại thì già đâu còn là Tổ Thủ Tây Thi nữa? Già ngày nay là một xác thân tàn phế, một lão lão mất cả cội nguồn, xa trời gần đất, chưa biết trong chuỗi ngày còn lại sẽ ra sao?

Cổ Kim Đồng bật cười sang sảng:

- Vô căn lão lão? Tại sao sư muội lại chọn một danh xưng quái dị như thế? Sư muội không có bốn đứa con à?

Lão cười, lão thốt, trong âm thanh có cái an ủi rõ ràng.

Nhìn Vu Bội Lan, Triệu Sĩ Nguyên có cái cảm giác là bà có những nét phẳng phất với người chàng có gặp qua mấy lượt.

Lại nghe nói bà có bốn con, chàng giật mình, tự hỏi bốn người con của bà, biết đâu chẳng phải là Võ Lâm Tứ Khuyết?

Động tính hiếu kỳ, Triệu Sĩ Nguyên buột miệng hỏi:

- Lão thơ thơ! Có phải Võ Lâm Tứ Khuyết là...

Song chàng không thể dứt câu.

Bởi Võ Lâm Tứ Khuyết mỗi người có một họ riêng biệt, như vậy họ làm sao có quan hệ với nhau?

Cổ Kim Đồng thở dài hỏi chàng:

- Cuộc đàm thoại vừa qua giữa lão phu và Lan muội, hẳn Triệu Thiếu lệnh chủ có nghe rõ chứ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu, rồi nhận lỗi:

- Đáng lẽ tiểu đệ không nên chạy theo lão ca ca! Song, tiểu đệ quá lo ngại...

Cổ Kim Đồng cảm kích vô cùng, tiếp:

- Lão phu hiểu rõ, tiểu huynh đệ không phải thối má!

Đoạn lão trầm giọng tiếp luôn:

- Lão phu bình sanh không thích giao du bữa bãi, đã kết nghĩa với ai là lấy lòng thành đối xử với nhau, cho nên lão phu thấy không có gì trở ngại đến đối phải dẫu sự liên hệ giữa lão phu và Lan muội.

Thì ra Cổ Kim Đồng và Vu Bội Lan là đôi bạn đồng môn, họ lại còn là một đôi tình nhân yêu nhau khấn khít.

Khi thành tài họ cùng xuất đạo một lượt, sóng đôi nhau đi khắp sông hồ, hành hiệp tác nghĩa...

Trước ngày họ cử thành hôn lễ, cách độ một tháng Cổ Kim Đồng bỗng bị cừu nhân ám toán, lão bị cừu nhân đánh rơi xuống lòng hồ trăm trượng, rồi thất tung luôn...

Tin đó truyền đến Vu Bội Lan đúng ba hôm trước hôn kỳ, Vu Bội Lan đau khổ suýt chết được.

Bà không quản gian lao, đến tận hố sâu tìm kiếm.

Nơi đó có những xương tàn bà cho là xương của Cổ Kim Đồng và định ninh là lão đã chết trong tai nạn đó.

Vu Bội Lan thu nhặt hài cốt, tìm nơi mai táng dựng mộ bia. Bà ở luôn bên phần mộ lập thẻ luyện công trong ba năm, sau đó sẽ trở lại giang hồ tìm kẻ thù phục hận.

Bà được toại nguyện...

Xong mối thù bà trở về phần mộ khóc than thảm thiết.

Đang cơn bi thảm, bà bị bằng hữu của kẻ thù đột nhiên xuất hiện, điểm huyết trụ bà.

Trong bọn đó có một người vốn tính dặt dăng, toan cường hiếp bà. May đâu một vị cứu tin xuất hiện, đánh tan bọn ác đồ, nhờ thế mà bà được tròn trình tiết.

Cảm cái ân cứu nạn, bà có cảm tình với người đó, dần dần tình cảm giữa hai người sâu đậm hơn, cuối cùng họ kết hôn với nhau.

Người đó là Mã Như Long, một bậc đại hiệp đương thời.

Mã Như Long chết đi, để lại cho bà một nam ba nữ.

Lúc đó thì bà đã định ninh là Cổ Kim Đồng chết thật sự. Ngờ đâu lão lại tái hiện giang hồ, và cái danh cù được truyền nhanh khắp chốn.

Rồi Cổ Kim Đồng tìm đến bà.

Gặp lại nhau, chỉ còn để khóc hận cho số kiếp, chứ còn làm gì hơn được?

Cổ Kim Đồng nhờ một vị kỳ nhân cứu sống, dưỡng thương thể đúng sáu tháng, nguyên trạng được khôi phục rồi, lão định báo ân nhân trở lại giang hồ. Không may cho lão là vị ân nhân đã hưởng tận số trời, trước lúc lâm chung, truyền hết bí quyết kỳ công cho lão, lại còn trời với lão khi nào học xong các môn công do lão truyền lại mới được xuất hành hiệp trở lại.

Do đó lão phải mất mấy năm dài, mấy năm quyết định cuộc chung thân của cả hai.

Nếu lão trở lại giang hồ sớm hơn thì tình duyên của cả hai đâu có dang dở như thế?

Tình xưa còn nặng, song lễ giáo cách ngăn, họ không thể lấy nhau và họ giữ vẹn tình huynh muội đối với nhau.

Trong thời gian đó, Cổ Kim Đồng hết sức chiêu cố một diệt nam và ba diệt nữ. Đến lúc cả bốn người trưởng thành lão mới an tâm ly khai Vu Bội Lan.

Sau cả bốn người đó đều nên gia thất, giữ được nếp gia phong.

Bỗng một hôm, Vu Bội Lan dẫn cả con trai, gái, rể, dâu cùng bốn cháu ngoại tìm đến lão.

Sở dĩ trọng gia đình bà phải chuyển cư đến nhà lão là vì có lời đồn đại bà may mắn gặp một quyển bí kíp võ công thất truyền từ lâu. Do đó bà bị khách giang hồ quấy nhiễu từng ngày một, họ quyết tranh đoạt bí kíp đó.

Bà không chịu nổi với những cuộc tranh chấp ngày đêm, nên tìm đến lão nhờ sự chở che.

Dĩ nhiên Cổ Kim Đồng sẵn sàng che chở mẹ con bà cháu Vu Bội Lan.

Lão an bày cho tất cả, ẩn cư lại Vô công sơn.

Mấy tháng đầu trôi qua trong nếp sống an tịnh. Nhưng rồi một hôm, đại họa giáng, chẳng rõ tại sao Cổ Kim Đồng lại đang tâm hạ sát bốn đôi vợ chồng trẻ, con trai, con gái, rể dâu của Vu Bội Lan.

Lúc đó bốn đứa cháu của Vu Bội Lan ở cạnh bà, nhờ bà bảo vệ kịp thời, và sau khi gây thương tích cho bốn đứa bé, Cổ Kim Đồng tỉnh trí trở lại, lão không sát hại nốt chúng.

Thức ngộ tội lỗi của mình, Cổ Kim Đồng đã nghĩ đến việc tự xử.

Tự xử? Nếu chết đi là phương pháp rất dễ dàng, lão gây ra tội lỗi đó, rồi tự tử chẳng hóa ra rất nhẹ nhàng lắm sao?

Lão chọn một phương pháp khác.

Lão phải thuyết phục mãi, Vu Bội Lan mới bằng lòng để cho lão giáo dưỡng bốn đứa bé, lão định khi nào chúng trưởng thành lão sẽ thú nhận tội tình rồi tự tử luôn.

Với thời gian qua, lão điều tra ra, trong sự tình có âm mưu của ngoại nhân.

Dần dần, Vu Bội Lan càng thông cảm cho lão và cũng để tâm hiệp lực với lão, truy tầm thủ phạm.

Thủ phạm là kẻ sắp đặt cơ mưu...

Cũng vì để tránh sự nghi ngờ của Võ Lâm Tứ Khuyết, và để dễ dàng truy tầm hung thủ, Vu Bội Lan tránh riêng ra, ở một nơi khác.

Lúc phân tách ra sáu người hai cảnh thì Võ Lâm Tứ Khuyết vừa được bốn tuổi, bất quá Vu Bội Lan lo xa thôi, chứ vào lứa tuổi đó họ có biết gì mà sợ họ nghi ngờ?

Tuy nhiên tất cả đều được cái lợi sau này, Võ Lâm Tứ Khuyết không hề biết đến việc xa xưa.

Mãi đến hôm nay, Vô Tình lệnh chủ sai phái Lô đình thủ Dương Oai đến, nhắc khéo đến việc bao nhiêu năm về trước, giục lão quyết định một thái độ.

Thành ra lão bị dồn vào cảnh khó...

Thế, ai là kẻ chủ mưu?

Ngoài kẻ chủ mưu ra, còn ai biết được sự tình? Nhưng, bằng vào đâu để quyết đoán Vô Tình lệnh chủ là kẻ chủ mưu?

Thuật xong đoạn cổ sự, Cổ Kim Đồng để rơi lệ thảm, lão không buồn lau ráo, hướng sang Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Tiểu huynh đệ, lão phu xin nhận tội trước tiểu huynh đệ là vì cần tra cứu sự tình, lão phu phải tiếp thọ chức Phó lệnh chủ trong Vô Tình cung. Hẳn tiểu huynh đệ cũng hiểu là sự thế chẳng dặng dưng...

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Lão ca ca được Vô Tình lệnh chủ chiếu cố, sung chức Phó lệnh chủ. Cho dù lão đại ma đầu giao phó thì tiểu đệ hoan hỉ phi thường, làm gì có tội lỗi mà lão ca ca phải rào đón?

Cổ Kim Đồng giật mình.

Nhưng rồi lão thức ngộ, hiểu ra ngay ý tứ của Triệu Sĩ Nguyên, nhân cơ tự kể, chàng sẽ nhờ đến lão chiếu liệu bên trong, để chàng được yên tâm lo bên ngoài.

Lão cười vang phụ họa:

- Yên trí đi, lão đệ! Vô luận là lão đại ma đầu đó có thực ý muốn sát hại lão phu hay không, lão phu cũng luôn luôn nhớ đến chánh nghĩa. Nhất định là lão phu không thể để toàn thể võ lâm phải thất vọng.

Đoạn lão thấp giọng, thì thầm, chẳng rõ lão nói gì kể tiếp theo đó.

Lão cáo từ, đi trước, Triệu Sĩ Nguyên còn nán lại bên cạnh Vu Bội Lan, bây giờ thì bà không còn dùng danh hiệu Tổ Thủ Tây Thi nữa, bà yêu cầu Triệu Sĩ Nguyên từ nay nên gọi bà là Vô Căn lão lão cho hợp với tình cảnh hiện tại của bà.

Qua đêm sau, Cổ Kim Đồng trở lại dẫn theo Giang Nam đại hiệp Bát Diện Thần Long Cổ Nam Quang và Giang Bắc nhất hùng Kinh Thiên Chưởng Quan Đại Du cùng hai thiếu niên.

Triệu Sĩ Nguyên y theo lời hứa truyền thọ Long Phụng tuyệt học cho hai đệ tử của Giang Nam đại hiệp và Giang Bắc Nhất Hùng, tất cả đều hân hoan ra mặt.

Hai đệ tử thọ lãnh bí quyết luyện công rồi, tất cả cùng cáo biệt.

Bây giờ Triệu Sĩ Nguyên mới đẽo cây làm chân giả cho Vô căn lão lão, truyền cho phương pháp sử dụng chân giả như chân thật, nhờ thế Vu Bội Lan di động như người thường.

Từ nay những kẻ không quen biết bà, chẳng hề hiểu là bà cụt đôi chân, và hiện đang dùng chân giả.

Bà và Triệu Sĩ Nguyên âm thầm rời khỏi Vô Công sơn.

* * *

Mịch La là một con sông tầm thường như hằng trăm, hằng ngàn con sông khác trên toàn cõi Trung Nguyên.

Sở dĩ cái tên sông đi vào lịch sử là nhân cái chết của Khuất Nguyên ngày xưa, rất mực trung thành, can vua không được mà trầm mình tuần tiết để cảnh cáo một hôn mê...

Giờ đây Vô Tình lệnh chủ chọn bờ sông lịch sử đó là đàn tế điện truy hồn Thiệu lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên ra đời gây chấn động khắp sông hồ, làm cho Vô Tình lệnh chủ phải sợ hãi.

Triệu Sĩ Nguyên sanh ra tại Mịch La, thì Vô Tình lệnh chủ dựng đàn tràng tại Mịch La, trả lại cái tú khí vùng linh địa cho thiên nhiên, vừa trấn an võ lâm trước sự hoài nghi còn vợ vẫn về cái chết của Triệu Sĩ Nguyên, mà cũng nhân cơ hội đó uy hiếp tinh thần hào kiệt bốn phương, bức bách tất cả phải theo về với lão.

Ngoài ra, lão còn được cái lợi khác là thiên hạ giang hồ sẽ ca tụng lão có tâm thành thực đối với gia đình họ Triệu, lão luôn luôn xử tốt với Triệu Sĩ Nguyên, chứ chẳng hề có áy việc đối lập tử sanh như lời truyền thuyết.

Tuy chưa ai đến tham dự cuộc tế điện, dễ hiểu là cuộc lễ chưa đến hạn kỳ, song khắp nơi có người khâm phục đức độ của lão khi bắt được tin đó.

Tuy nhiên những người từ lâu chê trách lão tự hỏi lão an bày sự việc như vậy là có dụng ý gì, lão sẽ giở trò gì để gây điên đảo cho võ lâm nữa đây...

Bất cứ một cổ võ nào cũng có phản ứng bất đồng, và trên giang hồ có hai phe rõ rệt thuận và nghịch.

Thuận thì hăm hở tham gia, nghịch thì đấng đo cân nhắc...

Về phần chủ cuộc, Vô Tình lệnh chủ chuẩn bị cực kỳ chu đáo, chính lão tuyển chọn người phụ trách tiếp tân.

Cách Ngọc Duẫn sơn độ năm dặm có một tòa nhà to lớn.

Chính tòa nhà này là nơi Vô Tình lệnh chủ đặt ban tham mưu. Mọi hiệu lệnh đều được phát xuất từ đó.

Dĩ nhiên quanh ngôi nhà phải có cuộc bố phòng rất nghiêm mật, không một kẻ lạ mặt nào được phép ra vào.

Một hôm...

Năm con tuần mã, một chiếc kiệu chẵn rõ từ đâu đến, tiến vào nhà đó.

Bọn đại hán canh phòng nơi cổng trường không hề ngăn trở, cũng chẳng hỏi qua tiếng nào, cứ để cho đoàn ngựa và kiệu ngang nhiên tiến vào.

Đến cửa đại sảnh, năm kỵ sĩ xuống ngựa, kiệu cũng dừng lại.

Cửa đại sảnh mở rộng, Vô Tình lệnh chủ cùng một số cao thủ bước ra.

Năm kỵ sĩ xuống ngựa rồi, bốn người trẻ tuổi bước đến tiếp thọ chiếc kiệu nơi tay kiệu phu, rồi theo người thứ năm, cao tuổi hơn dần ra trước cửa.

Người có tuổi cao hơn hết bước tới, nghiêng mình cao giọng thốt:

- Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng tham kiến lệnh chủ!

Tào Duy Ngã bật cười sang sảng, tiến tới đỡ lão, trách nhẹ:

- Chúng ta là bằng hữu thâm giao, Cổ huynh không nên cố chấp những tiểu tiết, khi nào lão phu dám thọ lãnh trọng lễ của Cổ huynh.

Tào Duy Ngã có thái độ thành khẩn quá, Cổ Kim Đồng không lập định sẵn chú ý, hẳn phải cho rằng thành kiến của giang hồ đối với lão ta là sai lầm.

Song phương hàn huyền mấy câu toàn là những lời khách sáo.

Sau đó Tào Duy Ngã chỉ chiếc kiệu hỏi:

- A...

Cổ Kim Đồng đáp:

- Triệu nhị công tử.

Tào Duy Ngã kinh ngạc:

- Nhị công tử?

Cổ Kim Đồng mắng thăm:

- Đã biết mà còn hỏi! Đúng là một hồ ly!

Lão tiếp:

- Triệu nhị công tử cảm cao nghĩa của lệnh chủ nên đích thân đến đây bái tạ...

Tào Duy Ngã tỏ vẻ khiêm tốn:

- Có chi đâu mà Triệu nhị công tử phải bận tâm!

Lão bước đến chiếc kiệu, vén rèm định dìu Triệu Sĩ Mẫn xuống.

Thực ra thì lão nóng nảy, muốn nhìn ngay tận mắt xem có đúng là Triệu Sĩ Mẫn hay không.

Nhưng Cổ Kim Đồng ngăn lại, điểm một nụ cười thốt:

- Triệu nhị công tử dọc đường thọ bệnh bất ngờ thần trí hôn mê, lệnh chủ miễn cho cái việc tiếp xúc!

Phải, có thọ bệnh mới đi kiệu chứ khách anh hùng ai lại dùng phương tiện di chuyển dành cho nữ nhân.

Tào Duy Ngã rút tay về, gật đầu:

- Cổ huynh nói phải. Không ai nên làm kinh động đến Triệu nhị công tử trong lúc này!

Rồi lão cao giọng gọi:

- Các người đâu?

Bốn đồng tử áo xanh bước tới, cúi đầu:

- Lệnh chủ có điều chi phân phó?

Tào Duy Ngã ra lệnh:

- Dọn dẹp tịnh thất của bốn lệnh chủ, tạm thời dùng làm nơi cư trú cho Triệu nhị công tử!

Bốn đồng tử vâng một tiếng, đoạn bước tới định tiếp nhận chiếc kiệu nơi tay Võ Lâm Tứ Khuyết.

Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng vội ngăn lại:

- Khỏi cần nhọc đến các vị tiểu bằng hữu, bốn đệ tử của lão phu đã hầu hạ Triệu nhị công tử, quen tánh nết rồi. Thay đổi người lạ, e bất tiện.

Lão hướng sang Tào Duy Ngã tiếp:

- Lệnh chủ cứ để cho Triệu nhị công tử ở chung một phòng với lão phu, người quen săn sóc tiện hơn, ngoài ra khỏi phải làm nhọc đến người của lệnh chủ.

Tào Duy Ngã thoáng biến sắc, song lão lấy ngay bình tĩnh gật đầu:

- Cổ huynh nói đúng đạo lý đấy, tuy nhiên nếu làm như vậy thì chẳng hóa ra lão phu kém tư cách của một chủ nhân, không hết lòng chiêu cố khách quý.

Day qua bốn đồng tử, lão tiếp:

- Cung kính bất như phụng mạng, Cổ huynh đệ muốn thế, các người hãy đưa đường cho các vị thiếu hiệp điều độ Triệu nhị công tử đến Cư Tiên Viện. Từ nay, các người phải luôn luôn túc trực tại đó để cho các vị sai khiến nếu có việc cần.

Bốn đồng tử đi trước, Vô Lâm Tứ Khuyết khiêng kiệu theo sau, vòng qua vườn hoa bên hữu, vào khu rừng tùng thoáng mát mát dạng.

Tào Duy Ngã vòng tay đối trước Cổ Kim Đồng, mời:

- Cổ huynh vượt đường trường, hẳn phải mệt, xin vào đại sảnh chúng ta uống mấy chén rượu tẩy trần.

Cổ Kim Đồng đã bằng lòng đến đây thì còn do dự chi nữa?

Sáng sớm hôm sau khi Cổ Kim Đồng xong việc điều tức, bên ngoài cửa có kẻ tâm phúc của Tào Duy Ngã đến mời.

Lão theo sau gã đó, đến thẳng tịnh thất của Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã đuổi tất cả bọn gia nhân hầu ra ngoài, đoạn cùng Cổ Kim Đồng mật đàm.

63. Giả Nhân Giả Nghĩa

Cả hai cùng im lặng một lúc lâu.

Tào Duy Ngã nhếch mép điểm một nụ cười, vẻ bình hòa vô cùng. Cổ Kim Đồng dù thành kiến bất hảo với lão cũng chẳng tìm ra một nét nhỏ ác độc.

Con người đối diện sâu sắc, âm trầm quá, Cổ Kim Đồng không thể đoán được ẩn ý của lão ta, cho nên đã dè dặt, Cổ Kim Đồng càng dè dặt hơn.

Bỗng Tào Duy Ngã lộ vẻ khẩn thiết, cất tiếng:

- Lão phu có mấy điều tâm sự, muốn phân trần với Cổ huynh trước khi Cổ huynh chánh thức tựu nhiệm chức vị Phó lệnh chủ.

Cổ Kim Đồng bình tĩnh hỏi:

- Lệnh chủ có điều chi chỉ giáo?

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã cười nhẹ:

- Cổ huynh có cái cảm giác là mình bị uy hiếp khi được mời đến đây chẳng?

Cổ Kim Đồng giật mình.

Một ý niệm phát sanh, lão đáp ngay:

- Tự lệnh chủ cũng thừa hiểu như thế nào rồi, cần chi phải hỏi?

Tào Duy Ngã từ từ hỏi lại:

- Chừng như Cổ huynh cũng hoài nghi luôn là lão phu ngầm sắp đặt mưu cơ, hãm hại Cổ huynh?

Cổ Kim Đồng tỏ vẻ bất an:

- Thì... thì... thực sự thì không có ý nghĩ như vậy đâu lệnh chủ.

Lão không tiếc gì sanh mạng, dù Tào Duy Ngã có dành cho lão thủ đoạn nào, lão cũng cam tâm. Có điều lão nổi hận là đã vụng tính, mang Triệu Sĩ Mẫn theo lão.

Bởi nếu Triệu Sĩ Mẫn phải chịu chung số phận với lão thì dù có chết mất đi nữa, lão cũng mang niềm hối hận xuống tuyền đài mãi mãi chẳng phơi pha.

Tào Duy Ngã vẫn giữ nụ cười hiền hòa đó, từ từ tiếp:

- Hiện tại Cổ huynh nên nghĩ như vậy đi, là hợp ý.

Cổ Kim Đồng nghe điện lạnh chạy khắp mình, gấp gáp thốt:

- Lệnh chủ bảo thế, chẳng hóa ra khinh người lắm sao? Tại hạ không hề có ý niệm như lệnh chủ nghĩ ngờ.

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Lão phu thích những người thẳng trịch như Cổ huynh, phạm kết giao với mẫu người như Cổ huynh, là một điều mà lão phu hằng mong ước.

Đoạn lão thở dài rồi tiếp:

- Rất tiếc, Cổ huynh đến đây lại không đưa luôn Nam Bắc Song Hùng và Phong Trần Tứ Hiệp đến cho lão phu được tiếp xúc.

Cổ Kim Đồng đáp:

- Tại hạ không muốn vì việc của cá nhân mà làm kinh động đến nhiều người.

- Thế Cổ huynh đưa Triệu nhị công tử đến đây, lại chẳng sợ gây phiền lụy cho y sao?

Cổ Kim Đồng lắc đầu:

- Tại hạ nghĩ là chẳng có gì phiền lụy đến Triệu nhị công tử. Trái lại là khác, có nhị công tử bên mình, tại hạ cảm thấy được an tâm hơn.

Tào Duy Ngã a lên một tiếng:

- Bằng vào đâu Cổ huynh dám quả quyết thế?

Cổ Kim Đồng giải thích:

- Triệu nhị công tử lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, làm gì thoát khỏi bàn tay của lệnh chủ? Tại hạ đưa y cùng đến đây chẳng qua để trao đổi điều kiện với lệnh chủ đó thôi. Đưa y đến là làm cái việc tránh cho lệnh chủ mất thời gian, tránh cho lệnh chủ khỏi phải phí công, chứ một con cá hầu như đã nằm trong thớt với tình trạng phế liệt, thì còn mong gì thoát lọt cái vuốt của Thần Long?

Tào Duy Ngã thản nhiên:

- Giả như lúc đó, lão phu sai phái một số cao thủ đến bức bách bốn vị lệnh đồ phải giao nạp Triệu nhị công tử, hẳn bốn vị đó không đủ sức kháng cự!

Cổ Kim Đồng còn điềm nhiên hơn Tào Duy Ngã:

- Đành là kháng cự thì không đủ sức, chứ cái ý chí đồng quy ư tận với Triệu nhị công tử thì chúng có thừa. Bảo vệ nhị công tử không được thì chúng cùng chết với nhị công tử.

Vô Tình lệnh chủ bật cười ha hả:

- Cổ huynh cho rằng lão phu muốn bắt sống Triệu nhị công tử ư?

Cổ Kim Đồng bình thản như thường:

- Đoạt được một xác chết, lệnh chủ chẳng lợi dụng được gì đáng giá, tại hạ nghĩ như vậy nên cho rằng lệnh chủ chưa muốn Triệu nhị công tử chết, chứ nếu đã muốn thì Triệu nhị công tử đâu có thể còn sống với lệnh chủ đến hôm nay?

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Cổ huynh có lý!

Bỗng lão đổi giọng:

- Tuy nhiên, Cổ huynh nhận xét lầm lão phu rồi.

Cổ Kim Đồng giật mình, trố mắt:

- Lệnh chủ nói gì?

Tào Duy Ngã chính sắc mặt:

- Cổ huynh nghi lầm lão phu. Lão phu chẳng hề có ý hãm hại Cổ huynh! Chẳng có ý hãm hại Cổ huynh trong hiện tại, trong tương lai đã đành, mà lão phu cũng chẳng phải là người năm xưa ngầm gây tai họa cho Cổ huynh.

Cổ Kim Đồng đứng cao đôi mày:

- Thế tại sao lệnh chủ biết?

Tào Duy Ngã cười nhẹ:

- Thế lão phu không thể hiểu được sự tình qua trung gian của hung thủ sao?

Cổ Kim Đồng thoáng biến sắc:

- Hung thủ? Một kẻ khác? Kẻ đó là ai? Tại sao y dám thừa nhận với lệnh chủ?

Tào Duy Ngã đáp:

- Người đó là ai, tạm thời lão phu xin giấu tên, nhưng khi đối diện với người đó, Cổ huynh sẽ nhận ra liền. Còn như tại sao y thừa nhận tội trạng, thì... thì...

Lão bật cười hắc hắc mấy tiếng, đoạn hỏi:

- Thế Cổ huynh chưa biết cái tài hỏi cung của lão phu à?

Làm gì Cổ Kim Đồng chẳng hiểu Siêu hồn chỉ pháp của Vô Tình lệnh chủ lợi hại như thế nào? Ai bị lão dùng chỉ pháp đó điểm vào huyệt đạo thì muốn được chết ngay để khỏi phải đau đớn khổ sở cùng cực.

Dùng chỉ pháp đó làm phương tiện điều tra, dù tội nhân có là gỗ đá, cũng phải bật thành tiếng, hà huống con người bằng thịt bằng xương.

Nhưng Cổ Kim Đồng vẫn còn hoài nghi:

- Muốn hỏi cung một người về việc chi đó, tất cũng phải hiểu qua sự việc đó chứ? Làm sao lệnh chủ hiểu được sự tình, để biết người ấy là hung thủ, để mở cuộc hỏi cung? Bởi không ai có thể mở cuộc điều tra về một việc mà họ chẳng hiểu mấy may về sự việc đó.

Tào Duy Ngã điểm một nụ cười:

- Chỉ vì lão phát hiện ra y đang tập luyện theo quyển Hạo thiên bí kíp, cũng may công phu của y chưa đến mức hỏa hầu, thành thử vô hình trung lão phu làm được điều hữu ích cho Cổ huynh.

Cổ Kim Đồng không tránh khỏi bị mê hoặc:

- Có việc như vậy à?

Tào Duy Ngã lấy ra một quyển sách trao qua tay Cổ Kim Đồng hỏi:

- Đây không phải là vật thật, chứng minh cho câu chuyện của lão phu sao?

Nhìn qua vật cũ, Cổ Kim Đồng nhận ngay chẳng phải giả tạo, hướng chỉ, nơi trang bìa có nét bút của Vu Bội Lan, trang trong dặn dò con cháu luân lưu bảo trì, làm vật gia bảo?

Cổ Kim Đồng khích động phi thường, rung rung giọng hỏi một lượt nữa:

- Người đó là ai?

Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Lão phu đã nói, tạm thời không thể để cho Cổ huynh biết tên, bất quá lão phu chỉ có thể tiết lộ điều này, là người đó không xa lạ với Cổ huynh.

Cổ Kim Đồng cảm hận:

- Hiện tại y ở đâu?

Tào Duy Ngã đáp:

- Lão phu đã đưa y về đây rồi.

Cổ Kim Đồng vọt đứng lên, vòng tay thốt:

- Đa tạ lão nhân giải tỏa niềm oan cho tại hạ, cái ơn này dù chết xuống tuyền đài tại hạ cũng không quên.

Tào Duy Ngã mỉm cười, đáp lễ rồi nói:

- Cổ huynh nói thật đấy chứ?

Đang bị xúc động mạnh, Cổ Kim Đồng chợt tỉnh ngộ, vội giới bị đề phòng sơ hở, trầm ngâm một chút, đoạn đáp:

- Lệnh chủ đã thực ý, thì tại hạ phải đổi lại bằng chân tình, có như vậy mới tròn đạo nghĩa.

Nói như vậy, có khác nào bảo rằng người ta không thành thì mình không thực, sau này phát giác ra Tào Duy Ngã có âm mưu, thực hiện dã tâm, lão chống lại, Tào Duy Ngã không trách vào đâu được.

Tào Duy Ngã tiếp:

- Lão phu không yêu cầu gì hơn là hy vọng Cổ huynh cộng tác với lão phu, tạo thành sự nghiệp.

Cổ Kim Đồng chưa vội đáp ứng, Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Cổ huynh không phải lo ngại, lão phu đưa Cổ huynh đến gặp người đó ngay bây giờ để giải tỏa mọi hoài nghi nơi lòng, sau đó chúng ta sẽ bàn lại câu chuyện.

Sự tình tiến triển ra ngoài sức tưởng tượng của Cổ Kim Đồng, lão không thể nghĩ là Tào Duy Ngã đối xử với lão quá đặc biệt như vậy.

Thành ra cái chủ ý của lão lập định trước khi đến đây, hầu như lung lay rồi.

Lão hoang mang cực độ, không biết phải nói gì cho hợp lý.

Tào Duy Ngã cao giọng nói:

- Có ai đó chẳng?

Bên ngoài có tiếng vang, một đồng tử áo xanh bước vào.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã bảo:

- Mang tên tử tù số sáu vào đây!

Đồng tử cúi đầu, vang lệnh bước ra.

Cổ Kim Đồng khấn trương vô cùng. Lão đứng lên, ngồi xuống, chốc chốc lại nhìn ra phía cửa.

Không lâu lắm, đồng tử trở lại, mang theo một người.

Nhìn người đó, Cổ Kim Đồng tưởng chừng có thể phát điên lên được, đôi mắt long lên, tròn suýt lọt ra ngoài, nửa cảm hờn nửa kinh ngạc.

Thì ra người đó là Lôi đình thủ Dương Oai.

Lúc đó Dương Oai không còn nhân dạng nữa, có lẽ y đã trải qua những cuộc hành hạ cực kỳ tàn nhẫn.

Hiện tại, y mất hết oai phong, khép nép sợ hãi không dám nhìn lên.

Cổ Kim Đồng nhìn sang Tào Duy Ngã, chờ nghe một tiếng xác nhận.

Tào Duy Ngã gật đầu, rồi nghiêm sắc mặt, cao giọng gọi Dương Oai:

- Dương Oai! Phó lệnh chủ sắp hỏi ngươi mấy điều, ngươi hãy đáp cẩn thận đấy! Nếu sai ngoa sự thật thì đừng trách bổn lệnh chủ có thái độ cứng rắn.

Dương Oai không phải là con người sợ chết, song không có cơ hội chết thì phải chịu cái cảnh vầy vò nhục nhã.

Y thấp giọng gọi Cổ Kim Đồng:

- Cổ huynh! Cần hỏi điều chi cứ hỏi. Hỏi xong rồi Cổ huynh hãy xuống tay, ban cho tiểu đệ cái chết gấp để được nhẹ nhàng tâm thân!

Cổ Kim Đồng hừ lạnh:

- Ngươi hẳn phải nghĩ là cuối cùng rồi cũng phải có một ngày như hôm nay chứ?

Dương Oai cúi đầu thở dài.

Cổ Kim Đồng trầm giọng hỏi:

- Có phải mười bảy năm về trước, chính người làm cho ta rối loạn thần kinh sát hại con, rể, dâu của Vu Bội Lan chăng?

Lâu lắm Dương Oai vẫn chưa đáp.

Tào Duy Ngã hừ một tiếng.

Dương Oai giật mình buột miệng thốt:

- Chính tiểu đệ, cái gì cũng do tiểu đệ gây ra.

Cổ Kim Đồng hỏi tiếp:

- Ngươi làm cách nào?

Dương Oai đáp:

- Thì... Cổ huynh thích uống rượu, tiểu đệ bỏ thuốc mê vào rượu!

Cổ Kim Đồng nhớ lại sự việc ngày đó, cau mày:

- Hôm ấy mọi người đều có uống, sao lại chỉ một mình ta bị loạn thần kinh.

Dương Oai giải thích:

- Thuốc mê không ở trong rượu, tiểu đệ bôi ngay nơi chén của Cổ huynh, Cổ huynh có thói quen uống rượu không đổi chén.

Cổ Kim Đồng hừ lạnh:

- Làm sao ngươi biết được chiếc chén nào ta thường dùng?

Dương Oai đáp:

- Đã có ý, tất phải lưu tâm!

Cổ Kim Đồng lại hỏi:

- Ngươi có ước đoạn hậu quả như thế nào, nếu ngươi thất bại chăng?

Dương Oai thốt:

- Khi nào Cổ huynh biết được điều đó mà sợ hậu quả? Vả lại thất bại lần này, tiểu đệ còn nhiều dịp khác, bởi mỗi ngày Cổ huynh mỗi uống rượu kia mà!

Cổ Kim Đồng trầm giọng:

- Ngươi muốn chiếm đoạt quyền Hạo thiên bí kíp, thiết tưởng nên giết ta là hơn, cần gì phải làm như vậy?

Dương Oai thở dài:

- Giết Cổ huynh thì mưu cơ dễ bại lộ, để Cổ huynh sống, người ta nghi ngờ Cổ huynh, chẳng ai tưởng là tiểu đệ gây nên tội trạng.

Cổ Kim Đồng hét:

- Người tàn nhẫn quá!

Dương Oai vọt ngẩng cao mặt, lớn tiếng thốt:

- Có nhiều kẻ còn tàn nhẫn hơn tiểu đệ, Cổ huynh...

Y không buông dứt câu, máu trào lên, chặn câu nói, máu vọt ra khỏi miệng, rồi y ngã xuống chết liền.

Cổ Kim Đồng hỏi chưa hết ý, thấy thế bực tức vô cùng.

Lão đình ninh là Dương Oai cắn lưỡi tự tử, niềm phần uất bốc lên, lão vung tay đánh xuống thi thể của Dương Oai một chưởng.

Thi thể của Dương Oai bị chấn dội bay ra ngoài cửa, máu rơi vê thành một đường đi từ trong ra ngoài.

Máu văng lên bàn trướng y phục của Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã chỉ cười, không thốt một tiếng.

Cổ Kim Đồng còn căm hận người bằng hữu phản trắc, lâu lắm mà lòng chưa lắng dịu lại.

Lão có biết đâu lão đã bị Tào Duy Ngã lừa, mà Dương Oai chỉ là một nạn nhân?

Tào Duy Ngã có cái lối dùng người từng giai đoạn, qua giai đoạn rồi là lão tìm mọi cách sát hại ngay.

Chính lão ta sử dụng Sư hồn chỉ pháp làm cho Dương Oai muốn sống không xong, muốn chết không được, cuối cùng phải cung khai với lão những gì lão muốn, cho Cổ Kim Đồng phải tin là có thật.

Dương Oai không phải cắn lưỡi tự tử, y mửa máu mà chết là do hậu quả của sự tra tấn mà thôi.

Khi tâm tư bình tĩnh rồi, Cổ Kim Đồng chợt tỉnh ngộ thầm nghĩ:

- Ta sơ ý quá! Hồng rồi!

Lão hối hận vì quên gọi Vô Lâm Tứ Khuyết đến dự hính cuộc hỏi cung, sau này lão sẽ giải thích làm sao với chúng bối hung thủ đã chết rồi.

Tào Duy Ngã trông thấy thần sắc của lão bất định, bỗng sanh ra một kế, khẽ bật cười sang sảng thốt:

- Cổ lão đệ! Hiện tại thì lão đệ có thể ngẩng cao mặt nhìn đời rồi.

Gọi Cổ huynh còn hơi hướm khách sáo, gọi Cổ lão đệ nghe thân mật hơn nhiều.

Qua sự việc vừa rồi, lão có quyền đòi hỏi sự thân mật nơi Cổ Kim Đồng.

Nhưng Cổ Kim Đồng còn tức uất về sự vụng tính của mình, dậm chân, hằn học:

- Sơ ý một chút mà thành hồng việc!

Tào Duy Ngã vờ kinh ngạc hỏi:

- Sơ ý về việc gì?

Cổ Kim Đồng tỏ thật:

- Tại hạ quên gọi bốn đệ tử đến, cho chúng dự thính...

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã tỏ ý tiếc:

- Lỗi tại lão phu! Lão phu vụng tính, chứ lúc đó, Cổ lão đệ bị khích động mạnh làm gì còn đủ sáng suốt mà nghĩ đến các việc chu đáo.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Tuy nhiên, còn có lão phu đây, lão phu sẽ đem danh dự, bảo chứng cho Cổ lão đệ! Cổ lão đệ hãy yên tâm.

Cổ Kim Đồng trầm nghĩ:

- Danh dự gì người mà hòng bảo chứng cho ta? Người không đảm bảo còn khá, người đứng ra chứng minh rồi, ta chỉ sợ kẻ tin tưởng nơi ta cũng đâm ra nghi ngờ nốt, hà huống kẻ đã nghi ngờ!

Nghĩ là nghĩ vậy, lão vẫn phải thốt lời cảm tạ.

Tào Duy Ngã xác nhận một lần nữa:

- Lão phu sẽ phụ trách phần việc giải tỏa sự oan uổng cho Cổ lão đệ!

Cổ Kim Đồng cười khổ:

- Tại hạ tin tưởng nơi lệnh chủ, tuy nhiên biện pháp như thế nào xin lệnh chủ cho biết.

Tào Duy Ngã cười nhẹ:

- Thiên hạ cho rằng tâm cơ của lão phu rất thâm trầm, thực ra lão phu hành sự quá dè dặt, nên được cái chu đáo hơn người đời đó thôi!...

Bỗng lão ngừng câu nói.

Cổ Kim Đồng nghi hoặc, song không hỏi, chỉ im lặng chờ nghe.

Tào Duy Ngã thở ra mấy tiếng, rồi tiếp:

- Giả như cái chết của Dương Oai hôm nay, bởi sợ rằng cái chết đó sẽ sanh ra dị nghị, và còn gây rắc rối cho Cổ lão đệ nữa, nên lão phu đã sớm lấy khẩu cung, chép thành văn bản Dương Oai ký tên vào bản cung khai, không ngờ giờ đây mảnh giấy đó là bí quyết giải oan cho Cổ lão đệ! Lão phu thận trọng cực độ mà thành ra mang tiếng thâm trầm.

Cổ Kim Đồng mừng tỏ ra mặt, đôi mắt sáng lên, reo to:

- Thật như vậy à? Tại hạ không biết phải làm sao báo đáp cao nghĩa của lệnh chủ!

Tào Duy Ngã điềm nhiên điểm một nụ cười:

- Là bằng hữu với nhau tất phải trọn tình trọn nghĩa chứ? Cái gì có thể làm được cho nhau, cứ làm, phải làm, không đợi gì bằng hữu kêu gọi đến. Cổ lão đệ khách sáo như vậy là xem thường lão phu lắm đó.

Lão lại dừng, rồi tiếp:

- Bất quá, lão phu xin nói trước điều này...

Lão lại cố ý dừng, chờ xem phản ứng nơi Cổ Kim Đồng.

Cổ Kim Đồng hấp tấp thốt:

- Dù sao, tại hạ cũng có lương tâm, chẳng bao giờ miện nói phải mà lòng nghĩ quấy!

Tào Duy Ngã cười lớn:

- Lão đệ hiểu lầm ý tứ của lão phu rồi.

64. Giành Da Với Cọp

Cổ Kim Đồng cau mày:

- Tại hạ lấy cái tâm tiểu nhân, đo lường người quân tử, thành ra đắc tội. Mong lệnh chủ thứ cho!

Tào Duy Ngã mỉm cười:

- Bản cung khai của Dương Oai, lão phu còn giữ tại Vô Tình cung, không có sẵn trong mình nên không trao ngay cho Cổ huynh được. Cổ huynh có tin lão phu chăng?

Cổ Kim Đồng chưa hỏi, lão đã nói trước rồi bởi lão biết thế nào đối phương cũng hỏi.

Lão nói trước để chặn Cổ Kim Đồng, đó là một trong nhiều thủ đoạn của lão. Cổ Kim Đồng dù không tin cũng phải tin, vì lão có cái vẻ thành thật quá.

Đồng thời lão cũng biểu lộ cái chuyện cảm như chấm dứt, niềm oan được giải tỏa, Cổ Kim Đồng cứ an tâm, cùng chung lo việc lớn.

Lão còn lạ gì Cổ Kim Đồng đang nghi ngờ lão, cho nên trước hết lão phải làm sao đánh tan sự hoài nghi đó, khi nào Cổ Kim Đồng tin tưởng nơi lão rồi thì lão sẽ đi ngay vào đề chánh.

Dù có thừa kinh nghiệm giang hồ, dù có sẵn thành kiến đối với Tào Duy Ngã, hiện tại Cổ Kim Đồng bắt đầu cảm thấy mình nhận định sai về con người đối diện, và lời truyền thuyết về Tào Duy Ngã không còn giá trị tuyệt đối với lão nữa.

Cái thế đối lập đã lung lay rồi, đương nhiên Cổ Kim Đồng nghiêng về Tào Duy Ngã.

Trong mông lung, lão nghĩ rằng lão có cái bổn phận hóa giải mọi hiềm nghi giữa Tào Duy Ngã và những người đối lập, lão sẽ làm cái việc biện hộ cho Tào Duy Ngã, nhất là đối với Triệu Sĩ Nguyên thì lão sẽ cố thuyết phục chàng, cho song phương giữ niềm hòa khí mãi mãi...

Cổ Kim Đồng thở phào, bật cười ha hả:

- Tự nhiên là tại hạ phải tin lệnh chủ chứ? Lệnh chủ lấy thành tín đối xử với tại hạ, thì khi nào tại hạ dám có ý ngoa gì?

Tào Duy Ngã tiếp:

- Cổ lão đệ yên trí. Khi nào sự việc tại đây xong xuôi, lão phu sẽ đứng ra điều giải, xóa tan hiềm nghi của lão đệ và bốn vị hiền đệ.

Lão thở dài, trầm ngâm một chút, đoạn tiếp luôn:

- Trong những năm qua, chừng như giang hồ than oán lão phu có nhiều hành động quá đáng, chẳng qua lão phu thẳng thắn thành tánh, nên khó tránh gây ra bất mãn cho một số người, dù rằng lão phu quấy hay phải, điều đó chẳng cần phải đặt thành vấn đề, song lão phu xin nhận là mình có tội. Cho nên trong chuỗi ngày còn lại, lão phu muốn làm một cái gì để chuộc tội, bởi thế lão phu mong mỗi ở sự tiếp trợ của Cổ lão đệ. Hy vọng Cổ lão đệ sẵn sàng giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện.

Cổ Kim Đồng khẳng khái đáp:

- Lệnh chủ vững tâm, Cổ Kim Đồng này còn một hơi thở là sẽ dành hơi thở đó giúp lệnh chủ hoàn thành sở nguyện.

Tào Duy Ngã cầm tay Cổ Kim Đồng, mắt rớm lệ hỏi:

- Chúng ta có thể kể giao với nhau chứ?

Cổ Kim Đồng cao giọng:

- Chúng ta gặp nhau hơi muộn đó đại ca!

Vô Tình lệnh chủ cười vang, trong khi lệ xúc cảm còn chảy ròng ròng:

- Cổ đệ! Bình sanh, ngu huynh có một tri kỷ, gặp được Cổ đệ rồi, ngu huynh mãn nguyện biết bao.

Một thật một giả, cõi mở tâm tình, niềm hân hoan hiện rõ nơi gương mặt cả hai.

Cổ Kim Đồng nghĩ rằng nếu trong chuyến đi này chẳng mang theo Triệu Sĩ Mẫn thì sự tình diễn tiến hoàn toàn thuận lợi cho lão lắm rồi.

Cũng may, Tào Duy Ngã không hề đề cập đến Triệu Sĩ Mẫn.

Từ mật thất của Tào Duy Ngã trở về phòng riêng, Cổ Kim Đồng hân hoan vô cùng.

Đối trước Triệu Sĩ Mẫn và bốn đệ tử, lão bật cười ha hả, thốt:

- Qua cuộc đàm thoại với Vô Tình lệnh chủ vừa rồi, lão phu nhận thấy chúng ta cần phải thay đổi kế hoạch hành sự.

Lời nói đó chứng tỏ một biến chuyển lớn lao đang diễn ra trong tâm tư lão. Và lão hoàn toàn chịu ảnh hưởng của biến chuyển đó.

Triệu Sĩ Mẫn hết sức kinh ngạc, song chẳng hỏi chi liền.

Bốn đệ tử không giữ được bình tĩnh, hỏi ngay:

- Sư phụ nói thế là có ý tứ gì?

Đang cười đó, Cổ Kim Đồng bỗng thở dài tiếp:

- Từ nay lão phu không còn dám vọng đoán về phẩm cách hành vi của bất cứ ai nữa!

Vô Lâm Tứ Khuyết càng kinh ngạc hơn, tất cả cùng sững sờ, trong phút giây chẳng một ai có lời gì để nói.

Cổ Kim Đồng tiếp:

- Thực ra Vô Tình lệnh chủ không đến đối bại hoại như lời truyền thuyết trên giang hồ, bất quá lão ấy có cái tật lạ lùng, người ta hiểu lầm lão qua cái tật đó, thành ra ai ai cũng có thành kiến không đúng với con người lão.

Lão nhìn bọn Vô Lâm Tứ Khuyết, bảo:

- Các người đi ra ngoài canh phòng, đừng để cho ai lại gần nghe ngóng, ta cần thảo luận một vài chuyện với sư thúc của các người.

Vô Lâm Tứ Khuyết bước ra khỏi phòng liền.

Cổ Kim Đồng điểm một nụ cười:

- Triệu nhị đệ! Hôm nay lão phu tiếp nhận được một tin vui, định cho nhị đệ biết để mừng cho lão phu.

Triệu Sĩ Mẫn dè dặt hỏi:

- Điều chi làm cho lão ca ca cao hứng thế? Có phải là cái mưu đồ đó bắt đầu thuận lợi chăng?

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Đúng vậy, chẳng những lão phu đã phát hiện ra hung thủ từng gieo họa cho lão phu năm xưa, mà lại còn được cái hân hạnh tự tay trừng trị hắn.

Triệu Sĩ Mẫn kinh ngạc:

- Thế là ai? Chẳng phải Vô Tình lệnh chủ sao?

Cổ Kim Đồng trở về phòng với cái vẻ hân hoan, điều đó chứng tỏ hung thủ chẳng phải Vô Tình lệnh chủ rồi.

Triệu Sĩ Mẫn cũng đoán định là vậy, song y còn chờ Cổ Kim Đồng xác nhận.

Cổ Kim Đồng trầm giọng:

- Nhị đệ thử đoán là ai? Thật không ngờ, kẻ đã gieo họa cho lão phu ngày trước lại chính là Lôi đình thủ Dương Oai!

Triệu Sĩ Mẫn trố mắt:

- Lão ca ca nói gì? Làm sao lão ca ca điều tra được?

Cổ Kim Đồng đáp gọn:

- Dương nhiên là phải có Vô Tình lệnh chủ tiếp trợ!

Triệu Sĩ Mẫn cau mày:

- Lão ấy nói mà tin được à?

Cổ Kim Đồng:

- Thoạt đầu lão phu không tin, nhưng đến lúc Lôi đình thủ Dương Oai tự ý cung khai, lão phu không còn nghi ngờ gì nữa.

Lão đem sự tình thuật lại cho Triệu Sĩ Mẫn nghe.

Trong khi thuật lão để lộ rõ rệt sự cảm kích đối với cái ơn trọng của Vô Tình lệnh chủ.

Triệu Sĩ Mẫn hiểu ngay, lão đã bị Tào Duy Ngã dụ hoặc rồi. Tào Duy Ngã biết rõ tâm tánh của lão quá cương trực, nên có ý dàn cảnh, gây niềm tin nơi lão. Có điều cách dàn cảnh như thế nào thì y chưa thấu đáo.

Y cũng hiểu là không thể bằng năm ba câu nói mà y thức tỉnh nổi Cổ Kim Đồng.

Bây giờ dù có nói gì cũng vô ích, bởi Cổ Kim Đồng đang bị khích động mãnh liệt.

Thà âm thầm, để cho biến cố xảy ra, lúc đó sẽ dễ tỉnh Cổ Kim Đồng cũng không muộn lắm.

Y buông xuôi một câu:

- Thế ra Vô Tình lệnh chủ là người biết trọng đạo nghĩa!

Cổ Kim Đồng cười nhẹ:

- Nhị đệ đã có nhận xét như vậy, lão phu sẽ tùy thời tùy việc, làm mọi cách để hóa giải mối hiềm khích giữa họ Triệu và họ Tào, nhị đệ cũng hiểu là lão ta thành tâm lắm đấy, mới thiết lập đàn tràng truy niệm Triệu tam đệ!

Triệu Sĩ Mẫn kinh hãi kêu lên:

- Lão ca ca đã đem bí mật của anh em tiểu đệ tỏ lộ với Vô Tình lệnh chủ rồi sao?

Cổ Kim Đồng khoát tay:

- Không có sự đồng ý của hai lão đệ, khi nào lão phu lại làm như vậy? Bất quá lão phu hy vọng song phương thông cảm với nhau, xóa tan hiềm khích đã có từ xa xưa...

Triệu Sĩ Mẫn suy nghĩ một lúc lâu, sau cùng quyết định cách ứng phó với tình hình.

Y tiếp:

- Việc của tam đệ, mong lão ca ca giữ tròn, trước sau vậy đừng bao giờ tiết lộ với ai.

Cổ Kim Đồng trầm ngâm giây lát, đáp:

- Sẽ có một ngày nào đó, Vô Tình lệnh chủ cũng biết được. Nếu bây giờ lão phu không nói ra thì khi đến việc rồi, lão phu thấy khó mà giải thích cho Vô Tình lệnh chủ đừng nghi ngờ lão phu.

Triệu Sĩ Mẫn thốt:

- Thì lão ca ca cứ nói là chưa hề gặp tam đệ.

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Về tam đệ thì vậy, còn về nhị đệ thì sao?

Triệu Sĩ Mẫn mỉm cười:

- Tiểu đệ cũng muốn tiếp xúc trở lại với Vô Tình lệnh chủ, lão ca ca có thể nửa vờ nửa thật tỏ cho lão ta biết.

Cổ Kim Đồng giật mình:

- Thế nào là nửa vờ nửa thật?

Triệu Sĩ Mẫn thì thầm với Cổ Kim Đồng một lúc rồi hỏi:

- Lão ca ca nghĩ xem, như vậy có được không?

Cổ Kim Đồng miễn cưỡng gật đầu:

- Xem ra chỉ còn cách đó thôi!

Rồi lão thở dài tiếp:

- Chỉ mong sao song phương hóa giải hận cừu ra hòa hảo chứ nếu không thì lão phu chẳng biết ăn làm sao và nói làm sao với đôi bên.

Sau đó Cổ Kim Đồng lại đến gặp Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã tiếp đãi lão, càng phút càng long trọng, lão hoàn toàn cởi mở như đôi bạn tâm giao sau nhiều ngày xa cách, bây giờ gặp lại, thời gian ngắn để kể lể tâm tình.

Tào Duy Ngã cao hứng thốt:

- Hiền đệ! Ngu huynh đang muốn gặp đây, hiền đệ đến đúng lúc quá chừng.

Cổ Kim Đồng giật mình:

- Có việc gì thế đại ca?

Quyển Hạo thiên bí kíp, Tào Duy Ngã trước đó trao ra cho Cổ Kim Đồng xem, chứ không bao giao hẳn cho lão, bây giờ Tào Duy Ngã lại trao ra thốt:

- Ngày nay, hiền đệ đã xong thù đủ nghĩa rồi, thì pho bí kíp này đương nhiên phải trở về với chủ cũ, vậy hiền đệ hãy thu nhận đi.

Vốn tính cương trực, Cổ Kim Đồng đưa hai tay tiếp lấy, thốt mấy lời cảm tạ, trong ánh mắt hiện rõ niềm kính phục.

Vô Tình lệnh chủ cười lớn:

- Đừng xử sự theo thường tình, hiền đệ ạ! Chúng ta cảm như thủ túc, thì phải lấy sự chí thành đối với nhau, chẳng có gì đáng cho hiền đệ phải thắc mắc.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Ngu huynh muốn biết hiền đệ đến đây với ý muốn như thế nào?

Cổ Kim Đồng thở dài:

- Đại ca dành cho tiểu đệ nhiều cảm tình quá, tiểu đệ cảm thấy thẹn nên đến đây tạ tội.

Về đắc ý thoáng hiện nơi gương mặt, Tào Duy Ngã cười nhẹ, thốt:

- Hiền đệ cứ nói đến cái điều không đáng nói, thành ngu huynh cũng thẹn luôn là con người nhỏ mọn, làm được việc chi cho người là mong người báo đáp.

Cổ Kim Đồng trầm ngâm một chút đoạn hỏi:

- Đại ca bảo tiểu đệ với Triệu nhị công tử đến đây là có dụng ý gì? Đại ca có thể cho tiểu đệ biết chứ?

Tào Duy Ngã cười nhẹ:

- Chẳng có dụng ý chi cả, bất quá ngu huynh muốn nhờ nhị công tử đứng chủ tế thôi.

Cổ Kim Đồng tiếp:

- Tiểu đệ có điều này xin tỏ bày với đại ca.

Tào Duy Ngã điềm nhiên:

- Hiền đệ cứ nói, không cần phải quá dè dặt đối với ngu huynh.

Cổ Kim Đồng suy tư một phút rồi hỏi:

- Có đúng là Triệu Sĩ Mẫn bị đại ca sai người đến Thủy phủ bắt đi, và dọc đường được tiểu đệ chặn lại?

Tào Duy Ngã giật mình:

- Hiền đệ giàu tưởng tượng đến thế à?

Cổ Kim Đồng trố mắt:

- Thế sự thật không phải vậy?

Tào Duy Ngã cười khở:

- Chẳng bao giờ có việc đó?

Cổ Kim Đồng cau mày:

- Nhưng tại sao đại ca biết Triệu Sĩ Mẫn ở trong động của tiểu đệ?

Tào Duy Ngã đáp:

- Hiền đệ đừng quên ngu huynh có một hệ thống tình báo rất rộng. Nhờ vậy, ngu huynh mới biết được Nhị công tử được hiền đệ cứu, đưa về động.

Lão dừng lại một phút, đoạn tiếp:

- Ngu huynh có nghe tin Triệu nhị công tử ngộ nạn, nên phái một số cao thủ đến nơi định cứu giải, song hiền đệ lại ra tay trước rồi. Do đó ngu huynh mới đòi nhị công tử nơi hiền đệ!

Cổ Kim Đồng trầm giọng:

- Thế là bọn nào chủ mưu bắt Triệu nhị công tử?

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Hiền đệ muốn biết?

Cổ Kim Đồng đáp:

- Cần biết lắm chứ đại ca. Bởi điều đó có liên quan đến sự việc tiểu đệ sắp tỏ bày.

Tào Duy Ngã thở dài:

- Ngu huynh nói ra rồi, hiền đệ chớ vội cho rằng ngu huynh không quý trọng bằng hữu.

Vì người chủ mưu là một bằng hữu đối với ngu huynh, có cái giao tình rất thâm hậu...

Lão lại dừng, rồi tiếp:

- Ngu huynh thường chủ trương, phạm kết giao với ai, dù con người đó không được tốt, ngu huynh tuyệt đối không tiết lộ hành động của bằng hữu.

Cổ Kim Đồng chờ nghe.

Tào Duy Ngã hỏi:

- Hiền đệ hẳn có nghe nói đến phái Vô Cực, gần đây quật khởi trên giang hồ, và rất có thực lực chứ?

Cổ Kim Đồng kêu lên:

- Thì ra là bọn đó?

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Hiền đệ có tin không?

Cổ Kim Đồng đáp nhanh:

- Không tin đại ca, tiểu đệ còn tin ai được dưới gầm trời này.

Và cũng chỉ có mỗi một Cổ Kim Đồng dưới gầm trời này tin được Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã mà thôi!

Nhưng Cổ Kim Đồng có cần gì điều đó, lời nói của Tào Duy Ngã đáng tin hay không, chẳng cần thiết lắm, bất quá lão nhân câu chuyện mà đề cập đến trường hợp của Triệu Sĩ Mẫn thôi.

Lão tiếp:

- Đại ca không hãm hại Triệu nhị công tử, tiểu đệ yên trí lắm rồi!

Tào Duy Ngã cười lạnh, nghĩ:

- Đã chắc gì người nói đúng theo lòng người!

Tuy nhiên ngoài mặt, Tào Duy Ngã cười tươi:

- Hiền đệ thận trọng như vậy, ngu huynh cảm phục vô cùng.

Cổ Kim Đồng chính sắc mặt:

- Triệu nhị công tử nhờ tiểu đệ nhận xét, nếu đại ca đáng được tin tưởng, thì tiểu đệ mời đại ca đến hội kiến với Nhị công tử.

Tào Duy Ngã giật mình, thầm nghĩ:

- Triệu Sĩ Mẫn mê thất thần trí, nhờ ai cứu hấn tỉnh lại?

Lão muốn điều tra ra sự thật, nên trầm ngâm một chút, rồi hỏi:

- Cứ theo tin tức mật báo thì Triệu nhị công tử bị bọn Vô Cực phái hạ mê dược, làm cho thần trí tán thất, vậy nhờ đâu mà nhị công tử khôi phục nguyên trạng được?

Cổ Kim Đồng mỉm cười:

- Vì cứu tính Triệu nhị công tử, tiểu đệ phải hy sinh Thanh không thực!

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Thanh không thực là một vật quý giá vô song, có cái công hiệu định thần, tỉnh não, bồi bổ sự thông minh, dùng nó để khôi phục tâm trí là cầm chắc kết quả rồi.

Cổ Kim Đồng tiếp:

- Triệu nhị công tử lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, thân thể cứng đờ, nhờ tiểu đệ và Phong Trần Tứ Hiệp cứ tiếp truyền công lực sang, khai thông các huyệt đạo. Hiện tại công tử hành động như thường.

Tào Duy Ngã kêu lên:

- Vậy mà hiền đệ dẫu ngu huynh! Làm cho ngu huynh khổ trí vô cùng.

Cổ Kim Đồng nhận lỗi:

- Tại vì trước đây mình chưa hiểu nhau, tiểu đệ dẫu đại ca cũng như đại ca dẫu tiểu đệ.

Mong đại ca lượng thứ.

Thực ra Tào Duy Ngã hết sức hân hoan, có điều lão không biểu lộ trọn vẹn niềm vui của lão thôi.

Lão cười tiếp:

- Hiền đệ nói được câu đó, đủ biết là con người thành thật, đáng cho ngu huynh bái phục!

Trong số bằng hữu của ngu huynh, chẳng có một vị nào quân tử như hiền đệ!

Dừng lại một chút, lão tiếp luôn:

- Bất quá, có một điểm này ngu huynh muốn hỏi hiền đệ...

Cổ Kim Đồng bảo:

- Đại ca cứ cho tiểu đệ biết!

Tào Duy Ngã thốt:

- Hiền đệ tin tưởng nơi ngu huynh, đó là cái lẽ đương nhiên, chẳng có gì đáng lấy làm lạ, chứ như Tiểu nhị công tử, thì làm gì nhị công tử tin tưởng ngu huynh được?

Cổ Kim Đồng cười nhẹ:

- Triệu nhị công tử đối với tiểu đệ, cũng như đệ đối với đại ca, vì tin tiểu đệ, công tử tin luôn đại ca. Trên đời này cái việc nhận bạn mà có thêm bạn, là một việc rất thường, đại ca lẽ nào chẳng hiểu!

Tào Duy Ngã đưa tay vỗ xuống đầu vai Cổ Kim Đồng, gật gù tiếp:

- Hẳn là hiền đệ nói khéo lắm đó, nên Triệu nhị công tử mới xóa bỏ hiềm khích đối với ngu huynh. Nếu Triệu nhị công tử không còn hiểu lầm ngu huynh nữa, thì chính là do cái công của hiền đệ đó! Ngu huynh cảm kích vô cùng.

Cổ Kim Đồng trách nhẹ:

- Đại ca khách sáo nữa rồi.

Tào Duy Ngã cười vang:

- Chính hiền đệ mới khách sáo đó chứ! Đã làm ơn trọng cho ngu huynh, lại không để cho ngu huynh cảm tạ! Thật là quái dị!

Đoạn, đứng lên, lão tiếp:

- Hiền đệ! Chúng ta không nên để cho Triệu nhị công tử chờ lâu!

Cả hai sánh vai nhau, cùng đi về hướng nhà dành cho Triệu Sĩ Mẫn.

65. Bật Tai Trộm Trống

Đào Duy Ngã được Triệu Sĩ Mẫn chấp thuận chủ trì cuộc lễ truy hồn Triệu Sĩ Nguyên.

Lão lấy nhân nghĩa của Triệu Sĩ Mẫn đạt giấy mời thêm một số quần hùng còn lại, thành thử hầu như toàn thể võ lâm đã được thông tin, và lẽ tất nhiên là những người khó tính nhất cũng không thể khước từ tham dự, bởi có người trong họ Triệu đăng đàn chủ tế.

Và vì nhiều người ở xa, không thể đến kịp trong thời gian cấp bách, cuộc lễ phải dời ngày khai diễn đúng nửa tháng.

Những ai đến trước phải ở lại chờ, do đó Mịch La hết sức nhiệt náo với số quần hùng tụ hội.

Trong thời gian đó, Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng đã chánh thức nhậm chức Phó lệnh chủ Vô Tình cung, và mọi công việc trên nguyên tắc đều do lão điều hành.

Nhưng bên trong Tào Duy Ngã âm thầm thực hiện kế hoạch của lão.

Cổ Kim Đồng không hề hay biết chi cả.

Đang lúc Tào Duy Ngã lợi dụng triệt để cái tánh cương trực của lão, thì lão lại cố gắng tìm tung tích Triệu Sĩ Nguyên, lão còn khuyến khích Triệu Sĩ Mẫn phải liên lạc với Triệu Sĩ Nguyên, để gọi chàng đến nơi kịp ngày hành lễ.

Nếu Triệu Sĩ Nguyên có mặt kịp thời thì cuộc lễ truy hồn sẽ biến thành đại hội liên quan, mừng chàng sống lại.

Làm được việc đó, lão sở trở nên một sứ giả hòa bình, chính lão cởi mở hận thù giữa hai nhà, lão vừa tự hài lòng, mà cũng vừa mừng cho võ lâm thoát khỏi bị lôi cuốn vào vòng sát hại hải hùng.

Lạ thay Triệu Sĩ Nguyên như cái bóng ma, chẳng ai hay biết chàng hạ lạc ở phương nào.

Cổ Kim Đồng vô cùng khẩn trương, càng khẩn trương càng tức bực, không nơi phát tiết niềm phẫn uất, lão đổ lên đầu Võ Lâm Tứ Khuyết.

Triệu Sĩ Nguyên đi đâu mà người của Cổ Kim Đồng sai phái đi khắp sông hồ lại tìm không gặp?

Không, chàng không thất tung như Cổ Kim Đồng đã tưởng.

Và hiện hai chàng liên lạc thường xuyên với Triệu Sĩ Mẫn. Chàng hiểu rõ Cổ Kim Đồng đang bị Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã mê hoặc, do đó chàng ẩn mặt không muốn tiếp xúc với lão vội.

Bất cứ cuộc lễ nào, nếu người ta có tiền là có thể tổ chức long trọng, càng có tiền thì càng long trọng.

Cho nên, cuộc lễ truy niệm Triệu Sĩ Nguyên do Tào Duy Ngã có long trọng thì chẳng có gì lạ.

Có lạ chẳng là các vị chủ trì hai đàn pháp sự và phật sự. Các vị đó là những bậc đạo, đức trọng, vời được họ là một sự khó khăn, chẳng phải ai cũng làm được.

Vào lúc đó, nếu chẳng phải là vua là chúa thì trong dân gian, ngoài Tào Duy Ngã ra, chẳng một nhân vật nào thỉnh được những vị phật sống, tiên sống chấp chưởng đàn tràng.

Nơi hướng Đông, tại pháp đàn, cao tăng Thiếu Lâm chuyên lo Phật sự.

Nơi hướng Tây, các đạo trưởng Võ Đang phụ trách Pháp sự.

Thời gian ấn định cho cả Phật sự lẫn Pháp sự, là hai mươi một ngày.

Ngày kết thúc cuộc lễ, các cao thủ võ lâm cử hành cuộc tế, tất cả mọi người được mời tham dự phải cung tiến ba tuần rượu, tưởng niệm vong linh vị niên thiếu anh hùng từng nêu gương sáng khắp sông hồ.

Bên ngoài thì cuộc lễ xem như có cái quy mô đạo đức lắm, song bên trong lại là một cuộc đại hội quần hùng, định phân cao thấp giữa chánh và tà.

Máu sẽ rơi, thầy sẽ ngã, để cuối cùng bao nhiêu người sống sót phải cúi đầu khuất phục trước quyền uy của một người.

Những người xu hướng Vô Tình lệnh chủ biết rõ sự việc sắp bày đã đành, mà hầu hết cao thủ trong cánh đối lập cũng thấy được mưu cơ của lão ta.

Chỉ riêng Cổ Kim Đồng thì như người nằm mộng, cứ đinh ninh Tào Duy Ngã có hảo ý rõ rệt đối với gia đình họ Triệu.

Phần chủ lễ được giao phó cho Bang chủ Cái Bang.

Trước một ngày cử hành hôn pháp sự, trong vùng phụ cận đàn tràng, bỗng nhiên có một số cao thủ võ lâm xuất hiện, họ thuộc từng lớp tuổi cổ bì trở lên.

Không ai biết họ từ đâu đến, và cũng chẳng ai hiểu lai lịch của họ.

Rồi ngày hành lễ lại đến, hằng ngàn người phân ra từng toán từng toán, phổ trí thần vị của Triệu Sĩ Nguyên lên đàn xong rồi, tất cả trở lại ba đài cao dựng trên đất rộng.

Hòa thượng và đạo sĩ hai bên đàn bắt đầu tụng kinh nơi trung ương đàn tràng, ngọn lửa thiêng bùng lên, sáng rực, những giàn lễn, trưởng, đều được nêu cao quanh ngọn lửa thiêng đó.

Tiếng chuông thứ nhất vang lên, các hòa thượng đạo sĩ đi vòng quanh ngọn lửa.

Tiếng chuông thứ hai tiếp nối, Tào Duy Ngã cùng một thiếu niên bước ra.

Các hòa thượng và đạo sĩ cùng phân thành hai đội đứng lại hai bên tả hữu.

Phần đông cao thủ đều nhận ra thiếu niên bên cạnh Tào Duy Ngã là Triệu Sĩ Mẫn, nhị công tử của lão Long Phụng lệnh chủ.

Triệu Sĩ Mẫn cầm lấy một bức giản, quăng vào ngọn lửa, lửa bốc bùng lên, thoáng mắt bức giản cháy thành tro.

Đến lượt Tào Duy Ngã cũng lấy một bức trong số giản và lụy, quăng vào lửa.

Cả hai thay phiên nhau, mỗi người một lượt, đốt cháy hết hằng trăm, hằng trăm bức giản, lụy, trưởng ra quanh ngọn lửa tại trung ương.

Tiếng chuông thứ ba vang lên.

Triệu Sĩ Mẫn suất lĩnh quần hùng tiến lên cao đài.

Đạo sĩ Vô Đang và hòa thượng Thiếu Lâm lại đi vòng vòng quanh ngọn lửa như trước.

Họ bước đi rất nhanh, họ đi như vậy đến lúc ngọn lửa hạ xuống hầu như tắt, họ cùng rạp nhau hô to ba lượt:

- Thiếu lệnh chủ tinh thần bất tử!
- Thiếu lệnh chủ tinh thần bất tử!
- Thiếu lệnh chủ tinh thần bất tử!

Mọi người tại hội trường đều tiếc cho số phận của Triệu Sĩ Nguyên, tài cao chí lớn, song lại thọ yếu.

Trên đài cao trung ương, Tào Duy Ngã ngồi lại chánh vị, Triệu Sĩ Nguyên ngồi ghế thứ hai.

Ngoài xa xa một chút, có một hành ghế mười cao thủ hình dáng bất đồng chiếm trọn dãy ghế đó.

Điều đáng chú ý nhất là mười cao thủ đó gồm đủ nho, tăng, đạo tục, có cả người của Cái Bang.

Bên tả đài là nơi dành tiếp đón tân khách của các môn các phái lớn.

Bên hữu đài dành cho các nhân vật trong Vô Cực phái.

Bỗng một lão nhân xuất hiện nơi cửa chánh của tòa cao đài.

Liên theo đó có người cao giọng giới thiệu là tân nhậm Phó lệnh chủ Vô Tình cung, họ Cổ tên Kim Đồng, ngoại hiệu là Vô lâm nhất quái.

Cổ Kim Đồng đảo mắt xuống phía dưới đài, nhiên quanh một vòng.

Biển người đang nhôn nhao bàn tán vụt im lặng.

Lão đồng dặc thốt:

- Các vị hãy chú ý!

Âm thanh của lão vang lên sang sảng như chuông gió.

Khi thấy mọi người lắng tai nghe, lão tiếp:

- Hiện tại, tại hạ xin giới thiệu với các vị mười trang hiệp sĩ, mười người này vốn là đệ tử Long Phụng lệnh chủ ngày trước.

Mười cao thủ ngồi nơi hàng ghế cùng đứng lên, bước tới.

Một tiếng soạt vang lên, do nhiều người cùng phát xuất một lượt.

Thì ra Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã vốn tuyển một người trong số đó để kế vị Long Phụng lệnh chủ.

Nhưng dù Triệu Sĩ Nguyên chết rồi thì còn Triệu Sĩ Mẫn kia, ngôi vị Long Phụng lệnh chủ làm gì về tay những người đó?

Bất giác mọi người lại nhìn Triệu Sĩ Mẫn.

Cổ Kim Đồng tiếp:

- Người thứ nhất xuất thân từ Thiếu Lâm tự, pháp hiệu Phổ Độ đại sư.

Phổ Độ đại sư vòng tay hướng xuống dưới đài, vái chào hào kiệt bốn phương, miệng luôn luôn niệm phật hiệu.

Cổ Kim Đồng tiếp tục giới thiệu các vị kia:

- Người thứ hai là Thiên Nhất đạo trưởng phái Vô Đang.
- Người thứ ba là Triển Thanh Vân, phái Hoa Sơn.
- Người thứ tư là Trình Chí Cao, phái Chung Nam.

- Người thứ năm là Nhất giới đại sư phái Nga My.
- Người thứ sáu là Giang Nguyên phái Không Động.
- Người thứ bảy, là Nhất Hạc đạo trưởng, phái Thanh Thành.
- Người thứ tám, là Khưu Vĩnh Tuấn, thuộc Cái Bang.
- Người thứ chín, là Quách Nhạc Sơn.
- Người thứ mười là Tân Vãng Long.

Cổ Kim Đồng giới thiệu đến người nào là người đó nghiêng mình chào quần hùng bên dưới.

Bên dưới đàn, mọi người vỗ tay, tiếng vang chuyển động cả một góc trời.

Mười đại hiệp lại cúi đầu chào lượt nữa, rồi trở về chỗ, ngồi xuống.

Cổ Kim Đồng cao giọng:

- Bây giờ xin Vô Tình lệnh chủ giải bày cái hảo ý phù trì Long Phụng lệnh chủ cho toàn thể anh hùng hào kiệt được rõ!

Tào Duy Ngã điểm một nụ cười, đứng lên, từ từ bước tới.

Bên dưới đài hoan hô vang lên.

Từng câu tán tụng được tuông ra, toàn là những lời tâng bốc, đưa Tào Duy Ngã lên tận mây xanh.

Lão cứ giữ nụ cười khi m.i người dưới đài bắt đầu lắng dịu reo hò, lão ngưng trọng sắc mặt.

Đồng thời lão cũng phát hiện ra có mấy người mới đến trà trộn trong quần hùng.

Thay vì hoan hô thì họ cười lạnh.

Lão cứ lơ đi, tiếp tục sự việc đúng theo phương trình hoạch định. Nhìn quanh bốn phía đài một lượt, lão thốt với giọng xúc động:

- Long Phụng lệnh chủ Triệu đại hiệp, Âm Dương lệnh chủ Lý đại hiệp và lão phu đồng được toàn thể võ lâm suy tôn ở ngôi vị cao nhất, tạo thành cái thế chân vạc, hiệp lực bảo trì chánh nghĩa, giờ đây Triệu lão đại hiệp bất hạnh qua đời, mà tân lệnh chủ Triệu thiếu hiệp cũng tạo nạn, thân vong, ngôi vị Long Phụng lệnh chủ thành khuyết lịch, không người thừa kế. Cái thế chân vạc vì đó mà kéo hiệu lực, rồi lại Âm Dương lệnh chủ đại hiệp cũng thất tung luôn, khiến cho lão phu trở nên đơn độc, phàm một cây thì không thể thành rừng, một mình lão phu không làm sao chiếu quản toàn thể võ lâm chu đáo...

Lão khóc!

Những giọt lệ đó có cái nghĩa hoài niệm đến cổ nhân, một ra đi không hề trở lại, một biệt dạng ở phương trời mờ mịt chưa tỏ sống chết ra sao?

Có kẻ buột miệng than:

- Người ta đồn ba vị lệnh chủ tương khắc nhau như nước với lửa, chẳng hề dung nhau.

Bây giờ mới biết Tào lệnh chủ là người có đức độ đáng kính! Con người như vậy, ai dám cho là Vô Tình?

Lắng cơn xúc động, Tào Duy Ngã tiếp:

- Lần cuối cùng gặp nhau, Long Phụng lệnh chủ Triệu huynh cầm tay lão phu, thành khẩn cầu hôn, đưa Triệu thiếu lệnh chủ về làm rể nhà họ Tào, đồng thời cũng là một đệ tử của lão phu. Tình sư đệ cộng với tình nhạc tề, tất phải thấm đượm như thế nào, hãn các vị cũng hiểu. Ngờ đâu Triệu thiếu lệnh chủ lại nhẹ dạ, tin người, lâm kế ly gián, chẳng những gây tiếng oan cho lão phu mà tự Triệu thiếu lệnh chủ cũng chuốc lấy họa diệt vong. Thật là một sự kiện ngàn thu còn di hận!

Bỗng lão cao giọng hơn:

- Ngày nay, trước mặt chư vị bằng hữu khắp sông hồ, lão phu tuyên thệ là còn một hơi thở nào, lão phu quyết dành hơi thở đó báo thù cho lão đồ đệ và cũng là con rể!

Lão lại đổi sang giọng trầm:

- Bất quá Long Phụng lệnh không thể khuyết người chấp chương quá lâu, lão phu là người có liên quan mật thiết với nhà họ Triệu, không thể tọa thị điềm nhiên, nên cố công tìm khắp chốn, được mười truyền nhân của Triệu Bồi Nhân, để tuyển chọn một trong mười vị đó, kế thừa Long Phụng lệnh. Vị tân lệnh chủ sẽ cùng hiệp sức với lão phu, gánh trọng trách lãnh đạo võ lâm...

Bỗng từ trong đám đông có người cười lạnh mấy tiếng, rồi chặn lời:

- Hay cho kẻ nguỵ tạo sự tình để che miệng thể gian, tạo thời cơ thực hiện mưu sâu!

Đừng tưởng thiên hạ giang hồ đều đui hết.

Tào Duy Ngã trầm lặng gương mặt, cao giọng nói:

- Vị nào nói đó? Xin ra mặt đối thoại với lão phu!

Trong lúc đó có bốn năm người lao mình đến một lão nhân vừa lùn, vừa nhỏ đứng lẫn trong đám đông, đồng thời quát:

- Hay cho người to gan, dám nhiễu loạn cuộc đại lễ, ngăn trở tân lệnh chủ tiếp nhậm trọng vị! Có lẽ người là hung thủ để sát hại Triệu thiếu lệnh chủ ngày trước. Vì công đạo, chúng ta quyết không dung tha người!

Nhiều người phụ họa:

- Đánh chết lão ấy, báo thù cho Triệu thiếu lệnh chủ.

Số người ào đến lão nhân càng lúc càng nhiều.

Một tiếng quát phát vang lên như sấm nổ ngang trời do lão nhân phát xuất.

Theo tiếng quát, lão lao vút mình, chặn đầu năm người đó.

Không ai thấy rõ lão giở thủ pháp gì, chỉ nghe năm người đó rú thảm hải hùng, rồi tất cả lộn nhào trở lại, máu tươi trào ra khỏi miệng ồ ạt.

Thì ra lão ấy dùng thuật sư tử hồng, tạo tiếng vang gây chấn động nội phủ của năm người đó.

Tất cả đều thọ thương quá nặng.

Mọi người trông vào cảnh tượng đó cùng hét lớn:

- Lão ấy tàn nhẫn cực độ! Nhất định là Triệu thiếu lệnh chủ bị lão sát hại, chứ chẳng còn ai khác! Phải bắt lão cho kỳ được, đừng để lão chạy thoát.

Báo thù cho Triệu Sĩ Nguyên là một nghĩa cử, ai lại không thích làm?

Cho nên một người cổ võ, trăm người theo, nhân tâm sôi động cao độ.

Nhưng kẻ hô hào ở xa, người hưởng ứng cũng ở xa, chứ những ai ở quanh nhìn lão nhân cũng đều thấy rõ tài nghệ của lão rồi.

Khi họ biết là mình còn kém xa, thì có ai dại gì lao đầu vào cái chết.

Mặc bên ngoài hò hét, bên trong vẫn bất động, những người đứng gần lão nhân vờ như chẳng nghe gì cả.

Bên ngoài càng hò hét càng tràn vào, bên trong tránh họa lại ào ra, hai đợt sóng người xô đẩy dần dần tạo một khoảng trống quanh lão nhân.

Bây giờ Tào Duy Ngã nhìn xuống nhận ra lão nhân, đúng lúc lão nhân quắc mắt nhìn Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã thoáng biến sắc, song lấy ngay bình tĩnh, bật cười ha ha, thốt:

- Tưởng ai! Không ngờ lại chính là Thiên ngoại thần ngao Phan đại hiệp. Lão phu xin nhận tội thất lễ không kịp tiếp đón từ xa! Mong Phan huynh thứ cho!

Đoạn lão hỏi:

- Phan huynh có thể để cho lão phu trần tình tiếp nói chứ?

Thiên ngoại thần ngao Phan Lăng Nhật là một nhân vật viễn cư vùng hải ngoại, hơn ba mươi năm trước đây từng dấn bước trên giang hồ khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên, tạo nên những thành tích phi thường.

Người trong võ lâm phần đông không biết mặt, song vẫn nghe danh.

Bị Vô Tình lệnh chủ phát hiện lai lịch, Thiên ngoại thần ngao Phan Lăng Nhật giật mình, vội đề cao cảnh giác, lạnh lùng đáp:

- Đừng khách khí, lão phu chỉ hỏi người một câu thôi, nếu người đáp hữu lý thì lão phu sẽ bất động, để mặc người muốn làm chi thì làm.

Tào Duy Ngã cười vang:

- Trước mặt đông đủ quần hùng, Phan huynh muốn hỏi chi cứ hỏi, lão phu giải thích rành rẽ, cởi mở mọi hiềm nghi!

Phan Lăng Nhật cao giọng:

- Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân còn hai vị công tử, sự thừa kế phải về hai người đó, đâu đến lượt người ngoài, người làm thế là nghĩa gì?

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Hỏi rất hay! Câu hỏi đưa ra đúng lúc quá! Dù Phan huynh không hỏi lão phu cũng phải giải thích cho thiên hạ võ lâm bằng hữu hiểu rõ.

Lão quay mình qua một bên gọi Triệu Sĩ Mẫn:

- Triệu nhị công tử hãy hồi đáp cho lão phu đi!

Triệu Sĩ Mẫn đứng lên, bước đến diễn đàn.

Phan Lăng Nhật vội hỏi:

- Có đúng người là Triệu nhị công tử thật sự chăng?

Triệu Sĩ Mẫn nghiêng mình:

- Tại hạ là Triệu Sĩ Mẫn, con trai thứ hai của gia phụ Triệu lệnh chủ!

Phan Lăng Nhật lại hỏi:

- Nghe nói người còn một vị đại ca tên gì đó, vậy người ấy hiện ở đâu?

Triệu Sĩ Mẫn đáp:

- Gia huynh tên là Sĩ Luân, hiện không rõ hạ lạc ở địa phương nào!

Phan Lăng Nhật cau mày:

- Có thật vậy không?

Triệu Sĩ Mẫn mỉm cười:

- Tại hạ đâu dám lừa dối tiền bối.

Phan Lăng Nhật vụt nghiêm sắc mặt:

- Người có biết lão phu giao tình với lệnh tôn như thế nào chăng?

Triệu Sĩ Mẫn thoáng đỏ mặt:

- Tại hạ rất hổ thẹn, không được am tường.

Phan Lăng Nhật lộ vẻ bất mãn:

- Chẳng lẽ lệnh tôn không hề đề cập đến lão phu lần nào?

Từ ngày võ công tán thất, Triệu Bồi Nhân không hề luận đến võ thuật, thì khi nào lão lại nhắc nhở đến bằng hữu võ lâm? Tự nhiên Triệu Sĩ Mẫn không hề nghe thân phụ nói đến bất cứ ai, chứ chẳng riêng gì một Thiên ngoại thần ngao Phan Lăng Nhật.

Y lắc đầu.

Phan Lăng Nhật vụt cao giọng:

- Không có lý! Lệnh tôn chẳng bao giờ quên bằng hữu đâu! Chắc là bên trong sự tình có uẩn khúc chi, người cứ nói thật đi, lão phu bảo đảm là chẳng ai dám làm gì người đâu!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã hừ lạnh một tiếng.

Phan Lăng Nhật quắc mắt nhìn lão, tinh quang sáng ngời.

66. Mưu Cao, Cao Mưu

Đào Duy Ngã toan sanh sự, song kịp thời dần tánh khí, bật cười sang sảng thốt:

- Đúng là bên trong, Triệu nhị công tử có nhiều uẩn khúc, hy vọng vị thế giao tôn trưởng xuất lực để cởi mở phần nào cho nhị công tử được thoải mái.

Phan Lăng Nhật trầm gương mặt:

- Người to gan lắm đấy!

Tào Duy Ngã không nao núng:

- Lão phu tự nghĩ mình làm việc phải thì có ngại gì sự dị nghị của một vài người? Phan huynh định gieo ác cảm xuống đầu lão phu phải không?

Phan Lăng Nhật gạt ngang:

- Lão phu chưa hỏi gì đến người, thì người chớ vội chen vào sự việc.

Lão nhìn thẳng vào mặt Triệu Sĩ Mẫn, dò xét.

Mấy hôm nay ở bên cạnh Tào Duy Ngã, Triệu Sĩ Mẫn đã phát hiện ra giữa Vô Tình cung và Vô Cực phái có mối hiềm khích ngầm ngấm, mặt thì hòa chứ lòng không hòa. Tào Duy Ngã luôn luôn đổ lỗi cho Vô Cực phái về tạo ngộ của y tại thủy phủ.

Song phương chưa công khai chống đối nhau, là vì thời cơ chưa đến, họ còn vờ thân thiện nhau, bởi họ còn mưu toan lợi dụng nhau, tuy nhiên họ đều có kế hoạch sẵn sàng, ngày nay họ còn tiếp xúc với nhau chẳng qua chỉ chờ thời gian thuận tiện thôi!

Tào Duy Ngã sở dĩ nhờ Triệu Sĩ Mẫn đứng lên giải thích sự tình là cốt ý mượn y làm cái việc dò thám thái độ của quần hùng võ lâm về hành vi của Vô Cực phái, rồi tùy theo ấn tượng của quần hùng lão sẽ định đoạt cách đối phó, điều chỉnh kế hoạch đã có từ trước.

Biết như vậy rồi, khi nào Triệu Sĩ Mẫn lại để cho Tào Duy Ngã được toại nguyện?

Y nghiêng mình điểm một nụ cười, đáp:

- Đa tạ tiền bối chiếu cố đến tại hạ, song sự tình đã qua, dù có uẩn khúc cũng cầm như qua rồi, có đề cập đến cũng chẳng ích lợi gì.

Phan Lăng Nhật cười khan:

- Nếu vậy chẳng hóa ra lão phu đa sự sao?

Lão bắt mắt rõ rệt về câu đáp của Triệu Sĩ Mẫn.

Triệu Sĩ Mẫn vội phân trần:

- Tại hạ cảm kích vô cùng trước thịnh tình của tiền bối, mong rằng tiếng hiểu cho tại hạ không muốn bằng vào một tiếp trợ của ai mà nắm lấy một thành công không do chính tự lực!

Phan Lăng Nhật hừ một tiếng:

- Được! Khá lắm đó! Thế thì lão phu không cần biết tới việc của ngươi, để mặc ngươi lo! Có điều...

Đoạn, cao giọng hơn, lão tiếp:

- Ngươi đem vinh dự gia đình trao ngang cho người ngoài, lão phu quyết không dung cho ngươi hành động như vậy!

Triệu Sĩ Mẫn giải thích:

- Mười vị sư huynh đó nào có phải người ngoài đâu? Họ là đệ tử thân tín của tiên phụ!

Phan Lăng Nhật gạt ngang:

- Nói nhảm! Hai mươi năm trước, lão phu có gặp lệnh tôn, người không hề cho biết là có những đệ tử tận thu, mà người cũng không từng có đệ tử nào ở ngoài môn hộ. Hừ, cái bọn đó là những ai, chúng có xứng đáng khoác danh dự của Long Phụng môn đâu?

Lão không thích có nhiều bằng hữu, do đó lão không cần cân nhắc lời nói, muốn nói sao lão cứ nói, chẳng hề ngại đụng chạm danh dự, tự ái của bất cứ người nào.

Mười người đó, nếu không thâm nhận lễ giáo kính trọng, tôn thượng thì hẳn là phải phát tác đến rồi.

Nhưng Phan Lăng Nhật có cần gì, dù họ phát tác, lão lại sợ ai? Lão cứ cười lạnh, càng phút càng ngạo nghễ.

Thực ra Triệu Sĩ Mẫn không hề biết phụ thân có mười đệ tử bên ngoài.

Mãi sau này gặp Triệu Sĩ Nguyên cho biết sự tình nên y không lấy làm lạ khi họ xuất hiện.

Không lẽ y dẫn chứng Triệu Sĩ Nguyên, bởi y cần phải dấu hành tung của chàng.

Y thốt:

- Tào lệnh chủ có thể chứng minh thân phận của mười vị sư huynh, ngoài ra sở học của họ và của tại hạ cũng tương đồng, điều đó cũng chứng thực được xuất xứ của họ. Do đó, tại hạ không thể không tin.

Phan Lăng Nhật cười lớn:

- Dù cho chúng có đúng là những đệ tử của lệnh tôn đi nữa, chúng cũng không thể đảm nhận trọng quyền chấp chưởng Long Phụng lệnh được. Bởi sự thừa kế phải dành cho đích trước hết, khi nào không có đích, thì người ngoài mới được nhìn vào. Hiện tại, ngươi còn, anh ngươi còn, thì cái bọn kia có quyền gì mà dòm ngó ngôi cao?

Triệu Sĩ Mẫn phân trần:

- Tại hạ vốn thích nhàn, không chịu nổi ràng buộc, phiền phức, một ngày sống trong câu thúc là cảm như chết nửa phần. Dù có kế thừa đại vị, cũng chưa chắc làm tròn nhiệm vụ, cho nên cam tâm nhường lại cho các sư huynh.

Phan Lăng Nhật hét lên:

- Ngươi không nhận thì còn anh ngươi, ngươi đã quên Triệu Sĩ Luân rồi à?

Triệu Sĩ Mẫn cười khổ:

- Gia huynh thất tung từ lâu, mà đại vị chẳng thể bỏ trống mãi, đợi một người chưa rõ sống chết ra sao, bỏ phế việc lớn, thiết tưởng không phải việc mà bậc đại trí nên làm.

Phan Lăng Nhật tỏ bày cái tâm thuần hảo, Triệu Sĩ Mẫn đối lại bằng một thái độ lạnh lùng, điều đó làm cho lão bất mãn vô cùng.

Lão thở dài, dậm chân quay mình, hần hộc:

- Hận cho lão phu, chẳng làm được việc gì, lạ lòng bằng hữu. Không ai ngờ được cha cộp lại sanh con chó! Lão phu thất vọng quá chừng! Lão phu... Lão phu...

Lão khóc! Lão then với Triệu Bồi Nhân.

Lão vệt đám đông, chen lấn ra ngoài, định rời đài trường. Lão vừa đi, vừa gào đau thương, cho vơi phần nào uất hận!

Đột nhiên một bàn tay để lên đầu vai lão.

Lão giật mình, quát:

- Tiểu tử nào đó, muốn chết phải không?

Vung tay lão đánh ra chiêu Lực Phách Hoa sơn, bàn tay lão giáng xuống cánh tay người để nơi đầu vai lão.

Đang lúc tức giận, lão dùng đủ mười thành lực, xuất phát chiêu thức.

Nhưng bàn tay của người nào đó rời ngay đầu vai lão.

Đánh hụt, lão lại nổi giận, quay mình lại bất giác sững sờ. Thì ra người đó là một bằng hữu.

Bên cạnh vị lão bằng hữu có một thanh niên, tác độ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, dung mạo thanh tú, khí thái phi phàm.

Sau lưng một già một trẻ đó còn có mười sáu đại hán, hùng tráng vô cùng.

Vị lão bằng hữu đó bật cười ha hả:

- Phan huynh! Có nhận ra tiểu đệ chăng? Tiểu đệ là...

Phan Lăng Nhật chận lời:

- Làm gì lão phu không nhận ra Tần lão đệ? Bất quá vị thanh niên kia giống Triệu lão như hai giọt nước! Hẳn là ai? Có liên quan gì đến Triệu lão đệ chăng?

Lão nhân tên Tần Chung, ngoại hiệu Bạch diện thư sinh, gật đầu:

- Phan huynh có nhân lực đáng phục! Hẳn là trưởng tử của Triệu lệnh chủ đại ca chúng ta đấy!

Quay sang thanh niên, lão tiếp:

- Sĩ Luân! Bước tới làm lễ ra mắt Phan lão tiền bối đi!

Triệu Sĩ Luân bước tới, nghiêng mình:

- Vâng...

Phan Lăng Nhật không ngờ lại gặp được Triệu Sĩ Luân trong trường hợp này, hết sức mừng rỡ khi nào để chàng làm trọn lễ, vội chận lại:

- Đừng thủ lễ, Sĩ Luân! Người xuất hiện đúng lúc quá! Lão phu đang tức uất đến có thể chết được đây!

Lão quay nhanh người lại, hướng và cao đài, hét lớn:

- Tiểu tử vô dụng kia! Đại ca của ngươi đã đến đây! Thử xem ngươi còn nói gì với lão phu nữa cho biết.

Trên đài, nhận ra ca ca, Triệu Sĩ Mẫn hân hoan phi thường, trong lúc mất tự chủ, y không cần quan tâm đến nghi thức cuộc lễ, vội phi thân từ trên đài cao, lao vút đến chỗ Triệu Sĩ Luân đứng.

Cổ Kim Đồng hấp tấp gọi:

- Kẻ mới đến là ai, thiếu hiệp có biết không! Đừng mạo hiểm!

Lão đưa tay chụp Triệu Sĩ Mẫn, song Sĩ Mẫn đã vọt đi xa rồi, thành ra lão chơi với, nhào hót.

Lão không ngờ là thân pháp của Triệu Sĩ Mẫn ngày nay quá nhanh như vậy!

Còn ở trên không, Triệu Sĩ Mẫn đã kêu lên:

- Đại ca!

Triệu Sĩ Luân cũng vọt lên cao.

Hai anh em ôm chầm lấy nhau, lơ lửng trên không, rồi cùng từ từ đáp xuống.

Họ đáp xuống ngay trên đài cao.

Đến bây giờ Tào Duy Ngã mới nhận ra thực tại của Triệu Sĩ Mẫn. Mấy hôm nay, lão quá khinh thường y, nên không lưu ý cho lắm. Cũng may, sự khinh thường đó chưa sản sinh ra điều gì đáng tiếc cho lão. Dù sao lão cũng giật mình, thầm nghĩ người nào trong họ Triệu cũng đáng ngại cho lão cả!

Có Triệu Sĩ Luân rồi, Triệu Sĩ Mẫn nhường vai chánh cho đại ca, y lui về vai phụ, đứng sau lưng đại ca, để mặc cho đại ca quyết định.

Cổ Kim Đồng bước tới hỏi:

- Tiểu huynh đệ, vị này là lệnh huynh Triệu Sĩ Luân đại hiệp phải không?

Tuy bất mãn về sự cải biến chủ trương của Cổ Kim Đồng, dù sao thì Triệu Sĩ Mẫn cũng thọ ơn cứu mạng nơi lão, nên vẫn còn giữ niềm tôn kính trước sau như một, y điểm một nụ cười giới thiệu:

- Đại ca, vị tiền bối này từng cứu mạng tiểu đệ, và khảng khái chấp nhận tiểu đệ là một bằng hữu vong niên, người là Cổ Kim Đồng lão hiệp, ngoại hiệu là Vô lâm nhất quái.

Triệu Sĩ Luân vòng tay vái chào:

- Tiền bối thi ân trọng đối với xá đệ, tiểu sinh cảm kích vô cùng.

Cổ Kim Đồng cất giọng sang sảng:

- Người thọ ơn chính là lão phu mới phải, mà thôi câu chuyện dài dòng lắm, sau này có dịp, chúng ta sẽ đề cập đến. Giờ đây lão phu xin mời đại công tử vào bên trong kia, dùng chén trà.

Triệu Sĩ Luân hỏi:

- Có tiện cho lão tiền bối chăng?

Cổ Kim Đồng bật cười ha hả:

- Tào lệnh chủ mong đợi đại công tử ngày một, ngày hai, gặp đại công tử là người hoan hỉ phi thường, làm gì có việc tiện với không tiện? Hà huống cuộc lễ hôm nay chính đại công tử mới là chủ nhân...

Tào Duy Ngã bước tới, nở nụ cười tươi, tiếp nối:

- Lão phu vì nóng nảy, hành sự có phần vội vàng, cứ sợ mình không xứng với giao tình của lệnh tôn ngày trước, do đó mới sanh ra dị nghị nơi một số người hiểu lầm. Bây giờ hiền đệ đã trở về, thì cái trách nhiệm của lão phu kể như chấm dứt, mọi người sẽ được quy hoàn về hiền đệ xử lý. Xin hiền đệ tự tiện cho.

Triệu Sĩ Luân chưa biết quyết định làm sao, lúc đó Tần Chung và Phan Lăng Nhật cũng đã đến nơi, y nhìn qua Tần Chung hỏi:

- Tam thúc...

Bạch diện thư sinh Tần Chung mỉm cười:

- Hiền đệ! Đừng làm Tào lệnh chủ thất vọng mà thành ra chúng ta vô lễ!

Lão hướng sang Tào Duy Ngã, tiếp:

- Tiểu đệ rất khâm phục Tào huynh có đầy đủ hào tâm hiệp khí, luôn luôn bảo vệ chánh nghĩa, bình sanh chỉ chuyên vun bồi cội đức để nhân.

Tào Duy Ngã đương nhiên biết rõ đó là những lời châm biếm, sắc bén hơn kiếm đao, song lão có quan tâm đâu?

Lão cao giọng:

- Vì cố nhân, lão phu có thể làm bất cứ việc gì, miễn lão phu có khả năng làm tròn thì thôi! Còn ra, ai hiểu sao mặc ai! Chẳng có chi đáng lắm, xin các vị đừng tặng quá lời, lão phu thêm thẹn!

Đoạn lão vẫy tay:

- Xin mời tất cả!

Họ cùng vào trung ương đài, bọn Triệu Sĩ Luân ngồi về một góc, Triệu Sĩ Mẫn theo anh ngồi chung một chỗ.

Tào Duy Ngã giới thiệu mười vị đệ tử của Triệu Bồi Nhân với Triệu Sĩ Luân.

Mười vị đó có vẻ lơ là quá chừng, ánh mắt của họ lừ đừ, chẳng một ai có vẻ hoan hỉ.

Triệu Sĩ Luân chẳng biết một người nào trong số đệ tử của phụ thân, cả Tần Chung cũng lạ lùng đối với tất cả.

Triệu Sĩ Mẫn biết vậy nên dùng Phúc Ngữ Thần Công, tóm lược tình hình cho Triệu Sĩ Luân và Tần Chung được hiểu.

Thấy Triệu Sĩ Luân ngơ ngác cũng như Tần Chung ngơ ngàng, Tào Duy Ngã cứ tưởng là cả hai bị lão mê hoặc qua mấy điều bịa, nên không lưu tâm dò xét, lão dương dương tự đắc, tiếp tục làm cái việc giới thiệu.

Lão có ngờ đâu, Triệu Sĩ Luân và Tần Chung không nghe lão nói gì, bởi cả hai bận tiếp chuyện với Triệu Sĩ Mẫn bằng môn công Phúc Ngữ.

Cả hai đang thảo luận biện pháp đối phó với tình thế.

Làm xong cái việc giới thiệu, Tào Duy Ngã tiếp:

- Mười vị đại đệ tử lệnh tôn, lão phu đã mời đủ đến đây, bây giờ thì hiền đệ hãy chủ trì việc kế thừa ngôi vị, cho quần hùng biết ai là vị Long Phụng tân lệnh chủ.

Triệu Sĩ Luân đã thỏa hiệp với Tần Chung và Triệu Sĩ Mẫn về biện pháp đối phó rồi, nghe Tào Duy Ngã hỏi thế điểm nhẹ nụ cười, thốt:

- Không ai hiểu mười vị sư huynh của tại hạ cho bằng Tào lệnh chủ, vậy thì xin Tào lệnh chủ cho biết sự nhận xét như thế nào về họ, ai là người xứng đáng hơn hết, kế vị tiên phụ!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã cười hì hì:

- Điều đó thì... bất tiện cho lão phu phải nói nhiều... lão phu phải tránh sự dị nghị là có ý riêng tư, thiên người này, bỏ người kia, vậy tốt hơn hết hãy để tự họ suy cử nhau.

Triệu Sĩ Luân gật đầu:

- Tào lệnh chủ có cao kiến đó! Tại hạ tán đồng.

Do dự một chút, y tiếp:

- Bất quá tại hạ xin thêm vào điểm này, hy vọng lệnh chủ tiếp nhận.

Tào Duy Ngã mỉm cười:

- Hiền đệ cứ nói! Lão phu sẵn sàng nghe!

Triệu Sĩ Luân chính sắc:

- Anh em tại hạ cũng xin ứng tuyển như mười vị đó!

Tào Duy Ngã cau mày.

Lão trầm ngâm một chút tìm hiểu dụng ý của anh em họ Triệu. Sau cùng tin tưởng là kế hoạch của lão đã hoàn hảo, lão gật đầu:

- Nhị vị hiền đệ hàng quý nhân nghĩa, đương nhiên có đầy đủ tư cách ứng tuyển!

Triệu Sĩ Luân tiếp:

- Đa tạ lệnh chủ! Bây giờ tại hạ có thể nói trước chứ?

Tào Duy Ngã vờ cái vẻ đại phương:

- Là người đích thuộc cốt nhục, dĩ nhiên hiền điệt có quyền nói trước.

Triệu Sĩ Luân nghiêm giọng:

- Tại hạ suy cử xá đệ là Triệu Sĩ Nguyên thừa kế ngôi vị Long Phụng lệnh chủ.

Triệu Sĩ Mẫn cũng lập theo sau đó.

Tào Duy Ngã giật mình, song lão làm sao ngăn chặn kịp. Quần hùng đã nghe rõ hết rồi!

Lão cao giọng:

- Nhị vị hiền điệt đừng quên là lệnh đệ đã chết!

Bổng Khưu Vĩnh Tuấn, một trong mười người đệ tử ứng tiếng:

- Đệ tử nguyện tuân lệnh của sư đệ Triệu Sĩ Nguyên và suốt đời chỉ hiệp lực với một Sĩ Nguyên và Long Phụng lệnh chủ thôi!

Triệu Sĩ Mẫn và Triệu Sĩ Luân tỏ thái độ, Tào Duy Ngã không lo ngại gì. Nhưng lời tuyên bố của Khưu Vĩnh Tuấn làm lão nao núng.

Bởi lão đã dùng tuyệt học vô thượng điểm huyết các đệ tử, phá hủy sự tự chủ của họ, nhất định là họ chẳng hề có ý tứ phản ngược lại lão.

Bây giờ Khưu Vĩnh Tuấn tỏ thái độ đó, như vậy là có người âm thầm giải huyết cho họ.

Người nào có ý phá hoại lão?

Lão đang trầm tư tìm hiểu nguyên nhân, người thứ ba là Quách Lạc Sơn cao giọng thốt:

- Đệ tử thề hy sinh cho Sĩ Nguyên sư đệ!

Tào Duy Ngã kinh hãi, song chưa thất vọng, lão khoát tay thốt:

- Sao các vị suy cử một người chết? Thiên hạ giang hồ sẽ cười cho!

Lão đưa tay chỉ một người, hỏi:

- Các hạ suy cử ai?

Người đó đáp:

- Phổ Độ đại sư!

Ba người nữa cũng chọn Phổ Độ đại sư. Thế là có được bốn người suy cử Phổ Độ đại sư.

Tào Duy Ngã hỏi tiếp mấy người sau, ai ai cũng suy cử Phổ Độ đại sư.

Như vậy Phổ Độ đại sư được tất cả tám người suy cử, dĩ nhiên trong đó có luôn y. Y tự suy cử mình làm cho quần hùng bật cười vang dội!

Nhưng họ cười tách cách khôi hài của Phổ Độ đại sư, còn Tào Duy Ngã cũng cười mà lại cười lớn, song lão cười đắc chí, cười mây tiếng, lão thốt:

- Tám chống bốn, đa số thắng thiểu số! Như vậy là Phổ Độ đại sư xuất thân từ Thiếu Lâm tự được suy cử vào ngôi vị Long Phụng lệnh chủ.

Lão quát lớn:

- Các ngươi đâu? Chuẩn bị sẵn sàng làm đại lễ đưa tân Long Phụng lệnh chủ tựu vị!

Tào Duy Ngã bố trí trước những thuộc hạ thân tín, chực chờ phụ họa mọi quyết nghị của lão, để dùng tình thế áp đảo những ai phản kháng.

Lão ra lệnh, những thuộc hạ đó cùng rạp nhau đáp ứng, tiếng hô vang dội cả một góc trời.

Lão vờ ra vẻ khiêm tốn mà cũng để chọc tức anh em họ Triệu hướng qua phía họ, vòng tay chúc mừng:

- Như vậy là Long Phụng môn có chủ rồi, tinh thần bất diệt mà lão phu cũng được người giúp sức trong trọng trách chiếu quản toàn thể võ lâm.

Người bực tức hơn hết có lẽ là Bạch diện thư sinh Tần Chung, sự tình diễn tiến quá đột ngột, trái ngược với mọi dự tính của lão và anh em họ Triệu, trong nhất thời lão chẳng tìm ra biện pháp ứng phó.

Nhìn những người trong cánh họ Triệu, nhận ra ai ai cũng sững sờ, Tào Duy Ngã đắc ý phì cười.

Bỗng đúng lúc đó một tiếng hú lớn từ xa vọng đến.

Nghe tiếng hú, Tào Duy Ngã biến sắc mặt, ngưng cười ngay.

Tiếp theo, một bóng trắng bay vút đến đài trường, nhanh hơn gió.

Triệu Sĩ Luân trước hơn ai hết, kêu lên một tiếng rất to. Đồng thời y đưa tay chỉ bóng trắng còn cách xa xa lắm lắm:

- Tam đệ! Đúng là tam đệ!

Quanh đài trường, từng nhóm người thét lên:

- Triệu thiếu lệnh chủ đến! Triệu thiếu lệnh chủ đến!

Từng nhóm hoan hô, nhiều nhóm hiệp nhau hoan hô, đài trường như ong vỡ tổ, huyền não vô tường.

67. Trở Thành Lệnh Chủ

Trong chiếc ngân bào sáng chói, Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên tỏ rõ oai nghi một bậc lãnh đạo.

Với oai nghi đó, chàng xuất hiện trước cao đài.

Chàng nhìn lên đài, thấy dù có hai người anh Sĩ Luân và sư muội đôi mày chàng cau, khẽ giật mình.

Nhưng chỉ trong một giây chàng lấy lại tự nhiên, những người đứng cạnh chàng không phát hiện kịp sự biến đổi chớp nhoáng đó.

Chàng gọi to:

- Đại ca! Nhị ca!

Giở chiêu pháp Bình Không Thanh Vân chàng nhún chân phi thân lên đài, trước tiên chào hai người anh, sau đó mới vái chào Bạch diện thư sinh Tần Chung.

Chàng nhìn sang Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng.

Cổ Kim Đồng khấn trương ra mặt, vội dùng thuật truyền âm nhập mật, cảnh cáo chàng:

- Tiểu huynh đệ! Hiện tại chúng ta không tiện nhận nhau!

Bởi lão không hề tiết lộ với Tào Duy Ngã là Triệu Sĩ Nguyên còn sống, lão có gặp chàng, trước khi lão đến đây, nếu bây giờ lão và Triệu Sĩ Nguyên mừng nhau, thì tránh sao khỏi Tào Duy Ngã nghi ngờ lão?

Chừng như Triệu Sĩ Nguyên có một dụng ý gì đó, nên vờ không tiếp nhận được lối truyền âm của lão.

Chàng hướng về lão, gọi to:

- Lão ca ca! Bao lâu nay ca ca được bình an chứ!

Cổ Kim Đồng nhìn thoáng qua Tào Duy Ngã, bắt gặp ánh mắt của họ Tào, ánh mắt ẩn ước có niềm oán độc.

Cổ Kim Đồng nghe mồ hôi lạnh toát ra ướt lưng.

Mắc tội với Tào Duy Ngã, cái đó đã đành rồi, ngoài ra lão còn bị bằng hữu khinh miệt.

Lão thầm kêu khổ, cố gượng điểm một nụ cười với Triệu Sĩ Nguyên:

- Đa tạ tiểu huynh đệ! Lão ca ca nhờ trời vẫn được bình an. Tiểu huynh đệ đến đúng lúc quá! Lão ca ca đang tìm cách giảng hòa giữa tiểu huynh đệ và Tào lệnh chủ đây. Chẳng hay tiểu huynh đệ có thể nghe lão ca ca nói mấy câu chăng?

Triệu Sĩ Nguyên trầm gương mặt, không đáp câu hỏi của lão, chuyển bước đến trước mặt Tào Duy Ngã điểm nụ cười lạnh thốt:

- Tiểu sinh may mắn được sống sót trở về đây, vô tình phá hỏng mưu kế của lệnh chủ.

Thần sắc của Tào Duy Ngã biến đổi bất thường, không ai đoán được tâm trạng của lão ra sao.

Nhưng khi Triệu Sĩ Nguyên đối diện với lão, thì lão lấy ngay tự nhiên, điểm một nụ cười đáp:

- Sĩ Nguyên, người nói thế là do tính khí nóng nảy, không chịu suy nghĩ, chỉ tính khí đó vẫn còn như ngày nào, không hề biến cải! Lão phu xem người rất trọng, trái lại người xem thường lão phu quá chừng! Nghe tin người lâm nạn, lão phu vô cùng đau khổ, vô cùng thất vọng, vì cái tình đối với người, lão phu thiết lập đàn tràng, làm lễ cầu hồn cho người, thế mà người cho rằng lão phu an bày mưu kế được à?

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Tiểu sinh cùng lệnh chủ không thân không thích, thì làm gì có việc xúc động tâm tình, lo lắng xa vời đến hồn kẻ chết? Bên trong bố trí, hẳn có một mưu đồ, đừng tưởng là che mắt tiểu sinh được.

Tào Duy Ngã gật mình, nhưng thần thái không biến đổi.

Lão tiếp:

- Lão phu hỏi người chứ người thừa nhận hay không thừa nhận sự ước hẹn ba năm giữa chúng ta?

Lão chuyển câu chuyện sang đề tài khác, cố nhận lấp sự tình, sợ quần hùng dị nghị.

Ngoài ra sự ước hẹn đó, khắp thiên hạ vô lâm đều biết, đó cũng là một vấn đề chánh yếu, một vấn đề cần giải quyết ngay ai ai cũng chú ý đến, mà xao lãng đi việc kia!

Dù Triệu Sĩ Nguyên muốn tố cáo mưu mô của lão trước quần hùng, ít nhất chàng cũng phải quyết xong sự ước hẹn.

Bây giờ chàng không dùng hai tiếng tiểu sinh mà lại nhân danh cái thân phận trên giang hồ.

Chàng đáp:

- Nếu bốn lệnh chủ không thừa nhận sự ước hẹn ngày nào thì hôm nay hẳn không cần phải đến đây tìm các hạ!

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Vậy là tốt, sự việc sẽ được giải quyết ổn thỏa. Tuy nhiên...

Lão dừng lại, quắc mắt bắn tinh quang thẳng vào mặt Triệu Sĩ Nguyên, cao giọng tiếp:

- Trước khi người đến đây, lão phu chưa rõ là người còn sống. Không kể đến cái mối quan hệ giữa lão phu và người, hoặc sư đồ, hoặc nhạc tể, có thành sự thực hay không, lão phu khuyên cáo người không nên dùng mấy tiếng vô thân vô thích, bởi lão phu hằng hoài niệm đến người! Bằng có là cuộc lễ cầu hồn, điều này bất cứ ai cũng không thể phủ nhận.

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt, thầm nhận là mình có phần nào hấp tấp, vội vàng.

Mãi một lúc sau chàng mới nghĩ ra câu đáp:

- Bốn lệnh chủ có thể chấp nhận các hạ có chút chân thành, song sự thực hiển nhiên trước mắt đó, bao giờ cũng đánh đổ mọi lý luận hùng biện. Bốn lệnh chủ mong rằng các hạ đừng đi sâu vào sự việc, rồi để cái đuôi chồn dài hằng dậm đường.

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Sĩ Nguyên, người yên trí, lão phu có một đồ đệ quý như người, có một con rể xứng đáng như người, ta còn thích chí hơn. Người đã ước mà đến, thì chúng ta không nên phí mất thời gian bằng những lời cao lẽ thấp! Trước hết, chúng ta nên xác định thân phận, danh xưng lại đi, rồi muốn gì hãy muốn...

Triệu Sĩ Nguyên ngẩng cao mặt:

- Bằng vào quyết định của các hạ.

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Khá đấy, lão phu hỏi người đã học được Âm Dương Hòa Hợp Thần Công của Âm Dương lệnh chủ hay chưa?

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Có học được, tại hạ mới đến đây tìm các hạ.

Tào Duy Ngã bật cười hắc hắc:

- Có chắc như vậy chăng?

Lão nhìn xuống đài trường tiếp luôn:

- Cứ theo sự hiểu biết của lão phu thì sau khi đến Câu Lậu Thiên Sơn phủ, người không được Âm Dương lệnh chủ Lý lão nhị thu nạp, bởi biến cố phát sinh bất ngờ, lão Lý bỏn đảo, hiện tại chẳng ai rõ lão mất hay còn, nếu còn cũng chẳng biết lão ở phương trời nào. Như thế người học môn thần công Âm Dương Hòa Hợp đó ở đâu? Do ai truyền cho người?

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Muốn học môn công đó, tại hạ phải cần đến Âm Dương lệnh chủ Lý lão tiên bối truyền dạy sao?

Tào Duy Ngã mỉm cười:

- Phàm người quân tử làm ngay, nói thẳng, người có điều chi bất tiện mà toan dẫu lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười vang:

- Môn công đó tại hạ học nơi Lý phu nhân. Chẳng lẽ Lý phu nhân lại kém Lý lệnh chủ?

Tào Duy Ngã cười vang:

- Người học với sư nương. Ha ha... hay chưa!

Bên dưới đài, bọn thuộc hạ của lão, theo sự sắp đặt trước, cùng cất tiếng cười phụ họa.

Triệu Sĩ Nguyên sôi giận, toan phát tác.

Tào Duy Ngã tiếp liền:

- Mà thôi, lão phu có mở mắt người ra, cho người nhìn vào sự thật cũng không làm sao cho người phục được. Họ là vợ chồng với nhau mà, họ cùng có một môn công đồng xuất xứ mà.

Tào Duy Ngã nhờ hệ thống tình báo rất rộng đã hiểu rõ việc chàng học môn Âm Dương Hòa Hợp Thần Công như thế nào, nên tỏ rõ cái thái độ đại phương, lơ đã.

Lão lại tiếp:

- Lão phu chấp nhận người đã thực hành điều kiện thứ nhất. Bây giờ người trao tín vật cho lão phu!

Lão đưa tay ra.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Tín vật gì?

Tào Duy Ngã buông gọn:

- Đầu lâu của Lý Thái!

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng:

- Cái đó thì...

Chàng lập tức hú vọng năm tiếng, ba dài hai ngắn, tiếng hú loang đi rất xa.

Mọi người lấy làm kỳ nhìn ra bốn phía.

Từ nơi hướng chàng vừa đến, năm tiếng hú đáp lại, tương đồng. Kế tiếp hai điểm trắng hiện ra.

Hai điểm trắng lớn dần, từ xa lao vút đến đài trường, cuối cùng hiện rõ hai người, vận áo trắng.

Đó là hai lão nhân, tóc bạc phơ. Họ đáp xuống trước đài, nghiêng mình về hướng Triệu Sĩ Nguyên, cung kính thốt:

- Thuộc hạ tham kiến lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Miễn lễ cho hai vị hộ pháp. Hãy lên đây!

Cả hai lão nhân vâng một tiếng rồi phi thân lên đài.

Thân pháp của họ tuyệt diệu vô cùng.

Trong quần hùng có người nhận ra tuyệt kỹ đó, cùng reo lên:

- Lý không đập hư! Lý không đập hư!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã giật mình, rồi cau mày hỏi:

- Cao tách quý danh nhị vị là chi?

Hai lão nhân không hề lưu ý đến lão, bước đến sau lưng Triệu Sĩ Nguyên đứng nghiêm.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng hỏi:

- Có mang theo chứ?

Lão nhân đứng bên hữu vệt vạt áo qua một bên, bày ra một chiếc túi da rồi thốt:

- Xin mời lệnh chủ kiểm soát!

Triệu Sĩ Nguyên oai vệ, hất hàm:

- Trao cho Tào lệnh chủ xem!

Chàng lộ vẻ cao ngạo.

Dù rằng đối với Tào Duy Ngã, chàng có mối thâm thù, dù thái độ có cao ngạo cũng chẳng đáng trách.

Tuy nhiên đối với thân phận Long Phụng lệnh chủ, chàng có cử động như vậy là thất lễ.

Triệu Sĩ Luân và Triệu Sĩ Mẫn lắc đầu, bất mãn vô cùng.

Tào Duy Ngã trái lại rất đắc ý, chàng cao ngạo lão càng đắc ý hơn.

Lão hỏi:

- Vật chi trong chiếc túi!

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Thế các hạ đòi vật gì?

Tào Duy Ngã ạ một tiếng:

- Chiếc đầu của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái!

Lão đưa tay tiếp nhận túi da, nâng cao khỏi đầu nhìn xuống đài trường, cao giọng tuyên bố:

- Âm Dương lệnh chủ Lý lão nhi suốt đời hành ác, lão phu nhờ ta Triệu lệnh chủ sát hung bạo, chấm dứt mối họa họa cho đời! Hành động của Triệu lệnh chủ đáng được toàn thể đồng đạo võ lâm khâm phục.

Tiếng hoan hô nổi dậy vang lừng.

Danh dự về người hành động mà lão là kẻ chủ động, tất nhiên lão cũng chia phần.

Bỗng từ trong đám đông có ai đó bật cười lạnh.

Suy qua âm thanh, Tào Duy Ngã nhận ra người cười lạnh là ai rồi.

Lão trừng mắt nhìn Triệu Sĩ Nguyên, thay vì nhìn xuống đài trường đối chiếu với người cười lạnh.

Không ai biết được lão sắp làm gì, chỉ thấy mắt lão, hung quang bắn ra, chớp chớp!

Lão mở chiếc túi, lấy ra một chiếc đầu người.

Đầu đã khô cằn, song cũng còn nguyên dạng chưa biến thể, nhìn qua cũng biết ngay đúng là đầu Lý Thái.

Nhưng nhìn chiếc đầu, Tào Duy Ngã cười lạnh mấy tiếng rồi trao vừa túi vừa đầu sang Triệu Sĩ Nguyên, đoạn hỏi:

- Đầu Lý Thái?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Chẳng lẽ các hạ tìm được một chiếc đầu thứ hai?

Tào Duy Ngã lại hỏi:

- Làm sao mà có?

Triệu Sĩ Nguyên hừ nhẹ:

- Gặp lão vung kiếm chém một nhát.

Chàng đưa tay hữu phật ngang, biểu tượng một đường kiếm quét gọn.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu, trầm nghĩ:

- Tại sao tam đệ biến đổi lạ lùng như thế? Trước kia, tam đệ tỏ ra là con người có giáo dưỡng hoàn toàn, giờ đây sự giáo dưỡng đó không còn nữa, hẳn đã trở thành một tiểu tử ngông nghênh đáng鄙!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Lời nói đó, bất cứ ai thốt ra, lão phu chẳng thể tin được, song chính Long Phụng lệnh chủ phát xuất, lão phu chẳng dám nghi ngờ.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Tại hạ không hiểu các hạ muốn nói gì? Các hạ đòi chiếc đầu người, tại hạ tìm được, mang đến đây, đúng như giao ước, bây giờ các hạ lại tỏ thái độ mơ hồ, thế chắc là các hạ không dám động thủ với tại hạ nên định viện dẫn lý lẽ vu vơ để trì hoãn cuộc chiến.

Tào Duy Ngã trầm gương mặt:

- Lão phu còn nhớ tại Câu Lậu Thiên Phủ, Âm Dương lệnh chủ Lý lão nhi từng đối trước nhiều người, thốt một câu...

Lão dừng lại, cố nhượng cho Triệu Sĩ Nguyên cất tiếng hỏi.

Quả nhiên Triệu Sĩ Nguyên hỏi liền:

- Câu gì?

Tào Duy Ngã tiếp:

- Âm Dương lệnh chủ nói như thế này. Thiếu lệnh chủ xuất xứ từ danh môn, rất trọng luân thường, lão phu truyền thọ Âm Dương Hòa Hợp Thần Công cho Thiếu lệnh chủ, tức nhiên đã trở thành bậc tôn trưởng rồi, dù Thiếu lệnh chủ có ý sát hại lão phu cũng không thể hạ thủ làm cái việc thương luân bại lý.

Lão gần giọng hỏi:

- Câu nói đó quả thật Lý lão nhi có thốt ra hay không?

Triệu Sĩ Nguyên biến sắc, gương tròn đôi mắt, cao giọng đáp:

- Người ta có thể vì đại nghĩa, sát diệt người thân, hà huống chẳng phải Âm Dương lệnh chủ tự lão truyền thọ môn thần công cho tại hạ.

Mọi người đều lắc đầu than thảm.

Họ nghĩ một Long Phụng lệnh chủ đâu có thể nói được một câu quá tàn nhẫn như vậy!

Triệu Sĩ Luân không còn dần cơn tức uất được nữa, chính sắc mặt thốt:

- Tam đệ nên nhớ, lời nói ra như gió thổi qua, không lấy lại được. Đừng quên lời giáo huấn của lão phụ, trong lúc hành sự lập thân.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã không tán đồng thái độ của Triệu Sĩ Luân, vội khoát tay biện hộ cho Triệu Sĩ Nguyên:

- Triệu đại công tử lầm rồi, lệnh đệ có sơ thất điều chi đâu! Nếu lệnh đệ có nói những lời hơi quá đáng, chẳng qua chiếc đầu kia thực sự là không phải của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái. Do đó lệnh đệ phải nói cứng để che mắt quần hùng.

Đoạn lão bật cười ha ha, tiếp:

- Sĩ Nguyên người khéo mà thành vụn!

Lão đắc ý vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên sững sờ, như vừa trải qua một cơn ác mộng.

Tào Duy Ngã nhìn tả, trở sang hữu, cao giọng thốt:

Sĩ Nguyên, người không còn cao mặt nhìn cục diện hôm nay nữa rồi! Người không sát hại nổi Âm Dương lệnh chủ Lý lão nhi, thì chiếu theo điều giao ước, người phải bái nhận lão phu là sư phụ. Lại đây! Lại đây! Lão phu sẵn sàng quên việc đã qua, thu nhận người làm đệ tử, sum họp một nhà.

Triệu Sĩ Nguyên không phục, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ vịn vào đâu mà phủ nhận chiếc đầu không phải của Âm Dương lệnh chủ Lý lão tiên bối? Các hạ độc đoán quá chừng.

Tào Duy Ngã cười hì hì:

- Người không phục! Được rồi, lão phu hỏi thêm một câu, người có thấy chiếc đầu này cần có khuyết điểm như thế nào không?

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao mày:

- Không lẽ chiếc đầu phải có một vài khuyết điểm?

Tào Duy Ngã trầm giọng:

- Gương mặt của Lý Thái có toàn vẹn, hay khuyết điểm như thế nào, lão phu và người đều hiểu rõ. Còn như cái người đó, có phá hủy một vài điểm nơi gương mặt của lão ấy, hiện có mặt tại đây để làm một chứng nhận, người có muốn lão phu gọi chứng nhân ra đây đối chất chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên bối rối ra mặt, quay nhìn hai lão nhân đứng phía sau chàng.

Hai lão nhân cũng bối rối như chàng, không làm sao có biện pháp cấp thời giúp chàng thoát cảnh khó khăn.

Tào Duy Ngã đập sắt, khi nào chờ sắt nguội.

Lão cao giọng gọi bằng quơ:

- Các người đâu! Truyền cho Thiệu lệnh chủ đến gấp đối chứng.

Một tràng tiếng vang vang lên.

Không lâu lắm, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ tiến đến cao đài.

Hắn điểm một nụ cười, nhìn Triệu Sĩ Nguyên, vòng tay thốt:

- Sĩ Nguyên huynh, chúng ta cách biệt nhau cũng khá lâu, tiểu đệ và xá muội hằng hoài vọng nhân huynh.

Triệu Sĩ Luân lại dùng pháp truyền âm nhập mật, liên lạc với Triệu Sĩ Nguyên:

- Tam đệ không sát hại Lý Thái lão tiền bối, ngu ca an tâm lắm đó, còn cái việc đương đầu với Tào lão quỷ, thì tam đệ cứ để cho ngu ca và nhị đệ đảm nhận thay, dù cả hai có chết nơi tay lão, thì sâu cũng là do thiên số, tam đệ nên nhẫn nhục một chút, tạm thời nên quyền biến, nhận làm đệ tử của lão, người đời sẽ không thể cho rằng họ Triệu chúng ta thất tín.

Câu nói đó chứng tỏ rõ rệt ý chí hy sinh của Triệu Sĩ Luân.

Triệu Sĩ Nguyên cắn răng ưỡn ngực, định tỏ thái độ dứt khoát trước sự tình.

Bỗng một âm thanh từ đâu vọng đến, vang như sấm:

- Sĩ Nguyên! Lão phu đưa đầu người đến cho người đây!

68. Cầu Nhân Được Nhân

Một người vận trang phục thơ sanh, mặt bao kín, đang dùng hai tay vệt những người phía trước dạt ra hai bên lấy một lối đi, tiến về đài cao.

Người đó xem thì uy nhược lắm, song âm thanh vang như sấm, công lực lại mạnh như thiên, tiếng quát làm chấn động màng tai của quần hùng, không một ai cưỡng nổi hai tay của lão.

Người đó hẳn là lão nhân nên mới dùng hai tiếng lão phu xưng với Triệu Sĩ Nguyên.

Có kẻ buột miệng kêu lên:

- Lại sắp có nhiệt náo xảy ra!

Hắn là ngoạn mục lắm!

Nhưng kẻ kêu lên như thế, dĩ nhiên dù nhận ra người bao mặt là ai.

Tào Duy Ngã giật mình, tuy cũng biết người mới đến là ai, song cứ hỏi:

- Người là ai?

Đồng thời lão phi thân xuống đài, đón chặn người đó.

Anh em họ Triệu cũng xuống theo đến nơi.

Tào Duy Ngã lại hỏi lượt nữa, lần này nhã nhặn hơn:

- Tôn giá là ai?

Người đó thốt oang oang:

- Đến giọng nói của lão phu mà người cũng không nhận ra, thì còn mong gì làm bá chủ võ lâm được chứ?

Tào Duy Ngã tỉnh ngộ, bật cười ha hả:

- A! Thì ra chính Âm Dương lệnh chủ Lý huynh. Lão phu xin nhận lỗi, không hay trước để tiếp đón trọng hậu.

Âm Dương lệnh chủ Lý Thái hừ một tiếng:

- Lão phu với người không thể là đôi bằng hữu, người đừng giở giọng khách sáo.

Tào Duy Ngã vẫn giữ nụ cười:

- Lão phu dù sao cũng là địa chủ, Lý huynh tuy không vì lão phu mà đến đây vẫn là khách của địa phương này, chủ phải giữ tròn lễ đối với khách chứ!

Lý Thái không đáp lời lão, hướng qua Triệu Sĩ Nguyên bảo:

- Lại đây, Sĩ Nguyên, lão phu có điều cần hỏi người!

Triệu Sĩ Nguyên bước tới, cung kích thốt:

- Lão tiền bối!....

Lý Thái hét chặn:

- Sao? Lão phu chỉ xứng đáng cho người gọi là lão tiền bối thôi à?

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt, nghẹn lời.

Lý Thái bật cười ha hả:

- Nhạc phụ! Người nghe rõ chưa? Đối trước quần hùng, người gọi lão phu như vậy một lần đi. Đừng giả vờ ngơ ngác mà che giấu cái gương mặt dày. Lão phu biết hết rồi.

Triệu Sĩ Nguyên do dự.

Tào Duy Ngã vội bước tới chặn trước mặt chàng, trầm giọng thốt:

- Không được! Người không thể gọi lão là nhạc phụ, chỉ cần người đừng gọi như vậy là lão phu hủy bỏ điều kiện buộc người giao nạp đầu lão. Lão phu sẽ chấp thuận một cuộc đấu công bình với người.

Triệu Sĩ Nguyên trong nhất thời không lấy được chủ ý cau mày suy nghĩ.

Lý Thái lại hét:

- Sĩ Nguyên, người còn nhớ đến Linh nhi chăng?

Kỳ quái thay, Triệu Sĩ Nguyên nhìn qua bên hữu cao đài, gật đầu rồi bất thành linh đảo bộ vòng qua một bên, tránh Tào Duy Ngã cao giọng gọi:

- Nhạc phụ!

Hơn thế, chàng quỳ xuống, lạy đủ lễ.

Lý Thái không đáp lễ, trái lại tỏ vẻ cao hứng phi thường, đảo mắt nhìn quanh đài trường như để phân bua với mọi người, cuối cùng lão nhìn thẳng vào mặt Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã biến sắc mặt xanh rờn.

Lý Thái cười vang, hỏi:

- Lão phu thì đã có một chàng rể xuất sắc rồi đó, còn người?

Tào Duy Ngã càng xanh mặt hơn, mặt càng xanh đôi mắt càng đỏ như đang tóe lửa.

Lý Thái không lưu ý đến Tào Duy Ngã, cúi xuống nâng Triệu Sĩ Nguyên đứng lên thốt:

- Có một chàng rể như thế này, lão phu phỉ nguyện bình sanh rồi!

Lão đưa tay chỉ về phía sau lưng Triệu Sĩ Nguyên bảo:

- Người xem kia có phải là Lý Linh chăng?

Triệu Sĩ Nguyên vụt quay đầu nhìn lại, chàng nào thấy ai đâu?

Liền lúc đó, Triệu Sĩ Luân kêu lên kinh hãi:

- Lý lão tiền bối! Tại sao..

Triệu Sĩ Nguyên cấp tốc quay đầu trở lại.

Máu tươi trào ra miệng Lý Thái ông ộc, máu rơi trên cánh tay Triệu Sĩ Nguyên, đầm ướt đỏ tay áo chàng.

Chàng hấp tấp diu lão, sợ lão ngã, hỏi:

- Lão nhân gia! Lão nhân gia làm sao thế?

Lý Thái cố gượng nhếch nụ cười khổ, cất giọng yếu ớt:

- Chúng ta.. không thể... thất tín với.. lão tặc... lão phu giao chiếc đầu cho người..

đầu người..

Lão nghèo đầu xuống ngực Triệu Sĩ Nguyên.

Vì muốn giữ chữ tín cho Triệu Sĩ Nguyên, Lý Thái ngậm vận công bút đứt mạch máu, tự tử, giao chiếc đầu cho chàng.

Chẳng những Triệu Sĩ Nguyên bối rối mà Tào Duy Ngã cũng sửng sốt.

Những lão chỉ mất bình tĩnh trong một giây thôi, liền sau đó, lão bật cười ghê rợn, thốt:

- Sĩ Nguyên, lão phu chỉ muốn chiếc đầu, chứ không muốn một xác chết, vậy người cắt chiếc đầu của Lý Thái trao cho lão phu, có như vậy mới xứng tư cách giao đầu với lão phu.

Thốt xong, lão phi thân nhảy trở lên đài cao, bỏ mặc Triệu Sĩ Nguyên tại chỗ.

Triệu Sĩ Nguyên sững sờ, không tưởng Tào Duy Ngã tàn nhẫn đến độ đó, dù lão không xót thương đồng đạo chết thảm, ít nhất lão cũng thỏa mãn với cái chết đó, có đâu lại bức bách chàng hạ cắt thủ cấp một xác chết.

Nhưng nếu chàng không cắt đầu Lý Thái thì chẳng hóa ra cái chết của Lý Thái quá vô ích sao?

Còn như xuống tay mà làm cái việc đó, thì chàng nỡ nào làm chứ?

Triệu Sĩ Luân thấy em lâm vào cảnh khó, y đang vịn một tay nơi mình Lý Thái, vội vút tay đó về, rồi vỗ Triệu Sĩ Mẫn bảo:

- Nhị đệ! Ngu ca và nhị đệ nhảy lên đài, thí mạng với lão tặc họ Tào đi!

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp gọi to:

- Hãy khoan, đại ca, nhị ca!

Triệu Sĩ Luân và Triệu Sĩ Mẫn lộn người trở lại đáp xuống chỗ cũ, hỏi:

- Tam đệ còn muốn nói gì nữa?

Triệu Sĩ Nguyên buông thi thể Lý Thái xuống đất, lấy chiếc long dẫn trong mình ra, thốt:

- Thuận thân là tròn hiếu, lão nhân gia muốn thế, tiểu đệ phải làm thế, trái ý nguyện của lão nhân gia là người sẽ mang hận dưới tuyền đài.

Long dẫn chớp lên, ánh chớp xẹt xuống đầu Lý Thái.

Triệu Sĩ Luân và Triệu Sĩ Mẫn hét lớn:

- Không được, tam đệ!

Cả hai cùng lướt tới, chụp cổ tay Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên dịch cánh tay qua một chút, tránh cái cảnh đó, nghiêng rằng đảo cánh tay một vòng, y như cũ, giáng Long dẫn xuống.

Bỗng một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

- Tam ca diên rồi à?

Một bóng người lao vút đến như tên bắn. Người chưa đến một đạo chỉ lực đến trước, đạo chỉ lực nhắm chiếc Long đản bắn tới.

Một tiếng keng vang lên, chiếc Long đản rời tay Triệu Sĩ Nguyên bay đi.

Công lực của Triệu Sĩ Nguyên như thế nào, tại đài trường ai ai cũng đều biết.

Nhưng người mới đến lại dùng chỉ lực đánh bật Long đản đến vượt khỏi tay chàng, điều đó làm cho quần hùng hết sức khiếp hãi.

Người mới đến là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, hoành thân ngăn chặn trước thi thể Âm Dương lệnh chủ Lý Thái, không cho Triệu Sĩ Nguyên tiếp tục hạ thủ.

Thiếu nữ chính là Thanh liên ngọc nữ Lý Linh.

Sau khi chia tay với Triệu Sĩ Nguyên, y theo kế hoạch, nàng đến Mịch La dò thám hành động của Tào Duy Ngã, bất ngờ lại gặp mẫu thân là Băng diện hằng nga Thạch Tịnh Linh.

Lúc đó Thạch Tịnh Linh cũng vừa tìm ra tung tích chồng là Âm Dương lệnh chủ Lý Thái.

Bà âm thầm theo dõi lão.

Chừng như Lý Thái cũng có phát hiện Thạch Tịnh Linh theo sau, chẳng hiểu nghĩ sao, lão cố tránh bà, không muốn gặp mặt nhau. Chồng trốn tránh, vợ theo đuổi, cả hai làm cút bắt nhau khắp sông hồ.

Điều ấy làm cho Băng diện hằng nga Thạch Tịnh Linh sanh nghi, đồ chừng lão có âm mưu gì đó, thay vì lộ diện, bà lại âm thầm bám sát để giám thị lão.

Mẹ con gặp nhau, mãi quẩn quít bên nhau thành ra Thạch Tịnh Linh sơ suất để mất dấu Lý Thái.

Về phần Lý Thái, cứ đinh ninh là con gái đã chết, ngờ đâu nàng còn sống, lúc mẹ con nàng gặp nhau, lão không hay biết gì cả.

Nếu lão hiểu là Lý Linh còn sống, hẳn lão đã cho nàng gặp, và nhân dịp đó Thạch Tịnh Linh cũng gặp được lão luôn.

Mất dấu Lý Thái, Thạch Tịnh Linh và Lý Linh lại vất vả truy tìm, mãi đến chiều ngày qua bà mới tìm ra tung tích lão.

Nhưng lão áp dụng kế Kim Thiên thoát xác, trốn mất lượt nữa.

Vì bận tìm lão, Thạch Tịnh Linh và Lý Linh đến đài trường chậm một chút, do đó bị kịch diễn ra gây tiếc hận thiên thu.

Lúc đến nơi, Lý Linh chưa biết là Lý Thái đã chết. Do đó nàng nóng lòng cứu cha, lại biết công lực của Triệu Sĩ Nguyên như thế nào, nên dùng đủ mười hai thành lực phóng ra một đạo chỉ phong.

Cũng may là nàng can thiệp xuất kỳ bất ý, chứ nếu Triệu Sĩ Nguyên có đề phòng thì vị tất nàng đắc thủ, mà hẳn là đầu của Lý Thái cũng rơi rồi.

Nàng cất giọng ai oán trách:

- Tam ca sao lại..

Bỗng từ sau lưng nàng có tiếng thét vang lên:

- Trời.

Nàng giật bắn mình quay lại, kêu to:

- Gì thế mẹ?

Thạch Tịnh Linh vừa đến nơi, thấy Lý Thái nằm dưới đất, tưởng là lão thọ thương nên nâng lão lên.

Bàn tay của bà nghe lạnh, như chạm vào giá băng, đến lúc đó bà mới phát hiện ra lão đã chết.

Bất giác bà buột miệng kêu trời, rồi từ từ đứng lên, bà bước từng bước một, tiến đến Triệu Sĩ Nguyên.

Lý Linh đến lúc đó mới biết là phụ thân đã chết, và mẹ nàng quy hận cho Triệu Sĩ Nguyên, chắc chắn là bà xuất thủ, trừng trị chàng báo thù chồng.

Nàng hy vọng sự thực chẳng phải Triệu Sĩ Nguyên là thủ phạm, song hy vọng đó rất mong manh.

Nàng khẩn cấp gọi:

- Mẹ!

Thạch Tịnh Linh biến sắc mặt xanh dờn, đôi mắt còn ngời hạt lệ trầm giọng bảo:

- Con hãy bước qua một bên! Để tùy mẹ xử trí.

Bà cứ bước tới.

Lý Linh rung người, song phải vâng lời mẹ, tránh qua một bên. Tuy nhiên nàng cũng thủ sẵn trường kiếm nơi tay.

Thạch Tịnh Linh nhìn thẳng vào mặt Triệu Sĩ Nguyên, trầm lạnh giọng, hỏi:

- Ai giết lão?

Sự tình diễn tiến quá đột ngột vừa dập dồn, Triệu Sĩ Nguyên sững sốt đến độ mắt hồn lạc phách, chẳng biết phải đáp làm sao.

Cái cơ hội đó, Tào Duy Ngã xem như ngàn năm một thuở, khi nào lại bỏ qua.

Từ trên đài cao, lão bay xuống, cất tiếng sang sảng:

- Tẩu phu nhân! Đã thấy rõ ràng như vậy, còn hỏi làm gì vừa mệt vừa mất thì giờ? Hỏi làm chi cái thứ vô tình vô nghĩa?

Thà lão nói rõ là Triệu Sĩ Nguyên hạ độc thủ còn hơn buông một câu bóng gió mập mờ.

Lão nghĩ, nếu lão tố cáo chính là Triệu Sĩ Nguyên hạ thủ, thì Thạch Tịnh Linh phải hỏi rõ nguyên do, mà lão thì không muốn cho bà làm cái việc đó.

Cho nên lão vừa ám chỉ, vừa khích nộ bà.

Giả như có ai trách lão buông câu độc thì lão viện dẫn lý lẽ là mọi người đều thấy Triệu Sĩ Nguyên cử Long đàn chặt đầu Lý Thái.

Vả lại chính Lý Linh và Thạch Tịnh Linh cũng có thấy kia mà, hai mẹ con đến kịp lúc Triệu Sĩ Nguyên định hạ thủ.

Thạch Tịnh Linh cắn hờn, tiếp:

- Sĩ Nguyên! Ta lầm người! Bây giờ ta hỏi người một câu thôi, người đáp đúng đạo lý, là mẹ con ta chẳng những không xem người là kẻ thù, trái lại còn thành toàn cho người, giúp người vĩnh viễn an toàn, vô sự!

Bà rít lên:

- Ta, con gái ta, hay chồng ta, đắc tội gì với người?

Triệu Sĩ Nguyên khôi phục dần dần bình tĩnh, đứng cao đôi mày đáp:

- Lý lão tiên bối chết không do tiểu diệt hạ thủ, chính Lý lão tiên bối đã...

Lý Linh kêu lên:

- Lý lão tiên bối? Trời? Tiên bối là gì của người! Người là gì của Lý lão tiên bối!

Tiên bối! Người gọi thế mà được à? Vô lễ như người là cùng.

Tào Duy Ngã không để cho Triệu Sĩ Nguyên có cơ hội mở miệng, vội cười mấy tiếng, âm trầm thốt:

- Biết người biết mặt, ai biết được lòng. Thiên hạ cho rằng lão phu là kẻ vô tình, bây giờ thấy Triệu thiếu lệnh chủ có tâm địa như vậy, lão phu tự thẹn mình còn kém xa! Tẩu phu nhân ơi, đồ đệ của Tẩu phu nhân đáng giá quá chừng. Nói thật, có đồ đệ như vậy thà lão phu cam chịu tịch mịch còn hơn! Lý huynh chết, lão phu không muốn chết như Lý huynh đâu! Chết bằng cách gì cũng được cả, trừ cách đó!

Lão bật cười ha ha, trong khi Lý Linh khóc nức nở.

Thạch Tịnh Linh đảo ánh mắt sắc lạnh nhìn quanh cục trường, bỗng dậm chân kêu lớn:

- Linh nhi đâu! Mẹ con ta đi thôi!

Lý Linh gào lớn:

- Mình có thể bỏ đi như vậy được sao mẹ?

Thạch Tịnh Linh lạnh lùng:

- Quân tử báo cừu, mười năm cũng không muộn!

Lý Linh trừng mắt nhìn Triệu Sĩ Nguyên, đoạn bước theo mẹ đi liền.

Chính Thạch Tịnh Linh bế xác Lý Thái.

Tại sao bà bỏ đi hấp tấp?

Khi đảo mắt nhìn quanh đài trường, bà nhận ra phần đông các cao thủ trong chính phái đều có vẻ khẩn cấp, chừng như họ bất bình, có lẽ họ cho rằng Triệu Sĩ Nguyên bị oan uổng như thế nào đó.

Đồng thời bà cũng thấy là thần trí của Triệu Sĩ Nguyên không được thanh tịnh lắm, chàng đối đáp mơ hồ, không có tâm chủ động.

Vốn biết rõ phẩm cách của Triệu Sĩ Nguyên, thấy chàng đang cơn bất định tâm thần, bà sinh nghi.

Vả lại, Lý Thái cũng chẳng phải là người chánh trực, rất có thể lão đã làm điều chi không vinh dự lắm, dù lão có chết cũng đáng tội rồi, Triệu Sĩ Nguyên vì muốn bảo tồn danh dự cho mẹ con bà, nên không tiện giải bày, thế nên căm lặng, âm thầm chịu khổ một mình.

Không lẽ trước mặt quần hùng, bà nỡ khai xấu chồng? Mà đã nghi là Triệu Sĩ Nguyên khổ tâm, bà còn nỡ nào bức bách chàng cung khai?

Do đó bà cố nhẫn, nén thương đau, dần uất hận bỏ đi.

Ngờ đâu, lần này bà đoán việc rất sai.

Lý Thái đã làm vinh dự cho bà, cho con bà, mà bà đâu có biết?

Lý Thái đã chuộc tội trước quần hùng về những hành động ngày xưa, nhưng bà đâu có rõ.

Lão chết đi nêu cái gương khảng khái cho người hiện tại, cho người đời sau vậy!

Thạch Tịnh Linh mang xác Lý Thái đi rồi, Tào Duy Ngã sẽ xử trí làm sao với Triệu Sĩ Nguyên.

Không có chiếc đầu của Lý Thái, không phải lỗi tại Triệu Sĩ Nguyên, thì điều kiện đó cảm như không còn lý do tồn tại.

Và lão bắt buộc phải giao đầu với chàng, điều mà có lẽ lão không muốn, hay chưa muốn trong hiện tại.

Thật là khó giải quyết cho lão vô cùng.

Đúng lúc đó từ nơi phía hữu đài, một lão nhân phi thân nhảy xuống trước mặt Tào Duy Ngã bật cười ha hả cất tiếng:

- Tào huynh! Lão phu muốn nói một điều..

Tào Duy Ngã giật mình:

- A! Châu chương môn! Chương môn muốn hỏi điều chi?

Họ Châu là chưởng môn Vô Cực phái, chính sắc mặt:

- Có phải là Tào huynh chê tư cách Triệu thiếu lệnh chủ, không muốn thu nhận làm đồ đệ chẳng?

Tào Duy Ngã do dự một chút.

Lão nghĩ về võ công của Triệu Sĩ Nguyên rất cao, nếu giao đấu chưa chắc gì lão thủ thắng nổi. Nếu bại thì danh và nghiệp của lão còn gì?

Bây giờ bằng mọi cách, lão phải tránh một cuộc chiến mà lão biết trước rất bất lợi cho lão.

Lão bật cười ha hả, đáp:

- Lời nói của lão phu là một câu tuyên ngôn, nói làm sao là thực hành vậy! Trước quần hùng bốn phương, lão phu xin lập lại một lần nữa, là những gì ước hẹn với hân, lão phu tiêu hủy tất cả từ nay song phương không còn bị ràng buộc vì nhau nữa!

Châu chưởng môn tán:

- Bội phục! Bội phục!

Đoạn, chính sắc mặt, chưởng môn tiếp:

- Lão phu muốn thu nhận Triệu thiếu lệnh chủ làm môn hạ, chẳng rõ Tào huynh có ý kiến chi chẳng?

Tào Duy Ngã cười lạnh, thầm nghĩ:

- Người là một kẻ ngây ngô lại đòi nuôi mộng!

Tỏ ra là con người hào sảng, Tào Duy Ngã cười lớn:

- Lão phu đang chờ Châu huynh cho uống chén rượu mừng trong cuộc lễ thu nhận cao đồ.

Châu chưởng môn cũng cười:

- Nhất định là lão phu phải kính Tào huynh đứng ba chén.

Day qua Triệu Sĩ Nguyên, lão tiếp:

- Triệu thiếu lệnh chủ nghĩ sao?

Thực ra thì cái việc Triệu Sĩ Nguyên gia nhập phái Vô Cực là điều khó chịu nhất cho Tào Duy Ngã.

Cho nên lão trừng mắt nhìn chàng, thái độ đó mâu thuẫn rõ rệt với lời tuyên bố vừa rồi, lão cũng biết thế, nhưng lão bất chấp và vẻ khấn trương hiện rõ nơi gương mặt.

Lão hy vọng cái trừng mắt đó có ảnh hưởng đến quyết định của Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Luân ngậm truyền âm sang Sĩ Mẫn:

- Nhị đệ nhận thấy tam đệ ngày nay như thế nào?

Triệu Sĩ Luân không dấu niềm xót xa cực độ. Câu hỏi của y là lời xác nhận sự biến đổi hoàn toàn nơi con người của Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Mẫn cũng đồng nhận xét như anh:

- Tam đệ hầu như đã mất bốn tánh trọn vẹn! Đại ca hãy khuyến cáo tam đệ xem!

Triệu Sĩ Luân khổ sở vô cùng:

- Với trọng trách do song thân giao phó, tam đệ phải tự ái hơn ngày nào, chưa chắc gì ngu ca nói mà tam đệ chịu nghe. Vả lại, biết đâu tam đệ chẳng có một chủ ý chi đó.

Y muốn ám chỉ hân là Triệu Sĩ Nguyên định liên kết với Vô Cực phái, tìm dịp báo thù Tào Duy Ngã.

Trong khi đó vẻ lạnh lùng tàn khốc ngời lên trong ánh mắt Triệu Sĩ Nguyên, hướng qua Châu chưởng môn, trầm giọng thốt:

- Đệ tử Triệu Sĩ Nguyên đa tạ ân sư thu nạp!

Tào Duy Ngã thất vọng.

Mà quần hùng cũng hết sức lấy làm lạ cho thái độ của Triệu Sĩ Nguyên.

Tào Duy Ngã luôn miệng cười lạnh.

Triệu Sĩ Luân và Triệu Sĩ Mẫn cũng sửng sờ, dù họ nghi ngờ Sĩ Nguyên có chủ trương riêng biệt, song không tưởng là chàng quyết định quá gấp như vậy.

Châu chương môn bật cười vang, đắc chí vô cùng. Giọng cười của lão gây nên khó chịu nơi người nghe, chẳng một ai phụ họa, chia vui với lão nổi.

Bỗng một tiếng hú vang lên lồng lộng, từ xa đưa đến, tiếng hú đó bay đến đài trường, như một mũi tên bắn vào tâm Châu chương môn.

Kế tiếp ba bóng người lao vút đến, y phục phất gió rột rẹt. Trong ba bóng đó, một là Triệu Sĩ Nguyên với chiếc bạch bào, một là lão ông còn người kia là một lão bà!

Một Triệu Sĩ Nguyên nữa.

Cổ Kim Đồng thét lớn:

- Lão phu biết rồi, vị này mới đúng là Triệu thiếu lệnh chủ chân chánh. Chính là tiểu huynh đệ Triệu Sĩ Nguyên của lão phu.

Tào Duy Ngã quát mắt bắn hung quang sang Cổ Kim Đồng, đồng thời cười lạnh, thốt:

- Khá lắm!

Cổ Kim Đồng đang cao hứng, vụt lặng im.

69. Chậm Một Phút Giây

Tại sao Triệu Sĩ Nguyên lại có thể chậm trễ như vậy?

Triệu Sĩ Mẫn và Triệu Sĩ Luân hết sức lấy làm lạ, tự hỏi ngày nay vị tam đệ của họ kém thận trọng hơn ngày xưa nhiều đến độ xem thường một trường hợp vô cùng quan hệ.

Thực ra nếu là ai khác ở trong trường hợp của Triệu Sĩ Nguyên hẳn phải bỏ lỡ cuộc lễ hôm nay chứ đừng nói là đến trễ.

Chàng và Vô Căn lão lão đến Mịch La, trú ẩn nơi nhà ngư phủ do Hồng và Bạch nhị tướng bố trí từ trước.

Sau đó chàng tìm cách liên lạc với Sĩ Mẫn, song Tào Duy Ngã đã áp dụng mọi biện pháp ngăn ngừa Sĩ Mẫn tiếp xúc với bất cứ ai, thành thử mọi tin tức giữa hai anh em gián đoạn.

Việc Cổ Kim Đồng thay đổi chủ trương cũng đã làm đảo lộn chương trình hành sự của chàng, chàng phải tự chỉnh kế hoạch cho thích hợp với tình thế.

Chàng cố công dò dẫm, vẫn không biết được những điều cần biết, bởi Tào Duy Ngã gian hoạt, dẫu luôn cơ mưu đối với bọn thuộc hạ, không bao giờ lão để cho họ biết toàn diện mưu đồ, cho nên mỗi người chỉ biết được phần hành của mình thôi, bởi thế dù họ có tiết lộ ra, người ngoài cũng không thể suy theo sự tiết lộ đó mà đoán ra toàn bộ phận kế hoạch.

Bất quá Triệu Sĩ Nguyên biết đại khái mà thôi.

Và cái điều đại khái đó chàng đã biết trước từ lâu, là cuộc liên minh giữa Vô Tình cung và Vô Cực phái rất miễn cưỡng, họ thuận với nhau bên ngoài, còn bên trong là cả một sự chống đối ngầm ngấm, chỉ chờ thời cơ là bùng nổ.

Biết được điều đó, nghĩ cũng chẳng ích gì cho chàng.

Chàng chỉ còn hy vọng nơi Thanh liên ngọc nữ Lý Linh, song từ đó đến nay, chàng mất luôn liên lạc với nàng.

Chính điều đó làm cho chàng lo lắng vô cùng, bởi chàng sợ nàng đã rơi vào cạm bẫy của Tào Duy Ngã, lão ta sẽ dùng nàng làm con tin uy hiếp chàng.

Nội cái việc truy tầm nàng cũng chiếm mất khá nhiều thời gian quý báu của chàng.

Chàng có ngờ đâu trong thời gian đó nàng bận theo mẹ tìm cha, dù sao thì nàng cũng phải quan tâm đến cha hơn, do đó nàng cũng chẳng làm được gì giúp ích cho chàng.

Mãi đến ngày cuộc lễ khai diễn, chàng sắp sửa đến đài trường dự khán, thì một điểm chỉ viên đưa chàng đến gặp Lý Linh.

Nhưng Lý Linh đâu không thấy, chàng chỉ gặp Nhất mục song nhân Đơn Minh.

Sự việc đó làm chàng phí mất nửa ngày, cuối cùng chàng cũng đến được đài trường, khi cuộc lễ sắp chấm dứt.

Không may cho chàng là Đơn Minh lại thọ thương nặng, có thể chết bất ngờ, chàng phải chữa trị cho lão. Chàng phải chậm trễ thêm một lúc nữa, chứ nếu không có trường hợp đó có lẽ chàng đến trước Thạch Tịnh Linh và Lý Linh.

Đến nơi nhận ra quần hùng chưa giải tán, chàng thở phào.

Nhìn Triệu Sĩ Luân, chàng điểm một nụ cười thốt:

- Đại ca! Không ngờ anh em chúng ta lại được trùng phùng tại nơi đây! Tiểu đệ xin cáo tội, không tiện hàn huyên với đại ca ngay, chờ sự việc tại đây xong rồi chúng ta sẽ cùng giải bày tâm sự.

Ngôn từ, cử động, thần thái của Triệu Sĩ Nguyên y như ngày cũ, Triệu Sĩ Luân hết sức hài lòng.

Y gật đầu:

- Tam đệ yên trí, cứ lo cho việc lớn trước đi!

Lộ vẻ lo lắng, y hỏi tiếp:

- Tam đệ ẩn nấp quanh đây từ lâu, hay là vừa đến?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Vừa đến thôi một Triệu Sĩ Luân thở dài:

- Thế là tam đệ không biết những gì đã xảy ra tại đây!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tiểu đệ hoàn toàn không biết chi cả!

Triệu Sĩ Luân day qua Sĩ Mẫn, bảo:

- Nhị đệ có mặt ngay từ lúc đầu, hẳn đã hiểu tường tận các việc, hãy lược thuật cho tam đệ biết qua đi!

Triệu Sĩ Mẫn tóm lược những điều đại khái, thuật cho Triệu Sĩ Nguyên nghe, đoạn thốt:

- Tam đệ cứ tùy nghi quyết định, ngu ca và đại ca luôn luôn ủng hộ, đừng lo ngại gì cả.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tiểu đệ hiểu! Đại ca và nhị ca cứ vững tin nơi đệ!

Chàng quắc mắt nhìn Tào Duy Ngã và Châu chương môn, nghiêm giọng hỏi:

- Đối với bốn lệnh chủ, hai vị có hoài nghi chăng?

Bởi đã có một Triệu Sĩ Nguyên tại đài trường, thì kể đến sau bao giờ cũng bị hoài nghi ít nhiều về thân phận.

Do đó chàng muốn có sự xác định đường hoàn, trước khi đi sâu vào sự việc.

Sự xác nhận đó có sự tác dụng loại trừ kẻ trước, đồng thời xóa bỏ những gì đã xảy ra do kẻ trước gây ra.

Và hiện tại, một số đông đã bắt đầu nhận ra kẻ trước là giả mạo, người sau mới đúng là người chân chính.

Dù uất hận là không thể dồn Triệu Sĩ Nguyên vào tử địa, bên ngoài Tào Duy Ngã phải tỏ ra vô cùng cao hứng, bật cười ha hả:

- Người yên trí! Lão phu tin tưởng và chẳng một hoài nghi về thân phận của người.

Lão chặn đứng mọi phản ứng của Vô Cực phái qua câu nói đó. Nếu Châu chương môn phản kháng thì đúng là ra mặt chống đối với Triệu Sĩ Nguyên rồi.

Đoạn, lão hướng xuống đài trường hỏi:

- Các vị có tin lời lão phu chẳng?

Một loạt tiếp đáp vang lên:

- Bọn tại hạ tin tưởng người sau mới là Triệu thiếu lệnh chủ chân chính.

Châu chương môn dù muốn che chở kẻ giả mạo cũng không thể làm trái ngược với công luận.

Tuy nhiên lão rất tức uất về ánh mắt ngạo nghễ của Tào Duy Ngã vừa bắn sang lão.

Không che chở được thì phải sát nhân diệt khẩu, nếu để hắn còn sống, Triệu Sĩ Nguyên hỏi cung trước mặt quần hùng thì hắn sẽ tiết lộ điều cơ mật, còn chi danh dự của lão?

Lập tức lão quay mình đối diện Triệu Sĩ Nguyên giả, quát hỏi:

- Người là ai, dám làm cái việc tày trời?

Kẻ giả nhận thấy sát khí bốc bùng nơi ánh mắt của Châu chương môn, bất giác rung sợ, lắp bắp thốt:

- Ân sư!... Đệ tử chính thật là Triệu..

Châu chương môn cười lạnh, chặn lời:

- Lời nói suông không làm cho ai tin được. Nếu người tiếp được một chương của lão phu thì lão phu mới không nghi ngờ người là kẻ giả mạo.

Lão vung tay liền.

Một đạo chỉ lực Vô Vi vút ra, không hình không tiếng động.

Thương thay kẻ giả mạo làm gì có khả năng tránh né kịp? Đến một tiếng hự khê hắn cũng không kịp phát ra, hắn ngã xuống chết liền.

Quần hùng hết sức kinh khủng. Ai ai cũng công nhận chỉ lực của phái Vô Cực lợi hại không tưởng nổi.

Chính Tào Duy Ngã là một đại ma đầu mà cũng không phát hiện thủ pháp của lão thi triển như thế nào.

Lão cau mày, suy tư một chút, đoạn cao giọng thốt:

- Châu chương môn có chỉ pháp cao minh vô cùng. Mà cách quyết đoán cũng anh minh vô tưởng. Lão phu hết sức khâm phục.

Trước kia Tào Duy Ngã sợ Vô Vi xuất đầu lộ diện tiếp trợ Triệu Sĩ Nguyên, nên giục Châu chương môn gấp tạo phản rồi sau này lại vờ liên minh với Vô Cực, nương cái thế lực của Vô Cực phái, củng cố địa vị của lão trên giang hồ.

Dần dần, lão phát hiện ra thực lực của Vô Cực phái rất hùng hậu, lão đâm lo sợ mình bị thôn tính ngược lại, bởi Vô Cực phái cũng nuôi tham vọng dựng nghiệp bá trong võ lâm.

Do đó, lão ngầm ngầm sắp đặt kế hoạch chế giảm Vô Cực phái.

Mà Vô Cực phái cũng thế, chỉ mượn thế lực của Vô Tình cung trong lúc cần, và cũng có kế hoạch diệt trừ Vô Tình cung để độc bá trên giang hồ.

Thành ra sự liên minh của họ đi dần từ chỗ hiệp tác đến chỗ đề phòng lẫn nhau dù rằng chưa có hành động nào lộ liễu chứng minh điều đó.

Giá mạo Triệu Sĩ Nguyên do chủ ý của Châu chưởng môn. Câu dẫn Triệu Sĩ Nguyên đến chữa trị cho Nhất mục song nhân Đơn Minh để chàng lỡ dở hạn kỳ cũng do Châu chưởng môn thiết kế.

Châu chưởng môn muốn làm hài lòng Tào Duy Ngã, rồi vì giết người diệt chứng, vô tình lộ liễu tuyệt kỹ, khiến cho Tào Duy Ngã cố kỵ hơn.

Thực sự thì Tào Duy Ngã đã định nhờ Vô Cực phái tiếp trợ, thu phục nhân tâm trong kỳ đại lễ này, xong rồi là sẽ trở mặt quật lại Vô Cực phái.

Sẵn có việc giả mạo bị phát giác này, Tào Duy Ngã có thể lợi dụng để hạ uy tín Vô Cực phái.

Bây giờ chứng nhân đã chết, lão tiếc và hận phi thường.

Nhưng tiếc và hận thì việc cũng đã rồi, nên lờ đi, chờ dịp khác.

Lão thay đổi thái độ, buông lời tán thưởng Châu chưởng môn.

Châu chưởng môn mỉm cười đáp lễ, đoạn hướng qua Triệu Sĩ Nguyên, chau mày thốt:

- Lão phu nóng nảy, thành ra xử trí vội vàng, có phần nào nông nổi, mong Thiếu lệnh chủ cảm thông cho. Suýt chút nữa, lão phu bị hấn man trá!

Triệu Sĩ Nguyên bốn ý muốn hỏi kẻ giả mấy câu, không ngờ Châu chưởng môn sát hại hấn đột ngột, chàng bất bình thật, nhưng nghĩ lại lúc này không tiện phát tác nên hòa dịu nét mặt, đáp:

- Phàm ai cũng phải làm như vậy, lão tiên bối không nên thắc mắc. Văn sinh đa tạ tiên bối tin tưởng văn sinh.

Người trong Vô Cực phái thấy chàng rộng lượng đều sanh cảm nghĩ tốt đối với chàng.

Triệu Sĩ Nguyên hướng qua Tào Duy Ngã, trầm gương mặt, lạnh lùng hỏi:

- Âm Dương lệnh chủ Lý đại hiệp đã chết rồi, hấn là Tào lệnh chủ đã cởi mở điều cốt kị, và điều kiện thứ hai đó, cảm như giải quyết xong, bởi nó không còn lý do tồn tại nữa. Bây giờ bốn lệnh chủ xin nhắc lại lời giao ước trước kia, trước mặt hào kiệt bốn phương, bốn lệnh chủ tuyên bố sẵn sàng lãnh giáo sự cao minh của Tào lệnh chủ. Chẳng hay Tào lệnh chủ nghĩ sao?

Chàng lấy luôn trong mình ra, tay tả Long Đản, tay hữu Phụng chưởng, đưa cao lên chiếu trình toàn thể quần hùng.

Cử động của chàng tỏ rõ oai khí của người lãnh đạo, ai ai cũng khâm phục. Tất cả cùng hoan hô gây chấn động toàn diện dài trường.

Tào Duy Ngã bật cười lớn:

- Lão đệ đã muốn thì khi nào lại lão phu lại để cho thất vọng. Lão phu sẵn sàng chỉ giáo cho lão đệ một vài bí học!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Tuy nhiên lão phu đã tuyên bố là lời giao ước trước kia được hủy bỏ thì chẳng có lý do gì lão phu làm ngược lại lời tuyên bố, mà chấp nhận một cuộc đấu với lão đệ! Trừ hôm nay thôi, nếu từ ngày mai trở đi, bất cứ lúc nào lão đệ thấy hứng, lão phu sẽ đáp ứng mọi thỉnh cầu của lão đệ!

Lão nói có lý quá, hôm nay thì lão phải giữ lời tuyên bố, qua ngày mai khi cuộc lễ chấm dứt, tình thế đổi thay, lời tuyên bố đó không còn giá trị nữa, Triệu Sĩ Nguyên muốn gì lão sẵn sàng đổi phó.

Nếu bây giờ chàng bức lão phải nhận lời thì quần hùng sẽ chê trách chàng hẹp lượng.

Chàng cười vang hỏi:

- Thế nghĩa là sự hẹn ước giữa chúng ta cầm như được hủy bỏ? Và bắt đầu từ ngày mai chúng ta có thể giở mọi thủ đoạn so hơn kém nhau?

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Lão phu đã tạo phương tiện cho lão đệ rồi, còn cố kỵ điều chi nữa chứ?

Triệu Sĩ Nguyên cất vũ khí vào mình, đoạn đưa tay chỉ mười người ngồi nơi giữa sân đài, dù đã biết họ là những ai, vẫn hỏi Tào Duy Ngã:

- Có phải là những đệ tử thân tín của tiên phụ chăng?

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã cười lạnh:

- Lão phu vì lão đệ cho vời họ đến đây để tăng phần oai dũng của lão đệ.

Triệu Sĩ Nguyên gật gù:

- Đa tạ Tào lệnh chủ.

Chàng chỉ chiếc ghế giữa đài, hỏi tiếp:

- Có phải Tào lệnh chủ có hảo ý chuẩn bị sẵn tòa vị cho bốn lệnh chủ chăng?

Chiếc ghế đặt trên bực cao, muốn lên ghế phải theo mấy nấc bực, chàng từ chỗ đứng nhún chân, giở tuyệt học Thương Thê, tiến đến nơi không cần phải bước theo nấc mà lên.

Trông chàng bước đi như bước trên mây, nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, ai ai cũng thán phục, họ lại rập nhau hoan hô một lượt nữa, vang dội đài trường.

Tòa vị đó là của Tào Duy Ngã, bị chàng chiếm, dù sao cũng mất mặt lão phần nào, song đã lỡ nói ra là vì chàng mà cử hành cuộc lễ, đương nhiên chàng có quyền ngồi chủ vị.

Lão phải ẩn nhẫn, lui về địa vị khách, nhường quyền chủ lại cho chàng.

Nhiều bóng người tiếp nối lao vút đến bực cao tại trung ương. Thoạt tiên là Triệu Sĩ Luân, Triệu Sĩ Mẫn, Bạch diện thư sinh Tần Chung, kế đến là Nhất mục song nhân Đơn Minh, Thiên ngoại thần ngao Phan Lăng Nhật, Vô căn lão lão Vu Bội Lan.

Một tiếng quát vang như sấm, tiếp theo là một câu nói cũng oang oang:

- Khá lắm tiểu tử! Lão phu cao hứng vô cùng, không thể không lộ diện.

Từ đám đông một người bay vút đến cao đài.

Người đó là Phích lịch hỏa Hồng Chấn, lão trà trộn trong quần hùng, chờ dịp tiếp trợ Triệu Sĩ Nguyên, vì chưa cần thiết lắm nên lão ẩn mặt đến bây giờ.

Sau cùng là bọn Võ Lâm Tứ Khuyết Mã Hoảng, Kim Lập, Trương Phàm Và Tử Kiệt.

Tào Duy Ngã lạnh lùng nhìn qua Cổ Kim Đồng hỏi:

- Cổ hiền đệ đã chọn lựa chưa? Cứ tự tiện, đừng ngại!

Cổ Kim Đồng thở dài:

- Tiểu đệ nguyện theo đại ca!

Tào Duy Ngã cười lạnh:

- Không hối hận sau này chứ?

Cổ Kim Đồng nghiêm sắc mặt:

- Chẳng bao giờ! Đại ca yên trí!

Tào Duy Ngã hừ một tiếng, đoạn phân phó tiểu đồng hầu cận, trụ cho thuộc hạ dọn chỗ ngồi của lão, đối diện với bực cao nơi quy tụ những bằng hữu của Triệu Sĩ Nguyên.

Lần lượt các cao thủ đại môn phái đến tham kiến Triệu Sĩ Nguyên, trừ phái Thiếu Lâm.

Điều đó làm cho Triệu Sĩ Nguyên suy nghĩ ít nhiều.

Riêng về bọn đệ tử của lão Long Phụng lệnh chủ thì ngồi bất động, thần sắc ngơ ngác.

Triệu Sĩ Nguyên ngờ là họ bị ảnh hưởng chi đó, song không để cho chàng kịp thời quan sát, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã vội vẫy tay.

Mười đại hán cao thấp bất đồng từ bên dưới đài nhảy lên, đứng thành hàng chữ nhất, đối diện với Triệu Sĩ Nguyên.

Họ đứng im một lúc, bất thành linh cùng hú vọng một tiếng dài quái dị.

Tiếng hú dứt, mười đại đệ tử ngơ ngác ngác bỗng phần khởi tinh thần.

Tiếng hú thứ hai phát lên.

Mười người cùng đứng dậy, quay mặt về Triệu Sĩ Nguyên, mắt trợn trừng chớp chớp.

Chừng như họ sắp sửa nhào đến chàng.

Họ cùng vung tay ra, dáng hờn hờn, chàng càng kinh dị.

Thiên ngoại thần ngao Phan Lăng Nhật vội bước tới chặn trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, phòng bọn kia tấn công bất ngờ.

Đồng thời lão thốt:

- Thiếu lệnh chủ không nên khinh thường.

Lão vẫy tay lên, một đạo bạch quang bay ra, bắn tới mười đại đệ tử.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp gọi:

- Không nên! Lão tiền bối!

Chàng lách mình sang một bên, tránh Phan Lăng Nhật rồi lao vút thân hình vào đạo bạch quang đó.

Phan Lăng Nhật biến sắc, rú lên một tiếng hãi hùng, nhắm mắt lại.

Lão không dám nhìn cảnh tượng sắp diễn ra!

70. Chỉ Mành Treo Chuông

Đạo bạch quang của Phan Lăng Nhật tung ra là một nắm Thâu hồn châm, trong võ lâm hào kiệt kể là đệ nhất tuyệt kỹ, lúc thường lão không hề sử dụng, mỗi lần tung ra là có làm tổn thương sanh mạng.

Lão chưa được rõ công lực của Triệu Sĩ Nguyên thực sự như thế nào lại bất mãn về bọn thập đại đệ tử, sợ Sĩ Nguyên không chống trả nổi nên xuất thủ trước, trừ diệt bớt vây cánh của Tào Duy Ngã.

Nào ngờ Triệu Sĩ Nguyên lại định ngăn chặn đạo bạch quang, nếu độc châm chạm trúng chàng thì chẳng hóa ra người cùng nhà hại nhau, địch ngồi yên thủ lợi.

Trong lúc lão nhắm mắt, quanh đài trường có tiếng hô to:

- Hay!

Đoán là sự gì đã xảy ra rồi, lão thở phào.

Lão mở mắt ra thấy mười đại đệ tử đứng cứng như xác chết, chúng đã bị Triệu Sĩ Nguyên điểm huyết trồn mười người.

Trong tay chàng có mười mũi độc châm, chàng đang nhìn những mũi châm đó.

Lần thứ nhất phóng châm vô dụng, Phan Lăng Nhật sửng sờ.

Lão áp ứng hỏi:

- Thiếu lệnh chủ... không việc gì?

Phích lịch hỏa Hồng Chấn cười lớn:

- Đừng khấn trương Phan huynh! Làm gì Phan huynh gây thương tổn cho Sĩ Nguyên được chứ! Nếu hấn hèn thế thì đầu xứng đáng thừa kế Long Phụng lệnh chủ, đồng thời Vô Tình cung và Vô Cực phái cũng không chiếu cố kỹ như đã làm.

Phan Lăng Nhật thở dài:

- Lão phu cứ tưởng!

Triệu Sĩ Nguyên bỗng quay mình lại, cung kính hỏi:

- Văn sinh có một nghi vấn, muốn nhờ lão tiền bối chỉ giáo, có sẵn sàng chăng?

Phan Lăng Nhật định ninh là Triệu Sĩ Nguyên trách cứ lão về việc xuất thủ bất hợp tình lý nên hơi bất mãn, hỏi lại:

- Thiếu lệnh chủ cho rằng lão phu hành động vô ý thức?

Biết là lão hiểu lầm, Triệu Sĩ Nguyên khoát tay, mỉm cười:

- Văn sinh biết rõ lão tiền bối có thủ pháp thần kỳ, dù xuất thủ song không có ý gây thương tổn cho người, bất quá để điểm huyết bất động của mười vị sư huynh vậy thôi!

Chàng nói đúng tâm ý của Phan Lăng Nhật, đồng thời biện hộ cho lão trước quần hùng, giải tỏa mọi phê phán bất lợi cho lão, mà cũng bất lợi cho chàng luôn.

Phan Lăng Nhật không còn bức dọc nữa, cười nhẹ:

- Lão phu hay nghĩ viễn vông quá chừng! Thiếu lệnh chủ muốn gì nơi lão phu, xin cứ hỏi!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Những mũi châm này có phải được chế bằng xương một loại cá ngao đặc biệt ngoài Đông Hải chăng?

Phan Lăng Nhật trở mắt:

- Do đâu Thiếu lệnh chủ biết được?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Mũi châm có tẩm một loại độc cực hàn, ai trúng phải trong người vừa nóng vừa lạnh, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Phan Lăng Nhật tiếp nói:

- Nếu lúc đó dùng bột thịt cá ngao rắc lên chỗ bị thương, thì người trúng độc hết khó chịu ngay!

Lão dừng lại một chút, đằng hắng một tiếng rồi tiếp luôn:

- Lão phu đã xuất thủ chế trụ họ thì đương nhiên là phải có thứ bột thịt cá đó cho họ!

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Châm có chất độc kỳ dị, thì cách giải độc hẳn phải kỳ dị!

Rồi chàng nghiêm giọng tiếp:

- Mười vị sư huynh đã bị Vô Tình lệnh chủ dùng một chỉ pháp Âm hàn tuyệt độc, điểm vào huyết đạo nơi một bộ phận nào đó khiến cho họ nghe tiếng hú mà hành động.

Chàng đảo mắt nhìn xuống đài trường, kiểm soát qua thần thái của mọi người, đoạn tiếp:

- Giải huyết không phải việc khó, trừ độc cũng dễ dàng như thường, văn sinh giải huyết được, lại biết cách trừ độc, song không có thuốc giải độc thì cầm như bó tay!

Chàng bật cười sang sảng, tiếp:

- Không ngờ lão tiền bối lại mang thuốc giải độc từ Đông Hải đến. Chẳng hay lão tiền bối có thể giúp cho vãn sinh mười mũi châm này chăng?

Phan Lăng Nhật cao giọng:

- Nếu Thiếu lệnh chủ có chỗ dùng thì lão phu có dám tiếc mấy mũi châm hay sao?

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Vãn sinh nói rõ, sau khi được dùng rồi thì mấy mũi châm này sẽ trở thành phế vật!

Phan Lăng Nhật cười vang:

- Thế Thiếu lệnh chủ cho rằng lão phu quý trọng vật hơn người à? Dù có mất mấy mũi châm đó, lão phu vẫn còn một số trong túi đây, đủ dùng lắm rồi. Giả như Thiếu lệnh chủ có chỗ dùng tất cả số, lão phu cũng sẵn tặng luôn!

Triệu Sĩ Nguyên vòng tay vái:

- Đa tạ lão tiền bối. Mười mũi này đủ dùng rồi!

Chàng vung tay.

Bạch quang lóe lên rồi tắt.

Không ai nhận định kịp chàng phóng những mũi châm vào huyết nào nơi mình thập đại đệ tử.

Điều đáng phục là chàng vẩy một phát, tay tung ra mười mũi châm, mỗi mũi bay đến huyết đạo của một người. Có thể là những huyết bất đồng.

Nhanh như chớp, chàng điểm luôn mỗi người đúng mười bảy huyết.

Đồng thời chàng cũng giải khai luôn huyết đạo do Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã điểm để hạn chế công lực của họ.

Tại sao Triệu Sĩ Nguyên làm công việc đó trước mắt Tào Duy Ngã lại không gặp một trở ngại nào?

Tào Duy Ngã có bố trí thuộc hạ quanh đài phòng bắt trắc, nếu có lệnh của lão là chúng can thiệp ngay.

Tuy nhiên chúng ở ngoài vòng, cách hơi xa, phần Triệu Sĩ Nguyên vận công phát ra một vầng Cách âm cương khí, ngăn chặn mọi tiếng nói của chàng, không vang đến tai chúng, thành ra chúng chẳng hiểu chàng làm gì.

Đã không hiểu đương nhiên chúng không phản ứng, gia dĩ Tào Duy Ngã cũng chưa ra lệnh, nên chúng bất động.

Vầng Cách âm cương khí đó không có hiệu lực đối với Tào Duy Ngã bởi lão có võ công rất cao, lão nghe rõ những gì Triệu Sĩ Nguyên nói với Phan Lăng Nhật, song lão tin tưởng là chẳng bao giờ chàng cứu giải bọn người mười đại đệ tử tinh trí như lúc thường.

Do đó lão thản nhiên để tùy ý chàng làm gì thì làm.

Mười đại đệ tử nhờ chàng giải cứu, đã dần dần tỉnh lại, họ cùng thức ngộ thực tế, và lại thấy các sư tôn của họ đều đứng về hàng ngũ của Triệu Sĩ Nguyên, họ đã biết sự tình như thế nào rồi cùng hướng về Triệu Sĩ Nguyên, biểu lộ ý chí kiên quyết không phò chàng trong công cuộc bảo trì chánh nghĩa.

Nhờ giải khai huyết đạo, công lực không còn bị hạn chế nữa, họ thử ngấm vận công, chuyển khí qua các huyết mạch, nhận thấy khí lực gia tăng quan trọng. Ai ai cũng hết sức mừng rỡ.

Triệu Sĩ Nguyên đã thành công trong việc cứu người, điều đó làm cho Tào Duy Ngã vô cùng bức tức, hối tiếc không ngăn chặn chàng, song lão còn nghi hoặc.

Triệu Sĩ Nguyên thu Cách âm cương khí, đoạn quay mặt sang Tào Duy Ngã, bật cười lớn:

- Tào lệnh chủ còn những thủ đoạn gì, cứ giở ra, bốn lệnh chủ luôn luôn hoan hỉ đón tiếp.

Tào Duy Ngã cười lạnh:

- Khoan đắc ý vội, Sĩ Nguyên! Rồi sẽ có nhiều trò vui khai diễn cho người xem bằng thích! Giả như người không thấy trở ngại, thì hãy để cho mười sư huynh của người giao đấu với Thập thái bảo của lão phu, cho thiên hạ quần hùng hiện diện mục kích võ học do lệnh tôn truyền lại.

Lão đình ninh là Triệu Sĩ Nguyên không dám chấp nhận đề nghị đó, bởi mười người kia, bất quá chỉ khôi phục thần trí thôi, chứ công lực đã tán thất từ lâu, làm thế nào trong phút giây mà lấy lại trọn vẹn bình thường.

Triệu Sĩ Mẫn cười thâm, gật đầu:

- Nếu Tào lệnh chủ muốn, bổn lệnh chủ xin vâng theo!

Chàng quay lại đối diện với mười sư huynh, dùng thuật truyền âm bảo họ:

- Lần này xuất thủ, sự việc liên quan hệ trọng với môn phái chúng ta, mong các vị sư huynh đừng phụ công khó của gia nghiêm, cố gắng làm sao mà trong vòng ba chiêu bắt sống được định, thắng bọn Thập thái bảo là chúng ta cướp mất tinh thần của bọn Tào Duy Ngã.

Dù tự tin, mười vị đại đệ tử hơi lo, vì họ đã hiểu rõ công lực của Thập thái bảo như thế nào rồi.

Đành là họ kính phục Triệu Sĩ Nguyên, song cái tài cao của chàng càng khuyến khích sự hiếu thắng của tuổi trẻ, họ không khỏi trách ngầm chàng ham công mà dõn họ vào cảnh khó?

Bởi đã chắc gì trong vòng ba chiêu họ hạ nổi đối phương. Huống chi rất có thể kết quả đảo ngược lại.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn thần sắc của họ, đoán được họ đang nghĩ gì, không đợi họ nén cảm nghĩ, cất tiếng chặn trước:

- Xin các vị sư huynh chuẩn bị, tiểu đệ chờ tiếp tin lành!

Câu nói đó thay cho một lệnh xuất quân, còn ai dám nói chi nữa?

Vả lại lần thứ nhất họ tiếp xúc với tân chương môn, họ càng tránh xúc phạm đến quyền uy của chàng, do đó chẳng ai dám mở lời phản trần.

Họ mang tâm trạng bất an, nhảy xuống đài.

Lúc còn tùy thuộc Vô Tình cung, thì mỗi đệ tử do một Thái bảo kèm chế.

Bây giờ xuống đài, mỗi người tìm đến kẻ kèm chế mình trước kia.

Phổ Độ đại sư đối phó với đại Thái bảo Viên Dị. Thiên Nhất chân nhân đối với nhị Thái bảo Hoàng Xung, Triển Thanh Vân đối với tứ thái bảo Lý Nhất Sấm, Trình Chí Cao đối với ngũ thái bảo Bao Liệt. Giang Nguyên đối với Bát thái bảo Mã Bát Quân, Nhất Giới đại sư đối với Thất thái bảo Thái Thất Luân, Nhất Hạc đạo trưởng đối với Cửu thái bảo Phùng Kinh, Khưu Vĩnh Tuấn đối với Thập nhất thái bảo Đàm Phi, Quách Nhạc Sơn đối với Thập nhị thái bảo Phong Tam Xuân, cuối cùng Tân Văn Văn Long đối với Thập tam thái bảo Châu Nhất Quý.

Trong mười ba Thái bảo của Tào Duy Ngã, mười xuất trận, ba vắng mặt là Tam thái bảo Vương Phương, Lục thái bảo Tiền Huệ, Thập thái bảo Đặng Tiềm.

Thái độ song phương bất đồng, song đại khái thì bên cánh Thái bảo ý khi dương dương, còn bên mười đệ tử thì kẻ lo, người lạnh lùng, cũng có kẻ rất cương quyết.

Tào Duy Ngã dặn dò mười Thái bảo một lần cuối.

Tiếp theo đó, bọn Thái bảo lùi lại tám bước, đoạn cùng lúc hú vọng những tiếng dài.

Tiếng hú thoát đầu nhỏ, dần dần to, thoát đầu chậm dần dần nhanh.

Tiếng hú vang lên, mười đệ tử bất động.

Tiếng hú kéo dài, to dần, nhanh dần, mười đại đệ tử vẫn bất động, không lộ một phản ứng nào chứng tỏ họ bị kèm chế.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã bây giờ mới nhận thức là Triệu Sĩ Nguyên đã thành công.

Bắt giác lão giật mình.

Lấy lại bình tĩnh sau phút giây sửng sốt. Tào Duy Ngã nhếch nụ cười âm trầm, gọi:

- Sao không động thủ? Đâu có phải một cuộc đối thoại mà các người dọn giọng?

Mười Thái bảo ngưng hú ngay, đoạn cùng một loạt tiến tới.

Họ cùng có một ý nghĩ như nhau, là bất quá họ phí công đưa tay vào túi, lấy một món đồ mà lệnh chủ bảo họ lấy chứ đối phương chẳng xứng đáng gì cho họ phải phát huy tài nghệ trọn vẹn.

Họ cùng dùng một chiêu thức như nhau, chiêu Thương ưng nhược Thố.

Trước mắt quần hùng, họ cố biểu diễn một dạng rất đẹp để được tiếng hoan hô. Họ lại xuất thủ đồng thời, trông rập ràng, ngoạn mục vô cùng.

Quần hùng tự hỏi, bên cánh Triệu Sĩ Nguyên, mười đại đệ tử sẽ làm như thế nào?

Đương nhiên họ không thể xử dụng những chiêu thức khác nhau bởi đối phương đã xuất thủ với một chiêu thức duy nhất.

Mười đại đệ tử do Phổ Độ đại sư chỉ huy, đại sư trầm giọng thốt:

- Thần Long Dao Vĩ!

Tất cả mười người cùng đưa tay tả lên, cùng nhún chân tung bổng thân hình, nghênh đón mười Thái bảo từ trên cao đáp xuống.

Mười thái bảo bật cười ha hả, chẳng hề quan tâm đến sự phản công của các đại đệ tử.

Họ xuống nhanh, tay hữu vươn ra sẵn sàng chạm vào tả chưởng của địch, tay tả chuẩn bị trong cái thế vòng cung, chục chờ điểm vào huyết đạo nơi hông các đệ tử.

Một loạt tiếng bốp vang lên.

Mười Thái bảo bị chấn dội trở lên không, tay hữu tê dại, tay tả hoành ra không kịp thu về.

Kết quả trái với tưởng tượng của các Thái bảo, họ kinh hãi phi thường, mất cả phản ứng biến chuyển tình thế, để mặc cho dư lực của chưởng kinh bên địch đẩy đi.

Tào Duy Ngã thoáng biến sắc, không ngờ mười đại đệ tử lại phát huy công lực mãnh liệt, trong khi lão ước độ họ ở mức thành tựu rất tầm thường.

Chính mười đệ tử cũng không tưởng là họ hùng mạnh như vậy.

Thắng chiêu đầu, họ nhân ưu thế tiếp luôn.

Phổ Độ đại sư lại thốt:

- Phân Vân Thủ Nguyệt!

Mười đệ tử cùng nhún chân vọt theo các Thái bảo, cùng vươn tay ra chụp vào cổ tay tả của các Thái bảo.

Mạch môn bị chế ngự rồi, các thái bảo chỉ còn là một món đồ vật trong tay các đại đệ tử.

Phổ Độ đại sư hét:

- Xuống!

Các đệ tử gặt tay, mười Thái bảo bị quăng xuống đất. Đồng thời các đệ tử cũng xuống theo.

Thế là không cần đến ba chiêu, mười đệ tử hạ xong các Thái bảo.

Phổ Độ đại sư tiếp luôn:

- Phi Phụng Hồi Sào!

Cả mười người cùng xòe hai cánh tay, cùng vẫy như chim phụng chộp cánh.

Thoáng mắt họ đã lên đến cao đài đứng vào nguyên vị.

Đến lúc đó họ mới vòng tay hướng quanh đài trường, vái chào quần hùng:

- Mạo muội múa may trước chư vị, xin thứ lỗi cho!

Khắp đài trường tiếng hoan hô vang lên, chấn động cả một vùng rộng lớn.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã tức uất, râu tóc dựng ngược. Lão vận công hét lên một tiếng lớn.

Vốn biết thuật Sư tử hồng, lão vận công tạo thành tiếng sấm, chẳng những lấn át cả tiếng hoan hô của quần hùng mà còn làm chấn động màn tai của họ.

Bất giác họ ngừng tiếng la, tiếng hét.

Họ ngừng, Tào Duy Ngã cứ tiếp tục quát lên.

Âm thanh vang đi, rung động không gian, những tàng cây quanh đài trường rung rinh, từng nơi các tàng cây có tiếng nổ nhỏ.

Tiếp theo những tiếng nổ nhỏ, từng đợt khói mờ bốc lên, tỏa trong không gian.

Tiếng nổ nhỏ bị tiếng quát của Tào Duy Ngã che khuất, rồi khói mờ tỏa nhanh, loãng đi thành ra quần hùng chẳng ai nghe thấy gì.

Đến cả Triệu Sĩ Nguyên trong phút giây sơ ý cũng chẳng phát hiện ra điều lạ.

Thì ra những trái nổ nhỏ chứa hơi độc, lão dùng tuyệt kỹ gây chấn động những trái nổ nổ tung, rải hơi độc quanh vùng mọi người không hay biết, nên chẳng ai đề phòng, đương nhiên phải hít vào hơi thở.

Mãi đến lúc đó, Tào Duy Ngã vẫn còn quát lớn.

Triệu Sĩ Nguyên bức tức, vội vận dụng thần công, quyết phá âm vang của lão.

Tào Duy Ngã không muốn so tài về chân khí vội thu công.

Triệu Sĩ Nguyên cũng ngừng quát.

Đoạn chàng cao giọng gọi:

- Tào lệnh chủ không dám cùng bốn lệnh chủ định phân hơn kém trước mắt quần hùng à?

Sợ hãi như thế thì còn chi là danh dự?

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Phàm phu dụng lực, quân tử dụng trí! Lão phu đã nắm cơ tất thắng trong tay, cần chi phải phí sức cho nhọc? Dù ngươi có tài khuynh đảo cần khôn, cũng không còn cơ hội thi thố cái tài đó nữa!

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Thật à?

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Chờ xem!

Chất độc loang trong không gian, bắt đầu xâm nhập vào người kém võ công nhất.

Số người này lại nhiều, trong phút chốc họ cảm thấy ngây ngất, thân hình chao chao chực ngã.

Có người hoảng quá kêu la inh ỏi.

Cũng có kẻ van xin cứu mạng. Những kẻ này nhanh trí, biết là Tào lệnh chủ giở một trò ác độc nào đó, định uy hiếp họ. Dù sao thì chẳng phải tất cả mọi người đều có đầy đủ can trường, nên họ vẫn sợ chết như thường.

Họ không ngại ngừng van cầu cứu giải.

Một người bước đi, nhiều người bước theo, họ ùn ùn kéo đến trước mặt Tào Duy Ngã cùng kêu lên:

- Tào lệnh chủ cứu tại hạ! Tại hạ nguyện trọn đời trung thành với lệnh chủ!

Tào Duy Ngã cười vang:

- Tốt! Tốt! Lão phu chấp nhận lời thỉnh cầu của các vị!

Lão phát cánh tay áo ra lệnh:

- Mang thuốc giải của bốn cung đến đây!

Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, lệnh ra rồi là công cuộc được an bày ngay.

Mười chiếc bàn kê ra, trên mỗi bàn có một quyển sổ lớn, có bút, có mực.

Bên cạnh chiếc bàn có một chiếc bồn to, trong bồn chứa nước, nước giải độc.

Người nào muốn có thuốc giải cứ đến bàn ghi lai lịch, ký tên vào sổ rồi sang qua chiếc bờ, một đại hán trao cho một chén thuốc giải, uống xong bước ra vòng ngoài, đứng gom lại một chỗ.

Bên dưới đài nhao nhao, bọn Vô Cực phái giật mình, Châu chương môn vội lấy chiếc rương trừ độc ra, nhìn lên mặt trời, bắt giắc mắt nhỏ:

- Lão tặc ác độc thật! Thế mà chẳng cho ta biết trước! Suýt chút nữa ta bị hại rồi.

Lão lấy thuốc giải tuyệt diệu của Vô Cực phái, trao cho bọn tùy tùng ngồi quanh lão uống vào.

Nhờ thế toàn thể nhóm Vô Cực phái hiện diện không sao cả.

Trên đài cao thoát tiên Vô Lâm Tứ Khuyết bị ảnh hưởng liền.

Cả bốn người không cưỡng lại sự kích thích của chất độc, bèn bất chấp dè dặt, chạy bay xuống đài định xin thuốc giải.

Triệu Sĩ Nguyên kịp thời xuất thủ, điểm chúng, giữ chúng lại.

Đoạn chàng quay sang Nhất mục song nhân Đơn Minh, hỏi gấp:

- Đơn bá bá có mang rương trừ độc của phái Vô Vi theo đó chăng?

Rương, bắt quá lớn hơn chiếc hộp thường một chút, nên Đơn Minh có thể mang theo người.

Nghe Triệu Sĩ Nguyên đề tỉnh bắt giắc lão kêu lên:

- Chết chưa! Chết chưa!

71. Gặp Ngụy Không Nao

Triệu Sĩ Nguyên lo lắng:

- Đơn bá bá không...

Đơn Minh đã lấy chiếc rương trong túi đeo bên mình, vừa trao cho chàng vừa thốt:

- Không thể nào được? Có điều lão phu quên mất.

Lập tức Triệu Sĩ Nguyên tiếp nhận chiếc rương, nhìn nơi mặt nó xem màu sắc biến hóa như thế nào, rồi lấy thuốc giải bên trong trao cho Vô Lâm Tứ Khuyết uống.

Không lâu lắm bọn Mã Hoảng nghe trong người dứt khó chịu, họ lấy lại bình thường dần dần.

Triệu Sĩ Nguyên lại trao cho những người chung quanh chàng một phần thuốc giải, nhờ thế chẳng ai bị ảnh hưởng gì của chất độc do Tào Duy Ngã tung ra.

Số thuốc giải còn thừa, lúc đó dù Triệu Sĩ Nguyên có muốn cứu những đệ tử các môn phái bên dưới đài cũng không còn kịp nữa, bởi những người đó đã ghi sổ, ký tên, dùng thuốc giải của Tào Duy Ngã, vào hàng ngũ thuộc hạ của lão hết cả rồi.

Thành thử những cao thủ của các môn phái đến đây bị phân ra làm hai, phần đó sẽ đối chọi với nhau trong những cuộc chiến sắp xảy ra.

Các vị tôn sư kia may mắn ở trên đài, vô cùng tán thán về tình cảnh phân chia đó.

Hiện tại quanh đài cao, không còn một bóng người.

Cục diện đã trở thành cái thế chân vạc.

Nơi một góc đài, phái Vô Cực nhóm tụ lại, trầm lặng, còn bọn Triệu Sĩ Nguyên chiếm phần trung ương. Cánh cửa Tào Duy Ngã rút ra vòng ngoài, bố trí thành một vòng vây chặt chẽ.

Tào Duy Ngã vẫn còn có mặt tại đài, nhưng chỉ có một. Số ít thuộc hạ quanh mình lão.

Lão đang tức uất về những thất bại vừa qua, nhất là cái mưu đồ rải độc bắt thành công trọn vẹn. Bất quá lão chỉ thu thập được một số đệ tử không quan trọng của các đại môn phái, chứ các vị chủ môn, trưởng giáo đầu vô sự, và vẫn còn bám sát Triệu Sĩ Nguyên như thường.

Tuy nhiên ngoài mặt lão vẫn tỏ ra đắc ý, như có thu hoạch nhiều thắng lợi lớn.

Quanh mình Triệu Sĩ Nguyên, đại khái có những gì sau đây:

- Bang chủ Cái Bang là Nhật Nguyệt Tinh Hoàn Châu Nghiêm Văn, cùng bốn vị sư đệ là Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên, Nhất chỉ suy hồn Từ Hoành Sơn, Thiên thủ côn Dư Hóa Thanh, Hạo thủ thư sinh Diệp Nhất Đức.
- Phái Vô Đang thì có chủ môn nhân Ngươn Thông đạo trưởng, Bạch Vân đạo trưởng và Châu Đằng Giao. Trong số những người bị trúng độc của Tào Duy Ngã có bốn vị sư đệ của Ngươn Thông đạo trưởng, là nhị sư đệ Ngươn Thanh, tam sư đệ Ngươn Trường, lục sư đệ Ngươn Hạnh và thất sư đệ Ngươn Hư.
- Phái Hoa Sơn có chủ môn nhân Liễu Kiếm Thanh, cùng nhóm Hoa Sơn Ngũ Kiếm.
- Phái Chung Nam có trưởng lão Lữ Chí Toàn, và hai người sư đệ của chủ môn nhân.
- Phái Không Động có Thiên Thiên Thần Ưng Thương Bạch Hư cùng vị sư phụ của Giang Nguyên là Phiêu Phong Kiếm Khách Trương Tôn Nghi.
- Phái Nga My có Thiên Minh đại sư, và vị đệ thất sư đệ là Giác Minh đại sư, vị này là sư phụ của Nhất Giới đại sư.
- Phái Thanh Thành có chủ môn nhân là Kim Phong đạo trưởng cùng Thanh Phong đạo trưởng.

Ngoài ra còn có Giang Nam đại hiệp Bát diện thần long Cổ Nam Quang cùng vị tân đệ tử của Triệu Sĩ Nguyên là Trần Anh Niên, Giang bắc nhất hùng Phách Thiên chủ Quan Đại Du cùng Cao Hiên, một đệ tử vừa được Triệu Sĩ Nguyên thu nhận cùng một lượt với Trần Anh Niên.

Quái thủ tiên sinh Thiềm Hải Xuyên và Nhất chủ môn chấn thiên Nam Võ Tiến, hai vị giang hồ kỳ hiệp cũng có mặt.

Không kể bọn Đơn Minh, Hồng Chấn, Tần Chung, Phan Lăng Nhật, Vu Bội Lan và Võ Lâm Tứ Khuyết.

Chỉ thiếu bọn Thiếu Lâm thôi.

Họ cũng biết là Trí Quang đại sư cùng một số đệ tử từ Lý Thái tự đến đây chủ trì pháp sự tại đàn tràng, song đại sư không chịu tiếp cận với bọn Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên đảo mắt nhìn quanh đài trường, buông tiếng thở dài:

- Sự việc ngày nay, sở dĩ chuyển biến như thế này là do tại hạ. Đã đến đài trường khá lâu, sơ ý không quan sát kỹ tình hình, thành ra lão tặc đắc chí. Tuổi còn non, kinh nghiệm còn kém, các vị lại quá tin tưởng. Để

đến đổi nhiều cao thủ trọn lòng hy sinh vì chánh nghĩa phải khuất mình phục vụ cho ma đầu. Quý môn quý phái chịu tiếng xấu lây.

Đơn Minh cao giọng:

- Nếu cho rằng sơ sót, thì tất cả đều sơ sót, nào phải một mình người? Bây giờ nói đến trách nhiệm làm gì? Hãy tìm biện pháp ứng biến là hơn.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đơn bá bá nói đúng. Chúng ta phải nhìn vào thực tế, tìm một lối thoát cho toàn thể.

Chàng chính sắc hỏi:

- Các vị lão tiền bối có cao kiến chi, xin tỏ bày cho tất cả cùng tham khảo.

Phan Lăng Nhật thốt:

- Dịch đông ta ít phải tránh hỗn chiến. Theo lão phu nghĩ thì, nên chiếu theo quy cũ giang hồ, ước định với Tào Duy Ngã, một công thức chiến đấu, nhân cuộc định ước đó chúng ta tìm cách thoát thân, sau này sẽ mưu đồ báo phục sự thất kế hôm nay, đồng thời tảo diệt quần ma!

Thiên Minh đại sư của phái Nga My, niệm phật hiệu, đoạn tiếp lời:

- Phan thí chủ nói rất hợp lý. Bần tăng xin xuất trận đầu.

Đơn Minh bật cười ha hả:

- Đại sư nghĩ rằng Tào lão tặc sẽ chấp nhận một cuộc giảng lý đúng theo quy cũ giang hồ à?

Thiên Minh đại sư chính sắc mặt:

- Quy củ giang hồ do khách giang hồ lập ra để giải quyết mọi cuộc tranh chấp, trước mặt thiên hạ anh hùng. Tào Duy Ngã dù có gan bao lớn, cũng chẳng dám phủ nhận. Huống chi lão ấy đang tạo uy lập thế! Bần tăng nghĩ là lão chẳng đại gì phát động sự công phần gây bất lợi cho lão.

Hồng Chấn chen vào:

- Đại sư trông thấy quỷ mà cứ tưởng là người mất rồi! Nếu Tào Duy Ngã biết tuân theo quy củ giang hồ thì khi nào lão ta dám thực hành một mưu độc như hôm nay.

Thiên Minh đại sư thở dài.

Đại sư cùng Phan Lăng Nhật lấy tâm quân tử độ việc, nhưng nước đề tỉnh họ bởi lão quá biết rõ con người của Tào Duy Ngã.

Lý luận của Hồng Chấn rất xác đáng, ai ai cũng công nhận, do đó đề nghị ước chiến với Tào Duy Ngã không còn duy trì được nữa.

Nhất chương chấn thiên Nam Võ Tiến thốt:

- Các vị xem kia, nơi phía tả có bọn Vô Cực phái, trước mặt thì cao thủ Thiếu Lâm dàn trận La Hán, còn bên tả thì...

Ngươn Thông đạo trưởng chận lời:

- Nơi đó bốn môn đệ tử đang bố trận Thất tinh!

Rồi đạo trưởng tiếp:

- Còn ở phía hậu thì nhân số rất đông, gồm những bằng hữu bị Tào Duy Ngã dùng độc dược uy hiếp thành ra phải theo về với lão.

Bạch diện thư sinh Tần Chung thở dài:

- Nếu chúng ta cứ xung phá vòng vây mà ra thì sẽ không tránh khỏi gây tử vong cho những kẻ vô có. Thực ra thì những vị bằng hữu đó đâu phải quyết tâm chống đối chúng ta?

Chung quy tại Tào Duy Ngã an bày kế độc.

Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn cau mày, lắc đầu:

- Phái Thiếu Lâm tuyên bố là thoát xuất giang hồ, ngờ đâu lại âm thầm tiếp trợ Tào Duy Ngã! Thật là nhân tâm mặc trặc! Khó tin quá! Nếu chúng ta không chính mắt trông thấy thì chẳng bao giờ tin được có sự tình như vậy!

Họ bàn luận, họ thở than, họ bức tức, nhưng cuối cùng chẳng ai nghĩ ra được biện pháp thỏa đáng.

Bổng Triệu Sĩ Nguyên cất tiếng:

- Theo ý của tại hạ thì chúng ta nên xung phá vòng vây!

Chàng dừng lại, đứng cao đôi mày, nhìn thẳng vào mặt Ngươn Thông đạo trưởng, hỏi:

- Vãn sinh quyết định xung phá Thất tinh trận do các đệ tử của quý phái bố trí, chẳng hay lão tiền bối có ý kiến chi?

Ngươn Thông đạo trưởng trầm ngâm một phút:

- Vì sự an nguy của toàn thể võ lâm, bổn tòa đành phải chấp nhận sự hy sinh một số đệ tử, chứ biết sao?

Châu Đăng Giao xúc động vô cùng, hỏi:

- Triệu thiếu lệnh chủ có thể bảo toàn tánh mạng mấy vị sư huynh của tiểu đệ chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên vội giải thích:

- Không có việc gây tổn thương cho quý lệnh sư huynh đâu, Châu huynh ạ!

Châu Đăng Giao hết sức mơ hồ:

- Dọn một con đường thoát, xuyên qua Thất tinh trận làm sao tránh khỏi việc giết hại mạng người?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Bởi tránh việc sát phạt lẫn nhau, tiểu đệ mới quyết tâm xung phá Thất tinh trận.

Châu Đăng Giao giật mình:

- Thiếu lệnh chủ cho rằng Thất tinh trận có khuyết điểm, dễ phá hơn các trận khác?

Triệu Sĩ Nguyên biết hấn nghĩ lầm, vội tiếp:

- Tiểu đệ khi nào có cái ý khinh thường một thể trận tuyệt diệu của quý phái? Xin Châu huynh đừng hiểu lầm. Chẳng qua tiểu đệ định mượn oai lực của quý chưởng môn, Bạch Vân trưởng lão và Châu huynh dẫn đạo, tạo thành một cái thể thuận tiện, giúp cho việc phá trận được dễ dàng, mà trận thể bị phá dễ dàng thì không xảy ra cuộc sát hại đáng tiếc, bởi không có xô xát quan trọng!

Hiện tại trong võ lâm, kể về trận pháp, Thất tinh trận của phái Võ Đang và La Hán trận của phái Thiếu Lâm được kể như vô địch.

Thất Tinh trận ảo diệu vô cùng, địch mạnh thì trận mạnh, địch động thì trận động, địch bất động thì trận cũng bất động.

Từ xưa đến nay chưa có một nhân vật nào phá nổi.

Triệu Sĩ Nguyên cũng biết vậy, nên đề nghị phá trận Thất tinh mà không phá trận La Hán.

Bởi quanh chàng không có đệ tử phái Thiếu Lâm, thì không mượn được ai dẫn đạo rồi.

Do đó chàng mới nhờ đến Ngươn Thông đạo trưởng, Bạch Vân trưởng lão và Châu Đăng Giao, các vị này đương nhiên là am tường trận pháp, họ sẽ chiếm tiên cơ dễ dàng, rồi nhân tiên cơ chàng dùng công lực thâm hạp áp đảo luôn các người thủ trận, tránh cuộc xô xát hãi hùng.

Đến lúc đó Ngươn Thông đạo trưởng và Châu Đăng Giao mới hiểu thâm ý chàng.

Châu Đăng Giao thốt mấy lời tạ lỗi, đoạn hần hỏi:

- Thiếu lệnh chủ định lúc nào chúng ta phát động cuộc xung trận?

Triệu Sĩ Nguyên ngưng trọng thần sắc:

- Nếu các vị tin tưởng nơi tại hạ, thì tại hạ xin mạn phép trình bày..

Mọi người cùng thốt một lượt:

- Tự nhiên rồi! Thiếu lệnh chủ cứ phân phó, bọn tại hạ xin tuân hành.

Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên tùy theo sở trường của mỗi người phân công cắt việc xong xuôi, đoạn tất cả rời bỏ đài cao tiến về mặt trận do bọn đệ tử phái Võ Đang trấn thủ.

Bốn người đi đầu gồm Triệu Sĩ Nguyên, Ngươn Thông đạo trưởng, Bạch Vân trưởng lão và Châu Đăng Giao.

Tào Duy Ngã theo dõi mọi cử động của bọn Triệu Sĩ Nguyên song lão vờ như chẳng thấy gì cả, để mặc tình họ làm chi thì làm.

Lão chỉ nhếch môi cười lạnh.

Xuống đến bên dưới đài rồi, Triệu Sĩ Nguyên lui lại, nhường cho Ngươn Thông đi trước.

Không lâu lắm, họ đi đến trước trận Thất Tinh.

Ngươn Thông cau mày, lòng se lại khi thấy người nghinh đón lão chính là các vị sư đệ tình thân như thủ túc, gồm Ngươn Thanh, Ngươn Trường, Ngươn Trinh, Ngươn Hanh, Ngươn Hư và Ngươn Minh.

Cả sáu vị đối diện với chưởng môn không tỏ lộ một cảm tình nào, họ lạnh lùng như song phượng không hề quen biết.

Họ lạnh nhạt, Ngươn Thông bất mãn về thái độ đó, bởi dù sao tất cả cũng từng sống bên nhau qua nhiều năm dài, hôm nay vì xử cảnh dị đồng, bắt buộc phải đối lập với nhau, thì ít nhất cũng phải lấy lễ đối nhau, sau đó có động thủ cùng chẳng đáng trách.

Đạo trưởng quát hỏi:

- Các người có còn nhớ bốn tòa chăng?

Đạo trưởng đình ninh là họ mất cả tâm thần, và chỉ có trường hợp đó mới giải thích được thái độ lạnh nhạt của họ.

Ngờ đâu nhị sư đệ Ngươn Thanh bình tĩnh cúi đầu đáp:

- Tiểu đệ đâu dám quên chưởng môn sư huynh.

Liên theo đó, đạo nhân hỏi:

- Chưởng môn sư huynh chọn hướng này mà ra, có phải là muốn cho bọn tiểu đệ nhân tình riêng mà mở cho sư huynh một lối thoát?

Ai ai cũng sững sờ.

Thế là họ vẫn có thần trí. Không tán thất thần trí thì tại sao họ phản kháng người nhà?

Ngươn Thông chưa kịp đáp, Triệu Sĩ Nguyên dùng pháp truyền âm nhập mật rỉ bên tai đạo trưởng:

- Chưởng môn không thể do dự, phải xuất thủ tranh lấy tiên cơ, chế trụ các vị sư đệ, xung phá trận thoát đi! Đó là việc tối quan trọng, cần phải làm trước, tạm thời bỏ qua một bên về vấn đề tình cảm.

Ngươn Thông cảm thấy bất nhẫn phần nào, chưa xuất thủ liền.

Bạch Vân trưởng lão từ phía sau lướt tới hét:

- Nghiệt đồ to gan dám ngăn chặn pháp giá của chưởng môn, không thể dung thứ cho các người được.

Trưởng lão nghiêng vai lách mình đến gần Ngươn Thanh, vươn tay ra điểm xuống huyết Kiên tỉnh nơi đầu vai.

Luận về thân phận, Ngươn Thanh còn kém Bạch Vân trưởng lão một bậc, tự nhiên võ công của Bạch Vân trưởng lão phải cao hơn, xem ra Ngươn Thanh khó tránh kịp bàn tay của trưởng lão.

Nhưng Ngươn Trình đạo nhân vùng trường kiếm theo thế Kim Ty Triều Quyển chém tới.

Nếu trưởng lão không rút tay về thì nhất kiếm đó giáng xuống cánh tay phải bị tiện lìa.

Đưa tay điểm huyết chẳng phải Bạch Vân đạo trưởng muốn gây thương tổn cho đệ tử, chẳng qua lão xuất thủ để phát động thể công, cho mọi người nhân theo đó khởi phá trận thế, chiếm tiên cơ như đã định thôi.

Cho nên vừa thấy Ngươn Trình vùng kiếm, trưởng lão rút tay ngay, đồng thời đảo bộ vọt mình vào trận.

Châu Đăng Giao hét lên một tiếng lớn, vọt theo liền.

Ngươn Thông đạo trưởng thở dài, vào trận luôn. Triệu Sĩ Nguyên theo sát phía hậu.

Bọn Bạch Vân trưởng lão vốn am tường trận pháp, song quanh quẩn mãi mà vẫn không làm sao thoát ra được.

Bất quá họ có võ công cao, họ giữ mình khỏi bị thương tổn khi trận thế biến động, toàn thể bốn mươi chín người trấn đóng cùng vũ lộng trường kiếm, ánh chớp ngồi ngồi, bao vây bốn phía rất chắc chắn.

Chính họ là thủ lĩnh môn phái mà cũng không phá nổi một trận thế của bốn môn, đủ biết thế trận lợi hại vô cùng.

Thực ra bọn Bạch Vân đạo trưởng không nỡ sát hại đồng đạo bởi cố tránh gây thương tích cho nhau, mà thành ra họ không dọn được lối thoát.

Triệu Sĩ Nguyên theo sau ngẫm nghiên cứu thế trận. Nhờ chàng thông minh tuyệt đỉnh nên thấu rõ huyền cơ của trận pháp, lập tức lấy chủ trương đối phó với tình hình.

Theo chân Ngươn Thông đạo trưởng đảo quanh một vòng trong trận, chàng dùng Vô Vi chỉ pháp điểm ngã các đệ tử phái Võ Đang.

Thoạt tiên chàng điểm từng chặng, mỗi chặng một người phá mất cái thế liên hoàn hiệp công của đối phương, sau đó điểm đến những người còn lại.

Trong một phút chàng đã chế ngự bốn mươi chín người trấn giữ thế trận.

Trận thế vỡ tan.

Ngươn Thông đạo trưởng, Bạch Vân trưởng lão, Châu Đăng Giao sững sờ.

Họ không tưởng nổi tài nghệ của Triệu Sĩ Nguyên cao siêu đến mức độ đó.

Thất Tinh trận của phái Võ Đang cảm như một tuyệt học trấn sơn thế mà đối với Triệu Sĩ Nguyên lại trở thành một trò trẻ!

Cả ba cùng lộ vẻ thất vọng ra mặt.

Triệu Sĩ Nguyên an ủi:

- Thực ra nhờ có các vị dẫn đường, tại hạ mới vào trận được dễ dàng, chứ nếu không thì chẳng làm sao một mình tại hạ xông xáo tự do mà thừa cơ hạ thủ.

Chấm dứt gấp ý nghĩ chán nản của ba người, chàng giục:

- Chúng ta tiến tới đi thôi!

Chàng vọt lên trước, những người theo sau chia nhau bẻ sáu vị sư đệ của Ngươn Thông đạo trưởng mang đi.

Bỗng có tiếng quát vang lên:

- Đứng lại.

Hơn trăm đại hán vận y phục chệt màu đen, theo tiếng lệnh quát của người chỉ huy xuất hiện chặn đường.

Đột trước đã giăng ngang, chặn lối, đột sau tràn tới tăng cường. Phía sau xa, còn vô số người lao nhao tiến lên, tạo thành một biển người.

Trong tay của mỗi đại hán có một ống đồng màu đen, đầu ống chỉ thẳng đến bọn Triệu Sĩ Nguyên.

Một bàn tay của chúng đặt nơi nút bấm, phía sau ống đồng.

Triệu Sĩ Nguyên đã thấy loại ống đồng này một lần trên Câu Lậu Sơn.

Trong ống đó có chứa một chất nước tuyệt độc, nước xịt trúng vào ai là người đó không chết cũng tàn phế.

Chàng thì không sợ loại nước đó bởi thân thể chàng có tấm luyện thuốc ngừa, thành bất độc bất xâm.

Nhưng các người kia thì sao?

Chàng cau mày, dừng chân lại, trầm ngâm một chút, cười lạnh mấy tiếng, quay mình ngăn chặn những người phía hậu, thốt:

- Chúng dùng độc thủy, ngăn trở chúng ta, bây giờ không còn cách nào khác hơn là trở lại đài trường, tìm biện pháp khác.

Đơn Minh bước lên, cao giọng:

- Sĩ Nguyên! Thân thể ngươi vạn độc bất xâm, sợ gì mà không dám xung sát?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Còn các vị?

Tần Chung tiếp nói:

- Sĩ Nguyên! Ngươi là mục tiêu chính của Tào Duy Ngã, ngươi thoát thân rồi Tào Duy Ngã phải cố kỵ hấn lão ấy chẳng dám làm gì bọn ta đâu! Chỉ cần ngươi còn sống thôi là lão chẳng bao giờ dám buông lung tính khí!

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc:

- Tiểu diệt đầu có thể tự mình cầu an mà bỏ mặc các vị trong nguy cảnh! Tần thúc thúc nói thế sai rồi.

Triệu Sĩ Luân tán đồng:

- Tam đệ nói phải đấy, người trong họ Triệu không hề ham lợi cho mình, để hại cho kẻ khác!

Y day qua Triệu Sĩ Mẫn bảo:

- Sư đệ! Chúng ta trở lại đi!

Hai anh em vẫy tay, gọi những người từng hành trở lại đài trường.

Bao nhiêu người khác không làm gì hơn, cũng trở lại luôn.

Nơi đài cao Tào Duy Ngã đã chiếm vị trí của Triệu Sĩ Nguyên, lão nhìn bọn chàng cười lạnh thốt:

- Các vị trở lại làm thượng khách của lão phu à? Nếu thế nên lên đài, ngồi nơi phía hữu kia, lão phu có điều cần thảo luận với các vị!

Đơn Minh và Hồng Chấn nóng tính, lướt tới cạnh đài hét:

- Tào tặc! Ngươi xuống đây! Có trò gian ác gì cứ giở ra, bọn ta sẽ cho ngươi biết lợi hại!

Tào Duy Ngã bật cười hắc hắc, quay đầu về phía hậu nháy mắt với một lão nhân.

Lão nhân bước ra mép đài, một tay cầm ống đồng đen, tay kia ấn nơi nút bấm.

Tào Duy Ngã ra lệnh...

Lão nhân bấm nút liền. Một vầng sương mù màu vàng từ nơi ống đồng phát xuất, tỏa nhanh lan rộng, từ trên không đổ dồn xuống, chực phủ lên đầu Hồng Chấn và Đơn Minh.

Hồng Chấn và Đơn Minh khiếp hãi, vung chưởng tới tấp, song chưởng phong không làm sao quét sạch vầng sương vàng.

Triệu Sĩ Nguyên lướt tới, cao giọng hét:

- Trở lại!

Chàng phất ống tay áo, tụ phong vút ra, mãnh liệt cuốn tròn vầng sương vàng đẩy bật trở lại.

Lão nhân không tránh kịp, bị luồng sương vàng phốt qua, lão rú thảm một tiếng lớn, ngã nhào.

Lão lăn lộn trên đài, kêu la ầm ĩ.

Triệu Sĩ Nguyên và Hồng Chấn cùng Đơn Minh bật cười ha hả trở về vị trí.

72. Ma, Đạo Đầu Cao

Đơn Minh cảm hận, hần học:

- Tức chết! Phá vây không thành công lại bị lão tặc chiếm căn cứ, lão phu không chịu nổi rồi!

Triệu Sĩ Mẫn mỉm cười:

- Mình chiếm của lão, lão chiếm lại, thế là công bình, có gì đâu mà Đơn bá bá cáu kỉnh?

Chàng bàn:

- Tạm thời chúng ta ẩn nhẫn lên phía hữu đài, ngồi đó xem lão tặc sẽ nói gì với chúng ta.

Hồng Chấn thở dài:

- Đành là phải vậy, chứ làm sao khác hơn?

Họ cùng phi thân nhảy lên đài.

Triệu Sĩ Nguyên cùng Ngươn Thông đạo trưởng quan sát tình trạng của sáu vị đạo nhân đã bị chàng điểm huyết, nhận thấy họ bị Tào Duy Ngã cho uống một thứ độc thủy, làm họ quên căn bản, nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt.

Triệu Sĩ Nguyên vội lấy chiếc rương giữa độc, thí nghiệm chất độc rồi hòa mấy món dược vật, chế thành một thứ thuốc giải rất hiệu nghiệm cho sáu vị uống vào.

Không lâu lắm, họ khôi phục bình thường.

Ngươn Thông đạo trưởng, Bạch Vân trưởng lão và Châu Đằng Giao cũng như sáu đạo nhân kia cảm kích vô cùng.

Công cuộc chữa trị cho sáu đạo nhân đòi hỏi một thời gian, tại sao Tào Duy Ngã không làm gì để ngăn chặn Triệu Sĩ Nguyên?

Chỉ vì lúc đó lão bận tâm giải quyết vấn đề của lão thì còn thì giờ đâu để can thiệp với chàng?

Lão đang bị bọn Vô Cực phái trách cứ, làm lão bối rối, nếu không khéo dàn xếp, song phương trở thành cừu ngay.

Vô Cực phái trách lão tại sao bố trí độc dược quanh cục trường mà không thông tri với họ trước để họ đề phòng.

Thông tri làm sao được, khi Tào Duy Ngã cố kỵ bọn Châu chưởng môn, cái bổn ý của lão ta là gom luôn Vô Cực phái trong mưu đồ đó.

Nếu thành công là từ nay lão an nhàn suốt đời.

Ngờ đâu Triệu Sĩ Nguyên phá mưu kế của lão, mà bọn Vô Cực phái cũng tự giải độc dễ dàng.

Bây giờ lão bị hỏi khó, lão phải ẩn nhẫn cố tìm lời biện hộ, bởi lão chưa trừ được Triệu Sĩ Nguyên thì tuyệt đối không nên trở mặt với Vô Cực phái.

Dĩ nhiên song phương dùng pháp truyền âm nhập mật đối thoại với nhau.

Mà Châu chưởng môn nêu lên vấn đề đó cũng có cái dụng ý riêng biệt.

Lão vừa bắt được tin là bọn Vô Vi Tiên Tử rơi vào cạm bẫy, tất cả đều tử vong, như vậy là cái hậu hoạn của lão không còn, lão chẳng cần đến sự tiếp trợ của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã nữa.

Không cần Tào Duy Ngã tiếp trợ, song lại cố kỵ lão ta, Vô Cực phái định cầu tình với Triệu Sĩ Nguyên, nhờ chàng trừ khử Tào Duy Ngã.

Thực ra giữa Vô Cực phái và Triệu Sĩ Nguyên có mối hiềm khích không quan trọng bằng sự oan cừ giữa chàng và Tào Duy Ngã.

Giả sử Vô Cực phái chịu khuất nhục một chút là Triệu Sĩ Nguyên cũng chẳng gây khó khăn gì.

Tuy nhiên cái mộng làm bá chủ vẫn còn nuôi dưỡng như thường, cho nên Vô Cực phái tỏ cái thái độ lơ lửng vừa với Tào Duy Ngã vừa với Triệu Sĩ Nguyên, họ không ra mặt chống đối công khai Triệu Sĩ Nguyên, mà họ cũng chưa dứt tình hằn với Tào Duy Ngã.

Họ vừa trách cứ Tào Duy Ngã, vừa khích lão ta, nếu Tào Duy Ngã và Triệu Sĩ Nguyên đánh nhau, bên nào thất bại cũng làm lợi cho ngư ông cả.

Có một địch thủ dù sao cũng dễ đối phó hơn là phải đương đầu với hai.

Phần Tào Duy Ngã lại sợ Vô Cực phái trở mặt rồi liên kết với Triệu Sĩ Nguyên thì nguy cho lão vô cùng.

Lão tìm mọi lý lẽ ve vuốt Vô Cực phái.

Triệu Sĩ Nguyên nào hiểu được Tào Duy Ngã đang phân trần với Vô Cực phái, cứ tưởng lão ta trầm tư tìm biện pháp đối phó với chàng.

Chửa trị xong cho các đạo nhân, chàng chưa thấy Tào Duy Ngã có hành động kế tiếp liền bước xuống đài trường, đứng tại trung ương gọi to:

- Vô Tình lệnh chủ! Tại hạ muốn lãnh giáo tài năng của đội ống đồng, xem độc được đó lợi hại như thế nào, lệnh chủ có sợ là bọn chúng sẽ bị tại hạ tàn sát hết chăng?

Chàng khiêu chiến là một cái may cho Tào Duy Ngã, tạm thời đình hoãn cuộc đối thoại với Vô Cực phái.

Lão thốt với Châu chưởng môn:

- Châu huynh! Sự tình giữa chúng ta rồi cũng có ngày được giải quyết êm đẹp, bây giờ Triệu tiểu tử khiêu khích, Châu huynh hãy để cho lão phu đối phó với hắn, xong việc rồi lão phu sẽ tạ tội với Châu huynh.

Châu chưởng môn cười lạnh:

- Lão phu không làm khó chi cho lệnh chủ đâu! Trái lại còn ước mong lệnh chủ đắc kỳ sở nguyện!

Tiếp theo đó lão hừ luôn mấy tiếng.

Tào Duy Ngã oán hận vô cùng, lão đem niềm oán hận đó trút lên đầu Triệu Sĩ Nguyên.

Lão trầm giọng đáp lời chàng:

- Người thỉnh cầu chứ lão phu không nỡ hạ thủ đoạn đấy! Có như thế nào người đừng oán trách lão phu.

Lão chỉ muốn hạ sát ngay Triệu Sĩ Nguyên, có như vậy mới hả, trừ diệt được chàng rồi lão không ngần ngại trở mặt với Vô Cực phái.

Lão vẫy tay ra hiệu.

Một thuộc hạ lập tức hú vọng mấy tiếng dài.

Tiếng hú vừa dứt, hai trăm bốn mươi đại hán vận y phục chệt màu đen từ ngoài xa lướt tới.

Chính bọn này đã ngăn chặn Triệu Sĩ Nguyên sau khi chàng phá vỡ Thất Tinh trận.

Mỗi tên cầm nơi tay một ống đồng màu đen. Xuất hiện rồi, chúng bao vây quanh Triệu Sĩ Nguyên, chàng trở thành cái đích của hai trăm bốn mươi ống đồng tại trung ương.

Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh như thường, đảo mắt nhìn quanh, thản nhiên hỏi:

- Đủ số toàn đội chứ?

Tào Duy Ngã cười hắc hắc:

- Thế người cho rằng ít?

Lão vẫy ống tay áo.

Một đại hán cất cao ống đồng, bấm nút cơ quan, một vòi nước màu vàng xịt tới Triệu Sĩ Nguyên.

Vòi nước đó đại hán phát xuất không cần chạm trúng chàng, chỉ cần làm cho chàng nhích động thân hình né tránh là bao nhiêu đại hán khác sẽ bắn nước độc tiếp theo liền.

Triệu Sĩ Nguyên biết rõ quần hùng dù có bản lĩnh cao cũng không thể thi thố tài năng trước độc thủy.

Do đó chàng quyết tâm trừ diệt bọn này, dứt luôn hậu hoạn nếu phải đem tài chân chánh chiến đấu, cánh của chàng có sợ gì phe của Tào Duy Ngã?

Hướng chi chàng là bách độc bất xâm, công cuộc trừ diệt bọn ống đồng không khó khăn lắm.

Nước độc vừa bắn tới lập tức chàng rùn thấp mình xuống nhường cho vòi nước bắn qua ngang trên đầu, rồi lạng người vọt tới, nhanh như mũi tên.

Thoáng mắt, chàng đã đến sát đại hán.

Lúc đó đại hán cử cao ống đồng, nước bắn ra, uốn cầu vòng, rơi xuống bên ngoài xa, Triệu Sĩ Nguyên không việc gì cả.

Hắn chăm chú xịt nước che tầm mắt, hắn chẳng thấy, Triệu Sĩ Nguyên đến sát mình hắn không hay biết.

Bất thành linh Triệu Sĩ Nguyên chụp ống đồng, ngoặc đầu ống chia sang bên tả, đồng thời chàng quét chiếc ống qua nửa vòng.

Nhanh như chớp, chàng đảo chiếc ống sang bên hữu, quét luôn nửa vòng.

Nhắc hồng một chân, chàng tung một ngọn cước, bắt tên đại hán đầu tiên văng ra xa, ngã nhào vào đồng bọn.

Tiếng la tiếng hét vang lên, những kẻ đứng vòng trong bị nước độc vấy vào, quăng ống lùi lại, chạm phải bọn phía sau tiến lên, một ngã, một số chạy, ngã rồi đứng lên lại chạy, song tất cả chạy lùi, chẳng tên nào dám tiến đến.

Thảm hơn, chúng cầm ống mà chẳng dám bắn nước ra, sợ chạm phải người nhà.

Triệu Sĩ Nguyên cứ chạy vòng quanh, thấy tên nào còn cầm ống đồng, chàng dùng chưởng lực đập phá, tên nào đã quăng chàng để cho chạy luôn.

Gặp tên nào gan lỳ, giương ống thẳng vào người chàng thì chàng dùng Vô Vi chỉ pháp điểm ngã.

Cũng có lúc bất ngờ, chàng vọt qua đầu chúng xông xáo giữa bọn vòng ngoài gây náo loạn toàn diện.

Hơn hai trăm đại hán không làm sao trở tay kịp bắn nước độc ngăn chặn chàng.

Một lúc sau toàn đội ống đồng tan vỡ, tên nào thọ thương nằm đó, còn tên nào chạy khỏi chạy luôn.

Chàng không hề bị một giọt nước độc vấy vào mình.

Nhìn lên Tào Duy Ngã chàng bật cười ha hả, gọi:

- Nước độc chẳng làm hại được bốn lệnh chủ. Tào lệnh chủ lại thất bại một lần nữa.

Hiện tại, bốn lệnh chủ tạm tha cho người, sau này có dịp sẽ trở lại hỏi tội người!

Chàng hú lên một tiếng.

Quần hùng trên đài lập tức phi thân lao vút xuống, rồi do Triệu Sĩ Nguyên dẫn dắt, tất cả theo lối cũ chạy đi.

Thất Tinh trận vỡ tan, đội ống đồng tản mác, họ không gặp một trở lực nào nữa.

Bọn chàng vừa thoát đi, Tào Duy Ngã lại hú lên. Từ bốn phía rất đông người xuất hiện chạy theo.

Khi Triệu Sĩ Nguyên đến chân núi Ngọc Dẫn, thì số người đuổi theo đã bắt kịp.

Họ bao vây quanh Ngọc Dẫn Sơn, bọn chàng không còn cách nào là phải lên núi lập căn cứ.

Số người đó gồm những cao thủ bị nhiễm độc, uống thuốc giải của Tào Duy Ngã, chất độc được tiêu trừ song họ trở thành những cảm tử quân của lão ta, vì trong thuốc giải có một chất liệu làm cho họ mất cả bản ngã, hiện tại họ là những công cụ của lão, hoàn toàn chịu sự sai khiến của lão.

Họ là những kẻ bất đắc dĩ đối lập với bọn Triệu Sĩ Nguyên, đáng thương hơn đáng thù, do đó chàng không muốn mở con đường máu phá vòng vây, chạy đi đành phải lên núi thảo luận kế hoạch.

Đơn Minh và Hồng Chấn sôi giận bừng bừng, muốn xuất thủ tận diệt số người đó, song Triệu Sĩ Nguyên hết lời khuyên giải, nhờ thế cả hai mới nguôi giận cùng lên núi.

Ngọc Dẫn Sơn tiếng là một hòn núi, song bất quá chỉ là một ngọn đồi, vừa thấp vừa nhỏ, nên bọn cao thủ kia mới bao vây được, chứ nếu rộng và lớn như các hòn núi khác thì dù cho một biển người cũng không tạo nổi một vòng vây mỏng.

Lên đó rồi, bọn Triệu Sĩ Nguyên ngắt lá, ngắt hoa, bẻ cành làm ám khí, lao vào huyết đạo các cao thủ.

Người nào vượt lên cũng bị họ đánh bằng lối đó, nhào trở xuống.

Đợt này nhào xuống, đợt khác tiến lên, bọn Triệu Sĩ Nguyên vung tay mãi, một lúc sau, họ cảm thấy nhọc phờ.

Thái dương chênh về Tây, không lâu lắm đêm sẽ về, mà bọn Triệu Sĩ Nguyên không có cách nào giải tỏa nỗi áp lực của đám cao thủ.

Ai ai cũng lo lắng ra mặt, vừa lo lắng họ cũng vừa tiếp tục dùng hoa, lá, cành ngăn chặn đối phương.

Không có cảnh nào khổ bằng cảnh của họ, đối phương quyết giết họ mà họ không thể sát diệt lại vì nhân đạo!

Như thế chỉ còn có cách chạy đi, song họ không chạy được.

Họ phải làm sao?

Họ nghĩ, với đêm về, họ nương theo bóng tối, hẳn là thuận lợi cho họ thoát đi hơn.

Thế là họ cầm cự chờ đêm xuống.

Họ mệt, bọn cao thủ bên dưới chân núi cũng phải mệt, dần dần song phương bớt hăng, rồi cùng dừng tay, dừng chân nhưng vòng vây vẫn còn.

Triệu Sĩ Luân cùng Triệu Sĩ Mẫn sau khi thảo luận với nhau cùng đồng ý chọn một biện pháp.

Biện pháp đó do Triệu Sĩ Luân đề nghị với Triệu Sĩ Nguyên.

Lập tức dùng phép truyền âm nhập mật, Triệu Sĩ Luân gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Tam đệ hãy nghe đại ca nói đây. Lần thứ nhất đại ca dùng đến quyền gia trưởng, mong tam đệ hãy vì hiếu thuận, nghe theo đề nghị của đại ca.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Sao đại ca trịnh trọng thế?

Triệu Sĩ Luân đáp:

- Bởi sự tình nghiêm trọng.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Thế đại ca cứ nói.

Triệu Sĩ Luân tiếp:

- Tam đệ cấp tốc ly khai nơi này. Mọi việc đã có đại ca lo liệu. Đại ca tin tưởng với kết quả tu vi ba năm, ngu ca thừa sức đảm đương thay cho tam đệ tạm thời mọi khó khăn trong tình cảnh này. Ngu ca dám quả quyết là trừ tam đệ ra, trong thiên hạ ngày nay, ngu ca không kém một ai.

Triệu Sĩ Nguyên kinh hãi:

- Xung phá vòng vây một mình chạy đi? Đại ca quên rằng chúng ta không thể sát hại đám người vô tội kia sao? Huống chi tiểu đệ nở nào bỏ tất cả lại đây, mà ra đi một mình?

Triệu Sĩ Luân chỉnh nghiêm thái độ:

- Ngu ca tin là tam đệ thừa khả năng thoát đi mà không sát hại một người nào! Huống chi tam đệ thoát đi một mình là vì đại cuộc võ lâm, các vị không ai trách đâu!

Triệu Sĩ Nguyên không chấp thuận.

Triệu Sĩ Luân nóng nảy, quên mất dè dặt, hét lên không cần dùng đến pháp truyền âm nữa:

- Sĩ Nguyên! Người cãi lời đại ca người phải không?

Tần Chung giật mình hỏi:

- Hai anh em tranh luận về việc gì đó?

Triệu Sĩ Nguyên khò lấp:

- Không có chi Tần thúc thúc.

Triệu Sĩ Luân nín lặng.

Nhưng cả hai làm sao che dấu được Tần Chung? Lão ta từng được gọi là cái túi khôn lúc lão Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân còn sống kia mà, nhìn qua thần thái của hai anh em, lão hiểu ngay việc gì đã xảy ra.

Lão nghiêm sắc mặt hỏi:

- Thúc thúc muốn hỏi người một câu, người sẵn sàng thành thực đáp chăng?

Triệu Sĩ Nguyên bối rối, trầm nghĩ:

- Lại cũng là những lời đại ca vừa nói chứ gì?

Chàng gật đầu thốt:

- Tam thúc cứ hỏi!

Tần Chung tiếp:

- Giả như không có ai làm phiền lụy đến người, người có thể phá vòng vây thoát đi mà không làm thương tổn đến bọn cao thủ kia chăng?

Vốn không chịu nói ngoa, Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Có thể!

Tần Chung tiếp luôn:

- Tốt! Tam thúc thay mặt toàn thể võ lâm, yêu cầu người phá vây thoát đi trước một mình.

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày lắc đầu:

- Tiểu diệt...

Chẳng để cho chàng tiếp tiếng không, Tần Chung chặn lời:

- Tâm ý của người, tam thúc biết rồi. Người đừng lo, mất người, Tào Duy Ngã dù có giam hãm bọn ta lão cũng chẳng dám hạ độc thủ, bởi người còn tự do là lão còn cố kỵ mãi!

Đơn Minh phụ họa:

- Lão Tần nói đúng, người phải nghe lời, Sĩ Nguyên ạ! Giữ tiểu tiết mãi là đại cuộc phải hỏng!

Ngươn Thông đạo trưởng nói lời:

- Thiếu lệnh chủ bỏ đi như vậy rất có thể đồng đạo võ lâm hiểu lầm mà chê trách! Cho nên Thiếu lệnh chủ thà bỏ đại cuộc hơn là nhận chê trách! Tiểu tiết đó Thiếu lệnh chủ không dám nhẫn nhục để lo cho đại cuộc nghĩ cũng phải chứ, các vị đừng bức bách quá độ.

Đạo trưởng không phụ họa, chỉ nói khích thôi, mà nói khích hẳn phải có hiệu quả hơn khuyên giải.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Bình sanh tại hạ chuyên trồng mà không cần hái trái, cái nghĩa trên hết, chứ như cá nhân tại hạ đáng giá gì? Chỉ vì...

Hồng Chấn nạt ngang:

- Đừng nói nhảm! Người tưởng Tào Duy Ngã sẽ giảng lý với người à?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Hồng nhị thúc phải cho tiểu diệt nói hết ý chứ?

Hồng Chấn hừ một tiếng:

- Ai muốn nghe người nói đâu? Người ta chỉ muốn người đi thôi.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Tiểu diệt chỉ lo ngại sau khi tiểu diệt thoát đi rồi, Tào Duy Ngã sẽ bắt các vị, giữ làm áp lực, lúc đó thì tiểu diệt sẽ không còn hoạt động được.

Phan Lăng Nhật thốt:

- Điều đó theo lão phu thì Thiếu lệnh chủ không đáng quan tâm. Thiếu lệnh chủ cứ vờ cứng rắn, thì lão ta cũng phải chịu thua! Huống chi còn có một lý do mà lão không thể dùng bọn lão phu làm áp lực đối với Thiếu lệnh chủ!

Võ Tiến cau mày:

- Lý do như thế nào?

Phan Lăng Nhật đáp:

- Một bằng chứng nữa là khác, chứ nói gì là một lý do! Cái bằng chứng đó là sự Thiếu lệnh chủ nỡ bỏ chúng ta mà đi một mình, tự tìm lấy an toàn, bất chấp đồng đạo võ lâm, như vậy là tàn nhẫn. Đã bỏ được chúng ta mà đi thì Thiếu lệnh chủ còn tha thiết gì đến chúng ta nữa, mà lão ấy hòng dùng làm con tin để gây áp lực.

Tần Chung lắc đầu:

- Lập luận của Phan huynh không ổn. Bởi lòng nhân của Triệu Sĩ Nguyên, ai ai cũng thấy rõ, huống chi hẳn vừa tuyên bố với đám cao thủ kia là hẳn không nỡ sát hại họ? Ai thì còn tin được lập luận của Phan

huỳnh, chứ cái lão đại gian đại ác đó, hiểu Triệu Sĩ Nguyên còn hơn chúng ta hiểu! Trái lại lão còn làm già hơn nữa là khác.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Dù sao đi nữa Triệu Sĩ Nguyên cũng phải xung phá vòng vây thoát khỏi cái nạn hôm nay, giả như chúng ta có chết thì cái chết của chúng ta cũng đánh đổi được sự tồn tại của võ lâm, chẳng những cho hiện tại mà luôn cả về sau nữa! Sự ra đi của Sĩ Nguyên tất cần ở điểm đó.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một lúc:

- Các vị đã nói thế, tại hạ không thể chẳng vâng, song đến lúc cuối cùng khi hy vọng đều tan biến, tại hạ sẽ ra đi, chứ bây giờ thì còn sớm lắm.

Vừa lúc đó, Kim Lập, một trong Võ Lâm Tứ Khuyết rú lên một tiếng, từ trên cây rơi xuống.

Vô Căn lão lão Vu Bội Lan kinh hãi, phi thân đến nơi, nhưng liền sau đó bà cũng ngã nhào.

Mọi người hoảng hồn, vội đổ xô đến.

Triệu Sĩ Nguyên nhanh chân đến trước mọi người.

73. Trí Nhân Thành Dững

Triệu Sĩ Nguyên vừa đến nơi thoáng nghe một mùi hương lạ, đồng thời chàng thấy trong lòng bàn tay của Kim Lập, có một chiếc bao nhỏ hình lá cây.

Mới nhìn qua, ai cũng cho là một lá cây thực sự, song Triệu Sĩ Nguyên vốn có tâm tinh thể, thấy vật là nhận ra ngay điểm lạ.

Biết là có biến, chàng vội khoát tay về phía hậu, ngăn chặn mọi người không cho ai tiến tới, đoạn gọi Đơn Minh bảo quăng chiếc rương nghiệm độc cho chàng.

Không ngờ chiếc rương nghiệm độc của phái Vô Vi lại có chỗ dùng hữu hiệu như vậy, vừa chỉ danh độc được mà cũng vừa chỉ cách chế thuốc giải. Những dược liệu có sẵn trong chiếc rương, Triệu Sĩ Nguyên mất mấy phút công phu là có ngay một loại giải được.

Nhờ thế Kim Lập và Vu Bội Lan được cứu tỉnh nhanh chóng.

Đến lúc đó mọi người mới bắt đầu thấy sợ thực sự tài dụng độc của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã.

Lão ta chế ra những chiếc bao hình lá cây, giắt rải rác khắp các táng cây, khi cần dùng đến lão sẽ phát xuất tiếng hú, bằng một môn công kỳ diệu, tiếng hú hóa lực thành cương, phá vỡ những chiếc bao đó, hơi độc tán mả ra không gian, vô hình trung, ai ai cũng ngửi phải.

Tuy Ngọc Duẩn Sơn không rộng lớn, song cây cối rậm rạp, tàng dày lá đặc, còn biết nơi nào lão chen chút những chiếc bao hơi độc đó?

Mọi người phân nhau ra tìm cốt nhặt hết những chiếc bao, hủy diệt để khỏi phải lo sợ nữa.

Họ đã nhặt được một số nhiều rồi. Trong khi mọi người cố công tìm kiếm, một bóng người từ dưới chân núi vút bay lên nhanh hơn tên bắn.

Thấy người đó Vô Căn lão lão Vu Bội Lan reo lên:

- A! Cổ đại ca! Đại ca đã thoát khỏi áp lực của Tào Duy Ngã rồi đó phải không?

Bà chạy đến đón liền.

Người đó đúng là Vô lâm nhất quái Cổ Kim Đồng.

Cổ Kim Đồng cười nhẹ, đáp:

- Khoan mừng sớm Lan muội! Hiện tại ngu ca còn là Phó lệnh chủ Vô Tình cung, chưa hẳn ly khai Tào lệnh chủ.

Lão hân hoan ra mặt, chừng như lão đến đây có mang theo một tin mừng cho toàn thể.

Triệu Sĩ Nguyên lập tức đến nơi, chạm mặt lão, vòng tay chào rồi hỏi:

- Lão ca ca đang làm phận sự một thuyết khách cho Tào Duy Ngã phải không?

Cổ Kim Đồng thoáng giật mình:

- Sứ mạng của lão phu tạm thời bỏ qua một bên đi, tiểu đệ hãy cấp tốc gọi tất cả trở lại gấp, đừng tự tìm con đường chết như vậy mà oan uổng cho mạng sống. Gấp đi, tiểu đệ ngăn chặn họ ngay, chấm dứt cái việc tìm bao hơi độc ngay!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Yên trí đi, lão ca ca! Tiểu đệ đã biết chất độc đó rồi, và cũng đã tìm ra thuốc giải, dù các vị ấy có nhiễm độc cũng chẳng sao.

Cổ Kim Đồng đổ mồ hôi lạnh từng hạt to bằng hạt đậu, mặt lão vốn xanh, giờ biến thành màu tía, lão thốt không thành câu, giọng nói lắp vấp khó nghe.

- Nhanh lên! Nhanh lên! Bảo tất cả dừng tay, dừng nhặt những chiếc bao đó nữa.

Lão khẩn cấp cực độ.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, thăm nghĩ:

- Hay Tào Duy Ngã còn trò quỷ gì nữa đây?

Nghĩ đến đó chàng toát mồ hôi lạnh luôn. Rồi chàng cao giọng gọi mọi người trở lại, đình chỉ việc nhặt bao độc.

Cổ Kim Đồng thở phào, thốt:

- Các vị đang nhón nháo trước cửa thập điện, cái chết đeo nơi cổ mà chẳng hay, lão phu sợ hãi quá chừng.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Mà việc gì chứ hở lão ca ca?

Cổ Kim Đồng hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ tưởng nhặt hết những chiếc bao hơi độc đó rồi là được an toàn à?

Triệu Sĩ Nguyên biến sắc.

Cổ Kim Đồng tiếp luôn:

- Bên dưới Ngọc Duẩn Sơn, Tào lệnh chủ có chôn vạn cân hỏa pháo, mà trong những chiếc bao đó có một số chứa dẫn hỏa, nếu nổ lên, lửa bắt cháy sang những môi hỏa pháo nổ theo, thử hỏi hòn núi này có chịu nổi chăng? Núi vỡ tan thì liệu các người tại đây có sống sót được chăng?

Lão tiếp luôn:

- Cũng may cho tất cả là chưa ai chạm đến những chiếc bao ác độc đó!

Toàn thể quần hùng đều rung sợ.

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày:

- Vì việc đó, lão ca ca đến đây báo tin cho bọn tiểu đệ?

Cổ Kim Đồng vụt sa sầm gương mặt đáp:

- Tiểu đệ đừng vội trách lão phu sao không sớm thông tri cho tất cả rõ việc đó!

Lão thở dài, tiếp:

- Thực ra thì trước đây, lão phu chẳng hề hay biết, lão phu chỉ mới được nghe Tào lệnh chủ nói thôi! Nghe xong lão phu vội chạy đến tìm các vị liên.

Lão nhìn Triệu Sĩ Nguyên, thấp giọng một chút:

- Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm lão phu.

Triệu Sĩ Nguyên ngưng trọng thần sắc:

- Nếu vậy thì đúng là lão ca ca vâng lệnh Tào Duy Ngã mà đến chứ chẳng phải do cái ý riêng.

Cổ Kim Đồng nhìn chàng, dò xét những biểu hiện trên gương mặt chàng, nhónng một câu:

- Đó bất quá chỉ là một trong nhiều nguyên nhân...

Triệu Sĩ Nguyên chận lời:

- Tào Duy Ngã chẳng phải là con người lương thiện, tiểu đệ nghĩ rằng lão ấy sai lão ca ca đến đây, hẳn phải do một mưu đồ nào chứ nếu không thì khi nào lão quan tâm đến sự mất còn của bao nhiêu người này?

Cổ Kim Đồng nghiêm sắc mặt:

- Lão ca ca có điều này, không nói ra là nghe âm ức vô cùng, mong tiểu huynh đệ cho ca ca phân trần.

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Lão ca ca cứ nói!

Cổ Kim Đồng đặt hắng một tiếng:

- Mọi cử động của tiểu huynh đệ đều chánh đáng cả, trừ có một điều là xét người quá sâu, chứ thực ra thì Tào lệnh chủ không hẳn là vô tình như phần đông khách giang hồ đã nghĩ!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười lớn:

- Lão ca ca nhìn nhận Tào Duy Ngã là con người tốt à?

Cổ Kim Đồng chính sắc mặt:

- Ít nhất, Tào lệnh chủ đối với lão ca ca hoàn toàn, đáng mặt chí nhân chí nghĩa.

Thật không tưởng nổi lão bị Tào Duy Ngã dụ hoặc đến mức độ đó!

Nghĩ cho cùng, riêng về cá nhân lão, lão có lý do nhìn nhận Tào Duy Ngã là con người tốt, chí nhân chí nghĩa, bởi niềm khổ tâm mà lão mang nặng suốt mấy mươi năm dài, Tào Duy Ngã đã giải tỏa cho lão.

Nhờ Tào Duy Ngã, lão nghe tâm thần nhẹ nhàng quá, tự nhiên lão phải tri ân.

Tự nhiên lão có quan niệm bất đồng với toàn thể võ lâm đồng đạo.

Triệu Sĩ Nguyên nhướng cao đôi mày, cười lạnh:

- Nhưng đối với tiểu đệ, cái chỗ chí nhân chí nghĩa của lão như thế nào?

Cổ Kim Đồng sáng mắt lên:

- Tào lệnh chủ sai lão ca ca đến đây ngăn chặn tất cả, đừng chạm đến vật phát hỏa chen chút trong số các bao hơi độc, đó cũng là một...

Triệu Sĩ Nguyên gạt ngang:

- Còn điều thứ hai?

Cổ Kim Đồng tiếp:

- Đồng thời Tào lệnh chủ cũng nhờ lão ca ca chuyển đạt tiểu huynh đệ cái ý tứ hòa của lão, muốn hóa hận thành thân, hóa cửa thành hảo, song phương không là thù mà trở thành bằng hữu. Tâm nguyện của lão ca ca cũng không ngoài đề nghị của Tào lệnh chủ, do đó mới có cái việc theo về với lão, chứ không thì khi nào lão ca ca lại trở mặt được với các đồng đạo võ lâm.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn đối tượng một lúc lâu, ánh mắt chàng rất lạnh, ánh mắt đó nói lên cảm nghĩ của chàng quá lộ liễu.

Nhưng chàng nói làm chi bằng lời những cảm nghĩ đó nếu Cổ Kim Đồng hiểu được qua ánh mắt của chàng, thì càng hay!

Chàng thở dài.

Làm sao thức tỉnh được vị lão ca ca đã hoàn toàn bị Tào Duy Ngã thao túng trong quỷ đạo ma quái của lão.

Buồng thay, lúc này chừng như Cổ Kim Đồng không còn sáng suốt lắm.

Chẳng những lão không thấu đáo tâm tư của Triệu Sĩ Nguyên, thấy chàng trầm lặng lão cứ tưởng là chàng đã hồi tâm.

Lão khoan khoái vô cùng, tiếp:

- Tào lệnh chủ có nói nếu tiểu huynh đệ chấp thuận hòa cừu thành thân thì lão sẽ phóng giải số cao thủ đã bị lão chế phục thành công cụ của lão. Phải nhìn nhận đó là một biểu hiện cái tâm thành của lão vậy!

Triệu Sĩ Nguyên nói:

- Luận theo tình thế thì hiện này lão nắm phần thắng, thế tại sao lão lại cầu hòa?

Cổ Kim Đồng đáp:

- Như lão ca ca đã nói Tào lệnh chủ là con người chí nhân chí nghĩa, chuộng hòa ghét chiến!

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Không lẽ lão đề nghị như vậy mà không đòi hỏi một điều kiện nào nơi tiểu đệ?

Cổ Kim Đồng lắc đầu:

- Không có điều kiện nào cả. Chẳng những thế, lão còn hứa là sẽ tận lực tiếp trợ lão đệ báo phục mối hận thù với phái Vô Cực!

Triệu Sĩ Nguyên chớp mắt bật cười ha hả:

- Thế ra Tào Duy Ngã và Vô Cực phái đã trở mặt với nhau rồi?

Cổ Kim Đồng thành thực đáp:

- Đã có hiện tượng bất hòa giữa song phương!

Triệu Sĩ Nguyên quay đầu nhìn mọi người, thốt:

- Các vị nghe chưa! Cơ hội đã đến cho chúng ta rồi đó nhé!

Cổ Kim Đồng mỉm cười:

- Vô lâm Trung Nguyên, phải là người Trung Nguyên, phải là do người Trung Nguyên lãnh đạo, có lý nào cho kẻ ngoại bang điều khiển? Nếu lão đệ bỏ qua thành kiến ngày nào, đồng lo việc lớn, trừ diệt bọn gian tham, thì đúng là vô lâm Trung Nguyên đến hồi cực thịnh vậy! Hành động đó chứng minh lão đệ là bậc đại trí, đáng được hậu thế tôn sùng.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, lắc đầu:

- Tiểu đệ chỉ sợ làm cho lão ca ca thất vọng thôi! Lão đệ và các vị đây đã nguyện không đội trời chung cùng Tào Duy Ngã, xin lão ca ca hãy trở về phúc đáp với lệnh chủ của lão ca ca là tuy tiểu đệ còn nhỏ tuổi, vẫn thấu đáo dã tâm của lão ta, tiểu đệ khuyên lão ta từ bỏ mưu đồ lợi dụng tiểu đệ.

Cổ Kim Đồng giật mình, gương mặt của lão đỏ dần, vành tai cũng đỏ luôn theo.

Lão sững sờ một lúc lâu đoạn thấp giọng thốt:

- Lão đệ quyết định một thái độ có phần nào hấp tấp.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Không đâu lão ca ca! Những gì tiểu đệ nói hiện tại, tiểu đệ nghĩ đến từ mấy năm qua rồi.

Dừng lại một chút chàng tiếp:

- Bởi tiểu đệ nói sự thật!

Cổ Kim Đồng trở mắt:

- Sự thật?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tiểu đệ có thể đưa chứng minh cho lão ca ca thấy ngay bây giờ.

Thốt xong chàng vận công phát tay áo, phóng ra một tụ phong cuốn bằng một khoảng lá cành nơi hàng cây gần đó, tung luôn xuống chân núi.

Cổ Kim Đồng kêu lên thất thanh:

- Lão đệ điên rồi à?

Triệu Sĩ Nguyên không đáp, vung tay kia tiếp nối, rồi hai tay cùng vung trong một phút, bắn mười đạo tụ phong liên tục vút đi cuốn sạch những cành lá của khu rừng lợp đỉnh Ngọc Duẩn Sơn.

Tất cả lá cành đồn đồng quanh chân núi, nếu như có những mối dẫn hỏa thì khi những mối đó nổ lên, lửa bắt cháy, hỏa pháo nổ theo, tất cả bọn Triệu Sĩ Nguyên phải tan xương nát thịt rồi.

Nhưng họ chẳng việc gì.

Như thế là dưới Ngọc Duẩn Sơn không có hỏa pháo và Tào Duy Ngã bịa chuyện để dọa khiếp họ.

Thoạt đầu mọi người đều biến sắc mặt, ai ai cũng cảm chắc là đại họa đến nơi rồi, với cái điên của Triệu Sĩ Nguyên.

Bây giờ họ mới thấy rõ cơ trí của chàng quả linh hoạt phi thường, có lẽ chàng đã khám phá ra điều chi đó, mới dám quả quyết là Tào Duy Ngã nói dối.

Cổ Kim Đồng chết sững.

Lâu lắm lão mới lấy lại bình tĩnh, buột miệng buông tiếng thở dài, thốt:

- Lão ca ca tôi làm cái việc chuyển đạt ý tứ của Tào lệnh chủ đến lão đệ, chứ thực sự thì chẳng hiểu rõ dụng tâm của lão như thế nào..

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Nào có ai trách cứ chi lão ca ca đâu? Bởi làm sao lão ca ca biết được cơ mưu của lão tặc?

Cổ Kim Đồng khổ sở vô cùng:

- Lão ca ca còn biết nói chi hơn...

Dừng lại, lão thở dài luôn mấy tiếng, rồi tiếp:

- Lão ca ca tôi muốn hỏi một câu..

Triệu Sĩ Nguyên chặn lại:

- Hẳn là lão ca ca muốn hỏi tại sao tiểu đệ biết Tào Duy Ngã bịa chuyện dọa khiếp bọn tiểu đệ?

Cổ Kim Đồng sững sốt, không tưởng nổi là Triệu Sĩ Nguyên thông minh đến mức độ đó.

Nghe âm thanh mà đoán được ý người, kể ra trên đời kể có mấy tay!

Lão gật đầu.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chẳng những một tiểu đệ biết được mà thôi, trong những vị tại đây cũng có người biết rõ.

Chàng day qua Tần Chung tiếp:

- Nếu tiểu diệt không lắm thì Tần thúc thúc cũng hiểu rõ như tiểu diệt. Vậy Tam thúc thúc hãy giải thích cho Cổ lão ca ca biết.

Tần Chung gật đầu, cao giọng:

- Nếu chịu khó suy tư một chút là thấy ngay, bởi cơ mưu của Tào Duy Ngã còn ấu trĩ quá. Phàm bố trí thuốc mê trong những chiếc bao hình lá cây là Tào Duy Ngã muốn bắt sống bọn tại hạ. Đã muốn bắt sống thì còn ai an bày mồi dẫn hỏa, chôn pháo làm gì? Hai việc đó không thể song hành, bởi một khi lão dùng âm thanh tạo lên hóa lực thành cương, chỉ muốn các chiếc bao đó phát ra độc dược, hỏa dược cũng phát ra luôn, chẳng những bọn này cũng bị mê mà đồng thời cũng chết luôn. Có ai dại gì an trí loại mê dược trở thành vô dụng khi tất cả đều chết? Ngược lại, khi muốn bắt sống tất cả thì Tào Duy Ngã lại an bày hỏa dược làm gì? Cho nên trong hai việc, lão chỉ có thể làm một mà thôi. Vừa rồi Kim Lập vô hình trung, trúng thuốc mê, điều đó chứng tỏ tại đây chỉ có thuốc mê thôi, tuyệt đối chẳng hề có hỏa dược. Bây giờ, Cổ đại hiệp hẳn thấy cái đạo lý rồi chứ?

Cổ Kim Đồng trầm lặng một lúc lâu, thở ra mấy tiếng, đoạn vòng tay thốt:

- Lão phu không còn lý do ở tại đây nữa, vậy xin cáo từ các vị.

Lão bước đi.

Triệu Sĩ Nguyên gọi:

- Lão ca ca! Để tiểu đệ đưa đi một đoạn đường, bên dưới còn rất nhiều bao hơi độc không khéo lão ca ca lại vướng phải!

Cả hai ra đến bên ngoài, Cổ Kim Đồng nhìn xuống chân núi thấy cành lá chất đồng rất dày, chiếm một bề rộng độ mười trượng, bao quanh chân núi thành một vòng rào vững chắc.

Cổ Kim Đồng thăm phục Triệu Sĩ Nguyên, dùng ngay những bao hơi độc của Tào Duy Ngã làm một bức tường phòng vệ an toàn.

Cũng may, số cao thủ kia, ngoài xa xa, nên chẳng việc gì chứ nếu họ tham công vậy gần chân núi thì hẳn là phải có một số động bị hại rồi.

Lão nghĩ sức lực của lão không thể vượt qua một khoảng cách mười trượng, âu là đành nhờ Triệu Sĩ Nguyên giúp cho.

Lão gật đầu thốt:

- Đa tạ lão đệ!

Đi một lúc nữa, lão tung mình vọt bổng lên cao, Triệu Sĩ Nguyên phát ống tay áo, phóng ra một luồng tụ phong, hốt lão quăng ra bên ngoài vòng rào cành lá.

Chàng chưa kịp quay mình trở lại chỗ cũ với các vị kia, bỗng từ bên ngoài một bóng người bay ngang qua vòng rào cành lá đó, vút thẳng đến chàng.

Chàng giật mình, ngẫm vận công giới bị, đoạn trầm giọng hỏi:

- Tôn giá đến đây có việc chi?

74. Phúc Tự Thiên Giáng

Vượt qua khoảng lá rộng độ mười trượng, người đó hẳn có công lực phi thường trong võ lâm ngày nay ít có nhân vật nào sánh bằng.

Triệu Sĩ Nguyên thăm nghĩ như vậy trong khi chưa biết người đó là thân hay thù, chàng phải đề cao cảnh giác.

Người đó là một lão nhân có chòm râu dài, tinh thần quắc thước vừa đến trước mặt Triệu Sĩ Nguyên, liền điểm một nụ cười, vòng tay thốt:

- Lão phu là Quách Khiêm thuộc phái Vô Cực, vâng lệnh chương môn đến gặp Thiếu lệnh chủ để thảo luận đại sự!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, trong thoáng mắt tức độ được cái ý của khách ngay, tuy nhiên chàng không hề để lộ những cảm nghĩ, điềm nhiên hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Người trong phái Vô Cực phần đông đều có đạo cao đức trọng, bất quá họ bị Châu chương môn uy hiếp, bắt buộc phải tuân phục theo một chiều, chứ họ không hẳn chấp nhận sự phản nghịch của Châu chương môn.

Trước sự thế đã rồi, họ đành để cho xuôi thuận, không muốn tạo thị, sanh phi mà thành tương tàn tương sát, thương tổn tình đồng môn.

Triệu Sĩ Nguyên biết rõ như vậy nên gặp người trong phái Vô Cực, chàng đối xử hết sức thận trọng, bất cứ lầm lạc nào cũng bắt lợi cho chàng, nhất là chàng không muốn bị những người chân chánh nghĩ rằng chàng kém lễ độ.

Chàng khiêm tốn, Quách Khiêm rất hài lòng.

Lão hỏi:

- Chương môn bốn phái muốn giao hảo với Thiếu lệnh chủ, chẳng hay Thiếu lệnh chủ có thể bỏ qua mối hiềm khích ngày nào!

Triệu Sĩ Nguyên cười sang sảng:

- Đối với hàng trưởng thượng trong quý phái, tại hạ hết sức tôn kính, giả như quý phái biết cởi mở oan cừu thì tự nhiên tại hạ phải hoan nghinh chứ!

Quách Khiêm tiếp:

- Chương môn bốn phái cho biết là sẽ không truy cứu việc Thiếu lệnh chủ ngầm học võ công của bốn phái.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Các vị dành thái độ thế nào đối với Ngô lão tiền bối?

Quách Khiêm đáp:

- Bốn phái không truy cứu về trường hợp của Thiếu lệnh chủ thì Ngô sư huynh đương nhiên cũng được hưởng đặc huệ!

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Quý phái khoan dung tại hạ cảm kích vô cùng, ngại vì quý phái đã tiếp trợ kẻ đại gian đại ác, tàn ngược hào kiệt Trung Nguyên, điều đó tại hạ thấy khó mà bàng quang tọa thị!

Quách Khiêm mỉm cười:

- Bốn phái cùng Vô Tình cùng hiệp tác với nhau là do sự tình bắt buộc, chứ nào phải do tâm? Thiếu lệnh chủ cũng hiểu là những gì do bất đắc dĩ mà thành đều có tánh cách tạm thời cả. Ngày nay tình thế đã đổi thay, bốn phái không thể đứng chung hàng ngũ với bọn gian tà đó nữa.

Triệu Sĩ Nguyên tán:

- Quý phái biết hồi đầu hướng thiện là điều đáng mừng, chẳng những giữ được môn phong mà còn được giang hồ khâm phục.

Quách Khiêm tiếp:

- Còn một điều nữa bốn phái mong Thiếu lệnh chủ thông cảm.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Lão tiền bối khách khí quá!

Quách Khiêm tiếp luôn:

- Bồn phái hy vọng từ nay Thiếu lệnh chủ sẽ không can thiệp vào việc riêng tư của bồn phái.

Triệu Sĩ Nguyên thầm nghĩ:

- Vô Cực phái gồm nhiều nhân vật chánh trực, công minh, chỉ cần Vô Vi Tiên Tử xuất hiện chỉnh lý môn hộ, tuyên dương tội lỗi của Châu chưởng môn là tình thế sẽ xoay chiều.

Ta không cần can thiệp, Vô Vi Tiên Tử cũng thành công dễ dàng.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Vạn nhất Vô Vi Tiên Tử gặp trở ngại, chẳng lẽ ta để mặc nàng đơn độc đương đầu với khó khăn sao? Ta không giúp nàng sao?

Chàng trầm ngâm chưa đáp vội.

Thấy chàng do dự, Quách Khiêm chớp mắt, tiếp:

- Cứ theo quy củ giang hồ thì điều đối kỵ là ngoại nhân can thiệp vào việc riêng tư của các môn các phái. Chưởng môn bồn phái lo ngại điều đó nên sai lão phu chuyển đạt cái ý đến Thiếu lệnh chủ, dù biết rằng sứ mạng của lão phu là thừa. Bởi đương nhiên là Thiếu lệnh chủ am tường quy củ, tất hiểu rõ điều đối kỵ đó.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, lại nghĩ:

- Người trong Vô Cực phái thiện thì chí thiện, mà ác cũng cực ác, nếu bị bức dồn quá độ họ sẽ đi đến cực đoan, như vậy là bất lợi cho đại cuộc võ lâm. Xem ra lão nhân này trong cái khiêm tốn có ẩn ước sự quật cường, ta không thể không nhượng họ một phần nào, nhượng để tạo yên lành cho võ lâm qua giai đoạn khó.

Chàng đáp lơ lửng:

- Tại hạ có thích gì can thiệp vào việc của quý phái! Bất quá, trong trường hợp bất khả kháng, tại hạ phải mạo muội mà lên tiếng vậy thôi.

Chàng dừng lại, nghiêm giọng tiếp:

- Ví dụ nếu có cuộc tranh chấp giữa hai vị chưởng môn tiềm nhậm và hiện nhậm thì tại hạ vì đạo nghĩa không thể làm kẻ bàng quang, dù sao thì cũng phải đứng về phía Vô Vi Tiên Tử.

Quách Khiêm thốt:

- Chưởng môn bồn phái có tiên liệu trường hợp đó và dặn dò lão phu chuyển cáo đến với Thiếu lệnh chủ, nếu sự việc đó phát sinh thì bồn phái sẽ không hề có dị nghị nào, để mặc Thiếu lệnh chủ tùy nghi hành động.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Tại sao Châu lão tặc lại tỏ thái độ đại phương như thế?... hay là... lão ta đã dứt trừ hậu hoạn rồi? Thế ra Vô Vi Tiên Tử đã bị lão ta hãm hại rồi chăng?

Chàng hỏi gấp:

- Các vị đã làm gì Vô Vi Tiên Tử?

Quách Khiêm lộ vẻ kinh ngạc:

- Thế ra tiền nhậm chưởng môn của bồn phái không cùng hiệp nhau với Thiếu lệnh chủ sao? Chính lão phu định hỏi Thiếu lệnh chủ cho biết hiện giờ Vô Vi Tiên Tử ở đâu?

Triệu Sĩ Nguyên quắc mắt nhìn Quách Khiêm hỏi lại:

- Vô Vi Tiên Tử xuất linh mười hai vị trưởng lão còn sống sót từ địa phủ trở về đến Cao Lương Sơn, điều đó chẳng lẽ quý phái không hay biết?

Quách Khiêm kinh hãi, kêu lên:

- Vô Vi Tiên Tử đến Cao Lương Sơn? Nơi đó cạm bẫy trùng trùng, hiểm nguy không thể tưởng!

Lão hấp tấp vòng tay chào Triệu Sĩ Nguyên:

- Việc khẩn cấp như lửa cháy này, lão phu xin cáo từ Thiếu lệnh chủ, để tìm cách cứu vãng tình hình kịp thời.

Triệu Sĩ Nguyên đưa tay chặn lại:

- Nhưng bố trí của quý phái tại Cao Lương Sơn có phải để đối phó với Vô Vi Tiên Tử mà có chăng?

Quách Khiêm nổi giận:

- Thiếu lệnh chủ hỏi thế là có dụng ý gì?

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Lão tiền bối không hiểu sao?

Quách Khiêm càng giận hơn:

- Sự hoà nghi đó là một thái độ vô lễ. Thiếu lệnh chủ có biết không?

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Để xem lão tiền bối giải thích như thế nào, có chi đâu mà cho là vô lễ?

Vì nóng nảy lo cho sự an nguy của Vô Vi Tiên Tử chàng hơi mất bình tĩnh, quên hiện cảnh mà thành có thái độ khiêu khích.

Quách Khiêm mừng tượng phần nộ thực sự, tóc râu dựng đứng toan phát tác, bỗng buông tiếng thở dài, lắng dịu hòa khí, thốt:

- Cao Lương Sơn là Thánh cung của bốn phái, nên được xem như là trọng địa, vì phải đưa toàn lực vào Trung Nguyên nên chỉ lưu lại một số đệ tử rất ít để phòng thủ, do đó phải đặt thêm cạm bẫy để tăng cường sự bảo vệ. Sự kiện đó là lẽ tất nhiên, chẳng lẽ phải giải thích nữa sao?

Lời nói của lão rất hợp đạo lý, Triệu Sĩ Nguyên nghĩ rằng công cuộc bố phòng hẳn do Châu lão tặc an bày, và lão ta làm cái việc đó công khai, không hề dấu đồng môn đệ tử.

Nhưng cứ theo khẩu khí và thái độ của Quách Khiêm, chàng nhận thấy lão không phải là người thân tín đồng mưu với Châu chưởng môn.

Do đó lão ta rất quan tâm đến sự an nguy của chưởng môn tiền nhiệm.

Nếu đúng như dự đoán của chàng thì cái thái độ của chàng đối với Quách Khiêm rất đáng trách.

Chàng vội dịu thần sắc cười nhẹ:

- Nếu thế thì tại hạ thất ngôn rồi! Xin lão tiền bối cứ tự tiện, tại hạ chờ tin lành!

Chàng không ngăn chặn nữa, nhún chân tung mình lên không nhường lối cho Quách Khiêm.

Quách Khiêm cũng rời ngay vị trí, đồng thời thốt với lại:

- Đêm sắp xuống rồi, Thiếu lệnh chủ kiên nhẫn chờ đến canh hai do hướng Tây Bắc phá vây thoát đi, lúc đó sẽ có người trong bốn phái tiếp ứng.

Lão đến nhanh, đi càng nhanh hơn, thoáng mắt mất dạng.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn theo bóng Quách Khiêm, mơ màng.

Chàng nghĩ đến Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ...

Từ ngày chia tay nhau, Âu Dương Ngọc Kỳ cùng mười hai vị trưởng lão kiêm trình ngày đêm thẳng tiến Cao Lương Sơn, âm thầm như tội phạm trốn quốc pháp.

Cao Lương Sơn là một vùng núi rừng hiểm nguy, âm u, từ bao nhiêu năm qua không hề có dấu chân người dấn đến.

Vô Vi phải với chủ trương ẩn tích mai danh, chọn nơi này dựng căn bản, xa hẳn thế nhân.

Thánh cung được kiến tạo sâu trong rừng núi, còn quanh các vùng phụ cận thì có các đệ tử rải rác định cư, để tự do tu vi theo cái ý của họ, ngoài ra còn tạo thành một lực lượng phòng vệ ở vòng ngoài, ngăn ngừa mọi xâm nhập.

Khắp vùng Cao Lương Sơn ngoài những đệ tử của phái Vô Vi, không còn một cư dân nào khác.

Dọc đường bọn Vô Vi Tiên Tử không cần phải cải dung sửa mạo, bắt quá họ giữ gìn ý tứ, cố tránh chỗ đông người, và thói thường lại do những con đường hoang vắng mà đi, cuối cùng họ cũng đến được Cao Lương Sơn bình an vô sự.

Nhưng đến nơi rồi họ không gặp xuất đầu lộ diện.

Trước hết, Âu Dương Ngọc Kỳ bảo mười hai vị trưởng lão thay dạng đổi hình, tìm đến những đệ tử trong vùng phụ cận, dò xem sự thể như thế nào.

Lạ lùng thay, những đệ tử đó đều rời bỏ gia cư, chẳng biết họ di chuyển đến phương trời nào.

Liều lĩnh hơn, bọn trưởng lão lại tìm đến những kẻ không tin tưởng lắm.

Những người này cũng bỏ cư sở ra đi!

Âu Dương Ngọc Kỳ hết sức lấy làm lạ, tự hỏi chẳng biết có biến cố nào xảy ra, khiến tất cả các môn đồ phái Vô Vi phải bỏ Cao Lương Sơn đi nơi khác.

Trước khi đến đây nàng quyết định chủ trương âm thầm vào Thánh cung.

Song tình hình biến đổi, bắt buộc nàng phải thay đổi luôn chủ trương đó.

Từ chỗ tối, nàng ra chỗ sáng, thay vì đi theo những đoạn đường bí mật, nàng lại đi con đường chánh, ngang nhiên tiến thẳng lên Ẩn Hiền Ba, một ngọn đồi vừa rộng vừa thuận lợi, chính nơi này Vô Vi phái dựng lên Thánh cung.

Phần tiền đạo giao phó cho bốn người kém công lực tu vi là Dương Thế Thành, Lâm Thiên Trì, Khưu Vĩnh Huy và Ngô Minh Triết, những người còn lại ủng hộ Âu Dương Ngọc Kỳ từ từ tiến tới.

Như vậy lần trở lại Thánh cung vẫn không mất oai phong của một chương môn.

Rồi họ cũng đến được Ẩn Hiền Ba vô sự.

Sở dĩ họ được an toàn vì Châu trưởng lão định ninh họ chẳng dám đường hoàng lên núi, lão tưởng là họ phải âm thầm len lỏi theo những lối đi bí mật để xuất hiện bất ngờ, làm cho bọn người của lão trở tay không kịp.

Do đó lão bố trí những ám khí khắp nơi, trừ con đường chánh.

Thành ra cạm bẫy của Châu trưởng lão bố trí trở nên vô dụng.

Đến Ẩn Hiền Ba, trọng tâm căn cứ họ vẫn không thấy một bóng người.

Ai ai cũng kinh ngạc phi thường.

Dương Thế Thành vượt qua khoảng sân rộng trước Thánh cung đến bên cửa cao giọng gọi:

- Chương môn đã trở về, các đệ tử hãy xuất cung nghinh tiếp.

Bên trong cung im lặng.

Dương Thế Thành đợi một lúc, không nghe ai đáp lời, vội vận công lực ngấm giới bị, vừa tung cửa vừa nhảy vọt vào.

Bên trong im vắng lạnh lùng.

Ngọn đèn treo còn đó, vẫn cháy, buông ánh sáng mờ mờ trong lư hương, một đợt khói bốc lên, yếu ớt, tấm màn phủ trước thần vị vẫn y nhiên như lúc vâng lệnh thám địa phủ.

Y cao giọng hỏi:

- Các đệ tử trực tại điện đâu rồi?

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Chờ một chút, y quỳ xuống lạy trước thần vị, đoạn đứng lên, toan gọi Âu Dương Ngọc Kỳ thì nàng cũng vừa vào đến nơi với các trưởng lão.

Dương Thế Thành thốt:

- Hương khói còn, đèn còn, là người còn, song chẳng hiểu tại sao người không xuất hiện, đón tiếp chúng môn!

Chẳng riêng gì một Dương Thế Thành lấy làm lạ mà tất cả mọi người cũng kinh ngạc vô cùng.

Nhưng trước hết, họ phải làm lễ trước linh vị tổ sư, sau đó sẽ tìm hiểu sự tình.

Họ chưa kịp cúi mình quỳ lạy bỗng có tiếng động rào rào, rồi bức màn che trước thần vị từ từ dòn qua một bên.

Mọi người giật mình, nhìn lên thấy bên trên thần vị có một tấm biển, ba chữ Vô Cực phái hiện lộ rõ rệt.

Ai ai cũng sửng sốt, chưa kịp nói gì với nhau, từ bên ngoài cửa cung có tiếng quát hỏi vọng vào:

- Kẻ nào to gan dám xâm nhập vào Thánh cung của bốn phái?

Tất cả cùng quay nhanh mình nhìn ra cửa, đúng lúc một đoàn người tiến vào, dẫn đầu là một lão nhân, màu da đen như lọ chảo.

Nhìn lão nhân đen, Âu Dương Ngọc Kỳ đứng cao đôi mày hỏi:

- Lý trưởng lão không trông thấy bốn tòa à?

Chừng như Lý trưởng lão đã hiểu nàng đến đây từ lâu lắm rồi, nên không tỏ vẻ gì kinh dị, lão ta ngẩng cao mặt, chẳng những không làm lễ chào nàng trái lại còn cất giọng khinh khỉnh:

- Lão phu biết chứ, ngươi là trưởng môn tiền nhiệm. Họ Âu Dương, tên Ngọc Kỳ, ngươi là một trưởng môn đời cuối, đề tiện nhất, trốn tránh trách vụ, tìm an nhàn cho bản thân, bỏ mặc môn phái!

Âu Dương Ngọc Kỳ sôi giận, song cố dằn lòng, trầm giọng hỏi:

- Trưởng lão cũng nói được câu đó sao?

Lý trưởng lão cười lạnh:

- Phàm những đệ tử của các đời, sống đến phút giây này đều cho rằng hành động của ngươi là vô sỉ, chứ nào phải chỉ một lão phu?

Âu Dương Ngọc Kỳ quát mắt:

- Câm ngay! Lý Giao ngươi đừng tưởng là không có hội nghị các trưởng lão bốn tòa chẳng có quyền trừng trị cái tội vô lễ của ngươi.

Lý Giao bật cười cuồng ngạo:

- Hội nghị trưởng lão! Lão phu là đại biểu của các trưởng lão đây, lão phu sắp hỏi tội nghịch đồ đây!

Âu Dương Ngọc Kỳ rung người. Nàng đưa cao tay lên, định trừng trị một đệ tử phạm thượng, dù đệ tử đó đã thuộc hàng trưởng lão.

Lữ Trường Lâm thấy thế vội cảnh tỉnh nàng:

- Tội phạm thượng đáng bị trừng trị, nhưng chưa đến nỗi phải xử tử, huống chi thủ phạm còn ở tận phương nào, chúng ta nên nhẫn nại, đừng tạo lý do bắt trách cho bọn phản nghịch, chúng sẽ lợi dụng để gây hoang mang trong toàn phái, gây khó khăn cho công cuộc chinh lý.

Chưởng môn hãy nghĩ kỹ.

Âu Dương Ngọc Kỳ hạ thấp tay xuống, gần từng tiếng:

- Tạm tha cái tội bất kính của ngươi, sau này sẽ hỏi đến!

Nàng dần tách nóng nhanh chóng, Lý Giao hết sức lấy làm lạ. Sự kiện đó diễn ra ngoài chỗ tưởng của lão ta, bởi lão quyết tâm khích nộ nàng, giả như nàng xuất thủ, lão sẽ chết vờ, các đệ tử khác sẽ lấy đó làm gương, cho rằng nàng tàn nhẫn, ai ai cũng hận nàng, ly khai nàng.

Nhân đó, họ sẽ xem nàng như kẻ thù, và muốn tự vệ, họ phải kết liên, chống lại kẻ thù chung.

Âu Dương Ngọc Kỳ có muốn thu phục nhân tâm cũng không hy vọng thành công.

Ngoài ra Lý Giao còn được Châu trưởng lão giao cho chiếc áo phòng thân, áo đó có cái tên là Bách Nhu Kim Sam, với chiếc áo đó lão ta giả chết dễ dàng, không ai mà khám phá ra mưu đồ của lão nổi.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ không xuất thủ, cơ mưu của Lý Giao cầm như hỏng rồi.

Song lão chưa thất vọng, trái lại bật cười ngạo nghễ, cười để khích nộ nàng trở lại.

Lão đưa tay chỉ mười hai trưởng lão sau lưng Âu Dương Ngọc Kỳ hỏi:

- Bọn đó là những ai? Chúng chẳng phải là người trong phái, chúng không có tư cách vào trọng địa của bốn phái.

Âu Dương Ngọc Kỳ hừ một tiếng:

- Ngươi muốn biết thân phận của họ?

Lý Giao cười mỉa:

- Là chủ tịch hội trưởng lão, đương nhiên lão phu phải có phận sự kiểm tra bất cứ ai xâm nhập vào nội địa.

Âu Dương Ngọc Kỳ quay lại sau, bảo:

- Xin các vị trưởng lão hiện lộ mặt thật!

Bọn Lữ Trường Lâm y lời, cởi bỏ những thứ nguy trang.

Lý Giao chỉ nhận ra được mười một người, còn Lữ Trường Lâm thì vì thuộc lớp trước, cách rất xa, Lý Giao không nhớ rõ.

Nhận ra những người đó, bất giác Lý Giao run sợ, đôi mắt mở to, nhìn họ trùng trùng, trái lại thân hình rung rung, mãi một lúc lâu, lão ta mới trấn định tâm thần, sụp mình quỳ xuống lạy, đồng thời tạ tội:

- Đệ tử bái kiến ân sư!

Thì ra trong số người đó có sư phụ của lão.

Thôi Phúc hừ một tiếng, phất ống tay áo, phong một đạo tụ phong nâng Lý Giao đứng lên, thần sắc của Thôi Phúc trầm trầm.

Lý Giao có thân phận cực cao trong Vô Cực phái, lão đã quỳ lạy rồi, những người đứng phía sau lão không thể không làm theo lão.

Đồng thời tất cả đều kinh sợ bởi võ công của Lý Giao đã đạt đến mức diệu huyền, thế mà lão ta còn bái phục lão nhân kia, như thế đủ biết tài nghệ của lão nhân cao siêu không tưởng nổi.

Mà chính Lý Giao cũng không tưởng là sau hai mươi năm cách biệt, giờ đây ân sư tiến bộ phi thường, công lực ngày nay sánh với ngày xưa khác như trời với vực.

Lão giới thiệu bọn người sau lưng lão cho các vị trưởng lão biết, song không ai lưu ý nghe lão nói.

Âu Dương Ngọc Kỳ lần lượt kể từng vị trưởng lão cho bọn Lý Giao biết.

Phần đông không biết mặt, nhưng có nghe danh, họ càng kinh sợ khi hiểu được những vị đó là các đại trưởng lão của thế hệ trước.

Tự nhiên sự kính phục tăng gia với thân phận, bọn người của Lý Giao không còn ngênh ngênh tự đắc nữa.

Trong số những đệ tử hiện diện, có người do Lữ Trường Lâm truyền xuống, hiện tại thì lão ta nghiêm nhiên là sư tổ của chúng.

Bây giờ Lý Giao bối rối rõ rệt. Lão ta chẳng biết phải ăn làm sao, nói làm sao!

Âu Dương Ngọc Kỳ cười lạnh, hỏi:

- Lý trưởng lão nghĩ sao?

Lý Giao nghiêng răng, vẻ tàn khốc chợt hiện trong ánh mắt, lão cười nhẹ thốt:

- Xin các vị theo đệ tử!

Nhưng lạ lùng thay, những đệ tử cùng đến đây với lão, chẳng một ai bước dạt qua hai bên tránh đường.

Lão giật mình hét:

- Sao các ngươi không tránh đường cho người vị trưởng lão bước đi?

Một trong số các đệ tử đó, cất tiếng phản kháng:

- Đệ tử có một nghi vấn muốn nhờ Lý trưởng lão giải thích.

75. Quay Đầu Hướng Thiện

Lý Giao nổi giận, quát:

- Bây giờ là lúc nào? Người muốn nói gì, lại không thể đợi đến lúc khác sao?

Người đó vệt đồng môn, lướt tới đối diện Lý Giao, nghiêng mình cho tròn lễ độ, đoạn tiếp:

- Xin trưởng lão dẫn tánh nóng, chỉ vì sự việc có quan hệ đến giới luật bốn môn, đệ tử mới mạo muội yêu cầu trưởng lão giải thích. Lời giải thích của trưởng lão có rõ ràng, các sư huynh đệ mới theo trưởng lão được.

Lý Giao cười lạnh:

- Người định kháng lệnh lão phu? Người bất tuân giới luật? Trước hết lão phu áp dụng môn quy, trừng trị tội vi phạm kỷ luật của người.

Câu nói buông dứt, bàn tay chớp lên. Chưởng kinh bay đến người đệ tử đó.

Khoảng cách giữa song phương rất gần, người đệ tử đó dĩ nhiên kém công lực, không làm sao tránh kịp, đành nhắm mắt lại chờ chết.

Hắn nhắm mắt rất lâu vẫn không nghe một cảm giác gì, hắn tưởng là Lý trưởng lão cố kỵ các vị tiền bối, không dám hạ thủ thực sự, nên mở mắt xem.

Nào có phải Lý trưởng lão thu hồi chưởng thế, dung tha hắn?

Bàn tay của Lý trưởng lão bị Thôi Phúc nắm chắc giữ lại.

Lý trưởng lão mặt đỏ bừng bừng, chẳng rõ vì thẹn, vì giận hay vì ảnh hưởng bàn tay Thôi Phúc.

Thôi Phúc không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Lý trưởng lão trừng trừng.

Lý Giao kêu lên:

- Ân sư! Tiểu tử đó phạm tội bất kính, phải trừng trị hắn! Không thể bỏ qua được!

Thôi Phúc buông tay ra, lạnh lùng thốt:

- Để cho hần nói!

Lý Giao cảm hận, song không dám cãi lời, cung kính gật đầu:

- Ân sư nói phải!

Lão cũng quắc mắt nhìn người đệ tử đó, ngầm hăm dọa hần, liệu mà ăn nói.

Để được chắc chắn hơn, lão gần từng tiếng:

- Bạch Trí Chung, trước mặt sư tổ, người đừng quên pháp độ của bốn môn.

Bạch Trí Chung gật đầu:

- Đệ tử hiểu!

Đoạn hần ngẩng đầu lên, quắc đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Lý Giao, cao giọng tiếp:

- Đệ tử biết mình phạm thượng, chiếu theo quy luật thì phải bị giam cầm trong ngục suốt đời. Sau khi đệ tử hỏi rồi, trưởng lão cứ y theo quy luật gia hình!

Lý Giao rợn người, cố giữ bình tĩnh, bảo:

- Biết vậy là tốt. Người cứ nói, muốn nói gì hãy nói đi!

Bạch Trí Chung nghiêm giọng:

- Bất cứ trong môn phái nào, phạm là đệ tử thì phải kính trọng tuân hành mạng lệnh của trưởng môn, dù cho hàng trưởng lão cũng không được ngoại lệ.

Lý Giao cười nhạt:

- Còn ai không biết điều đó, cần gì người phải giảng giải!

Bạch Trí Chung tiếp:

- Hần trưởng lão cũng biết luôn là ngoài trưởng môn ra, các đệ tử phải tuân lệnh sư trưởng.

Hần cất cao giọng hơn, buông rõ ràng:

- Hiện tại trưởng môn vắng mặt, đệ tử phải tuân lệnh ai?

Lý Giao tức giận, dừng đôi mày, quát:

- Lão phu vâng lệnh bắt Âu Dương Ngọc Kỳ hỏi tội, phạm những ai được lưu lại đây theo lệnh của trưởng môn giúp lão phu thi hành nhiệm vụ đó, đều phải tuân theo lão phu.

Bạch Trí Chung thần nhiên tiếp luôn:

- Trưởng môn tiền nhiệm phạm tội gì, đến đổi phải thoái vị nhường quyền? Điều đó đệ tử không đủ tư cách hỏi đến, chỉ muốn biết trường hợp của một môn đồ phạm thượng đối với các vị sư tổ thôi..

Lý Giao biến sắc:

- Nói nhảm! Ai bảo người không dè dặt đến đổi phải đắc tội?

Lão muốn khỏa lấp rõ ràng những gì Bạch Trí Chung sắp nói.

Bạch Trí Chung chớp mắt, tiếp luôn:

- Các vị....

Bỗng hần ngã nhào.

Đúng là hần bị ám toán! Người nào đó muốn giết hần diệt khẩu!

Người đó nếu không phải là Lý Giao thì còn ai nữa?

Lữ Trường Lâm cấp tốc phi thân lướt tới, áng một bàn tay nơi hậu tâm của Bạch Trí Chung, chuyển công lực sang hấn bảo vệ tâm mạch.

Những vị trưởng lão kia phân nhau trấn giữ khắp các góc đại điện, trừ Thôi Phúc còn đứng cạnh Lý Giao.

Âu Dương Ngọc Kỳ cũng bước đến cạnh Bạch Trí Chung, lấy một viên Đại Thành Kim Đơn nhét vào miệng hắn.

Đại Thành Kim Đơn là thánh dược, lại nhờ công lực của Lữ Trường Lâm, Bạch Trí Chung dần dần tỉnh lại.

Hắn bắt chập an nguy cho bản thân, vừa tỉnh lại là cất giọng yếu ớt, thốt với Âu Dương Ngọc Kỳ:

- Bên trong nguy lắm, các vị đừng vào..

Lữ Trường Lâm khoát tay:

- Ta biết rồi! Người đừng nói gì thêm cho mệt, hãy điều tức đi!

Lão điểm vào một huyệt đạo cho hắn bất động, đặt hắn nằm êm trên nền, rồi đứng lên quắc mắt nhìn ra bốn phía.

Những người của Lý Giao bị thần quang của lão chạm phải, đều run rẩy, gương mặt xanh dờn.

Lữ Trường Lâm thu hồi thần quang, hướng về Thôi Phúc, hắt hàm.

Thôi Phúc vội chụp tay vào mạch môn của Lý Giao, đồng thời điểm luôn mấy huyệt trên mình lão.

Lý Giao vốn có đề phòng, song không phản ứng kịp trước thủ pháp quá nhanh của vị ân sư, đành phải bị chế ngự.

Thôi Phúc nhắc bổng hắn lên, ném lão đến chân Âu Dương Ngọc Kỳ, đoạn bước theo, nghiêng mình thốt:

- Đệ tử thẹn mình giáo huấn môn đồ không nghiêm, nên nghiêm chỉnh đắc tội với chưong môn, mong chưong môn lượng thứ.

Dù thuộc hàng trưởng lão, đối với chưong môn, Thôi Phúc vẫn xưng là đệ tử như mọi người.

Bởi quy luật của môn phái bắt buộc phải thế!

Âu Dương Ngọc Kỳ mỉm cười, nghiêng mình đáp lễ, đoạn đáp:

- Thôi tổ sư nói quá lời, tại bốn tòa lãnh đạo bất minh, nên trong phái phát sanh nhiều phản nghịch, lỗi nơi bốn tòa, tổ sư vô can.

Nàng phất ống tay áo, giải khai các huyệt đạo cho Lý Giao.

Lữ Trường Lâm kêu lên:

- Chưong môn...

Âu Dương Ngọc Kỳ thở dài:

- Bốn tòa thất đức, biến cố sanh ra, các vị trưởng lão và sư huynh đệ kém xét suy thành ra lầm mưu Châu trưởng lão, chứ họ thực sự nào có tội tình gì? Bốn tòa không muốn truy cứu một ai cả, chỉ mong những người lầm lạc từ nay nên hồi đầu, hối lỗi là đủ.

Lữ Trường Lâm và Thôi Phúc cùng gật đầu:

- Chưong môn giàu lòng nhân đức như vậy, đáng mặt lãnh đạo bốn phái lắm.

Lý Giao thoát chết, cảm khái vô cùng. Nhớ lại những hành động vừa qua, lão thẹn quá, lương tri bùng dậy, bất giác lão khóc.

Âu Dương Ngọc Kỳ an ủi:

- Trưởng lão không nên quá bi lụy, trong tương lai còn nhiều cơ hội cho trưởng lão chuộc lỗi lầm, hãy đứng lên đi, nếu thật sự hồi đầu hướng thiện thì nên bình tĩnh, cùng bốn tòa bàn luận đại cuộc.

Lý Giao đứng lên, cúi đầu tạ tội:

- Trong nhất thời ngu muội, đệ tử hành động phản nghịch, thành đắc tội với chưong môn, từ nay đệ tử nguyện làm bất cứ việc gì do chưong môn giao phó dù phải chết cũng vui mà làm, để chuộc lại phần nào tội lỗi đã qua..

Lão lại sụp lạy.

Âu Dương Ngọc Kỳ phát tay áo đẩy kinh phong nâng Lý Giao đứng lên, đoạn điểm một nụ cười thốt:

- Phàm đệ tử trong bốn phái từ nhiều thế hệ qua không từng tiếp xúc với thế nhân, do đó kinh nghiệm trường đời rất kém, tự nhiên dễ bị lừa gạt. Cho nên bốn tòa quyết định không truy cứu bất cứ ai có nhúng tay vào biến cố trước đây, trừ thủ phạm!

Nàng nhìn Lý Giao tiếp:

- Lý trưởng lão là một trong năm vị trưởng lão biết rõ sự tình hơn mọi người, vậy trưởng lão hãy tường thuật những diễn tiến quanh biến cố cho tất cả đệ tử cũng nghe trưởng lão thuật thì hẳn là vô tư rồi, các đệ tử sẽ không dị nghị.

Lý Giao gật đầu:

- Tuân lệnh chưong môn!

Lão bắt đầu thuật:

- Châu chưong môn thoát đầu quán thông các vị trưởng lão có thể lực nhiều hơn hết trong phái bức bách Âu Dương Ngọc Kỳ vào địa phủ dò thám, sau đó giả tạo văn thơ, cho rằng Âu Dương Ngọc Kỳ nhượng vị cho lão.

Tiếp nhận quyền chưong môn rồi, Châu trưởng lão mới an bày cơ mưu phòng ngừa hậu quả nếu Âu Dương Ngọc Kỳ thoát hiểm trở về.

Lão bịa ra một tội danh kết án Âu Dương Ngọc Kỳ phản bội môn quy, liên kết ngoại nhân, tiết lộ điều cơ mật của bốn phái, và chính Âu Dương Ngọc Kỳ cam tâm tình nguyện vào địa phủ, sợ một ngày nào đó những điều tồi tệ được phanh phui mà mang nhục với toàn phái, nàng hối hận nên chịu mai một suốt đời.

Tội danh đó, Châu trưởng lão thông tri cho mọi trưởng lão, yêu cầu cộng đồng công nhận rồi lão mới tuyên bố ra trong toàn phái cho tất cả các đệ tử đều hay để mỗi người có một ấn tượng không tốt đối với nàng.

Với thành kiến đó, không còn ai giữ sự trung thành với nàng nữa, và mọi hoài niệm về nàng phá tan, biến mất nơi lòng mọi người.

Sau đó Châu chưong môn mới đổi tên phái thành Vô Cực, điều động tất cả cao thủ vào Trung Nguyên, tạo nên một thế vững vàng trong võ lâm.

Âu Dương Ngọc Kỳ cười khổ:

- Như vậy nếu bốn tòa không nhờ các vị trưởng lão tổ sư, thì không mong gì chính lý môn hộ, bởi toàn thể đệ tử đều oán ghét bốn tòa, chẳng một ai tuân theo mạng lệnh.

Lý Giao gật đầu:

- Đúng vậy! Nếu không có các vị tổ sư, thì chưong môn không hy vọng xóa tan thành kiến nơi lòng các đệ tử. Có các vị tổ sư, những đệ tử tại đây khích động tâm tư về tình nghĩa sư phụ và môn đồ, tất cả theo về chưong môn, chứ nếu không thì khi chưong môn vào Trưởng lão viện, họ sẽ xem chưong môn như kẻ thù, và chắc chắn là chưong môn phải bị họ thảm hại!

Âu Dương Ngọc Kỳ trở mắt:

- Tại sao phải đợi bốn tòa vào Trưởng lão viện!

Lý Giao đáp:

- Bên dưới Trường lão viện có chôn vạn cân hỏa pháo. Dù chưởng môn có tài năng quán thế, cũng không thoát chết với hỏa pháo được.

Tuy biết trước là quanh đây có cạm bẫy trùng trùng, Âu Dương Ngọc Kỳ vẫn lạnh mình.

Nàng hỏi:

- Chôn hỏa pháo để đối phó với bốn tòa, Châu trưởng lão làm sao biết trước là bốn tòa thoát nạn trở về?

Lý Giao thốt:

- Châu trưởng lão từng nói, từ ngày lập phái đến nay chỉ có mỗi một mình chưởng môn là người có tài trí đáng sợ, chưởng môn thừa sức thoát hiểm, dù trong địa phủ có những nguy hiểm nào!

Lữ Trường Lâm hừ một tiếng:

- Châu Thiên Nhậm có tâm cơ thâm trầm đáng sợ.

Lý Giao gật đầu:

- Đệ tử chưa thấy ai hơn Châu trưởng lão.

Âu Dương Ngọc Kỳ thở dài:

- Bởi lão có tài nên sanh tánh tự phụ, không cam tâm khuất phục, nuôi mộng tiềm vị chưởng môn! Lão oán hận bốn tòa cũng hợp tình, tuy không thuận lý!

Bồng nàng hỏi:

- Nếu bốn tòa không vào Trường lão viện, Châu trưởng lão còn những âm mưu gì khác?

Lý Giao đáp:

- Châu trưởng lão phân phó đệ tử khích nộ chưởng môn, nếu chưởng môn sát hại một người thì tất cả bọn thủ vệ Thánh cung phần uất, sẽ đồng tâm hiệp lực diệt trừ chưởng môn.

Chẳng hạn đệ tử vừa khích nộ chưởng môn, cũng là do cơ mưu của Châu trưởng lão.

Âu Dương Ngọc Kỳ mỉm cười:

- Lý trưởng lão không thấy chết như vậy là oan uổng sao?

Lý Giao hơi thẹn:

- Đệ tử có chết thật đâu. Bất quá giả vờ để man trá chưởng môn. Đệ tử không lo ngại cho sanh mạng.

Âu Dương Ngọc Kỳ kinh ngạc:

- Trưởng lão có năng lực kháng cự một chiêu công của bốn tòa?

Lý Giao ấp úng:

- Đệ tử có mặc chiếc áo Bách Nhu Kim Sam trên mình!

Âu Dương Ngọc Kỳ thoáng kinh ngạc, nhưng lấy ngay bình tĩnh, mỉm cười hỏi luôn:

- Thế ra chưởng lực của Thôi tổ sư vừa rồi không gây ảnh hưởng gì đến Lý trưởng lão?

Lý Giao vừa thẹn vừa sợ:

- Đệ tử có ý cầu toàn, thành đắc tội man trá ân sư! Xin...

Âu Dương Ngọc Kỳ chặn lại:

- Bốn tòa giải huyết cho trưởng lão cũng vô ích luôn!

Lý Giao bối rối hơn:

- Chưởng môn giải huyết chứng tỏ sự nhân từ, đệ tử xin ghi khắc độ lượng khoan hồng của chưởng môn, nguyện từ nay trở lại con đường chánh!

Lữ Trường Lâm vuốt râu cười hì hì:

- Lão phu hy vọng người giữ lời!

Lý Giao lộ vẻ cương quyết:

- Đệ tử đâu dám gian dối một lần thứ hai nữa!

Lão tiếp luôn, không cần ai hỏi:

- Trong Thánh cung trừ đệ tử và bọn này, còn hai vị trưởng lão nữa, là họ Từ và họ Chung với mười sáu đệ tử. Chương môn định xử trí họ như thế nào, xin cho đệ tử biết!

Âu Dương Ngọc Kỳ cau mày:

- Họ nghe tin này không chạy trốn sao?

Lý Giao lắc đầu:

- Mỗi vị có một trách vụ riêng biệt, trước khi đệ tử phóng ám hiệu, họ chẳng lý khai vị trí. Nhất định là họ chưa hay biết gì cả.

Âu Dương Ngọc Kỳ lại hỏi:

- Trách vụ của họ như thế nào?

Lý Giao giải thích:

- Mỗi vị trưởng lão suất lĩnh tám đệ tử. Phần Từ trưởng lão thì trấn đóng tại Trường lão viện, giám thị hệ thống hỏa pháo. Chung trưởng lão suất lĩnh tám đệ tử, giám thị các cơ quan mai phục ám khí trên con đường bí mật. Cũng may chương môn theo lối chánh mà vào, chứ nếu theo con đường bí mật thì cái hậu quả tai hại không biết thế nào mà nói.

Âu Dương Ngọc Kỳ suy nghĩ một chút, vụt hỏi tiếp:

- Còn Ngô sư thúc, Huỳnh sư thúc và Tổ Dung sư muội, những người đó hiện ở đâu?

Lý Giao đáp:

- Cả ba người cùng mười hai vị trưởng lão không đồng mưu với Châu trưởng lão đều bị giam giữ trong Trường lão viện.

Âu Dương Ngọc Kỳ đứng lên, cao giọng thốt:

- Họ là những người vô tội, vì bốn tòa mà họ phải chịu khổ. Bốn tòa phải giải cứu họ.

Nàng bước đi liền.

Lý Giao lo sợ, vội bước tới ngăn chặn:

- Không được đâu, chương môn! Từ trưởng lão là người bất mãn chương môn hơn bất cứ ai khác, lão ta hận chương môn cùng cực, chương môn đừng mạo hiểm, hãy để cho đệ tử lừa lão ta ra ngoài tìm cách chế ngự lão trước, rồi hãy vào viện sau.

Âu Dương Ngọc Kỳ cười nhạt:

- Bốn tòa có chủ trương thỏa đáng, trưởng lão không phải lo ngại.

Lữ Trường Lâm cũng khuyên ngăn:

- Chương môn dù có tài, song hãy nghĩ đến sinh mạng của mấy người bị giam giữ trong đó! Một mình thoát hiểm mà bao nhiêu người chết oan thì muốn cứu họ lại thành ra hại họ.

Âu Dương Ngọc Kỳ mỉm cười:

- Lão sư tổ yên trí, chẳng có việc gì đáng ngại cho họ đâu!

Nàng đi luôn, bắt buộc mọi người cũng phải theo nàng, để kịp thời tiếp ứng.

Viện trưởng lão tiếng là viện, song thực ra chỉ là một cái động bất quá có thêm vọng cửa nhân tạo vậy thôi.

Đến trước cửa viện Âu Dương Ngọc Kỳ vận khí nơi đan điền, biến âm thành cương, dồn vào trong:

- Bồn tào Âu Dương Ngọc Kỳ đã trở lại Thánh cung, mời Từ trưởng lão ra đây hội kiến.

Không ai ức đoán nổi câu nói hàm ý như thế nào.

Từ mấy lúc sau này, Từ trưởng lão biến đổi tánh tình đến tàn khốc, được Châu trưởng lão thức phế sự biến đổi đó, xem rất hợp, nên trọng dụng họ Từ và giao trọng trách giám thị Trưởng lão viện.

Lý Giao tuy là một tổng quản trong toàn cung, cũng không thể tự ý vào đây.

Hơn ai hết, Lý Giao nghi hoặc phi thường, chờ xem phản ứng bên trong.

Thình lình cánh cửa viện mở tung, một bóng người bay ra vút thẳng đến Âu Dương Ngọc Kỳ.

Lý Giao kinh hãi, bất chấp lợi hại, vọt mình tới chặn phía trước Âu Dương Ngọc Kỳ, đồng thời quát:

- Từ trưởng lão không được vô lễ!

Từ trưởng lão lạnh lùng, trầm giọng thốt:

- Lão tặc vô sỉ! Hôm nay lão phu quyết giết ngươi.

Lão đánh tới một chưởng, với mười hai thành lực.

Trong lúc bất ngờ, Lý Giao hứng trọn chưởng kinh, bị tung bổng lên không, uốn cầu vòng, rơi xuống phía hậu, cách vị trí độ một trượng.

Nhờ có chiếc áo quý che thân, lão không việc gì, song tâm thần phải trải qua cơn chấn động.

Hướng về Từ trưởng lão, Lý Giao hét lên:

- Từ Nhân Thọ! Ngươi..

Bổng lão buông câu nói bỏ chững, đoạn thở dài.

Lão trông thấy Từ Nhân Thọ sụp mình xuống trước mặt Âu Dương Ngọc Kỳ, lệ thảm trào ra như suối.

Từ Nhân Thọ nức nở:

- Chưởng môn! Đệ tử biết là thế nào chưởng môn cũng trở lại Thánh cung!

Âu Dương Ngọc Kỳ bước tới nâng Từ Nhân Thọ đứng lên, chính nàng cũng đổ lệ xúc cảm.

Nàng thốt:

- Bồn tào đoán chắc là cơ mưu gian của Châu trưởng lão trước sau gì cũng bị các trưởng lão thức phế! Từ trưởng lão trong thời gian qua hẳn phải khổ lắm!

Từ Nhân Thọ vọt ngưng khóc, rồi bật cười vang:

- Đệ tử không khổ! Người khổ chính là Châu trưởng lão! Lão ta đã dụng tâm cơ, nhưng ai ai cũng chẳng trọn lòng theo về với lão. Lão thấy mọi người vờ xuôi thuận, tưởng đầu óc kể rồi, lại mừng rỡ dốc tâm củng cố cơ đồ!

Lý Giao tỉnh ngộ.

Thì ra bao lâu nay mọi người đều diện phục tâm bất phục, chỉ có mỗi một mình lão là nhắm mắt buông liêu, theo sát kẻ phản bội!

Trong khi mọi người còn giữ lòng trung hậu thì lão lại bán lương tâm, dốc chí khuông phò kẻ vô nghĩa.

Trong khi ai ai cũng nhần nhục chờ chưởng môn trở về thì lão dương dương tự đắc, tưởng mình là kẻ được tín nhiệm nhất.

Bất giác lão xuất mồ hôi lạnh!

76. Mất Trâu Sữa Chuông

Âu Dương Ngọc Kỳ từ từ bước qua vọng cửa, vào trường lão viện.

Tám đệ tử dần hầu nghinh đón. Họ đã hiểu rõ sự tình, và bắt đầu hận Châu trưởng lão lôi cuốn họ vào hành động phản nghịch.

Vừa lúc đó bên trong viện có tiếng cười vang lên, một đoàn người tiến ra, đi đầu là Tổ Dung cô nương.

Nàng đang hân hoan đó, vừa gặp Âu Dương Ngọc Kỳ vụt òa lên khóc, nhào ngay vào lòng nàng.

Cả hai mừng mừng tủi tủi, không ai nói được tiếng nào. Nhưng những giọt lệ kia đã thay lời nói lên niềm tha thiết của họ.

Kế đến, Quân sơn dật tẩu Ngô Độc Hạo, Thiên du tử Huỳnh Ngươn Long và mười ba trưởng lão đồng bái kiến chưởng môn.

Âu Dương Ngọc Kỳ an ủi mỗi người một câu, đoạn cùng tất cả vào đại sảnh.

Lại tiếp nối lễ ra mắt của người trong viện với các vị trưởng lão tổ sư từ địa phủ trở về.

Ai ai cũng hân hoan, chỉ có Lý Giao thì bẽn lẽn, áy náy.

Từ Nhân Thọ mỉm cười, hỏi:

- Lý huynh còn nhớ chuông kinh của tiểu đệ vừa rồi chăng?

Lý Giao ấp úng:

- Từ sư đệ nhắc làm chi! Ngu huynh đáng tội lắm!

Lão hỏi lại:

- Hỏa được dưới nền viện, sư đệ có nhớ đến không?

Từ Nhân Thọ bật cười ha hả:

- Hỏa được dưới nền viện? Làm gì có hỏa được?

Lý Giao giật mình:

- Thế...

Từ Nhân Thọ vẫn cười vang:

- Lệnh thì lệnh, thi hành thì không, làm gì có được?

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Thực ra lão phu không chôn hỏa được tại đây, mà chôn tại chánh điện, giả như chuông môn không trở về thì số hỏa được đó sẽ dành cho Châu trưởng lão.

Lý Giao rung người buột miệng thở dài:

- Thì ra ai ai cũng trung tâm thành ý, riêng có lão phu là có mắt như mù!

Âu Dương Ngọc Kỳ truyền lệnh cho Lý Giao và Từ Nhân Thọ đi mời Chung trưởng lão đến họp mặt.

Không lâu lắm, cả hai trở lại, có cả Chung trưởng lão.

Chung trưởng lão đã được họ tóm lược sự tình cho biết mới thức ngộ ra mình bị Châu trưởng lão lừa, nên đến nơi liền quỳ lạy chưởng môn tạ tội.

Thế là Âu Dương Ngọc Kỳ đã thu phục toàn bộ nhân số đệ tử Vô Vi phái lưu lại Thánh cung.

Nàng không tưởng là mọi diễn tiến quá dễ dàng và nhanh chóng như vậy, tự nhiên nàng cao hứng vô cùng.

Mà tất cả mọi người cũng cao hứng như nàng, họ đã kịp thời dừng bước quay đầu, tránh được hành động đáng tiếc, đặc tội với vong linh chư tổ.

Họ cùng bàn đến sự việc trong tương lai, trừng phạt thủ phạm, cảnh tỉnh những người còn lầm lạc, chấn chỉnh môn phong.

Bổng Âu Dương Ngọc Kỳ hỏi Lý Giao:

- Thói thường trưởng lão làm cách nào để liên lạc với Châu trưởng lão tại Trung Nguyên?

Lý Giao đáp:

- Châu trưởng lão có lưu lại đây cho đệ tử hai con chim câu đặc biệt, nếu cần báo tin quan trọng và khẩn, thì cho các chim đó bay về.

Âu Dương Ngọc Kỳ lại hỏi:

- Còn như Châu trưởng lão muốn liên lạc Lý trưởng lão thì sao? Cũng dùng chim câu phải không?

Lý Giao gật đầu:

- Phải! Cứ ba tháng một lần, dù có việc, dù không, song phương đều thông tin tức cho nhau biết, trừ trường hợp đặc biệt thì phải thông báo cấp thời.

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm ngâm một chút:

- Chắc Lý trưởng lão có hay trước cái tin bốn tòa hồi cung?

Lý Giao lại gật đầu:

- Có! Song tin tức không đề cập đến các vị tổ sư và trưởng lão, nhờ thế mà đệ tử mới có cơ hội ăn năn, trở về đường chánh.

Cái ý của lão là giả như lão hay trước Lữ Trường Lâm và Thôi Phúc còn sống, cùng theo Âu Dương Ngọc Kỳ trở về thì hẳn lão không xuất hiện, lão sẽ an bày một âm mưu khác.

Và như vậy là khó tránh những sự đáng tiếc.

Vừa lúc đó, một đệ tử mang vào một con chim câu đặc biệt, đồng thời báo trình:

- Có tin từ Trung Nguyên tới!

Lý Giao tiếp lấy, nhặt phong thơ cột nơi chân chim, không dám tự chuyên mở xem, dâng lên chuông môn, thốt:

- Tin của Châu trưởng lão, trình chuông môn xem qua!

Âu Dương Ngọc Kỳ mở thơ, nhìn qua một thoáng, điểm một nụ cười, thốt:

- Châu trưởng lão quả là tay lợi hại! Lão đã tra ra tên họ các vị tổ sư và trưởng lão sống sót từ địa phủ trở về! Rất tiếc cho lão là chậm mất thời cơ!

Nàng trao cho Lữ Trường Lâm, rồi tiếp:

- Châu trưởng lão rất lo ngại chúng ta trở về, nên giục Lý trưởng lão cho biết gấp sự tình ra sao? Sư tổ nghĩ xem, chúng ta có nên nhân cơ tựu kế chăng?

Lữ Trường Lâm xem thơ rồi đáp:

- Lão phu có kế này, có thể làm cho Châu Thiên Nhậm phải vỡ mật một phen. Nhất định là hẳn không trở tay kịp!

Âu Dương Ngọc Kỳ gật đầu:

- Sư tổ là bậc tài trí hẳn kế phải cao thâm!

Lữ Trường Lâm tiếp:

- Cứ để cho Lý Giao báo cáo với hẳn là chúng ta mắc mưu vào Viện trưởng lão, bị hỏa pháo nổ tung, chết không còn một mạng, được tin đó, hẳn sẽ an lòng, không đề phòng bọn ta nữa, rồi bất thành linh chúng ta vào Trung Nguyên, tấn công thủ phủ. Thi hành kế đó, chúng ta cầm chắc cái thắng trong tay!

Âu Dương Ngọc Kỳ tán đồng ngay. Nàng hỏi ý kiến toàn thể.

Thôi Phúc trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đoạn cất tiếng:

- Lý Giao có thể đề nghị với Châu Thiên Nhậm, là cái họa tâm phúc đã diệt trừ rồi thì nên giảm thiểu số người lưu lại Thánh cung. Thành phần giảm thiểu số sẽ được đưa về Trung Nguyên, tăng cường lực lượng Vô Cực phái. Chúng ta trà trộn trong thành phần giảm thiểu tránh được mọi nghi ngờ.

Lữ Trường Lâm bật cười ha hả:

- Thôi sư diệt có ý kiến rất hay! Phải đó, chúng ta cần dấu hành tung, và không biện pháp nào hữu hiệu bằng cách ấy!

Đoạn Âu Dương Ngọc Kỳ bảo Lý Giao thảo thư phúc đáp liền.

Sau cùng, họ bàn đến những chi tiết quanh hành trình trở lại Trung Nguyên.

Trước hết họ phải tranh thủ thời gian, bởi con đường dài vạn dặm, nếu ung dung tiến hành thì phải mất nhiều ngày tháng, mà sự tình không thể để lâu, càng để lâu càng dễ bị lộ.

Họ phải kiêm trình.

Hàng cao thủ thì kham vất vả bốn ba, còn hạng thấp kém làm sao đủ sức theo kịp?

Do đó họ quyết định để lại Thánh cung những người kém võ công, chỉ chấp thuận cho những tay khá lên đường.

Dĩ nhiên, Âu Dương Ngọc Kỳ lãnh đạo, còn các người khác là bọn Lữ Trường Lâm mười hai người, bọn trưởng lão bị giam cầm mười ba người, cùng Ngô Độc Hạc, Huỳnh Ngươn Long, Tổ Dung cô nương, Lý Giao và Từ Nhân Thọ.

Tất cả là ba mươi hai người.

Cuộc thảo luận xong rồi, Âu Dương Ngọc Kỳ đứng lên, chỉnh sắc mặt, thốt:

- Bây giờ bốn tòa xin tuyên bố trước đông đủ các vị một điều quan trọng, mong các vị thuận ý thành toàn.

Mọi người không hiểu nàng muốn nói gì mà làm ra vẻ trịnh trọng cực độ, ai ai cũng giật mình.

Họ chờ nghe.

Âu Dương Ngọc Kỳ tiếp:

- Bốn tòa tiếp vị chưa được hai năm, là biến cố phát sanh, điều đó chứng tỏ bốn tòa còn nhỏ tuổi, chưa đủ oai vọng lãnh đạo một môn phái lớn. Vì tiền đồ của toàn thể, vì môn phong, bốn tòa quyết định bắt đầu từ phút giây này, nhượng vị lại cho Hội đồng trưởng lão, tự mình xem như kẻ có tội, chờ sau khi các vị trưởng lão chỉnh lý môn hộ, sẽ sẵn sàng thọ phạt theo nghị xử cộng đồng.

Lữ Trường Lâm lắc đầu, thở dài:

- Nói nhảm, thân phận một chủng môn không cho phép nói những lời đầy tính khí trẻ con.

Âu Dương Ngọc Kỳ nghiêm giọng:

- Bốn tòa đã nghĩ kỹ về vấn đề này từ lâu và cũng từng biết dụng tâm của Châu trưởng lão đối với bốn tòa như thế nào. Châu trưởng lão là một người đa mưu túc trí, quyết đoán, nếu không có một người hậu thuẫn vững chắc thì chẳng khi nào dám làm cái việc thay bậc đổi ngôi như thế này, với con người đó, không phải là chúng ta hưng binh vấn tội, mà lại cúi đầu nhận tội ngay cho!

Dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Giả như bốn tòa lấy tư cách chủng môn, suất lĩnh các vị trưởng lão, đương đầu với họ Châu với mục đích là thanh lý môn phái, vạn nhất Châu trưởng lão cho rằng bốn tòa vì quyền lợi mà tranh chấp với lão, thì các vị sẽ có thái độ thế nào? Nếu có cuộc tương tranh, thì chẳng hóa ra Vô Vi phái chia đôi, mỗi bên giành một số người, người bên nào bên vực bên đó, thành ra khó xử cho các vị biết bao.

Lữ Trường Lâm cười lạnh:

- Nếu Châu Thiên Nhậm hành động như vậy, lão phu trước hơn ai hết sẽ xuất thủ giết hắn.

Âu Dương Ngọc Kỳ thở dài:

- Như vậy là sư tổ chủ trương cực đoan, và các vị trưởng lão cũng khó tránh cái tiếng thiên vị!

Thôi Phúc chen vào:

- Điều cần là chúng ta lập tâm chánh đáng, hắn có nói gì mặc hắn.

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm giọng:

- Song phương có thái độ tích cực, là phải có chiến đấu, và chính những đệ tử trong bốn phái phải ngã gục, làm con chốt lốt đường cho cuộc cờ tương tàn tương sát! Đó là điều đại bất hạnh cho Vô Vi phái! Châu trưởng lão dù có chết cũng đáng tội của lão, còn các vị khác, họ có tội gì phải chịu tai họa?

Lữ Trường Lâm cãi:

- Cái tâm nhân từ, ai ai cũng có, nhưng vì cái tâm nhân từ mà để bại hoại cơ đồ của các vị tổ sư, thì đó là sự đáng trách! Chúng môn muốn làm một cuộc thanh lý mà lại để nhân từ chi phối thì sự việc không lường toàn được đâu! Lão phu nghĩ rằng muốn bảo vệ thanh danh của tiền nhân, chúng ta phải dùng biện pháp mạnh!

Âu Dương Ngọc Kỳ phân trần:

- Bốn tòa nhượng vị là áp dụng phương sách lưỡng toàn đó tổ sư! Thiết tưởng các vị nên chấp thuận lời thỉnh cầu của bốn tòa.

Lữ Trường Lâm chớp mắt:

- Lưỡng toàn như thế nào?

Âu Dương Ngọc Kỳ giải thích:

- Châu trưởng lão chỉ trích một bốn tòa, nếu bốn tòa nhượng vị, chờ các trưởng lão hội đồng nghị xử, còn việc thanh lý môn hộ thì do các vị đảm đương. Châu trưởng lão không còn lý do chống đối nữa, lão có thể tranh chấp với bốn tòa, chứ không thể phản kháng hội đồng trưởng lão. Lão căm hận, bất phục là do ý riêng của lão, còn các người theo lão, họ chỉ biết đạo lý thôi. Khi lão đuối lý rồi, các người kia sẽ bỏ rơi lão, lúc đó lão chỉ còn một mình, bắt buộc lão phải tuân phục các vị, trừ trường hợp lão phủ nhận môn phái. Trong trường hợp này, các vị có muốn dùng biện pháp mạnh cũng chẳng có ai dị nghị được.

Lữ Trường Lâm gật đầu.

Ai ai cũng khen ngợi Âu Dương Ngọc Kỳ có lòng nhân hậu, biết tránh cuộc tương tàn, bảo trì những phần tử ưu tú khỏi phải chết oan, mà thành ra thực lực của môn phái phải suy kém!

Từ khước quyền lợi, nghĩ đến tiền đồ của môn phái, nàng biểu hiện rõ tâm địa thuần mỹ, một con người như nàng phải cho là phi phàm.

Lữ Trường Lâm thở dài:

- Kỳ nhi! Luận về nhân tài, ngươi là người duy nhất trong bốn phái suốt trăm năm sau này, lão phu thành thật khâm phục ngươi đó. Vì tương lai bốn phái, ngươi cam tâm khuất phục, chẳng phải bất cứ ai cũng có thể chấp nhận một hy sinh cao cả như ngươi! Bất quá, khi cuộc thanh lý kết thúc rồi, ngươi sẽ...

Âu Dương Ngọc Kỳ reo lên, ngăn chặn lão. Nàng không muốn cho lão dứt câu, bởi nàng biết lão sẽ nói gì, và cái điều lão nói ra không đúng với nguyện vọng của nàng hiện tại.

Nàng thốt:

- Đa tạ sư tổ chấp nhận lời thỉnh cầu của Kỳ nhi! Từ giây phút này, Kỳ nhi sẽ không còn là chúng môn nữa. Kỳ nhi phải làm lễ bái kiến các sư công, sư thúc, sư bá, với thân phận mới.

Nàng lần lượt lạy các vị trưởng lão, kể cả Lý Giao là người trước đó thân hành lĩnh của nàng.

Ai trông vào nàng cũng xúc động, bồi hồi.

Riêng nàng thì vui thích vô cùng, trút bỏ gánh nặng trên vai, nàng nghe nhẹ người, lòng sáng khoái vô tưởng.

Nàng thoái vị, thì quyền lãnh đạo tạm thời do Lữ Trường Lâm chấp chương.

Đoàn người khởi hành, rời Cao Lương Sơn, trực chỉ Trung Nguyên.

Vào đến Trung Nguyên, họ nghe quần hùng tụ hội tại Mịch La. Họ đi thẳng đến đó.

Tiếp được tin của Lý Giao, Châu Thiên Nhậm đành ninh là bọn Âu Dương Ngọc Kỳ đã chết hết.

Cho nên lão ta không tưởng nổi là bọn Âu Dương Ngọc Kỳ cũng có mặt tại Mịch La.

Châu chương môn không còn hậu hoạn, lão chú trọng tâm tư vào đại cuộc, trước hết lão trở mặt với Tào Duy Ngã, mạnh mẽ trách cứ lão âm mưu hãm hại quần hùng mà không chừa Vô Cực phái ra.

Lão sẵn sàng ứng phó nếu Tào Duy Ngã không nhân nhượng.

Đồng thời lão cho sứ giả tiếp xúc với Triệu Sĩ Nguyên, thuyết phục chàng, xoa dịu mọi hiềm khích.

Sứ giả của Châu Thiên Nhậm là Quách Khiêm.

Sau khi biết được Vô Vi Tiên Tử và bọn Lữ Trường Lâm đã trở lại Cao Lương Sơn, Quách Khiêm hấp tấp cáo từ Triệu Sĩ Nguyên định trở về đài trường, thông tri cho những vị trưởng lão bất mãn Châu Thiên Nhậm, bàn cách giải cứu vị chương môn tiền nhiệm.

Nhưng về đến nơi, Quách Khiêm chưa kịp trình báo kết quả của sứ mạng, bỗng một đệ tử mang cho Châu Thiên Nhậm một con chim câu.

Lấy bức thư nơi chân chim mở ra xem, Châu Thiên Nhậm biến đổi thần sắc liền.

Lão xé nát bức thư, quăng lên không, chưa hết tức, lão lại vung tay đánh theo một chương, chương phong quét tới cuốn luôn những mảnh giấy vụn bay đi, tản mát quanh cao đài.

Không ai rõ trong thư có gì, làm cho lão mất bình tĩnh như thế.

Quách Khiêm nóng lòng vì công việc của mình, định báo cáo công tác xong là liên lạc với các vị đồng môn, tìm cách giải cứu Vô Vi Tiên Tử, bất chấp Châu Thiên Nhậm đang bực tức, bước tới thốt:

- Chương môn...

Châu chương môn trầm gương mặt lạnh lùng gắt:

- Gấp chi thế?

Liền theo đó, Châu Thiên Nhậm gọi bốn đệ tử tâm phúc, dùng pháp truyền âm phân phó.

Bốn đệ tử lập tức rời đài trường.

Bây giờ lão mới hướng qua Quách Khiêm bảo:

- Người đi mời gấp Tào lệnh chủ đến đây, cho lão ấy biết là ta có việc cần thương lượng.

Quách Khiêm còn nói gì được nữa? Pháp dụ của chương môn, dĩ nhiên là lão phải tuân hành, những gì muốn nói lão đành gát lại, miễn cưỡng bước đi.

Tình thế lúc đó giữa Vô Tình cung và Vô Cực rất căng thẳng, song phương như kiếm tuốt vỏ, cung thẳng giây.

Phải chịu mĩa mai qua mấy chặng đường, dù mỗi chặng chỉ là mấy thước, Quách Khiêm mới vào lọt vòng trong gặp mặt Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã cười lạnh hỏi:

- Quý chương môn muốn dồn ép bốn lệnh chủ vào cái thế thù địch phải không?

Tuy bất bình với thái độ của Tào Duy Ngã, Quách Khiêm vẫn giữ tròn lễ, vái chào lão xong, thốt:

- Tệ chương môn kính mời lệnh chủ đến hội kiến, thảo luận điều quan trọng.

Tào Duy Ngã lấy làm lạ:

- Tôn giá đến đây ước hội với lão phu?

Quách Khiêm đã nói rõ ràng, thế mà Tào Duy Ngã còn gặng hỏi lại. Điều đó chứng tỏ lão ta cũng nóng hội kiến với Châu Thiên Nhậm.

Lão ta chỉ sợ Vô Cực phái trở mặt thực sự, bây giờ nghe nói là Châu Thiên Nhậm muốn gặp lão, tự nhiên lão vừa nôn nóng vừa hy vọng.

Nhưng Quách Khiêm đang có nhiều tâm sự, thì còn nghĩ gì đến ngoại cảnh mà phát hiện mọi biểu lộ trên gương mặt của lão ta?

Bất quá Quách Khiêm còn giữ được phần nào cái vẻ tự nhiên, tương đương tròn lễ vậy thôi, chứ thần trí của lão hướng nội hoàn toàn.

Lão đáp:

- Tại hạ vâng lệnh chương môn bốn phái đến thỉnh lệnh chủ.

Bỗng Tào Duy Ngã bật cười ha hả, hai tay chụp xuống đầu vai Quách Khiêm, tỏ lộ sự thân thiết phi thường, tiếp:

- Phiền cho Quách lão đệ quá chừng, phải vất vả đi tới đi lui như thế này, Quách lão đệ về báo cho Châu huynh biết, là lão phu đến ngay.

Quách Khiêm thầm nghĩ:

- Tại sao Tào Duy Ngã đáp ứng gấp thế? Lão không dè dặt lòng người à?

Lão cáo từ Tào Duy Ngã, trở về phục lệnh với Châu Thiên Nhậm.

Châu Thiên Nhậm lại bắt lão ta ở bên cạnh, không cho đi đâu cả, đồng thời ra lệnh cho tất cả những người khác, xuống bên dưới.

Như vậy là lão muốn trong cuộc hội đàm với Tào Duy Ngã, chỉ có mỗi một mình lão với Quách Khiêm mà thôi.

Không lâu lắm, Tào Duy Ngã đến.

Người chưa đến, tràng cười đã đến tai Châu Thiên Nhậm trước khi người đến rồi, một câu khách sáo vang lên:

- Châu huynh! Chúng ta giao hảo với nhau, tình đồng ruột thịt, tiểu đệ không hề cố kỵ những người trong quý phái, thì hà tất Châu huynh lại bảo họ rời xa?

Lúc đó những sư đệ và đệ tử của Châu Thiên Nhậm đã cách xa quá đài trường cao độ năm trượng, họ quy tụ lại một chỗ giữa đài trường.

Tào Duy Ngã tiếp luôn:

- Hãy gọi tất cả trở lại đi, Châu huynh!

Tào Duy Ngã không đến một mình, bên cạnh lão ta có Vô lâm nhất quái Cổ Kim Đồng.

Châu Thiên Nhậm điểm một nụ cười, bước ra nghinh tiếp, đồng thời buông một câu thâm hiểm:

- Hay quá! Hay quá! Khi người, khi ta!

Cái ý của lão muốn nói là nếu lão không ra lệnh cho các đồng môn đi xa thì chẳng khi nào Tào Duy Ngã dám đến đây mà chỉ mang theo có một người.

Tào Duy Ngã sợ Châu Thiên Nhậm thốt lên câu bóng gió bao hàm cái đó, nên phải tỏ ra cứng cỏi, ngờ đâu Châu Thiên Nhậm vẫn móc khéo như thường.

Hai con hồ ly gặp nhau, cả hai cùng móc, cùng cười vang để khóa lấp cái đuôi chồn mà cả hai khó dấu.

Tào Duy Ngã bật cười ha hả, Châu Thiên Nhậm cũng cười ha hả, đúng là cười trừ với nhau.

Sau đó, Châu Thiên Nhậm ngưng cười, thách một câu:

- Giả như tiểu đệ diễm nhiên tọa thị, thì cái gã Triệu Sĩ Nguyên đó đã tạo nên khó khăn cho Tào huynh không ít!

Tào Duy Ngã nhìn qua Cổ Kim Đồng một thoáng, rồi đáp:

- Nếu hiểu rộng ra ngoài câu nói của Châu huynh thì lão phu nhận thấy Triệu Sĩ Nguyên không còn là một cây đinh trong con mắt của Châu huynh!

Cổ Kim Đồng dụ thuyết, Quách Khiêm dụ thuyết, Châu Thiên Nhậm biết mà Tào Duy Ngã cũng biết, không ai man trá được ai, có điều họ không rõ kết quả cuộc dụ thuyết của đối phương như thế nào.

Nhưng cứ theo khẩu khí của Tào Duy Ngã, thì cuộc dụ thuyết của Cổ Kim Đồng thất bại.

Châu Thiên Nhậm chừng như hiểu được điều đó, nên điểm một nụ cười tiếp:

- Bỏn tòa thỉnh lệnh chủ đến đây là để kiểm điểm cái kết quả của cuộc tiếp xúc giữa chúng ta và Triệu Sĩ Nguyên. Chúng ta đừng dấu diếm nhau điều chi cả.

Tuy Châu Thiên Nhậm chưa nghe Quách Khiêm chánh thức báo cáo kết quả sứ mạng, song nhìn thần sắc của Quách Khiêm, lão đã đoán được phần nào.

Đ đoán được đại khái kết quả khả quan, lão không ngần ngại đi ngay vào việc.

Quách Khiêm kinh hãi, không rõ Châu Thiên Nhậm có ý từ gì lại đề cập đến một việc cần giữ bí mật.

Châu Thiên Nhậm day qua Quách Khiêm bảo:

- Hãy cho Tào lệnh chủ biết chúng ta đã nhổ cây đinh trong mắt rồi hay chưa.

77. Gió Cuốn Mưa Đùa

Quách Khiêm không thể không tuân lệnh, cứ sự thật tường trình:

- Triệu lệnh chủ sẵn sàng tiếp nhận sự viện trợ của bốn phái. Chỉ vì...

Châu Thiên Nhậm khoát tay:

- Đủ rồi!

Lão nhìn qua Tào Duy Ngã, điểm một nụ cười bí hiểm, thốt:

- Hẳn lệnh chủ không ngờ bốn phái thành tựu như vậy!

Tào Duy Ngã tức uất, trừng mắt, nhưng lấy lại bình tĩnh nhanh chóng, bật cười ha hả:

- Châu chương môn đem việc đó tỏ cho lão phu biết để làm gì?

Châu Thiên Nhậm cười nhạt:

- Chẳng lẽ lệnh chủ không thấu đáo ý tứ của lão phu? Thiết tưởng không cần...

Lão ngưng câu nói, chờ Tào Duy Ngã cất tiếng, dù lão bỏ dở câu lão cũng biết Tào Duy Ngã thừa hiểu đoạn cuối.

Tào Duy Ngã vẫn cười vang:

- Điều kiện của Châu chương môn như thế nào? Lão phu muốn nghe gấp!

Châm chương môn tiếp:

- Tào lệnh chủ là chỗ thâm giao, lão phu không cần phải khách khí.

Tào Duy Ngã điềm nhiên:

- Ai cũng có sở cầu, đã là bằng hữu, tất phải tương trợ lẫn nhau.

Châu Thiên Nhậm gật gù:

- Phải đó! Vậy bốn phái xin đi ngay vào việc. Những gì do lệnh chủ bố trí suốt miền Giang Bắc, xin lệnh chủ giao trọn cho bốn phái không giữ lại mảy may!

Tào Duy Ngã trầm ngâm một lúc:

- Còn vùng Giang Nam của chương môn?

Châu Thiên Nhậm đáp:

- Trao lại cho lệnh chủ! Cuộc hoán chuyển đó, theo ý của lệnh chủ có thể thực hành được chăng?

Tào Duy Ngã nghiêng rằng, song chưa vội phản ứng, chỉ gượng điểm một nụ cười thốt:

- Lão phu bình sanh rất trọng bằng hữu. Châu chương môn muốn thế lão phu phải tuân theo!

Châu chương môn vòng tay:

- Đa tạ lệnh chủ! Xin lệnh chủ cấp cho một bằng chứng!

Tào Duy Ngã lấy trong mình ra một chiếc Vô Tình lệnh, nhưng không trao liền cho Châu Thiên Nhậm, tiếp:

- Chương môn có thể bằng vào chiếc Vô Tình lệnh mà tiếp thu tất cả cơ sở tài vật của lão phu tại vùng Giang Bắc, bất quá... bất quá...

Châu chương môn cười nhẹ:

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Lão day qua, phân phó Quách Khiêm:

- Quách trưởng lão có thể cho Tào lệnh chủ biết Triệu thiếu lệnh chủ định vào giờ nào, do phương hướng nào xung phá vòng vây, thoát đi!

Quách Khiêm chợt lộ vẻ bi phần lẫn thống khổ ra mặt. Lâu lắm, lão chưa nói một tiếng nào.

Châu Thiên Nhậm chờ một lúc, hừ một tiếng, hét:

- Quách trưởng lão có nghe bốn tòa nói đấy không?

Quách Khiêm giật mình, nhưng thần sắc vẫn kiên định, dũng khí bốc mạnh, hướng qua Châu Thiên Nhậm, nghiêng mình thốt:

- Danh dự của bốn môn rất trọng, mong chương môn nghĩ kỹ!

Châu Thiên Nhậm đứng cao đôi mày, lạnh lùng đáp:

- Là người lãnh đạo một môn phái, bốn tòa có cái đạo lý hành động, trưởng lão không cần dạy khôn bốn tòa!

Quách Khiêm cau mày tiếp:

- Đệ tử cam tâm tiếp thọ hình phạt theo gia pháp! Xin chương môn xử tội!

Thái độ của lão nghiêm nghị vô cùng. Thái độ đó chứng tỏ lão có suy nghĩ trước khi thốt.

Châu Thiên Nhậm sôi giận:

- Người định làm nhục bốn tòa trước mặt ngoại nhân?

Quách Khiêm ngang nhiên đáp:

- Mọi sự đều do chưởng môn an bày, nếu muốn nói cho Tào lệnh chủ biết thì chưởng môn cứ nói, cần chi đệ tử phải nói thay, chưởng môn cứ tự tiện đối thoại là thuận tiện hơn chứ.

Châu Thiên Nhậm quắc mắt, bắn hung quang sáng rực:

- Người không muốn nói, bổn tòa sẽ cho người câm luôn!

Quách Khiêm kinh ngạc, nhưng liền theo đó bật cười lớn:

- Mục đích của chưởng môn đệ tử đã biết rồi! Chưởng môn muốn diệt khẩu, đệ tử sẽ thành toàn ý nguyện của chưởng môn!

Lão nghiêm sắc mặt, tiếp:

- Tất cả nên sáng mắt ra, phạm giỡn lửa là phải bị phỏng lửa, hy vọng chưởng môn biết lúc dừng chân để khỏi sa hố! Dù sao cũng phải quý cái cơ đồ do tổ sư hao tâm tổn trí mới lập thành.

Châu Thiên Nhậm cười lớn:

- Người đòi ném thú vị, bổn tòa sẽ cho ném! Đúng cái thú vị do người muốn.

Quách Khiêm thở dài:

- Được! Lúc thọ mạng với chưởng môn, đáng lẽ đệ tử phải tưởng đến trường hợp này!

Đệ tử ngu muội nhất thời, đành ôm hận ngàn thu! Âu cũng là cái số!

Lão đưa cao tay, đâm mạnh xuống huyết Thiên Linh, ngã nhào chết liền.

Châu Thiên Nhậm bật cười hắc hắc:

- Người không chết, thì bổn tòa còn ăn nói làm sao với mọi người? Đừng oán hận lão phu tàn độc!

Tào Duy Ngã chen một câu:

- Châu chưởng môn biết lo xa, lão phu khâm phục vô cùng.

Châu Thiên Nhậm thở dài:

- Thực ra chúng ta ở vào cái thế sanh tử cộng đồng, lẽ đương nhiên là phải tiếp trợ lẫn nhau, không ai sợ ai, ơn ai cả!

Dừng một chút, lão tiếp:

- Bổn tòa có ước định cùng Triệu thiếu lệnh chủ, đêm nay vào canh hai, Thiếu lệnh chủ do hướng Tây Bắc đánh ra, vậy Tào lệnh chủ hãy chuẩn bị. Bổn tòa còn phải lo hậu sự cho Quách trưởng lão.

Tào Duy Ngã trao chiếc Vô Tình lệnh cho Châu Thiên Nhậm rồi cùng Cổ Kim Đồng trở về.

Cổ Kim Đồng dầu dầu nét mặt, trái lại lão ta cao hứng phi thường.

Tào Duy Ngã đi rồi, Châu Thiên Nhậm gọi các đệ tử trở lại đài cao, chỉ thị thể Quách Khiêm, tỏ vẻ sầu bi giải thích:

- Bổn tòa không nỡ ngồi nhìn Triệu thiếu lệnh chủ chết thảm nơi tay Tào Duy Ngã, nên tìm cách giúp hắn thoát lốt vòng vây, ngờ đâu hắn chẳng biết ơn, buông lời nặng nề sỉ nhục Quách trưởng lão làm cho Quách trưởng lão phẫn hận cực độ, chịu không nổi phải tự tử như thế đó. Trước khi liêu mình, Quách trưởng lão có tha thiết yêu cầu bổn tòa cùng Tào Duy Ngã đồng tâm cộng lực, diệt trừ Triệu Sĩ Nguyên, sự việc thành là Quách trưởng lão sẽ ngậm cười nơi suối vàng.

Lão đảo mắt nhìn khắp các đệ tử một vòng, nhận ra ai ai cũng căm hận.

Sự căm hận của toàn thể dĩ nhiên hướng về Triệu Sĩ Nguyên, và như vậy là lão đã thành công trong việc khích nộ đồng môn.

Lão bật khóc, rồi tiếp:

- Bốn tòa rất đau đớn trước cái chết oan uổng của Quách lão đệ, càng đau đớn bao nhiêu bốn tòa càng oán hận Triệu Sĩ Nguyên bấy nhiêu, nên lập tức chấp thuận hiệp tác với Tào Duy Ngã, quyết diệt trừ cho bằng được tiểu tử ngông cuồng. Bốn tòa không kịp thảo luận với các vị về sự hiệp tác đó, bởi cái chết của Quách lão đệ đã làm cho bốn tòa hoa cả mắt, rối cả lòng. Các vị có tán đồng quyết định của bốn tòa chăng?

Người chết nằm đó gọi lên tình đồng môn thăm thiết, kẻ sống kia chan hòa lệ thấm, chứng tỏ rất chân thành trước cảnh đó, còn ai không bị khích động ít nhiều?

Và trong cơn khích động, con người thường vấp phải hấp tấp vội vàng, nếu có thái độ nào thì cái thái độ đó không được chính chắn lắm.

Họ không suy nghĩ, đồng thanh hét to:

- Bọn đệ tử quyết trả thù cho Quách trưởng lão! Nhất định phải trừ diệt Triệu Sĩ Nguyên.

Mục đích đã đạt rồi, Châu Thiên Nhậm nhẹ người. Thế là liên minh giữa Vô Tình cung và Vô Cực phái vừa tan vỡ lại được hàn gắn.

Song phương cùng nguyện sanh tử dữ đồng.

Nhưng họ có thực tâm phù trì lẫn nhau chăng?

Sở dĩ Châu Thiên Nhậm bị bắt buộc phải quay về với Tào Duy Ngã là vì tình thế biến chuyển quá đột ngột, lão ta phải nghĩ đến an nguy, tức phải mưu cầu tự bảo, trước hết chuyển nguy thành an, sau này rồi sẽ liệu việc trường cửu.

Thì ra bởi được tin Lý Giao báo cho biết là bọn Vô Vi Tiên Tử bị tiêu diệt toàn bộ, lão mới trở mặt với Tào Duy Ngã.

Nhưng, cái tin đó không đúng sự thật. Bọn trinh thám của lão vừa cấp báo là Vô Vi Tiên Tử không hề bị hại. Tin sau cùng, lão tiếp nhận đúng lúc Quách Khiêm hoàn thành sứ mạng trở về.

Vô Vi Tiên Tử còn sống thì lão phải nhờ đến sự viện trợ của Vô Tình cung, lão không thể trở mặt với Tào Duy Ngã để lâm vào cái thế ba phía thọ địch.

Dù sao thì Triệu Sĩ Nguyên cũng đứng hẳn về cánh của Âu Dương Ngọc Kỳ rồi.

Lão cần phải hòa dịu với Tào Duy Ngã trước khi Tào Duy Ngã biết được cảnh nguy của lão.

Bây giờ thì mọi diễn tiến đều thuận lợi cho lão, lão nhẹ lo phần nào.

Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Bọn Triệu Sĩ Nguyên phân giờ ngơi nghỉ. Bởi họ không chuẩn bị được thức ăn thức uống trong vội vàng, hiện tại thì ai ai cũng nghe đói, khát.

Người canh đang để hết tâm thần, quan sát bốn phía, người nghỉ, đang an tâm ngơi nghỉ bỗng một loạt tiếng hét vang lên:

- Giết! Giết!

Tiếng hét gây chấn động cả tòa Ngọc Duẩn Sơn, ai ai cũng giật mình kinh hãi.

Từ bốn phía, từng đợt sóng người tràn đến, tưởng chừng biển người đó trong phút chốc sẽ đập nát núi nhỏ thành bình địa.

Thoáng mắt, biển người đã đến chân núi, nơi đó có vòng đai cảnh lá mang những chiếc bao độc dược.

Vòng đai có chiều rộng rất lớn, đến cả Vô lâm nhất quái Cổ Kim Đồng còn vượt qua không khỏi, thì biển người đó làm gì vượt nổi?

Nhưng họ không thể dừng chân, bởi lệnh tiến quân luôn luôn thúc giục, họ ồ ạt, lướt tới, họ đập lên những bao cảnh lá đó, những chiếc bao hơi độc vỡ ra, chất độc loãn trong không khí nhanh chóng.

Dĩ nhiên có một số người vượt khỏi, song phần đông đều nhiễm hơi độc ngã nhào, tiếng kêu la vang dội cả một vùng.

Số ít người vượt khỏi, không thấy đồng đội tiến theo, hơi khiếp sợ, phải quay về, nhưng quay về đến vòng đai, đúng lúc chất độc loãng ra khắp nơi, họ hít phải rồi cũng ngã nhào.

Phần nào ngã cứ ngã, phần nào ở phía sau cứ tiến lên, song tiến đến vòng đai, không dám liều lĩnh như bọn trước, đồng dừng lại đó.

Họ cùng la, hét, họ bao vây quanh chân núi Ngọc Duẩn, trong lúc đó có rất nhiều lão nhân xuất hiện, những lão nhân này không tiến công thẳng lên đỉnh Ngọc Duẩn Sơn, trái lại phân nhau bao bọc bên ngoài biển người.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày hỏi Tần Chung:

- Nhị thúc có hiểu những lão nhân đó định làm gì chẳng?

Tần Chung trầm ngâm một lúc:

- Theo lão phu ước đoán thì người đó định dùng chưởng lực dồn hơi độc lên đỉnh núi.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tiểu diệt cũng nghĩ như vậy!

Tần Chung hỏi:

- Người có phương pháp ứng phó chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Có khó chi, nhị thúc, họ dồn lên, chúng ta đẩy xuống.

Chàng tiếp:

- Tuy nhiên nhân số của chúng ta quá ít, vả lại ai ai cũng đói khát, công lực suy giảm rất nhiều, sợ không thể chi trì lâu.

Tần Chung gật đầu:

- Đó là nhược điểm của chúng ta. Nhưng ngược lại, chúng ta có lợi thế hơn bởi ở trên cao, có thể lấy khỏe chờ mệt.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Họ bức chúng ta thái quá! Chẳng những chúng ta cần tự bảo, tiểu diệt nghĩ nên cho họ một bài học, để đừng buông lung hung bạo, khinh miệt người đời!

Tần Chung gật đầu:

- Họ là những tay cầm tử của Tào Duy Ngã, người có thể giáo huấn cho họ một phen!

Vừa lúc đó, một tiếng hú vang lên vọng đến mây cao, rồi tiếng người quát ầm ầm phụ họa, kế tiếp những cành lá chất thành vòng đai quanh chân núi bật tung lên, bay ào ào, hơi độc theo gió chướng bị cuốn dồn lên đỉnh núi.

Triệu Sĩ Nguyên ra lệnh tập trung mọi người lại một chỗ, án binh bất động.

Đồng thời chàng giữ trong tay một số bao hơi độc do các cao thủ đã nhặt được lúc Cổ Kim Đồng đến.

Độc khí sắp bay đến chỗ họ tập trung, còn cách độ trượng, khoảng cách độ trượng đối với sức gió có nghĩa gì?

Bất quá chỉ còn một giây nữa là hơi độc theo gió đến nơi.

Triệu Sĩ Nguyên hét lên:

- Hay lắm.

Chàng đứng một chân, vung hai tay ra, theo chiêu thức Âm Sinh Dương Động, đoạn xoay mình một vòng.

Không ai nghe một đạo lực nào phát xuất.

Nhưng luồng hơi độc lại bị đẩy lui, cuộn cuộn đổ xuống chân núi.

Đồng thời gian, chàng bóp vỡ những bao độc được, vận công lực dồn hơi độc theo luồng độc khí kia, cùng đổ xuống bên dưới núi.

Tần Chung lập tức quát:

- Tiếp luôn!

Hơn mười cao thủ cùng vùng tay một lượt, cùng hét:

- Xem này!

Chưởng phong tiếp chưởng phong, độc khí càng bị đẩy mạnh, càng đổ mau, khoảnh khắc sau, đã trở lại chân núi.

Bị phản công, quần ma không chạy tránh kịp, hít phải chất độc, kêu la vang dội.

Hai lần xuất hiện, hai lần thất bại, quần ma tạm ngưng hoạt động.

Đêm dần dần xuống, bóng tối càng dày, không gian càn tịch mịch.

Tào Duy Ngã chưa ra lệnh xuất trận lần thứ ba.

Thời khắc trôi qua, độ một canh, Tào Duy Ngã truyền cho bọn cung nỏ bắn lên núi.

Nhờ tập trung tại một chỗ có những tàng cây rậm rạp, quần hùng tránh khỏi trận mưa tên từ bên dưới phóng lên.

Song phương lại tạm ngưng cuộc chiến, thời khắc lại trôi qua.

Không lâu lắm, canh hai đến.

Từ nơi phía Tây Bắc, có tiếng hú vang lạnh lùng.

Tiếp theo đó có tiếng động ồn ào, chừng như cuộc sát phạt ở phía đó đã diễn ra.

Triệu Sĩ Nguyên thâm nghĩ:

- Vô Cực phái đã phát động rồi!

Triệu Sĩ Nguyên vụt đứng lên, hô to:

- Tiến!

Chàng lao vút mình xuống núi.

Quần hùng cấp tốc theo sau.

Nhưng lạ lùng thay, xuống chân núi rồi, họ chẳng thấy người của Tào Duy Ngã ngăn chặn.

Triệu Sĩ Nguyên dừng chân lại, đồng thời đưa tay chặn mọi người.

Bạch diện thư sinh Tần Chung lướt tới, gọi chàng:

- Sĩ Nguyên! Không khéo chúng ta lại lâm mưu Vô Cực phái rồi đó!

Chính chàng cũng đoán là có biến cố xảy ra ở phút cuối.

Chàng thở dài:

- Tiểu diệt nhận thấy Quách Khiêm có vẻ thành thật lắm! Hừ!

Đơn Minh cao giọng:

- Không phải lúc bàn luận dông dài! Bây giờ chúng ta nên tiến hay nên thoái đây! Hãy quyết định gấp.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút, đoạn nghiêng răng toan lấy một quyết định.

Vừa lúc đó, đột nhiên một mũi tên lửa bắn từ một nơi nào đó trên đỉnh núi, bay vút về hướng Tây Bắc, trước mặt quần hùng.

Mũi tên lửa chưa tắt, xa ca cũng về hướng đó, ngàn ánh lửa bùng lên, chiếu sáng một góc trời.

Hàng trăm bóng người xuất hiện trong ánh lửa.

Hiển nhiên có mặt ở phía đó, chờ đón họ.

Tần Chung hấp tấp hỏi:

- Người tính sao? Không tiến tới thì mình trở lên núi cố thủ chứ?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Chỉ sợ không còn kịp nữa!

Đúng như lời chàng nói, trên đỉnh núi, ánh lửa bùng sáng, mọi người vừa ngẩng đầu nhìn chợt nghe Tào Duy Ngã phát lên một tràng cười ngạo nghễ.

Lão gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Nếu Triệu thiếu lệnh chủ muốn hỏi đầu thì lão phu hoan nghinh vô cùng.

Hồng Chấn bực tức:

- Sĩ Nguyên, thế thì chúng ta rẽ sang tả!

Tào Duy Ngã lạnh lùng:

- Vô ích, đừng hòng rẽ tả, sang hữu! Các vị đã cùng đường rồi.

Từ hai bên tả, hữu lửa bùng sáng, trong ánh lửa, lao nhao lồ nhố vô số đệ tử của Vô Tình cung.

Lấn trong số thuộc hạ của Tào Duy Ngã, có cả các cao thủ bị lão dùng độc được uy hiếp.

Đơn Minh trầm giọng:

- Trong trường hợp này, chúng ta không cố kỵ được nữa. Phải mở con đường máu thoát đi.

Phan Lăng Nhật lắc đầu:

- Làm gì chúng ta tiếp cận được họ mà hòng mở con đường máu? Các vị xem kìa.

Thì ra trong khoảng thời gian ngắn, Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đã tái tập đội ống đồng xong, hiện tại chúng phân nhau trà trộn trong các cao thủ bị bức hiếp, đứng quanh bốn phía.

Lần này Triệu Sĩ Nguyên không còn cơ hội trừ diệt chúng như trước nữa.

Triệu Sĩ Nguyên sững sờ.

Bỗng chàng ngưng trọng thần sắc, như trầm tư tìm một kế sách thoát hiểm.

Đơn Minh lấy làm lạ hỏi:

- Người đang nghĩ gì thế?

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay, ra hiệu cho lão đừng làm rối tâm thần chàng.

Một lúc lâu, chàng thở phào, điểm một nụ cười, gọi Đơn Minh:

- Bá bá thông tri với toàn thể các vị, vô luận làm sao hãy giữ bình tĩnh, và cứ vững tin nơi tiểu diệt.

Đơn Minh mỉm cười:

- Có ai truyền âm đến người?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Phải! Họ đã đến rồi..

Thì ra chính bọn Vô Vi Tiên Tử vừa liên lạc với chàng qua pháp truyền âm nhập mật.

Bồng Châu Thiên Nhậm từ xa xa gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Triệu thiếu lệnh chủ có thể nghe lão phu nói một lời chứ?

Hồng Chấn hét lên:

- Lão hồ ly vô tín vô nghĩa! Lão phu quyết liều mạng với ngươi.

Triệu Sĩ Nguyên vội ngăn Hồng Chấn:

- Nhị thúc hãy bình tĩnh, tiểu đệ có biện pháp đối với lão ta.

Chàng bước tới.

78. Rình Người, Người Rình

Đối với Vô Cực phái, Triệu Sĩ Nguyên trước sau vẫn giữ tròn lễ, chàng không vì tư hiềm ngày cũ mà có thái độ phũ phàng.

Hiện tại dù Châu Thiên Nhậm lừa chàng để cầu tình với Tào Duy Ngã, chàng vẫn giữ sự ôn hòa như trước.

Chàng vòng tay chào, rồi hỏi:

- Lão tiên bối có điều chỉ chỉ giáo?

Châu Thiên Nhậm hơi gượng. Phải chi chàng hần học thì lão dễ đối phó hơn.

Lão gượng cười đáp:

- Lão phu và Tào lệnh chủ rất mến Thiếu lệnh chủ là bậc anh tài.

Từ trên đỉnh Ngọc Dẫn Sơn, Tào Duy Ngã thốt vọng xuống nói lời Châu Thiên Nhậm:

- Triệu Sĩ Nguyên! Dù ngươi có thành kiến như thế nào về lão phu, lão phu vẫn một lòng yêu quý ngươi, trước sau vậy. Bất cứ phút giây nào, chúng ta cũng có thể đổi trao tình hữu nghị với nhau.

Triệu Sĩ Nguyên nhượng cao đôi mày, điểm một nụ cười, thốt:

- Hai vị có lòng ưu ái đối với tại hạ, lẽ tất nhiên tại hạ phải cung kính nghe hai vị giải bày!

Châu Thiên Nhậm tiếp:

- Lão phu đã thảo luận với Tào lệnh chủ, dành cho Thiếu lệnh chủ ba con đường, tùy Thiếu lệnh chủ chọn một!

Triệu Sĩ Nguyên ung dung hỏi:

- Ba con đường đó như thế nào?

Châu Thiên Nhậm đáp:

- Thứ nhất, xin mời Thiếu lệnh chủ tự bảo kỳ thân, lập tức ly khai nơi này.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Còn các vị bằng hữu kia?

Châu Thiên Nhậm tiếp:

- Họ sẽ là khách của lão phu!

Nghĩa là tạm thời họ phải chịu sự quản thúc của Châu Thiên Nhậm.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tại hạ hiểu! Đường thứ hai như thế nào?

Châu Thiên Nhậm đáp:

- Phản ngược với đường thứ nhất, Triệu thiếu lệnh chủ làm khách của lão phu, còn các vị kia ra đi thông thả.

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Các bằng hữu của tại hạ đi rồi, liệu lão tiền bối cầm nổi tại hạ lại đây chăng?

Châu Thiên Nhậm mỉm cười:

- Theo giải pháp ôn hòa thì lão phu phải vô lễ với Thiếu lệnh chủ. Lão phu sẽ điếm vào tám huyết đạo trên mình Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Con đường cuối cùng.

Châu chương môn tiếp luôn:

- Con đường đó sẽ gây bất lợi cho cả đôi bên. Chúng ta sẽ so tài, mạnh thì còn, yếu thì mất. Cầm bằng vận số định đoạt. Lão phu mong Thiếu lệnh chủ suy nghĩ trước khi tuyển chọn!

Triệu Sĩ Nguyên lẩm nhẩm một mình:

- Điều thứ nhất là tự cầu toàn, mình không làm được. Điều thứ hai thì hẳn là các vị kia không chấp thuận cho mình mạo hiểm. Chỉ còn...

Tuy chàng lẩm nhẩm với mình, song Châu Thiên Nhậm vẫn nghe lọt, lão hỏi:

- Thiếu lệnh chủ định ngọc đá cùng nát?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Nếu tại hạ có ý định ngọc đá cùng nát thì đâu phải đợi đến ngày nay!

Châu Thiên Nhậm giật mình:

- Thế ra Thiếu lệnh chủ có kế lưỡng toàn?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tại hạ cũng muốn lưu lại đây làm con tin, đánh đổi tự do cho các bằng hữu, song tại hạ biết rằng các vị đó trọng nghĩa, khinh lợi, chẳng bao giờ họ chấp nhận cho tại hạ làm như vậy. Cho nên tại hạ quyết định lưu lại cùng các vị bằng hữu, làm khách của quý phái.

Châu Thiên Nhậm vừa kinh ngạc vừa hân hoan:

- Thiếu lệnh chủ đã suy nghĩ kỹ?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tuy nhiên với điều kiện. Nếu quý phái chấp nhận thì sự tình cần như thỏa hiệp giữa nhau!

Châu Thiên Nhậm giục:

- Thiếu lệnh chủ cho biết gấp những điều kiện đó như thế nào? Chúng ta cùng nghiên cứu!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt:

- Thứ nhất bọn tại hạ chỉ chấp nhận làm khách của quý phái, chứ không phải là khách của Tào lệnh chủ.

Châu chương môn mỉm cười:

- Lão phu tin là Tào lệnh chủ sẽ không phản đối.

Lão cao giọng gọi:

- Tào huynh đồng ý chứ?

Tào Duy Ngã đáp:

- Đương nhiên!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Thứ hai, trừ tại hạ bị lão tiên bối điểm huyết, còn thì các vị bằng hữu của tại hạ, bất cứ ai cũng không chịu một sự thương tổn nào, đồng thời tại hạ và các vị đó luôn luôn ở chung một chỗ, không rời nhau nửa bước.

Châu Thiên Nhậm mỉm cười:

- Còn điều kiện nào nữa chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Cuối cùng, lão tiên bối cho biết thời hạn tại hạ lưu lại bên cạnh lão tiên bối bao lâu.

Châu Thiên Nhậm hướng lên đỉnh núi:

- Tào huynh nghĩ như thế nào?

Tào Duy Ngã đáp:

- Lão phu đã nói, mọi sự do Châu huynh định đoạt!

Châu Thiên Nhậm trở lại Triệu Sĩ Nguyên:

- Nửa năm được không?

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Lâu quá!

Châu Thiên Nhậm cau mày:

- Thế thì ba tháng.

Triệu Sĩ Nguyên nghiêng răng:

- Tại hạ đáp ứng? Bất quá, thủ pháp điểm huyết của lão tiên bối không chế ngự tại hạ lâu dài, thì tại hạ tùy thời mà ly khai, lúc đó lão tiên bối đừng trách tại hạ vi phạm điều ước.

Châu Thiên Nhậm thầm nghĩ:

- Dù người có tài thông thiên triệt địa, cũng không tự giải khai huyết đạo với thủ pháp độc môn của lão phu! Lão phu sợ gì chứ? Người đừng mơ mộng trốn thoát vô ích?

Lão bật cười vang:

- Những điều kiện của Thiếu lệnh chủ, lão phu chấp thuận trọn vẹn, nếu tự mình giải huyết được thì Thiếu lệnh chủ ở đi tùy ý, lão phu sẽ chẳng lấy làm điều! Tuy nhiên, vấn đề rất trọng đại, trước khi thực hành, lão phu muốn biết rõ ý kiến của toàn thể quần hùng.

Vốn đã được Triệu Sĩ Nguyên thông tri từ trước, vả lại ai ai cũng tin tưởng nơi Triệu Sĩ Nguyên, nên Đơn Minh thay mặt toàn thể, cao giọng đáp:

- Châu lão quỷ yên trí! Chúng ta khác hơn người, chúng ta muôn người như một, biết tin tưởng lẫn nhau, chẳng phải như người, tự mình cũng không tin tưởng được mình.

Triệu Sĩ Nguyên chấp hai tay sau lưng, gọi:

- Lão tiên bối hạ thủ đi!

Chàng bước tới, Châu Thiên Nhậm cũng bước tới.

Chịu cho Châu Thiên Nhậm điểm huyết xong, Triệu Sĩ Nguyên sóng bước với lão hướng về khu vực dành cho Vô Cực phái, quần hùng theo sau chàng.

Vừa lúc đó, từ trên một tảng cây, một bóng người lao vút xuống, giải huyết cho chàng, rồi trở lại tảng cây ngay.

Hành động của người đó vừa nhanh vừa nhẹ, đến Châu Thiên Nhậm đi bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên cũng không hay biết.

Châu Thiên Nhậm đi rồi, Tào Duy Ngã ra lệnh tắt hết các ngọn lửa, vùng Ngọc Duẩn Sơn chìm trong bóng tối, bọn cao thủ Vô Tình cung tẩn mác nhanh chóng.

Không gian trở lại trầm tịch như chẳng có gì xảy ra.

Châu chương môn đưa bọn Triệu Sĩ Nguyên vượt qua một đoạn đường dài đến một tòa nhà rộng lớn.

Nơi đó có những bàn tiệc dọn sẵn sàng, chùng như dành riêng cho bọn Triệu Sĩ Nguyên.

Họ đang đói, khát, không đợi mời, cứ ngồi vào bàn ăn uống tự nhiên.

Châu Thiên Nhậm ngồi tại trung ương, cứ vuốt râu, cười mãi ra vẻ đắc ý phi thường.

Bỗng bên ngoài một loạt tiếng hự hự vang lên, vọng vào bàn tiệc.

Ai ai cũng giật mình, cùng quay mặt nhìn ra cửa.

Một đoàn người bao kín mặt bàn sa đen, ngang nhiên tiến vào, phân nhau đứng chặn các vọng cửa.

Đoạn một người dẫn đầu mười hai người khác bước thẳng về phía Châu Thiên Nhậm.

Lão quát:

- Các vị đâu?

Bảy tám lão nhân xuất hiện, đứng sau lưng lão.

Lão cười lạnh, đứng lên cao giọng hỏi:

- Tào lệnh chủ không thủ tín à?

Người đi đầu bước tới gần hơn, đưa tay giật vuông sa che mặt đồng thời rùn thấp thân hình xuống một chút hiện ra một lão nhân mặt rất trẻ, râu tóc bạc phơ.

Dáng dấp ốm yếu một chút, song lão nhân còn giữ tinh thần quắc thước, biểu hiện một oai nghi đáng khiếp.

Lão nhân trầm giọng hỏi:

- Nhìn kỹ đi, xem lão phu có phải là Vô Tình lệnh chủ chẳng?

Châu Thiên Nhậm kinh hãi.

Lão ta đã biết đối tượng là ai rồi.

Thì ra lão nhân là Lữ Trường Lâm, một đại trưởng lão trong Vô Vi phái, trên Châu Thiên Nhậm hai đời.

Nhưng Châu Thiên Nhậm khi nào chịu nhìn nhận đó là sư tổ của lão ta?

Lão không nhìn cũng chẳng ai trách được, bởi lão nhân sanh ra trước Châu Thiên Nhậm đến hai đời, lão có cái lý do bất trách rất thuận lợi là không biết mặt.

Lão vờ làm ra vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng tỏ lộ thái độ cuồng ngạo bật cười ha hả.

Lão vận dụng Thiên Chấn Thần Công, phát xuất tràng cười, truyền tiếng cười vang đi rất xa.

Làm như vậy là lão có dụng tâm rõ rệt.

Bỗng một người quát:

- Im!

Người đó đứng bên tả Lữ Trường Lâm, quát lên rồi lấy tay giật luôn vuông sa đen bao mặt.

Đoạn lão tiếp:

- Châu Thiên Nhậm! Chẳng lẽ ngươi cũng không nhận ra lão phu luôn?

Châu Thiên Nhậm ngừng cười, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ kêu lên:

- Trần sư thúc! Xin sư thúc thứ cho, bổn tọa mang trọng trách tại thân, không thể làm lễ bái kiến sư thúc!

Lão ngồi xuống ghế, bề vệ oai phong như một chưởng môn nhân chờ xem phản ứng của Trần Kế Chí.

Trần Kế Chí cùng sư phụ Châu Thiên Nhậm là bạn đồng sư trước kia, rất mực thương yêu Châu Thiên Nhậm.

Lão không ngờ ngày nay Châu Thiên Nhậm lại dùng cái oai của chưởng môn uy hiếp lão.

Tuy có võ công rất cao, vốn tích thích nhân tịnh, Trần Kế Chí không thường tiếp xúc thế nhân, nên kinh nghiệm trường đời rất kém, thấy Châu Thiên Nhậm nhân danh chưởng môn, Trần Kế Chí bối rối liền.

Theo quy luật, dù lão là sư thúc cũng phải quỳ lạy chưởng môn nhân.

Nhưng với trách vụ của lão trong chuyến đi này, làm sao thừa nhận Châu Thiên Nhậm là một chưởng môn được?

Lão gượng điểm một nụ cười, hướng sang Lữ Trường Lâm hỏi:

- Tiểu diệt có nên bắt nghiệt đồ trị tội?

Châu Thiên Nhậm nghe thế cười lạnh hừ một tiếng, tiếng cười hàm chứa cái ý khinh miệt rõ rệt.

Lữ Trường Lâm trầm giọng:

- Khỏi cần! Tất cả hãy cởi bỏ khăn bao mặt đi, thử xem nhân tâm như thế nào rồi hãy liệu!

Trừ bọn người đứng án tại các vọng cửa, tất cả các trưởng lão đều giật vuông sa đen xuống lộ mặt thật.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ cũng hiện lộ chân tướng như các trưởng lão.

Vừa trông thấy Âu Dương Ngọc Kỳ, tất cả các đệ tử trong cánh Châu Thiên Nhậm cùng nhao nhao lên.

Đồng thời phần đông các đệ tử đều nhận ra trong số trưởng lão, có những vị mà họ biết mặt, họ lại thuộc hàng hậu bối, những đồ tử, đồ tôn của các vị đó, tự nhiên họ động niềm kính mến, ai ai cũng kinh ngạc vô cùng, và ai ai cũng hoan hỉ.

Trong phút chốc, họ quên đi hiện tại, họ và những người kia riêng rẽ thành hai cảnh giới.

Họ tử hỗi, các vị trưởng lão đó từ đâu đến, bởi từ trước họ đình ninh là các vị đã chết rồi, và Châu Thiên Nhậm lại dẫu nhem việc họ từ địa phủ trở về.

Cho nên họ nhao nhao lên, mỗi người muốn hỏi một câu, mỗi người muốn mừng một người, song Châu Thiên Nhậm ngồi đó, là quy luật hiện thành hình dạng ngồi đó, họ không dám tự chuyện.

Thấy mọi người dao động, Châu Thiên Nhậm sợ sanh biến, vội hừ lạnh một tiếng cho tất cả cùng im lặng trở lại.

Chính lão cũng rung động tâm thần khi thấy toàn thể các vị trưởng lão hiện diện, hơn nữa, trong số người đó có cả Âu Dương Ngọc Kỳ, nhưng lão phải tự trấn định trước để giành lấy phần chủ động, hừ lên một tiếng rồi quát luôn:

- Các vị hộ pháp trưởng lão đâu, hãy ra bắt nghiệt đồ Âu Dương Ngọc Kỳ, trị tội thông liên với ngoại nhân cho lão phu ngay.

Trong số mười tám vị trưởng lão về cánh của Châu Thiên Nhậm, có tám vị lập tức bước tới.

Thấy rất nhiều người hưởng ứng lệnh của lão, Châu Thiên Nhậm đắc chí vô cùng, bật cười ha hả:

- Âu Dương Ngọc Kỳ, người thấy đó, tất cả các trưởng lão đều căm hận ngươi cực độ, ai ai cũng mong mỗi bắt cho được ngươi, để trị tội phá hoại môn phong! Bổn tọa nghĩ, ngươi nên đưa tay chịu trời đi cho rồi, đừng đợi các vị phải ra sức...

Nhưng lão ngừng bật câu nói, trở mắt nhìn.

Thì ra tám vị trưởng lão đó bước thẳng đến trước mặt Âu Dương Ngọc Kỳ cùng quỳ xuống, cùng thốt:

- Bọn La Thuận Nghĩa tám người đều là những người đệ tử đắc tội với bốn phái, hôm nay cúi đầu nhận tội trước chưởng môn, xin chưởng môn gia hình.

Âu Dương Ngọc Kỳ không còn là chưởng môn nữa nên không dám nhận đại lễ của các trưởng lão. Hiện tại thì nàng chỉ là một tiểu đệ đệ nữ của họ thôi.

Nàng cấp tốc tránh qua một bên, đồng thời giải thích:

- Kỳ nhi không còn là chưởng môn nữa, xin các vị sư tổ đứng lên cho.

Dĩ nhiên tám vị trưởng lão không tin có việc Âu Dương Ngọc Kỳ thoái vị nên chưa chịu đứng lên.

Lữ Trường Lâm vụt lướt đáp xuống khoảng giữa tám trưởng lão và Châu Thiên Nhậm, đồng thời vung hai tay ra.

Tám tiếng lách cách vang lên rất khê, tám mũi ám khí nhỏ bằng lông trâu rơi trên nền đại sảnh.

Hiển nhiên là tám mũi ám khí đó bắn vào mình tám trưởng lão, nếu Lữ Trường Lâm không thấy kịp, tám người đã phải mất mạng rồi.

Liền theo đó, Lữ Trường Lâm cao giọng thốt:

- Tám vị sư đệ! Kỳ nhi đã nhường vị, có các vị trưởng lão đồng ý, nếu các sư đệ còn nghĩ đến cội nguồn thì đứng qua phía hữu kia, chờ nghị xử.

Tám vị trưởng lão đồng vâng một tiếng, rồi đứng lên, bước qua bên hữu.

Trước hết Lữ Trường Lâm tự giới thiệu cho những người chưa biết lão, được biết lão là ai.

- Lão phu Lữ Trường Lâm, thuộc đời thứ mười ba của Vô Vi phái.

Có tiếng thì thầm bàn tán trong số đệ tử phái Vô Cực.

Từ Trần Kế Chí trở xuống thì phần đông đệ tử nhận diện được, song từ Lữ Trường Lâm thì bất quá một số trưởng lão biết mà thôi, còn ra thì chẳng một ai hiểu lão.

Bây giờ nghe lão xưng tên, toàn thể đều quỳ xuống lạy mừng.

Trước tình cảnh đó, dù bất bình, Châu Thiên Nhậm cũng chẳng còn làm sao được.

Lão ta đâm lo, nếu tất cả nghe theo lời phủ dụ của Lữ Trường Lâm, thì đại thế của lão cầm như hồng mạt.

Lữ Trường Lâm vẫy tay, tiếp luôn:

- Các vị đứng lên. Nếu ai còn nhớ đến tổ sư dày công gây dựng cơ đồ, xin bước qua bên hữu! Hôm nay, lão phu đến đây cốt thanh lý môn hộ, tạo lại kỷ luật sau biến cố đau buồn làm cho người đồng phái khích hiềm nhau.

Hơn nửa số đệ tử hiện diện bước về phía hữu ngay khi Lữ Trường Lâm dứt câu nói.

Số còn lại hiển nhiên là tử đảng của Châu Thiên Nhậm.

Người nào không qua bên hữu thì bước về bên tả, trong số người bước về bên tả có kẻ do dự.

Lữ Trường Lâm lại hỏi lượt nữa:

- Còn ai chẳng? Các vị hãy dứt khoát thái độ, khi cái thế phân chia đã thành rồi thì lúc đó có hối cũng không còn kịp nữa đâu.

Lại thêm một số người nữa bất chấp ánh mắt căm hờn của Châu Thiên Nhậm, rời tả sang hữu.

Hiện tại số người trung thành với Châu Thiên Nhậm rất ít, lực lượng của Châu Thiên Nhậm không còn đáng sợ, lực lượng đó bọn Lữ Trường Lâm và Thôi Phúc, Trần Kế Chí mười ba người cũng thừa sức tiêu diệt, không cần có sự viện trợ của Triệu Sĩ Nguyên.

Lữ Trường Lâm nhìn tả, nhìn hữu, đoạn thở dài, rồi cao giọng thốt:

- Nhân danh là đại trưởng lão, đại biểu cho Trưởng lão hội, lão phu tuyên bố Châu Thiên Nhậm hung tàn, bức hại đồng môn, đoạt quyền cướp vị, tội đó sẽ được các trưởng lão đồng nghị quyết.

Châu Thiên Nhậm bình tĩnh như thường.

Lão chưa tỏ lộ phản ứng, bỗng nhiều tiếng hú liên tục vang lên từ xa xa vọng tới.

Nghe tiếng hú đó, Châu Thiên Nhậm lên tinh thần hơn, hừ một tiếng, gần giọng hỏi:

- Lữ tiên bối đại biểu cho hội trưởng lão nào?

Lão không gọi là Lữ sư tổ, chỉ dùng hai tiếng tiên bối, thế là lão quyết kháng đối rồi.

Lữ Trường Lâm không tưởng là Châu Thiên Nhậm dám có thái độ đó, trầm gương mặt hỏi lại:

- Trưởng lão hội của phái Vô Vi chứ còn hội trưởng lão nào nữa? Chẳng lẽ thân phận của lão phu không đại biểu được toàn hội sao?

Châu Thiên Nhậm ngạo nghễ:

- Luận về tư cách lão tiên bối thừa làm đại biểu trưởng lão hội, song luận về phái thì bốn tòa thuộc phái Vô Cực, thì cái hội trưởng lão của phái Vô Vi có liên quan gì đến bốn tòa?

Nhân tư cách đại biểu phái này, kết tội một chương môn phái khác, là nghĩa làm sao?

Không ai tưởng nổi là Châu Thiên Nhậm thốt được một câu như vậy!

79. Khi Sư Diệt Tổ

Châu Thiên Nhậm đắc ý vô cùng.

Lão nhìn tả rồi nhìn hữu, đoạn chỉ mười vị lão nhân đứng sau lưng lão, bật cười đắc ý:

- Đây, các vị trưởng lão của bốn phái! Bất quá môn quy giữa hai phái bất đồng, hội trưởng lão của bốn phái có nhiệm vụ tiếp trợ chương môn, tạo thỉnh danh, gây thế lực, chứ không tự tôn tự đại, ý thể chuyên quyền, ngang nhiên can thiệp vào hành động của chương môn.

Lữ Trường Lâm sôi giận, râu tóc dựng ngược, mắt gương trừng trừng, trong nhất thời không nói năng được gì.

Trong phá Vô Vi, cũng có một số đệ tử muốn trả miếng, song vì thủ lễ, chẳng ai dám tranh chấp với bậc trưởng thượng.

Chính Âu Dương Ngọc Kỳ tức bực hơn ai hết, song nàng cũng cần phải dè dặt hơn ai hết, do đó nàng nén hận, hy vọng một vị nào đó ngang hàng với Châu Thiên Nhậm mở lời.

Bỗng một tràng cười vang lên như sấm, tiếp theo đó, bàn tiệc trước mặt bọn Triệu Sĩ Nguyên bị tung lên lao vút đến Châu Thiên Nhậm.

Châu Thiên Nhậm phát ổng tay áo, phóng tự phong hất chiếc bàn tạt qua một bên, đoạn hét:

- Đơn Minh! Người không muốn sống à?

Thì ra chính Đơn Minh cười, và cũng chính lão ta quăng chiếc bàn về Châu Thiên Nhậm.

Lão không chịu được thái độ của Châu Thiên Nhậm, nên can thiệp liền.

Lão quát trả:

- Bình sanh lão phu chưa thấy một môn đồ nào vô lễ với bậc tôn trưởng như người!

Người tán tận lương tâm như vậy là cùng.

Lão hừ một tiếng, tiếp:

- Đừng nói là một chương môn giả mạo, dù người có là hoàng đế đi nữa, ít nhất người cũng phải nhớ bốn, nhớ nguyên chứ? Ai nhận người là chương môn? Người chỉ là một môn đồ của phái Vô Vi, khi sư vong tổ, người có năng lực gì phản kháng một ý muốn của đại đa số chứ?

Châu Thiên Nhậm đỏ mặt.

Lão quá thận thành nộ, mượn cớ đập tay xuống bàn phát ra một chỉ phong theo Vô Vi chỉ pháp, vút đến Đơn Minh.

Lão định ninh Đơn Minh không làm sao tránh được đạo chỉ lực của lão.

Ngờ đâu lúc còn ở tại địa phủ, Đơn Minh đã được bọn Lữ Trường Lâm dành cho cảm tình trọn vẹn, họ phá lệ truyền lại võ công của phái Vô Vi thành ra Đơn Minh cũng biết xử dụng Vô Vi chỉ pháp như chính người trong phái.

Nếu biết xử dụng là có thể phát hiện kịp thời loại chỉ pháp đó.

Vừa thấy Châu Thiên Nhậm đập tay xuống bàn, Đơn Minh cũng vừa nhận ra đối phương hạ thủ đoạn tàn độc.

Lập tức lão dùng ngay chỉ pháp đó phản công.

Hai đạo chỉ lực chạm nhau, Đơn Minh kém công lực, bị chấn động hai bước, tuy nhiên chẳng việc gì.

Sự kiện đó khiến cho bọn đệ tử Vô Vi phái cực kỳ kinh dị.

Phàm những đệ tử trong phái Vô Vi, khi được chấp thuận xuất ngoại hành đạo rồi thì họ được xem như những bậc tôn sư, trưởng giáo trong võ lâm, rất hiếm người khả dĩ gọi là đối thủ của họ.

Như Quân sơn dật tẩu Ngô Độc Hạc, chưa đạt đến mức tu vị bất buộc, trốn xuống núi, bôn tẩu giang hồ, thế mà vẫn được Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân khâm phục, hà huống những người đã luyện trọn chu kỳ năm mươi năm?

Châu Thiên Nhậm vốn là tay nhất nhì trong phái, công lực hẳn phải cao thâm vô tưởng, thế mà hạ không nổi Đơn Minh với tuyệt học của bốn môn.

Tự nhiên ai ai cũng kinh hoàng sửng sốt.

Và người sửng sốt nhiều hơn hết chính là Châu Thiên Nhậm.

Phần Đơn Minh tuy không việc gì, vẫn nghe cánh tay tê dại, trong nhất thời khó cử động được như bình thường.

Nếu lúc đó, Châu Thiên Nhậm phóng tiếp một đạo chỉ lực thì chắc chắn là Đơn Minh phải ngã.

Diễn tiến đó, trong lúc bất ngờ, không ai phát hiện kịp, trừ Triệu Sĩ Nguyên.

Chàng biết rõ Đơn Minh tuy không ngã, song tay của lão bị ảnh hưởng nặng.

Nếu Châu Thiên Nhậm tiếp tục tấn công thì nguy mất, cho nên chàng rời ghế đứng lên, bước đến trung ương, án trước mặt Đơn Minh, thốt:

- Đơn bá bá lùi lại đi, để cho tiểu đệ diệt đối với Châu lão tiên bối.

Đơn Minh lùi lại liền.

Bỗng nhớ ra một việc, lão dùng pháp truyền âm hỏi:

- Sĩ Nguyên! Người bị Châu lão tặc điểm huyết, thế đã tự mình giải khai rồi phải không?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Đơn bá bá yên trí trở về chỗ đi!

Đơn Minh trừng con mắt độc nhất nhìn chàng, khẽ thở dài, bảo:

- Cẩn thận nhé!

Châu Thiên Nhậm bỏ qua Đôn Minh, nhìn Triệu Sĩ Nguyên điểm nụ cười lạnh, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ không chịu nổi tịch mạch, định tham gia vào cuộc nhiệt náo này chắc?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười vang:

- Châu lão tiên bối khỏi phải sợ hãi! Tại hạ chỉ muốn nói mấy câu thôi.

Châu Thiên Nhậm không chịu kém, cười to hơn:

- Thiếu lệnh chủ tưởng lão phu sợ à?

Lão tin tưởng kết quả của thủ pháp điểm huyết do lão áp dụng trên người Triệu Sĩ Nguyên vừa rồi.

Lối điểm huyết của lão dù nhắm vào chỗ nào trên người địch, công lực cũng tập trung về tim, phong tỏa bộ tâm mạch.

Tâm mạch bị chế ngự, người bị điểm không làm sao để khí Trung Ngươn được, thành thử chẳng khác một người thường.

Thủ pháp đó tuyệt diệu, ngoài lão ra không còn ai giải huyết nổi, trừ một vài người trong phái Vô Vi, trên bậc lão.

Lão nằm mộng cũng không tưởng là thủ đoạn của lão đã bị giải phá rồi, và trước mặt lão chẳng phải là một Triệu Sĩ Nguyên vô lực.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhạt:

- Lão tiên bối có lý do xem thường tại hạ trong phút giây này, đồng thời lão tiên bối cũng có thể yên trí là việc của quý phái, ngoại nhân không hề can dự, bởi đã có Lữ tiên bối đảm nhận.

Chàng nhìn sang các vị trưởng lão phái Vô Vi, ngẫm ra hiệu. Ai ai cũng nhìn lại chàng, đáp ứng mật hiệu của chàng, chỉ có Âu Dương Ngọc Kỳ là cúi đầu, tránh ánh mắt của chàng.

Triệu Sĩ Nguyên khích động vô cùng, nhớ lại những lời Lý Linh đã nói, chàng không dám nhìn nàng lâu hơn.

Trở lại Châu Thiên Nhậm, chàng tiếp:

- Bất quá tại hạ xin thanh minh một điều này, là nếu có kẻ thứ ba can thiệp vào việc riêng của quý phái, thì tại hạ bắt buộc phải làm người thứ tư luôn, cho cục diện thêm phần hào hứng.

Châu Thiên Nhậm xảo quyết gài liền:

- Thiếu lệnh chủ là khách của bốn tòa, đương nhiên là đứng về phía bốn tòa!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Tại hạ chỉ sợ tiền bối thất vọng thôi! Chúng ta là nước với lửa, khi nào đứng chung một phía với nhau được.

Châu Thiên Nhậm bật cười ha hả:

- Đường đường là Long Phụng lệnh chủ, lại nuốt lời nói của mình làm thực phẩm nuôi mập xác thân. Đáng bĩ lẩm đó!

Triệu Sĩ Nguyên quắc mắt:

- Phàm lập thân trong cách xử sự tất phải tự ái, khuyên tiền bối nên thận trọng ngôn ngữ một chút.

Châu Thiên Nhậm lạnh lùng:

- Người đã đáp ứng với lão phu là làm khách trong thời hạn ba tháng, đã là khách rồi chẳng lẽ người phụ họa với người khác, chống đối chủ nhân? Người dám tuyên bố như vậy là cũng đúng với sự thật, có gì đáng trách đâu?

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Tại hạ cũng từng nói rõ, ngày nào tại hạ tự giải khai huyết đạo do tiền bối điểm chế, ngày đó tại hạ cảm như tự do, không còn bị ràng buộc bởi một ước thúc nào. Hẳn tiền bối còn nhớ chứ?

Châu Thiên Nhậm giật mình, nhưng liền theo đó, lão bật cười cuồng dại:

- Thế ra ngươi đã giải khai huyết đạo rồi?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Nếu tiền bối muốn thực nghiệm, tại hạ sẵn sàng lãnh giáo.

Bổng Châu Thiên Nhậm vung tay, đánh tới một chưởng, đồng thời thốt:

- Nếu ngươi muốn chống đối lão phu, thì đúng là ngươi đang nằm mộng.

Lão muốn hạ nhục Triệu Sĩ Nguyên ngay trước mặt đông người, song lão lại nghi ngờ là chàng đã tự giải huyết được như chàng đã nói, do đó lão xuất thủ rất nhanh, lại dùng đủ mười thành lực.

Không khí trong gian đại sảnh trầm trọng nặng nề, không khí đó xoay tròn, quanh người Triệu Sĩ Nguyên.

Chưởng kinh Châu Thiên Nhậm đã biến thành con trót xoáy mạnh, hoặc hốt Triệu Sĩ Nguyên quảng đi, hoặc phủ xuống đầu chàng, bắt buộc chàng phải ngã ngồi do áp lực của con trót.

Đơn Minh hoảng quá kêu lên:

- Sĩ Nguyên!

Lão nhân nhảy ra ra, định che chở chàng.

Lão chỉ biết Triệu Sĩ Nguyên bị điểm huyết, chứ không hề rõ chàng đã được người giải khai ngay từ lúc đó, lão sợ là lẽ đương nhiên.

Chẳng những lão sợ, cả Triệu Sĩ Luân và Triệu Sĩ Mẫn cũng sợ như lão, đồng thời Hồng Chấn và Tần Chung cũng khiếp đảm, bốn người không hẹn mà đồng cùng vọt một lượt với Đơn Minh.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp khoát tay:

- Đừng ai lướt tới!

Chậm mất rồi, cả năm người tiếp xúc ngay chưởng kinh của Châu Thiên Nhậm.

Một loạt tiếng hự vang lên, cả năm bị bắn dội về phía hậu, đứng không vững, phải ngã nhào luôn.

Nhận ra chưởng lực của Châu Thiên Nhậm mãnh liệt cực độ, Lữ Trường Lâm giật mình thầm nghĩ:

- Làm sao hẳn luyện được chưởng pháp Âm Cực Dương Sanh?

Âm Cực Dương Sanh là một môn công trên hẳn Hóa Lực Thần Công một bậc, ai luyện được Hóa Lực Thần Công rồi mới tiến tới Âm Cực Dương Sanh.

Môn công đó có thể chuyển thực thành hư, vừa phát huy tự lực, vừa mượn công lực của đối phương mà tăng gia oai lực, cho nên đã mạnh lại càng mạnh hơn.

Trong phái Vô Vi, chỉ có hàng chưởng môn mới luyện loại thần công đó, và không phải mỗi chưởng môn đều mỗi luyện thành.

Giờ đây thấy Châu Thiên Nhậm xử dụng được môn công kỳ diệu, Lữ Trường Lâm phải kinh hãi, từ kinh hãi đến lo sợ chỉ là vấn đề gang tấc.

Cho nên hầu hết những người trong phái Vô Vi đều lo ngại cho Triệu Sĩ Nguyên.

Ngờ đâu Triệu Sĩ Nguyên bình tĩnh như thường, mừng tượng chẳng hay biết chi cả.

Chàng điểm nhẹ một nụ cười, đứng vững giữa trung ương như hòn núi.

Luồng kinh lực của Châu Thiên Nhậm xoáy tròn tròn quanh mình chàng, không hề phát động nhẹ chéo áo của chàng.

Sau cùng, luồng kinh lực đó phát kêu lên như một tiếng hỏa pháo nổ, đồng thời xoắn tít vút lên đỉnh nhà.

Đến lúc đó, Triệu Sĩ Nguyên bật cười sang sảng, hỏi:

- Tiền bối thấy chưa? Tại hạ khi nào nói ngoa?

Chàng quay mình trở về chiếc ghế, không ngồi, không cần xem qua thần thái của Châu Thiên Nhậm lúc đó ra sao, bước luôn đến chỗ bọn Đơn Minh năm người đang nằm, soát qua tình trạng của họ.

Cũng may, họ chẳng thọ thương, bất quá bị bắn dội trở về vậy thôi.

Dùng đến tuyệt kỹ dấu diếm từ bao ngày qua, vẫn không hạ nổi Triệu Sĩ Nguyên, Châu Thiên Nhậm sửng sờ.

Lâu lắm lão chưa trấn định tâm thần, lấy lại bình tĩnh, ứng phó với sự tình.

Bỗng có tiếng hú vang lên từ bên ngoài vọng vào.

Châu Thiên Nhậm cắn răng, buông gọn:

- Đi!

Lão vẫy tay gọi mười trưởng lão sau lưng, cùng xung khai một lối thoát hướng chánh trung.

Lữ Trường Lâm quát:

- Nghịch đồ đi mà được à?

Lão vọt mình tới, đứng án nơi vọng cửa.

Kỳ quái! Đang đứng áng tại cửa, bỗng lão nép mình qua một bên rồi cung cung kính kính cúi đầu, như tiễn đưa bậc trưởng thượng để mặc bọn Châu Thiên Nhậm bước qua.

Lữ Trường Lâm đã tránh đường, thì còn đệ tử nào dám ngăn chặn.

Triệu Sĩ Nguyên hết sức lấy làm lạ, song chẳng thể làm gì.

Khi bọn Châu Thiên Nhậm khuất dạng rồi, chàng mới buột miệng thở dài:

- Mất một dịp tốt!

Lữ Trường Lâm cũng thở dài như chàng:

- Nghịch đồ lợi hại thật? Dám thỉnh chân dung ba vị sư tổ đến đây!

Bây giờ mọi người mới thức ngộ tại sao Lữ Trường Lâm buông tha cho Châu Thiên Nhậm ra đi thông thả.

Trong võ lâm Trung Nguyên, các môn phái trọng tín vật và chỉ có trường môn mới giữ tín vật.

Còn Vô Vi phái không có tín vật lắm, do đó Châu Thiên Nhậm đã dự liệu trước, không thể dùng oai quyền một trường môn uy hiếp toàn thể đệ tử trong phái, lão ta không ỷ trọng vào tín vật nên dùng đến thánh tượng của các tổ sư.

Trước thánh tượng, dĩ nhiên ai ai cũng phải cúi đầu, nhờ thế mà lão thoát lộ.

Đơn Minh không phục, cao giọng thốt:

- Chúng ta đuổi theo, Sĩ Nguyên!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không cần đuổi, Đơn bá bá!

Chàng sợ Đơn Minh nóng nảy chạy đi, vừa thốt vừa đưa tay ngăn lão lại.

Đơn Minh trừng mắt:

- Thả cộp dễ, bắt cộp khó, ngươi không biết như vậy à?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Tào Duy Ngã ở bên ngoài, chờ chờ môn Vô Cực phái. Chúng ta đuổi theo sẽ gặp Tào Duy Ngã! Chưa phải lúc khai chiến với Tào lão tặc, thì chúng ta nên tránh chạm mặt.

Đơn Minh trầm giọng:

- Chúng ta sợ lão sao?

Triệu Sĩ Nguyên giải thích:

- Không phải vậy đâu! Chúng ta đừng quên còn bao nhiêu đồng đạo võ lâm hiện ở trong sự kèm thúc của lão tặc, muốn giết con chuột, chúng ta phải ngại hư đồ vật!

Đơn Minh đuối lý, thở ra:

- Bực quá chừng!

Rồi lão hỏi:

- Chúng ta bỏ qua cho Châu Thiên Nhậm, liệu Tào Duy Ngã có bỏ qua cho chúng ta chăng?

Triệu Sĩ Nguyên không đáp câu hỏi, chỉ hỏi lại:

- So sánh song phương, Đồn bá bá nghĩ là Tào Duy Ngã thắng hay chúng ta thắng?

Nhìn quanh các đệ tử Vô Vi phái, Đồn Minh đáp:

- Có Lữ đại trưởng lão và các vị trưởng lão trợ giúp, chẳng lẽ chúng ta bại?

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Thắng bại chưa hẳn về phần ai, ác chiến là cái chắc. Có tác chiến là nhiều người chết.

Tuy nhiên...

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Tiểu diệt tướng dù sao thì Tào Duy Ngã chưa dám mạo hiểm, khi biết có các vị tiền bối tiếp trợ chúng ta.

Đồn Minh trố mắt:

- Vậy là lão bỏ cuộc?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tào Duy Ngã là một con hồ ly già, có trăm ngàn mưu kế, giáo huyết gian manh vô song, lần này lão định trượng lưỡi rộng bắt hết hào kiệt anh hùng, song cơ mưu của lão bất thành, chúng ta thoát được, lão đau xót về sự thất bại đó vô cùng. Lão xoay ra kế hoạch dùng đồng đạo võ lâm làm cái bia đỡ đạn cho lão. Đồn bá bá có biết dụng ý của lão ta chăng?

Đồn Minh trầm ngâm một chút:

- Lão biết là chúng ta không nỡ sát hại những người đó, nên lợi dụng họ làm vòng đai, vây khốn chúng ta.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không đúng hẳn!

Đồn Minh hừ một tiếng:

- Vậy thế nào mới đúng?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Lão muốn bảo toàn thực lực!

Chàng giải thích rành hơn:

- Sự việc ngày nay, chưa đáng gọi là đại kế hoạch của lão. Vả lại sự tình chuyển biến ngoài sở liệu của lão, do đó lão chưa dám liều sanh tử với chúng ta. Cũng nhờ thực lực chúng ta được tăng cường với các vị trong phái Vô Vi, cho nên lão đã cố kỵ càng cố kỵ hơn!

Tiểu diệt dám tin chắc là lão chẳng dám dồn chúng ta đến chân tường.

Đơn Minh cao giọng:

- Tào Duy Ngã không dám bức chúng ta, như vậy là khí lực của lão đã suy, chúng ta nên thừa dịp này đánh một trận, cho lão tơi bời thế có thuận lợi không?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Chúng ta có cái khổ là không thể xuất hiện, vậy nên nhường cho lão một lần!

Đơn Minh cau mày:

- Cái khổ gì?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Biết người biết ta, trăm trận phải thắng. Chúng ta chưa tự biết thì khoan nói đến việc biết người.

Tuy đối thoại với Đơn Minh, Triệu Sĩ Nguyên muốn cho mọi người nghe chàng lập luận.

Bất giác mọi người cùng nhìn quanh, và ai ai cũng công nhận là chàng nói đúng.

Nhân số thì đông thật, song thực sự chỉ là một nhóm ô hợp, lúc xảy ra cuộc chiến, mỗi người tùy theo cái ý của mình mà đánh ồ ạt, hỗn tạp, không quy củ, không chiến pháp, ai chết mặc ai, không ai tiếp ứng ai!

Một cuộc chiến không thống nhất không chỉ huy, mất hẳn tinh thần đồng đội, thì cuộc chiến đó không giành nổi cái thắng.

Lữ Trường Lâm thốt:

- Triệu thiếu lệnh chủ luận việc rất chính xác. Đến các đệ tử trong bốn phái, lão phu chưa kết hợp thành một hậu thuẫn vững chắc để cuộc thanh lý môn hộ chóng xong, nói chỉ đến việc ngoài môn phái. Cho nên lão phu tán thành ý kiến của Triệu thiếu lệnh chủ. Tạm thời không vọng động, trừ trường hợp Tào lệnh chủ bức gấp, thì đương nhiên lúc đó chúng ta phải liều dù biết là lực lượng của mình còn ô hợp. Chúng ta tránh vọng động để mà chỉnh đốn hàng ngũ, thống nhất lực lượng, mọi người phải tuân theo sự chỉ huy độc tôn.

Ngươn Thông đạo trưởng thở dài:

- Muốn chống đối với Tào Duy Ngã, chúng ta phải nghĩ ra một kế hoạch vẹn toàn, bởi có rất nhiều cao thủ còn trong tay lão ta, nếu để cho lão giận cá chém thớt thì thật là một điều thương tâm cho chúng ta. Riêng về phái Vô Đang của bản đạo, có hơn chín mươi đệ tử hiện diện tại Mịch La trong dịp này, nhưng giờ đây, quanh bản đạo chỉ còn lại không hơn mười người, một số lớn đã trở thành công cụ của Tào Duy Ngã. Họ không có tội, nếu phải chết nơi tay chúng ta, hoặc gián tiếp, hoặc trực tiếp, thì kẻ cũng oan uổng cho họ lắm.

Có môn phái nào lại không có đệ tử đang bị Tào Duy Ngã ức chế. Cho nên ai ai cũng tán đồng ý kiến của Triệu Sĩ Nguyên.

Không lâu lắm, ban trình sát của Vô Cực phái trở lại báo cáo:

- Châu Thiên Nhậm và Tào Duy Ngã gặp nhau, song phương tranh chấp một lúc lâu, sau cùng Châu Thiên Nhậm lợi dụng bóng đêm dẫn thuộc hạ âm thầm ly khai, để mặc cho Tào Duy Ngã tự đối phó với sự tình. Tào Duy Ngã có thể cũng đi luôn.

Ai ai cũng tán phục Triệu Sĩ Nguyên tiên liệu việc rất đúng.

Đêm đó, Triệu Sĩ Nguyên cùng các vị tiền bối thảo luận kế hoạch đối phó với cả Châu Thiên Nhậm lẫn Tào Duy Ngã.

Sáng hôm sau, các chương môn chỉ định người lãnh nhiệm vụ liên lạc với Triệu Sĩ Nguyên rồi ai về sơn động này..

Hiện tại còn bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên, các vị trong phái Vô Vi, đại ca và nhị ca của chàng, cùng các vị tiền bối bằng hữu của thân phụ chàng.

Triệu Sĩ Nguyên đề nghị tạm thời Vô Vi phái nên lập căn cứ tại Quân Sơn.

Phần chàng thì cùng hai người anh trở lại nhà, tu chỉnh lại như xưa để chiêu đãi các bằng hữu.

80. Đã Muộn Rồi Chăng

Mang thi thể của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái rời đài trường ra đi, Bằng diện hằng nga Thạch Tịnh Linh và Thanh liên ngọc nữ Lý Linh mang theo niềm hận tràn lòng.

Cả hai không tưởng Triệu Sĩ Nguyên vô tình đến độ tàn nhẫn như vậy.

Họ đến một thị trấn gần đó mua một cỗ quan tài, tắm liệm xác chết, đoạn thuê xe phò linh cửu xuôi về Nam định mai táng tại Câu Lậu Thiên Phủ.

Họ đi dọc đường chẳng gặp điều ngăn trở nào, đến ngày thứ tư họ nghe khách bộ hành xuôi ngược, ai ai cũng ca ngợi Triệu Sĩ Nguyên là bậc anh hùng đương đại, tài trí lưỡng toàn, nhân nghĩa kiêm bị.

Những người đó chẳng hề đề cập đến sự chân giả, họ cũng không nhắc đến cái chết anh dũng của Lý Thái.

Tự hồ ngoài việc của Triệu Sĩ Nguyên, ngoài người gì liên quan đến chàng là không thành vấn đề đối với họ, họ không buồn nói đến.

Lúc nào nghe thiên hạ khen ngợi Triệu Sĩ Nguyên, thì hai mẹ con còn cao hứng mà nghe, chứ trong hiện tại, họ càng nghe càng đau xót, càng đau xót niềm hận càng lớn mạnh.

Do đó họ cố tránh khách bộ hành, nơi nào đông người thì họ rẽ đi xa xa, lắm lúc họ bỏ luôn con đường cái, tạt vào những nẻo hoang vắng, tiếp tục hành trình.

Rất tiếc cho họ bỏ mất một dịp may, giả như họ kiên nhẫn hơn một chút, nghe ngóng mãi tình hình thì chung quy họ cũng hiểu được sự thật.

Thành ra hai mẹ con đã lầm ngay từ phút đầu, lại càng lầm thêm, càng ngày càng lầm.

Lý Linh đã hận Triệu Sĩ Nguyên về thái độ của chàng đối với phụ thân nàng, lại còn hận chàng về thái độ đối với nàng.

Bởi đáng lẽ ra Triệu Sĩ Nguyên phải chạy theo, phân trần giải thích chịu tội, chàng lại hững hờ, xem như chẳng có gì xảy ra, mặc dù mỗi một ngày qua là mỗi một ngày nàng mong đợi chàng đến.

Con người vô tình vô nghĩa đến thế là cùng.

Họ đã đến Tam Thương, trước sau cũng chỉ có hai mẹ con không thấy một bằng hữu nào của Triệu Sĩ Nguyên đến tìm họ an ủi một vài lời.

Rồi họ vào địa phận Quảng Tây, cách Câu Lậu Sơn không xa lắm.

Lý Linh không hề hay biết Câu Lậu Thiên Phủ trong thời gian qua đã bị Vô Cực phái chiếm dụng, mãi đến lúc gặp mẹ, nàng mới được mẹ cho biết sự tình.

Hai mẹ con biết rằng nhà cửa hiện nay bị người chiếm đoạt, thế mà vẫn đưa linh cửu về đó, đủ biết cả hai có ý định kiên quyết thế nào.

Trước khi lên núi, họ dừng lại tại một địa điểm, cách không xa Câu Lậu Thiên Phủ, quàng linh cửu trong một ngôi chùa cổ.

Xong việc đó rồi Thạch Tịnh Linh triệu tập những thuộc hạ cũ, có gia cư quanh các vùng phụ cận.

Bà quy tụ được một số người, ai ai cũng để tang cho Lý Thái, ai ai cũng căm hận Vô Cực phái, tất cả cùng phát thệ bằng mọi giá phải đoạt hồi Câu Lậu Thiên Phủ, làm mộ địa mai táng chủ nhân.

Chuẩn bị xong xuôi, họ lên đường thẳng tiến đến Câu Lậu Thiên Phủ.

Nhưng vừa đến chân núi, ngẩng đầu nhìn lên bất giác họ sửng sờ.

Nơi tám bia đá chắn đường, một tấm bia rộng lớn ngay nào còn bốn chữ Câu Lậu Thiên Phủ rất to, từ xa xa ngoài nửa dặm còn trông thấy rõ, giờ đây dán giấy hoa bao trùm.

Và cũng có chữ to, thay cho bốn chữ Câu Lậu Thiên Phủ.

Bốn chữ đó là Hồn Hề Quy Lai.

Lý Linh cau mày lẩm nhẩm:

- Không lẽ Châu Thiên Nhậm đã chết rồi?

Thạch Tịnh Linh căm hận Vô Cực phái, sống đã đoạt cơ nghiệp người, chết lại chiếm luôn làm mộ địa sao?

Bà vẫy tay:

- Chúng làm gì mặc chúng, bọn ta cứ đập phá!

Các thuộc hạ hưởng ứng, hét to:

- Phải! Cứ đập phá!

Bốn người lướt tới, phân thành hai cặp, mỗi cặp một bên sắp sửa xuất thủ.

Bỗng có ai đâu đây vọng đến:

- Khoan!

Bốn đại hán giật mình.

Ba bóng người xuất hiện, đồng trạc trên năm mươi tuổi, người giữa chừng như cao niên hơn.

Nhìn thoáng qua ba lão nhân, Lý Linh nhận ra ngay họ là những nhân vật trong phái Vô Cực.

Nàng cau mày chuẩn bị ứng phó nếu chúng sanh sự liền.

Ba lão nhân đến nơi, người cao niên hướng về Thạch Tịnh Linh vòng tay hỏi:

- Có phải Lý phu nhân đây chăng?

Thạch Tịnh Linh lạnh lùng:

- Phải! Già đến đây không ngoài mục đích thu hồi sản nghiệp do các người chiếm dụng từ lâu!

Lão nhân đối thoại nghiêng mình thốt:

- Xin mời phu nhân lên núi.

Lão thốt xong, nép mình qua một bên lều, hai lão nhân kia cũng bước theo, đứng sau lưng lão.

Thạch Tịnh Linh quay mặt nhìn Lý Linh, ý chừng muốn hỏi nàng, có nên đánh ngã các lão nhân này thị oai chăng?

Lý Linh nghĩ rằng phần chủ lực của Vô Cực phái hiện tại còn ở nơi bờ sông Mịch La.

Như vậy lực lượng được lưu lại Câu Lậu Sơn hẳn không quan trọng lắm, mẹ con nàng cùng số thuộc hạ kia, tái chiến căn cứ dễ dàng.

Điều tối yếu là phục hồi cơ nghiệp, sau đó sẽ tìm cách đối phó với địch.

Nghĩ thế nàng lắc đầu:

- Mình lên núi ngay đi mẹ!

Thạch Tịnh Linh tán đồng:

- Thì đi! Nên đi ngay!

Bà không cần gọi ba lão nhân, chỉ vẫy tay ra lệnh cho các thuộc hạ rồi cả bọn cùng kéo nhau theo con đường lát đá bằng phẳng tiến lên.

Ba lão nhân cùng nhìn nhau mỉm cười, ung dung đi theo sau.

Con đường lát đá là một kỳ công của Lý Thái, dài hơn bảy mươi dặm. Lý Thái tạo nên để làm một sự hãnh diện trên giang hồ.

Hiện tại dọc theo đường cứ tại mỗi chận mười trượng là có một ngọn phướng dài ba trượng sáu thước, loại phướng chiêu hồn, phướng theo gió phát phơ, biểu hiện một âm hồn phiêu phưởng, không gian đượm màu bi ai thâm vô cùng.

Hai tòa tiểu đình bên lộ được sửa sang lại, sơn phết trắng tinh, bên trong mỗi tòa, khói hương nghi ngút.

Trước mỗi tòa có lụy, có giản, lụy và giản có lạc khoản như thường lệ, vì gió phát thành ra lạc khoản nửa ẩn nửa hiện, nên không trông rõ do ai điều tang.

Cuối cùng, họ đến trước cửa Thiên Phủ.

Nơi đó từ ngoài cửa vào trong, hai hàng ngựa giấy, người giấy, được đặt hai bên chính tề.

Muốn vào phủ, phải đi giữa hai hàng người ngựa bằng giấy đó.

Nơi sân rộng trước cửa phủ, có rất nhiều người, cao thấp già trẻ bất đồng.

Thạch Tịnh Linh thăm nghĩ:

- Gia gia của Linh nhi đáng lẽ phải thừa hưởng những nghi lễ này mới xứng đáng với thân phận của một lệnh chủ.

Xúc cảnh sanh tình, bà để rơi đôi giòng lệ.

Bỗng một bóng người chớp lên trước mặt, Thạch Tịnh Linh nhìn qua màn lệ nhận ra là một đôi thiếu niên tuấn tú.

Cả hai bước tới, nghiêng mình chào, đoạn thốt:

- Tiểu diệt nghinh tiếp phu nhân vào phủ!

Thạch Tịnh Linh nhớ mang máng có gặp hai thiếu niên này, song nhất thời bà không nhận ra họ là ai, tuy nhiên người ta đã lấy lễ đối xử với bà, bà phải lấy lễ đáp lại.

Nhưng bà chưa kịp nói gì, một bóng người nữa xuất hiện, đối trước mặt bà, giới thiệu:

- Phu nhân! Đó là đại công tử và nhị công tử của Long Phụng lệnh chủ, tên Sĩ Luân và Sĩ Mẫn.

Thạch Tịnh Linh giật mình, ngẩng mặt nhìn ra, thấy Nhất mục song nhân Đôn Minh.

Sự tình đã bắt đầu hiện lộ.

Trong khi Thạch Tịnh Linh sững sờ, Lý Linh kêu lên:

- Mẹ!

Nàng nhào vào lòng mẹ.

Thạch Tịnh Linh không hài lòng lắm, song không thể thất lễ hướng sang Triệu Sĩ Luân và Triệu Sĩ Mẫn thốt:

- Đa tạ nhị vị công tử!

Bà nhìn sang Đôn Minh, trầm giọng tiếp:

- Sĩ Nguyên ở đâu, sao hắn không chường mặt gặp già?

Đơn Minh áp ứng.

- Hẳn... hẳn sẽ đến!

Nhiều người đã đến, bao vây chung quanh.

Họ là những hào kiệt anh hùng từ Tam sơn Ngũ nhạc, từ khắp sông hồ, có cả những đại biểu các môn phái.

Mỗi người thốt một câu, đại khái không ngoài việc mời mẹ con Thạch Tĩnh Linh và Lý Linh vào phủ ngồi nghỉ.

Thạch Tĩnh Linh chợt hiểu.

Sự tình hẳn có liên quan với Triệu Sĩ Nguyên, nếu không thì dù cho Lý Thái có con sống, cũng không đủ uy tín triệu tập toàn thể cao thủ võ lâm như vậy.

Hừ! Lại cũng do Triệu Sĩ Nguyên!

Bà càng oán hận hơn, song phát tác ra là phải mất tác phong, bà đành thở dài.

Một giọng nói êm dịu chợt vang lên bên tai bà:

- Bá mẫu hãy giao Linh muội cho tiểu nữ!

Một bàn tay ngọc với nắm tay Lý Linh.

Thạch Tĩnh Linh nhận ra người đó là Âu Dương Ngọc Kỳ. Bất giác bà kêu lên:

- Chưởng môn! Già đâu dám... đâu dám...

Riêng bà, bà có thọ ơn tiếp viện của Âu Dương Ngọc Kỳ, ngoài ra bà cũng có nghe Lý Linh nói đến chuyện kết giao giữa nàng và Âu Dương Ngọc Kỳ.

Đối với con người từng có đại ân với bà, từng dành đại nghĩa với con bà, bà còn nói được gì nữa?

Gặp lại Âu Dương Ngọc Kỳ dù Lý Linh, các vị kia ủng hộ Thạch Tĩnh Linh, đưa hai mẹ con thẳng đến Thanh Liên Thủy Tạ, nơi Lý Linh cư trú ngày trước.

Lý Linh nức nở:

- Tỷ tỷ thấy không! Chàng tàn nhẫn lắm. Gia phụ đã chết rồi chàng còn đành đoạn cắt đầu!...

Âu Dương Ngọc Kỳ đáp:

- Hiền muội không thể trách Thiếu lệnh chủ!

Chẳng rõ tại sao, Lý Linh vụt hỏi:

- Chàng đối với tỷ tỷ như thế nào?

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm ngâm một chút:

- Khi nào công việc tại Mịch La kết thúc, Thiếu lệnh chủ sẽ tìm đến Linh muội giải thích sự tình, đồng thời tạ tội. Về phần ngu tỷ thì Thiếu lệnh chủ chẳng hề nhìn ngu tỷ đến nửa mắt!

Lý Linh hừ một tiếng:

- Tỷ tỷ thì lúc nào cũng tốt với chàng, cứ tìm lý lẽ biện lộ cho chàng.

Âu Dương Ngọc Kỳ sững sốt, qua một phút sau, nàng thở dài tiếp:

- Vô luận Linh muội nghĩ như thế nào về ngu tỷ, ngu tỷ cũng xin nói thay Thiếu lệnh chủ một câu.

Đang lúc tâm thần rối loạn, Lý Linh đáp lại, mắt cả sáng suốt:

- Tự nhiên là tỷ tỷ phải nói thay chàng.

Âu Dương Ngọc Kỳ nghe nhói ở tim, khó chịu vô cùng. Nàng cố chịu đựng sự mỉa mai của Lý Linh, tiếp luôn:

- Người giết lệnh tôn chẳng phải là Thiếu lệnh chủ. Kẻ sát nhân là một đệ tử trong bốn phái giả mạo Thiếu lệnh chủ.

Khi nào Lý Linh chịu tin như vậy?

Nàng chỉ cười lạnh, không đáp.

Âu Dương Ngọc Kỳ chưa xót quá.

Nàng muốn khóc lắm song khóc để làm gì? Có khóc, nàng cũng không làm cho Lý Linh hiểu được nàng.

Bỗng Lý Linh gọi gấp:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ! Ngọc Kỳ tỷ tỷ!

Đến lúc đó nàng mới nhận thức được Ngọc Kỳ đã nói gì. Nàng muốn hỏi cho rõ ràng.

Nhưng Âu Dương Ngọc Kỳ đã lén vào đám đông mất dạng.

Thạch Tịnh Linh hỏi:

- Việc gì thế, Linh nhi?

Nàng lấp vấp đáp:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ... bảo là... chẳng phải chàng!

Thạch Tịnh Linh cau mày:

- Con nói thế là nghĩa gì?

Lý Linh lại òa lên khóc:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ nói mẹ con ta đã lầm người. Sát nhân không phải là chàng, có kẻ giả mạo chàng làm cái đó!

Thạch Tịnh Linh kinh hãi:

- Có việc như vậy sao?

Đơn Minh trở mắt:

- Tẩu phu nhân và hiền đệ nữ chưa biết à? Chẳng lẽ không nghe giảng hồ bàn luận về điều đó?

Thạch Tịnh Linh gấp giọng:

- Việc đó ra sao? Đơn lão hiệp tường thuật lại cho già biết đi!

Đơn Minh không đợi giục lần thứ hai, kể rõ sự tình.

Đồng thời lão hết lời ca tụng cái chết anh dũng của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái.

Hai mẹ con cùng khóc ngất.

Sau cùng Đơn Minh thở dài, kết thúc:

- Triệu Sĩ Nguyên cảm cao nghĩa của nhạc trưởng, lo sợ hai vị không thấu đáo chân tình, nuôi niềm oán hận, ngổ lời nhờ quần hùng nhân lúc Châu Thiên Nhậm còn bận việc bên ngoài, huy động lực lượng đến Câu Lậu Sơn, thâm hồi Câu Lậu Thiên Phủ, đồng thời triệu tập đồng đạo võ lâm đến đây, chuẩn bị tể điện vong linh Lý huynh.

Thạch Tịnh Linh hồi hận vô cùng. Bà thốn thức một lúc, rồi than:

- Già làm khổ cho Triệu Sĩ Nguyên! Lỗi tại già, làm sao già ăn nói với hần.

Bà bảo Lý Linh:

- Con tìm hần tạ lỗi thay cho mẹ!

Lý Linh thẹn, kêu lên:

- Mẹ!....

Nàng toan bước đi, Đơn Minh ngăn lại, thốt:

- Hắn đâu có ở bên ngoài mà hiền diệt nữ đi tìm! Hắn đã xuống núi, nghinh đón linh cửu của lệnh tôn.

Hai mẹ con cứ khóc mãi vì nóng nảy trong nhất thời mà giờ đây phải hối hận.

Không lâu lắm, có người đến báo cáo cho Thạch Tịnh Linh và Lý Linh là Triệu Sĩ Nguyên đã đưa linh cửu lên núi rồi, đồng thời thỉnh hai mẹ con ra đại sảnh.

Cuộc nghinh đón linh cửu của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái được tổ chức vô cùng trọng hậu.

Triệu Sĩ Nguyên vận tang phục đi cạnh quan tài, dáng người phờ phạc vì đã khóc quá nhiều.

Dù là con trai của Lý Thái chưa chắc gì còn làm hơn rể, mà lại là rể chưa thành hôn!

Xúc cảm cực độ, Thạch Tịnh Linh và Lý Linh hét lên một tiếng, hôn mê liền.

81. Không Mời Mà Đến

Cái tin Câu Lậu Thiên Phủ cử hành đại tang cho Lý Thái, được truyền đi rất nhanh khắp sông hồ.

Dàn tràng do đệ tử phái Võ Đang chủ trì suốt bốn mươi chính ngày đêm liên tục.

Ngoài những vị đã hội tề từ trước, mỗi ngày đều có đồng đạo võ lâm từ xa đến điều tề.

Khung cảnh tấp nập huy hoàng, biến tang sự thành hỉ sự! Một cái chết mang lại vinh dự như thế này, nghĩ ra người chết cũng ngậm cười, mà người sống cũng được an ủi biết bao!

Lý Thái không chết hẳn giang hồ còn giữ mãi mãi thành kiến về lão. Lão chết anh dũng, giang hồ khâm phục, thành kiến tiêu tan, giờ đây mọi người đến nhìn vào lão như soi gương chánh nghĩa.

Thạch Tịnh Linh mất chồng vì hành vi bất chánh của chồng, hành vi đó được chuộc lại bằng cái chết anh dũng, giang hồ trả lão về ngôi vị độc tôn.

Thạch Tịnh Linh dù mất luôn lão, song có khác nào tìm được lão.

Thì ra con người chỉ quý ở lương tri thôi! Chứ uy quyền chỉ làm thiên hạ khiếp, không thu phục nhân tâm nổi!

Âm Dương Môn từ đây sáng chói trở lại, có thể bảo là song song với Long Phụng Môn.

Dĩ nhiên Triệu Sĩ Nguyên không cần phải giải thích sự việc với Thạch Tịnh Linh và Lý Linh nữa.

Trong mấy hôm đầu, Lý Linh rối loạn tâm tính, không còn nhớ gì đến ngoại cảnh.

Dần dần nàng khôi phục bình tĩnh, bắt đầu chú ý đến sự việc quanh mình.

Nàng cảm thấy thiếu vắng một người, nhưng nàng chưa ý thức rõ rệt người đó phải là ai.

Nàng cần có một người bên cạnh.

Sự thiếu vắng đó càng ngày càng làm cho nàng lo nghĩ nhiều, cuối cùng nàng bất chấp lễ giáo sai tỳ nữ mời Triệu Sĩ Nguyên đến gặp nàng.

Nàng hỏi:

- Ca ca có thấy Ngọc Kỳ tỷ tỷ đâu chẳng?

Sĩ Nguyên giật mình:

- Mấy hôm nay, ngu huynh bận tiếp khách, không rảnh rang lắm nên không chú ý đến nàng.

Rồi chàng hỏi lại:

- Thế nàng không ở chung với Linh muội tại đây sao?

Lý Linh hừ một tiếng:

- Nếu có tỷ tỷ ở đây, tiểu muội hỏi ca ca làm gì!

Triệu Sĩ Nguyên cười khở:

- Hối ngu huynh!

Chàng thở ra. Tiếng thở ra của chàng đi thẳng vào tim Lý Linh. Nàng khẽ rùng mình, thốt gấp:

- Đi! Đi tìm nàng gấp, đưa đến đây cho tiểu muội!

Triệu Sĩ Nguyên đi một lúc, đoạn trở lại, trên mặt chàng hiện lộ rõ vẻ kinh hoàng lẫn nghi hoặc.

Chàng gần giọng hỏi:

- Tại sao Linh muội muốn ngu huynh phải tìm Ngọc Kỳ?

Lý Linh hỏi lại:

- Tiểu muội không thể nói! Ca ca có tìm được tỷ tỷ không?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Nàng mất dạng.

Lý Linh sửng sốt:

- Tỷ... tỷ... a! Tiểu muội làm sao đây?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp luôn:

- Tổ Dung muội cũng biến mất luôn. Lũ lão tiền bối sợ làm bận tâm chúng ta nên không cho chúng ta hay tin đó, nhưng người có sai phách mấy cao thủ chia nhau ba nẻo, đi tìm hai người.

Lý Linh sửng sờ. Lâu lắm nàng không nói được tiếng nào với Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên lắc nhẹ vai nàng:

- Linh muội làm sao thế?

Lý Linh run run người, kêu lên mấy tiếng ạ.. ạ.. liên tiếp, rồi cắn răng, nhắm mắt thốt:

- Ca ca! Tiểu muội đã xúc phạm đến Ngọc Kỳ tỷ tỷ!

Triệu Sĩ Nguyên trở mắt:

- Việc gì đã xảy ra?

Lý Linh thuật lại trong lúc tâm thần rối loạn vô tình nàng thốt mấy tiếng, chạm tự ái Âu Dương Ngọc Kỳ.

Triệu Sĩ Nguyên kêu khở liền miệng, sự đã rồi chàng còn nói gì được nữa?

Lý Linh bật khóc:

- Tiểu muội cần phải gặp Ngọc Kỳ tỷ tỷ để tạ tội! Bằng mọi cách phải tìm tỷ tỷ cho kỳ được.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Dù khản cấp làm sao, chúng ta cũng phải chờ sau khi tang sự của nhạc phụ xong xuôi rồi, muốn tính gì hãy tính! Chúng ta không thể bỏ dở tang sự.

Lý Linh hối hận cực độ, khí uất bốc lên, bất giác nàng mửa ra một bún máu tươi, rồi ngã ngửa về phía hậu.

Triệu Sĩ Nguyên vội bước tới nâng nàng, giữ cho khỏi ngã.

Vừa lúc đó có người vào báo cáo:

- Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã đến điều tang, xin Thiếu lệnh chủ định đoạt!

Triệu Sĩ Nguyên dặn dò tỷ nữ, săn sóc Lý Linh, đoạn ra khỏi phòng, đến đại sảnh.

Lúc đó một số cao thủ đang ở tại đại sảnh, chờ chàng.

Đơn Minh trông thấy chàng trở ra, gọi to:

- Sĩ Nguyên! Lão tặc đã đến rồi đó! Lần này thì nhất định là phải bắt lão ta!

Hồng Chấn phụ họa ngay:

- Đừng giữ lòng nhân của hạng nữ nhân nữa. Sĩ Nguyên, nên nghĩ đến đại cuộc.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi ý nơi Sĩ Luân và Sĩ Mẫn, cả hai không có ý kiến gì, để mặc chàng tùy tiện hành động.

Chàng bật cười ha hả, đầu thì lắc, miệng chẳng thốt lời nào.

Lữ Trường Lâm thốt:

- Triệu thiếu lệnh chủ khởi cần phải hỏi ý ai cả, phạm mọi việc cứ tùy tiện hành sự. Bối vận mạng của toàn thể võ lâm, từ nay cầm như được giao phó trọn vẹn cho Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt:

- Tại hạ xin cố gắng làm hết sức mình, để khỏi phụ lòng tin cậy của các vị!

Chàng cao giọng tiếp luôn:

- Các vị đều là khách của Câu Lậu Thiên Phủ, thì không có cái đạo lý khách tiếp khách.

Phần việc này phải do tại hạ thi hành. Các vị cứ đứng ngoài vòng, không cần quan tâm đến lão ấy làm gì.

Chàng gọi Vô Lâm Tứ Khuyết cùng đi với chàng ra cửa.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã không đến một mình, cùng đi với lão có Vô lâm nhất quái Cổ Kim Đồng, Vô Tình công tử Tào Tuấn Kỳ và Vô Tình Tiên tử Tào Tú Nga.

Tào Duy Ngã ngẩng cao mặt bước đều như thách thức mọi người, như sẵn sàng gây sự với bất cứ ai.

Cổ Kim Đồng trái lại, cúi đầu thấp một chút, chừng như mang nhiều tâm sự ngổn ngang.

Tào Tuấn Kỳ giữ gương mặt lạnh lùng, chỉ có Tào Tú Nga tươi tỉnh thần sắc.

Vừa trông thấy Triệu Sĩ Nguyên, nàng buột miệng kêu to:

- Tam ca!

Đồng thời nàng chạy đến chàng.

Đối với Tào Tú Nga, Triệu Sĩ Nguyên không thể lấy thái độ quyết liệt, do đó chàng vô cùng bối rối.

Tào Duy Ngã chỉnh con gái:

- Tú Nga! Đây là đâu, con biết không? Hãy lùi lại!

Tào Tú Nga nhìn Triệu Sĩ Nguyên bằng ánh mắt đăm đếu, đoạn lùi lại.

Triệu Sĩ Nguyên vòng tay hướng về Tào Duy Ngã, trầm giọng thốt:

- Bởi bận tang sự, không nghinh tiếp Tào lệnh chủ trọn lễ, mong lệnh chủ lượng thứ!

Rồi chàng quay qua Cổ Kim Đồng, vái chào.

Tào Duy Ngã đáp lễ:

- Thiếu lệnh chủ tự tiện, lão phu đâu dám nhận trọng lễ.

Đoạn lão tiếp, giọng nói nghẹn ngào:

- Nhớ lại hai mươi năm về trước, cùng lệnh tôn và lệnh nhạc giữ cái thế chân vạc trên giang hồ, tình nghĩa khắn khít biết bao! Cả ba cùng oai hách trong một thời! Giờ đây, cổ nhân đã ra đi, còn lại một lão phu vào cái tuổi xế chiều, chờ ngày tàn lụi! Tự nhiên không tránh khỏi ngậm ngùi, cho nên dù biết rằng mình mạo hiểm lão phu cũng xem thường, tìm đến nơi để khóc bạn, tiễn đưa về nơi vĩnh cửu!

Đơn Minh lúc đó đã có mặt bên cạnh Triệu Sĩ Nguyên, bật cười lạnh, mỉa:

- Nếu biết là mạo hiểm thì tốt hơn đừng đến, đã đến rồi còn nói lên làm chi!

Tào Duy Ngã giật mình, nhìn Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên vờ không thấy ánh mắt của lão.

Một bóng người lướt tới, cất giọng oang oang:

- Trừ đại gian, diệt đại ác, tạo thanh bình cho võ lâm, bảo vệ chánh nghĩa, là trách vụ của tuần kiệt. Tào lão tặc! Hôm nay là ngày cuối của ngươi đó!

Mồ hôi lạnh đầm lấm tẩm nơi trán Tào Duy Ngã. Lão cố gắng trấn định tâm thần.

Người vừa thốt là Hồng Chấn, lão biết rõ tánh khí của Đơn Minh và Hồng Chấn, cả hai bằng vào tính khí mà nói năng, chứ không hẳn đại biểu quần hùng, và họ không thể là phát ngôn nhân của Triệu Sĩ Nguyên.

Do đó lão chưa đến nỗi quá sợ hãi.

Tần Chung tiếp nói:

- Tào lão tặc! Suốt đời ngươi, ngươi đặt bẫy lừa người, hôm nay ngươi tự dẫn xác vào bẫy!

Tần Chung từng nổi tiếng là cái túi khôn của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân, lời nói của lão ta phải có hiệu lực hơn bọn Đơn Minh và Hồng Chấn.

Tào Duy Ngã biến sắc kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ...

Triệu Sĩ Nguyên nghiêng mình chận lời:

- Xin mời Tào lệnh chủ lên đại điện, nguyện hương.

Tào Duy Ngã dăng hương rồi bật khóc to lên. Lão thành thật hay giả dối chỉ có lão biết thôi, người ngoài thấy lão bi thảm cực độ cũng ái ngại cho lão.

Bởi bị nhiều người hăm dọa, lại ở trong cái thế cô đơn, Tào Duy Ngã đâm sợ, lão sợ đến cả những chiếc bàn, chiếc ghế, bức vách, khoảng nền, lão sờ mó, dậm thử xem các vật đó có ngầm chứa một cơ quan, cạm bẫy nào chăng.

Một cao thủ mỉa:

- Tào lệnh chủ yên trí! Toàn là vật vô tri cả, không vật nào gây tai hại cho Tào lệnh chủ đâu!

Tào Duy Ngã thoáng đỏ mặt.

Lão quay sang người đó hỏi:

- Quý tách cao danh các hạ là chi?

Người đó đáp:

- Lão phu là Lữ Trường Lâm!

Tào Duy Ngã giật mình, nghiêm sắc mặt cung kính thốt:

- Tại hạ từng nghe danh lão tiên bối!...

Một đạo kinh phong từ đâu vút đến, lướt ngang bên trên đầu vai Tào Duy Ngã, trốt lốc phát xanh, vằn vằn qua phía tả.

Tào Duy Ngã hét to:

- Khoan động thủ! Lão phu cần nói mấy câu!

Lão quay đầu nhìn về phía sau, kịp thấy Đơn Minh thu tay về.

Đơn Minh cười lớn:

- Người tỏ lộ cái tâm tiểu nhân rõ rệt! Người lấy cái tâm tiểu nhân độ lòng người quân tử! Nếu lão phu muốn xuất thủ, thì khi nào dùng thủ đoạn ám toán?

Bất quá, Đơn Minh dọa lão, thử xem lão phản ứng làm sao! Tuy nhiên, trò đùa đó cũng ác. Dù ai ở trong hoàn cảnh Tào Duy Ngã cũng phải sợ như thường.

Tào Duy Ngã tuy hận, song không thể làm gì khác hơn, đành ngồi xuống.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười sang sảng:

- Tào lệnh chủ đến điều tang, là thượng khách của tại hạ rồi, xin cứ yên trí, tại hạ đâu có thể để cho Tào lệnh chủ mất mặt với quần hùng.

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Bất quá, lệnh chủ đến đây với cái tâm khinh người, cho nên quần hùng phải đùa cho vui vậy thôi!

Tào Duy Ngã cười, nụ cười của lão nhạt nhẽo quá chừng. Lão gươngng hỏi:

- Chẳng hay Thiếu lệnh chủ còn dành những trò đùa nào khác chăng?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Rồi Tào lệnh chủ sẽ thấy, nếu còn những trò đùa khác. Có điều tại hạ xin dành cho lệnh chủ một tiện nghi, là trong vòng Câu Lưu Thiên Phủ này lệnh chủ có thể dùng mọi thủ đoạn, tại hạ luôn luôn hoan nghinh những thủ đoạn đó!

Lấy lại phong độ, Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Theo ý của Thiếu lệnh chủ thì muốn ra khỏi khu vực Thiên Phủ lão phu phải áp dụng một thủ đoạn nào đó?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Tào lệnh chủ muốn sao, xin cứ cho biết!

Tào Duy Ngã không đáp, chỉ nhìn bọn Võ Lâm Tứ Khuyết sau lưng Triệu Sĩ Nguyên.

Một lúc, lão hỏi:

- Bốn vị này ở tại Võ Công Sơn?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu, Tứ Khuyết cũng gật đầu.

Tào Duy Ngã gật đầu luôn:

- Hay lắm!

Đoạn lão hỏi:

- Các vị có biết mình đang mang một mối huyết hải thâm cừu chăng?

Mã Hoảng cất tiếng:

- Chưa được biết!

Tào Duy Ngã lại hỏi:

- Các vị muốn báo cừu chứ?

Cả bốn người cùng cao giọng:

- Ai cho rằng bọn tại hạ không quyết tâm báo cừu?

Tào Duy Ngã bật cười hắc hắc:

- Các vị muốn báo cừu, nhưng có muốn cho lão phu tiếp trợ chăng?

Tứ Khuyết nín lặng. Họ thừa hiểu Tào Duy Ngã không bao giờ xử tốt với ai, cho nên họ dè dặt đáp thoại.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tại hạ xin thay mặt họ cảm tạ Tào lệnh chủ.

Tào Duy Ngã thốt:

- Vậy cảm phiền Thiệu lệnh chủ chuẩn bị cho một sân trường, lão phu sẽ đối trước quần hùng, làm cái việc giải oan cho Cổ phó lệnh chủ.

Tứ Khuyết giật mình, kêu lên:

- Sư phụ....

Cổ Kim Đồng cười khở:

- Các người không nên lấy làm lạ. Vì mối thù thâm của các người, từ lâu lão phu mang nặng hiềm nghi, suốt bao nhiêu năm dài, lão phu khổ tâm vô cùng.

Tứ Khuyết kêu lên, cao giọng hờn:

- Sư phụ....

Triệu Sĩ Nguyên chen vào:

- Sự thật rồi sẽ được phô bày gấp, các người hãy kiên nhẫn một chút, ra phía Tây diễn võ trường, chuẩn bị cục diện đi.

Tứ Khuyết vâng lệnh, đi ngay.

Triệu Sĩ Nguyên sai người thông tri với Vô Căn lão lão Vu Bội Lan.

Không lâu lắm Vu Bội Lan đến nơi, bà thấp giọng hỏi Cổ Kim Đồng:

- Việc gì thế? Thế chẳng phải lão ta à?

Cổ Kim Đồng dùng thuật truyền âm, giải thích:

- Hung thủ chính là Lôi đình thủ Dương Oai. Tào lệnh chủ đã tra cứu kỹ lắm rồi. Bây giờ đối trước quần hùng, lão ta sẽ tuyên bố là lão huynh vô tội.

Việc đó Triệu Sĩ Nguyên chưa tường thuật cho Vô Căn lão lão biết.

Vô Căn lão lão kinh ngạc:

- Tại sao lão ấy hảo ý giúp Cổ huynh?

Cổ Kim Đồng thở dài:

- Thật tình ngu huynh không thể nói rõ cái đạo lý của sự tình, có thể là vì sự liên quan của ngu huynh với Triệu lão đệ, mà lão ấy định lợi dụng ngu huynh.

Niềm cảm kích của lão đối với Tào Duy Ngã, chừng như kém giảm dần dần, và giờ đây bất quá chỉ còn là cái bóng, cho nên thái độ của lão đối với Tào Duy Ngã, có vẻ lạnh nhạt.

Vô Căn lão lão lo lắng:

- Dù sao Cổ huynh cũng phải dè dặt đề phòng, đừng để lầm kẻ lão.

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Lan muội yên trí, ngu huynh không muốn ở mãi bên cạnh lão ta.

Trong khi họ đối thoại bí mật, Tào Duy Ngã cứ nhếch môi cười, nụ cười của lão nham hiểm vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên cũng trầm ngâm, suy nghĩ đến một điều gì đó.

Tào Tú Nga từ lúc đầu cứ trông đợi một ánh mắt của Triệu Sĩ Nguyên, nhưng nàng thất vọng, vì chàng không chịu nhìn về phía nàng.

Tào Tú Nga bực tức không nén được, vội gọi:

- Tam ca không lưu ý đến tiểu muội à? Thế thì đừng trách tiểu muội giở đến món nợ kia đấy nhé!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Nợ gì giữa tại hạ và Tào cô nương?

Tào Tú Nga cười nửa:

- Nợ gì? Nợ của Linh tỷ tỷ, tam ca phải trả!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Linh muội gây nợ lúc nào với cô nương?

Tào Tú Nga đứng cao đôi mày:

- Không phải gây với tiểu muội! Hừ!....

Nàng đưa tay chỉ Tào Tuấn Kỳ.

Triệu Sĩ Nguyên sững sờ, cảm thấy khó xử vô cùng.

Ngày trước, Tào Tuấn Kỳ dùng mẹo, bắt Lý Linh mang về Vô Tình cung, sự việc đó Lý Linh có thuật lại cho Triệu Sĩ Nguyên rõ.

Chàng cũng biết là Tào Tú Nga không đến nỗi quá ngu dại, không thấu đáo dụng tâm của Lý Linh.

Biết được dụng tâm của người, mà còn vờ vĩnh, như vậy nàng cũng có dụng tâm riêng.

Bây giờ chàng giải tỏa bằng cách nào, những lời nói của Lý Linh lúc đó?

Chàng không vay, thì bảo chàng phải trả thì chàng trả làm sao khi chủ nợ hữu ý buộc nợ?

Vừa lúc đó Tứ Khuyết trở lại báo trình là các việc đã chuẩn bị xong rồi.

Triệu Sĩ Nguyên thở phào, bật đứng lên, vòng tay hướng về Tào Duy Ngã, thốt:

- Xin mời Tào lệnh chủ!

Tào Tú Nga hừ một tiếng lớn.

Nhưng tất cả cùng bước ra cửa, thẳng đến diễn võ trường.

82. Miệng Mật Lòng Gươm

Diễn võ trường ở phía Tây Câu Lậu Thiên Phủ, cuối phía Tây là sân trống, cuối sân trống là vách núi đứng, cao chọc trời.

Các kiến trúc phụ thuộc Diễn võ trường, ở về hướng đối diện, như khán đài nơi Âm Dương lệnh chủ Lý Thái ngồi xem các đệ tử luyện võ.

Khán đài không lớn lắm, dĩ nhiên là phải cao, ngồi trên đó đưa tầm mắt bao quát cả cục diện.

Triệu Sĩ Nguyên thu xếp chỗ ngồi cho Tào Duy Ngã nơi phía tả trên khán đài, dành phía hữu cho Vô Căn lão lão Vu Bội Lan và Tứ Khuyết.

Cổ Kim Đồng ở tại trung tâm khán đài.

Triệu Sĩ Nguyên và vài cao thủ ngồi nơi chân khán đài, vừa kiểm soát mọi diễn tiến vừa giữ địa vị khách quan.

Khắp diễn võ trường, quần hùng tụ tập đông đủ theo lời mời của Triệu Sĩ Nguyên, nghe thanh lý một vụ án hi hữu.

Hiện tại, ngàn ánh mắt đều đổ dồn về Cổ Kim Đồng.

Trước hết lão đứng lên, hướng ra bốn phía, vòng tay bái chào rồi cao giọng thốt:

- Lão phu là Cổ Kim Đồng, mang niềm oan vô lượng suốt mười bảy năm, đến hôm nay nhờ Tào lệnh chủ lấy lòng nhân biện chứng cho lão phu, xin các vị hào kiệt bốn phương bình tĩnh nghe Tào lệnh chủ phán giải rõ ràng sự việc!

Lão lui về chỗ ngồi, nhường cho Vu Bội Lan lấy tư cách là đương sự nhân, đối trước quần hùng, tóm lược sự tình đã xảy ra mười bảy năm trước.

Thuật xong, bà gọi Tứ Khuyết đến bên cạnh, chỉ vào chúng tiếp:

- Từ bao lâu này chúng nhờ Cổ đại hiệp nuôi dưỡng, giáo huấn nên người, Cổ đại hiệp là ân, là thù của chúng, sẽ do sự biện chứng của Tào lệnh chủ định đoạt!

Tào Duy Ngã điểm một nụ cười âm trầm, lão gọi Cổ Kim Đồng:

- Cổ lão đệ! Để cho toàn thể quần hùng hiện diện biết được sự thật như thế nào, lão phu bắt buộc phải hỏi Cổ lão đệ mấy điều, giả như những câu hỏi của lão phu có làm cho Cổ lão đệ bất mãn phần nào thì đó là điều ngoài ý muốn của lão phu, mong Cổ lão đệ hiểu cho.

Giọng nói của lão kỳ quái quá chừng, mừng tượng là lão giả quỷ.

Cổ Kim Đồng giật mình, cau mày đáp:

- Tự nhiên! Tiểu đệ tri ân Tào lệnh chủ thì có lẽ nào lại hoài nghi Tào lệnh chủ có ý ngoại!

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã tiếp:

- Người trong thiên hạ vì lầm hiểu lão phu mà có thành kiến bất lợi cho lão phu, lão phu hy vọng nhân dịp này, giải tỏa mọi nghi ngờ, để toàn thể đồng đạo võ lâm biết lão phu từ bao lâu vẫn giữ lập trường đúng đắn, bảo trì công đạo, luôn luôn đặt hành động trong phạm vi chánh nghĩa.

Đoạn lão đi ngay vào việc:

- Sự việc xảy ra mười bảy năm về trước, vào đêm trung thu..

Cổ Kim Đồng gật đầu:

- Đúng vậy, Tào đại ca! Vào giải tiết trung thu, bọn tiểu đệ có bày tiệc rượu thưởng trăng.

Tào Duy Ngã tiếp:

- Rồi sau tiệc rượu, lão đệ nổi tánh hung tàn, tạo thành thảm kịch!

Cổ Kim Đồng thở dài:

- Phải!

Tào Duy Ngã hỏi:

- Tại sao?

Cổ Kim Đồng đáp:

- Bỗng dưng tiểu đệ mê loạn thần trí, như đang trong cơn ác mộng, khi hạ thủ xong rồi mới tỉnh lại, thức ngộ là mình bị ám toán. May nhờ có đại ca..

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã mỉm cười, chặn lại:

- Lão phu hỏi chi, Cổ lão đệ đáp đó, chúng ta cần phải giản dị hóa câu chuyện. Khi nào lão phu dứt lời, Cổ lão đệ hãy kết luận cũng không muộn.

Lão hỏi tiếp:

- Rượu do ai chuẩn bị?

Cổ Kim Đồng đáp:

- Rượu do tiểu đệ chế tạo, phần hâm nóng và dọn ra do Vu sư muội.

Tào Duy Ngã hỏi:

- Có mặt người ngoài nào lúc đó chẳng?

Cổ Kim Đồng lắc đầu:

- Tiểu đệ không phát hiện ai cả, chỉ sau đó...

Tào Duy Ngã khoát tay, ngăn chặn:

- Lấy teo lý thường mà nói, thì rượu do Vu nữ hiệp dọn ra, Vu nữ hiệp lại là nạn nhân, chẳng lẽ trên đời này lại có người thích đầu độc lấy mình?

Cổ Kim Đồng đáp nhanh:

- Đúng vậy, không khi nào Vu sư muội làm việc đó! Rượu có chất độc, và chất độc do Lôi đình thủ Dương Oai bỏ vào rượu, chính lão ta đã thừa nhận như vậy!

Tào Duy Ngã lại khoát tay:

- Việc của Dương Oai, Cổ lão đệ khoan đề cập đến.

Lão điểm một nụ cười nham hiểm, tiếp hỏi:

- Giả như có người cho rằng, Cổ lão đệ giả điên, để che tội lỗi của mình, thì lão đệ giải thích như thế nào?

Cổ Kim Đồng cười khổ:

- Thì tiểu đệ nhờ đại ca biện minh cho!

Tào Duy Ngã bắt đầu lộ vẻ hung ác:

- Lão phu giải thích bằng cách nào chứ?

Cổ Kim Đồng giật mình:

- Thế Lôi đình thủ Dương Oai không có lưu lại lời cung khai tội trạng à?

Tào Duy Ngã vỗ kinh ngạc:

- Tờ cung khai của Dương Oai? Ở đâu? Cổ lão đệ có nơi mình chẳng? Hãy lấy ra cho mọi người xem!

Cổ Kim Đồng kinh hãi:

- Đại ca.. đại ca..

Tào Duy Ngã không thừa nhận, Cổ Kim Đồng tưởng chừng mình đang ở lầu cao rơi xuống đất.

Trong trường hợp đó, lão còn nói gì được?

Tào Duy Ngã vụt cao giọng:

- Suýt chút nữa lão phu lầm mưu người rồi đó, Cổ Kim Đồng! Cũng may lão phu kịp thời phát giác dã tâm của người. Người quyết chiếm đoạt cho kỳ được pho Hạo Thiên bí kíp, giết cha giết mẹ bốn đứa bé, rồi giả vờ nhân nghĩa, nuôi dưỡng chúng, để tạo cái danh dự đại đức, đại ân cùng một việc mà người thu hoạch vừa danh vừa lợi, nghĩ ra cái kế của người cũng thâm diệu vô cùng. Sau đó, người ngụy tạo một pho bí kíp thứ hai, gieo họa luôn cho bằng hữu của người là Lôi đình thủ Dương Oai, ngoài ra còn dụ hoặc luôn cả lão phu, đến đối phải giết oan một thuộc hạ trung thành, hữu công nhất của lão phu! Như thế người lại còn muốn lão phu biện minh cho người nữa sao? Cổ Kim Đồng, đừng tưởng lão phu là kẻ dễ khinh thường. Hừ...

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Hôm nay lão phu sẵn sàng làm một chứng nhân, không phải để biện minh cho người, mà là để xác nhận người là hung thủ sát hại phụ mẫu của bốn vị thiếu niên kia!

Cổ Kim Đồng hét lớn:

- Nói nhảm! Rõ ràng là sự việc do Lôi đình thủ Dương Oai gây nên, lão ấy tự miệng thừa nhận, không lẽ người dám làm diên đảo thị phi, hãm hại lão phu?

Lão không còn vị nể Tào Duy Ngã nữa.

Tào Duy Ngã hừ một tiếng:

- Dương Oai thừa nhận trước mặt nhiều người hay chỉ riêng với một người?

Cổ Kim Đồng nghẹn lời.

Dương Oai đã chết rồi, còn đâu mà gọi lão đến đây cung khai trước quần hùng?

Tào Duy Ngã lại hừ liên tiếp mấy tiếng, tiếp luôn:

- Lão phu nói có chứng cứ! Chứng cứ của lão phu, không là người mà là vật! Vật đó hiện đang ở nơi mình Cổ Kim Đồng, các vị cứ soát trong mình lão ta, sẽ thấy được pho Hạo Thiên Bí Kíp.

Có vật chứng minh, còn ai hoài nghi Tào Duy Ngã?

Vu Bội Lan bước tới cạnh Cổ Kim Đồng hỏi gấp:

- Hạo Thiên bí kíp thực sự ở nơi mình Cổ sư huynh?

Cổ Kim Đồng bây giờ mới thức ngộ dụng tâm của Tào Duy Ngã khi trao quyền bí kíp cho lão.

Cái tròng đã được an bày rồi, lão chỉ còn dứt đầu vào cho Tào Duy Ngã thắt chặt.

Có nói gì cũng vô ích thôi.

Lão đau đớn vô cùng, gọi Vu Bội Lan:

- Ngu huynh muốn khéo thành vụng! Tự mình làm mình chịu, chỉ còn biết nhận mạng, chứ chẳng trách hờn ai chi!

Lão lấy pho Hạo Thiên Bí Kíp trao cho Vu Bội Lan.

Tuy nói là không trách, không hờn, song giữa đông đủ đồng đạo võ lâm, khi nào lão buông tha cho Tào Duy Ngã?

Trao quyền bí kíp cho Vu Bội Lan rồi, lão vươn mình, vừa lao vút tới Tào Duy Ngã, vừa quát:

- Người ngấm máu phun người, ta dù có dơ, người cũng mất mạng.

Hai tay vung ra, quyền phong cuốn đi.

Tào Duy Ngã điềm nhiên phát ống tay áo, hốt trọn hai đạo kinh phong, hóa giải chiêu công của Cổ Kim Đồng dễ dàng.

Cổ Kim Đồng vô cùng khiếp hãi.

Lão cho rằng dù lão không thắng nổi Tào Duy Ngã, ít ra lão cũng có thể cầm cự qua một thời gian lâu.

Bây giờ, song phương có dịp so tài, lão mới biết là mình nhận xét lầm, đánh giá đối phương quá thấp.

Lão còn kém Tào Duy Ngã mấy bậc.

Như vậy lão còn tiếp tục liều mạng làm gì?

Thế là hoàn toàn nhận mạng!

Lão rít lên:

- Xong! Xong cho ta!

Lão đưa cao tay, đâm mạnh xuống huyết Thiên Linh.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp phóng lên một đạo chỉ lực, không hèn mà đồng, Tào Duy Ngã cũng phóng sang Cổ Kim Đồng một đạo chỉ lực.

Cổ Kim Đồng bị điểm buông rơi tay xuống, không còn tự tử được.

Triệu Sĩ Nguyên không ngờ Tào Duy Ngã lại ngăn trở Cổ Kim Đồng tự sát. Chàng hết sức lạ lùng.

Tào Duy Ngã bật cười vang:

- Cổ Kim Đồng, ngươi chết như vậy chẳng hóa ra tạo thất vọng cho Vô Lâm Tứ Khuyết sao?

Lão hướng sang Tứ Khuyết, tiếp với nụ cười âm trầm:

- Đối với một sư phó có thiện tâm đáng kính như thế, các vị có lời gì để nói chẳng?

Tứ Khuyết mặt xanh dờn, song mắt lại đỏ ngầu, thoát tiên hướng về Tào Duy Ngã đồng thanh thốt:

- Đa tạ lệnh chủ cao nghĩa!

Bốn tiếng keng vang lên, bốn thanh kiếm chạm vỏ, chớp ngời, cả bốn người đồng quát lớn:

- Lão tặc! Giả nhân giả nghĩa lừa bọn ta! Đã đến lúc ngươi đền mạng cho cha mẹ bọn ta!

Vu Bội Lan chết điếng trong lòng, chẳng biết nên ngăn chặn hay cứ để cho chúng hành động.

Vô Tình lệnh chủ cứ cười mãi.

Bỗng một tiếng hét vang lên:

- Đứng lại!

Ai ai cũng cầm chắc là Cổ Kim Đồng phải chết bởi trong trường hợp đó, khi nào lão phản ứng? Huống chi lão bị điểm huyết thành bất động rồi?

Ngờ đâu Triệu Sĩ Nguyên quát bọn Tứ Khuyết khiến chúng giật mình dừng chân lại.

Triệu Sĩ Nguyên đảo bộ đứng nơi giữa khoảng cách Cổ Kim Đồng và Tứ Khuyết.

Tứ Khuyết rơi lụy dầm dề.

Triệu Sĩ Nguyên an ủi:

- Các vị đừng quá bi thảm, dù sao thì cũng không nên quá tin lời người ngoài, tạo nên cảnh tương tàn sát, hại cho mình, lợi cho kẻ khác.

Tứ Khuyết nức nở:

- Xin Thiếu lệnh chủ giải quyết hộ!

Triệu Sĩ Nguyên gạt đầu:

- Các vị lui lại đi, để bổn lệnh chủ liệu lý cho!

Vu Bội Lan gọi:

- Lại đây! Ngồi bên cạnh lão đây, chờ nghe Thiếu lệnh chủ giải quyết!

Tứ Khuyết vâng lời, đến ngồi sau lưng bà.

Thấy cái oai khí của Triệu Sĩ Nguyên, Tào Duy Ngã giật mình, dù lão cao niên hơn chàng cũng tự xét là mình chưa bằng một thiếu niên như chàng.

Do đó lão có cái ý muốn cáo từ.

Không đợi Triệu Sĩ Nguyên nói gì, lão cất tiếng trước:

- Lão phu bất tài, không bằng vào chánh nghĩa giải cứu Cổ phó lệnh chủ của bốn cung, giờ đây Thiếu lệnh chủ đã xuất hiện, thiết tưởng Thiếu lệnh chủ có thừa tài trí, nghĩ ra biện pháp che chở cho Cổ lão đệ, lão phu có ở lại cũng chẳng ích gì, vậy xin cáo biệt các vị, và chờ tin lành của Thiếu lệnh chủ.

Lão sợ Triệu Sĩ Nguyên ngăn trở nên phất ống tay áo gọi hai con:

- Chúng ta đi thôi, đã quấy nhiễu nhà chủ quá nhiều rồi, ở lâu thì khiếm nhã lắm đó!

Tào Tú Nga kêu lên:

- Con ở lại giúp Tam ca được chăng gia gia?

Nàng không muốn ly khai Triệu Sĩ Nguyên quá vội vàng như vậy.

Tào Duy Ngã hừ lạnh:

- Liễu đầu đừng nhiều lời! Hãy đi theo ta gấp.

Lão bước đi liền.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Sao Tào lệnh chủ hấp tấp thế? Việc của Cổ lão ca ca cũng không đòi hỏi bao lâu thời gian mà? Tại hạ kết thúc ngay bây giờ đây!

Tào Duy Ngã trầm giọng:

- Thiếu lệnh chủ định mượn việc gây khó cho lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên cười mỉa:

- Nên thành thật một chút, Tào lệnh chủ! Nếu không có kế vẹn toàn thì khi nào lệnh chủ lại mạo hiểm đến đây?

Tào Duy Ngã bật cười vang:

- Lão phu muốn biết cái ý của Thiếu lệnh chủ cho rằng lão phu có ý trưng vào cái gì?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Chẳng có gì lạ bất quá Tào lệnh chủ lợi dụng nhân vật chánh đạo trong võ lâm để tự tôn thôi!

Tào Duy Ngã khê giạt mình:

- Thiếu lệnh chủ bất chấp giang hồ đạo nghĩa?

Triệu Sĩ Nguyên cười lên ha hả:

- Bốn lệnh chủ không cần làm đến những việc kém tư cách.

Tào Duy Ngã chưa kịp nói gì, chàng tiếp luôn:

- Tuy nhiên, Tào lệnh chủ khoan đặc ý sớm, bởi chính cái kế mà lệnh chủ cho là cao thâm, cái kế đó phản tác dụng đối với lệnh chủ!

Tào Duy Ngã trở lại chỗ ngồi, ưỡn ngực ra, bật cười hắc hắc:

- Được rồi! Lão phu chờ xem Thiếu lệnh chủ cho thấy thủ đoạn.

Triệu Sĩ Nguyên day qua Cổ Kim Đồng, giải huyết đạo do chàng điểm rồi giải luôn huyết đạo cho Tào Duy Ngã điểm.

Tào Duy Ngã thâm kinh hãi, bởi lão dùng thủ pháp tuyệt độc điểm huyết Cổ Kim Đồng, ngoài lão ra trên giang hồ không ai giải khai nổi, thế mà Triệu Sĩ Nguyên vẫn làm được như thường.

Lão cau mày, phải nhìn nhận chàng là con người đáng sợ thật.

Giải huyết xong, chàng an ủi luôn:

- Lão ca ca đừng quên là tiểu đệ luôn luôn lo nghĩ đến nỗi khổ tâm của lão ca ca! Lão ca ca xem thường sanh mạng như vậy là phủ nhận hảo ý của tiểu đệ dành cho lão ca ca từ lâu rồi!

Cổ Kim Đồng lắc đầu, thở dài:

- Ngu huynh xe giây tự trôi, giờ đây có miệng cũng như câm! Nghĩ lại hết sức hổ thẹn!

Chắc chắn là ngu huynh không đủ kiên nhẫn chịu đựng...

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Đừng có những ý nghĩ nông nổi. Hãy chờ xem tiểu đệ hóa tiêu oán khí cho lão ca ca!

Triệu Sĩ Nguyên gọi Đơn Minh, nhờ giám thị Cổ Kim Đồng, sợ lão tự sát lần nữa.

Sau cùng chàng hướng sang Tào Duy Ngã, chính sắc mặt, thốt:

- Bây giờ xin Tào lệnh chủ hãy tường thuật đúng sự thật, năm xưa Tào lệnh chủ làm cách nào hãm hại Cổ lão ca ca, cho toàn thể hào kiệt võ lâm đồng nghe.

Tào Duy Ngã nhảy dựng lên, hét:

- Nói nhảm! Sao Thiếu lệnh chủ dám ngậm máu phun người!

Triệu Sĩ Nguyên cười nhạt:

- Tào lệnh chủ không chịu nói, tại hạ phải nói thay!

Tào Duy Ngã quá giận thành trầm, cười lạnh:

- Cây cối không sợ gì gió, Thiếu lệnh chủ cứ phao vu đi!

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Tào lệnh chủ nói câu đó hơi sớm một chút!

Chàng trở lại bên cạnh Cổ Kim Đồng tiếp:

- Sự việc cách hơn mười bảy năm rồi, dù sao khi thuật lại tiểu đệ phải sơ sót, vậy nhờ lão ca bổ khuyết cho nhé!

Cổ Kim Đồng nghi ngờ:

- Lão đệ....

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Lão ca yên trí!

Đoạn chàng đảo mắt nhìn quanh khắp quần hùng, cao giọng thốt:

- Đoạn công án này xảy ra mười bảy năm qua, đại khái sự tình đã được Vu nữ hiệp thuật lại rồi, bây giờ tại hạ chỉ cần bổ sung một vài điểm về thực trạng của bữa tiệc đêm trung thu thôi.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đêm đó họ đặt tiệc bên cạnh một gành đá, trên gành đó có năm cột tùng, trăng từ hướng đông lên, chiếu bóng cây ngã xuống bên dưới gành, nếu có kẻ nào nấp trong tàng cây, người tại tiệc vẫn không thấy bóng.

Cổ Kim Đồng kinh ngạc:

- Gian tặc nấp trong tàng cây làm sao lão đệ biết được?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, không đáp, chỉ tiếp luôn:

- Tiểu đệ biết lão ca ca đưa lưng về vực thẳm sau gành đá bên tả có song thân của Mã Hoàng, kế đó là song thân của Kim Lập, bên hữu có song thân của Trương Phàm, kế đó là song thân của Tứ Kiệt. Còn Vu lão tiên bối thì thỉnh thoảng ra vào, bởi còn bận săn sóc các cháu cho dâu rể và con trọn vui.

Võ lâm nhất quái Cổ Kim Đồng trở mắt:

- Lão đệ!.... Làm sao lão đệ biết rõ như người trong cuộc?

Tào Duy Ngã hừ lạnh một tiếng:

- Đừng vờ vĩnh vô ích, Cổ Kim Đồng! Ai không biết là các người quân thông với nhau, dựng lên câu chuyện?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha ha:

- Và Tào lệnh chủ lúc đó nấp trên tầng cổ tùng thứ hai, đếm từ bên tả qua! Có đúng như vậy không chứ?

Tào Duy Ngã như bị con rắn độc ngoạm phải, nhảy dựng lên.

Cái phản ứng đó tự nhiên mà có, ai ai cũng mắc phải, vô hình trung mắc phải, nhưng điều đó chứng tỏ là mình bị chạm.

Cái phản ứng đó tố giác rõ rệt một hành vi, phạm điều tra một tội phạm, ai ai cũng mong gặp những phản ứng đó của tội phạm.

Dù Tào Duy Ngã nhảy cảnh giác, lấy ngay bình tĩnh song vẫn bị nhiều người bắt gặp lão nhúc nhích rõ ràng.

Để trang sức cho sự sơ suất, lão vờ giận dữ. Có giận dữ lão mới nhảy dựng lên.

Lão dậm chân, gào thét:

- Nói nhảm! Người có trông thấy lão phu chăng?

Lão không cần giữ lễ độ, dùng ngay tiếng người xưng hô với Triệu Sĩ Nguyên, bởi lão quá giận.

Nhưng lão lại sơ suất thêm một lần nữa. Nếu lão không có ở trong tầng cây lúc đó, thì tội gì lại hỏi người ta có thấy hay không thấy?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc:

- Tại hạ không thấy, song có người thấy! Tại hạ không thấy là vì lúc đó tại hạ mới có năm tuổi kia mà!

Tào Duy Ngã hỏi dồn:

- Ai? Ai? Ai thấy?

Lão lại sơ suất thêm một lần nữa. Và lần này nặng nề hơn hai lần trước.

Nếu lão chẳng quan tâm thì làm sao lão nóng nảy thế? Nếu việc không liên hệ đến lão, thì tại sao lão quan tâm?

Để khuất lấp sự sơ suất đó, lão bật cười lớn, tiếp luôn:

- Giả như người chứng của sự việc là người thì lão phu bắt buộc phải thừa nhận bởi cái uy tín của Long Phụng lệnh chủ rất vững chắc, còn ai nghi ngờ được lời nói của Long Phụng lệnh chủ! Lão phu hy vọng chứng nhân chính là người!

Lão mĩa mai ngược lại Triệu Sĩ Nguyên, chàng chỉ cười lạnh một tiếng rồi tiếp:

- Đang lúc họ uống rượu, một cơn gió thổi qua, rung chuyển tầng tùng, lá tùng nhỏ như những mũi châm rơi xuống, có mấy lá rơi trên bàn tiệc, riêng về chén rượu của Cổ lão ca ca lại hứng một lá.

Cổ Kim Đồng nốt lời:

- Lão phu tiếc chén rượu quý nên vớt lá tùng ra, rồi uống luôn chứ không nỡ đổ bỏ.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Lão ca ca uống rồi, nghe cảm giác như thế nào?

Cổ Kim Đồng suy nghĩ một chút:

- Liền lúc đó lão phu chẳng nghe cảm giác gì cả, nhưng sau đó thì trong mình bực bội lạ lùng.

Bổng lão ọ lên một tiếng, kêu to:

- Trong lá tùng có chất độc?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Chắc như vậy đó lão ca ca! Và sau đó lão ca ca phát điên gây nên thảm kịch.

Cổ Kim Đồng lắc nhảm:

- Sau cơn bực bội, lão phu nhìn quanh thấy toàn là cừu nhân, phàm ai thấy kẻ thù lại không xuất thủ?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Chất độc đó là loại Đoạt Hồn Tán, ai trúng nó thế nào cũng phát điên.

Đột nhiên chàng nhìn thẳng vào mặt Tào Duy Ngã, hỏi:

- Phải vậy chăng, Tào lệnh chủ?

83. Muốn Khéo Thành Vụng

Tào Duy Ngã giật mình:

- Làm sao lão phu biết được?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Thế trong mình Tào lệnh chủ không có một chiếc bình đựng loại độc được đó sao? Cứ lấy ra đi, cho tất cả mọi người cùng xem.

Tào Duy Ngã nổi giận:

- Người ăn nói hồ đồ quá, không sợ mất thân phận sao?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Tào lệnh chủ có biết vật gì đây chăng?

Chàng đưa tay ra, nơi lòng bàn tay có chiếc bình bằng ngọc, màu đen.

Tào Duy Ngã biến sắc, đưa tay vào mình, mò mò một lúc, vụt hét lên:

- Trả lại cho lão phu!

Lão lướt tới, vươn tay chụp chiếc bình.

Triệu Sĩ Nguyên rút tay về, lách mình qua một bên tránh cái chụp của Tào Duy Ngã, trầm giọng hỏi:

- Chiếc bình này đựng Đoạt Hồn Tán, Tào lệnh chủ vừa bảo là không có nơi mình, sao bây giờ lại đòi tại hạ phải trả? Tào lệnh chủ thừa nhận phải không?

Tào Duy Ngã cau mày, sượng sùng trở về chỗ.

Lão thốt gượng:

- Lão phu hoa mắt, trông lầm!

Lão nói gì mặc lão, quần hùng đã bắt đầu tin Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên bỏ qua vụ chiếc bình, tiếp tục câu chuyện:

- Tào lệnh chủ có biết người trên tàng tùng là ai chăng?

Tào Duy Ngã thấy rõ tình thế biến chuyển bất lợi cho lão lắm rồi.

Tuy nhiên lão trấn định tâm thần được, chưa đến nỗi mất hẳn bình tĩnh.

Lão cười lại, buông gọn:

- Việc đó có quan hệ gì đến lão phu đâu! Dù là ai cũng mặc kệ đó, lão phu biết làm gì?

Triệu Sĩ Nguyên gần từng tiếng:

- Người đó là Lôi đình thủ Dương Oai, người bị Tào lệnh chủ giết chết cách đây không lâu!

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Nói đi, nói lại cuối cùng rồi người vẫn căn cứ vào cái không mà tạo ra cái có! Người lại viễn dẫn đến kẻ chết rồi! Có lẽ Dương Oai báo mộng với người!

Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên:

- Dương lão tiên bối bị bức hiếp mà chết, hồn linh không tan, nên có viết một phong thư gửi cho Tào lệnh chủ! Tào lệnh chủ có muốn đọc bức thư đó chăng?

Tào Duy Ngã lạnh lùng:

- Người có những thủ đoạn gì cứ thi thố, lão phu muốn thưởng thức cơ trí của người một phen!

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng gọi:

- Ô đại hiệp ở đâu?

Từ xa xa có người đáp lại:

- Ô Thất đến lập tức!

Một bóng người vượt đám đông, lướt nhanh đến, nhún chân nhảy lên khán đài.

Người đó là Ô Thất, một cựu thuộc hạ của Tào Duy Ngã, Triệu Sĩ Nguyên đã gặp tại thủy phủ.

Tào Duy Ngã cau mày:

- Ô Thất, người đến đây làm gì?

Ô Thất cao mặt đáp:

- Mang thư đến cho người!

Nói được câu đó là Ô Thất không còn xem Tào lệnh chủ là một chủ nhân nữa.

Tào Duy Ngã đứng cao đôi mày bật cười hắc hắc hai tiếng bảo:

- Mang lại đây!

Lão ngậm vận công chờ.

Nhưng Ô Thất không đến, trái lại còn hỏi:

- Người ra lệnh cho ai đấy?

Lão lấy phong thư trong người ra trao cho Triệu Sĩ Nguyên, tiếp:

- Tại hạ đã lấy được phong thư, xin trình cho Thiếu lệnh chủ xem!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp lấy phong thư, mở phong bì.

Trong phong bì có hai bức thư, xem qua cả hai, trả vào phong bì một bức, còn một bức chàng vươn tay quăng sang cho Tào Duy Ngã, thốt:

- Bức thư đó của Dương đại hiệp viết lưu lại cho Tào lệnh chủ. Tào lệnh chủ tiếp lấy mà xem.

Bức thư bay đi, lượn lên, lượn xuống, mừng tượng Triệu Sĩ Nguyên không dụng lực nhiều.

Tào Duy Ngã cười lạnh đưa hai ngón tay lên, đón bắt mảnh giấy.

Ngờ đâu ngón tay chạm vào mảnh giấy, hai ngón tay nhói lên như chục gậy, mảnh giấy xuyên qua kẽ hở của hai ngón tay, bay luôn đến ngực lão.

Nhanh như chớp lão lùi lại ba bước, vận đúng mười thành lực, đưa tay chụp một lần nữa, lần này lão mới giữ được mảnh giấy.

Lão bị trò đùa của Triệu Sĩ Nguyên làm kinh hoàng mấy phút.

Lão vẫn cười, vừa cười vừa đọc. Nhưng sau đó lão trừng mắt rồi đỏ mặt luôn.

Dĩ nhiên lão không còn cười nổi.

Phong thơ đại khái như sau:

”Tào lão tặc, ngươi tàn độc vô cùng, ta đã liều chết mấy phen giúp ngươi thành công, không ngờ ta lại chết nơi tay ngươi! Ngươi tưởng ta chết như vậy rồi là không còn oán hận ngươi nữa à? Hồn oan của ta còn nặng niềm hận đối với ngươi, ta phải làm sao cho ngươi hiện lộ chân tướng một con cáo già, ta mới hả!

Người giá họa cho Cổ Kim Đồng, sự tình làm sao ta có ghi trong bức thư kia, không sót một chi tiết nhỏ.

Ngươi cứ tưởng là ta không chứng kiến trọn vẹn hành động của ngươi! Ngươi lắm! Cho ngươi biết, trong đêm đó ngươi ẩn mình nơi tàng cây thứ hai, còn ta thì nấp trong tàng cây cuối.

Ta hận vì tài nghệ kém ngươi, nên đành lấy mắt mà nhìn ngươi hại bạn ta.

Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu, bình sanh ta cũng chẳng làm được điều chi tốt đẹp, thì có chết oan uổng cũng đáng với những tội lỗi đã làm. Nhưng chết nơi tay ngươi là ta không nhắm mắt được. Ta phải mở mắt để nhìn quả báo đến với ngươi!

Bức thư này ta nhờ một bằng hữu tìm cách chuyển đến sự đệ của ta là Ô Thất, Ô sư đệ sẽ tùy cơ mà tố giác âm mưu thâm độc của ngươi, để ta chuộc tội với Cổ Kim Đồng. Ngươi nên hiểu lòng người đã phản ngược lại với ngươi rồi, đừng hy vọng những cao thủ quanh ngươi sẵn sàng hy sinh cho ngươi như ngày trước. Một ngày nào đó, ngươi sẽ không còn khống chế được ai, một tàn cuộc thê thảm đón chờ ngươi ở cuối đường.

Tin ta chẳng, lão tặc? Ô Thất sẽ là người thứ nhất ra mặt chống lại ngươi, sau Ô Thất sẽ còn rất nhiều người, tùy lúc tùy việc, tố giác dã tâm của ngươi.

Ngươi sợ chẳng? Có sợ cũng muộn rồi! Chính những âm mưu của ngươi sẽ phản tác dụng lại ngươi!

Thơ này ta viết trước khi bị ngươi hãm hại!” Tào Duy Ngã nghe lạnh nơi xương sống, nằm mộng lão cũng không tưởng nổi Dương Oai có lối phản ứng như vậy!

Đúng là một đòn hồi mã thượng dồn lão vào cái thế thụ động rõ rệt.

Bất giác lão sửng sờ.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười sang sảng:

- Tào lệnh chủ không còn lời gì để nói nữa à?

Tào Duy Ngã không phải là con người nhận bại, chỉ khi nào cái chết đến với lão, lúc đó thì lão mới để mặc cho ai muốn làm chi thì làm.

Triệu Sĩ Nguyên cười to, lão cũng cười to, tiếng cười của lão nghe rộn như tiếng rít.

Lão hỏi lại:

- Tùy tiện tìm người tả một bức thư, vu hãm hảo nhân, gán cho một việc làm, điều đó có thể qua mắt được người trong thiên hạ sao?

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Bút tích của Dương đại hiệp rành rành như thế chẳng lẽ lại là một bức thư ngụy tạo?

Tào Duy Ngã bĩu môi:

- Lấy gì làm chắc?

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày:

- Tào lệnh chủ không nhận ra bút tích của Dương Oai?

Tào Duy Ngã cười hắc hắc:

- Bởi lão phu nhận được bút tích của Dương Oai, nên mới phát giác ra bức thơ ngụy tạo!

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Giả mạo cho lắm cũng vô ích thôi, Tào lệnh chủ! Sư đệ của Dương đại hiệp là Ô Thất còn đây, là một bằng chứng hùng hồn, chứ Ô đại hiệp nhận ra nét bút của vị sư huynh vô phúc.

Ô Thất cao giọng:

- Đúng là bút tích của sư huynh lão phu!

Tào Duy Ngã cười vang:

- Ai là sư huynh của ngươi? Ngươi là sư đệ của ai? Ngươi chỉ nhận bằng một câu rồi mọi người tin ngươi được à? Lão phu có thể đưa ra hàng trăm người, chứng minh ngươi chẳng là sư đệ của ai cả! Muốn cho toàn thể mọi người phải tin, ít ra ngươi cũng chứng minh được lời nói chứ?

Ô Thất mắng lớn:

- Lão tặc lỳ mặt đến thế là cùng! Lão phu không ngờ ngươi lại khoát tác phong hạ tiện như vậy!

Dương Oai và Ô Thất là đồng môn sư huynh đệ thật sự, song cách nhau hai mươi năm dài. Dương Oai lớn tuổi hơn, lúc Ô Thất nhập môn thì Dương Oai xuất đạo hành hiệp.

Lúc Ô Thất rời môn thì Dương Oai đã gia nhập Vô Tình cung, chính Dương Oai giới thiệu Ô Thất với Tào Duy Ngã, song lại dấu nhem việc cả hai cùng học một thầy, để tránh sự hiềm tỵ nơi Tào Duy Ngã.

Thành ra ngày trước hai người không tiếp cận nhau, sau này vì tránh sự nghi ngờ của Tào Duy Ngã lại càng lánh xa nhau.

Trước mắt Tào Duy Ngã, họ hoàn toàn xa lạ.

Bây giờ bảo Ô Thất đưa ra một chứng minh, Ô Thất làm sao có một chứng minh?

Thân tình là một liên hệ vô hình vô ảnh, làm thế nào có một chứng minh cụ thể?

Ô Thất bị dồn vào ngõ bí.

Tào Duy Ngã nắm được chỗ nhược rồi, khi nào lại buông tay?

Lão cười lạnh, tiếp:

- Không đưa ra một chứng minh là ngươi tự tố giác thân phận bất minh của ngươi rồi, phong thơ này do ngươi ngụy tạo, để hạ thấp thanh danh của lão phu, lão phu không thể dung thứ cho ngươi được.

Lão vươn tay tới, xòe năm ngón tay chụp xuống đầu Ô Thất.

Khoảng cách độ một bước, với thủ pháp và thân pháp của Tào Duy Ngã, cái chụp đó phải trúng đích.

Dù Ô Thất phát giác kịp thời cũng không tránh được.

Chính Triệu Sĩ Nguyên thời thường lưu ý đến Tào Duy Ngã, muốn giải cứu cho Ô Thất cũng không thể có một phản ứng kịp thời.

Khi chàng phát giác bàn tay của Tào Duy Ngã còn cách đầu Ô Thất độ vài tấc.

Thế là Ô Thất cảm chắc cái chết!

Dù lão có muốn mắng lên một vài tiếng cũng không mở miệng được.

Miệng không mở được thì chỉ còn có cách nhắm mắt chờ chết.

Ngờ đâu Tào Duy Ngã rú lên một tiếng, thay vì hạ tay xuống, lão bỏ dở thế chụp Truy Hồn Trảo Lực rút tay về, đồng thời lùi lại năm bước.

Lão quắc mắt bắn hung quang đảo khắp Diển võ trường, quát hỏi:

- Vị nào ám toán lão phu? Cứ chường mặt ra, đường hoàng đối thoại!

Bên dưới khán đài, Triệu Sĩ Luân bước ra, vòng tay đáp:

- Tại hạ gặp việc cứu người, bất buộc phải mạo phạm, Tào lệnh chủ thứ cho!

Tào Duy Ngã hét vang:

- Sao ngươi.. ngươi..

Lão muốn mắng Triệu Sĩ Luân dùng thủ đoạn hạ tiện ám toán, nhưng lão nhớ lại chính lão cũng vừa ám toán Ô Thất, thì mắng ngươi có khác nào tự mắng.

Những gì muốn nói ra, lão nuốt lại ngay, dù cổ trăn định đến đâu lão cũng run người vì tức uất.

Triệu Sĩ Luân cười nhạt:

- Tào lệnh chủ hãy xem cho biết loại ám khí gì nơi cánh tay đó!

Tào Duy Ngã nhìn xuống cánh tay, thấy nơi đó có một hạt gì màu đỏ, to bằng hạt đậu, lún nửa phần vào da thịt.

Đôi mắt long lên, gương mặt trắng nhợt mồ hôi đều đổ xuống hạt to, lão có vẻ thất thố rõ rệt.

Hạt đỏ đó đã làm lão bạt vút bay hồn.

Triệu Sĩ Luân lại cười, hỏi:

- Tào lệnh chủ biết hạt đỏ đó chứ?

Tào Duy Ngã gật đầu:

- Hóa Cốt Hồng Châu! Xin đại công tử đừng đùa ác, hãy thu nó về.

Quần hung quanh Diển võ trường biến sắc.

Hóa Cốt Hồng Châu là một thứ hạt của một loại cây kỳ lạ, sanh sản từ muôn đời, ngày trước Thần Nông thử được thảo cũng không dám ném đến nó.

Nó độc vô cùng, như cái tên của nó đã dẫn giải.

Trăm năm về trước một nữ sát sinh phát hiện ra nó, dùng làm ám khí hoành hành khắp bốn phương suốt một thời gian. Sau này bỗng nhiên nó vắng bóng trên giang hồ, chẳng ai hiểu tại sao.

Khách giang hồ chẳng ai sợ chết, song chết vì Hóa Cốt Hồng Châu thì chẳng ai ham chút nào.

Từ nơi bị chạm, da thịt hóa ra nước, lan dần đến lúc toàn cơ thể tan biến, đồng thời người bị trúng đau đớn không tưởng nổi.

Chính Tào Duy Ngã là người hung tàn nhất thời cũng phải sợ, nên không ngại miệng van cầu Triệu Sĩ Luân thu hồi.

Triệu Sĩ Luân nhảy lên trên đài, nhặt hạt đỏ nơi cánh tay của Tào Duy Ngã, đặt vào một chiếc hộp, đoạn buông một câu khách sáo:

- Tào lệnh chủ thứ cho tại hạ vô lễ!

Y nhảy xuống đài.

Tào Duy Ngã hấp tấp gọi:

- Còn thuốc giải độc hử đại công tử?

Triệu Sĩ Luân bật cười ha hả:

- Đã biết cái tên của ám khí, hẳn Tào lệnh chủ cũng biết công hiệu của nó chứ! Và hẳn Tào lệnh chủ cũng phải biết luôn cách giải độc.

Y ngưng cười, trầm lạnh giọng tiếp:

- Tào lệnh chủ hãy giải quyết sự tình của Cổ ca ca đi, sau đó chúng ta sẽ nói đến ám khí!

Tào Duy Ngã sững sờ, thù người một lúc lâu, nơi khóe mắt có lệ đọng thành hạt long lanh.

Lệ thấm của anh hùng mặt lộ?

Ai thấy lão trong tình trạng đó mà chẳng bi hoài xót xa cho lão. Và họ cảm thấy thành kiến từ lâu đối với lão không còn nặng nề như trước nữa.

Chính Triệu Sĩ Nguyên cũng cảm xúc vô cùng, song chàng kịp nghĩ lại lão có nhiều thủ đoạn, rất có thể lão đang thực hiện một âm mưu gì đó.

Cho nên chàng trấn định tâm tư, giữ thái độ lạnh lùng như thường.

Tào Duy Ngã thấy quần hùng lộ vẻ cảm thông, lại càng tỏ ra là mình mang niềm oan vô lượng, bị bức bách không phương biện bạch, lão thở dài rồi cắn răng, nhả mặt thốt:

- Xong! Lão phu đành nhận mạng!

Hướng qua Triệu Sĩ Nguyên, lão thấp giọng gọi:

- Triệu thiếu lệnh chủ..... Tào Tuấn Kỳ phẫn nộ, kêu to:

- Gia gia! Không thể đáp ứng điều kiện của họ! Đề phòng cạm bẫy của họ!

Tào Tú Nga cũng chen vào, nhưng nàng gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Tam ca dùng thủ đoạn đó đối với gia phụ, chẳng bắt công sao?

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, lòng như mềm lại.

Nhưng chàng lại nghĩ, cuộc điều tra của chàng rất xác thực, trước hết chàng phải giải oan cho Cổ Kim Đồng, không thể để cảm tình chi phối hành động được.

Do đó chàng tỏ thái độ vừa lạnh lùng vừa cứng rắn.

Đôi mắt chàng nhìn đăm đăm Tào Duy Ngã theo dõi từng động tác nhỏ của lão.

Tào Tuấn Kỳ bật kiểng bước đến bên cạnh cha, đồng dục thốt:

- Là tráng sĩ, nếu cần có thể chặt bỏ một cánh tay, hà tất phải kêu gọi sự thương hại của người? Gia gia cứ hy sinh một cánh tay là xong!

Tào Duy Ngã co tay lại, lắc đầu:

- Con đâu biết được Hóa Cốt Hồng Châu không giống như mọi chất độc trên đời. Nó chạm vào tay là chất độc tấn mắc liền khắp thân thể, dù có chặt cánh tay cũng vô ích.

Tào Tuấn Kỳ trở mắt:

- Hóa Cốt Hồng Châu lợi hại đến thế à?

Tào Duy Ngã thở dài:

- Nếu không vậy khi nào gia gia nhận mạng?

Tào Tuấn Kỳ trầm giọng:

- Thế là gia gia phải chịu nhục?

Tào Duy Ngã lại thở dài:

- Sanh mạng quý hơn hư danh con ạ!

Tào Tuấn Kỳ cao giọng:

- Làm con thấy cha bị nhục, mà chẳng có biện pháp nào! Chịu sao nổi chứ!

Đã xưng là Vô Tình lại thốt được câu đó kể cũng còn nhân tánh.

Tào Duy Ngã cười khổ:

- Con chịu không nổi rồi làm sao chứ?

Tào Tuấn Kỳ rít lên:

- Con không thể lưu lại đây nhìn gia gia cúi đầu trước mặt bọn họ. Đã bắt lực lại bắt nhẫn, con cùng Tú Nga xin đi vậy!

Tào Duy Ngã chỉ khóc, nhìn con.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả.

Trong trường hợp đó, chàng cười được thì còn ai hiểu chàng muốn gì?

Chàng vui trước sự buồn thảm của cha con họ Tào? Thế thì tàn độc quá.

Cha con họ Tào cũng kinh ngạc. Riêng Tào Duy Ngã lo ngại, tự hỏi chàng sẽ gỡ trò gì đây!

Cười một lúc lâu, Triệu Sĩ Nguyên nín bật, rồi trầm giọng hỏi:

- Dụng tâm của các vị bốn lệnh chủ đã hiểu rồi! Các vị tưởng qua mắt được bốn lệnh chủ à?

Tào Duy Ngã giật mình.

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc:

- Tào công tử và Tào tiên tử muốn đi cứ tự tiện, bốn lệnh chủ hứa là sẽ không làm khó.

Bổng Hồng Chấn quát lớn:

- Cút!

84. Hóa Cốt Hồng Châu

Tào Tuấn Kỳ trừng mắt nhìn Hồng Chấn, nhưng chỉ cười lạnh, mỉa:

- Lão thất phu! Người tưởng bằng vào cái dũng thô bạo của người mà tự hào là hơn bốn công tử à? Cho người biết, nếu không muốn ném cái khổ nơi tay bốn công tử, thì từ nay nên tránh mặt bốn công tử đấy!

Hồng Chấn bật cười lớn:

- Giả như người còn một điểm nhân tánh, thì hẳn là người không thể bỏ mặc cha già mà ly khai như vậy! Cái thứ như người chẳng còn là người đó, lão phu có gặp lại càng thêm bần con mắt thôi.

Tào Tuấn Kỳ quát mắt bắn hung quang vào mặt Hồng Chấn, song hắn cũng không phát tác.

Hắn chỉ dậm chân, vẫy tay gọi Tào Tú Nga:

- Đi thôi, Nga muội!

Hắn nhún thân vọt đi trước.

Tào Tú Nga liếc sang Triệu Sĩ Nguyên, ánh mắt u buồn lẫn oán hận, muốn nói gì đó lại thôi.

Rồi nàng phi thân, lao vút theo Tào Tuấn Kỳ.

Họ chạy gấp, chớp mắt mất dạng. Dọc đường họ không gặp một trở ngại nào, bởi bọn canh phòng đã tiếp nhận mật lệnh của Triệu Sĩ Nguyên.

Nhìn theo bóng Tào Tuấn Kỳ và Tào Tú Nga, đến lúc cả hai khuất dạng, Triệu Sĩ Nguyên day qua Tào Duy Ngã, giục:

- Giải quyết nhanh việc đó đi, Tào lệnh chủ!

Tào Duy Ngã giật mình:

- Việc chi?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Cái việc thừa nhận đối với Cổ ca ca đó mà, Tào lệnh chủ quên rồi sao?

Tào Duy Ngã ạ lên một tiếng:

- Phải! Lão phu phải giải quyết chứ! Song, hiện tại chưa phải lúc!

Triệu Sĩ Nguyên nổi giận, trầm nghĩ:

- Người tưởng ta như người, vừa hứa tha cho hai con người, lại ra lệnh ngăn chặn à? Con người đa nghi, hẳn phải đa trá!

Tuy vậy, chàng vẫn giữ bình tĩnh như thường.

Không lâu lắm, có tiếng rít gió như vật gì bay nhanh từ dưới đất vút lên không trung.

Tiếng rít khá lớn, tại cục trường ai ai cũng nghe rõ.

Kế tiếp, một tiếng nổ vang, một vầng khói xám là là bay xuống.

Triệu Sĩ Nguyên gọi Đơn Minh:

- Bá bá lấy rượu nghiệm độc, thử xem có trò quỷ gì chẳng.

Đơn Minh gật đầu:

- Lão hồ ly đó nhiều âm mưu lắm, phải đề phòng mới được!

Lão nhìn vào mặt rượu, chờ một lúc lâu chẳng thấy dấu hiệu lạ.

Triệu Sĩ Nguyên gọi Tào Duy Ngã:

- Tào lệnh chủ thấy chưa, công tử và tiểu thơ vừa báo hiệu đó, hẳn lệnh chủ không còn nghi ngờ tại hạ nữa! Đã hứa cho ra đi thông thả, khi nào tại hạ ra lệnh chặn lại chứ! Bây giờ đã đến lúc Tào lệnh chủ giải quyết sự việc rồi!

Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Chưa hẳn là đúng lúc. Bởi chúng chỉ báo ton không gặp người trở ngăn, chứ chúng chưa báo hiệu là hoàn toàn được thoát hiểm.

Triệu Sĩ Nguyên nổi giận:

- Tào lệnh chủ không tin tại hạ?

Tào Duy Ngã điềm nhiên:

- Lời nói suông, bao giờ cũng kếp giá trị hơn một chứng cứ! Khi sự thực chưa hiện lộ thì không thể đặt vấn đề tin hay không tin.

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Người đã trúng Hóa Cốt Hồng Châu rồi, nếu không có đại ca ta cấp cho thuốc giải, thì đừng hòng thoát nạn. Ta thử chờ xem người dám giở trò gì cho biết!

Chàng cười lạnh mấy tiếng để mặc cho lão kéo dài thời gian.

Một lúc lâu bên dưới đài Triệu Sĩ Luân cất tiếng:

- Tào lệnh chủ đừng quên Hóa Cốt Hồng Châu sẽ phát động sau ba khắc, quá thời gian đó, tại hạ dù có thuốc giải cũng không cứu được.

Tào Duy Ngã điềm nhiên:

- Lão phu chỉ cần nói mấy tiếng thừa nhận hay không thừa nhận thôi, có phí bao nhiêu thời gian đâu? Đại công tử lo xa cho lão phu quá, lão phu cảm kích vô cùng.

Giọng nói và thái độ của lão biến đổi dần dần.

Triệu Sĩ Nguyên chớp chớp mắt:

- Tại hạ đã nói trước, là Tào lệnh chủ đến đây điều tang, dù hôm nay lệnh chủ có thừa nhận đã hãm hại cả gia đình của Vu nữ hiệp, tại hạ cũng yêu cầu mọi người để cho Tào lệnh chủ ra về thông thả. Hiểu như vậy rồi, Tào lệnh chủ khỏi phải làm liều mà thiệt thân...

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Điều đó thì lão phu tin lắm. Bất quá...

Bỗng từ nơi đầu vách phía tả diễn võ trường, một vật gì đen đen bay vút lên không trung.

Tào Duy Ngã kêu lên kinh hãi:

- Cái gì thế?

Lão lên tiếng trước cho mọi người dừng nghỉ ngờ vật đó có liên quan đến lão.

Quần hùng kinh hoảng, bỏ chạy tứ tán.

Kế tiếp một tiếng nổ vang, chính vật đen đó rơi xuống diễn võ trường nổ tung.

Khói bốc lên mù mịt, khói tỏa rộng, chiếm trọn sân diễn võ trường.

Tào Duy Ngã lại kêu lên:

- Đại công tử không thể bỏ lão phu mà chạy đi đâu!

Lão phóng mình chạy theo Triệu Sĩ Luân.

Triệu Sĩ Nguyên thừa hiểu Hóa Cốt Hồng Châu có chất kịch độc, Tào Duy Ngã không làm sao tự giải cứu nổi, do đó chàng không lưu ý đến lão, chỉ vận công lực tạo vầng cương khí bao bọc quanh khán đài bảo hộ bọn Cổ Kim Đồng, chàng để mặc cho lão chạy đi đâu cứ chạy.

Tào Duy Ngã xuống bên dưới đài rồi bỗng bỏ Triệu Sĩ Luân rẽ vào vầng khói đặc.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày hét:

- Lão tặc! Người không cần thuốc giải độc à? Chạy vào vùng khói đặc làm chi thế?

Dù chàng có nhãn lực tinh vi cũng không làm sao nhìn thấy vầng khói nổi.

Chàng phi thân xuống đài, lão mình vào vầng khói, tìm Tào Duy Ngã, song làm sao chàng thấy được lão ta?

Bất giác chàng lắc đầu, thở dài, trở ra ngoài.

Từ bên trên đầu vách núi có tiếng Tào Duy Ngã thốt vọng xuống, hòa lẫn tràng cười cuồng dại!

- Hóa Cốt Hồng Châu làm sao hại nổi lão phu? Lão phu không thừa thì giờ nói chuyện phiếm với các người! Lão phu đi đây!

Triệu Sĩ Nguyên cười mỉa:

- Đa trá như người sao đáng gọi là anh hùng.

Bên trên đầu vách núi im lặng hoàn toàn.

Tào lệnh chủ đã đi rồi.

Triệu Sĩ Nguyên sôi giận, vung hai tay đánh ra hai đạo chưởng phong hốt vầng khói đặc, dồn lên đầu vách núi.

Không lâu lắm, khói tan và Tào Duy Ngã mất dạng thật sự.

Chàng toan đuổi theo, Sĩ Luân ngăn lại:

- Giặc cùng đường đuổi, để cho lão đi!

Triệu Sĩ Nguyên quay mình lại:

- Đại ca!

Rồi chàng tiếp với giọng u buồn:

- Tiểu đệ bắt tài, để cho Tào Duy Ngã muốn ra muốn vào Câu Lậu Thiên Phủ tùy ý!

Thành ra oai danh của Long Phụng lệnh chủ bị tổn thương! Xin đại ca trừng phạt!

Triệu Sĩ Luân lắc đầu:

- Tam đệ định không làm khó lão ta kia mà!

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Thà tiểu đệ phóng thích lão chứ không thể để lão khinh miệt Long Phụng lệnh chủ!

Triệu Sĩ Luân an ủi:

- Mất cái này, ta được cái khác, đằng nào ta cũng có lợi kia mà!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Đại ca..

Triệu Sĩ Luân mỉm cười đưa tay chỉ về một góc đài:

- Tam đệ xem kia, Cổ lão ca ca và Tứ Khuyết không còn hiềm oán nhau nữa, hà chẳng phải một điều lợi sao?

Triệu Sĩ Nguyên nhìn lên thấy Tứ Khuyết đang khuyên giải Cổ Kim Đồng.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu.

Triệu Sĩ Luân tiếp:

- Còn một điều lợi nữa là chúng ta biết được Tào Duy Ngã cũng có Hóa Cốt Hồng Châu, bắt quá lão thâm trầm, không hiện lộ chân tướng mà thôi. Lão muốn dành một sự kinh khủng cho chúng ta sau này, nhất là tam đệ phải đề phòng hơn ai hết.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tiểu đệ bách độc bất xâm, sợ gì Hóa Cốt Hồng Châu!

Triệu Sĩ Luân mỉm cười lắc đầu:

- Thiếu niên đắc chí, bao giờ cũng có chủ trương tuyệt đối, dù tam đệ có thừa kinh nghiệm, phải biết dè dặt thì vẫn hơn.

Triệu Sĩ Nguyên đỏ mặt:

- Đại ca nói phải. Tiểu đệ xin vâng lời, từ nay thận trọng trong mọi hành động.

Dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Chỉ vì Hóa Cốt Hồng Châu..

Triệu Sĩ Luân chặn lời:

- Tam đệ không tin? Ngu có có thực nghiệm rồi, tam đệ ạ! Tại Lạc Hồn Giản, trên Thương Sơn, sự tình đó ngu ca không nói cho tam đệ biết...

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Phần tiểu đệ cũng quá bận thành ra không có dịp hỏi đại ca!

Triệu Sĩ Luân tiếp:

- Sự tình dài dòng lắm, tam đệ hãy gọi nhị đệ lại đây, ngu ca thuật cho cả hai cùng biết một lượt.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Chúng ta gặp nhau tại đâu? Chẳng lẽ ngay tại đây?

Triệu Sĩ Luân đáp:

- Trong phòng ngủ của ngu ca.

Một lúc sau, Triệu Sĩ Nguyên và Triệu Sĩ Mẫn cùng đến gian phòng dành riêng cho Triệu Sĩ Luân.

Triệu Sĩ Nguyên đến cạnh cửa, gọi:

- Đại ca!

Chàng đẩy cửa bước vào.

Chân vừa bước qua ngưỡng cửa, bàn tay chợt nhói lên, chàng lách nhanh mình vào trong, đoạn đưa lưng bàn tay lên xem. Nơi đó có một hạt Hóa Cốt Hồng Châu.

Chàng buột miệng kêu lên:

- Đại ca!

Liền theo đó mắt chàng hoa lên, một màn đen phủ xuống như đêm tối đến bất ngờ, kế tiếp chàng mất luôn tri giác.

Triệu Sĩ Mẫn đi sau, vào kịp lúc nâng đỡ Triệu Sĩ Nguyên khỏi ngã.

Y trở mắt, niêm kinh hãi hiện ra nơi gương mặt, y kêu lên:

- Đại ca!

Triệu Sĩ Luân thở dài:

- Trước mặt không sợ, sau lưng khó đề phòng. Tam đệ tài cao hay khinh địch, ngu ca phải giáo huấn hần.

Triệu Sĩ Mẫn cười khỏ, bế Triệu Sĩ Nguyên đặt trên một chiếc ghế.

Một khắc sau, Triệu Sĩ Nguyên tỉnh lại, không hề dùng giải dược.

Chàng trở mắt nhìn Triệu Sĩ Luân, hỏi:

- Đại ca làm thế có dụng ý gì?

Triệu Sĩ Luân mỉm cười:

- Luận về võ công, tam đệ có thể tránh khỏi hại Hóa Cốt Hồng Châu của ngu ca, tam đệ không tránh là tại sao?

Triệu Sĩ Nguyên cũng cười:

- Tiểu đệ không tưởng là có thể có biến cố ngay trong phòng đại ca! Do đó không giới bị!

Triệu Sĩ Luân nghiêm giọng:

- Nếu Tào Duy Ngã thiết kế lừa tam đệ thì chắc gì tam đệ tránh khỏi sự ám toán của lão!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đại ca yên trí! Chẳng khi nào lão lừa được tiểu đệ, bởi từ nay tiểu đệ sẽ hết sức cẩn thận như đại ca đã khuyên dạy!

Triệu Sĩ Luân hỏi:

- Hóa Cốt Hồng Châu chạm trúng, tam đệ cảm giác như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên đưa tay cho Sĩ Luân xem, đoạn đáp:

- Lúc đó thì mơ mơ màng màng, hiện tại thì bình an như thường.

Triệu Sĩ Luân hỏi tiếp:

- Nghĩa là lúc đầu có khác?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Đại ca nói phải, Hóa Cốt Hồng Châu khác hẳn mọi loại độc. Độc tính rất mạnh, thoát đầu tiểu đệ thấy màn đen phủ xuống tới cả mắt, kể đó mắt luôn tri giác!

Rồi chàng hỏi:

- Tiểu đệ hôn mê có lâu lắm không?

Triệu Sĩ Mẫn đáp:

- Không lâu lắm!

Triệu Sĩ Luân trầm giọng:

- Không lâu lắm, song vẫn đủ cho Tào Duy Ngã hạ thủ!

Triệu Sĩ Nguyên hơi thẹn:

- Nỗi khổ tâm của đại ca, tiểu đệ biết rồi!

Triệu Sĩ Luân thở dài:

- Chính Tào Duy Ngã giáo huấn chúng ta vừa rồi đó! Tiểu đệ nên lưu ý!

Đồng thời y đưa tay gỡ lấy hạt đỏ trên lưng bàn tay của Triệu Sĩ Nguyên.

Nơi đó có một điểm hồng.

Triệu Sĩ Mẫn cau mày:

- Màu đỏ đó có phải là chất độc của Hóa Cốt Hồng Châu chăng?

Triệu Sĩ Nguyên cũng hỏi:

- Tiểu đệ có cần uống thuốc giải chăng?

Triệu Sĩ Luân đáp:

- Tuy trong cơ thể của tam đệ có chất tiên thảo giải độc, kháng cự được chất độc của Hóa Cốt Hồng Châu, song kháng cự chứ không tiêu diệt nổi, cho nên tam đệ cần phải uống thuốc giải, cho độc tánh đừng truyền qua người khác, có hại cho người ta!

Y lấy một chiếc bình, trút ra một chút phần, trao cho Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Có phải là đất không vậy, đại ca?

Triệu Sĩ Luân mỉm cười:

- Đúng vậy! Chính là đất!

Đất có năng hiệu giải trừ chất độc của Hóa Cốt Hồng Châu? Triệu Sĩ Nguyên mê hoặc vô cùng.

Chàng hỏi:

- Đại ca làm tiểu đệ hoang mang quá! Đất gì lại giải trừ được chất độc? Hơn nữa, chất độc lại có hiện tượng khác biệt so với Tào Duy Ngã?

Triệu Sĩ Luân hỏi lại:

- Tam đệ có biết Hóa Cốt Hồng Châu sanh trưởng nơi đâu chăng?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tiểu đệ thực sự không biết.

Triệu Sĩ Luân cười nhẹ:

- Chính Hóa Độc Tiên Thảo sanh ra nó!

Triệu Sĩ Mẫn và Triệu Sĩ Nguyên trở mắt, tỏ vẻ khó tin.

Triệu Sĩ Luân tiếp nói:

- Hóa Độc Tiên Thảo là loại hiếm, trăm năm chưa dễ có người tìm gặp. Hơn nữa, chẳng phải mỗi thời Hóa Độc Tiên Thảo đều nhất thiết có sanh Hóa Cốt Hồng Châu. Cho nên, Hóa Cốt Hồng Châu lại càng hiếm hơn nữa. Do đó người đời ít ai biết được.

Triệu Sĩ Nguyên suy nghĩ một chút:

- Tiểu đệ chưa thấy chỗ bí ảo..

Triệu Sĩ Luân giải thích:

- Hóa Cốt Tiên Thảo sanh trưởng chỗ đất địa có độc mạnh, lúc nó còn non thì không có năng lực hóa độc. Bởi nó có đặc tánh phản ứng, do tạo hóa đặt trong nó, nên nó có sức phản kháng chất độc một cách mãnh liệt, sức phản kháng đó tự nhiên mà có. Nó càng hút nhiều chất độc thì sức phản kháng càng mạnh. Nó càng già lại càng có năng hiệu.

Triệu Sĩ Nguyên lại hỏi:

- Nếu nó sanh ở đất địa không có độc khí?

Triệu Sĩ Luân đáp:

- Thì nó không có cái tên là Hóa Độc Tiên Thảo. Tuy nhiên biết đâu nó có một tác dụng khác mà mình không hiểu. Nó hút chất độc rồi hóa giải chất độc, chính cái kháng lực đã sanh ra Hóa Cốt Hồng Châu.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Nghĩa là cái kết quả của sự tương trì Hóc Độc Tiên Thảo?

Triệu Sĩ Luân gật đầu:

- Có thể là như vậy. Còn về hiện tượng bất đồng như tam đệ đã nhận xét thì...

Triệu Sĩ Nguyên chận lời:

- Tiểu đệ hiểu rồi!

Triệu Sĩ Luân cười nhẹ:

- Tam đệ nói nghe thử!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tại vì trong mình tiểu đệ có Hóa Độc Tiên Thảo. Hai chất tương trì nhau, tiểu đệ bị ảnh hưởng phải mê.

Rồi chàng hỏi:

- Còn đất hóa giải được chất độc của Hóa Cốt Hồng Châu là sao?

85. Đẹp Sắc Ác Lòng

Triệu Sĩ Luân đáp:

- Không phải đất thường đâu, nó cũng thuộc loại hiếm như Hóa Độc Tiên Thảo.

Triệu Sĩ Nguyên chớp mắt:

- Đất nơi Hóa Độc Tiên Thảo sanh trưởng?

Triệu Sĩ Luân gật đầu:

- Đúng vậy!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Lá rụng, rơi xuống đất, mục nát, thành đất! Lấy đất đó trừ độc như dùng Tiên Thảo!

Rồi chàng hỏi:

- Làm sao đại ca có Hóa Cốt Hồng Châu?

Triệu Sĩ Luân lúc đó mới thuật lại những tao ngộ của y.

Sau khi ba anh em chia tay, mỗi người đi một hướng, theo sự phân phối của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân. Triệu Sĩ Luân cùng Bạch diện thư sinh Tần Chung đến Lạc Hồn Giãn, tại Quát Thương Sơn.

Đến nơi rồi y mở bức cấm nang của thân phụ ra xem mới biết thân phụ bảo y tìm cách xuống bên dưới Lạc Hồn Giãn tìm người cổ hủ.

Lạc Hồn Giãn là một ngọn suối chảy trong lòng động tối tăm, chẳng có bóng thái dương rọi vào.

Nơi suối, không khí độc vô cùng, phàm ai vào đó cũng phải chết vì khí độc.

Hai mươi năm trước, nhân đạo khắp non sông quan sát địa hình, Triệu Bồi Nhân có đến Lạc Hồn Giãn nhờ mang theo đủ loại thuốc giải nên không việc gì cả.

Xuống đến Lạc Hồn Giãn, Triệu Bồi Nhân gặp một lão bà, đang ẩn cư tại đó, khổ công tu luyện.

Lão bà là vị Hồng phần sát tinh Độc nương tử họ Tân tên Minh Phụng, chín mươi năm về trước, từng giết người không chớp mắt với loại ám khí tối độc là Hóa Cốt Hồng Châu.

Tân Minh Phụng tàn bạo như một hung thần, mãi về sau, bà gặp một vị cao tăng điểm hóa, nên thức ngộ hồi đầu, vào Lạc Hồn Giãn khổ tu chuộc tội.

Lúc Triệu Bồi Nhân gặp thì bà đã trên một trăm tuổi rồi, tuy nhiên song phương đàm thoại đều cơ, Tân Minh Phụng xem Triệu Bồi Nhân như một bằng hữu vong niên.

Triệu Bồi Nhân lưu lại Lạc Hồn Giãn hai mươi hôm, Tân Minh Phụng muốn truyền sở học cho lão, đồng thời tặng lão ba hạt Hóa Cốt Hồng Châu.

Lão khẳng khái không nhận, chỉ hứa là sẽ tìm cho bà một truyền nhân xứng đáng.

Về đến nhà, Triệu Bồi Nhân bị Tào Duy Ngã lừa làm cho võ công tán thất, bởi bận lo cho đại cuộc võ lâm, lão cũng không làm sao bốn tẩu giang hồ, tìm người cho Tân Minh Phụng.

Mãi đến sau, cách hai mươi năm từ ngày gặp Tân Minh Phụng, Triệu Bồi Nhân sợ thất tín với bà, nên bắt buộc phải sai Triệu Sĩ Luân đến Quát Thương Sơn.

Lão có vẽ một bức địa đồ chỉ dẫn, đồng thời chuẩn bị sẵn thuốc ngừa độc cho Triệu Sĩ Luân, và cho Bạch diện thư sinh Tần Chung cùng mấy gia nhân đi theo Triệu Sĩ Luân.

Chiều theo sự chỉ dẫn của bức địa đồ, Triệu Sĩ Luân vào Lạc Hồn Giãn. Nhưng nơi đây có dấu vết tàn phá, Tân Minh Phụng lại mất dạng.

Điều đó chứng tỏ bà bị người ám hại rõ ràng.

Triệu Sĩ Luân thất vọng, cùng Tần Chung đi khắp vùng núi, tìm xem có dấu vết chi chẳng, may thay lại gặp một cái động, trong đó Tân Minh Phụng dùng chỉ lực lưu bút tích trên một phiến đá, đại khái bà bị một người tàn độc hơn bà hãm hại, cướp pho bí kíp võ công và một hạt Hóa Cốt Hồng Châu, một bình thuốc giải của bà.

Bà còn một quyển tạp lục võ công, một bình thuốc giải, hai hạt Hóa Cốt Hồng Châu, giấu ở nơi kín đáo, bà có chỉ dẫn nơi đó, và tha thiết mong người do họ Triệu gửi đến tìm những vật đó, luyện võ công và dùng làm phương tiện báo thù cho bà.

Triệu Sĩ Luân tìm gặp cùng Tần Chung ở lại Quát Thương Sơn, tập luyện suốt ba năm.

Đồng thời y cũng huấn luyện mười tên gia nhân theo hầu, trở thành những vệ sĩ đắc lực.

Suy theo đó, thì người ám hại Tân Minh Phụng hẳn là Tào Duy Ngã rồi.

Ba anh em vô cùng cảm hận, và cương quyết trừ diệt lão hồ ly, tạo thanh bình cho võ lâm.

Triệu Sĩ Luân trao cho sư muội và Triệu Sĩ Nguyên mỗi người một hạt Hóa Cốt Hồng Châu và một phần thuốc giải, để phòng thân.

Ngày mai táng thi hài Âm Dương lệnh chủ Lý Thái đã đến, Triệu Sĩ Nguyên chu toàn mọi việc, ai ai trông thấy cũng khen thầm là chàng có óc tổ chức cực kỳ tinh tế.

Nhưng tang lễ xong xuôi rồi, Triệu Sĩ Nguyên và Tứ Khuyết bỗng nhiên thất tung.

Mọi người đều lo sợ chàng thực hiện một mưu toan gì đó quyết tâm mạo hiểm, nên âm thầm rời Câu Lậu Thiên Phủ, không cho một ai hay biết.

Đúng vậy, chàng không chịu nổi sự việc Tào Duy Ngã đến và đi tự do tại Câu Lậu Thiên Phủ.

Chàng xem đó là một sỉ nhục lớn lao đối với chàng, người đang chấp chưởng Long Phụng lệnh, lãnh đạo võ lâm đương đại.

Muốn rửa cái nhục đó, chàng phải xông xáo tại Vô Tình cung, bỉ mặt Tào Duy Ngã một lần.

Chàng âm thầm toan tính, nhưng Võ Lâm Tứ Khuyết lại biết được, quyết đi theo chàng.

Chàng lắc đầu từ chối, không muốn cho cả bốn người mạo hiểm.

Thế là chàng ra đi, ngờ đâu Tứ Khuyết lại theo sau chàng mãi.

Không thể làm gì hơn, chàng đành chấp nhận và để được an toàn, chàng phải khai thông hai huyệt Nhâm và Đốc cho họ, giúp họ tiến triển võ công, bởi dù sao thì tài nghệ của Tứ Khuyết chưa bảo đảm an ninh tối thiểu cho họ một khi vào Vô Tình cung trả đũa Tào Duy Ngã.

Khai thông hai huyệt Nhâm và Đốc cho cả bốn người cùng một lúc Triệu Sĩ Nguyên hao phí công lực quan trọng.

Không thể xem thường tình trạng suy kém đó, chàng phải tìm một hang động kín đáo, vận khí dưỡng thần mấy hôm, mới có thể khôi phục phần nào chân lực mất mát.

Ngày ấy chàng đang ngồi trong động điều tức, Tứ Khuyết ở bên ngoài canh phòng.

Bỗng có tiếng tranh chấp giữa Tứ Khuyết và người lạ từ bên ngoài vọng vào.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, bước ra xem việc gì.

Trước mắt chàng, một lão nhân gù xa lạ, đang cãi lẽ với Tứ Khuyết.

Thấy chàng, lão nhân gù bỏ Tứ Khuyết, hừ một tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là Triệu Sĩ Nguyên?

Triệu Sĩ Nguyên đứng mảy:

- Chính tại hạ! Lão tiên bối có điều chỉ giáo?

Lão nhân gù sững sờ:

- Ngươi không ở tại Câu Lậu Thiên Phủ, lại lén lút đi đâu thế?

Triệu Sĩ Nguyên vẫn giữ bình tĩnh:

- Điều đó xin lão tiền bối miễn cho tại hạ phải nói rõ!

Lão nhân gù cười lạnh:

- Người không nói chẳng lẽ ta không biết?

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Đã biết, sao lão tiền bối còn hỏi?

Rồi chàng trầm giọng tiếp luôn:

- Lão tiền bối đã biết là hành tung của tại hạ dù muốn dù không cũng bại lộ rồi! Tại hạ cam vô lễ với tiền bối hơn là để hỏng việc.

Chàng sợ lão nhân sẽ đến Vô Tình cung tố cáo hành động của chàng, nên nhất định hạ thủ đoạn trước!

Lão nhân gù bật cười ha hả:

- Người muốn cầm lão phu lại đây?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc:

- Vì đại cuộc của võ lâm, tại hạ bắt buộc phải đắc tội với tiền bối, bởi không còn cách nào khác hơn.

Chàng lùi lại năm bước, khẽ hất hàm.

Tứ Khuyết lập tức đảo bộ, mỗi người ánh một góc, bao vây lão nhân gù.

Lão nhân gù quắc mắt sáng ngời, bật cười lạnh:

- Vì đại cuộc võ lâm? Hừ! Câu nói đó không giá trị chút nào! Trẻ nít cũng không tin được.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Lòng của tại hạ có đất trời soi xét, lão tiền bối dám nói như vậy hẳn là có dụng tâm.

Lão nhân gù xì một tiếng:

- Người vì một thiếu nữ, đành bỏ hào kiệt võ lâm, vậy mà người nói vì đại cuộc võ lâm à? Người đã làm gì cho nàng hận?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Tiền bối muốn nói đến Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ? Tiền bối gặp nàng?

Lão nhân gù bĩu môi:

- Gặp rồi thì sao?

Triệu Sĩ Nguyên vẫy tay cho Tứ Khuyết:

- Bốn vị trở lại đây! Đừng làm gì đắc tội với lão tiền bối! Bỏ tòng hồ!

Đoạn chàng vòng tay, hướng qua lão nhân tiếp:

- Tại hạ không vì Vô Vi Tiên Tử mà ly khai Câu Lậu Thiên Phủ đâu! Lão tiền bối đừng tưởng lầm, cho rằng tại hạ bỏ mặc hào kiệt võ lâm trong nguy cảnh.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Thế tại sao người âm thầm ly khai Câu Lậu Sơn?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Xin tiền bối cho tại hạ giải thích.

Lão nhân lộ vẻ khinh miệt ra mặt:

- Người vì một Thanh liên ngọc nữ, lại vận tang phục đứng đàn chủ tế bốn mươi chín ngày cho Lý Thái như một hiếu tử, quên mất cha mẹ của người! Điều đó lão phu cũng lắm luôn à?

Triệu Sĩ Mẫn giật bắn mình. Thế là cha mẹ chàng còn sống? Và hiện giờ hai vị lâm nguy?

Chàng hỏi gấp:

- Lão tiền bối nói gì?

Liên theo đó, chàng nhảy vọt tới gần lão nhân hơn.

Lão nhân không kịp nhìn bóng chàng di động, chỉ nghe nhói ở cổ tay rồi toàn thân bất động.

Triệu Sĩ Nguyên nắm cứng cổ tay lão, trừng đôi mắt ngời ánh lửa dò nhìn lão, hét:

- Nói mau! Lão tiền bối có phải là người của Tào Duy Ngã sai đến đây chăng?

Lo về cha mẹ chàng liên tưởng đến Tào Duy Ngã, ngày nay song thân chàng có bề gì thì đầu tiên là do Tào Duy Ngã.

Lão nhân tức uất, không ngán chàng, trái lại còn hỏi:

- Người làm cái gì có vẻ bí mật thế? Nói cho lão phu biết đi!

Triệu Sĩ Nguyên thấy không thể dấu, đành nói thật:

- Tại hạ định đột nhập Vô Tình cung!

Rồi chàng gần từng tiếng:

- Lão tiền bối đã làm gì hai vị lão nhân gia?

Lão nhân gù trầm giọng:

- Người buông lão phu ra!

Nóng biết tin cha mẹ, Triệu Sĩ Nguyên không làm khó lão nữa, liền buông tay.

Bỗng lão nhân gù mắng:

- Gã vô dụng! Trước hết lão phu phải thay mặt cha mẹ người, giáo huấn người một phen.

Lão hoành tay tát mạnh vào mặt Triệu Sĩ Nguyên.

Bị đánh bất ngờ, Triệu Sĩ Nguyên không tránh né kịp, nên lãnh trọn cái tát đó.

Lão nhân đắc thủ chẳng qua Triệu Sĩ Nguyên đinh ninh là lão không có gì hãm hại chàng.

Chứ nếu không thì mười lão cũng chẳng làm sao tát trúng mặt chàng.

Tát xong, lão lại mắng:

- Vô dụng? Tại sao người không tránh qua một bên chứ? Người muốn nhân cái cơ này để phao đồn là lão phu ỷ già hiếp trẻ?

Triệu Sĩ Nguyên lờ đi:

- Xin lão tiền bối cho tại hạ biết, hiện tại nhị vị lão nhân gia ở đâu?

Lão nhân bật cười vang:

- Người không sợ lão phu lừa?

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Tại hạ sẵn sàng mạo hiểm.

Lão nhân cười gần:

- Được, nếu người có can đảm cứ theo lão phu!

Lão thoát đi liền.

Triệu Sĩ Nguyên cùng Tứ Khuyết bám sát phía sau đến thị trấn Dương Châu, vào một tòa nhà nguy nga tráng lệ, có gian đại sảnh rất rộng.

Lão nhân gù bảo chàng ngồi đó chờ, lão vào hậu đường.

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Ta nhờ rất nhiều người bằng hữu dò la khắp bốn phương trời, song không một ai tìm ra dấu vết gì chứng tỏ cha mẹ ta thực sự sống hay chết, sống thì hạ lạc tại đâu, chết thì mai táng ở địa phương nào. Ngờ đâu hai vị lại biến đổi thói quen, thay vì sống nơi an tĩnh lại ẩn mình giữa phồn hoa.

Không lâu lắm, một nàng hầu bước ra, cúi mình chào chàng:

- Xin mời công tử vào trong, lão gia và phu nhân đang chờ đợi!

Triệu Sĩ Nguyên để Tứ Khuyết ngồi đó, tự mình bước theo tỳ nữ đi qua cửa hậu, thẳng đến một ngôi tịnh xá.

Tỳ nữ lại nghiêng mình:

- Đến rồi, công tử cứ tự tiện bước vào.

Triệu Sĩ Nguyên qua ngưỡng cửa ngẩng mặt nhìn lên.

Chàng thấy gì?

86. Hai Đời Lệnh Chủ

Trong tịnh xá có hai người đứng cạnh nhau, một lão nhân và một lão phụ.

Lão nhân chính là lão gù, song giờ đây cái gù nơi lưng biến mất, thân vóc của lão cao hơn trước, có khí phái một phú ông hơn là một cao thủ võ lâm.

Nếu mà không tinh mắt chẳng bao giờ Triệu Sĩ Nguyên nhận ra được.

Song thân chàng đâu?

Chàng cố trấn định tâm thần, điểm một nụ cười, hỏi:

- Gia phụ và gia mẫu ở đâu? Xin lão tiên bối đưa tại hạ vào bái kiến!

Lão nhân hất hàm sang lão phụ.

Lão phụ vung tay, phóng ra một đạo chỉ phong, vút ngang lên đầu Triệu Sĩ Nguyên, chạm vào bức vách sau lưng chàng.

Một tiếng ầm vang lên, không lớn lắm.

Một tấm cửa từ bên trên nóc nhà rơi xuống, chắn lối hậu.

Triệu Sĩ Nguyên vội vận kinh lực Càn Khôn Nhất Kích chuẩn bị sẵn sàng, song vẫn trầm tĩnh, chờ đối phương tỏ thái độ.

Lão nhân bật cười ha hả:

- Tiểu tử can đảm đấy!

Lão đưa tay chỉ lên trần nhà, một đạo chỉ pong bắn vào một cái nút tròn nơi đó.

Có tiếng sè sè vang khê, tấm thảm lót nền từ từ dịch qua một bên, rồi một vuông nền mở rộng, bày ra một lỗ hổng khá lớn.

Lỗ hổng là lối xuất nhập địa đạo.

Lão nhân và lão phụ đồng thốt:

- Tiểu tử theo bọn ta!

Cả hai chui vào lỗ hổng, Triệu Sĩ Nguyên không do dự, chui theo liền.

Địa đạo là một con đường thang, gồm độ hai trăm bậc bằng đá, cuối con đường thang bên dưới là một thư phòng rất rộng.

Thư phòng được trang trí giống như thư phòng của phụ thân chàng tại quê nhà.

Thấy cảnh xưa nhớ người, Triệu Sĩ Nguyên xúc động tâm tình, lệ bi hoài cuộn đổ.

Vừa lúc đó, một âm thanh từ gian phòng kế cận vọng đến:

- Đại ca trở lại đó chẳng?

Âm thanh quen thuộc quá!

Triệu Sĩ Nguyên kêu lên:

- Mẹ!

Chàng vội đến cửa gian phòng đó, đúng lúc Nữ Hoa Đà Cổ Mộ Liên bước ra.

Con trong lòng mẹ, mẹ siết vòng tay quanh con, đôi lòng thổn thức, mừng mừng tủi tủi.

Nơi đó là phòng ngủ của song thân chàng, Triệu Bồi Nhân đang ngồi trên giường nhập định.

Lâu lắm, Cổ Mộ Liên đẩy con ra xa bà độ thước, rồi nhìn chàng từ đầu đến chân, nhìn một lúc bà gật gù thốt:

- Con càng lớn càng giống cha, con cũng có oai khí khiếp người như cha con lúc thiếu thời!

Đoạn bà hỏi một lúc trăm câu hỏi, từ cái việc chàng hứa hôn đến các việc khác.

Bà hỏi, Triệu Sĩ Nguyên không làm sao đáp kịp, nhưng bà hỏi mà không cần chàng đáp, bởi bà đã hiểu tất cả các việc rồi.

Bất quá đó là cái lối hàn huyên mà con người gặp nhau sau thời gian xa cách, hỏi để chứng minh sự hoài niệm không ngừng trong thời gian qua vậy thôi.

Bên ngoài thư phòng, lão nhân cao giọng gọi vào:

- Tam muội! Đừng tưởng đây là chốn không người, rồi cứ dốc bầu tâm sự với hấn mãi đấy nhé. Còn hai máu đầu bạc nữa chứ!

Cổ Mộ Liên ạ ạ lên mấy tiếng, vừa lúi Triệu Sĩ Nguyên đi xa vừa thốt:

- Đại sư bá của con đó! Hãy đến bái kiến người!

Triệu Sĩ Nguyên trở mắt:

- Sư huynh của mẹ hay của phụ thân?

Cổ Mộ Liên đáp:

- Của mẹ đấy! Phụ thân con là đệ tử đơn truyền, làm gì có sư huynh, sư đệ?

Triệu Sĩ Nguyên bước tới quỳ lạy lão nhân và lão phụ:

- Tiểu diệt lạy mừng đại sư bá và bá mẫu!

Lão nhân bật cười ha hả:

- Cái tát tay đó, lão phu có tư cách đánh người chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đại sư bá giáo huấn phải lắm!

Cổ Mộ Liên cau mày:

- Con đã làm gì đắc tội với Đại sư bá?

Triệu Sĩ Nguyên làm gì hiểu được ý tứ của lão nhân? Chẳng qua phận nhỏ, phục tùng trưởng thượng, chàng đáp cho xuôi vậy thôi!

Bây giờ làm sao giải thích với mẹ?

Lão nhân nhớ đến việc đó còn giận, gằn từng tiếng:

- Tam muội hãy giáo huấn hần kỹ hơn một chút. Hần định mang bốn gã không biết trời cao đất dày, đột nhập Vô Tình cung đấy! Có phải là hần đưa kẻ vô cô đến cho Tào Duy Ngã sát hại chẳng?

Cổ Mộ Liên trách con:

- Sao con hồ đồ thế? Tào Duy Ngã có phải là tay dễ trêu đùa?

Một âm thanh vang lên:

- Lão phu nghĩ là Sĩ Nguyên không hồ đồ đâu!

Người vừa nói là Triệu Bồi Nhân. Nhập định dứt, lão xuống giường bước ra thờ phòng.

Triệu Sĩ Nguyên vội bước tới lạy mừng cha.

Chàng hỏi gấp:

- Thương thế của phụ thân...

Triệu Bồi Nhân mỉm cười, chặn lời:

- Yên trí đi con! Được Sanh tử thủ Dương Xuân, một thần y trong thiên hạ ngày nay săn sóc thì tình trạng của cha không còn là vấn đề nữa! Hiện tại cha đi đứng như thường, chẳng còn nghe đau đớn!

Đúng vậy, Triệu Sĩ Nguyên nhận thấy Triệu Bồi Nhân đã khôi phục thần thái rất nhiều, không còn ảm đạm như ba năm về trước, bất quá vẻ quắc thước chưa hoàn toàn trở lại với lão thôi.

Sanh tử thủ Dương Xuân bật cười ha hả:

- Lão phu đâu dám chiếm công? Đành rằng lão phu cũng cố gắng đấy, song nếu lão lệnh chủ chẳng có phẩm chất khác thường thì dù lão phu có tài thánh cũng không làm sao vãng hồi nhanh chóng sự bình thường của lão lệnh chủ được!

Triệu Bồi Nhân day qua Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Sĩ Nguyên! Con định đơn thân độc lực, xâm nhập Vô Tình cung? Dụng tâm của con như thế nào? Hãy nói cho mọi người được rõ.

Lão mời lão nhân và lão phụ ngồi xuống, đoạn bảo luôn Triệu Sĩ Nguyên cùng ngồi, kể chuyện cho mọi người nghe.

Triệu Sĩ Nguyên sắp xếp sự việc theo thứ tự thời gian, bắt đầu thuật:

- Từ ngày con ly biệt...

Triệu Bồi Nhân chặn lại:

- Những tao ngộ của con, cha đã biết hết rồi. Bây giờ con chỉ cần giải thích cho mọi người biết tại sao con quyết định xâm nhập Vô Tình cung thôi. Nên nhớ là cần đơn giản để không phí quá nhiều thời gian.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Sau ngày hội tại Mịch La con mới biết được thực lực của Tào Duy Ngã. Lão ta đã dùng thủ đoạn ức chế phân đông đồng đạo võ lâm chánh phái. Nếu dùng sức mà tương trì với lão thì sẽ làm liên lụy các đồng đạo của chúng ta, bởi muốn liệng con chuột chết, chúng ta phải hy sinh đồ vật, cho nên con thấy không thể dàn thành lực lượng, đương trường tử đấu với lão.

Triệu Bồi Nhân thở dài:

- Người bị lão ấy khống chế toàn là kẻ vô tội, họ đâu có tội tình gì, chúng ta không thể nhắm mắt hạ thủ! Thủ đoạn của Tào Duy Ngã quả thật tàn độc!

Dương Xuân chen vào:

- Lão phu và tam muội có hiệp công nghiên cứu chất độc do Tào Duy Ngã áp dụng trên người các đồng đạo võ lâm, và đã có cách chế thuốc giải rồi. Nếu ta cho các người bị khống chế uống loại giải được đó, họ sẽ trở giáo đâm lại Tào Duy Ngã. Như vậy có sợ gì mà không dám đương trường nghinh chiến với lão?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đành là thế, song làm sao tiếp xúc với những vị đó để cho họ uống thuốc giải? Còn như đợi đến lúc song phương giao chiến, thì thế nào cũng có hao mạng người trước khi dùng đến biện pháp đó! Mình có thắng đi nữa, phe mình thiệt hại quan trọng, mà tiểu diệt thì không muốn mất đi những tinh hoa võ thuật.

Dừng lại một chút chần chờ tiếp:

- Huống chi trong số quần ma vẫn có người còn giữ thiện lương, họ chưa ngã hẳn về bên nào, thì chúng ta càng phải cố tránh sát hại những người chưa quyết tâm hành ác!

Triệu Bồi Nhân luôn luôn gật đầu tán đồng toàn bộ lập luận của Triệu Sĩ Nguyên.

Dương Xuân thốt:

- Đành là thế, sinh trên đời làm gì có được những phương cách lưỡng toàn? Cái điều chánh yếu là trừ ma diệt ác, tạo phúc hạnh cho thiên hạ, thì dù có phải dẫm chân lên một vài hy sinh, sự hy sinh đó không đáng kể.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tiểu diệt cũng đã nghĩ như đại sư bá, và cũng có thương lượng với các môn phái rồi.

Song gần đây tiểu diệt thay đổi chủ trương.

Dương Xuân hỏi:

- Tại sao?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Vô Tình lệnh chủ một mình vào ra tại Cầu Lậu Thiên Phủ như chỗ không người, không còn xem tiểu diệt ra gì, do đó tiểu diệt định trả miếng lại.

Dương Xuân lắc đầu:

- Tào Duy Ngã công lực rất cao, lại trước khi vào đã có bố trí tiếp ứng, còn tiểu diệt thì...

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày:

- Nếu tiểu diệt không vướng bận gì quanh mình thì tiểu diệt có sợ gì Tào Duy Ngã? Do đó tiểu diệt mới nảy sanh cái ý đơn thân độc lực mà đi, không hề mang theo một viện trợ nào.

Dương Xuân buông gọn:

- Tốt!

Đoạn lão tiếp:

- Phàm xử sự, cốt dụng trí, dụng mưu, chứ lấy cái dũng của thất phu mà hành động thì bậc đại anh hùng chẳng ai chịu làm. Phụ thân ngươi ngày xưa có rất nhiều dịp chế phục Tào Duy Ngã, song người không hạ thủ, bởi người nghĩ đến đại cuộc hơn là tạo một cái danh cho cá nhân, mình thành danh rồi mà đại cuộc vẫn chưa ổn định, thì bậc đại nhân nghĩa không khi nào thích làm! Cho nên phải đặt đại cuộc trên cá nhân, có như thế mới đủ tư cách lãnh đạo võ lâm!

Triệu Sĩ Nguyên biết ngay Dương Xuân hiểu lầm chàng.

Chàng phải uýng chuyển giải thích, để tránh va chạm vị lão tiền bối:

- Ngày trước, gia phụ ở trong một hoàn cảnh khác, mà thời cơ cũng khác luôn, cho nên lấy tiêu chuẩn ngày xưa để hành sự ngày nay, tiểu diệt e không thu hoạch được sự hữu hiệu nào đáng kể.

Dương Xuân giật mình, đuối lý.

Rồi lão chỉ cười trừ, hời hợt qua việc khác:

- Còn có lý do nào nữa khiến người quyết định xâm nhập Vô Tình cung?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Người xưa có nói bắt cướp bắt đầu đảng, bắt người là bắn con ngựa cho ngã đi, bởi tránh việc giết chóc vô cớ, tiểu diệt nhắm ngay vào Tào Duy Ngã. Hơn nữa, mình hạ thủ bất ngờ, thì lão ta không đề phòng kịp, tiểu diệt thấy phương pháp đó hữu hiệu hơn là công khai dàn trận, đối chiến với nhau.

Chàng lại dừng, nhìn sang Triệu Bồi Nhân một thoáng, đoạn tiếp:

- Tào Duy Ngã chết rồi là Vô Tình cung như rắn không đầu, thế lực phải tan rã.

Dương Xuân cau mày:

- Giả như người thất bại?

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt:

- Nếu tiểu diệt thất bại thì sự thất bại sẽ đánh đổ với một thiệt hại lớn lao cho Tào Duy Ngã. Vô Tình cung sẽ yếu kém, lúc đó quần hùng vươn lên, như vậy là Tào Duy Ngã khó vững thế đứng, và sự thất bại của tiểu diệt vẫn hữu ích cho võ lâm chánh phái như thường.

Dương Xuân cười nhẹ:

- Tánh quật cường của người cấu tạo cho người một niềm tự tin quá độ! Người có biết công lực chân chính của Tào Duy Ngã cao đến mức độ nào chăng?

Triệu Sĩ Nguyên cảm hận:

- Tiểu diệt có thể đánh bại Tào Duy Ngã, song nghĩ ra chưa đến lúc cùng với lão tặc ấy đồng quy ư tận! Bây giờ thì tiểu diệt đã quyết.

Dương Xuân hừ một tiếng:

- Người không đoái hoài đến song thân của người à?

Giật mình, Triệu Sĩ Nguyên vội hướng qua vợ chồng Triệu Bồi Nhân, kêu lên:

- Gia gia! Mẹ!

Chàng phân trần:

- Con có nói năng sơ thất điều gì, xin gia phụ và mẹ tha thứ cho con.

Cổ Mộ Liên gật đầu, rồi nhìn sang Triệu Bồi Nhân.

Triệu Bồi Nhân thốt:

- Con có điều gì cần nói cứ nói hết cho cha nghe, xong rồi cha sẽ có ý kiến sau.

Triệu Sĩ Nguyên tạ ơn cha mẹ, đoạn quay qua Dương Xuân, tiếp:

- Gia phụ chọn tiểu diệt thay thế, chấp chương Long Phụng lệnh là muốn cho tiểu diệt lấy việc võ lâm làm bổn phận của mình, gia phụ muốn cho tiểu diệt đem sự hiếu thảo đối với người, chuyển sang cho toàn thể võ lâm, đối với võ lâm tiểu diệt phải hiếu thảo như đối với gia phụ.

Chàng nhìn sang cha, chờ một xác nhận.

Triệu Bồi Nhân mỉm cười:

- Con nói tiếp đi!

Triệu Sĩ Nguyên phấn khởi tinh thần, tiếp luôn:

- Những việc làm của tiểu diệt đã qua đủ chứng tỏ lòng hiếu thảo của tiểu diệt đối với võ lâm, mà cũng là gián tiếp đối với nhị vị lão nhân gia. Thiết tưởng hai vị cũng hài lòng.

Dương Xuân thán phục, không dám khinh thường Triệu Sĩ Nguyên như trước.

Bây giờ Triệu Bồi Nhân mới bật cười ha hả, rồi cất tiếng:

- Con không làm gia gia thất vọng chút nào. Nhưng cha muốn nghe con tỏ bày kế hoạch trước kia, xem nó phản ngược với sự quyết định của con hôm nay như thế nào.

Sau ngày hội tại Mịch La, Triệu Sĩ Nguyên thương lượng với các môn các phái, hiện tại Tào Duy Ngã đã bố trí thuộc hạ khắp nơi, mỗi môn phái có nhiệm vụ duy nhất thanh trừ lực lượng của Tào Duy Ngã trong địa phương căn cứ thời, môn phái nào làm được việc đó là kể như xong nhiệm vụ.

Ngoài ra các môn phái chẳng cần cử cao thủ đến tiếp trợ chàng.

Riêng về chàng lãnh phần đương đầu thắng với Tào Duy Ngã. Làm công việc này chàng có một hậu thuẫn gồm những cao thủ không thuộc môn phái nào.

Chàng cũng bảo luôn mười vị đệ tử của Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân tiếp trợ phái nhà, tăng cường thực lực.

Phân trình sát và liên lạc được giao phó cho Cái Bang đảm nhận.

Ngày phát động chiến dịch phải đồng nhất, để cho bọn Tào Duy Ngã không rảnh tay tiếp trợ lẫn nhau.

Sau cùng là phần Vô Vi thì họ chưa được rảnh tay trước Châu Thiên Nhậm, do đó không có một trách vụ đặc biệt nào, giao phó cho họ, họ có thể tùy nghi hành sự.

Triệu Bồi Nhân nghe Triệu Sĩ Nguyên tường trình, cứ gật đầu mãi tỏ ý tán đồng.

Chàng thuật xong hỏi ý các vị hiện diện.

Triệu Bồi Nhân trầm lặng suy tư, không đáp vội.

Triệu Bồi Nhân trầm lặng suy tư, không đáp vội.

Dương Xuân vụt nhớ đến một việc, hỏi:

- Ngày phát động chiến dịch, người đã quyết định chưa?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Canh ba đêm trung thu!

Dương Xuân trầm giọng:

- Từ đây đến đó còn bao nhiêu ngày nữa?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Đại sư bá muốn trách cứ tiểu diệt tại sao lại nói sớm cái ngày đại cử chiến dịch đúng bốn mươi lăm ngày? Và tại sao lại ly khai ngay Câu Lậu Thiên Phủ trong khi đáng lẽ ra phải lưu lại đó với quần hùng?

Dương Xuân hừ một tiếng:

- Ta hỏi người, có phải là người muốn đi tìm Âu Dương Ngọc Kỳ chăng?

Thực ra Triệu Sĩ Nguyên cũng có ý đó cho nên chàng bối rối ra mặt.

Chàng thấy song thân nhìn chàng đăm đăm, lại càng bối rối hơn. Chàng nghĩ, thừa nhận cũng khó, mà không thừa nhận cũng chẳng xong.

Dương Xuân bỗng chỉnh nghiêm thần sắc:

- Nhiệm vụ của người trong lúc này trọng đại làm sao, hẳn người cũng ý thức được chứ?

Đã có một rồi, còn đeo bông thêm nữa làm chi? Lão phu cho rằng người tham lam quá phận đó! Nên nhớ là người chưa được rồi rảnh để mơ mây tưởng gió!

Triệu Sĩ Nguyên còn biết nói chi hơn? Chàng thở dài.

Cổ Mộ Liên trừng mắt nhìn vị đại sư huynh, rồi cất giọng từ hòa gọi Triệu Sĩ Nguyên:

- Con đừng ngại, dù có chuyện gì, con thấy khó nói cứ nói ra đi, cho toàn thể được biết.

Nói đi con!

Bà chợt nghĩ lại, tiếp luôn:

- Mà thôi, con vào đây nói riêng cho mẹ biết cũng được!

Bà nắm tay Triệu Sĩ Nguyên, kéo chàng vào phòng bên cạnh, không lâu lắm hai mẹ con trở ra.

Cổ Mộ Liên điểm một nụ cười, thốt:

- Việc của Triệu Sĩ Nguyên làm tiểu muội nhận thấy rất hợp lý, đại sư huynh cứ yên tâm.

Dương Xuân cười lớn:

- Tam muội dám bảo đảm như vậy rồi, ngu huynh tự nhiên phải yên trí.

Cổ Mộ Liên hỏi:

- Đại sư huynh có biết hiện giờ Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ đi đến địa phương nào chẳng?

Dương Xuân cau mày:

- Ngu huynh không thể nói được điều đó, bất quá ngu huynh nghe mang máng là nàng âm thầm đến căn cứ của Châu Thiên Nhậm. Còn như Châu Thiên Nhậm ở đâu thì bọn Âu Dương Ngọc Kỳ chưa biết đích xác.

Cổ Mộ Liên dạy qua Triệu Sĩ Nguyên:

- Con muốn tìm họ, mẹ chỉ sợ không dễ đâu!

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Chỉ cần biết là nàng thực sự đi tìm Châu Thiên Nhậm là sự tình không còn khó khăn đối với con nữa!

Triệu Bồi Nhân bấy giờ mới cất tiếng:

- Gia gia nghĩ con không cần phải tìm nàng, bởi hành động của con chậm hơn nàng một tháng rồi! Một đànng gấp, một đànng hưỡn, kẻ gấp dù có gấp biến cố gì người hưỡn cũng không can thiệp kịp, bởi sự việc đã qua rồi, con có thiện chí đến đâu cũng không giúp ích gì cho nàng nữa. Chi bằng nhân thời gian còn thừa đó, con đi thẳng đến Thiếu Lâm tự.

Triệu Sĩ Nguyên kinh hãi:

- Có biến cố tại Thiếu Lâm tự?

Triệu Bồi Nhân gật đầu:

- Thiếu Lâm tự đã rơi vào tròng của Tào Duy Ngã, điều đó con phải hiểu chứ!

Đúng vậy! Sau ngày hội tại Mịch La, Thiếu Lâm tự không còn liên lạc với chàng nữa.

Đáng lẽ chàng phải hiểu.

Và chàng cũng phải tìm nguyên nhân như thế nào, tại sao có việc đó!

Nhất là trong đám táng Âm Dương lệnh chủ Lý Thái, tuyệt nhiên không hề có đại biểu phái Thiếu Lâm tham dự.

Chàng quên đi điều đó thực là chàng sơ suất đáng trách. Và sự sơ suất đó có ảnh hưởng quan trọng đối với toàn bộ kế hoạch!

Triệu Bồi Nhân thở dài:

- Kể trí, dù sáng suốt đến đâu cũng phải có một vài sơ suất. Con không phải thắc mắc.

Huống chi con còn nhỏ tuổi, lại gánh trọng trách nơi đôi vai, thì biết sơ thất mà sửa chữa, như vậy cũng đáng ngợi, hiện tại con đến Thiếu Lâm tự, biết đâu lại chẳng là một điều lợi cho con?

Từ ngày tỵ nạn tại Liễu Châu, Triệu Bồi Nhân không hề ra khỏi nhà nữa bước, thế mà vẫn hiểu mọi diễn tiến trên giang hồ, dù biết lão quan tâm như thế nào về đại cuộc võ lâm!

Triệu Sĩ Nguyên nhìn cha, hỏi:

- Con nên đi ngay bây giờ, đến Thiếu Lâm tự?

Chàng đứng lên.

Triệu Bồi Nhân khoát tay:

- Gấp không phải gấp một chút, một giây mà được việc. Con thư thả, gia gia còn có chuyện nói với con!

Lão hỏi lại chàng:

- Con nói rằng, thừa sức đánh bại Tào Duy Ngã, nhưng sau lại còn bảo là đồng quy ư tận với lão ta?

Triệu Sĩ Nguyên thuật lại việc chàng học được Thiên Linh Tam Thức, rồi vì ẩn chứng võ công nơi địa phủ với Vô Vi phái chàng mất công lực rất nhiều, mãi đến ngày nay, chàng chưa khôi phục.

Triệu Bồi Nhân thở dài:

- Con ra bên ngoài đợi gia gia một chút.

Bỗng nhiên Triệu Bồi Nhân lộ vẻ lo âu, làm cho Triệu Sĩ Nguyên vô cùng lo ngại.

Chàng kêu lên:

- Gia gia..

Để trấn an chàng, Triệu Bồi Nhân điểm một nụ cười:

- Muốn nói gì con hãy đợi trong chốc lát...

Triệu Sĩ Nguyên bước ra ngoài, lòng nghi ngờ...

87. Lòng Dạ Cha Mẹ

Triệu Sĩ Nguyên ra ngoài rồi, Triệu Bồi Nhân dạy qua Dương Xuân, hỏi:

- Nhờ đại sư huynh chuẩn bị một tiệc rượu mọn cho cha con tiểu đệ mừng nhau.

Có được chăng?

Cái ý của Triệu Bồi Nhân rất rõ rệt, trong tiệc rượu đó hiển nhiên là chỉ có cha con, chồng vợ họ Triệu, chứ vợ chồng Dương Xuân không thể có mặt.

Dương Xuân bật cười ha hả:

- Được chứ!

Lão nắm tay vợ, lôi ra ngoài.

Cổ Mộ Liên gọi:

- Khoan, đại sư huynh!

Vợ chồng Dương Xuân đứng lại:

- Tam muội sợ vợ chồng ngu huynh không chuẩn bị chu đáo à?

Cổ Mộ Liên mỉm cười:

- Triệu Sĩ Nguyên lúc nhỏ rất thích cái món đậu hủ nấu với khoai..

Dương Xuân cười, chặn lại:

- Rất dễ! Ngu huynh sẽ dạy đầu bếp!

Cổ Mộ Liên lắc đầu:

- Không cần! Đại sư huynh cứ cho người mang vật liệu vào đây, tiểu muội sẽ làm cho nó ăn.

Bà kê khai người thứ cần dùng.

Dương Xuân gật đầu:

- Cũng được!

Dương Xuân ra khỏi phòng rồi, Cổ Mộ Liên đến cạnh Triệu Bồi Nhân, hỏi:

- Đại ca nghĩ sao về việc Sĩ Nguyên đơn thân độc lực xâm nhập Vô Tình cung?

Triệu Bồi Nhân cười lớn:

- Còn nghĩ làm sao nữa? Hiền muội không tin tưởng nơi con à? Cứ yên trí đi!

Đoạn lão hỏi:

- Hiền muội đòi những món đó có thể dùng mà chế ra một thứ thuốc trợ hỏa được chăng?

Cổ Mộ Liên gật đầu:

- Được chứ! Cần chế ngay bây giờ à?

Bống bà kêu lên:

- Phải rồi! Đại ca uống thuốc trợ hỏa đó, lập tức khôi phục công lực, Sĩ Nguyên đi rồi, đại ca âm thầm theo sau, giúp nó một tay..

Triệu Bồi Nhân lắc đầu, thở dài:

- Sự tình cách biệt hai mươi năm rồi, dù có khôi phục công lực, ngu ca cũng không khôi phục nổi cái oai lực thời xưa. Và như là không mong gì dần mất Tào Duy Ngã nổi. Cho nên chúng ta đừng nghĩ đến chuyện tiếp trợ Sĩ Nguyên!

Cổ Mộ Liên cau mày:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc cho Sĩ Nguyên mạo hiểm?

Bống đôi mắt của Triệu Bồi Nhân sáng lên:

- Ngu ca đâu có ý đó, hiền muội!

Cổ Mộ Liên hỏi gấp:

- Thế đại ca tính sao?

Triệu Bồi Nhân đáp:

- Ngu ca đã nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn!

Cổ Mộ Liên trố mắt:

- Biện pháp gì?

Triệu Bồi Nhân cười le:

- Ngu ca định bảo hiền muội chế cái món “Châu chi” đó, cho Sĩ Nguyên dùng, giúp nó phục hồi công lực, xử dụng Thiên Linh Tam Thức. Nó sẽ không còn sợ Vô Tình cung đông người.

Cổ Mộ Liên lo lắng:

- Cho nó dùng rồi, còn đâu cho đại ca, để đại ca khôi phục công lực? Châu chi rất khó kiếm đó, đại ca?

Triệu Bồi Nhân cười lớn:

- Miễn là con có nối chí cha được là đủ rồi! Ngu ca có khôi phục được công lực cũng tốt, không được cũng tốt! Huống chi ngu ca còn sống được bao lâu? Thì giành làm chi một món có thể giúp con nó nên sự nghiệp? Hẳn là hiền muội phải đồng ý với ngu ca.

Cổ Mộ Liên thở dài:

- Bất quá tiểu muội lo cho đại ca, nên nói thế thôi, chứ đồng ý thì đương nhiên là đồng ý rồi.

Triệu Bồi Nhân vỗ tay vào vai vợ, mỉm cười:

- Mất một ngu ca, mà đặng ba con! Chúng nó lập được sự nghiệp rồi, là cái danh của ngu ca cầm như vĩnh cửu.

Cổ Mộ Liên cũng cười:

- Cha đã vậy thì mẹ còn có ý gì khác được sao? Con là con chung mà!

Cả hai cùng tươi ngay nét mặt.

Dưới ánh đèn dầu vừa sáng, hai lệnh chủ Long Phụng hai đời cùng Nữ Hoa Đà Cổ Mộ Liên ngồi quanh bàn tiệc đơn sơ.

Triệu Sĩ Nguyên mừng gặp cha mẹ, uống rượu hơi nhiều giờ đây chàng chưa say, song cái ý rượu đã đẩy lên phần nào.

Triệu Bồi Nhân và Cổ Mộ Liên hầu như quên ăn, cả hai nhìn con ăn uống cũng đủ no rồi.

Triệu Sĩ Nguyên vừa ăn vừa gọi mẹ:

- Ba năm qua con không được nếm cái món đậu hủ của mẹ! Giờ đây ăn lại, con nhận ra mẹ vẫn khéo tay như thường!

Chàng đâu có biết trong món đậu hủ có một loại dược thảo rất quý, loại Châu chi?

Cổ Mộ Liên luôn luôn cười, luôn luôn ép con ăn nhiều, phàm là mẹ có ai không muốn con ăn ngon cái món của chính mình nấu nướng? Phàm là con, có ai không muốn ăn nhiều cái món do mẹ khổ cực làm ra cho mẹ vui lòng?

Xong bữa ăn, chồng vợ cha con đàm đạo một lúc, bất giác đã đến canh một.

Triệu Bồi Nhân bảo Triệu Sĩ Nguyên đưa Tứ Khuyết vào cho lão xem qua, lão có nghe nói đến tai họa xảy ra trong gia đình họ nên hằng xót xa cho thân phận của họ.

Triệu Sĩ Nguyên vâng lời, bước ra ngoài, một lúc sau đưa Tứ Khuyết đến.

Vốn nghe tiếng lão Long Phụng lệnh chủ, Tứ Khuyết hết lòng cung kính, mà Triệu Bồi Nhân thấy họ có khí thái hơn người cũng mến trọng vô cùng.

Lão dùng lời an ủi và khuyến khích họ giữ vững tinh thần, tiến thủ thành lập sự nghiệp, hiền tổ vinh tông!

Sau cùng lão thốt:

- Hôi ngộ hôm nay kể như là một cơ duyên giữa lão phu và bốn vị thiếu hiệp, lão phu hết sức cảm kích sự nhiệt thành của bốn vị trợ giúp Sĩ Nguyên trong nhiệm vụ khó khăn, để bày tỏ tấm lòng lão phu mến trọng các vị, lão phu xin tặng mỗi vị một món quà lưu niệm.

Tứ Khuyết toan từ khước, Triệu Sĩ Nguyên đã cầm lấy vật trao cho từng người, rồi bảo:

- Cứ nhận đi, nếu khách sáo là không còn gì thân mật nữa.

Là hậu sinh, Tứ Khuyết có bao giờ dám từ chối quà tặng của hàng trưởng thượng?

Chẳng qua lễ phải nhún nhường vậy thôi, cho nên nghe Triệu Sĩ Nguyên nói rồi ai ai cũng đưa hai tay tiếp nhận.

Nhưng có hai người mất tay, họ đành vô lễ mà đưa tay duy nhất ra đón lấy quà tặng.

Nhận quà xong, họ bái lạy vợ chồng Long Phụng lệnh chủ và Triệu Sĩ Nguyên, đoạn cáo lui ra một bên.

Họ thăm hỏi trong chiếc bao đó có vật gì?

Cổ Mộ Liên mỉm cười, bảo cả bốn người mở bao ra xem.

Thì ra trong bao có một chiếc áo giáp dệt bằng tơ Thiên Tằm, đao kiếm chém không đứt, một loại tơ như chiếc áo trắng của Triệu Sĩ Nguyên.

Cả bốn người nằm mộng cũng không tưởng là Triệu Bồi Nhân tặng một vật quý báu như vậy.

Dĩ nhiên họ mừng đến ứa lệ.

Cổ Mộ Liên bảo họ mặc liền. Họ vâng lời mặc xong, đoạn sụp mình lạy tạ lượt nữa.

Lần này, họ không ngần ngại xúc cảm, để mặc cho nó tuông tràn.

Cổ Mộ Liên vẫy hai tay, phóng hai đạo kinh khí, đỡ họ đứng lên đoạn bảo:

- Không có gì đâu, các hiền đệ đừng quá khích động. Phải nhớ, vật quý cần người biết dùng, dùng đúng việc, dùng đến là phải quý vật để còn dùng mãi. Ở trong tay lão lệnh chủ nó là vật thừa, về với các hiền đệ, nó sẽ giúp các vị được việc hơn. Vào Vô Tình cung lần này các vị cần phải có nó, nó về với các hiền đệ là đúng lúc, đúng người đúng việc rồi.

Biết xử dụng vật quý là một cách tạ hơn người tặng vậy.

Triệu Bồi Nhân trao ba hạt xá lợi cho Triệu Sĩ Nguyên, thốt:

- Ba hạt xá lợi này là vật của phái Thiếu Lâm, từ lâu gia gia có ý giao hoàn nó về nguyên xứ, nhưng không có phương cách chuyển đạt. Bây giờ sẵn dịp con đi, gia gia nhờ con mang đến đó, trao cho chủ cũ!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Gia gia có thể cho con biết sự quan hệ của ba hạt xá lợi này chăng?

Triệu Bồi Nhân trầm ngâm một chút:

- Thôi con ạ! Con cứ mang đến Thiếu Lâm tự, bảo là gia gia giao hòa. Con cần trao tận tay một trong bốn vị lão tiền bối của phái đó!

Bốn vị đó được xem như bốn Phật sống tại Thiếu Lâm tự, mà sự tình lại liên quan đến họ thì ba hạt xá lợi này hẳn có lai lịch bất phàm.

Rất có thể ba hạt xá lợi này xuất hiện là giang hồ sẽ thay đổi một khuôn mặt mới.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp nhận ba hạt xá lợi, mà lòng nghi hoặc vô cùng.

Triệu Bồi Nhân dạy qua Cổ Mộ Liên hỏi:

- Hiền muội còn điều chi phân phó với con nữa chăng?

Cổ Mộ Liên lắc đầu gọi Sĩ Nguyên:

- Con đi được rồi!

Triệu Sĩ Nguyên quỳ lạy cha mẹ:

- Con xin đi!

Chàng đứng lên, không dám nhìn cha mẹ, cố ngăn giòng lệ thấm quay nhanh mình, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài Dương Xuân và vợ chờ chàng.

Triệu Sĩ Nguyên thốt mấy lời cảm tạ, đoạn cùng Tứ Khuyết ra cửa đi luôn, rời Liễu Châu thành.

Đêm xuống sâu rồi, họ cứ đi, họ vượt hơn năm mươi dặm đường như năm bóng ma phiêu phưởng...

Bổng Triệu Sĩ Nguyên cau mày kêu lên:

- Không xong rồi! Phải dừng lại tìm nơi nào đó, nghỉ một lúc.

Chàng đã ăn được thảo Châu chi rồi bôn hành cấp tốc, được lực phát động, chàng nghe có biến chuyển lạ trong người, bắt buộc phải vận công, kiểm soát lại tình trạng.

Nằm mộng chàng cũng không tưởng nổi là cha mẹ vừa làm một việc hy sinh quá lớn cho chàng.

Tứ Khuyết giật mình kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ thấy sao?

Hỏi để chia niềm lo, hỏi không cần nghe đáp, bốn người phân nhau chạy đi tìm một địa điểm thích hợp cho Triệu Sĩ Nguyên điều tức.

Họ thông minh quá, ứng biến lẹ làng, lại đúng việc, Triệu Sĩ Nguyên rất hài lòng.

Chàng nghĩ có những kẻ thân tùy như vậy thì nhẹ lo cho chàng vô cùng.

Không lâu lắm có một tiếng hú từ hướng Đông Nam vọng đến.

Triệu Sĩ Nguyên cấp tốc phi thân về hướng đó gặp bọn Tứ Khuyết đang đứng trước một ngôi miếu thổ địa.

Triệu Sĩ Nguyên thần nhiên vào miếu, không cần nói một tiếng nào tìm chỗ ngồi xuống, nhắm mắt vận công liền.

Một lúc sau mặt chàng đỏ lên, tay chân cũng đỏ luôn, mồ hôi đổ ra từng hạt lớn rơi xuống độp độp.

Bọn Mã Hoàng tự lấy làm then, võ công của họ kém quá, trong trường hợp này họ đành bất lực không giúp ích cho Triệu Sĩ Nguyên được gì.

Họ thở dài, lặng lẽ bước ra ngoài, cùng nhau phân phiên đóng vai hộ pháp.

Triệu Sĩ Nguyên nghe như có lửa đốt trong mình, cổ vận khí điều động sức nóng khắp thân thể.

Chàng đã đạt đến trình độ rất cao trong võ học, nên chỉ một phút sau là hiểu ngay dụng tâm của song thân thành toàn cho chàng.

Chàng xúc động tâm tình, lệ rơi theo mồ hôi.

Sau bao nhiêu lượt vận chuyển chân ngưng, chàng phổ hóa được lực Châu chi qua toàn cơ thể, cuối cùng thu về đan điền.

Đúng lúc chàng làm xong công việc đó, thì bên ngoài có tiếng độn vang lện. Đồng thời chàng cảm thấy một bàn tay lạnh áng tại ngực chàng.

Rồi một hơi thở cũng lạnh phớt theo qua vành tai chàng.

Người nào đó cất tiếng, giọng rất khê:

- Triệu Sĩ Nguyên! Người đã sa vào tay lão phu rồi!

Triệu Sĩ Nguyên cười thâm toan vung tay, gạt phắt bàn tay đó, song một ý nghĩ phát sanh, chàng định lơ đi, để xem đối phương sẽ giở trò gì.

Do đó chàng vờ ở cái thế bị chế ngự.

88. Mang Đến Tận Nhà

Bên ngoài Mã Hoàng quát:

- Ai?

Thoạt đầu hần nghe tiếng động khê cũng như Triệu Sĩ Nguyên song hần chưa biết là tiếng động gì, bây giờ nghe âm thanh hần mới rõ là có người vào miếu.

Theo đúng thân pháp Kim Lý Xuyên Ba hần vọt mình vào miếu.

Lúc đó người bí mật đã đặt tay kia lên đỉnh đầu Triệu Sĩ Nguyên, rút tay nơi ngực về.

Hần giật mình, hấp tấp hỏi:

- Tôn giá là ai? Có gì cứ nói, hà tất phải uy hiếp như vậy?

Người đó còn ẩn mình sau lưng Triệu Sĩ Nguyên, nên Mã Hoằng chưa trông tỏ mặt mày.

Liền theo đó, ba người kia nghe tiếng động, cùng chạy vào, cùng hỏi một lượt:

- Ai?

- Ai?

- Ai?

Mã Hoằng nhìn bọn Kim Lập, Trương Phàm và Từ Kiệt, trầm giọng hỏi:

- Ai sơ ý để cho kẻ lạ đột nhập vào đây?

Kim Lập, Trương Phàm và Từ Kiệt trở mắt:

- Bọn chúng tôi? Không lẽ người đó do cửa miếu mà vào?

Mã Hoằng cau mày toan nói gì đó, nhưng đảo mắt nhìn quanh lòng miếu nhỏ, nhận ra chỉ có vọng cửa chánh và hai khung cửa sổ hai bên, còn thì tường bao kín không một lỗ hổng nhỏ nào có thể cho là lối xuất nhập.

Nếu người đó không vào cửa chánh, thì vào bằng lối nào? Bởi hai cửa sổ đóng chặt?

Mà cửa chánh lại do hần trấn giữ?

Như vậy hần còn nói gì được chứ? Hần không nói được bỗng hần bật cười dài.

Bọn Kim Lập kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Đại ca...

Giọng cười của hần trở nên thâm trầm, hần thốt:

- Ta đắc tội với Thiếu lệnh chủ! Ta không xứng đáng! Bởi bắt tài mà thành ra hãm hại lệnh chủ! Còn mặt mũi nào nhìn lệnh chủ nữa!

Hần đưa cao tay định đâm xuống đầu.

Kim Lập và Trương Phàm đứng cạnh hần đồng hét lên:

- Đại ca! Không phải cách giải quyết vấn đề!

Cả hai cùng xuất thủ, nắm chặt cổ tay Mã Hoằng, đồng thời điểm vào huyệt tiểu yêu.

Vừa lúc đó một giọng nói nhẹ như tiếng cánh muỗi rót vào tai Mã Hoằng:

- Mã Hoằng không được lỗ mãng, làm bại hoại sự việc của ta!

Mã Hoằng chợt tỉnh ngộ, hiểu ngay thâm ý của Triệu Sĩ Nguyên.

Hần cấp tốc nhảy vọt lên cao tránh thủ pháp của Kim Lập, Trương Phàm, đáp xuống ngoài xa năm thước, đến luôn vọng cửa, thốt:

- Phải đó! Chết không là cách giải quyết vấn đề! Ngu huynh nóng nảy, thành ra nông nổi.

Kim Lập thở phào:

- Đại ca sáng suốt như vậy là hay lắm!

Mã Hoàng nhếch nụ cười khỏ, trở về vị trí, rồi hướng về người ngồi sau lưng Triệu Sĩ Nguyên, cất tiếng:

- Chỉ cần bằng hữu đừng làm gì hại đến Triệu lệnh chủ thôi, bằng hữu có điều kiện gì, bọn Tứ Khuyết này sẵn sàng thi hành.

Người đó vẫn dấu mình cười lạnh, đáp:

- Tứ Khuyết không đủ tư cách nói chuyện với ta!

Mã Hoàng cố nhẫn nại:

- Thế bằng hữu muốn nói chuyện với người nào có đủ tư cách, xin cho biết, bên tại hạ sẽ đi mời ngay đến đây!

Người đó lạnh lùng:

- Đừng nói nhiều, cứ ra ngoài miếu kia đứng lặng ở đó, ta cần bàn luận với Triệu Sĩ Nguyên.

Mã Hoàng nhìn ba người kia rồi cùng lắc đầu. Ai ai cũng lo sợ cho Triệu Sĩ Nguyên đang bị uy hiếp, còn dám có phản ứng gì?

Mã Hoàng cười thảm:

- Được rồi, bằng hữu! Bọn tại hạ phải tuân theo lời bằng hữu, tuy nhiên bằng hữu đừng làm thương tổn đến Triệu lệnh chủ. Phải biết khi chẳng còn cố kỵ là bọn tại hạ dám liều lăm đó!

Người đó nạt:

- Cút nhanh!

Mã Hoàng dậm chân:

- Ra! Anh em!

Cả bốn người cùng lui ra, lòng tràn niềm hận.

Người sau lưng Triệu Sĩ Nguyên không ai khác hơn là Châu Thiên Nhậm, chưởng môn nhân phái Vô Cực.

Lão đưa tay điểm nhanh vào nhiều huyệt đạo trên mình Triệu Sĩ Nguyên.

Đoạn lão vòng tay qua ngực Triệu Sĩ Nguyên, kẹp chàng vào nách đoạn lùi lại mấy bước.

Khoảng nền nơi lão vừa lùi lại tụt xuống sâu, mang cả hai theo.

Nơi đó là lối xuất nhập một địa đạo, lão từ bên dưới lên nên bọn Tứ Khuyết không hay biết gì cả. Không lâu lắm cũng từ nơi đó bốn lão nhân trỗi lên, phân nhau đứng hai bên cửa.

Một người thứ năm lại xuất hiện, vẫn do lối đó, lạnh giọng gọi:

- Vô Lâm Tứ Khuyết có thể bước vào!

Tứ Khuyết vào ngay.

Người trước mặt họ vận áo gai, râu trắng như củ, song vắng bóng Triệu Sĩ Nguyên.

Mã Hoàng biến sắc:

- Bằng hữu đã làm gì lão nhân của bọn tại hạ?

Bỗng hắn nghe nhói ở hông, đún glà bị ai đó điểm huyệt...

Hắn chao chao người, rồi ngã ngửa về phía hậu.

Kim Lập, Trương Phàm, Từ Kiệt cùng kêu lên thất thanh:

- Đại ca...

Cả ba không nói tiếp được tiếng nào, bị điểm huyệt như Mã Hoàng.

Người gọi họ vào bất quá để dẫn dụ họ, còn người điểm huyết chính là các lão nhân nấp bên trong cửa, cho nên cả bốn người không thể trông thấy được.

Mê mang thần trí, đến lúc tỉnh lại, Tứ Khuyết mới hay là bị nhốt trong một chỗ tối tăm, giữa bàn tay không thấy ngón.

Tự nhiên, họ không biết là đã hôn mê độ bao lâu, và làm sao lại bị đưa đến chỗ này.

Về phần Triệu Sĩ Nguyên, sau khi uống Châu chi vào mình, công lực gia tăng phi thường. Châu Thiên Nhậm dù có xuất thủ điểm huyết, vị tất đã làm gì nổi chàng?

Bất quá, chàng phí công, vận khí tạo một vàng cương khí hộ thể.

Hiện tại chàng cảm thấy hứng khởi vô cùng, bởi chàng thì đang định tìm Âu Dương Ngọc Kỳ mà nàng thì đang tìm Châu Thiên Nhậm, sớm muộn gì nàng cũng gặp Châu Thiên Nhậm, như vậy chàng có sa vào tay Châu Thiên Nhậm lúc này, và nó khác nào chàng được dịp chờ đợi Âu Dương Ngọc Kỳ đến?

Như thế này thì chàng lại khỏi bồn ba lặn lội tìm nàng.

Cho nên chàng không phản kháng, cứ để Châu Thiên Nhậm chế ngự chàng.

Châu chương môn đặt chàng lên một chiếc ghế, rồi giải khai huyết tiểu yêu của chàng, đồng thời giải luôn huyết ngủ.

Nhìn tay lão, chàng vờ ngáp mấy lược, đoạn đưa mắt nhìn quanh, ngơ ngác rồi vươn mình, song làm như mất lực, lại ọ ọ lên mấy tiếng kinh ngạc, sau cùng ngẩng mặt lên, cười lớn:

- Tốt! Tốt lắm! Chính ngươi, Châu Thiên Nhậm!

Niềm phấn nộ bốc mạnh trong giọng nói.

Châu Thiên Nhậm lạnh lùng:

- Chính ngươi dẫn xác đến nhà người, thế đừng trách lão phu đấy nhé! Người nên nhận mạng là hơn!

Lão dừng lại một giây rồi tiếp nối với giọng cao hơn:

- Lão phu cảnh cáo ngươi một điều là đừng bao giờ chọc tức lão phu, lão phu nổi nóng lên là ngươi chịu khổ chứ chẳng ích gì cho ngươi.

Triệu Sĩ Nguyên ngang nhiên:

- Thì có thủ đoạn gì ngươi cứ giở ra cho ta xem!

Châu Thiên Nhậm lộ vẻ tàn ác, bật cười ghê rợn:

- Chẳng lẽ ngươi trong tình trạng đó, lão phu không trừng trị ngươi nổi sao? Cho ngươi biết, chỉ một cái vẩy tay là ngươi thấy đủ ba mươi sáu ngọn đèn!

Lão đưa tay ra thực sự, và lão tát thực sự vào mặt Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên ngằm vận tụ chân khí, bên ngoài bình tĩnh lạ lùng.

Bất quá vành môi vẽ nửa nụ cười lạnh, nhưng hai mắt trái lại sáng ngời, tia mắt bắn thẳng vào mặt Châu Thiên Nhậm chớp chớp.

Bỗng một lão nhân đứng cạnh đó, hấp tấp thốt:

- Xin chương môn nghe đệ tử nói đây!

Châu Thiên Nhậm thu công lực, hạ tay xuống, lui lại ba bước hỏi:

- Hộ pháp muốn nói gì?

Lão nhân kề miệng sát tai Châu Thiên Nhậm, thì thầm một lúc.

Châu Thiên Nhậm nghe xong, gật đầu:

- Trương hộ pháp có lý!

Lão nhân hướng qua một bên, gọi đệ tử:

- Đưa Tứ Khuyết vào địa lao, đồng thời dẫn Tổ Dung đến đây, chưởng môn nhân cần hỏi nàng.

Tứ Khuyết được đưa đi, không lâu lắm Tổ Dung được đưa đến.

Nàng đã theo Âu Dương Ngọc Kỳ âm thầm rời Câu Lậu Thiên Phủ. Hiện tại thần sắc nàng tiêu tụy vô cùng.

Tuy nhiên nàng vẫn tỏ lộ tinh thần bất khuất, thấy Châu Thiên Nhậm nàng không làm lễ, trái lại còn lớn tiếng mắng:

- Lão phản nghịch kia! Dù ngươi có hỏi bốn cô nương đến ngàn lần, bốn cô nương cũng chẳng hề nói nửa tiếng. Đừng phí công làm điều vô ích?

Chừng như quá quen với tính khí của Tổ Dung, Châu Thiên Nhậm không lấy làm điều.

Lão chỉ Triệu Sĩ Nguyên bảo:

- Ngươi thử nhìn xem ai đó?

Tổ Dung nhìn theo tay lão, nhưng vị Triệu Sĩ Nguyên ngồi đưa lưng lại, nàng không nhận ra liền.

Nàng cau mày, bước tới vòng quanh chiếc ghế, đối diện với chàng.

Bất giác nàng kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ? Sao lại thế này?

Triệu Sĩ Nguyên không đáp, hỏi ngược lại:

- Lệnh sư tỷ có sa vào tay chúng không?

Tổ Dung lắc đầu:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ không có mặt tại đây! Có phải Thiếu lệnh chủ đến tìm bọn tôi?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu, không nói gì cả.

Thoạt đầu chàng định đi tìm Âu Dương Ngọc Kỳ, song sau lại cải biến chủ trương định đến Thiếu Lâm tự trước.

Do đó, bây giờ chàng hơi thẹn, bởi chàng cho rằng bỏ phần ưu tiên về Âu Dương Ngọc Kỳ là chàng không quan tâm đến nàng lắm!

Thấy chàng gật đầu, Tổ Dung cao hứng vô cùng.

Nàng thốt:

- Thế ra Thiếu lệnh chủ vẫn còn lương tâm!

Triệu Sĩ Nguyên còn biết nói gì? Chàng nhếch nụ cười khổ, rồi suy tư tìm biện pháp ứng phó với sự tình.

Thấy chàng trầm lặng, Tổ Dung hiểu lầm.

Nàng nghĩ:

- Cứ theo Ngọc Kỳ tỷ tỷ thì trong phái Vô Vi không một cao thủ địch nổi Thiếu lệnh chủ?

Thế tại sao giờ đây, Thiếu lệnh chủ lại bị Châu Thiên Nhậm chế ngự? Hay là chàng trúng phải thủ pháp Ngưng mạch của bốn môn?

Nàng biến sắc, lộ vẻ kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Nói gấp đi, có phải Thiếu lệnh chủ đang nghe lạnh khắp người chăng?

Phàm ai bị Vô Vi phá vỡ điểm huyết bằng thủ pháp Ngưng Mạch, thì qua ngày sau nếu không được giải cứu, toàn thân phát lạnh, máu ngưng đọng mà chết.

Đã giả vờ, Triệu Sĩ Nguyên phải giả luôn.

Chàng gật đầu.

Tổ Dung quay sang Châu Thiên Nhậm thốt:

- Các người giải khai huyết đạo cho Triệu thiếu lệnh chủ đi, việc đó chúng ta thảo luận lại.

Châu Thiên Nhậm cười lạnh:

- Liễu đầu! Bây giờ thì sự việc không còn do người nữa rồi đó.

Lão bật cười hắc hắc, đưa tay chỉ Triệu Sĩ Nguyên, tiếp:

- Đã có tiểu tử đó, lão phu còn sợ gì con tiện tỳ lại chẳng dẫn xác đến đây?

Lão vẫy tay cười lớn, tiếp luôn:

- Đối với lão phu, người trở thành vô dụng, lão phu buông tha cho người, nhờ người thông tri tiện tỳ, tiểu tử họ Triệu đang ở trong tay lão phu, tiện tỳ cứ đi một mình đến đây gặ lão phu.

Tổ Dung hỏi:

- Các người ở đây chờ mấy hôm?

Châu Thiên Nhậm đáp:

- Hoàng hôn ngày mai là lão phu lên đường. Đừng để quá thời gian đó!

Tổ Dung cau mày:

- Người hạn kỳ ta gấp quá, giả như ta không tìm gặp Ngọc Kỳ tỷ tỷ kịp thì sao?

Châu Thiên Nhậm trầm ngâm một lúc:

- Nếu các người đừng ẩn mặt thì lão phu sẽ sai phái người đến gặp các người, cho biết chỗ trú thân của lão phu.

Bỗng lão cao giọng hơn:

- Bất quá, lão phu chỉ chấp nhận đón tiếp người và tiện tỳ thôi, nếu có một kẻ thứ ba nào cùng đi với các người thì trước hết lão phu hạ thủ đoạn đối với tiểu tử này! Các người đừng trách.

Tổ Dung cười lạnh:

- Người khinh thường tỷ tỷ của ta quá! Chẳng lẽ tỷ tỷ ta sợ các người sao?

Nàng nhìn thoáng qua Triệu Sĩ Nguyên khề gật đầu, rồi tiếp:

- Triệu thiếu lệnh chủ yên trí! Nhất định là Ngọc Kỳ tỷ tỷ có biện pháp giúp Thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên thâm nghĩ:

- Thế là cái kế của ta thành tựu rồi!

Để cho Châu Thiên Nhậm tin hơn, chàng vờ sợ hãi, lắc đầu tỏ cái ý cảnh cáo Tổ Dung, đừng đưa Ngọc Kỳ vào con đường mạo hiểm.

Tổ Dung không nghe chàng nói gì, cứ tưởng là tình trạng của chàng trầm trọng lắm.

Nàng buồn khổ vô chương, thốt:

- Bọn chúng tôi hại Thiếu lệnh chủ...

Bỗng nàng ngẩng cao mặt, buong giọng căm hờn:

- Ta đi đây!

Nàng phi thân vút đi ngay.

Triệu Sĩ Nguyên hướng qua Châu Thiên Nhậm, cười mũi:

- Đường đường là một chưởng môn, ngươi lại hạ thủ đoạn hèn hạ! Đáng khinh bỉ quá!

Châu Thiên Nhậm bật cười ha hả:

- Ngươi đã biết thế, sao vừa rồi không nói gì với Tố Dung! Ngươi chẳng phải là đang nuôi hy vọng được sống sót! Ngươi có khác gì lão phu đâu mà cao mặt?

Lão hét lên:

- Đưa hắn xuống địa lao!

Một lão nhân tác độ ngũ tuần văng một tiếng, bước vào kẹp Triệu Sĩ Nguyên vào nách, đưa chàng xuống địa lao.

Trong đó đã có Vô Lâm Tứ Khuyết.

Triệu Sĩ Nguyên giải khai huyết đạo cho chúng, chúng bị điểm huyết với thủ pháp Ngưng Mạch, với thủ pháp cực kỳ lợi hại của phái Vô Vi.

Tứ Khuyết toan hỏi, chàng vội dùng pháp truyền âm bảo chúng đừng lên tiếng lớn.

Mã Hoằng thở dài, thốt khẽ:

- Thế là Thiếu lệnh chủ chẳng sao cả?

Nhưng còn cái vụ bị giam ở đây, Triệu Sĩ Nguyên làm sao giải thoát?

Triệu Sĩ Nguyên trấn an bọn họ:

- Ta tương kế tựu kế, không việc gì đâu!

Chàng thuật sơ lược các diễn tiến vừa qua cho bốn người hiểu.

Trương Phàm lo lắng:

- Nếu Vô Vi Tiên Tử đến đây, tiểu nhân chỉ sợ Châu Thiên Nhậm sẽ hạ thủ đoạn...

Từ Kiệt lắc đầu:

- Có Thiếu lệnh chủ, thì còn sợ gì Châu Thiên Nhậm?

Kim Lập tiếp:

- Sợ là sợ Châu Thiên Nhậm không để cho Thiếu lệnh chủ hay biết, lão âm thầm hãm hại Vô Vi Tiên Tử, Thiếu lệnh chủ làm sao can thiệp?

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, cho rằng Kim Lập có lý, rất có thể Châu Thiên Nhậm sẽ đặt chàng trước một sự đã rồi, lúc đó chàng có giết mười mạng lão ta, Âu Dương Ngọc Kỳ cũng không sống lại.

Chàng thấy mình đã tính sai một thế cờ, toan phá địa lao, dẫn Tứ Khuyết thoát đi.

Vừa lúc đó có tiếng động, cánh cửa địa lao hé mở, một bóng người lách vào.

Tuy bóng tối dày đặc, Triệu Sĩ Nguyên vẫn trông rõ như thường. Người lách qua cửa bước vào chính là lão nhân đã thì thầm với Châu Thiên Nhậm.

Triệu Sĩ Nguyên không đợi lão bật môi lửa, vội vận công giới bị. Tứ Khuyết cũng đã nằm xuống chỗ cũ.

Họ chuẩn bị xong rồi, lão nhân mới bật lửa lên, đoạn lão tiến đến chỗ Triệu Sĩ Nguyên.

Lão thở dài, gọi:

- Thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên mở mắt, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

Lão nhân đáp:

- Lão phu là Thiểm Hải Xuyên, đến tỏ việc riêng với Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên nạt ngang:

- Ta không hứng đàm thoại lúc này...

Thiểm Hải Xuyên thở dài:

- Nghe khẩu khí của Thiếu lệnh chủ, lão phu đoán là Thiếu lệnh chủ bất mãn.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Đáng phục đó!

Thiểm Hải Xuyên cười nhẹ:

- Hãy để cho lão phu giải huyết cho Thiếu lệnh chủ rồi Thiếu lệnh chủ không còn bực tức nữa.

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Nếu tại hạ khôi phục công lực thì câu chuyện tiền bối sắp nói sẽ gặp khó khăn đấy!

Tiền bối hãy suy nghĩ!

Chàng trở lại lễ độ như ngày nào.

Thiểm Hải Xuyên tiếp:

- Chẳng sao! Lão phu nhớ là tại Mịch La, lão phu có giải huyết cho Thiếu lệnh chủ một lần...

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Lão tiền bối...

Việc cũ quả có như vậy, song Triệu Sĩ Nguyên chưa hề tra cứu ai đã giải huyết cho chàng, sau khi bị Châu Thiên Nhậm điểm hơn mười huyết.

Lão nhân đáp chận:

- Chính lão phu!

Nếu không phải là người đã làm việc đó thì làm sao biết được có việc đó mà mạo nhận?

Triệu Sĩ Nguyên không còn nghi ngờ gì nữa, vững đứng lên vá dài:

- Tại hạ thất lễ, mong lão tiền bối thứ cho!

Thiểm Hải Xuyên kinh hãi, lùi lại năm bước trừng mắt nhìn chàng.

Thế là chàng không hề bị chế ngự!

89. Thà Trước Kia Đùng

Lâu lắm Thiểm Hải Xuyên trấn định tâm thần, mỉm cười thốt:

- Hẳn là người ngầm giúp Thiếu lệnh chủ như vậy, cái chí của lão phu không đến nỗi cô đơn! Có những người còn giữ được đại nghĩa thì bốn môn may mắn vô chừng.

Lão phu ước mong còn nhiều đệ tử như thế!

Đoạn lão thở dài, tiếp:

- Châu huynh hại người hại mình chỉ vì lầm lẫn trong một phút, xem ra thâm cuộc sắp kết thúc đến nơi!

Triệu Sĩ Nguyên toan thú thật là mình không hề bị chế ngự do thủ pháp điểm huyết của Châu Thiên Nhậm, song Thiểm Hải Xuyên đã lầm tưởng có người trong Vô Cực phái ngằm tiếp cứu chàng, lão lại mừng bạn đồng môn còn trọng đại nghĩa, thì tốt hơn cứ để lão làm luôn, biết được sự thật thì lão sẽ mất hứng.

Chàng phụ họa liền:

- Do đó đủ thấy người trong phái còn nhớ đến cội nguồn, biết phân biệt thị phi, thì ra vẫn còn những vị quang minh bên cạnh một Châu chưởng môn u ám!

Thiểm Hải Xuyên sáng mắt lên:

- Triệu thiếu lệnh chủ không vì một Châu chưởng môn tàn ác mà xem khinh bốn phái, lão phu cảm kích vô cùng.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tại hạ luôn luôn kính nhường quý phái. Chẳng khi nào tại hạ dám khinh!

Thiểm Hải Xuyên mỉm cười:

- Đa tạ Thiếu lệnh chủ! Đến bây giờ bọn lão phu mới biết là tâm huyết tiêu hao không vô ích cho lắm!

Triệu Sĩ Nguyên nhìn xuống Tứ Khuyết, cười nhẹ:

- Thiểm lão tiên bối cao nghĩa như vậy, các vị cũng nên ra mắt một con người đáng kính!

Bọn Mã Hoàng đứng lên, bước tới vái chào.

Thiểm Hải Xuyên giật mình, lắc đầu thở ra một lúc, trong khi đó Tứ Khuyết lùi lại đứng sau lưng Triệu Sĩ Nguyên, tất cả năm người biểu hiện một khí khái đáng khiếp.

Thiểm Hải Xuyên thốt:

- Lão phu đến đây cho Thiếu lệnh chủ hay một cái tin...

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Xin lão tiên bối cứ nói!

Thiểm Hải Xuyên tiếp:

- Trong nửa khắc nửa, bọn lão phu sẽ đưa năm người của Thiếu lệnh chủ đến Thiếu Lâm tự. Nếu Thiếu lệnh chủ muốn thoát đi, thì nên đi trước khi có người đến đây. Lão phu sẽ âm thầm giúp cho Thiếu lệnh chủ thành công.

Triệu Sĩ Nguyên còn mong gì hơn là được đến Thiếu Lâm tự gấp, chàng hỏi:

- Các vị đến Thiếu Lâm tự để làm gì?

Thiểm Hải Xuyên đáp:

- Vì Thiếu lệnh chủ đã đoạt hồi Câu Lậu Thiên Phủ, nên Vô Tình lệnh chủ chuyển giao Thiếu Lâm tự cho Vô Cực phái dùng làm căn cứ!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Châu Thiên Nhậm không chờ Vô Vi Tiên Tử đến sao?

Thiểm Hải Xuyên tiếp luôn:

- Châu sư huynh lo sợ Ngọc Kỳ dẫn thêm người đến đây, nên mới quyết định bất ngờ, ly khai nơi này trước, rồi ngằm dò thám, nếu quả biết Ngọc Kỳ sư diệt đơn thân độc lực đến thì lão sẽ cho nàng biết, để nàng đi thẳng đến Tung Sơn.

Lão dừng lại một chút lại tiếp:

- Thiếu lệnh chủ có ý kiến gì, lão phu không có nhiều thì giờ, ở lâu không tiện.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Tại hạ muốn theo lão tiên bối đến Thiếu Lâm tự.

Thiểm Hải Xuyên muốn nói gì đó, do dự một chút, rồi thốt:

- Thiếu lệnh chủ có thừa hào tâm hiệp khí, lão phu không dám trở ngăn, bất quá dọc đường Châu sư huynh sẽ áp dụng thêm cái món “Long Cân Ngọc Tỏa” đối với Thiếu lệnh chủ, lão phu sợ mình sơ suất không chiếu cố đến Thiếu lệnh chủ chu đáo, nếu xảy ra điều gì thì thật đáng tiếc. Xin Thiếu lệnh chủ hãy nghĩ kỹ lại!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Long Cân Ngọc Tỏa! Một vật không hề đứt, dù đao kiếm bén chém vào!

Thiểm Hải Xuyên gật đầu:

- Phải! Đao kiếm không chém đứt, lửa đốt không cháy, ngâm nước không mềm, mà chìa khóa lại do Châu sư huynh giữ, nếu cần giải tỏa Thiếu lệnh chủ trong một lúc bất ngờ đó, lão phu đành bó tay!

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Thiên Linh chưởng lực có hiệu năng vô song, ta không tin là Long Cân Ngọc Tỏa chịu nổi! Mà dù cho ta phá không được, thì đã chắc gì ai làm được ta!

Chàng cười nhẹ:

- Đa tạ tiên bối cảnh cáo! Ý tại hạ đã quyết, lão tiên bối an tâm đi, hãy trở về đừng để họ nghi ngờ.

Thiểm Hải Xuyên thở dài, cáo từ rồi rời địa lao.

Lão muốn phóng thích Triệu Sĩ Nguyên, song chàng không mấy may sợ hãi, thì lão còn làm sao được?

Không lâu lắm, năm lão nhân mang đèn đến.

Triệu Sĩ Nguyên và Tứ Khuyết nằm xuống như cũ.

Trong số người đến có Thiểm Hải Xuyên. Lão lạnh lùng phân phó:

- Đương sư đệ trối tay trối chân Triệu Sĩ Nguyên trước, rồi giải khai thủ pháp Ngưng Mạch cho hắn.

Một lão nhân ứng tiếng:

- Tuân lệnh!

Lão lấy một chiếc hộp, mở nắp, trong hộp đó có hai đường dây màu đỏ, dài độ thước, mỗi đường có một chiếc khóa, lão dùng hai giấy đỏ, trối tay trối chân Triệu Sĩ Nguyên.

Đoạn lão giải huyệt cho chàng.

Triệu Sĩ Nguyên đứng lên, cười lạnh:

- Các vị muốn gì?

Thiểm Hải Xuyên lấy giọng địch thù đáp:

- Lão phu cảnh cáo ngươi, đừng toan tính trốn đi mà khổ thân đấy! Ngươi đã bị Long Cân Ngọc Tỏa của bốn phái khóa chắc rồi đó nhé!

Lão dạy qua các lão nhân kia, ra lệnh:

- Giải khai thủ pháp Ngưng Mạch luôn cho Võ Lâm Tứ Khuyết, rồi phong bế toàn thân công lực của họ. Để cho họ tự do hành động, chúng ta khỏi nhọc điều độ họ trên đường dài.

Lão nhân họ Đường làm ngay y như lời Thiểm Hải Xuyên.

Tứ Khuyết cố vận khí ngấm phản kháng, cho khỏi bị chế ngự, song dù sao họ vẫn còn kém Đường lão nhân, nên vẫn bị phong bế võ công như thường.

Họ cười khỏ, đứng lên bước đến Triệu Sĩ Nguyên.

Bọn Thiểm Hải Xuyên đưa năm người ra khỏi địa lao lên đại điện.

Xe đã được chuẩn bị sẵn sàng, trên xe có cỗ quan tài, nắp quan tài đặt bên cạnh.

Thiểm Hải Xuyên lạnh lùng:

- Xin vô lễ với Thiếu lệnh chủ. Mời Thiếu lệnh chủ vào quan tài để lên đường kịp lúc!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Đa tạ các vị có nhã ý đưa linh cửu của tại hạ!

Chàng bước vào áo quan, nằm xuống, có người bước tới, đẩy nắp lại liền.

Bọn Tứ Khuyết cũng có mỗi người một cỗ quan tài, nhưng lúc họ bước vào quan tài, một đạo kinh lực bỗng chạm mạnh vào huyết Thiên tinh của họ, chẳng rõ do ai phóng ra.

Nhờ thế tất cả đều khôi phục công lực nguyên vẹn.

Họ rất mừng, song không hề để lộ một cảm nghĩ nào, lặng bước vào quan tài.

Quan tài có đục lỗ thông hơi, họ không ngột ngạt chút nào. Nằm trong đó, họ lợi dụng thời cơ, luyện công, cầu tiến, cũng chẳng thiệt gì.

Năm cỗ quan tài là phải có năm xe, mỗi xe do bốn ngựa kéo. Đoàn xe tang khởi hành liền.

Một cỗ xe nhẹ do bốn ngựa kéo, xe phải lướt nhanh.

Nằm trong cỗ quan tài, Triệu Sĩ Nguyên bắt đầu nghiên cứu về Long Cân Ngọc Tỏa.

Giấy trời không ngăn lắm, người bị trời có thể làm mấy cử động nhỏ.

Triệu Sĩ Nguyên thử vận công, dang hay tay ra. Đường giấy rất nhỏ song không đứt!

Bất giác chàng cau mày.

Chẳng những giấy không đứt mà gút giấy lại thắt chặt hơn, siết cổ tay chàng, máu chàng không chảy đều, làm chàng khó chịu vô cùng.

Khi chàng phân tán công lực thì gút giấy lại lỏng như củ, chàng không còn nghe khó chịu nữa.

Thoạt đầu chàng thất vọng, song khi nào chàng nhận bại, lại cố vận dụng trí óc, tìm cách bứt phá đường giấy quái dị đó.

Trong khi chàng suy tư thì xe cứ tiến tới, ngày cũng như đêm luôn ba hôm rồi, trừ những lúc ăn uống, xe ngừng lại, còn thì cứ kiên trì mà tiến.

Nếu cần ngơi nghỉ, hoặc ăn uống, xe ngừng lại nơi hoang dã vào lúc nửa đêm thôi.

Những lúc đó thì Triệu Sĩ Nguyên và Tứ Khuyết được phép ra ngoài quan tài, hoạt động cho thoải mái.

Bọn Vô Cực phái làm như khoan hồng, chứ thực ra họ muốn kiểm tra xem Triệu Sĩ Nguyên có tìm cách bứt đứt đường giấy, và Tứ Khuyết có khôi phục võ công chăng.

Triệu Sĩ Nguyên nhân cơ hội đó dùng phép truyền âm nhập mật chỉ điểm thêm cho Tứ Khuyết luyện công. Nhờ thế trong ba hôm qua, Tứ Khuyết thức ngộ rất nhiều, và họ thấy tiến bộ quan trọng.

Chỉ có Triệu Sĩ Nguyên thì chưa tìm được biện pháp phá Long Cân Ngọc Tỏa, chàng hơi lo ngại vì điều đó, chứ chưa hẳn là sợ.

Thiểm Hải Xuyên cũng có dùng truyền âm nhập mật liên lạc với chàng, song lão ta không giúp ích chàng được gì bởi những gì lão nghĩ ra, Triệu Sĩ Nguyên đều có nghĩ qua.

Dọc đường cũng có những trở ngại nhỏ, vì đoàn xe chở quan tài dù sao cũng gây cho những người bắt gặp.

Những khách giang hồ chặn đoàn xe đều bị bọn lão nhân Vô Cực phái đánh bại cả.

Cuối cùng đoàn xe cũng đến Thiếu Lâm tự.

Vô Cực phái được chuông môn phương trượng tiếp đón, đưa vào biệt viện, tạm nghỉ một một lúc, rồi Châu Thiên Nhậm mới bàn lãnh Thiếu Lâm tự với cị tân chuông môn là Phổ tế đại sư.

Phổ Tế đại sư là đệ tử thứ năm của vị chuông môn tiền nhiệm là Trí Năng đại sư.

Từ ngày Phổ Tế đại sư tiếp nhận chút chuông môn, đại sư tuyên cáo thoát xuất giang hồ.

Tuy ở lại căn cứ của mình, Phổ Tế đại sư cầm như cô đơn cực độ, quanh mình không có một vị hộ pháp nào, ngoài mấy tiểu sa di hầu trà.

Còn Châu Thiên Nhậm thì luôn luôn có tám vị lão hộ pháp công lực cao siêu, nhìn qua tình hình cũng thấy Vô Cực phái mạnh thế hơn nhiều.

Phổ Tế đại sư cất tiếng:

- Châu chuông môn đến đây, bốn tòa không hay biết sớm thành ra cuộc tiếp nghinh không được chu đáo!

Châu chuông môn đi ngay vào đề:

- Vô Tình lệnh chủ đã thông tri đến Thiếu Lâm tự, đại sư có tiếp nhận chưa?

Phổ Tế đại sư áp ứng:

- Tiếp nhận rồi.. nhưng...

Châu Thiên Nhậm chận lời:

- Chẳng có nhưng gì cả! Lão phu xin hỏi đại sư, ngày nào đại sư mới giao Thiếu Lâm tự cho lão phu chuông môn?

Phổ Tế đại sư lộ vẻ khó khăn:

- Nhờ Vô Tình lệnh chủ, bốn tòa được lên chức vị chuông môn, vì mới nắm quyền, bốn tòa chưa có đủ thời gian lập oai tín, chỉ sợ không khống chế nổi toàn thể tăng nhân trong bốn tự. Nếu bây giờ giao Thiếu Lâm tự ngay cho Châu chuông môn, thì khó tránh được sự phản kháng của bốn phái. Bốn tòa yêu cầu Châu chuông môn tạm khoan hạn một thời gian ngắn, cho bốn tòa thu xếp người và việc.

Châu Thiên Nhậm cười lạnh:

- Khoang hạn? Mấy hôm chứ? Đại sư không thấy là toàn thể bốn phái đều đến đây hết cả rồi đó sao?

Phổ Tế đại sư trầm ngâm một chút:

- Phía sau núi có viện bồ đề rất rộng, quý phái tạm thời lưu trú tại đó, chờ bốn tòa an bày sự việc trong bốn tự xong xuôi rồi sẽ bàn giao.

Châu Thiên Nhậm bật cười hắc hắc:

- Lão phu không thể chờ đợi! Đại sư cứ cho biết kẻ ngăn trở là ai, tự lão phu sẽ giải quyết sự tình ngay với kẻ đó!

Phổ Tế đại sư cười khổ:

- Trong Thiếu Lâm tự, bốn tòa có rất ít người tâm phúc, còn đa số thì không bao giờ chấp thuận để bốn tòa hiển dăng ngôi chùa cho người ngoài. Chính đa số đó là trở lực, chứ nào phải một vài người.

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng:

- Đại sư sẽ đối phó làm sao với đa số đó?

Phổ Tế đại sư thở dài:

- Nhượng chùa là việc quan trọng, vượt hẳn quyền hạn một chuông môn, dù bốn tòa có muốn tuân lệnh Vô Tình lệnh chủ để đáp ơn phần nào trong muôn một, cũng bất lực! Nếu bốn tòa hạ lệnh trục xuất hằng ngàn người cùng một lượt thì chắc chắn là có phản ứng lớn lao, hậu quả như thế nào hẳn Châu chuông môn cũng đoán được.

Châu chương môn cao giọng:

- Đại sư có nhiều lý do quá chùng!

Phổ Tế đại sư cúi đầu:

- Xin Châu chương môn châm chúc cho!

Châu Thiên Nhậm lạnh lùng:

- Đại sư nhờ ngoại lực chiếm được quyền cao..

Lão biểu hiện một thủ pháp, uy hiếp Phổ Tế đại sư.

Phổ Tế đại sư biến sắc:

- Châu chương môn thận trọng lời nói! Nếu các đệ tử bỏn phái nghe được...

Đại sư trấn định tâm thần, tiếp luôn:

- Bỏn tòa có chết cũng chẳng đáng tiếc, chỉ sợ làm hỏng việc của Vô Tình lệnh chủ.

Châu Thiên Nhậm trầm gương mặt:

- Lão phu không màng gì đến việc Vô Tình lệnh chủ, lão phu chỉ nhắm vào ngôi chùa Thiếu Lâm tự này thôi. Kỳ hạn trong vòng ba hôm phải giao chùa cho lão phu, nếu không thì đừng trách lão phu có thái độ quyết liệt.

Lão đập tay xuống bàn.

Bàn không gãy, sau tiếng bộp vang lên, chân bàn lún xuống nền, mặt bàn ngang mặt nền.

Đoạn lão quát:

- Lên!

Lão đưa cao tay, hấp lực từ bàn tay hút chiếc bàn trở lên khỏi mặt nền.

Điều lạ lùng là chiếc bàn vẫn nguyên vẹn, đến lớp sơn bên ngoài gỗ cũng chẳng trầy một vệt nhỏ.

Nhưng dưới chân bàn, nền nhà bị khuyết một lỗ to bằng mặt bàn.

Châu Thiên Nhậm vừa thi triển thủ pháp Hóa Vật Thành Cương, uy hiếp tinh thần Phổ Tế đại sư.

Phổ Tế đại sư khiếp đảm đến xanh mặt.

Kể cả Trí Minh, Trí Năng, nhị vị đại sư trong chùa, chẳng một nhà sư nào có công lực ngang Châu Thiên Nhậm, đừng nói là hợp, điều đó thì Phổ Tế đại sư biết lắm rồi.

Và như vậy thì đại sư còn mong gì dám phản kháng Châu Thiên Nhậm?

Châu Thiên Nhậm thị oai xong, bật cười ha hả:

- Người nên nhớ là lão phu hạn định cho ba hôm thôi nhé! Lão phu mong người đừng để có chuyện đáng tiếc xảy đến cho người.

Lão không cần gọi đối phương là đại sư nữa.

Thốt dứt câu, lão đứng lên dẫn tám vị trưởng lão ra liền.

Phổ Tế đại sư thở dài, hối tiếc là mọi sự đều muộn rồi, phải chi trước kia đại sư đừng quá tham vọng...

Bỗng đại sư hét to:

- Kể nào đó? Tại sao không tuân lệnh bỏn tòa? Ngang nhiên vào đây mà không sợ tội vi phạm quy củ sao?

Đôi mắt sáng quắc, nhìn đăm đăm ra cửa, đại sư ngậm vận công vào hai cánh tay, chờ biến.

90. Quyền Lợi Trên Hết

Một giọng nói vang lên từ bên ngoài vọng vào, giọng nói kém phần lễ độ, dù là đối với một chương môn, có quyền uy tối thượng:

- Tại hạ đây, chương môn!

Phổ Tế đại sư cau mày, lộ vẻ khó khăn vô cùng.

Xung tại hạ, nhưng người đó vận chiếc tăng bào màu tro, từ bên ngoài bước vào, dáng nghênh ngang, như chẳng xem Phổ Tế đại sư ra gì.

Y điềm nhiên kéo ghế ngồi đối diện với đại sư, không chào, không nhìn.

Y hỏi luôn:

- Châu Thiên Nhậm có đến đây?

Phổ Tế đại sư gật đầu:

- Có!

Người đó hỏi tiếp:

- Đại sư hẹn với lão ta mấy hôm nữa sẽ giao Thiếu Lâm tự?

Phổ Tế đại sư buông xuôi:

- Ba hôm! Chính lão ta buộc như vậy thì đúng hơn!

Đoạn nhà sư cao giọng hơn:

- Nay, Tiền chuyên sứ! Bần tăng muốn thỉnh giáo một điều?

Thì ra người đó là một thuộc hạ của Tào Duy Ngã, trà trộn trong số tăng nhân tại đây để giám thị chương môn phái Thiếu Lâm, thảo nào mà y chẳng xem thường Phổ Tế đại sư, và đại sư lại nể trọng ngược lại.

Tiền chuyên sứ cười lạnh:

- Đại sư khỏi cần nói! Hẳn là đại sư muốn tỏ ý phiên trách Vô Tình lệnh chủ đã trái lời giao ước lúc ban đầu, nên bảo đại sư giao Thiếu Lâm tự cho người khác?

Phổ Tế đại sư cười khổ:

- Chẳng những bần tăng mất hẳn chức vị chương môn mà lại còn trở thành kẻ có tội muôn thưở! Bần tăng hãm hại ân sư, kết quả của hành động vô lương tâm đó là hành xử quyền chương môn hơn một năm thôi! Một giấc mộng hơn một năm ngắn ngủi! Rồi thì thân bại danh liệt! Bần tăng vì sao mà làm như thế chứ!

Lão cao giọng hơn, tiếp nói:

- Vì sao? Vì sao chứ? Tiền chuyên sứ nghĩ hộ bần tăng, vì sao?

Chuyên sứ họ Tiền cười nhẹ:

- Người to gan lắm! Bỗng nhiên lại dám đặt vấn đề với Vô Tình lệnh chủ!

Phổ Tế đại sư thở dài.

- Tất cả đều trở thành ảo vọng! Còn chi nữa mà cần phải cố kỵ?

Tiền chuyên sứ hừ một tiếng:

- Ta hy vọng người không tỏ bày đúng thật ý! Đồng thời ta cũng đề tỉnh người đừng bao giờ manh tâm làm một điều gì! Người có diện kiến Vô Tình lệnh chủ, người có đến Vô Tình cung, chắc chắn là người phải biết thủ đoạn của lão nhân như thế nào. Hà huống, công quả nhà người chưa làm được mấy may, thì đừng mong vọng mình có một thỉnh danh trọng đại!

Y gọi Phổ Tế đại sư bằng tiếng người cộc lốc, điều đó chứng tỏ tài và đức của đại sư rất tầm thường.

Phổ Tế đại sư sợ toát mồ hôi lạnh, hấp tấp đổi thái độ:

- Phải! Phải! Bần tăng đang bực tức Châu Thiên Nhậm, nên cái hận còn dư âm đến bây giờ, thành mất sáng suốt! Mong chuyên sứ châm chước cho!

Tiền chuyên sứ dịu nét mặt, bật cười ha hả, lấy lễ độ lại:

- Đại sư không phải lo ngại. Bất quá tại hạ nhắc nhở đại sư vậy thôi. Chứ bằng vào cái việc giao tình của chúng ta, tại hạ không thể không...

Chuyên sứ cười một lúc nữa, rồi tiếp:

- Ngày trước tại hạ có hỏi đại sư về pho Dịch Chân Kinh, chẳng hay... chẳng hay...

Phổ Tế đại sư nghiêng rằng:

- Khi nào bần tăng chẳng vâng? Ngày mai bần tăng sẽ lấy pho kinh đó, nhờ chuyên sứ phê bình...

Tiền chuyên sứ lại cười vang:

- Đại sư không ngại gì cả, tại hạ hỏi đến pho kinh đó là vì không muốn nó rơi vào tay lão thất phu Châu Thiên Nhậm thôi!

Tiền chuyên sứ cười, chưởng môn nhân cũng cười.

Chuyên sứ cười đắc chí, chưởng môn cười thay cho khóc.

Dịch Chân Kinh, được kể như báu vật trấn sơn môn của phái Thiếu Lâm, chỉ có những đệ tử từ hàng trưởng lão mới được phép sờ mó đến.

Tiền chuyên sứ đòi hỏi Phổ Tế đại sư giao nạp một pho sách quý như vậy là buộc khó cho đại sư.

Làm gì đại sư cười nổi?

Tiền chuyên sứ vỗ tay lên vai đại sư, tiếp luôn:

- Chúng ta là đôi bạn thân, việc khó của người này là người kia phải có bốn phận chung lo, do đó tại hạ cần phải chỉ điểm đại sư một vài điều hữu ích.

Phổ Tế đại sư cố gắng điểm một nụ cười:

- Bần tăng đa tạ chuyên sứ!

Đại sư chấp tay chữ thập, chờ nghe.

Tiền chuyên sứ tiếp:

- Chẳng hạn chúng ta cùng nghiên cứu về vấn đề giao Thiếu Lâm tự cho Châu Thiên Nhậm, trong ba hôm nữa.

Phổ Tế đại sư cau mày:

- Đành rằng bần tăng phải vâng lời Vô Tình lệnh chủ, dù có chết cũng chẳng oán hận gì.

Song, bần tăng ngại phần đông đệ tử sẽ phản đối. Phàm thiếu số luôn luôn không thắng đa số, nếu tất cả các đệ tử đều bất bình thì hậu quả sẽ tai hại vô cùng. Dù có quyền uy tối thượng của một chưởng môn, bần tăng không thể ban lệnh một cách điên loạn như thế được.

Chết, bần tăng không tiếc mạng, chỉ sợ hỏng việc của Vô Tình lệnh chủ thôi!

Tiền chuyên sứ bật cười vang:

- Chưởng môn thoát những lời chí thành đấy! Nhưng lệnh chủ cũng có nghĩ đến điều đó rồi!

Phổ Tế đại sư biến sắc:

- Lệnh chủ đã nghĩ đến điều đó, sao lại còn phân phó cho bần tăng một việc hết sức khó khăn? Hay là... Hay là...

Tiền chuyên sứ cười nhẹ:

- Lệnh chủ luôn luôn xem trọng đại sư, đại sư đừng hiểu lầm!

Phổ Tế đại sư hoài nghi:

- Thế tại sao...

Tiền chuyên sứ chận lời:

- Đừng lo nghĩ vớ vẩn. Tại hạ sẽ giải thích cho chưong môn hiểu.

Lão thấp giọng hơn một chút:

- Đây là một điều tối mật, nếu để bại lộ ra, thì chúng ta khó tránh đại họa!

Phổ Tế đại sư chính sắc:

- Chuyên sứ yên trí! Bần tăng cam kết giữ kín!

Tiền chuyên sứ lộ vẻ khẩn trương, thì thầm:

- Sở dĩ có việc giao chùa là vì Vô Tình lệnh chủ muốn thử cái tài ứng biến của đại sư, nếu lần này đại sư giải quyết ổn thỏa thì trong tương lai đại sư sẽ thăng tiến không biết đến mức độ nào mà lường. Lúc đó thì tiểu đệ cũng sẽ nhờ đại sư chiếu cố cho mới được!

Tiền chuyên sứ là ai?

Lão ta là một hòa thượng du phương, không phải xuất thân từ phái Thiếu Lâm.

Hơn năm trước, nhân một cơ hội nào đó, lão quen Phổ Tế đại sư, đôi bên rất tương đắc, do đó lão ta ở luôn tại Thiếu Lâm tự làm khách trường kỳ.

Bởi lão là bằng hữu của chưong môn, nên các đệ tử Thiếu Lâm chẳng những không đuổi đi nơi khác mà trái lại còn kính nể lão.

Gia dĩ lão khéo cư xử với mọi người, cho nên phần đông tăng chúng trong chùa đều có cảm tình với lão.

Lão đến đây hẳn nhiên là do Tào Duy Ngã sai phái, nhiệm vụ của lão là giám thị Phổ Tế đại sư, đồng thời cũng xúi giục đại sư dần dần đi vào con đường tội lỗi, để cuối cùng phải rơi vào áp lực của Tào Duy Ngã, trở thành một công cụ của họ Tào.

Bây giờ lão đưa ra miếng mồi hư danh ra, nhử Phổ Tế đại sư.

Đại sư sáng mắt lên, tỏ rõ niềm khích động, hỏi gấp:

- Thật vậy à?

Tiền chuyên sứ nghiêm sắc mặt:

- Có bao giờ tiểu đệ gian dối với chưong môn chẳng?

Đoạn lão thở dài tiếp:

- Chúng ta hợp tâm đồng, vinh đồng hưởng, nhục đồng chia, thì khi nào tiểu đệ dám khinh thường chưong môn, bịa chuyện lừa nhau. Thực ra Vô Tình lệnh chủ đã an bày chưong môn một khung cảnh trong tương lai rất huy hoàng. Lệnh chủ có cho tiểu đệ biết chủ ý đó từ lâu!

Phổ Tế đại sư như ngạt thở vì xúc động:

- Tiền... Tiền huynh... Tiền chuyên sứ! Nói gấp đi!

Tiền chuyên sứ mỉm cười:

- Thì tiểu đệ đang nói đây! Chưong môn cứ hỏi chận mãi, ít nhất cũng cho tiểu đệ uống một chén trà chứ!

Phổ Tế đại sư quá lo nghĩ nên quên mất cái việc mời khách dùng trà.

Bây giờ đại sư nghe nhắc vội nhận lỗi.

Chính đại sư cầm chén trà trao tận tay chuyên sứ. Chuyên sứ uống cạn, đại sư lại tiếp lấy chén không, đặt xuống bàn.

Đại sư đã tỏ vẻ ân cần quá phận.

Tiền chuyên sứ thở dài:

- Ngày nay đại sư tuy là trưởng môn một phái lớn, đối với nội đàn là có vinh, song đối ngoại thì còn khiêm nhượng lắm! Bởi cái chí của con chim hồng chim học đâu có thể bị giới hạn trong phạm vi một Thiếu Lâm tự? Tài cao của đại sư có lẽ nào chịu mãi một quanh quẩn dãy Tung sơn này? Có đúng vậy chăng?

Lão đánh đúng chỗ nhược của Phổ Tế đại sư, làm đại sư sững quá, chưa kịp nói gì, lão tiếp luôn:

- Cho nên Vô Tình lệnh chủ đã hoạch định một kế sách, đưa đại sư lên cao hơn, sau này đại sư sẽ thống lãnh quần tăng, nghiêm nhiên trở thành một vị Phật sống, lãnh đạo Phật giáo đồ toàn lãnh thổ Trung Nguyên. Triều đình sẽ xem đại sư là một quốc sư, mà võ lâm cũng sẽ trọng đại sư như bá chủ một lãnh vực!

Phổ Tế đại sư cảm xúc phi thường:

- Mọi việc toàn nhờ chuyên sứ và lệnh chủ! Tự nhiên bản tăng phải tri ân người tác thành, mà chuyên sứ lại là tri kỷ của bản tăng, chúng ta sẽ đồng chung hưởng vinh quang ngày mai hậu!

Tiền chuyên sứ mỉm cười:

- Đại sư không quên?

Đại sư phát thệ:

- Nếu bản tăng vong ân bội nghĩa, thì trời tru đất diệt, chết chẳng toàn thân!

Tiền chuyên sứ cười nhẹ:

- Đại sư thề nặng làm chi! Tin nhau đủ rồi! Bây giờ tiểu đệ muốn biết đại sư đối phó với sự tình như thế nào?

Phổ Tế đại sư cười gượng:

- Hiện tại bản tăng đang bị dao động mạnh về những tiết lộ của Tiền huynh vừa qua, chưa có kế hoạch gì rõ rệt. Mong Tiền huynh giúp ý kiến cho...

Tiền chuyên sứ trầm ngâm một chút:

- Vô Tình lệnh chủ ra lệnh cho chúng ta giao ngôi chùa cổ này cho Châu Thiên Nhậm, đương nhiên chúng ta không thể cãi lệnh. Bất quá chúng ta không nên để cho Châu Thiên Nhậm đắc thủ dễ dàng, ít nhất chúng ta cũng phải gây khó khăn cho lão ấy...

Phổ Tế đại sư yên lặng chờ nghe tiếp.

Tiền chuyên sứ không để đại sư chờ lâu:

- Đại sư vừa nói việc giao chùa cho người ngoài, vượt phạm vi quyền lực của một trưởng môn, có đúng vậy chăng?

Phổ Tế đại sư gật đầu:

- Sự thực là vậy, chứ chẳng phải bản tăng viện dẫn nhiều lý do!

Tiền chuyên sứ tiếp:

- Nếu đại sư không thể tự mình quyết định, thì tốt hơn nên động viên toàn lực cùng Châu Thiên Nhậm liều một trận tử chiến.

Phổ Tế đại sư trố mắt:

- Nếu làm như thế thì có khác nào vi phạm lệnh của Vô Tình lệnh chủ? Không sợ lệnh chủ bắt tội sao?

Tiền chuyên sứ lắc đầu:

- Hành động của đại sư không liên quan mảy may với lệnh chủ!

Phổ Tế đại sư hoang mang:

- Bần tăng không hiểu chi cả!

Tiền chuyên sứ đáp:

- Giả như Châu Thiên Nhậm thắng thì ngôi chùa về tay lão ta, đại sư đâu có làm trái ý muốn của lệnh chủ?

Phổ Tế đại sư cau mày:

- Còn như Thiếu Lâm thắng?

Tiền chuyên sứ tiếp luôn:

- Tiểu đệ tin tưởng nơi đại sư không đến nỗi quá tham công!

Phổ Tế đại sư tỉnh ngộ:

- Nghĩa là cứ đánh, song không nên thắng?

Tiền chuyên sứ gật đầu:

- Phải đó! Càng làm cho đệ tử Thiếu Lâm thương vong nhiều, càng được việc.

Phổ Tế đại sư trở mặt:

- Được việc như thế nào?

Tiền chuyên sứ giải thích:

- Việc tối trọng, là gây tiếng vang trên giang hồ Châu Thiên Nhậm là tay cùng hung cực ác. Lão dùng vũ lực chiếm đoạt Thiếu Lâm tự, giang hồ sẽ phẫn nộ, ai ai cũng muốn diệt trừ lão, lão không làm sao liên minh với bất cứ một môn phái nào được nữa! Sau này lệnh chủ sẽ đứng ra khôi phục ngôi chùa lại hoàn về đại sư.

Phổ Tế đại sư thất vọng.

Đành để chịu bại! Việc khôi phục là một ảo ảnh, bỏ thực tế, chạy theo ảo ảnh đã chắc gì mọi diễn tiến sẽ được như nguyện.

Nếu ngày nào đó Vô Tình lệnh chủ làm ngơ thì sao?

Đại sư cau mày, trầm ngâm lâu lắm, không nói một tiếng nào.

Tiền chuyên sứ đoán được tâm tư của Phổ Tế đại sư, không thúc giục đại sư đáp lời, lão chỉ lẩm nhẩm với mình:

- Sau khi chùa bị chiếm, đại sư kêu gọi toàn thể sư lâm tiếp trợ, tái phục cơ đồ, có Vô Tình lệnh chủ làm hậu thuẫn, Châu Thiên Nhậm dù có tài quán thế, cũng không thể đương đầu với một lực lượng hùng hậu do tất cả các môn các phái liên minh tạo thành. Thiếu Lâm phái sẽ đoạt hồi cơ nghiệp, mà riêng đại sư lại có công lớn trùng hưng, đại sư sẽ là vị cứu tinh của phái Thiếu Lâm, uy tín sẽ lên cao, đại sư có cái cộng nghiệp ngang với tiền nhân sáng lập cơ đồ.

Phổ Tế đại sư lại bị lão mê hoặc lần nữa, con tâm dao động, thần trí rối loạn lên.

Một phút sau lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Vô Tình lệnh chủ thật tâm giúp bần tăng khôi phục cơ nghiệp?

- Chắc như vậy rồi! Đại sư bỏ chùa là do ý kiến của lệnh chủ, lệnh chủ phải tri ơn, tự nhiên sẽ giúp đại sư. Giúp đại sư là lệnh chủ tự giúp mình? Vì làm một nghĩa cử quan trọng, lệnh chủ sẽ nổi danh hơn.

Phổ Tế đại sư lẩm nhẩm:

- Giúp người là giúp mình!... Giúp người là giúp mình!...

Bổng đại sư vụt đứng lên, kêu to:

- Đúng! Đúng! Bần tăng sẽ y kế thi hành.

Tiền chuyên sứ cũng đứng lên, nắm hai tay Phổ Tế đại sư, tiếp luôn một câu, cũng như gã thợ rèn đập nhất búa cuối cùng cho thối sắt mềm để hoàn toàn thành một dụng:

- Đại sư có trí tuệ hơn người, hẳn đã thấy thế nào là lợi, thế nào là hại, sau này tiểu đệ còn nhờ vả đại sư nhiều!

Cả hai cùng bật cười ha hả.

Bốn bàn tay nắm chặt, siết một lời cam kết! Tiếp theo đó, cả hai thì thầm với nhau lúc nữa.

Rồi Tiền chuyên sứ rời tịnh thất của chuông môn, trở về phòng.

Không lâu lắm tiếng chuông trong tịnh thất, sa di túc trực bên ngoài hấp tấp chạy ra.

Phổ Tế đại sư dẫn bốn vị trưởng lão đi thẳng đến ngôi nhà dành cho Châu Thiên Nhậm, lúc đến đó Phổ Tế đại sư trông thấy người của Vô Cực phái nhao nhao qua lại, chừng như tất cả đều có vẻ lo âu.

Phổ Tế đại sư dừng chân trước cửa một vị trưởng lão từ phái sau vọt tới hỏi người đệ tử Vô Cực phái đứng canh tại cửa:

- Chuông môn nhân phái Thiếu Lâm đến chào đáp lễ chuông môn quý phái, chẳng hay bọn bần tăng có vào được chăng?

Người đệ tử đó bảo bọn Phổ Tế đại sư đứng chờ một chút, đoạn vào trong thông báo với Châu Thiên Nhậm.

Lúc đi vào, y cười, lúc y trở ra, nụ cười biến mất, y cất giọng lạnh lùng thốt:

- Chuông môn bốn phái hôm nay không tiếp khách, xin các vị trở về, ba hôm sau sẽ đến!

Vị trưởng lão Thiếu Lâm không tưởng là Châu Thiên Nhậm cao ngạo quá độ như vậy.

Lão bắt đầu bất mãn, phàn con người bất mãn là có động sản nộ rồi.

Có thể là lão sẽ phát tác, song Phổ Tế đại sư gọi khẽ:

- Ẩn Nhẫn, Trí Thâm sư thúc! Trở về triệu tập toàn thể đệ tử, bốn tòa có việc cần trình bày!

Đại sư phất ống tay áo, dẫn bốn vị trưởng lão trở lại.

Không lâu lắm có tiếng chuông giương lên tại đại hùng cửu điện, tiếng chuông báo hiệu toàn thể tăng nhân các cấp phải tề tựu tại điện nghe chuông môn huấn dụ.

Trong lúc đó, tại ngôi nhà riêng biệt, Châu Thiên Nhậm đang nổi trận lôi đình.

Lão cũng biết là Thiếu Lâm phái đang họp đại hội tăng nhân bàn đại sự, song lão không lưu ý đến điều đó, bởi một việc quan trọng hơn đã xảy ra ngay trong lúc lão đang yêu sách Phổ Tế đại sư giao Thiếu Lâm tự.

Triệu Sĩ Nguyên và Tứ Khuyết đã thất tung trong lúc lão vắng mặt.

91. Cái Tâm Rắn Rết

Thoạt đầu Triệu Sĩ Nguyên ý tưởng vào công lực của chàng cho rằng tự mình có thể bứt phá Long Căn Ngọc Tỏa nên không ngần ngại để cho Vô Cực phái trói buộc chàng.

Sau đó chàng thử vận lực bứt phá mấy lần đều vô hiệu.

Chàng mới tin Thiểm Hải Xuyên và đâm lo ngại, tự hỏi mình quá tự phụ, tạo lấy khó khăn cho mình.

Nhưng trước khi đến địa giới Tung Sơn, bỗng chàng xúc động tâm linh cơ, nhớ đến hạt Hóa Cốt Hồng Châu, nếu Hồng Châu hóa giải được công lực của con người, thì cũng có thể tiêu trừ được kháng lực của Long Căn Ngọc Tỏa, bởi sự tương khắc rõ ràng.

Chàng lấy Hóa Cốt Hồng Châu thực nghiệm.

Quả nhiên Hóa Cốt Hồng Châu có hiệu năng đúng như chàng dự đoán.

Long Cân Ngọc Tỏa mất hẳn tánh chất co giãn, trở thành cứng rắn và nếu là cứng rắn thì Triệu Sĩ Nguyên bẻ gãy dễ dàng.

Nhưng chàng không bẻ gãy chàng chỉ dùng pháp xúc cốt thần công, rút tay ra, lấy lại tự do.

Được tự do rồi Triệu Sĩ Nguyên tìm cách liên lạc với Tứ Khuyết bảo họ chuẩn bị sẵn sàng.

Họ bị nhốt trong một gian nhà có bốn đệ tử Vô Cực phái giám thị cẩn thận.

Đợi lúc Châu Thiên Nhậm dẫn tám trưởng lão đến tịnh thất của Phổ Tế đại sư, Triệu Sĩ Nguyên mới tháo luôn Long Cân Ngọc Tỏa trước con mắt kinh ngạc của bốn đệ tử phái Vô Cực.

Họ quá sửng sốt, thành ra không có một phản ứng kịp thời.

Triệu Sĩ Nguyên quắc mắt lạnh lùng nhìn họ, trầm giọng hỏi:

- Tại hạ không thích ở đây lâu! Trước khi tại hạ ra đi các vị có ý kiến gì xin cho biết?

Các đệ tử Vô Cực phái trừng mắt, họ nhìn nhau rồi nhìn chàng.

Chàng ngậm vận lực vào hai tay, đoạn tiếp luôn:

- Tại hạ xin đi đây!

Chàng nghênh ngang bước ra phía cửa.

Vô Lâm Tứ Khuyết theo sau liền.

Chẳng rõ tại sao bốn đệ tử Vô Cực phái không ngăn trở, trái lại còn phân ra hai bên nhường lối, đồng thời còn nghiêng mình như thể cung kính tiễn đưa.

Một vị tuổi độ năm mươi cất tiếng:

- Thiếu lệnh chủ cứ tự tiện! Anh em lão phu cam thất lễ không đưa tiễn xa hơn!

Triệu Sĩ Nguyên ngậm vận công định thị Oai, nghe lão nhân nói thế bất giác sững sờ.

Chàng lùi lại một bước, hỏi:

- Tại sao các vị không ngăn trở?

Lão nhân đối thoại đáp:

- Bọn lão phu kính mộ Thiếu lệnh chủ là bậc đại nhân đại nghĩa, nên có ước hội với nhau là tuyệt đối không nên xác phạm đến Thiếu lệnh chủ, trừ khi bị uy hiếp phải làm, hoặc giữa chốn đông người.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Đa tạ các vị quá ái mộ!

Rồi chàng tiếp:

- Còn như chúng ta gặp nhau nơi quảng đại quần chúng! Các vị sẽ có thái độ nào?

Lão nhân điềm nhiên:

- Công trước, tư sau. Bởi dù sao thì bọn lão phu cũng còn tùy thuộc môn phái.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Để cho tại hạ ra đi thông thả như thế này, các vị không ngại chường môn quở trách sao?

Lão nhân cười khỏ:

- Vậy thì Thiếu lệnh chủ hãy giúp cho bọn lão phu một lý do tắt trách!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tại hạ xin đắc tội với các vị!

Chàng đưa cao tay hữu, toan điểm vào bốn vị, lão nhân đối thoại chợt kêu lên:

- Hãy khoan, Thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Tiền bối còn điều chi chỉ giáo?

Lão nhân đáp:

- Đệ tử trong bốn phái có nhiều sự khổ không thể giải bày. Thiếu lệnh chủ nên tránh họ, tìm lối vắng mà đi, và dù sao cũng nên nương tay cho họ, nếu có gặp người nào dọc đường!

Triệu Sĩ Nguyên không hề có ác cảm đối với những người trong phái Vô Vi, chàng biết rõ họ đang ở trong một xử cảnh khó khăn do đó chàng luôn luôn ủy khúc với họ.

Nghe lão nhân thốt, chàng vòng tay cúi đầu:

- Tại hạ xin tuân lời!

Hai tay lập tức đưa ra điểm vào huyết đạo trên người bốn đệ tử Vô Cực phái, đoạn dẫn Tứ Khuyết đi ra.

Chàng đổi ý, thay vì đi theo con đường chánh, lại chọn những lối vắng vẻ tiến tới.

Chàng âm thầm thoát khỏi phạm vi của Vô Cực phái.

Lúc Châu Thiên Nhậm trở về, bốn đệ tử tường thuật sự tình, lại thêm nhiều chi tiết cho sự việc có vẻ nghiêm trọng hơn.

Rời khỏi phạm vi của Vô Cực phái rồi, Triệu Sĩ Nguyên phân công cho Tứ Khuyết mai phục tại các vùng phụ cận chờ đón Âu Dương Ngọc Kỳ.

Còn chàng thì giở thuật khinh công tối thượng, trở lại Thiếu Lâm tự dò thám.

Ngờ đâu chàng may mắn được nghe câu chuyện giữa Phổ Tế đại sư và Tiền chuyên sứ.

Đến lúc đó chàng mới thức ngộ thái độ của Thiếu Lâm tự hơn một năm qua, không tham gia mọi hoạt động của giới giang hồ.

Thì ra đâu đâu cũng có bàn tay lông lá của Tào Duy Ngã nhúng vào.

Nếu lần này Tào Duy Ngã thành công thì phái Thiếu Lâm cầm như hủy diệt, ngàn năm sau chưa hẳn khôi phục nổi cơ đồ.

Rồi Phổ Tế đại sư họp toàn thể môn đồ tại Đại Hùng Bửu Điện cổ võ một cuộc chiến với phái Vô Cực.

Nếu chàng không nghe lọt câu chuyện trước đó, hẳn phải thán phục Phổ Tế đại sư có tinh thần bất khuất, đáng mặt lãnh đạo một môn phái lớn.

Nấp trong chỗ kín nghe Phổ Tế đại sư thuyết phục các tăng đồ, Triệu Sĩ Nguyên quan sát những người hiện diện, cố ý tìm Trí Ngươn hòa thượng là người chàng có gặp một lần, đồng thời cũng lưu ý xem người đệ tử của phụ thân chàng có mặt trong đại hội hay không.

Chàng nhận ra không có mặt hai người đó.

Đến cái lão giả hòa thượng Tiền chuyên sứ cũng vắng mặt luôn.

Không gặp Trí Ngươn hòa thượng và đệ tử của phụ thân thì làm sao trong một thời gian ngắn chàng hiểu rõ nội tình của Thiếu Lâm tự? Nếu không biết được sự thể ra sao thì thật khó cho chàng hoạch định biện pháp ứng phó.

Chàng không cần lưu lại đó lâu lắm để nghe thêm những gì Phổ Tế đại sư thuyết trình, chàng rời ngay Đại Hùng Bửu Điện đi khắp nơi tìm người muốn gặp.

Nơi hướng Bắc, cách Đại Hùng Bảo Điện độ hai mươi trượng có mấy mươi cây to lớn, thân cây từ hai vòng tay trở lên.

Núi đã cao, cây lại cao, mây trắng trôi qua vờn bên trên đầu cây, gió thổi rì rào, đầu cây lắc đảo, trông như đùa với mây.

Nơi đó là một trong mười cảnh đẹp của Thiếu Lâm tự, có cả tên là Vân Hải Tùng Đào.

Trong khu tùng đó, ẩn ước có tòa thất cấp phù đồ, thoát ẩn thoát hiện, như có như không, nhìn vào đó dù ai còn nặng niềm trần tục cũng cảm thấy lâng lâng như siêu thoát ngoài khổ lụy.

Nơi tầng thứ bảy của tòa phù đồ có một tảng một tục.

Họ ngồi đối diện nhau, đánh chén, họ dùng rượu thịt chứ không ăn rau, trái như kẻ xuất gia.

Tầng nhân chính là Tiền chuyên sứ.

Tục nhân là một lão già, tuổi từ bảy mươi trở lên, mặt tam giác, trên nhỏ dưới lớn, mắt bé, mũi bé, miệng rộng.

Tướng mạo đó rất khôi hài, song thân phận hẳn phải cao, cho nên Tiền chuyên sứ luôn luôn vuốt ve xu nịnh.

Người đó chính là Cẩm long thủ Vân Đằng, Phiên thủ Đông Phiên, một thuộc hạ đắc lực của Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã.

Tiền chuyên sứ rót đầy chén rượu, hai tay nâng cao, điểm nụ cười nịnh, thốt:

- Thuộc hạ xin chúc trước hơn ai hết, phiên chúa thành công, phiên chúa nhận chén rượu này cho thuộc hạ được hưởng lây cái thơm của bát anh hùng cái thế!

Vân Đằng lạnh lùng hỏi:

- Người đã bố trí đâu đó chu đáo rồi chứ?

Tiền chuyên sứ tên Vạn Năng, cung kính đáp:

- Thuộc hạ bảo đảm chẳng có một sơ hở nào cả!

Vân Đằng lại hỏi:

- Còn bốn lão bất tử của Thiếu Lâm? Họ có trúng kế của người chăng?

Tiền Vạn Năng tiếp:

- Chính thuộc hạ tự tay bỏ chất tán công tán vào thực vật của họ. Nhất định là có kết quả như ý. Họ đừng xuất thủ thì còn khá, chứ nếu xuất thủ rồi thì cầm chắc phải khổ!

Vân Đằng hỏi tiếp:

- Còn Phổ Độ hòa thượng?

Tiền Vạn Năng mỉm cười:

- Phổ Độ hòa thượng tự chuyên học võ bên ngoài phái, nên đã bị Phổ Tế đại sư chiêu theo quy củ, phạt nhìn vách sám hối đúng mười năm.

Vân Đằng gật gù:

- Còn Trí Ngươn hòa thượng?

Tiền Vạn Năng đáp:

- Cũng như chuông môn!

Vân Đằng bật cười ha hả:

- Người khá lắm đó! Thành công lần này rồi lão phu sẽ cất nhắc người lên chức vị Phó phiên chúa, cùng với lão phu lo việc lớn.

Đến lúc đó lão mới chịu tiếp nhận chén rượu, uống cạn.

Rồi lão phân phó:

- Vạn Năng! Cứ như thế mà làm.

Bổng Tiền Vạn Năng kêu lên:

- Thuộc hạ quên mất một việc! Phiên chúa cho phép thuộc hạ vắng mặt trong chốc lát, thuộc hạ sẽ trở lại liền.

Vân Đằng hừ một tiếng:

- Việc gì?

Tiền Vạn Năng thốt:

- Châu Thiên Nhậm đến đây có mang theo năm cỗ quan tài, xem có vẻ khả nghi lắm!

Thuộc hạ muốn được điều tra cho rõ sự tình.

Vân Đằng gật đầu:

- Người cứ đi, nhưng nhớ trở lại gấp!

Tiền Vạn Năng vâng một tiếng, bước đi mấy bước, vụt đứng lại, quay đầu tiếp:

- Trên trính, còn một vò rượu lâu năm đó, phiên chúa cần cứ lấy xuống mà dùng.

Lão phóng mình qua cửa sổ, đáp xuống đất, nhảy luôn mấy lượt nữa biến mất trong khu rừng.

Đợi mãi không thấy Tiền Vạn Năng trở lại, rượu trong vò đã cạn, Vân Đằng nhảy lên trính nhà, lấy vò rượu xuống, định bụng cầm cạnh, chờ.

Không lâu sau lão ta bắt đầu chệnh choáng.

Tiền Vạn Năng trở lại, phi thân qua cửa sổ, vào trong tầng lầu, miệng cười hì hì.

Nhìn vò rượu cạn quá nửa, Tiền Vạn Năng càng thích hơn, nhưng lại ngưng cười.

Rồi lão lạnh lùng hỏi:

- Phiên chúa đã uống đến vò rượu trên trính nhà?

Vò rượu nằm đó, Tiền Vạn Năng còn hỏi làm gì nữa? Tại sao lão hỏi như vậy?

Chẳng qua hỏi để biểu hiện một thay đổi ở thái độ thôi.

Tiền Vạn Năng tưởng Vân Đằng đã say, ngờ đâu Vân Đằng vốn có tử lực cao, gia dĩ công lực thâm hậu bao nhiêu rượu đó không đủ quật ngã lão ta.

Tự nhiên lão còn sáng suốt và nhận thấy thái độ hơi khác thường của Tiền Vạn Năng, liền trầm giọng hỏi lại:

- Người nói với ai bằng giọng đó?

Tiền Vạn Năng buông cốc lốc:

- Người!

Vân Đằng sôi giận, vươn tay chụp cổ tay Vạn Năng, đồng thời hét:

- Người muốn chết!

Tiền Vạn Năng không né tránh, cứ để cho Vân Đằng chụp, hơn thế lão ta chẳng lộ vẻ khiếp hãi.

Lão bình tĩnh đến lạnh lùng, ung dung thốt:

- Buông tay đi! Nếu người vận dụng lực, là tự chuốc khổ đấy. Nếu vọng động là cố chịu lấy hậu quả, đừng trách sao ta không bảo trước.

Làm sao Vân Đằng tin ngay lời cảnh cáo suông của Tiền Vạn Năng? Ít nhất cũng phải có một chứng minh nào đó, dù nhỏ lão mới chú ý đến lời nói của đối phương.

Huống chi lão ta rất khinh thường Tiền Vạn Năng.

Lão bật cười lạnh mấy tiếng, đáp:

- Rồi người sẽ thấy trong hai chúng ta, ai chuốc khổ!

Lão bấp chặt năm ngón tay, song vừa bóp chặt lại lỏng ra liền.

Đồng thời lão cũng thét:

- Ngã!...

Tiếng ngã vang lên cùng lúc với động tác lỏng ngón tay, và trong khi Tiền Vạn Năng còn đứng sừng sững đó, chính lão lại lùi ba bước, rồi chính lão ngã xuống.

Vẻ kinh hãi hiện lên gương mặt, lão áp úng:

- Người... người...

Lúc bóp mạnh mấy ngón tay, Vân Đằng có cảm giác là mình bóp vào thép sắt. Một đạo phản lực bắn ngược vào lão, lão buông tay, lùi lại ngã luôn.

Thực ra chẳng phải Tiền Vạn Năng có công lực cao hơn Vân Đằng mà chính là Vân Đằng mất hết công lực, nhủn người.

Tiền Vạn Năng bật cười âm trầm:

- Đại phiến chúa nghe trong người thế nào?

Vân Đằng nghe lạnh khắp người, tay chân run lên, áp úng luôn:

- Người... người dùng đến Tán Công Tán, đối phó với ta!

Tiền Vạn Năng lạnh lùng:

- Chỉ tại Đại phiến chúa tham uống quá, lấy luôn cả vò rượu có chất Tán Công Tán mà dùng. Bây giờ đổ lỗi cho ai chứ! Nào có phải ta lấy xuống mà đả cho người đâu!

Vân Đằng từng hống hách đã quen, cứ tưởng là bất cứ ai cũng phải cúi đầu khuất phục trước mặt lão.

Khi nào lão tưởng nổi là có một người dám hành động như Tiền Vạn Năng?

Bây giờ lão ta mắc kế Tiền Vạn Năng thì còn chi cái danh đại ma đầu của lão.

Tuy nhiên ở trong sự thao túng của đối phương, lão có nói gì thì cũng chỉ chuốc thêm cái nhục mà thôi.

Lão nhếch nụ cười thảm, nhận mạng:

- Tốt! Tốt! Tốt! Ta quáng mắt, ta nhận bại!

Lão thè lưỡi ra, há miệng định cắn đứt lưỡi tự tử, để tránh khỏi cái khổ do chất độc gây nên, đồng thời tránh luôn Tiền Vạn Năng làm nhục.

Nhưng Tiền Vạn Năng lướt tới, một tay bóp quai hàm ngăn chặn lão cắn lưỡi, đoạn điểm luôn vào các huyết nơi tay và chân lão biến lão thành bất động.

Sau đó Tiền Vạn Năng bật cười khanh khách:

- Chết? Đâu có dễ dàng như vậy được Đại phiến chúa?

Vân Đằng thở dài, chờ đợi mọi sự hành hạ của Tiền Vạn Năng.

Tiền Vạn Năng tiếp:

- Người muốn chết, thử thả một chút rồi ta sẽ cho chết, chết sướng! Đừng lo ngại gì cả!

Bổng Tiền Vạn Năng quát:

- Muốn được vậy người phải đáp ứng ta một điều.

Vân Đằng cười khổ:

- Điều chi?

Tiền Vạn Năng vung kiếm, trước hết cắt một chéo áo của Vân Đằng, sau đó lại thọc mũi kiếm rọc vào thịt Vân Đằng cho máu chảy ra, cuối cùng lại giải huyết đạo nơi tay hữu của lão rồi bảo:

- Viết cho ta một bức huyết thư, ta đọc làm sao người viết như vậy!

Vân Đằng còn làm sao phản kháng được, đành gật đầu.

Tiền Vạn Năng trải mảnh vải áo trước mặt Vân Đằng, Vân Đằng nhúng ngón tay vào máu, chờ.

Tiền Vạn Năng đọc:

- Tiền Vạn Năng là bậc tài trí phi phàm, thừa sức thay thuộc hạ lãnh quyền Phiên trấn Đông Phương...

Vân Đằng tỉnh ngộ, cao giọng:

- Thì ra nguyện vọng của người là thế? Được rồi, ta sẽ thành toàn cho người.

Lão ta không chờ nghe đọc, cứ viết luôn.

Viết xong, lão hỏi:

- Đã đủ chưa?

Tiền Vạn Năng gật gù:

- Đủ lắm rồi! Huống chi người thọ thương làm gì viết được nhiều?

Suy nghĩ một chút, Tiền Vạn Năng tiếp:

- Người thêm cho ta nữa chữ Vân thôi, viết cách nào đủ chứng tỏ là người kiệt sức, không viết nổi trọn chữ!

Vân Đằng thở dài:

- Ta phục người! Chu đáo lắm.

Tiền Vạn Năng chờ cho Vân Đằng viết xong, vung tay đâm mạnh vào ngực lão.

Máu từ miệng Vân Đằng bắn ra, vấy luôn mảnh áo huyết thư, hoàn ố mấy hàng chữ.

Tiền Vạn Năng hấp tấp nhặt lên. Nét chữ vẫn còn song rất khó đọc.

Tuy nhiên mảnh vải đó vẫn còn dùng được như thường, và lão ta nhìn mảnh vải huyết thư, dương dương đắc chí.

Lão lẩm nhẩm:

- Tuyệt hảo! Tuyệt hảo! Cái mưu của ta tròn trịa lắm rồi!

Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau lưng vọng tới:

- Chưa chắc!

Tiền Vạn Năng giật bắn mình, nhận ra đúng là âm thanh của Triệu Sĩ Nguyên.

Tuy vậy lão vẫn quát để lấy tinh thần:

- Ai?

Đồng thời lão xếp vội mảnh áo nhét vào người, rồi quay mình lại.

Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên tiếp:

- Máu chưa khô, các hạ xếp vội như vậy, chữ lem nhem hết, còn đọc làm sao được?

Tiền Vạn Năng hoảng hốt, vội lấy mảnh áo mở ra.

Đúng như Triệu Sĩ Nguyên nói, nét chữ đã nhòa, không còn làm sao đọc được!

Thế là bao nhiêu tâm huyết, sát hại một mạng người, cuối cùng chẳng thu thập được gì cả.

Bất giác lão sững sờ, thờ người ra đó, quên luôn sự có mặt của Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Thế nào? Tại hạ nói có đúng chẳng?

92. Nhân Nào Quả Nấy

Trong trường hợp đó ai ai cũng bối rối, hoang mang nhưng Tiền Vạn Năng vẫn giữ được bình tĩnh, hay ít ra lão ta cũng lấy bình tĩnh nhanh chóng.

Lão bật cười vang, lão cười được là có nghĩa sự tình không mấy may quan trọng, lão có thể dẹp bỏ nó qua một bên như thường.

Triệu Sĩ Nguyên thấy thế, biết ngay lão ta rất già dặn, lão là một tay đại gian, đại ác, có mưu cơ không kém Tào Duy Ngã bao nhiêu.

Do đó chàng càng đề phòng hơn.

Cười một lúc, Tiền Vạn Năng lại thở dài, khoát rộng hai tay lên không, tỏ vẻ chán nản, đoạn thốt:

- Ý trời! Đúng là ý trời! Cái kế hoạch của lão phu thành hình từ mười năm qua không ngờ trong một phút, lão ta hủy diệt! Kể ra Vô Tình lệnh chủ vẫn còn may mắn.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Các hạ nói thế nghĩa là sao?

Tiền Vạn Năng chỉ sợ Triệu Sĩ Nguyên không để cho lão có cơ hội nói gì, lão cứ sợ chàng xuất thủ bất ngờ kết liễu tánh mạng của lão, nên vội thở dài rồi than, cốt dụ dẫn chàng, làm cho dịu lại sự quyết liệt của chàng.

Ngờ đâu Triệu Sĩ Nguyên lại muốn nghe chuyện! Lão ta thở phào tiếp luôn:

- Thiếu lệnh chủ có biết tại sao lão phu thiết kế lấy cho được bức huyết thư chẳng?

Triệu Sĩ Nguyên Ạ một tiếng, không biểu hiện rõ rệt là chàng có biết hay không biết.

Tiền Vạn Năng giải thích:

- Lão phu định gây niềm tin nơi Vô Tình lệnh chủ, sau đó sẽ tùy cơ ứng phó với lão ta, lấy đạo xử sự của lão đối với lão. Lão phu chức dịp cho Vô Tình lệnh chủ thưởng thức mùi vị Tán Công Tán trong một ngày gần đây. Nếu thành công là lão phu làm được một việc đại hữu ích, lão phu trừ được một mối hại lớn cho giang hồ.

Triệu Sĩ Nguyên lại Ạ một tiếng, Ờ Ờ không biểu hiện rõ ý kiến như thế nào.

Tiền Vạn Năng cau mày, cố gắng một lần nữa:

- Lão phu nương mình trong một tổ chức của ma đầu, hơn mười năm qua rồi nào phải mỗi lúc muốn một cơ hội như thế này mà có ngay cho! Rồi bây giờ, cơ hội đã đến, song mưu cơ bất thành! Ngoài ra lại còn gây ra sự hiểm nguy! Lão phu nhận thấy mọi hy vọng đều tan biến.

Triệu Sĩ Nguyên vẫn Ạ một tiếng như cũ!

Tiền Vạn Năng biết là sự tình bất thuận lợi rồi! Lão không dấu vẻ khấn trương cao giọng hỏi:

- Thiếu lệnh chủ có tin lời lão phu hay không?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tại hạ tin lời các hạ! Tại hạ tin lòng dụng tâm khổ sở của các hạ!

Tiền Vạn Năng đình ninh là Triệu Sĩ Nguyên tin thật, nên thở phào tiếp:

- Lão phu cố gắng giải bày tâm nguyện cho Thiếu lệnh chủ hiểu. Giờ thì Thiếu lệnh chủ đã minh bạch rồi, lão phu không còn thắc mắc nữa.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tin thì có tin thật, song còn ba điểm nghi vấn, tại hạ mong các hạ giải thích cho biết.

Tiền Vạn Năng cao giọng:

- Biết thế nào lão phu nói thế ấy, nhất định không giấu diếm. Thiếu lệnh chủ cứ nói.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi liền:

- Tứ Phật Thiếu Lâm trúng độc Tán Công Tán, có phải là do các hạ tự thi hành thủ đoạn chăng?

Tiền Vạn Năng giật mình:

- Thực tình lão phu không biết việc đó!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi tiếp:

- Cầu kết với Phổ Tế đại sư hãm hại tôn trưởng, bán rẻ đồng môn có phải thủ đoạn của các hạ chăng?

Tiền Vạn Năng kinh hãi:

- Việc đó... việc đó thì...

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Có phải những việc đó nằm trong chủ trương tranh thủ lòng tin Vô Tình lệnh chủ chăng?

Tiền Vạn Năng lắp vấp đáp:

- Việc đó... tại sao lại trút lên đầu lão phu? Xin Thiếu lệnh chủ đừng làm mưu ly gián của kẻ khác!

Bỗng lão kêu lên:

- Cẩn thận! Có kẻ ám toán!

Nhanh như chớp lão lao vút mình qua cửa sổ.

Lão đình ninh là tiếng kêu của lão sẽ làm cho Triệu Sĩ Nguyên phân tâm.

Ngờ đâu lão vừa nhún chân, Triệu Sĩ Nguyên đã đảo bộ đứng chắn nơi vọng cửa rồi.

Lão thâm kêu khổ!

Nhưng chưa chịu bỏ cuộc, lão quay mình định vọt qua vọng cửa khác.

Lão nhanh chân, dù lão nhích động trước, Triệu Sĩ Nguyên còn nhanh hơn, dù chàng đảo bộ sau.

Tiền Vạn Năng chưa đến cửa, Triệu Sĩ Nguyên đã đứng chắn tại đó rồi.

Biết không thể chạy thoát, lão dừng chân lại, hỏi gấp:

- Tại sao Thiếu lệnh chủ ngăn chặn không cho lão phu đuổi theo kẻ ám toán!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Những trò quỷ của các hạ, đã đến lúc phải chấm dứt. Xem đây!

Chàng chỉ tay ra, Tiền Vạn Năng không phương tránh kịp đành bị chế ngự.

Lão thay đổi thái độ, xuống nước:

- Thiếu lệnh chủ...

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay ngăn chặn:

- Bây giờ các hạ chỉ cần nghe chứ không nên nói gì!

Tiền Vạn Năng gật đầu luôn mấy lượt:

- Phải! Phải! Thiếu lệnh chủ cứ phân phó!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Trao thuốc giải Tán Công Tán cho bốn lệnh chủ!

Tiền Vạn Năng mừng thầm, nghĩ:

- Chỉ cần người yêu cầu ta, là ta có cách thoát khỏi tay người!

Hy vọng trở lại, lão đáp:

- Thuốc giải tự nhiên là có, nhưng Thiếu lệnh chủ giải huyết cho lão phu trước đi.

Nếu có một cơ hội nhỏ, nhất định là lão chẳng bỏ qua. Trong trường hợp này, là còn đưa điều kiện, kể cũng giảo quyệt mà cũng trắng trợn thật?

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Nếu bốn lệnh chủ không giải huyết?

Tiền Vạn Năng cười lớn:

- Thì lão phu chết, song có Tứ Phật Thiếu Lâm làm bạn đồng hành đỡ phải tịch mịch chốn tuyền đài.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Các hạ không chịu trao, dễ thường bốn lệnh chủ không có cách lấy được à?

Tiền Vạn Năng điềm nhiên:

- Thiếu lệnh chủ trọng nghĩa khí, hành động ắt phải ngại anh hùng thiên hạ phê bình, do đó chẳng khi nào Thiếu lệnh chủ dám dùng cực hình bức bách lão phu!

Trừ khi Triệu Sĩ Nguyên bất chấp sự Oán trách của khách giang hồ, chàng còn cách nào lấy được thuốc giải.

Tiền Vạn Năng chắc như vậy.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Các hạ quả quyết là bốn lệnh chủ không biện pháp?

Tiền Vạn Năng không nao núng:

- Thiếu lệnh chủ cho biết biện pháp đó như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng, nhìn vào rượu chưa cạn hân, vào rượu có chất Tán Công Tán.

Tiền Vạn Năng giật mình.

Lão hồi hận đã dùng lời quyết liệt, bây giờ mở miệng van xin làm sao được nữa!

Triệu Sĩ Nguyên vẫy tay, tạo hấp lực, đưa bình rượu lên, tay tả đón tiếp, chàng nghiêng miệng bình ngay Tiền Vạn Năng, lại dùng hấp lực hút rượu bình vào miệng lão ta.

Tiền Vạn Năng đang há miệng, chực nói gì đó, vò rượu chui tọt vào miệng, chạy xuống cổ liền.

Triệu Sĩ Nguyên quăng chiếc bình không vào một góc, đoạn hỏi:

- Bây giờ người bằng lòng trao thuốc giải hay không?

Chàng không cần giữ lễ độ với Tiền Vạn Năng nữa, bởi chàng nhận ra lão ta có tư cách quá hèn hạ.

Tiền Vạn Năng do dự rất lâu.

Thấy lão ta lâm vào trường hợp đó, vẫn còn ngoan cố, Triệu Sĩ Nguyên thở dài, thốt:

- Người không giao thuốc giải thì đừng trách bốn lệnh chủ vô tình đấy!

Chàng lại chờ một lúc nữa.

Tiền Vạn Năng vẫn bất động.

Chàng cười lạnh tiếp:

- Người cho rằng trúng phải chất Tán Công Tán, người bất động rồi là chẳng còn sợ chất độc ngấm vào cơ thể à? Ta sẽ có cách làm cho chất độc phát tác, cho người biết như vậy!

Hơn nữa, ta cũng có phương pháp chữa trị Tứ Phạt Thiếu Lâm, chẳng cần chi thuốc giải của người. Song người tán tận lương tâm đến thế đó, ta còn dung dưỡng người làm sao được nữa chứ?

Chàng ấn một ngón tay nơi lưng Tiền Vạn Năng.

Một đạo khí nóng chuyển từ tay chàng sang mình Tiền Vạn Năng, làm sôi động các kinh mạch, chân lực của lão cũng dao động theo.

Chân lực dao động là chất độc phát tác liền.

Tiền Vạn Năng lập tức kêu lên:

- Tại hạ nói! Tại hạ xin chỉ! Xin Thiếu lệnh chủ dung tha cho tánh mạng!

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Ta không thể dung tha người được! Người tàn độc đến độ mất cả nhân tánh, còn sống phút giây nào là còn hãm hại người lành, người đừng hy vọng ta khoan dung!

Rồi chàng nghiêm sắc mặt tiếp:

- Nếu người chịu chỉ chỗ dấu thuốc giải, ta sẽ cấp cho người nửa phần số lượng chữa trị một người, giúp người khỏi bị đau đớn vì chất độc hành hạ, chứ còn chữa trị cho người được toàn vẹn thì đừng hòng. Có tán thất võ công, trở thành người thường, sống nốt ngày thừa, kể ra cũng phúc đức cho người lắm đó.

Tiền Vạn Năng còn chút hy vọng nào, cố bám víu vào điểm hy vọng đó, dù biết là mong manh.

Lão thốt nhanh:

- Lão phu tin lời Thiếu lệnh chủ. Để lão phu chỉ chỗ dấu thuốc giải!

Thuốc giải lão để dưới tượng phật nơi gác thứ năm.

Triệu Sĩ Nguyên xuống gác thứ năm, quả thấy hai bình thuốc dấu nơi bệ tượng, một bình màu hồng, một màu xanh.

Tiền Vạn Năng cho biết bình màu hồng đựng Tán Công Tán, còn bình màu xanh đựng thuốc giải.

Lão thốt:

- Số lượng thuốc giải đủ cho mười người dùng, Thiếu lệnh chủ đã đáp ứng rồi, xin cấp cho lão một phần.

Thực ra số thuốc đó thừa chữa trị cho hai mươi người, Tiền Vạn Năng hạ thấp con số xuống, còn phân nửa là để phòng ngừa Triệu Sĩ Nguyên cấp cho lão nửa phần cần thiết.

Như vậy là số nửa phần đó là đúng một phần thực sự, lão sẽ không còn lo ngại gì nữa.

Ngờ đâu, Triệu Sĩ Nguyên từng học qua y thuật, tuy chàng không hạ độc ai, chứ về việc giải độc thì chàng rất am tường, và hiểu rõ phân lượng cần thiết cho mỗi trường hợp.

Do đó chàng chỉ cấp cho lão đúng nửa phần, như lời chàng đã nói.

Tiền Vạn Năng tuyệt vọng van cầu:

- Thế thì Thiếu lệnh chủ nên giết luôn lão phu! Như vậy lão phu sẽ đỡ khổ hơn.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Bình sanh bốn lệnh chủ không hề giết kẻ khoan tay chờ chết!

Chàng lao mình qua cửa sổ vút đi.

Tiền Vạn Năng nghe nhiệt độ trong người càng phút càng tăng rồi đầu nhức như búa bổ, kể đó toàn thân đỏ rực lên, máu rịn qua làn da, kết thành hạt, lão run run, càng phút càng run mạnh.

Cuối cùng lão hét một tiếng lớn, mửa vọt máu tươi, ngoẻo đầu gục luôn tại chỗ không còn ngóc dậy nữa!

Chiều hôm đó Phổ Tế đại sư dẫn ba mươi sáu vị cao tăng chấp sự, xuyên qua khu Vân Hải Tùng Đào, đến trước một sơn cốc, vượt mấy đoạn đường hẹp, đến một thạch động.

Trước cửa có ba chữ lớn:

- Tổ sư động.

Tám lão tăng đứng canh tại đó.

Họ cùng nghiêng mình, vòng tay chữ thập thốt:

- Tổ sư chỉ chấp nhận một chuông môn vào thôi!

Phổ Tế đại sư do dự.

Sau cùng lão phải để ba mươi sáu vị chấp sự Ở bên ngoài, rồi một mình vào động.

Động có ba phần ngoài chính sảnh và trong.

Bên ngoài là thiền đường, và bốn gian tịnh thất nhỏ, dùng làm chỗ ở cho tám vị lão tăng.

Nơi chính sảnh có một ngôi thạch thất, có bốn tiểu sa di ở trong đó, phục thị bốn vị tổ sư.

Bên trong cùng, cũng có thiền đường và gian tịnh thất nhỏ, bốn vị tổ sư ở nơi đó.

Chuông môn có oai quyền tuyệt đối, điều khiển toàn phái, bất luận là ai phạm là tăng đồ đều phải tuân lệnh.

Nhưng đến động tổ sư rồi, chuông môn chỉ còn là một đệ tử thông thường.

Bốn vị tổ sư thường nhật tu tâm dưỡng tánh, không hề hỏi han hay can thiệp đến sinh hoạt của chùa.

Còn chuông môn thì hằng năm đến ngày mừng bốn tháng tư suất lĩnh đại biểu toàn môn phái, đến vấn an sư tổ, xin chỉ thị thi hành.

Giờ đây, gặp lúc Vô Cực phái đều uy hiếp bảo giao chùa, Phổ Tế đại sư mới phá lệ đến Tổ sư động, một công lệ mà từ ngày lập phái đến nay chưa một môn phái nào vi phạm.

Phổ Tế đại sư vượt qua phần ngoài động, vào đến chính sảnh, đứng trước cửa thạch thất, cao giọng thốt:

- Yêu cầu trực vụ sư đệ trình lên tổ sư, có Phổ Tế đại sư đến bái kiến!

Từ trong thạch thất một tiểu sa di đáp vọng ra:

- Sư tổ thỉnh sư huynh chuông môn vào!

Phổ Tế đại sư qua khỏi tòa thạch, đến hậu động, thấy bốn vị tổ sư đang ngồi bồ đoàn tại thiền đường, mắt nhắm nghiền như đang nhập định.

Phổ Tế đại sư quỳ lại đủ lễ đoạn thốt:

- Đệ tử Phổ Tế bái kiến bốn vị tổ sư, nguyện cầu tổ sư vĩnh viễn an khương.

Bốn tổ sư ngồi theo thứ tự tuổi tác, từ tả sang hữu pháp hiệu của các vị là Liễu Nhân, Liễu Duyên, Liễu Trần, và Liễu Phi.

Liều Phi là vị nhỏ tuổi hơn hết.

Ba vị kia vẫn nhắm mắt chỉ có Liều Phi từ từ mở mắt. Hai đạo tinh quang chiếu vào mặt Phổ Tế đại sư, đại sư nghe lạnh khắp mình, bất giác sợ hãi, cúi đầu nín thở.

Thì ra trong ánh mắt của Liều Phi ẩn ước có niềm phẫn nộ. Mà Phổ Tế đại sư là người có tội, tự nhiên phải ngán.

Các vị tổ sư Thiếu Lâm, người nào cũng có từ một trăm năm sáu mươi tuổi trở lên, dĩ nhiên công phu tu vi của họ cực kỳ thâm hậu.

Liều Phu thu nhân quang lại, niệm Phật hiệu, đoạn hỏi:

- Phổ Tế! Người biết tội chưa?

Phổ Tế chết sững tại chỗ.

Lão thâm nghĩ, các vị tổ sư không hề bước ra khỏi động, chẳng lẽ biết những việc lão đã làm.

Không! Nhất định họ không biết được. Bởi nếu biết được thì làm gì các vị đợi đến ngày nay mới hỏi tới?

Lão đã bắt đầu làm nên tội lỗi hơn một năm rồi kia mà?

Rồi lão lại nghĩ, có thể các tổ sư trách cứ lão về một việc gì khác, chẳng hạn sơ suất trong việc điều hành toàn môn phái. Như vậy lão không thể hấp tấp thừa nhận.

Lão cố giữ bình tĩnh, nhóng khẩu khí của các tổ sư, đoán sự tình như thế nào rồi hãy liệu sau.

Lão cúi đầu, đáp:

- Đệ tử đã biết tội mình! Đáng lý không nên lấy lễ đối đãi với Vô Cực phái. Bây giờ nguy cơ sắp đến, đệ tử hết sức là ăn năn.

Liều Phi tổ sư hỏi:

- Còn tội gì nữa chẳng?

Phổ Tế đại sư giật mình:

- Đệ tử hằng giữ quy giới, luôn luôn chuyên tâm chấn chỉnh sơn môn, tự xét mình tuy bất tài, song không hề dám làm điều chi trái với huấn thị của tiền nhân.

Liều Phi tổ sư buông giọng rần rở:

- Giả như người tự động thú nhận những việc đã làm, những mưu mô dự tính, thì còn có thể hưởng dịp tự hối, ăn năn. Còn người cứ che giấu tội lỗi thì đừng trách ta có quyết định dứt khoát!

Phổ Tế đại sư trầm ngâm suy nghĩ.

Lão nghĩ rằng hành động của lão cực kỳ chu đáo, nhất định là không để lộ một sơ hở nào.

Lão cắn răng, lấy thái độ phủ nhận:

- Đệ tử chưa đầy đức độ, tuổi còn nhỏ, sớm chấp chương quyền lãnh đạo, tự nhiên khó tránh được một vài đồ ọ, cầu xin sư tổ lượng xét.

Liều Phi trầm giọng:

- Người không tự thú?

Phổ Tế đại sư cương quyết:

- Đệ tử không dám vọng ngôn!

Liều Phi lại niệm Phật hiệu, đoạn tiếp:

- Người không chịu nói, ta nói hộ cho!

Bỗng Liều Phi nghiêm sắc mặt hỏi:

- Do đâu người được tôn chức chương môn?

Phổ Tế đại sư lại giật mình:

- Vị chương môn tiền nhiệm là ân sư của đệ tử, truyền cho đệ tử.

Liễu Phi lại hỏi:

- Người có ám toán Trí Năng, uy hiếp Trí Năng nhường vị cho người chăng?

Phổ Tế đại sư kêu lên:

- Oan thay cho đệ tử!

Liễu Phi tiếp:

- Nếu người tham quyền đoạt vị, thì sự việc đó chỉ nhắm vào một cá nhân, chứ tổ còn có thể dung tha mà không nở dùng trọng hình xử phạt. Nhưng người không giới hạn lòng tham ở chức vị chương môn, người muốn uy hiếp hào kiệt giang hồ, giành quyền bá chủ một góc trời, câu kết với ngoại nhân, cam tâm hủy diệt cơ nghiệp tiền nhân, điều đó chứ tổ không thể bỏ qua cho người...

Phổ Tế đại sư nghĩ rằng Trí Năng hòa thượng trúng phong, không cử động được, không nói năng được, thì sự tình đâu có thể bị bại lộ?

Bất quá Liễu Phi tỏ sự ước đoán vậy thôi, chứ làm gì có bằng cứ chứng minh tội ác của lão ta?

Đã chối, lão chối luôn:

- Vô bằng, vô có, tổ sư lại kết tội đệ tử, thì thật là oan quá!

Liễu Phi thở dài:

- Vô bằng, vô có? Còn Tùy Duyên hòa thượng kia, hẩn từ đâu tới! Tại sao hẩn ở mãi trong chùa, đến nay đã hơn một năm, bảy tháng rồi? Hẩn là ai?

Phổ Tế đại sư bối rối:

- Đệ tử vì sự vụ quá nhiều, đệ tử không kiểm soát cẩn thận... có lẽ các vị tri khách sơ suất...

Liễu Phi lại thở dài:

- Xảo ngôn, ngụy biện như người thật đáng trách! Không lẽ người không biết hối hận?

Phổ Tế đại sư vẫn phủ nhận:

- Đệ tử vẫn tâm, nghĩ rằng mình chưa làm gì đáng tội, bất quá đệ tử ngay tính nhưng cái lý rất oan!

Liễu Phi hơi mất bình tĩnh:

- Người cho rằng ta bịa chuyện, từ cái không tạo ra cái có!

Phổ Tế đại sư điềm nhiên:

- Đệ tử nào dám có ý đó!

Liễu Phi lắc đầu:

- Chưa thấy mặt Diêm Vương người vẫn tưởng rằng mình còn sống. Được rồi, ta sẽ đưa nhân chứng ra, đối chất với người!

Liễu Phi vừa dứt tiếng, từ nơi trong cửa hông có tiếng niệm phật hiệu vang lên.

Nghe âm thanh đó, Phổ Tế đại sư run người liền.

Tiếp theo đó, một câu nói vang lên:

- Nghiệt chương! Hãy nhìn xem bản tạng là ai!

Người bước ra là một vị cao tăng, tuổi trên tám mươi, gương mặt hồng hào.

Phổ Tế đại sư không cần quay lại nhìn cũng hiểu ngay là Trí Năng thiền sư, vị ân sư của lão ta!

Đã rơi vào tình cảnh này, Phổ Tế đại sư không còn lùi được nữa, lão phải tìm cái sống trong cái chết.

Lập tức Phổ Tế đại sư nhảy đến sau lưng Liễu Nhân tổ sư, áng bàn tay nơi hậu tâm, hét lớn:

- Bốn vị sư tổ đã trúng phải Tán Công Tán, ân sư đừng vọng động mà có hại cho tất cả.

Liễu Nhân, Liễu Duyên, Liễu Trân trước sau vẫn bất động. Trí Năng thiền sư nạt:

- Nghiệt chương! Thế ra ngươi vẫn chưa biết hỏi cái à? Ngươi còn muốn hãm hại các vị sư tổ nữa sao?

Phổ Tế đại sư trầm giọng:

- Đệ tử tìm cái sống trong cái chết, bắt buộc phải thế! Xin ân sư hứa là để cho đệ tử tự do ra khỏi động.

Bỗng một giọng nói rõ ràng từ phía sau lưng Phổ Tế đại sư vọng đến:

- Đã lầm lạc một lần, không nên để cho lầm thêm một lần nữa. Đại sư nên nghĩ đến thanh danh môn phái.

Phổ Tế đại sư giật mình quay đầu lại.

Sau lưng lão, một hiệp sĩ vận áo trắng, đang đứng nghiêm, song gương mặt rất hiền hòa.

Chẳng rõ hiệp sĩ xuất hiện từ lúc nào.

93. Quay Đầu Thấy Bến

Hiệp sĩ chính là Triệu Sĩ Nguyên.

Chàng dùng bốn thân chân lực, theo bí pháp đánh mạnh vào tâm của Phổ Tế đại sư, thức tỉnh u mê của lão ta, giúp lão thu hồi lương tri.

Cũng may, Phổ Tế đại sư chưa đến đổi tán tận lương tâm nên qua phút giây bàng hoàng, lão tỉnh ngộ.

Lão buông xuôi tay xuống, cúi đầu thốt:

- Đệ tử biết tội rồi, xin các vị tổ sư và ân sư xử tội.

Lão lùi lại một bước, ngã xuống.

Liễn Nhân mở mắt ra nhìn Triệu Sĩ Nguyên một lúc lâu, niệm Phật hiệu rồi gật đầu:

- Lành thay! Thiếu lệnh chủ là bậc đại trí tuệ, thức tỉnh được nghịch đồ, công đức rất lớn! Thịnh danh của bốn phái nếu còn cũng là nhờ Thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêng mình:

- Có gì đâu! Lão tăng dạy quá lời!

Liễu Nhân tổ sư nhìn qua Phổ Tế đại sư:

- Tán Công Tán của người đó đã được Thiếu lệnh chủ giải độc rồi, người đừng tưởng hành vi ám muội của người cải được số trời. Nhờ Thiếu lệnh chủ mà người thoát chết dưới một chương của Liễu Phi tổ sư, thì mạng sống của người do Thiếu lệnh chủ ban cho vậy!

Hãy bước tới tạ ơn người!

Phổ Tế đại sư đến lúc đó mới biết mình suýt chết nơi tay Liễu Phi tổ sư, sợ toát mồ hôi lạnh.

Phổ Tế đại sư đứng lên lạy tạ bốn vị tổ sư, kể đến ân sư, sau cùng là Triệu Sĩ Nguyên.

Với Triệu Sĩ Nguyên, lão thốt:

- Bần tăng trong một phút lỗi lầm, dấy động lòng tham, thành mang tiếng nhơ, ngàn năm không rửa sạch. Nhờ Thiếu lệnh chủ đề tỉnh cứu thoát tánh mạng thì trọn kiếp dư sinh này, vĩnh viễn bần tăng xin khắc ghi ơn cao đức trọng.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Việc nhỏ mọn, đại sư đừng để tâm!

Phổ Tế đại sư lùi lại, đứng nép qua một bên, chờ lệnh phát lạc.

Liễu Nhân gọi:

- Trí Năng!

Trí Năng thiền sư bước tới:

- Có đệ tử là Trí Năng đây!

Liễu Nhân hỏi:

- Người có lời gì để nói chăng?

Trí Năng thiền sư chấp tay chữ thập:

- Đệ tử kém đức, không cảm hóa được môn đồ, xin tổ sư từ bi thứ tội!

Liễu Nhân gật đầu:

- Đáng trách là nghịch đồ, người chẳng có tội gì cả!

Đoạn lão sư nhìn qua Phổ Tế đại sư, hỏi luôn:

- Gieo nhân nào gặp quả nấy. Người hãy tự xử!

Phổ Tế đại sư chấp tay chữ thập, nghiêng mình:

- Đệ tử hiểu!

Lão cúi đầu, quay mình bước ra.

Đúng như Liễu Nhân tổ sư đã nói, chính Triệu Sĩ Nguyên mang thuốc giải độc vào Tổ sư động, cứu nạn bốn vị.

Sau khi ly khai tòa Thất cấp phủ đồ, chàng trực nhớ lại một việc, tự trách mình sơ sót không hỏi kỹ Tiền Vạn Năng xem, Tứ Phật Thiếu Lâm ở tại chỗ nào.

Bây giờ chàng muốn đến nơi đó, song còn biết do đường nào đi?

Đang lúc do dự chàng chợt nghe tiếng y phục phát gió, đồng thời thoáng nghe kẻ vừa lướt ngang qua, thốt mấy tiếng Tổ sư động.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, lập tức chạy theo sau.

Phía trước, hai tiểu sa di vừa chạy vừa trò chuyện với nhau, tuy giữ khoảng cách xa xa, Triệu Sĩ Nguyên vẫn nghe lọt câu chuyện của chúng, không sót một tiếng.

Một tiểu sa di thốt:

- Vô Cực phái có vẻ hung dữ lạ, bốn vị sư tổ thì chừng như mấy lúc sau này không được an khang, như vậy còn ai đâu đối phó với đại địch, xem ra bốn phái khó tránh khỏi kiếp vận đen tối này rồi?

Sa di thứ hai đáp:

- Sao sư huynh tăng bốc người mà hạ thấp mình như thế chứ? Vô Cực phái dù mạnh, Thiếu Lâm tự há lại kém chúng sao? Sư huynh quên là La Hán trận của phái Thiếu Lâm được xem như vô địch trong thiên hạ sao?

Sa di thứ nhất tiếp:

- Nếu chúng không vào trận mà chỉ thách một thì chúng ta cầm chắc cái bại rồi! Ngươi huynh nghĩ, trừ Tứ vị tổ sư ra, trong toàn phái của công tử, chẳng có ai đánh thắng vị chưởng môn họ Châu của Vô Cực phái. Mà, bốn vị sư tổ thì mấy lúc gần đây, không còn tha thiết lắm với hoạt động của bốn phái...

Sa di thứ hai cười hì hì:

- Sư huynh biết lo xa như vậy, trong tương lai có hy vọng trở thành chưởng môn lắm đó!

Sa di thứ nhất thở dài:

- Biết lo xa, mới tránh được họa gần! Ngu huynh tự hỏi trong mấy năm sau này, bốn phái đã làm gì mà giang hồ chừng như mất tín nhiệm phần nào! Nếu cứ đà này mà đi thì không lâu lắm Thiếu Lâm sẽ phải mất chỗ đứng xứng đáng trong võ lâm đó!

Sa di thứ hai khuyên dút:

- Sư việc ngoài nhiệm vụ của chúng ta, dù có nói gì cũng vô ích thôi! Chúng ta hãy về gấp, báo cáo cho các vị trưởng hộ pháp rõ, là chưởng môn nhân đã hạ lệnh mọi người chuẩn bị sẵn sàng, trong ba hôm nữa sẽ quyết đấu với Vô Cực phái. Đó là điều quan trọng.

Cả hai gia tăng tốc độ đó, Triệu Sĩ Nguyên cũng gia tăng tốc độ.

Chàng thầm nghĩ cơn may đưa đến, khiến hai sa di dẫn đường nếu không thì chàng phải phí mất một thời gian lâu mới tìm ra Tổ sư động.

Đợi cho hai tiểu sa di vào rồi, Triệu Sĩ Nguyên mới xuất hiện trước cửa động.

Bởi Thiếu Lâm tự sắp đương đầu với đại địch, nên trong toàn khu vực, đâu cũng được phòng thủ nghiêm mật, người ta giới bị đến cả cỏ cây, sỏi đá, tình hình hết sức nghiêm trọng.

Cho nên các vị trưởng lão đích thân canh phòng bên ngoài cửa động Tổ sư.

Và khi Triệu Sĩ Nguyên đến nơi, chàng không khỏi bị nghi ngờ, bởi các trưởng lão chưa hề biết mặt chàng.

Chàng chưa cất tiếng, một vị trưởng lão hỏi trước:

- Thí chủ không ở tại khách phòng dùng trà, lại đến đây có việc gì?

Vị trưởng lão cứ tưởng chàng là một du khách từ phương xa đến viếng chùa, như hằng ngàn du khách khác.

Chàng vòng tay chào, đoạn thốt:

- Tại hạ Triệu Sĩ Nguyên có việc cần muốn bẩm kiến bốn vị tổ sư.

Cái tên Triệu Sĩ Nguyên giờ đây không còn lạ đối với khách giang hồ nữa.

Vị trưởng lão giương tròn đôi mắt nhìn chàng một lúc lâu, song không nói gì.

Chừng như lão sư chưa tin lắm.

Triệu Sĩ Nguyên bắt buộc phải lấy chiếc Long Phụng lệnh ra, trao cho trưởng lão rồi tiếp:

- Lão tiền bối nhìn vật này, sẽ biết tại hạ là người thật hay giả.

Vị trưởng lão đó là sư huynh của Trí Năng thiền sư, lúc Trí Năng làm chưởng môn thì lão là vị chủ tọa La Hán đường, cho nên lão từng thấy Long Phụng lệnh.

Nhìn thoáng qua, lão liền niệm phật hiệu, rồi chấp tay chữ thập chào lượt nữa, đoạn thốt:

- Cảm phiền Thiếu lệnh chủ chờ một chút, bản tăng vào thông báo cho các vị tổ sư hay.

Triệu Sĩ Nguyên đáp lễ:

- Đa tạ lão tiền bối!

Không lâu lắm, trưởng lão trở ra cho Triệu Sĩ Nguyên biết là các vị tổ sư không thể thân hành ra nghinh tiếp chàng, và mời chàng vào luôn trong động.

Triệu Sĩ Nguyên được bốn vị tổ sư dành cho cách đối xử hết sức long trọng.

Do đó chàng mới cảm thấy phụ thân chàng rất được kính nể trên giang hồ. Và chỉ có những vị có cả tài và đức cùng cao mới được những vị thần tăng ngưỡng mộ cùng cực.

Hiện tại thì chàng thụ hưởng sự ngưỡng mộ đó, kể ra đúng là một di sản quý báu của cha chàng dành lại cho chàng.

Triệu Sĩ Nguyên lấy ba hạt xá lợi, hai tay dâng lên bốn vị tổ sư hỏi:

- Bốn vị lão tiền bối biết vật này chứ?

Bốn vị Tổ sư giật mình, cùng đứng lên, cùng chấp tay, hỏi lại:

- Làm sao Thiếu lệnh chủ có được ba vật báu trấn môn của bốn phái?

Triệu Sĩ Nguyên cứ tưởng ba hạt xá lợi là những vật tương đối quan trọng trong Thiếu Lâm thôi, chứ không ngờ nó là vật trấn môn.

Chàng kinh ngạc đáp:

- Tại hạ vâng lệnh gia phụ mang ba báu vật đến đây, trao hoàn cho bốn vị lão tiền bối.

Còn như tại sao gia phụ có nó trong tay thì tại hạ không được biết.

Liễu Nhân tổ sư thở dài:

- Năm mươi năm trước đây, bỗng nhiên ba vật báu đó không cánh mà bay. Sự kiện ấy đã một lúc gây chấn động khắp giang hồ. Không ngờ năm mươi năm sau, vật về chủ cũ!

Giả như nó lọt vào tay người nào khác, thì chắc gì người ấy quy hoàn cho bốn tự? Suy theo đó, đủ biết cái đức liêm khiết của lệnh tôn sáng chói như thế nào!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Toàn thể phái Thiếu Lâm khắc ghi ơn trọng của lệnh tôn và Thiếu lệnh chủ!

Lão cung kính tiếp lấy ba hạt xá lợi, đặt trước bàn Phật rồi tất cả bốn vị cùng lay đủ lễ.

Sau đó họ trở về bộ đoàn.

Triệu Sĩ Nguyên trong lòng nghi hoặc, hỏi:

- Chẳng hay trong trường hợp nào quý phái để mất ba vật quý đó?

Liễu Nhân tổ sư gật đầu:

- Lệnh tôn gìn tâm liêm khiết không hề chiếm hữu vật của người khác, điều đó khiến bọn bản tăng cảm kích vô cùng, thì bản tăng có ngại gì mà chẳng nói cho Thiếu lệnh chủ biết qua việc xa xưa? Chỉ nội cái việc lệnh tôn giữ kín sự tình, ngay cả với Thiếu lệnh chủ là con cũng đủ khiến cho bản tăng kính ngưỡng đức độ cao nhả của lệnh tôn!

Triệu Sĩ Nguyên tỉnh ngộ, thì ra phụ thân chàng dấu nhem sự tình với chàng, là chẳng muốn kể công, nhận công mà cầu danh? Như vậy, chàng còn tìm hiểu làm gì, cho phạm cái đức liêm khiết của cha?

Chàng đổi ý, thốt:

- Nếu vậy tại hạ không còn yêu cầu lão tiền bối cho biết làm chi. Tại hạ phải tôn trọng tâm ý của gia phụ!

Liễu Nhân tổ sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Thiếu lệnh chủ gìn hiếu tâm như vậy, bản tăng phải chiều tình!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tuy nhiên tại hạ thỉnh cầu các vị lão tiền bối giữ kín sự việc này, đừng tiết lộ là chính gia phụ chuyển hoàn vật báu về quý tự!

Liễu Nhân tổ sư do dự một chút:

- Cũng được, song nếu dấu diếm sự tình thì chẳng hoá ra bốn phái vong ân...

Triệu Sĩ Nguyên chận lời:

- Lão tiền bối không ngại là gia phụ sẽ vì việc đó mà phiền nhiễu sao?

Liễu Nhân thở dài:

- Bần tăng bắt buộc phải vâng theo ý muốn của Thiếu lệnh chủ!

Nghĩ ra vì cố kỵ Tào Duy Ngã, lo sợ cho cha già, Triệu Sĩ Nguyên mất nghe một đoạn cổ sự hẳn kỳ thú lắm!
Đáng tiếc cho chàng thật!

Ba hạt xá lợi đó ngoài tinh thần tượng trưng di thể của các vị tổ sư từ Đạt Ma xuống đến chư môn nhân đời thứ hai thứ ba thứ tư thì đó, còn có cái giá trị tối cao là trên các hạt xá lợi, có ghi khắc những bí quyết luyện những môn công kỳ diệu.

Những môn công đó không thuộc trong số bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm phái.

Do đó mà ba hạt xá lợi trở thành những báu vật trấn môn của phái Thiếu Lâm.

Đã được chấp nhận vào vòng thân mật rồi, Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười tiếp luôn:

- Vô Cực phái có đính ước với quý tự trong ba hôm nữa sẽ tiếp nhận ngôi chùa, chẳng hay các vị lão tiền bối có đồng ý để tại hạ giúp một tay chăng?

Liễu Nhân tổ sư cảm kích vô cùng:

- Nếu được như vậy là bốn tự may mắn lắm!

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Cùng là người đồng hội, đồng thuyền, cái lẽ tương trợ dĩ nhiên phải có, lão tiền bối dạy quá lời!

Chàng thuật lại những điều tai nghe mắt thấy về sự cấu kết giữa Phổ Tế đại sư và Tiền Vạn Năng cho các vị tổ sư nghe.

Các vị tổ sư tỉnh ngộ.

Gần đây, trong lúc vận khí hành công, họ cảm thấy có sự khác lạ trong cơ thể, họ ngưng ngay.

Bây giờ biết ra chính là họ trúng độc Tán Công Tán.

May mà họ ngưng hành công đúng lúc, chứ nếu không thì đã có điều tai hại lớn lao xảy ra rồi.

Triệu Sĩ Nguyên lấy thuốc giải độc cho bốn vị tổ sư uống vào liền.

Sau đó bốn vị tổ sư ngấm ngấm sai đệ tử điều độ Trí Năng hòa thượng đến động, cho Triệu Sĩ Nguyên xem qua tình trạng, tìm cách chữa trị.

Nhờ thế, Trí Năng hòa thượng khôi phục nguyên trạng.

Vừa đúng lúc, Phổ Tế đại sư cùng ba mươi sáu vị trưởng lão đến, thỉnh cầu bốn vị sư tổ xuất trận, đối địch với Vô Cực phái.

Phổ Tế đại sư chưa kịp nói gì bị Liễu Phi sư tổ hỏi tội trước.

Không lâu lắm, Phổ Tế đại sư sai người đưa Trí Quang thiền sư đến, nhờ Triệu Sĩ Nguyên chữa trị luôn.

Trí Quang hòa thượng đồng chứng bệnh với Trí Năng, Triệu Sĩ Nguyên y theo phương pháp cũ, chữa trị.

Kể đó, tiểu sa di lại đưa Phổ Độ đại sư đến nữa.

Phổ Độ đại sư vốn không biết Triệu Sĩ Nguyên có mặt tại Tổ sư động, nên gặp nhau rồi đôi bên cảm xúc phi thường.

Phổ Độ đại sư gật gù:

- Có sư đệ ở nơi đây thì lo gì chẳng áp đảo nổi bọn Vô Cực phái!

Lúc phóng thích Phổ Độ đại sư, Phổ Tế đại sư không hề tiết lộ Triệu Sĩ Nguyên có mặt tại Tổ sư động.

Phổ Tế đại sư chỉ nhờ Phổ Độ đại sư mang bức thơ trình lên tứ vị tổ sư thôi.

Tiếp nhận bức mật thư, Liễu Nhân xem rồi niệm phật hiệu, trao qua cho Liễu Duyên tổ sư xem.

Lần lượt các vị xem qua, chỉ có Triệu Sĩ Nguyên và Phổ Độ đại sư chưa xem đến mà thôi.

Trí Quang hòa thượng bỗng thốt:

- Chưởng môn nhân lấy một quyết định nghịch thường như thế này, chừng như có kém suy nghĩ!

Trí Năng hòa thượng gật đầu, điểm một nụ cười:

- Đành là thế, song sự chọn lựa người kể ra cũng đúng lắm! Phổ Độ có đủ tư cách đảm đương trọng nhiệm.

Phổ Độ đại sư chẳng hiểu được gì cả, nhìn qua Trí Quang hỏi:

- Chưởng môn nhân nói chi trong thư đó ân sư?

Trí Quang nghiêm sắc mặt:

- Phổ Tế chưởng môn nhân nhường vị cho người đó!

Phổ Độ đại sư kinh hãi:

- Điều đó... tại sao... ?

Triệu Sĩ Nguyên thấy Phổ Độ đại sư liếc khẽ sang chàng, chàng gật đầu tỏ vẻ mừng cho y.

94. Vì Nghĩa Quên Thân

Tung Sơn có ba ngọn chánh, ngọn giữa là Tuấn Cực, ngọn bên tả là Thái Thất, ngọn bên hữu là Thiệu Thất.

Ngôi Thiệu Lâm tự được kiến tạo trên đỉnh Thiệu Thất Phong về phía bắc.

Chỉ còn đêm nay nữa thôi là đến kỳ ước hẹn của Vô Cực phái.

Toàn khu chùa chìm trong trầm tĩnh lạnh lùng.

Đêm nay, lại không trăng sao, bóng tối dày đặc, đưa tay ra trước mắt không thấy ngón.

Đêm tối gió lạnh quét vù vù, cành tùng lá lướt, chạm lá xào xào.

Tất cả đều mang ghê rợn gieo xuống toàn sơn thể Thiệu Thất Phong.

Cảnh tịch mịch nhưng lòng người rộng rãi, ai ai cũng khấn nguyện ngay từ hoàng hôn vừa xuống, mặc dù còn những một đêm dài.

Người ta khấn nguyện đến độ quên cả thở.

Bỗng từ nơi tòa viện dành cho Vô Cực phái, chín bóng người bay vút lên không, rẽ về Tuấn Cực Phong.

Dĩ nhiên họ lướt đi rất nhanh.

Người đi đầu là Châu Thiên Nhậm, và theo sau lão ta chính là tám vị hộ pháp trưởng lão.

Khi gần đến Tuấn Cực Phong, theo lệnh của Châu Thiên Nhậm, hai trưởng lão ở lại đó tìm chỗ nấp kín.

Còn lại bảy người, họ cứ đi, không lâu lắm, hai người tách rời nội bọn, lưu lại, tìm chỗ nấp.

Đoàn người chỉ còn năm, đi luôn đến một khoảng đất cao bằng mặt. Họ dừng chân tại đó.

Châu Thiên Nhậm cười lạnh mấy tiếng, tự thốt:

- Đúng rồi! Chính là chỗ này đây!

Đoạn lão quát:

- Soát kỹ!

Bốn hộ pháp phân làm hai nhóm, mỗi nhóm lao mình về một phía rừng hai bên cạnh, thoáng mất dạng.

Hai địa điểm đó không rộng lớn lắm, bốn trưởng lão lục soát một lúc trở về chỗ cũ, báo cáo:

- Chẳng có gì khả nghi cả!

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng, lộ vẻ khinh miệt:

- Hòa thượng Thiếu Lâm đó dám làm trò gì khác chứ?

Bồing lão hỏi:

- Không phát hiện ra người nào của bọn chúng sao?

Bốn trưởng lão thoáng lộ thần sắc khác thường, lắc đầu đáp:

- Không tìm gặp tung tích một hòa thượng Thiếu Lâm nào!

Châu Thiên Nhậm cười lạnh:

- Phổ Tế to gan thật! Dám hí lộng bốn tòa! Bốn tòa..

Từ nơi vách núi gần đó có tiếng niệm phật hiệu vang lên.

Châu Thiên Nhậm đỏ mặt, lão then quá hóa giận, quắc mắt nhìn về phía đó.

Một ánh lửa chớp lên, rồi một ánh lửa tiếp nối, nơi có hai mồi lửa cháy lên.

Dưới ánh lửa, hai tiểu sa di xuất hiện.

Chúng cử cao hai mồi lửa, phân ra hai bên đứng nghiêm.

Từ dưới mặt đất, Phổ Tế đại sư nhô lên, theo sau đại sư còn có mười hai hòa thượng khác, tác trung niên.

Phổ Tế đại sư vận cà sa đỏ, mười hai hòa thượng kia mặc cà sa vàng.

Châu Thiên Nhậm cười lạnh thâm nghĩ:

- Có nghi vệ khá đấy!

Lão trầm giọng hỏi:

- Phổ Tế! Người ước hẹn lão phu đến đây để làm gì?

Với khẩu khí đó, lão tỏ rõ sự cuồng ngạo cao độ, trong con mắt của lão Phổ Tế chẳng có nghĩ gì.

Nơi gương mặt của Phổ Tế đại sư, niềm hồi hận thoáng hiện lên, đại sư nghĩ:

- Khinh miệt người trước, để sau đó bị người khinh miệt trở lại, chung quy cũng tại ta!

Nếu ta không để Vô Tình lệnh chủ dụ hoặc, thì làm gì ngày nay có kẻ dám gọi ta Phổ Tế này, Phổ Tế nọ?

Đại sư thở dài.

Qua một phút, đại sư hỏi lại:

- Quý chương môn có thể vào động cùng bản tăng mật đàm chăng? Ở đây, tai núi, mạch rừng, bất tiện lắm.

Đại sư vẫn giữ giọng cung kính, và luôn luôn lấy thái độ một kẻ bội nghịch, mong nương tựa vào ngoại lực.

Châu chương môn cười lớn:

- Phổ Tế, giả như người mưu toan ám toán lão phu, thì đúng là người đến lúc tàn kiếp rồi vậy.

Phổ Tế đại sư chấp tay chữ thập:

- Nếu quý chương môn nghi ngờ, xin phái một vị hộ pháp vào trong động trước quan sát.

Chương môn sẽ thấy tác lòng thành thật của bản tăng.

Châu Thiên Nhậm lạnh lùng:

- Đã giao kết với Vô Tình lệnh chủ, lão phu hẳn phải là người có hạng lắm chứ, khi nào lại để mắc lừa người mà người hòng tỏ lộ một thái độ đại phương?

Lão day qua một bên, bảo:

- Thiềm và Lý nhị vị sư đệ hãy vào động xem qua sự tình rồi trở lại đây thông báo cho lão phu biết.

Hai trưởng lão họ Lý và họ Thiềm lãnh lệnh đi liền. Họ được hai tiểu sa di đưa vào động, ngay ở dưới mặt đất.

Động, thay vì ăn ngang vào hông núi, lại ăn thông xuống sâu, bên dưới phân ra làm hai gian, ngoài và trong.

Động trống rỗng, bốn phía vách bằng phẳng, đứng sừng sững không có một dấu vết nào đáng nghi ngờ, Chỉ có cửa động là một phiến đá lớn, dày độ năm thước.

Chính đó là vật duy nhất khiến cho ai ai cũng phải nghi ngờ.

Hai trưởng lão trở lại thuật đúng tình hình với Châu Thiên Nhậm.

Châu Thiên Nhậm gọi Phổ Tế đại sư hỏi:

- Cửa dày như thế có tác dụng gì?

Phổ Tế đại sư đáp:

- Động vốn có cửa như vậy từ lâu rồi, chẳng phải do bàn tăng kiến tạo. Vả lại, công lực của chưởng môn cao thâm như thế đó, lại sợ bọn bàn tăng mười lăm người bao vây sao?

Châu Thiên Nhậm tự thị mình luyện được thần công vô địch, không xem các hòa thượng đó vào đâu cả, đảo mắt nhìn quanh bọn hòa thượng một lượt, đoạn cười lạnh, thốt:

- Biết được như vậy là khá đó! Vào trước đi, lão phu theo người vào sau!

Phổ Tế đại sư vòng tay:

- Bàn tăng vào đó chờ nghinh tiếp chưởng môn!

Phổ Tế đại sư và mười hai hòa thượng cõng sa vàng vào trước, để hai tiểu sa di cầm mỗi lửa đứng đó chờ.

Châu Thiên Nhậm phân phó hai trưởng lão đứng bên ngoài cửa động trấn thủ, phòng mọi bất trắc.

Hơn thế, lão lại còn buộc một tiểu sa di ở bên ngoài với hai vị trưởng lão đó, còn lão thì dẫn Thiềm và Lý trưởng lão do tiểu sa di kia hướng dẫn vào động.

Sở dĩ lão buộc một tiểu sa di ở ngoài là để khi có biến, hai trưởng lão uy hiếp tiểu sa di mở cửa động.

Lão vừa qua khỏi cửa động, một tiếng bình vang lên, cánh cửa đóng lại liền.

Châu Thiên Nhậm cười rợn:

- Phổ Tế! Nếu người sanh tâm bất lương thì đừng trách lão phu tàn độc. Cho người biết cả bọn người mười bốn người sẽ chẳng còn một ai sống sót với lão phu!

Lão trầm giọng hỏi:

- Người muốn nói gì với lão phu?

Phổ Tế đại sư vụt đổi thái độ, cất giọng sang sảng:

- Châu Thiên Nhậm! Người ý thị thần công vô địch, xem thường phái Thiếu Lâm, bốn tòa ước hội người tại đây không có gì phải nói với người. Chỉ thách người phá trận Đơn Ngươn La Hán của bốn tòa, xem sở học của người cao thâm đến đâu.

Đại sư phát ống tay áo cà sa.

Mười hai hòa thượng lập tức đảo bộ, đứng vào vị trí lập thành trận thế.

Tiểu sa di cầm mỗi lửa lập tức lùi lại, đứng sát vách:

Song phương sắp sửa động thủ, bỗng Lý trưởng lão hỏi:

- Chưởng môn có nhận thấy sự khác lạ trong thái độ của Phổ Tế chăng? Hãy khoan động thủ, chưởng môn! La Hán trận của Thiếu Lâm tự, đối với chúng ta chẳng có gì đáng kể, làm gì chúng chịu nổi khi chúng ta liên thủ tấn công? Thế mà chúng vẫn lập thành lại còn thách thức chúng ta? Hẳn là bên trong có lý do đáng gờm đó.

Châu chưởng môn giật mình, thầm nghĩ:

- Lý sư đệ có lý! Nhưng Phổ Tế có âm mưu gì chứ?

Lão do dự một chút. Vốn là một hồ ly, chẳng bao giờ lão hành động hồ đồ! Nếu có một điểm nghi hoặc nào là lão phải tìm hiểu tận tường, có hiểu rồi lão mới chịu bắt tay vào việc.

Bỗng lão bật cười ha hả:

- Tốt! Tốt lắm! Ta phải lãnh giáo sở học của các người, xem cái trận Đơn Ngươn La Hán của Thiếu Lâm phải lợi hại như thế nào!

Lão phát cánh tay áo, bàn tay lộ ra, lão đánh luôn một chưởng sang bọn Phổ Tế đại sư.

Phổ Tế đại sư cả mừng, hét lên một tiếng:

- Khá lắm đó, Châu Thiên Nhậm!

Đại sư lướt tới liền.

Châu Thiên Nhậm thấy ra, Phổ Tế đại sư bất cố đến bản thân, khích môi điểm một nụ cười.

Đồng thời lão phát ngược ống tay áo, thu chưởng kinh về.

Một tiếng âm vang lên, rung chuyển cả không gian trong động. Chưởng kinh đánh tới nhưng lại đích ở phía sau, cái đích đó là cánh cửa động đá dày hơn năm thước.

Phiến đá nứt ra, khe hở khá lớn, gió bên ngoài lùa vào mát lạnh.

Đá nát rơi xuống rào rào.

Còn Phổ Tế đại sư thì nhào hốt tới, bởi Châu Thiên Nhậm thu chưởng kinh, kháng lực tiêu tan, Phổ Tế đại sư mất chỗ chịu, phải nhào tới luôn.

Tung một đạo chưởng phong đánh nứt một phiến đá dày năm thước, Châu Thiên Nhậm quả có công phu phi phàm.

Bọn hòa thượng Thiếu Lâm khiếp vía, thờ người như những pho tượng.

Phổ Tế đại sư lo sợ hơn ai hết, dùng pháp truyền âm khuyến khích đồng môn:

- Các vị sư huynh đệ! Châu lão tặc quả là tay lợi hại thật! Tuy nhiên chúng ta lấy cái chết hẹn với lòng, thì tuyệt đối không nên để lão thoát ra khỏi động. Giả như chúng ta không thể tiếp cận lão thì phải đồng thời dùng chưởng lực đập nổ hỏa pháo nơi mình, nhất định cùng lão đồng y quy tận.

Bọn hòa thượng đó là những người tâm phúc của Phổ Tế đại sư, họ đã tiếp tay đại sư mưu phản giành ngôi chưởng môn năm trước.

Bây giờ Phổ Tế đại sư hối cải, họ cũng hối cải luôn, và quyết liều chết giết cho được Châu Thiên Nhậm để chuộc tội.

Có bọn họ hợp sức rồi, Phổ Tế đại sư mới ngấm chôn hỏa pháo tại động này, trong mình cũng mang luôn hỏa pháo, trên nổi dưới cũng nổ theo.

Sau đó đại sư ước hội Châu Thiên Nhậm đến đây.

Châu Thiên Nhậm tuy nghi ngờ, song không phát hiện kịp thời nên vào động bây giờ có hối cũng đã muộn rồi!

Phổ Tế đại sư liên lạc với các đồng môn xong, vận công từ từ bước tới.

Mười hai hòa thượng kia từ từ bước theo.

Châu Thiên Nhậm vô cùng phẫn nộ, song cố trấn định tâm thần, cười lạnh thốt:

- Phổ Tế! Nếu ngươi bước tới một bước nữa, lão phu đánh chết ngươi lập tức!

Lão đưa tay ngang ngực, sẵn sàng phát chiêu.

Phổ Tế đại sư càng mừng, không ngần đầu không nói năng, cứ bước mãi càng phút càng gần.

Bỗng một tiếng bình vang lên, chấn động màn tai mọi người trong động.

Liền theo đó có tiếng gọi thất thanh vọng vào:

- Chưởng môn hãy cẩn thận! Nơi mình bọn hòa thượng Thiếu Lâm có lôi hỏa được đẩy!

Tuyệt đối không nên gần chúng!

Thì ra ở bên ngoài hai trưởng lão nghe tiếng cửa vang lên do Châu Thiên Nhậm tung chưởng kinh phá vỡ, biết là bên trong có biến, lập tức uy hiếp tiểu sa di, bức hấn cung khai sự tình.

Song tiểu sa di gan lỳ, chẳng những không sợ, trái lại còn nhào tới, chạm mình vào người một trưởng lão.

Một hỏa pháo trong mình tiểu sa di nổ lên, cả hấn lẫn vị trưởng lão đó đều chết.

Vị trưởng lão kia nhờ đứng xa nên thoát nạn, tuy nhiên không khỏi hãi hùng.

Lão suy theo đó ước đoán tất cả các hòa thượng đều có mang hỏa pháo nơi mình nên cảnh cáo Châu Thiên Nhậm.

Châu Thiên Nhậm biến sắc chưa biết làm gì, Phổ Tế đại sư hét lên:

- Tiến!

Mười hai hòa thượng áo vàng cùng bức dồn tới.

Họ lướt tới không cần sử dụng một chiêu thức nào cả, cốt làm sao cho người chạm người là được.

Bọn Châu Thiên Nhậm trước tình thế đó không dám tung chưởng, sợ trúng người, trúng luôn hỏa pháo, nên chỉ lo loay hoay cố tránh.

Song phương phút chốc trở thành một lũ diễn trò cút bắt, bọn Phổ Tế đại sư quyết chạm người, bọn Châu Thiên Nhậm vừa tránh người vừa chực dịp phá cửa mà ra.

Nếu Châu Thiên Nhậm có dịp tung chưởng kinh một lần nữa là cánh cửa phải vỡ vụn, bọn ba người của lão sẽ thoát đi dễ dàng.

Phổ Tế đại sư cũng biết vậy nên cứ áng ngữ mãi nơi cửa.

Nhưng chẳng lẽ cứ tương trì như thế đó mãi?

Phổ Tế đại sư bỗng kêu lên:

- Các sư huynh đệ! Bây giờ chính là lúc chúng ta chuộc tội đây! Tất cả cùng hy sinh, miễn sao cho Châu lão tặc chết thì thôi.

Chính lão đưa tay lên trước.

Mười hai hòa thượng kia cùng đưa cao tay.

Tất cả cùng định đâm vào hỏa pháo nơi mình, hỏa pháo nổ lên họ chết đã đành, mà bọn Châu chưởng môn cũng khó sống, bởi lòng động rất hẹp, song phương rất gần nhau.

Bọn Châu Thiên Nhậm không dám chạm vào, thì các nhà sư phải thí mạng.

Bọn Châu Thiên Nhậm sợ toát mồ hôi lạnh, cảm chắc phải chết.

Bỗng từ trong một thạch động có lối thông bí mật với động đó có tiếng quát vọng ra:

- Các vị đại sư không được hồ đồ!

Song phương cùng giật mình, cùng nhận ra người phát thoại là ai rồi!

Tất cả cùng ngẩng mặt lên, kịp thời trông thấy Triệu Sĩ Nguyên ung dung bước ra.

Phổ Tế đại sư hấp tấp gọi to:

- Các vị sư huynh đệ lập tức xuôi tay xuống! Có Triệu thiếu lệnh chủ đến đó!

Phổ Tế đại sư day qua Triệu Sĩ Nguyên, tiếp:

- May mà Thiếu lệnh chủ lên tiếng sớm, chứ nếu không thì ắt khó tránh liên lụy.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Đại sư cho rằng hỏa pháo đó sẽ làm hại được người khác à?

Phổ Tế đại sư trở mặt như không hiểu Triệu Sĩ Nguyên nói gì.

Chàng tiếp luôn:

- Muốn cho hỏa pháo có hiệu lực giết người thì người phải ở gần hỏa pháo. Trong một khoảng cách nào đó, hỏa pháo sẽ vô hiệu đối với địch. Châu Thiên Nhậm vốn là tay thiện dụng hỏa khí, lão ta thừa hiểu điều ấy, hơn nữa lão còn có thể vận khí tạo thành một vòng cương khí che chở bên ngoài, mà cũng không chắc gì hỏa pháo của đại sư lại có thể làm nổ luôn địa lôi chôn dưới đất. Cho nên đại sư liệu linh chỉ thiết thân, chớ không làm gì hại được địch.

Phổ Tế đại sư sửng sờ.

Bình sanh lão ta có xử dụng đến hỏa pháo lần nào đâu mà hiểu được cái tầm hiệu năng của nó?

Bất quá vì nóng lòng chuộc tội, lão quyết đồng quy ư tận với đối phương vậy thôi!

Bây giờ nghe Triệu Sĩ Nguyên giải thích, lão mới nhận thức là mình quá hồ đồ!

Châu Thiên Nhậm cười lớn:

- Triệu Sĩ Nguyên người khổ tâm như vậy để làm gì? Người có biết là người hồ đồ không? Người có biết là người cứu sống bọn nào đó chăng?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Ta cứu sống cao tăng Thiếu Lâm, ta cứu sống đệ tử Phật môn!

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng:

- Một bọn phản nghịch Phật môn.

Phổ Tế đại sư hổ thẹn, cúi mặt.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Còn người? Người mắng ngoại nhân hay tự mắng mình?

Châu Thiên Nhậm biến sắc:

- Triệu Sĩ Nguyên! Người dám diễu cợt lão phu à? Liệu hồn, lão phu sẽ có thái độ đấy!

Bỗng một tiếng ầm vang lên, một luồng kinh đạo từ bên ngoài bay vào, đập vỡ cánh cửa, đá vụn rơi ào ào.

Một lỗ trống lớn bày ra, ánh sáng mờ mờ chiếu vào, từ bên trong thấy rõ bên ngoài có năm bóng người xuất hiện.

Thấy năm người đó, Châu Thiên Nhậm bật cười vang dội:

- Triệu Sĩ Nguyên, chính người tự nổi lửa đốt mình đấy nhé! Đã thoát đi được thì cứ thoát, lại còn dẫn thân vào rập! Ngươi như thế có chết cũng đừng oán trách lão phu!

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay về phía Phổ Tế đại sư, bảo:

- Các vị đứng qua một bên đi, nhường cục diện này cho bốn lệnh chủ thu xếp.

Phổ Tế đại sư lập tức vẫy tay gọi bạn đồng môn cùng nép qua một bên vách động.

Triệu Sĩ Nguyên hoành thân án ngữ trước các hòa thượng Thiếu Lâm, hướng về Châu Thiên Nhậm, cao giọng thốt:

- Bốn lệnh chủ chờ xem Vô Cực phái làm gì?

95. Rút Củi Tắt Lửa

Đối với Triệu Sĩ Nguyên, vị chưởng môn Vô Cực phái không hề khinh thị, song cho rằng lão sợ Triệu Sĩ Nguyên thì cũng không đúng.

Trong Vô Vi phái lão là con người tài ba nhất, đáng lý ra ngôi vị chưởng môn phải về lão.

Nhưng Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ nhờ được bí truyền vũ học, hơn lão một bậc do đó trẻ được tuyển trọn, già cam với thân phận hàng thứ.

Cam là vì quy luật môn phái, chứ trong tâm lão không phục.

Bởi không phục nên lão nuôi mộng tự lập, do đó lão tách rời phái Vô Vi, lập thành Vô Cực phái.

Từ lúc không được nhận làm chưởng môn Vô Vi phái đến ngày thành lập Vô Cực phái, lão quyết tâm giành một chỗ đứng trên giang hồ cho nên lão âm thầm luyện tập, mức thành tựu của lão vượt tiến kinh hồn, bởi lão có tánh thâm trầm, nên chẳng ai biết lão cao thâm đến đâu.

Tự nhiên khi con người đạt một kết quả nào đó phải ít nhiều tự phụ, và lão không tin là Lữ Trường Lâm trở thành một tay lợi hại sau thời gian u cấm tại địa phủ.

Hơn nữa, lão lại cho rằng ngày nay lão có thừa năng lực chế ngự luôn Âu Dương Ngọc Kỳ.

Bất quá lão chưa có dịp ẩn chứng võ công, để hiểu rõ sự hơn kém giữa nhau, song lão tin rằng cả Âu Dương Ngọc Kỳ lẫn Lữ Trường Lâm không làm sao thắng nổi lão.

Triệu Sĩ Nguyên lão không ngán, Âu Dương Ngọc Kỳ và Lữ Trường Lâm lão cũng không ngán luôn thì khi nào lão chịu làm người thứ hai?

Nghĩ ra tinh thần tự lập của lão cũng đáng ngợi lắm chứ! Phàm con người cầu tiến, mà bị giam hãm trong xiềng xích, có ai chịu nổi!

Lão phải thoát ỹ, với cái giá bội nghịch và cũng là vạn bất đắc dĩ đó.

Nếu cố chấp thì Vô Vi phái xem lão như một kẻ phản nghịch, và cố chấp là hẹp hòi, bởi lão vừa có tài, vừa có trí, giả như Vô Vi phái thuộc quyền điều khiển thì của lão thì hẳn trở lại Trung Nguyên từ lâu.

Bây giờ lão phải tự mình giành một chỗ đứng thì lão phải lợi dụng bọn ma đầu.

Lấy cái cơ lão tiếp xúc bọn ma đầu, mà buộc tội cho lão, nghĩ cũng quá đáng.

Dù sao thì cái chất chánh nghĩa của phái Vô Vi đã thâm nhiễm nơi lão suốt thời gian dài.

Dù muốn dù không, lão vẫn thuộc về chánh phái, chẳng qua trong thời kỳ chuyển tiếp, lão phải dùng mọi thủ đoạn để củng cố địa vị thôi.

Dù sao lão vẫn có tự ái của con người tự trọng!

Hiện tại, bọn hòa thượng Thiếu Lâm chẳng có nghĩa gì đối với lão, lão thừa sức bóp chết chúng.

Kể cả Triệu Sĩ Nguyên, lão cũng không ngán.

Lão muốn phô ra một sở năng, để trấn định tâm thần thuộc hạ.

Lữ Trường Lâm xuất hiện, những kẻ theo Châu Thiên Nhậm náo lòng, lực lượng của lão đã giảm sút nửa phần.

Nếu lão không tỏ ra một cái gì siêu việt thì phần còn lại mất tự tin, lão sẽ bơ vơ!

Huống chi lão đang ở trong cảnh không nhà!

Câu Lậu Thiên Phủ đã bị cự chủ đoạt hồi! Thiếu Lâm tự chưa bàn giao dứt khoát, hơn lúc nào hết, lão phải tạo một uy tín.

Và lão thấy cần chống đối với Triệu Sĩ Nguyên trong lúc này, cho số người còn lại bên cạnh lão được an tâm.

Thực ra đối với Triệu Sĩ Nguyên, lão không có thù oán gì cả, bất quá chàng luôn luôn xuất hiện, ngăn trở mọi hành động của lão, thành ra lão đổ kị chàng hơn là thù.

Tóm lược lại, vì tinh thần cầu tiến, vì tự lập mà lão phải ở trong trường hợp hiện tại thôi.

Muốn chứng tỏ một cái tâm cao thượng, lão phải biểu hiện tinh thần hào hiệp.

Lão thốt:

- Thiếu lệnh chủ muốn chống đối lão phu? Được rồi! Chúng ta cứ ra ngoài động phân định hơn kém. Nếu động thủ ở đây, Thiếu lệnh chủ phải bận tâm vì đám hòa thượng Thiếu Lâm. Vừa bất lợi cho Thiếu lệnh chủ mà cũng bất lợi cho lão phu, bởi thắng Thiếu lệnh chủ trong trường hợp đó, chẳng vẻ vang gì!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Thế thì xin mời tiền bối ra trước!

Châu Thiên Nhậm dẫn Thiềm và Lý nhị vị trưởng lão ra khỏi động liền.

Triệu Sĩ Nguyên dặn dò bọn Phổ Tế đại sư, tuyệt đối đừng ra khỏi động, tránh cho chàng phân tâm bảo vệ mà thành ra kém khí thế ứng phó với địch.

Bọn Phổ Tế đại sư cũng biết là dù có ra đó vẫn không giúp ích gì cho chàng, họ đã hiểu tài nghệ của Châu Thiên Nhậm rồi, còn lâu lắm họ mới là đối thủ của lão.

Họ cam kết tử thủ trong động.

Triệu Sĩ Nguyên bước ra ngoài, thấy Châu Thiên Nhậm đứng riêng rẽ ở xa xa, còn bảy trưởng lão nép về một phía.

Chàng dùng pháp “Xúc Trượng Thành Thốn” vọt tới, thoáng mắt đã đến trước mặt Châu Thiên Nhậm, trong khoảng cách độ năm thước.

Các trưởng lão vô cùng khâm phục công phu của chàng.

Châu trưởng môn cười lạnh:

- Pháp Xúc Trượng Thành Thốn của Thiếu lệnh chủ khá lắm đó!

Âm thanh đó không biểu hiện một sự tán thưởng nào. Có thể chứng tỏ một ý niệm khinh miệt là khác!

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Sáo ngữ bao giờ cũng vô ích! Chúng ta hãy cứ xử với nhau cao hơn một chút đi, tiền bối!

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng:

- Thiếu lệnh chủ muốn động thủ như thế nào? Lão phu không thể nhân lớn mà áp nhỏ, vậy tùy nơi Thiếu lệnh chủ lập định phương thức.

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Khoan chứ, tiền bối! Trước khi động thủ, tại hạ muốn thỉnh giáo một vài điều!

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng, to hơn:

- Cao thấp sẽ được định phân qua cường lực của song phương, có gì nữa mà cần phải đàm thoại!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Chúng ta có thù không?

Châu Thiên Nhậm lắc đầu:

- Không!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Có oán không?

Châu Thiên Nhậm lại lắc đầu:

- Không!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Không thù, không oán, sao lại hăng đánh nhau?

Châu Thiên Nhậm giật mình:

- Tại vì Thiếu lệnh chủ luôn luôn xuất hiện, ngăn chặn hành động của lão phu, bắt buộc lão phu phải trừ diệt Thiếu lệnh chủ, phá hoại một chương ngại vật.

Triệu Sĩ Nguyên gật gù:

- Nói có lý đấy! Nhưng tiền bối có chắc là thắng nổi tại hạ chăng? Giả như tại hạ bại rồi thì chẳng còn ai kế tiếp ngăn chặn tiền bối hành động sao?

Chàng chính nghiêm sắc mặt tiếp luôn:

- Thì ra tiền bối nuôi tham vọng như Tào Duy Ngã, còn thì tiền bối không nên quá khinh thường võ lâm Trung Nguyên. Hẳn tiền bối cũng thấu đáo người ta có cảm nghĩ như thế nào về tiền bối. Tiền bối muốn vào Trung Nguyên, tìm một chỗ đứng, tự nhiên phải quan tâm đến cảm nghĩ mà nhân vật võ lâm Trung Nguyên, xem người ta có tiếp nạp tiền bối hay không, cho nên tại hạ đề nghị với tiền bối, trước khi động thủ, mình phải thương lượng những điều rất quý.

Châu Thiên Nhậm chưa hiểu rõ ý tứ của Triệu Sĩ Nguyên như thế nào, nhưng cũng công nhận là chàng nói đúng đạo lý, nên gật đầu:

- Thiếu lệnh chủ muốn nói gì, cứ nói!

Triệu Sĩ Nguyên buông gọn:

- Trước hết, chúng ta phải đặt một lý do cho cuộc tranh chấp hôm nay!

Châu Thiên Nhậm cười lạnh:

- Xem ra, dường như Thiếu lệnh chủ đã có một kế hoạch sẵn rồi! Vậy Thiếu lệnh chủ cứ cho biết ý kiến!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Rất đơn giản! Bất cứ cuộc đấu nào, cũng phải có mục đích, vì muốn đạt mục đích đó, người ta phải nỗ lực. Có như vậy cuộc tranh chấp mới danh chánh ngôn thuận. Có như vậy, ngoại nhân không lý do gì can thiệp, không lý do quan trọng hóa vấn đề. Lão tiền bối có cho là hợp lý chăng?

Châu Thiên Nhậm bật cười ha hả:

- Nghe qua lời đề nghị của Thiếu lệnh chủ, lão phu nhận thấy Thiếu lệnh chủ muốn thu hẹp tầm quan trọng của sự việc, biến lớn thành nhỏ, để cho cuộc tranh chấp hôm nay chỉ còn là cuộc thanh toán trong phạm vi cá nhân?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đúng vậy!

Châu Thiên Nhậm thoát đầu, nuôi mộng lớn, song bị Lữ Trường Lâm xuất hiện, làm lực lượng của lão ta giảm sút, sau chiến dịch Mịch La, lão mất vây cánh, kể đó Câu Lậu Thiên Phủ bị đoạt hồi, hiện tại lão là kẻ không nhà, lão từ chỗ lớn bị dồn về chỗ nhỏ, ngày nay có muốn bành trướng trở lại như cũ, chẳng phải trong một sớm một chiều mà phục hưng thịnh thế bằng thưở ban sơ.

Như vậy lão phải ẩn nhẫn, lão phải chấp nhận cái nhỏ hiện tại. Lão phải thu hình, chờ thời cơ, thì không nên làm cho giang hồ lưu ý đến lão nữa.

Thì biến cuộc tranh chấp đại quy mô thành một tranh chấp cá nhân, có lợi cho lão nhiều.

Ngoài ra Triệu Sĩ Nguyên hiện là đại biểu của võ lâm Trung Nguyên bên chánh phái, nếu lão thắng được chàng là cảm như lão thu phục trọn vẹn chánh phái.

Bất cứ về phương diện nào, lão cũng có lợi.

Lão chấp thuận ngay:

- Lão phu đồng ý.

Đoạn lão tiếp:

- Thiếu lệnh chủ đưa mục đích ra đi!

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Lão tiền bối đưa điều kiện trước mới hợp lý!

Châu Thiên Nhậm do dự một chút:

- Nếu lão phu thắng thì Thiếu lệnh chủ phải gia nhập Vô Cực phái!

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Tại hạ chấp nhận điều đó.

Châu Thiên Nhậm hỏi:

- Thiếu lệnh chủ muốn như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên tiếp luôn:

- Nếu được lão tiền bối nhân nhượng cho phần nào, tại hạ được may mắn hơn, thì tại hạ yêu cầu tiền bối giao các bức chân dung chư vị tổ sư của quý phái!

Đúng là Triệu Sĩ Nguyên phí nhiều tâm huyết, lo cho Vô Vi phái.

Những bức chân dung đó còn nơi tay Châu Thiên Nhậm ngày nào thì bọn Lữ Trường Lâm và Âu Dương Ngọc Kỳ chưa có thể hạ thủ với Châu Thiên Nhậm.

Châu Thiên Nhậm biến sắc, song chỉ cười lạnh, thốt:

- Tiểu tử đưa ra một điều kiện vô lý quá!

Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên:

- Tiền bối là một cường môn, có thân phận tối cao, hẳn cũng có độ lượng thâm hậu!

Giả như điều kiện của tại hạ đưa ra, đồng ý thì chấp thuận, không đồng ý thì bác bỏ, chứ không có quyền hạn chế sự thỉnh cầu. Khi tại hạ đưa ra một ý kiến, hẳn tại hạ có lý do, sao lại có thể cho rằng vô lý?

Châu Thiên Nhậm nóng mặt liền.

Lão hừ một tiếng, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ cho rằng lão phu không hiểu dụng tâm của Thiếu lệnh chủ qua câu nói đó à?

Dụng tâm của Triệu Sĩ Nguyên?

Lão dù biết, song có thể nói ra được chăng? Dù lão có dày dạn đến đâu cũng không thể tự thú là phải dùng mấy bức chân dung đó làm lá phù hộ mạng!

Triệu Sĩ Nguyên cũng biết là lão không nói rõ cái dụng tâm của chàng, mà chàng cũng không tiện nói ra, bởi chàng cần tránh chạm tự ái của lão.

Nếu lão then quá, lão dám nổi giận làm liều, mà chàng thì cố tránh trường hợp cực đoan.

Chàng phải bịa:

- Tiền bối muốn biết lý do của tại hạ?

Châu Thiên Nhậm thầm nghĩ:

- Chừng như hắn có một lý do khác biệt điều ta nghĩ! Ta cứ nghe hắn nói, rồi quyết định chủ ý cũng không muộn.

Lão đáp:

- Thiếu lệnh chủ cứ nói.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Lão tiền bối có biết là trong các bức chân dung đó, có một điều vô giá chăng?

Châu Thiên Nhậm kinh ngạc:

- Điều gì vô giá?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Lão tiền bối chưa đáp ứng điều kiện, thì tại hạ chưa nói được!

Châu Thiên Nhậm cau mày:

- Do đâu Thiếu lệnh chủ biết các bức thánh dung tổ sư có chứa điều vô giá?

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Điều đó nào chỉ riêng một mình tại hạ biết mà thôi! Phàm bất cứ ai sống sót từ địa phủ trở về cũng đều biết cả.

Châu Thiên Nhậm ạ lên một tiếng, rồi lẩm nhẩm:

- Phải rồi! Có thể là lưu ký trong địa phủ về điều đó!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tiền bối đoán đúng.

Châu Thiên Nhậm trầm ngâm một chút.

Sau cùng, lão chớp chớp mắt, dáo dác qua phía các vị trưởng lão rồi nhìn Triệu Sĩ Nguyên, đáp:

- Không...

Lão ngưng câu nói trước thì có vẻ kiên định lắm, sau thì do dự, bởi do dự nên bỏ lỡ câu nói.

Lão lại nhìn qua các trưởng lão, hỏi:

- Các vị hộ pháp trưởng lão nghĩ sao?

Lão muốn các vị trưởng lão chia một phần trách nhiệm.

Thiền trưởng lão đáp ngay:

- Nếu chúng môn nhận thấy thắng nổi Thiếu lệnh chủ, thì tự mình cứ đáp ứng đi, cao sao đâu!

Châu Thiên Nhậm đùa qua, Thiềm trưởng lão trả lại liền. Từ lâu nay, Thiềm trưởng lão không hề có thái độ đó, lão gián tiếp chỉ trích Châu Thiên Nhậm bình nhật tự tôn, tự cao, sao bây giờ lại hạ mình hỏi kẻ dưới?

Trong hàng trưởng lão hộ pháp, Châu Thiên Nhậm tín nhiệm Thiềm trưởng lão nhất, cho nên nghe trưởng lão đáp như vậy rồi lão hết sức bất mãn, có phần căm hận họ Thiềm.

Lão thoảng giật mình, chưa kịp nói gì, Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng tiếp:

- Thiềm lão tiền bối nói đúng đó! Nếu chương môn tự tin thắng nổi tại hạ, thì cứ đáp ứng đi!

Dừng lại một giây chần chờ lại tiếp luôn:

- Huống chi lão tiền bối không đáp ứng cũng thế thôi! Bởi nếu lão tiền bối bại rồi thì đương nhiên vật đó phải về tay tại hạ!

Chàng kết luận:

- Chung quy chỉ có thắng và bại! Thắng, dù đáp ứng cũng không mất vật. Bại, dù không đáp ứng cũng chẳng giữ được vật!

Châu Thiên Nhậm lại suy nghĩ một lúc, đoạn gật đầu:

- Được rồi! Lão phu chấp nhận!

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Thế thì lão tiền bối lấy vật ra, cho tại hạ trông thấy!

Châu Thiên Nhậm nổi giận, hét:

- Tiểu tử không tin lão phu à?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Không phải là vấn đề tin tưởng mà là nguyên tắc của bất cứ cuộc đối chác nào!

Châu Thiên Nhậm trầm giọng:

- Còn như Thiếu lệnh chủ? Một lời suông, làm sao mà đủ tin?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tại hạ sẽ làm một bản cam kết cho tiền bối, giữ làm tin! Bản cam kết cũng như bức chân dung tổ sư quý phái, sẽ do một công chứng nhân gìn giữ!

Châu Thiên Nhậm cười lạnh:

- Thiếu lệnh chủ sẽ chọn cái bọn hòa thượng Thiếu Lâm vô dụng đó làm công chứng nhân?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Tại hạ không có ý đó!

Châu Thiên Nhậm trở mắt:

- Thế thì Thiếu lệnh chủ chọn ai?

Triệu Sĩ Nguyên nhìn qua các trưởng lão hộ pháp sau lưng Châu Thiên Nhậm:

- Tại hạ sẽ chọn một trong bảy vị hộ pháp trưởng lão của quý phái.

Châu Thiên Nhậm thở phào, song vẫn làm ra vẻ đại phượng, đáp:

- Thế thì tùy Thiếu lệnh chủ muốn chọn vị nào tùy ý.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Ai là người thủ lãnh các vị hộ pháp?

Châu Thiên Nhậm đáp:

- Thiềm trưởng lão.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Thế thì phiền Thiềm trưởng lão làm công chứng nhân của tại hạ!

Châu Thiên Nhậm nhìn Thiềm trưởng lão, Thiềm trưởng lão gật đầu.

Châu Thiên Nhậm nghĩ:

- Mình tín nhiệm lão ta đến cực độ, chẳng lẽ lão phản bội mình?

Lão bật cười ha hả:

- Vậy là lão phu và Thiệu lệnh chủ đã thỏa hiệp rồi đó!

Lão lấy trong mình ra mấy bức tượng, hai tay cung kính trao cho Thiềm trưởng lão.

Thiềm trưởng lão lay đủ lễ mới tiếp nhận tượng.

Triệu Sĩ Nguyên hoành tay phóng chuông, chặt gãy một cột cổ tùng, dùng kinh lực chẻ ra thành một bảng gỗ, dài một thước, rộng năm tấc.

Đoạn chàng hỏi:

- Dùng mảnh gỗ này viết lời cam kết được chăng?

Châu Thiên Nhậm vốn có chủ trương rồi, không bó buộc lắm, gật đầu ngay:

- Đồng ý!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, vận dụng chỉ lực viết lời cam kết trên mảnh gỗ. Xong rồi trao cho Châu Thiên Nhậm xem.

Châu Thiên Nhậm gật đầu, tỏ vẻ hài lòng, trao mảnh gỗ cho Thiềm trưởng lão giữ luôn.

Sau đó lão cao giọng thốt:

- Xin mời Triệu thiếu lệnh chủ!

Lão xuống tấn, vững như núi.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Đánh như vậy à? Không sợ mất thể diện của chúng ta sao?

Châu Thiên Nhậm cau mày:

- Thiệu lệnh chủ muốn gì nữa?

Triệu Sĩ Nguyên bĩu môi:

- Bất quá, tại hạ không muốn làm kinh động đến người khác.

Châu Thiên Nhậm suy nghĩ một chút:

- Có lý! Vậy Thiệu lệnh chủ cho biết ý kiến đi!

Triệu Sĩ Nguyên buông gọn:

- Tại hạ chủ trương tốc chiến tốc thắng, chỉ trong vòng ba chiêu thôi!

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng:

- Trong ba chiêu đó, có lực dụng lực, có trí dụng trí?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tự do vận dụng mọi sở năng!

Châu Thiên Nhậm lại hừ một tiếng:

- Nếu qua ba chiêu, thắng bại chưa định phân rõ rệt?

Triệu Sĩ Nguyên đồng dạ thốt:

- Trong vòng ba chiêu, không thắng được tiền bối, là tại hạ vĩnh viễn không có năng lực chế phục tiền bối, tại hạ nhận bại, thi hành đúng lời cam kết!

Châu Thiên Nhậm giương tròn mắt nhìn sững Triệu Sĩ Nguyên, lâu lắm lão bật cười ha hả, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ tự tin, trong ba chiêu sẽ thắng được lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Không phải lúc lão tiền bối khinh người?

Châu Thiên Nhậm hơi lo, nhưng chẳng lẽ lão thay đổi chủ trương?

Lão lùi lại ba bước, trầm giọng bảo:

- Già phải nhượng trẻ, Thiếu lệnh chủ xuất thủ trước đi!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêng mình:

- Cung kính bất như mạng! Tại hạ xin vô phép!

Chàng đặt tay ngang ngực, lòng bàn tay đưa ra ngoài.

Châu Thiên Nhậm nhận thấy lòng bàn tay của Triệu Sĩ Nguyên chớp chớp như phát hào quang.

Lão giật mình, buột miệng kêu lên:

- Có phải...

Triệu Sĩ Nguyên chặn lại:

- Thiên linh chưởng! Tam vị tổ sư của quý phái từng bại trước chưởng pháp này!

Châu Thiên Nhậm biến sắc kêu lớn:

- A...

Nhưng bàn tay của Triệu Sĩ Nguyên từ từ đưa ra.

Không khí như cô đọng thành vật thể sờ mó được, vật thể đó cuốn tới, từng lượn từng lượn, như sóng biển tràn bờ.

96. Có Thể Xong Rồi

Nhờ ăn thứ Châu chi do Nữ Hoa Đà Cổ Mộ Liên chế ra, Triệu Sĩ Nguyên đã khôi phục hoàn toàn công lực, chàng thừa sức phát xuất Thiên Linh Tam Thức.

Hơn thế, giờ đây chàng còn xuất phát do tâm, mà cũng có thể thu hồi tùy ý.

Không như ở tại địa phủ, chàng dùng đến mười thành lực, lúc đối phó với bọn Lữ Trường Lâm, Âu Dương Ngọc Kỳ. Hiện tại chàng chỉ dùng năm thành thôi, mà oai lực còn mãnh liệt hơn trước nhiều.

Châu Thiên Nhậm kinh hãi phi thường, đây là lần đầu tiên lão biết sợ trước mặt đối phương.

Nhưng lão nghĩ rằng Hóa Lực Thần Công của lão cũng thần diệu lắm, gia dĩ suốt mấy mươi năm, lão luyện tập không ngừng, thì cái mức hỏa hầu của lão phải cao tột.

Lão không tin là Thiên Linh Tam Thức lại làm gì nổi Hóa Lực Thần Công của lão.

Lão vận đủ mười thành lực xuống tấn vững vàng, nghênh chưởng lực của Triệu Sĩ Nguyên.

Hai chưởng kinh chạm nhau, một nhả ra, một hút vào, nhả thì phải mạnh, hút thì nhẹ hơn, cái hút làm mất cái nhả, biến thực thành hư vô cùng kỳ diệu.

Sau cùng cả hai lùi lại hai bước.

Kết quả của cái chạm đó đúng sở liệu của Châu Thiên Nhậm, lão cho rằng Hóa Lực Thần Công của lão thừa công phá Thiên Linh Tam Thức của Triệu Sĩ Nguyên.

Nhưng lão có biết đâu Triệu Sĩ Nguyên chỉ dùng năm thành, còn lão vận đủ mười thành?

Lão mừng thầm.

Niềm đắc ý hiện rõ nơi gương mặt, lão thốt:

- Thiên Linh Tam Thức bất quá...

Bỗng lão biến sắc mặt, hét lên một tiếng:

- Oái!

Nhưng như chớp, lão vung cả hai tay lên liên tục, tay thì vung mà chân lại lùi, như con thuyền đứt dây, bị nước cuốn trôi, con thuyền trôi song lại trông thành, trông lão như một người say rượu vừa chập choạng lùi, vừa lão đảo chực ngã.

Lão đã lùi đúng chín bước rồi mới đứng lại được.

Đôi chân của lão lún xuống đất, sâu hơn thước.

Thì ra lúc hai chưởng lực chạm nhau, Châu Thiên Nhậm cảm thấy kháng lực của Triệu Sĩ Nguyên quá yếu, lão cứ tưởng là Hóa Lực Thần Công của lão đã làm tan mất chưởng lực của đối phương, lão mừng, sanh đắc ý.

Ngờ đâu chưởng lực của Triệu Sĩ Nguyên vừa mất đó bỗng phát sanh trở lại, rồi cuốn dồn tới ào ào bật trôi lão như cây trúc gốc.

Lão vừa lùi vừa vung tay, phát xuất Hóa Lực Thần Công liên miên, nhưng chẳng hóa giải được chưởng lực của Triệu Sĩ Nguyên, trái lại thần công đó còn tăng cường lực đạo của đối phương, chẳng khác nào đổ dầu vào ngọn lửa đang cháy mạnh.

Đến lúc đó Châu Thiên Nhậm mới thức ngộ ra, Thiên Linh Tam Thức là một môn công đáng sợ.

Trong khi lão bay hồn lạc phách, Triệu Sĩ Nguyên bật cười lớn, thốt:

- Tiền bối hãy cẩn thận đấy! Tại hạ sắp đánh ra chiêu thứ hai!

Chàng vung tay liền.

Khi nào Châu Thiên Nhậm dám nghênh đón như trước? Cái chiêu thứ nhất đã làm cho lão táng đờm kinh tâm thì cái chiêu thứ hai mãnh liệt ít nhất cũng gấp đôi, có thể làm cho lão mất mạng lắm.

Lão không thể ỷ tượng Hóa Lực Thần Công nữa, toàn thi triển Vô Vi thân pháp, tránh thoát chưởng lực của Triệu Sĩ Nguyên, ngờ đâu thân hình vừa nhích động, lão bỗng kêu lên:

- Nguy! Nguy!

Tay chân lão như bị một đường giây vô hình trói buộc, không làm được một cử động nhỏ.

Lão xám mặt, không còn biết làm sao hơn đành cắn răng vận dụng công phu tu vi suốt mấy mươi năm dài, vùng khỏi áp lực của chưởng kinh đối phương, vươn cả hai tay ra, với mười hai thành lực đánh tới.

Lạ lùng thay, chưởng lực của lão như phát xuất vào khoảng không, chẳng gặp sức phản kháng bên đối phương, đồng thời lão cảm thấy dưới chân như hệt xuống, thành ra lão chới với, chập chờn, thay vì lùi lại, lão lại chồm chồm tới đúng phía trước.

Lão trở lại chỗ đứng trước, như lúc bắt đầu giao thủ.

Đôi chân của lão cũng lún xuống đất, sâu hơn thước.

Chợt lão thấy gương mặt của Triệu Sĩ Nguyên to lên.

Thì ra lão chồm tới, trở lại chỗ cũ, Triệu Sĩ Nguyên cũng tiến lên, cả hai đối diện, khoảng cách thu quá hẹp, chỉ còn độ thước.

Châu Thiên Nhậm run sợ, toan lùi.

Triệu Sĩ Nguyên cười ha hả:

- Hóa Lực Thần Công của tại hạ có bằng được của tiền bối chăng?

Châu Thiên Nhậm tức uất, đối phương dùng tuyệt kỹ trong phái của lão, đánh trả lại lão, công lực lại thâm hậu hơn.

Chính điều đó làm cho lão phẫn nộ hơn là bị chàng đánh bại.

Lão nghĩ, nếu không gỡ tuyệt học ra, dần mặt Triệu Sĩ Nguyên một lần, thì chàng sẽ khinh thường lão mãi mãi.

Quyết định rồi, lão cười lạnh, đưa tay ra đánh vào vai Triệu Sĩ Nguyên.

Song phương đứng sát nhau, Châu Thiên Nhậm đưa tay ra là chạm vào địch ngay.

Triệu Sĩ Nguyên ý tưởng công lực thâm hậu, lại tin là vàng cương khí bao bọc quanh cứng chắc như vách sắt tường đồng, dù đao kiếm chém vào cũng chẳng hề hấn gì.

Cho nên chàng bất động, đứng nguyên tại chỗ, lại nhô đầu vai lên, sẵn sàng hứng chưởng kinh của Châu Thiên Nhậm.

Đồng thời chàng cười lớn thốt:

- Tiền bối xuất thủ, thế thì chỉ còn lại một chiêu nữa thôi!

Bỗng chàng giật mình.

Vàng cương khí bao bọc quanh chàng bị chấn động mạnh.

Nơi ngón tay áp út của Châu Thiên Nhậm có một chiếc nhẫn, nơi chiếc nhẫn có gắn một mũi châm màu lam.

Chính mũi châm đó chọc phá vàng cương khí của Triệu Sĩ Nguyên, vàng cương khí có thể ngăn chặn chưởng lực, song không ngăn chặn nổi một mũi nhọn do bàn tay ấn vào.

Giả như ám khí từ xa phóng đến thì vàng cương khí có thể đẩy bật ra, hoặc xô vệt qua một bên, nhưng mũi châm không do đà phóng lao vút đến mà lại do áp lực ấn vào.

Tự nhiên nó phải xuyên thủng.

Cương khí bị xuyên thủng một chỗ là toàn diện bị phá hủy qua sức chấn động của mũi châm.

Trong trường hợp này, nhứt định là mũi châm phải đâm xuống đầu vai Triệu Sĩ Nguyên.

Châm tự nhiên có tầm độc, dù chàng có cơ thể bách độc bất xâm đành là không sợ độc, song để châm đâm trúng vai thì trong cuộc tỷ thí chàng cảm như bại rồi.

Bại là phải theo lão, làm môn đệ của lão!

Cho nên khi nào chàng dám để bại!

Lập tức chàng thi triển chiêu thức Ngọa Vân Khán Nguyệt, đồng thời uốn mình theo thế Thiết Bản Kiêu, vừa lách vai qua một bên, vừa ngã người về phía hậu, ngửa bụng lên, tránh mũi châm.

Nhưng bàn tay của Châu Thiên Nhậm vươn dài theo, dù lão không hề nhích bước.

Lão áp dụng môn công Thông Tý Thần Quyền tuyệt diệu, bàn tay của lão tìm vai của Triệu Sĩ Nguyên mà ấn xuống.

Chịu hai chân làm trụ, thân trên chơi vơi, Triệu Sĩ Nguyên lách quá né lại, tránh bàn tay của Châu Thiên Nhậm, vất vả vô cùng, mà nguy hiểm không tưởng nổi!

Thiền trưởng lão thở dài, nghĩ thầm:

- Tiếc thay!

Lão nhắm mắt lại, không nỡ nhìn một thảm cảnh.

Nhưng song phương với tư thế đó, tương trì qua một lúc, Châu Thiên Nhậm vẫn chưa đánh trúng được đầu vai của Triệu Sĩ Nguyên.

Tuy nhiên Triệu Sĩ Nguyên làm sao chịu đựng nổi trong tư thế đó một cách lâu dài?

Bỗng chàng hú vọng một tiếng lớn, đảo nhanh mình qua một bên, chỗi hai tay xuống đất, nhấc bổng đôi chân lên, phóng luôn song cước qua Châu Thiên Nhậm.

Song cước cùng nhằm một đích chung, song cước chạm đích bật kêu một tiếng bịch, Châu Thiên Nhậm bị bắn tung lên, văng ra xa ngoài hai trượng.

Triệu Sĩ Nguyên đứng dậy liền, Châu Thiên Nhậm rơi xuống rồi cũng lộn người qua một vòng, lấy thế đứng lên ngay.

Thoát hiểm rồi Triệu Sĩ Nguyên rùng mình, cho rằng vừa tiếp nhận một bài học đích đáng, từ nay chàng sẽ không bao giờ dám khinh suất, xem thường bất cứ ai.

Phần Châu Thiên Nhậm tuy không thọ thương, song bị đá bay như vậy là cầm cái bại trong tay.

Bại là hi hữu! Bại là giao bức chân dung tổ sư cho Triệu Sĩ Nguyên rồi!

Lão thờ người một lúc lâu rồi ngẩng mặt lên không, nhếch nụ cười thâm, lão cười luôn mấy lượt, cuối cùng đôi mắt lão rực sáng niềm bi phẫn cực độ.

Lão nhìn sang Thiền trưởng lão.

Thiền trưởng lão giật mình, hai tay ôm ngực, bên trong áo có bức chân dung tám vị tổ sư.

Bằng mọi giá lão phải bảo vệ chân dung đó, nhất định không để nó trở về tay Châu Thiên Nhậm.

Để chắc ý hơn, lão toan vút mình rời khỏi cục trường.

Lão chậm hơn Châu Thiên Nhậm một giây, lão chưa nhích động thân hình, Châu Thiên Nhậm đã bay lên rồi.

Nếu Châu Thiên Nhậm đáp xuống, là chặn đầu Thiền trưởng lão ngay.

Ngờ đâu Châu Thiên Nhậm bất thành linh xoay người nửa vòng trở lại chỗ cũ.

Chân vừa chạm đất lão hét to:

- Kẻ nào trong rừng đó! Sao dám ám toán lão phu?

Thì ra trong khu rừng gần đó có người phóng chỉ phong trúng huyết Kiên Tĩnh ở đầu vai Châu Thiên Nhậm.

Do đó lão bắt buộc phải quay mình trở lại bị điểm huyết rồi, có đáp xuống cũng vị tất còn đủ công lực tranh đoạt bức chân dung với Thiền trưởng lão.

Châu Thiên Nhậm vừa quát, từ trong rừng hai bóng người cũng vừa xuất hiện.

Hai người đó bước tới trước mặt Châu Thiên Nhậm.

Một người nghiêng mình, cung kính thốt:

- Diệt nữ kính chào sư thúc!

Châu Thiên Nhậm nằm mộng cũng không tưởng là gặp Âu Dương Ngọc Kỳ trong phút giây này.

Cứ theo sự ước hẹn của lão với Âu Dương Ngọc Kỳ thì nàng phải đến Thiếu Lâm tự sau khi lão tiếp thu ngôi chùa.

Tại sao nàng đến sớm?

Người kia dĩ nhiên là Tổ Dung cô nương!

Bởi quá kinh ngạc về sự xuất hiện bất ngờ của Âu Dương Ngọc Kỳ, Châu Thiên Nhậm sửng sờ một lúc lâu.

Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ cười nhẹ, đáp:

- Hẳn Châu sư thúc không ngờ là diệt nữ đến quá sớm?

Châu Thiên Nhậm quắc mắt căm hờn nhìn Thiềm trưởng lão gần giọng:

- Phải người không?

Thiềm trưởng lão điềm nhiên:

- Sư huynh đã biết thì còn hỏi làm chi nữa?

Châu Thiên Nhậm run người:

- Người bán bạn, cầu vinh?

Thiềm trưởng lão nghiêm sắc mặt:

- Sư huynh cho là tiểu đệ bán sư huynh?

Châu Thiên Nhậm hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ không phải vậy?

Thiểm Hải Xuyên ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Vì sơ suất, tiểu đệ bị lừa, do đó chờ thời cơ chuộc tội, như thế mà gọi là bán bạn cầu vinh được sao, sư huynh? Còn sư huynh? Phản sư, bội phái, hành vi đó sẽ được kết luận như thế nào?

Châu Thiên Nhậm nghẹn lời.

Bây giờ lão đã lở ngời trên lưng cọp, phải ngồi luôn. Dù lòng người đã bỏ lão dần dần, lão cũng không thể quay đầu trở lại.

Lão nhìn quanh sáu vị trưởng lão còn lại, nghiêng răng buông nặng:

- Ai còn tưởng đến bốn tòa, cứ theo bốn tòa?

Không người nào đáp, không người nào nhúc nhích.

Thế là lão ta hoàn toàn bị bỏ rơi, đúng trong lúc không cửa không nhà!

Chua chát thay!

Lão dậm chân, tiếp nối với giọng căm phẫn:

- Tốt! Trong tương lai lão phu sẽ thu thập từng người một các người.

Một Triệu Sĩ Nguyên lão còn phải bại, huống hồ có cả Âu Dương Ngọc Kỳ? Huống hồ toàn thể các vị trưởng lão đã sang qua cái thế đối lập?

Nếu lão không bỏ đi thì hẳn là ngu lắm!

Thi triển chiêu thức Nộ Thi Xuyên Vân, lão tung bóng mình lên không.

Âu Dương Ngọc Kỳ gọi gấp:

- Châu sư thúc khoan đi! Hay nghe tiểu diệt nữ nói một câu!

Nàng phi thân theo liền, chặn đầu Châu Thiên Nhậm.

Lão bật cười ghê rợn:

- Liễu đầu tìm cái chết!

Bồng lão lộn người, chân lên cao, đầu trở xuống, hai tay cùng đưa ra.

Lão phát xuất chiêu Lực Phách Hoa Sơn, với mười hai thành lực, mãnh liệt phi thường.

Phát chưởng đó, có ít nhất cũng trên ngàn cân nặng.

Mọi người đều biến sắc, lo sợ cho Âu Dương Ngọc Kỳ. Chỉ có Triệu Sĩ Nguyên thản nhiên điểm một nụ cười.

Ầm!

Một con trốt lốc do cương khí tạo thành, xoáy vù vù, hốt cát bụi bốc lên, thẳng như cột trụ.

Châu Thiên Nhậm bị cây gió trốt đó bốc lên cao hơn ba trượng mới rơi xuống.

Phần Âu Dương Ngọc Kỳ thay vì qua cái chạm đó, hoặc lùi hoặc đứng lại một chỗ nếu không bị chắn dội, nòng lại lướt tới, theo cây gió trốt lên cao.

Nàng lên cao, không do ảnh hưởng của cái chạm dưới bất cứ hình thức nào, mà chính do cái ý của nàng vọt theo để kịp thời hứng Châu Thiên Nhậm khỏi rơi xuống đất.

Rồi nàng buông mình xuống, đặt Châu Thiên Nhậm êm đềm trên mặt đất.

Châu Thiên Nhậm bị chắn động mạnh, lúc còn ở trên không, lão ta đã trào máu miệng quá nhiều, xuống mặt đất, lão còn mửa mấy búng máu nữa.

Lão cố gượng đứng lên, bước thử mấy bước, đoạn thở dài.

Lão nghĩ, trong thiên hạ ngày nay, trừ Triệu Sĩ Nguyên ra lão chẳng biết ngăn một ai.

Bây giờ lại có thêm Âu Dương Ngọc Kỳ.

Thực ra lão cũng còn mấy tuyệt kỹ, nhưng mang ra xử dụng mà làm gì? Liệu có thủ thắng nổi nói nàng chẳng?

Không chắc gì thắng thủ, thì tốt hơn nên ẩn nhẫn mà chờ dịp khác.

Từ lúc xuống địa phủ, Âu Dương Ngọc Kỳ tiến bộ hết sức quan trọng.

Ngoài ra, mười ba vị trưởng lão còn sống sót trong địa phủ trở về, người nào cũng thành tựu đáng khiếp.

Trước một lực lượng đó, Châu Thiên Nhậm mong gì giành một ưu thế? Đó là không kể sự tiếp trợ của Triệu Sĩ Nguyên.

Lão đắn đo rất lâu, sau cùng cười lạnh, thốt:

- Ngọc Kỳ, ngươi nên hiểu hiện tại ngươi không còn nắm quyền chưởng môn nữa.

Ngươi không thể phạm thượng! Bởi dù sao ta cũng là sư thúc của ngươi!

Tổ Dung hừ một tiếng:

- Cái thứ phản bội, ai ai cũng có quyền...

Âu Dương Ngọc Kỳ chặn lại:

- Tổ Dung muội không được vô lễ!

Day qua Châu Thiên Nhậm, nàng vén tà áo, nghiêng mình cung kính thốt:

- Diệt nữ đâu dám xúc phạm đến sư thúc! Vì trẻ người non tuổi, diệt nữ đã lầm lỗi đối với sư thúc ngày trước, mong sư thúc thứ tha cho, và trở về bổn phái, cùng chung lo tạo dựng cơ đồ!

Bồng nhiên mà nàng bất nhẫn, không nỡ trách người bội phản, tự nhận cái lỗi về mình, cứu vớt mặt mày Châu Thiên Nhậm khỏi cái thẹn nhục bội hữu phản sư.

Châu Thiên Nhậm làm sao dám nhìn mặt nàng. Nàng càng có thái độ cao đẹp, lão càng tủi thẹn hơn!

Lão cúi thấp đầu, mớ tóc bạc trắng như bông, rung rung theo niềm xúc động!

Nhưng đã muộn rồi, tất cả đều muộn rồi!

Lão vụt ngẩng mặt lên, cương quyết thốt:

- Lão phu không muốn trở về!

Âu Dương Ngọc Kỳ giật mình.

Nàng thừa hiểu tâm sự của Châu Thiên Nhậm.

Động niệm trắc ẩn, nàng thở dài buông gọn:

- Diệt nữ không dám cưỡng ép sư thúc!

Châu Thiên Nhậm không ngờ Âu Dương Ngọc Kỳ buông tha lão như vậy!

Lão sững sờ nhìn nàng.

Một lúc lâu lão run run giọng hỏi:

- Người... người...

Âu Dương Ngọc Kỳ chặn lời:

- Sư thúc cứ đi!

Nàng bước tránh qua một bên, đồng thời vẫy tay luôn về bảy vị trưởng lão.

Bảy vị cũng tránh qua một bên.

Tổ Dung cô nương bất bình song không dám trái ý Âu Dương Ngọc Kỳ, chỉ hừ mấy tiếng, tỏ lộ bực tức.

Châu Thiên Nhậm do dự một chút, rồi bước qua mặt nội bọn, đi luôn.

Bổng Thiểm Hải Xuyên như bừng tỉnh cơn mê, kêu lên:

- Chưởng môn! Thả cộp về rừng...

Âu Dương Ngọc Kỳ lắc đầu, nhẹ giọng đáp:

- Diệt nữ không còn là chưởng môn nhân nữa!

Nàng liếc sang Triệu Sĩ Nguyên, chàng vẫn đứng đờ ra đó, đưa lưng về nàng, mắt hướng đâu đâu...

Nàng nghe lòng thất lại, khẽ cắn môi, tiếp:

- Châu sư thúc đã tiêu tan tráng chí rồi, hẳn không còn làm gì nên chuyện nữa đâu!

Thiểm Hải Xuyên trầm giọng:

- Nhưng gia pháp...

Âu Dương Ngọc Kỳ cười khổ:

- Gia pháp! Gia pháp! Cái gia pháp của chúng ta rồi sẽ khó tránh cơn biến cải!

Nàng nghiêng mình trước Thiểm Hải Xuyên, tiếp luôn:

- Các vị đồng môn hiện ở tại biệt viện trên Thiếu Lâm tự, diệt nữ đã thuyết phục họ trở về bổn phái, sư thúc tạm thời thống suất họ, chờ gặp Lữ tổ sư, tổ sư sẽ định đoạt!

Thiểm Hải Xuyên như đoán được cái ý của Âu Dương Ngọc Kỳ, trầm buồn gương mặt, gọi khẽ:

- Ngọc Kỳ!...

Âu Dương Ngọc Kỳ khoát tay, Thiểm trưởng lão nín lặng.

Âu Dương Ngọc Kỳ gọi:

- Tổ Dung muội!...

Tổ Dung lạnh lùng:

- Sư tỷ ơi! Tiểu muội không kham nổi tịch mạch đâu! Xin tha thứ cho tiểu muội không thể đi theo!

Âu Dương Ngọc Kỳ quay mình bước đi, chùng như có dừng lại một giây, song không quay đầu.

Sau đó nàng gỡ thuật khinh công đi luôn.

Tổ Dung bước đến cạnh Triệu Sĩ Nguyên, xô vai chàng:

- Sao không chạy theo? Chôn chân tại chỗ rồi phải không?

97. Mưa Tạnh Trời Trong

Triệu Sĩ Nguyên buông gấp:

- Đa tạ!

Khẽ lắc vai, chàng như mũi tên, lao vút đi về hướng Âu Dương Ngọc Kỳ vừa khuất dạng.

Xuống đến chân núi, chàng đảo mắt nhìn ra bốn phía, chẳng thấy Âu Dương Ngọc Kỳ đâu cả.

Chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi chẳng lẽ nàng có thuật khinh công cao đến độ chàng không theo kịp?

Chàng không tin là trên đời này có một ai hơn chàng về thuật đó, như vậy là chàng phải đuổi theo kịp nàng, nhưng tại sao chàng không thấy nàng?

Hướng chi, khoảng cách thời gian chỉ là một phút quá ngắn ngủi?

Chàng vận dụng nhãn quang nhìn quanh lượt nữa, thấy xa xa bên trên triền núi có một bóng người.

Bóng đó có dáng quen thuộc quá, nếu chẳng phải là Âu Dương Ngọc Kỳ thì là ai?

Chàng chạy như bay đến đó.

Đúng là nàng rồi? Nàng đang đứng trước một cửa động, do dự nửa muốn vào nửa lại không.

Nếu vào thì là vĩnh viễn nàng không trở lại đời! Vĩnh viễn cắt đứt mọi liên lạc với thế nhân.

Triệu Sĩ Nguyên bước nhẹ đến phía sau lưng nàng, gọi khẽ:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ!

Âu Dương Ngọc Kỳ run người, song không đáp, không quay người lại.

Triệu Sĩ Nguyên lại gọi:

Ngọc Kỳ tỷ tỷ!

Bây giờ Âu Dương Ngọc Kỳ mới quay lại. Ngực áo của nàng ướt, đôi mắt đỏ, chứng tỏ lệ có chảy nhiều!

Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy mũi cay cay, tiếp nói:

- Tỷ tỷ!

Âu Dương Ngọc Kỳ đưa tay áo lau ngón lệ còn đọng nơi bờ mi, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ theo tôi làm gì?

Triệu Sĩ Nguyên trấn định tâm tư, đáp:

- Để nói chuyện với tỷ tỷ!

Âu Dương Ngọc Kỳ trầm giọng:

- Chuyện gì? Có chuyện gì cần nói nữa đâu?

Triệu Sĩ Nguyên lấy vẻ trang nghiêm:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ từng thương trọng với tiểu đệ, từng tỏ lòng ưu ái đối với tiểu đệ, nhờ tỷ tỷ mà tiểu đệ mới còn đến ngày nay. Thế thì ít nhất tỷ tỷ cũng phải để cho tiểu đệ có dịp nào tỏ lộ niềm tri ân chứ?

Âu Dương Ngọc Kỳ nhìn vào ánh mắt Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng thốt:

- Thiếu lệnh chủ đã đoạt hồi thánh dung tở sư cho bốn phái, như vậy là đủ lắm rồi, nếu cho rằng tôi có ơn với Thiếu lệnh chủ thì việc đó thừa báo đáp cái ơn kia! Thiếu lệnh chủ còn đòi hỏi cơ hội gì nữa?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Sao tỷ tỷ cứ đi quanh vẩn đề mà không nhìn vào cái đích chánh?

Âu Dương Ngọc Kỳ giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh, lắc đầu:

- Tôi không hiểu Thiếu lệnh chủ muốn nói gì?

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt:

- Linh muội từng lập tâm nguyện với tiểu đệ, nhưng cái tâm nguyện đó tiểu đệ khó nói ra quá chừng...

Âu Dương Ngọc Kỳ hừ một tiếng:

- Thiếu lệnh chủ sợ thẹn?

Nhưng nàng có hơn gì Triệu Sĩ Nguyên?

Ngày nào đó nàng đã thổ lộ tâm tình với Lý Linh, nàng cũng thẹn như thường.

Nhớ đến việc xa xưa, bất giác nàng cúi đầu.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn qua thái độ của nàng, biết là lòng nàng còn vương vấn ý xa xôi, chàng can đảm hơn, tiếp luôn:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ đối với tỷ tỷ càng gia tăng niềm kính ái, ước mong chúng ta vĩnh viễn không xa nhau...

Âu Dương Ngọc Kỳ xúc động vô cùng, cúi đầu không đáp.

Sở dĩ nàng ra đi là vì Lý Linh đã nói hớ một câu chạm mạnh tự ái của nàng.

Nhưng ra đi rồi nàng nghĩ lại, Lý Linh không đáng trách lắm, bởi lời nói đó phát xuất ngay trong cơn rối loạn tâm tư, bao nhiêu sự việc dập dồn quanh cái chết của Âm Dương lệnh chủ Lý Thái làm Lý Linh mất cả sáng suốt bình tĩnh.

Tuy nhiên đã đi rồi, nàng phải đi luôn.

Có điều làm nàng bực tức là Triệu Sĩ Nguyên không hề nói với nàng một tiếng nào.

Nàng hận chàng cực điểm. Hận song còn tưởng nhớ, bởi tưởng nhớ nên vượt ngàn dặm đến kịp lúc tiếp trợ chàng!

Thấy nàng cúi đầu, không nói năng gì, Triệu Sĩ Nguyên lại tiếp:

- Linh muội phát giác ra tỷ tỷ đột ngột bỏ đi, nàng hết sức hối hận đã lỡ lời, nàng phát thệ nếu tỷ tỷ không trở về, nàng sẽ xuống tóc quy y, vĩnh viễn nương mình cửa phật!

Ngọc Kỳ lại một phen xúc động.

Nàng chưa nói gì bỗng có tiếng y phục phát gió từ xa xa vọng đến.

Âu Dương Ngọc Kỳ và Triệu Sĩ Nguyên giật mình, nhìn lên thấy Tổ Dung cô nương từ trên núi chạy xuống, gọi to:

- Ngọc Kỳ tỷ tỷ! Thiềm sư thúc có việc cần muốn hỏi tỷ tỷ!

Âu Dương Ngọc Kỳ liếc sang Triệu Sĩ Nguyên một thoáng đoạn chạy tới đón đầu Tổ Dung:

- Việc gì thế?

Tổ Dung nháy mắt với Triệu Sĩ Nguyên, rồi nắm tay Ngọc Kỳ vừa trở lên núi vừa gần giọng:

- Chứ tỷ tỷ không lên đó hỏi Thiềm sư thúc được à?

Cả hai đi rồi, Triệu Sĩ Nguyên thở phào! Tuy chưa nói được hết lời với Âu Dương Ngọc Kỳ, ít ra cũng cho nàng thấy phần nào cảm tình của chàng đối với nàng, chàng cũng giải bày được niềm hối hận của Lý Linh.

Và cái điều làm cho chàng khoan khoái hơn hết là chàng nhận thấy Âu Dương Ngọc Kỳ chưa dứt đoạn những ý niệm xưa.

Tổ Dung cô nường đến đúng lúc, giải tỏa một lúng túng cho Âu Dương Ngọc Kỳ và cho cả chàng.

Nàng không thể đáp mà chàng cũng khó nói tiếp!

Nhưng có sao đâu? Miễn là nàng hiểu được chàng thì thôi! Bao nhiêu đó cũng đủ cho nàng hiểu chàng rồi?

Chàng không đòi hỏi gì hơn, rồi đây thời gian sẽ sắp xếp mọi việc cho nhau kia mà!

Bây giờ chàng nhớ đến Vô Lâm Tứ Khuyết.

Chàng đã cắt đặt họ Ở quanh vùng chờ đón Âu Dương Ngọc Kỳ. Nàng đến Tung Sơn rồi, nàng cũng vào khu Thiếu Lâm tự thuyết phục môn đồ Vô Cực phái rồi.

Thế sao Tứ Khuyết chưa trở lại hội họp với chàng.

Chàng hú vọng một tiếng dài. Tiếng hú chấn động cả núi rừng trong một phạm vi rộng lớn.

Hú xong chàng chờ một lúc lâu, chẳng nghe bọn Tứ Khuyết đáp lại.

Chàng khấn trương phi thân lên mô đá cao, hú vọng lượt nữa, lần này chàng báo hiệu triệu tập cả bốn người.

Nhưng thời khắc trôi qua, Tứ Khuyết vẫn vắng bóng.

Như vậy là có biến cố xảy đến cho họ rồi!

Không còn chờ đợi được nữa, Triệu Sĩ Nguyên lập tức chạy về phía chân núi Thiếu Thất, lướt qua các chỗ ẩn nấp của Tứ Khuyết.

Tất cả đều biến mất dạng.

Chàng lại lo sợ họ đã theo tiếng gọi triệu tập, trở lại Thiếu Lâm tự rồi, liền quay mình trở lên núi.

Nhưng đang đi chàng nghe như có tiếng kêu la từ phía Thái Thất Phong đưa đến.

Lắng nghe qua âm thanh, Triệu Sĩ Nguyên nhận ra chính Mã Hoảng phát xuất tiếng kêu la!

Lập tức chàng giở thuật khinh công lao vút mình về hướng đó, chàng càng đến gần càng nghe tiếng kêu la vang to hơn.

Khoảng cách chỉ còn độ năm trượng.

Chàng thăm nghĩ, người nào đó chế ngự được bọn Tứ Khuyết cùng một lúc, một chỗ, hẳn phải là tay có bản lĩnh cao lắm.

Chàng không dám khinh thường xuất hiện đột ngột, mà âm thầm tiến tới.

Trước mắt chàng là một gành đá nhô ra, dưới gành có một ngôi thần miếu.

Miếu sơn thần, nơi núi nào lại chẳng có? Miếu không lớn lắm, bất quá chiếm một địa diện độ trượng vuông thôi.

Những tò a sơn thần miếu này phần lớn là do tiểu phu và giới thợ săn dựng lên, trước để cầu ơn trên phù hộ hành nghề, sau có chỗ nghỉ chân những lúc đi về.

Cho nên lối kiến trúc rất đơn giản.

Trước miếu có cây to, tàng rộng tròn như chiếc tán. Tứ Khuyết bị treo thòng lòng từ tàng cây, thân hình đong đưa theo gió.

Trước mặt Tứ Khuyết có một lão hòa thượng thân vóc ốm gầy như que củi, dáng thấp.

Hòa thượng đang cầm một cành khô đập liên hồi vào Tứ Khuyết, song luân phiên từng người một.

Tứ Khuyết hiện tại có bản lĩnh khá lắm rồi, thừa sức chịu đựng những sự hành hạ thông thường, thế mà vẫn kêu la ới ới, như vậy đủ biết hòa thượng đang thi triển một thủ pháp rất độc đối với họ.

Triệu Sĩ Nguyên để ý, chỉ nghe mỗi một mình Mã Hoàng kêu lớn quá, còn Kim Lập, Trương Phàm và Từ Kiệt thì cắn chặt hai hàm răng, bất quá họ chỉ rên ư ư rất khẽ vậy thôi.

Đau kêu là đã đành, roi chưa đến mình Mã Hoàng đã rú lên rồi.

Do đó hòa thượng đánh hẳn nhiều hơn ba người kia.

Thực ra chẳng phải Mã Hoàng nhát sợ hơn ba người kia, sở dĩ hắn kêu la như vậy là để báo động thôi.

Nếu Triệu Sĩ Nguyên có đi ngang qua đó hẳn phải nghe, và cả bọn bốn người sẽ được cứu.

Hòa thượng mỗi lần đánh một người là mỗi lần hỏi:

- Nói hay không nói? Triệu Bồi Nhân hiện ẩn cư ở tại địa phương nào?

Không một ai đáp lời hòa thượng.

Kim Lập, Trương Phàm và Từ Kiệt thì im thin thít, trừ rên ư ư, còn Mã Hoàng thì la hét như heo bị chọc tiết.

Họ bị đánh khá nhiều, y phục rách nát, da thịt cũng rách nát, chỗ nào chưa rách thì sưng phù lên, lằn roi chằn chặt.

Trông thấy cảnh đó, Triệu Sĩ Nguyên sôi giận bùng bùng.

Tại sao có chuyện phi lý như thế! Chàng chịu khổ sở ngàn vạn dặm đến đây cứu Thiếu Lâm tự thoát khỏi đại nạn, rồi bây giờ chính hòa thượng Thiếu Lâm lại dùng thủ pháp Bách Luyện Sang Ma, một trong bảy mươi hai tuyệt học của Thiếu Lâm phái, tra khảo bốn người vệ sĩ của chàng, truy tra tung tích phụ thân chàng?

Nhưng chàng chưa vội phản ứng, chỉ cười lạnh, gằn giọng:

- Dừng tay đi thôi!

Chàng đã đến trước mặt hòa thượng.

Tuy nhiên chàng không xuất thủ bất ngờ, chỉ muốn đoạt cành cây nơi tay lão hòa thượng, sau đó sẽ dùng lời nghiêm nghị trách cứ.

Với ý định đó, chàng vươn tay ra chụp cành cây nơi tay lão hòa thượng.

Nào hay, cành cây lại vượt tay chàng, như một vật trơn tuột khỏi mấy ngón tay do sức kéo của người cầm vật.

Hòa thượng lại hạ thấp mình xuống, vọt ngược về phía hậu, xa hơn trước.

Lão đứng lại, trở mắt nhìn Triệu Sĩ Nguyên, vẻ kinh hãi hiện nơi mặt, lão cất giọng khàn khàn, nửa tán nửa mỉa:

- Khá lắm đó! Suýt chút nữa là ngươi đắc thủ rồi! Có bản lĩnh như vậy, kể ra ngươi cũng đáng là cao thủ thượng thặng trên giang hồ. Song không may cho ngươi, là gặp phải bản tăng. Kết quả ngươi vẫn vô dụng như thường!

Triệu Sĩ Nguyên cũng kinh ngạc, không tưởng là lão hòa thượng thành tựu đến mức độ đó.

Tuy nhiên chàng không tin là lão hòa thượng thắng nổi chàng.

Bất quá chàng khinh thường một chút mà thành sơ thất, vả lại chàng cũng không hoàn toàn có ác ý đối với lão hòa thượng.

Đấu với lão hòa thượng chẳng phải là điều trọng yếu, cứu bọn Tứ Khuyết mới là việc cấp bách phải làm.

Chàng vận công, tạo cương khí bảo vệ quanh mình, phòng lão hòa thượng ám toán, đoạn phóng ra bốn đạo chỉ phong, vút đi như tên rít gió, bứt đứt giây treo Tứ Khuyết.

Sau đó chàng vung chưởng, tạo hấp lực hút Tứ Khuyết đến gần chàng, tránh cho họ khỏi rơi xuống đất.

Cuối cùng chàng giải huyết cho họ, bảo họ yên tâm vận công điều tức.

Chàng thực hiện bao nhiêu động tác đó trong khoảng thời gian nửa phút thôi.

Lão hòa thượng trở mắt nhìn chàng, bởi lão sững sờ nên không hề có ý định ngăn trở.

Đến lúc chàng cứu xong bọn Tứ Khuyết, lão ta mới tỉnh ngộ, trở về thực tại.

Và Triệu Sĩ Nguyên cũng đã quay mình đối diện với lão.

Chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi tại sao lão hòa thượng lại hững hờ như thế, bởi dù sao thì Triệu Sĩ Nguyên cũng là người phá hoại cơ mưu của lão, chàng ở trong cái thế đối lập rõ ràng, vậy mà lão không có một phản ứng nào trước mọi hành động của chàng.

Lão thờ người ra đó, nếu là một người nào khác ở trường hợp của Triệu Sĩ Nguyên, hẳn đã lợi dụng cơ hội mà xuất thủ rồi.

Và lão cầm cái bại là chắc.

Song Triệu Sĩ Nguyên không thích đánh người trong lúc không phòng bị.

Chàng hét lớn, thức tỉnh lão:

- Hòa thượng có phải là người của Thiếu Lâm tự chăng?

Hòa thượng giật mình, bật cười khan:

- Bần tăng chưa hỏi người, người lại hỏi trước? Thế thì còn quy củ gì chứ?

Lão đưa tay chỉ Tứ Khuyết, trầm giọng tiếp:

- Tiểu tử! Tại sao ngươi can thiệp vào việc hỏi cung của bần tăng? Chúng là chi của ngươi? Hãy nói gấp nếu không bần tăng sẽ treo ngươi như chúng, đánh cho một trận tơi bời đấy nhé!

Triệu Sĩ Nguyên cao mặt:

- Hòa thượng muốn hỏi gì sao không hỏi ngay nơi tại hạ? Hỏi họ làm chi?

Hòa thượng ạ lên một tiếng:

- Thế ra ngươi là con của Triệu Bồi Nhân? Ngươi là Triệu gì?

Đã là hòa thượng lại cao niên, lão ta ăn nói kém lễ độ quá chừng.

Người xuất gia chân chánh chẳng bao giờ có khí thái đó!

Triệu Sĩ Nguyên vô cùng hoang mang, sau một phúc chấn đó chàng đáp:

- Tại hạ là Long Phụng lệnh chủ đời thứ hai, tên Triệu Sĩ Nguyên.

Lão hòa thượng nhảy dựng lên:

- Hay chưa! Hay chưa! Bần tăng muốn gặp ngươi!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt:

- Để làm gì?

Lão hòa thượng buông gọn:

- Hỏi người cho biết phụ thân người ở đâu hiện giờ!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Biết để làm gì?

Lão hòa thượng cao giọng:

- Thanh toán một món nợ còn đọng lại sau hai mươi mấy năm dài!

Triệu Sĩ Nguyên cười mỉa:

- Nợ cha, con phải trả, giả như gia phụ có nợ, thì chủ nợ có thể thanh toán ngay với tại hạ. Tại hạ sẵn sàng tiếp nhận, nhưng hòa thượng phải nêu cái đạo lý của sự tình, hiểu được rồi, tại hạ sẽ không để cho hòa thượng thất vọng!

Hòa thượng hừ một tiếng:

- Đạo lý của sự tình? Lão ấy trộm đồ của bản tăng, chẳng lẽ tìm một kẻ trộm mà trị tội lại cũng phải cần có đạo lý nữa sao?

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Gia phụ lấy vật gì của hòa thượng? Hòa thượng hẳn là bị kẻ nào đó lừa rồi đấy!

Lão hòa thượng quả quyết:

- Chính mắt bản tăng trông thấy lão ấy lấy! Làm gì có người hí lộng bản tăng?

Triệu Sĩ Nguyên kinh hãi:

- Hòa thượng có trông lầm người chăng? Gia phụ mà là một tên đạo chích?

Chàng bức tức, chỉ tay thẳng vào mặt hòa thượng, tiếp:

- Nói mau! Gia phụ lấy vật gì của hòa thượng? Nếu biết được hòa thượng ngậm máu phun người, thì đừng trách bốn lệnh chủ vô lễ.

Chàng giận vô cùng. Cái khí thế của chàng hiện tại oai mãnh lạ.

Lão hòa thượng khiếp hãi lùi lại hai bước, lão buột miệng thốt:

- Lão ta trộm của bản tăng ba hạt xá lợi! Chẳng lẽ bản tăng bịa đặt, vu xấu lão ta?

Triệu Sĩ Nguyên thở phào:

- Ba hạt xá lợi đó, do đâu mà hòa thượng có?

Hòa thượng bối rối:

- Điều đó không can chi đến người!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Hòa thượng không nói, bốn lệnh chủ sẽ nói cho!

Lão hòa thượng giật mình.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp luôn:

- Ba hạt xá lợi đó, là báu vật trấn sơn môn của phái Thiếu Lâm nào phải là vật sở hữu của hòa thượng?

Lão hòa thượng hét lên:

- Thì ra người đã biết rồi! Không gặp phụ thân người, bản tăng cứ hướng về người mà đòi lại!

Lão khẽ uốn mình.

Cơ thể của lão vụt cao lớn lên hơn vóc thường đến một thước.

Lão mất hẳn cái vẻ già, và mất luôn cái vẻ xuất gia. Sát khí bốc bùng nơi mặt nơi mắt lão.

Lão từ từ bước tới.

98. Bể Thước Đo Lòng

Triệu Sĩ Nguyên ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả:

- Rất tiếc hòa thượng chậm hơn một chút! Ba viên xá lợi đã quy hoàn cổ chủ.

Lão hòa thượng hét lớn:

- Một lý do nữa khiến bản tăng không dung thứ được ngươi.

Lão lắc đôi vai rộng, thân hình chóp lên, phát xuất một chiêu trong thần quyền của phái Thiếu Lâm.

Chiêu đó có cái tên là Kinh Thiên Động Địa, một chiêu phủ đầu từ trên giáng xuống.

Khí thể của lão mãnh liệt vô cùng, quyền phong cuốn ào ào, tay quyền của lão chuyển động như núi đổ.

Thiếu Lâm Thần Quyền là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, giả dĩ lại do một bậc cao tăng thi triển dĩ nhiên có cái áp lực phi thường.

Bên ngoài, Triệu Sĩ Nguyên cười sang sảng, song trong tâm chàng cũng phải hãi hùng, thâm nghĩ:

- Lão hòa thượng này quả có thần lực, bình sanh ta chưa hề gặp một tay có nội gia công phu thâm hậu như lão! Lão không kém Âm Dương lệnh chủ hoặc Vô Tình lệnh chủ chút nào!

Giả như ta không dùng Thiên Linh Tam Thức, cũng chưa chắc gì ta thủ thắng nổi!

Chàng nổi máu anh hùng, nhất định không dùng Thiên Linh Tam Thức.

Vận khí đan điền, chàng tung bóng người lên, tạt qua một bên nhượng chiêu đầu tiên của lão.

Hòa thượng đánh hụt, vọt mình tới luôn, xoay nửa vòng, đối diện với Triệu Sĩ Nguyên, hai tay cùng đưa lên, đánh ra chiêu Song Long Song Châu.

Quyền phong tỏa rộng trong một trượng tròn, cuốn đi ào ào như sóng vỗ.

Chiêu thứ hai của hòa thượng mãnh liệt hơn chiêu đầu gấp mấy lần.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày, đảo bộ tránh luôn, chứ chưa hoàn thủ.

Hai lần đánh hụt, hòa thượng sôi giận hét lên một tiếng lớn:

- Xem đây!

Xuống tấn vững như núi, chân lún sâu vào đá, tay hữu bẻ vuông giác độ, cánh tay khoét một vòng, lấy đà rồi bàn tay trả lại tư thế bình thường quạt tới.

Tay tả đồng động tác, phát tiếp một chiêu nữa.

Hai tay tuy trước tuy sau, song lực đạo phát huy rồi lại hợp nhất ngay, tạo thành một cột trụ lực đạo, chiếc cột đó xoay tròn tròn đồng thời di động tới mãi, bức dồn không khí, thành một áp lực hùng mãnh.

Rồi như một hỏa lôi, cây trụ đó bỗng nổ tung ra, không gian chấn động, vách núi rung rinh.

Triệu Sĩ Nguyên khen thầm:

- Luyện thần quyền đến mức độ đó là đạt đến tột đỉnh hỏa hầu.

Lần này chàng không né tránh, ngang nhiên vươn hai cánh tay nghênh đón.

Qua hai lần thực nghiệm, chàng biết là mỗi lượt chuyển mình, hòa thượng nương thế gia tăng lực khí.

Do đó chàng không tạo dịp cho lão ta nữa.

Giả dĩ, thực sự thì lúc đó, dù chàng có muốn tránh, chỉ sợ chàng không tránh kịp.

Chàng ngưng tụ chân khí, tiếp chiêu liền.

Một tiếng nổ làm rung rinh cục diện, cát bụi đá bay mù mịt, lâu lắm không gian mới lắng đọng lại như thường.

Hòa thượng bị chấn dội xa hơn trượng, thần sắc nhợt nhạt, thở hồng hộc như trâu, tuy lão không chịu đựng nổi Thiên Linh Thần Chương của Triệu Sĩ Nguyên, song chừng như lão chẳng bị tổn thương quan trọng.

Triệu Sĩ Nguyên không việc gì.

Xuất phát chiêu đó chàng vận dụng bảy thành lực thể mà hòa thượng vẫn không hề hấn, bất quá lão bị chấn dội vậy thôi.

Như thế công lực của hòa thượng quả thật cực kỳ thâm hậu.

Triệu Sĩ Nguyên hết sức hãi hùng, nhìn sững lão, tự hỏi lão là ai?

Trong võ lâm hiện đại, theo chàng hiểu thì có thể không một nhân vật nào chịu nổi một chương Thiên Linh với bảy thành lực của chàng.

Nhưng hòa thượng này lại chịu nổi!

Nếu lão ta trở thành một ma đầu thực sự thì lão phải lợi hại hơn Tào Duy Ngã gấp mấy bậc.

Lão hòa thượng tự cho mình là vô địch trong thiên hạ, bây giờ lại bại nơi tay một thanh niên, tự nhiên lão phải hận hơn là khâm phục, do đó lão bật cười khan, từ từ bước tới.

Triệu Sĩ Nguyên cũng bức cho con người không biết tự lượng sức mình, chàng bắt buộc phải dần mặt lão ta một phen, nếu cần cũng có thể hạ sát lão luôn để trừ một hậu hoạn cho phái Thiếu Lâm.

Chàng nghĩ một cao tăng trong Thiếu Lâm tự phải có đức độ hơn người, song lão hòa thượng này xem ra còn đầy tham sân si như vậy hẳn có cái tâm bất chính, và trước sau gì lão ta cũng có hành động đáng tiếc như Phổ Tế đại sư.

Chàng bật cười sang sảng, vận tụ chân khí chờ đợi.

Lão hòa thượng bước tới một bước, rồi một bước, cuối cùng song phương chỉ còn cách nhau độ bốn năm thước thôi.

Họ sắp sửa xuất thủ, và lần này thì hẳn là phải một còn một mất.

Bỗng có tiếng y phục quét gió rẹt rẹt từ xa vọng đến.

Lão hòa thượng và Triệu Sĩ Nguyên cùng giật mình, không hẹn mà đồng cùng lùi lại phía hậu năm thước, nói rộng khoảng cách giữa nhau. Họ cùng nhìn về phía đó.

Có tiếng niệm phật hiệu rất gần:

- A di đà phật!

Tiếng niệm phật hiệu vừa dứt, bốn bóng người lao vút đến cục trường.

Bốn người đó là Tứ Phật Thiếu Lâm, Liễu Nhân, Liễu Duyên, Liễu Trần và Liễu Phi.

Trông thấy Triệu Sĩ Nguyên, Liễu Nhân lão tăng lộ vẻ mừng kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ!...

Vừa lúc đó Liễu Nhân cũng trông thấy luôn lão hòa thượng niềm khích động hiện rõ, bước nhanh tới, quỳ xuống làm lễ:

- Sư huynh! Năm mươi năm cách biệt! Cuối cùng rồi sư huynh cũng trở lại đây! Tạ Ôn đức Phật bửu linh!

Ba vị lão tăng kia cũng khích động vô cùng, bước nhanh tới, quỳ xuống như Liễu Nhân.

Thần sắc của lão hòa thượng thay đổi phức tạp, chứng tỏ lão ta bối rối phi thường.

Nhưng lão lấy lại bình tĩnh nhanh chóng, quát to:

- Đứng lên!

Bốn vị lão tăng kinh hãi, cùng đứng lên, trở mắt nhìn lão hòa thượng.

Lão hòa thượng bật cười ghê rợn, không nói gì với bốn lão tăng, hướng sang Triệu Sĩ Nguyên, gần từng tiếng:

- Nếu bản tăng không báo được cái hận nhục bại hôm nay, thì vĩnh viễn sẽ không nói đến hai tiếng vũ học nữa.

Lão nhún chân, tung bổng mình lên không, vọt luôn vào khu rừng gần đó mất dạng.

Bốn vị lão tăng sững sờ, nhìn theo lão hòa thượng một lúc lâu, người nào cũng lắc đầu, thở dài rồi quay lại đối diện với Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên nghi hoặc hỏi:

- Vị lão tăng đó là sư huynh của các vị?

Liễu Nhân thiên sư gật đầu:

- Chính là đại sư huynh của bọn bản tăng đó! Pháp hiệu là Liễu Tánh. Đại sư huynh của bản tăng là bậc kỳ tài trong bốn phái từ trăm năm trở lại đây!

Lão thở dài, tiếp:

- Bởi hiếu vô thành tánh, suốt ngày chuyên luyện võ, lao phut việc lễ Phật, xao lãng tụng niệm, đại sư huynh được đồng môn ví như là một võ sĩ.

Triệu Sĩ Nguyên ạ lên một tiếng.

Liễu Nhân nhìn thoáng qua thần sắc của Triệu Sĩ Nguyên, rồi tiếp:

- Năm mươi năm trước đây, ba hạt xá lợi của bốn phái bỗng một hôm mất tích, Liễu Tánh sư huynh tình nguyện ra đi truy tìm. Năm mươi năm qua, đại sư huynh cũng biệt dạng luôn, không một lần trở về sơn môn. Ai ai cũng cho rằng đại sư huynh vì việc công mà tử nạn. Ngờ đâu đêm nay người lại trở về, vẫn còn cường mạnh như ngày xưa!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Lão tiền bối có biết tại sao lệnh sư huynh không muốn hội diện với các vị chăng?

Đáng lý phải kể kể những tao ngộ bên ngoài trong thời gian đó, thì lệnh sư huynh lại hỏi hắt hủi mặt?

Liễu Nhân thở dài:

- Liễu Tánh sư huynh là con người tự phụ, có lẽ vì tủi thẹn không làm xong sứ mạng, nên bỏ đi gấp như vậy!

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Làm gì có việc thẹn bởi sứ mạng không tròn. Làm gì có sứ mạng! Chẳng qua lão ta trộm ba hạt xá lợi đó rồi mượn cớ truy tìm để rời sơn tự tìm chốn kín đáo luyện võ công.

Bất ngờ cha ta biết được việc đó, nên âm thầm theo dõi, tìm cách lấy lại, hôm nay trao cho chàng mang trả lại Thiếu Lâm tự. Cha ta không muốn nói rõ sự tình, cốt bảo toàn thanh danh của phái Thiếu Lâm. Xem ra khí tiết của cha ta rất thanh cao, không cần hư danh mà làm bại hoại oai phong của một môn phái bạn! Đáng phục vô cùng!

Chàng khoan khoái vô cùng, một nụ cười chợt hiện nơi vành môi!

Liễu Nhân không hiểu nổi ý nghĩa của một nụ cười đó, lão lại tiếp luôn:

- Trong bốn phái có tất cả bảy mươi hai môn công, mà Liễu Tánh sư huynh đã luyện được ba mươi sáu môn, ngay từ năm mươi năm về trước, chẳng nói gì là lúc này, có lẽ sư huynh còn thành tựu hơn xưa nhiều. Từ lúc lập phái đến nay, số người thành tựu như đại sư huynh rất hiếm, bất quá chỉ có bốn năm vị thôi. Đại sư huynh đã trở lại rồi thì phái Thiếu Lâm đã đến hồi phục hưng phong độ là cái chắc!

Triệu Sĩ Nguyên không muốn thức tỉnh các lão tăng, phá vỡ ảo vọng của họ làm gì, mà chàng thì cũng không thể làm một con ỨNG THANH TRÙNG, nghe hát sao nhái lại như vậy.

Do đó chàng chỉ cười nhẹ, rồi chuyển sang đề khác:

- Các vị đã gặp Phổ Tế đại sư chưa?

Liễu Nhân gật đầu:

- Có gặp rồi!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Phổ Tế đại sư tỉnh ngộ, trở về con đường chánh, thật đáng khen!

Liễu Nhân thở dài:

- Cũng may hẩn còn chút lương tri, nên bỗng tự được giải trừ một đại họa. Mà cũng là một sự khó khăn lớn lao cho bốn tự!

Triệu Sĩ Nguyên giật mình, thầm nghĩ:

- Đại họa đã qua là phải! Còn gì nữa mà lão cho là khó khăn? Lại là khó khăn lớn lao?

Chàng hỏi gấp:

- Phổ Tế đại sư đã làm gì?

Liễu Nhân giải thích:

- Với tội bội phản đó hẩn phải trải qua một cuộc cộng đồng nghị xử, và như vậy toàn thể môn đồ phái Liễu. Bọn bản tăng dù sao cũng châm chước cho hẩn mà đem hẩn ra hội nghị cộng đồng, thì làm sao hẩn hưởng trường hợp giảm khinh? Vả lại toàn thể môn đồ biết được việc đó thì phong thanh phái bị lộ ra ngoài, thỉnh danh của bốn phái bị tổn thương. Hẩn đã tự xử lấy mình cùng với bọn đồng mưu vào trong thạch động nơi Thiếu lệnh chủ cứu nạn hẩn thoát khỏi tay Châu chưởng môn Vô Cực phái, tọa quang, nhìn vách mà sám hối tội lỗi!

Triệu Sĩ Nguyên thở ra:

- Đáng phục! Đáng phục!

Liễu Nhân tiếp:

- Hẩn nhờ Thiếu lệnh chủ cảm hóa nên mới quay đầu về con đường chánh! Thiếu Lâm tự được cái đại phúc này toàn bằng công đức của Thiếu lệnh chủ đó!

Triệu Sĩ Nguyên áy náy:

- Lão tiền bối dạy quá lời!

Dừng lại một chút, chàng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối có gặp Vô Vi Tiên Tử chứ?

Liễu Nhân đáp:

- Bản tăng nghe tin lập tức đến Tuần Cực Phong nhưng không gặp Vô Vi Tiên Tử chỉ nghe Phổ Tế nói là Tiên Tử đã đánh đuổi Châu Thiên Nhậm.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Cứ theo tại hạ suy đoán thì nội ngày mai Vô Vi Tiên Tử sẽ đến bái kiến lão tiền bối để tạ lỗi. Mong lão tiền bối gặp nàng rồi dành cho nàng một sự khoan hồng!

Liễu Nhân nghiêm sắc mặt:

- Vô Vi Tiên Tử là người ân của bốn phái, khi nào bản tăng dám vô lễ với người. Còn Thiếu lệnh chủ...

Dừng lại một giây, lão tiếp luôn:

- Thiếu lệnh chủ không muốn lưu lại tỳ sơn à?

Triệu Sĩ Nguyên thở ra:

- Rất tiếc tại hạ còn nhiều việc khẩn cấp phải hoàn tất cho sớm. Khi nào xong việc, tại hạ sẽ trở lại đây lãnh giáo với các vị.

Liễu Nhân cau mày:

- Ngày mai, bốn phái làm lễ tấn phong cho Phổ Độ chấp chương quyền lãnh đạo Thiếu Lâm, thiết tưởng Thiếu lệnh chủ nán lại một hôm cho cuộc lễ thêm phần vinh diệu.

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Sự bất đắc dĩ tại hạ phải ra đi, mong tiền bối thứ cho!

Liễu Nhân tiếp:

- Thiếu lệnh chủ vì đại cuộc của võ lâm phải bôn ba vất vả như thế, thật đáng khâm phục. Bần tăng thành tâm yêu cầu Thiếu lệnh chủ một điều, là nếu có cần đến sự tiếp trợ của bốn phái, Thiếu lệnh chủ cứ cho biết. Bốn phái sẽ tận lực tham gia đại cuộc, một phần lớn để đáp ơn Thiếu lệnh chủ, ngoài ra cũng là một dịp góp công với hào kiệt giang hồ, bảo trì chánh nghĩa!

Triệu Sĩ Nguyên vái tạ:

- Lão tiền bối có nhiệt tình, tại hạ không còn khách khí được nữa!

Liễu Nhân gật đầu:

- Thiếu lệnh chủ cứ phân phó!

Triệu Sĩ Nguyên liền tường trình kế hoạch trừ diệt vây cánh của Tào Duy Ngã ở mỗi địa phương, rồi tiếp:

- Phổ Độ sư huynh rất rõ kế hoạch đó, lão tiền bối tùy tiện tiếp trợ Phổ Độ sư huynh, miễn sao trong phạm vi quản hạt của quý phái, bọn thuộc hạ của Vô Tình lệnh chủ bị loại trừ trọn vẹn là cái công của quý phái không nhỏ!

Liễu Nhân đáp ứng ngay.

Triệu Sĩ Nguyên lại tiếp:

- Tại hạ còn một việc này, mong lão tiền bối chấp thuận cho!

Liễu Nhân khẳng khái:

- Thiếu lệnh chủ cứ nói, dù khó khăn đến đâu bốn phái cũng quyết giúp Thiếu lệnh chủ thành việc!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm giọng:

- Tại hạ xin nhờ lão tiền bối dùng pháp Phật Quang Truyền Tin liên lạc với Câu Lậu Thiên Phủ.

Liễu Nhân hỏi:

- Thiếu lệnh chủ muốn báo tin gì?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Một câu thôi. Câu đó là, dĩ bất biến, ứng phó vạn biến.

Liễu Nhân mỉm cười:

- Có lẽ Thiếu lệnh chủ âm thầm ly khai Câu Lậu Sơn, rồi bây giờ sợ các vị trên đó lo rối lên, có ảnh hưởng đến toàn diện kế hoạch?

Triệu Sĩ Nguyên cũng cười:

- Lão tiền bối đoán việc như thần!

Liễu Nhân hỏi:

- Có nên cần đề cập đến sự thay đổi thái độ của bốn phái chăng?

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút:

- Khỏi cần, cái tin do quý phái truyền đi thì tại Câu Lậu Thiên Phủ người ta suy đoán ra cũng hiểu ngay!

Chàng lại dừng, nổi tiếp luôn:

- Tại hạ cũng nhờ luôn lão tiền bối, nói lại với Vô Vi Tiên Tử là vì có việc khẩn cấp nên tại hạ không thể nán lại chờ gặp mặt nàng. Giả như quý phái thấy cần thì cứ cho nàng biết nàng sẽ phái người đến tiếp trợ.

Đoạn chàng vòng tay chào:

- Tại hạ xin cáo từ.

Vẫy tay sang Tứ Khuyết, chàng phi thân lao vút vào màn đêm, Tứ Khuyết theo ngay.

Đến lúc bình minh lên, chàng và Tứ Khuyết xuống đến chân núi, tìm nhà nông dân tạm thời dừng chân điều tức.

Chủ nhà hiếu khách, chẳng những sẵn sàng tiếp đón họ, mà còn lo cơm nước cho họ đàn ông.

Ăn uống xong, Triệu Sĩ Nguyên đặt năm lượng bạc tại mâm rồi cùng Tứ Khuyết ra đi không cho chủ nhà hay.

Họ qua khỏi địa phận Nam Dương, đến một vùng bằng phẳng dựa triền ngọn núi nhỏ.

Nơi vùng bằng phẳng đó có một tấm bia, dựa chân bia có một vị hòa thượng vận áo màu tro ngồi yên, lưng dựa ra ngoài, mặt hướng vào bia.

Tại vùng rừng núi, khách lữ hành dừng bước nghỉ chân là sự thường, Triệu Sĩ Nguyên và Tứ Khuyết không quan tâm cho lắm đến hòa thượng.

Cả năm người cùng lướt ngang qua đó, đi luôn.

Ngờ đâu, từ phía hậu có tiếng quát vọng theo:

- Tiểu tử! Bần tăng chờ ngươi đã lâu!

Liên theo câu nói, tiếng gió rít trên đầu họ, hòa thượng đã vượt qua, đáp xuống chặn đường.

Thì ra chính là Liễu Tánh lão thiền sư.

Sự thực lão không phải là con người bại hoại, bình sinh vì hiếu võ mà thành phạm tội với môn phái, rồi cũng vì mấy hạt xá lợi mà hành hạ Tứ Khuyết, truy tra tung tích của Triệu Bồi Nhân.

Gặp Tứ Phật Thiểu Lâm, Liễu Tánh còn biết thẹn chạy đi liền, như vậy lão cũng còn lương tri, chưa đến nỗi ngoan cố.

Lão không dám hoành hành, tự tung tự tác trước mặt Tứ Phật, nên bỏ đi, rồi chờ Triệu Sĩ Nguyên rời Tung Sơn lão âm thầm theo dõi mãi đến đây.

Thấy đã xa Thiểu Lâm tự rồi, lão xuất hiện đón đường.

Triệu Sĩ Nguyên đã biết được cố tật của lão ta nên cũng không muốn có hành động quá đáng đối với lão.

Nhưng bây giờ, chàng nhận ra lão quyết sanh sự với chàng rõ rệt.

Lão đã không lành thì chẳng lẽ chàng cam chịu cho lão uy hiếp?

Trước hết chàng dùng lễ, sau đó sẽ tùy cơ có thái độ thích hợp.

Chàng ôn tồn thốt:

- Tại hạ đã nói rõ rồi, sao lão thiền sư còn theo đuổi mãi? Ba hạt xá lợi đó tại hạ đã giao hoàn Thiểu Lâm tự từ lâu, bây giờ còn đâu nữa mà lão thiền sư đòi hỏi?

Liễu Tánh hừ một tiếng:

- Ai nói với ngươi là ta đòi ba hạt xá lợi của bốn phái chứ?

Lão dùng hai tiếng bốn phái, như vậy là lão còn xem mình như một đệ tử Thiếu Lâm, lão chưa vong bốn.

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Lão thiền sư không đòi ba hạt xá lợi?

Liễu Tánh hừ một tiếng:

- Võ công trên ba hạt xá lợi bản tăng đã học hết rồi, bản tăng còn cần gì mấy vật đó nữa?

Triệu Sĩ Nguyên trở mắt:

- Lão thiền sư đã học hết võ công trên ba hạt xá lợi, thì những vật đó không còn cần thiết đối với lão thiền sư nữa, thế tại sao lão tiền sư lại truy tầm gia phụ luôn hai mươi năm dài?

Liễu Tánh cười lạnh:

- Bản tăng hỏi ngươi, vật đó của môn phái nào?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Lão thiền sư hỏi lạ thật! Nếu không phải là vật của Thiếu Lâm thì tại hạ khi nào trả về Thiếu Lâm?

Liễu Tánh xì một tiếng:

- Lệnh tôn không phải là đệ tử của Thiếu Lâm, lại đoạt vật của Thiếu Lâm, bản tăng có bốn phạm phải hỏi tội!

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Gia phụ tìm ba hạt xá lợi trả về cho Thiếu Lâm tự, là muốn làm một việc hữu ích cho quý phái đó.

Liễu Tánh bĩu môi:

- Khéo dư hơi làm việc cho thiên hạ! Bản tăng là đệ tử của phái Thiếu Lâm, sau khi học xong võ công rồi lại chẳng tự mình mang về bốn phái được sao, mà phải nhờ đến người ngoài chứ?

Lão tiếp luôn:

- Trước lúc lệnh tôn giao hoàn xá lợi, nào ai biết chỗ dụng tâm của người chứ? Bản tăng không thể bỏ qua đâu!

Triệu Sĩ Nguyên nghiêng mình nghiêm giọng:

- Thì bây giờ sự việc đã rõ ràng rồi, lão thiền sư nên cởi mở tâm tư một chút!

Liễu Tánh lắc đầu:

- Không được! Xá lợi đã ở trong tay lão ta hơn hai mươi năm, có ai dám bảo đảm là lão không học lén những môn công của bốn phái? Các ngươi không phải là đệ tử Thiếu Lâm, thì không có quyền học lén võ công của Thiếu Lâm! Bản tăng nhất định phải hỏi tội!

Thấy lão hoài nghi tư cách của cha, Triệu Sĩ Nguyên nổi giận, đứng cao đôi mày, gằn từng tiếng:

- Gia phụ có phải là người gian tham đâu, sao lão thiền sư vọng độ cái tâm quân tử?

Liễu Tánh cười lớn:

- Ngươi cho bản tăng là một trẻ con lên ba tuổi phải không? Có khi nào ngươi thấy mèo ché mở không chứ! Phàm người học võ mà lại ché bí kíp kỳ công thì đúng là một sự lạ, như mặt nhật mọc Tây lặn Đông!

Triệu Sĩ Nguyên nóng mặt trợn mắt nhìn lão.

Nhưng chàng còn cố dằn, tiếp tục giải thích:

- Sau ngày lấy ba hạt xá lợi nơi tay lão thiền sư thì gia phụ lâm vào cảnh tán thất công lực, do thủ đoạn của Vô Tình lệnh chủ, do đó người không thể mang liền đến Thiếu Lâm tự, mãi hai mươi năm sau người mới sai phái tại hạ đưa vật về cố chủ!

Liễu Tánh cũng trừng mắt lắc đầu:

- Bần tăng không tin!

99. Ngổ Hệp Gặp Nhau

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Tại hạ nói thế nào, lão thiền sư cũng không tin! Vậy phải làm sao cho lão thiền sư tin?

Liễu Tánh hừ một tiếng:

- Trừ ra, bần tăng được giáp mặt lệnh tôn, hỏi mấy câu, còn thì đừng mong nói gì cho bần tăng tin nổi!

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Gia phụ lâm cảnh tán thất võ công, thiên hạ quần hùng đều biết chẳng lẽ lão thiền sư không hay?

Liễu Tánh bĩu môi:

- Đó là lời truyền thuyết của hào kiệt giang hồ, nào phải chính lệnh tôn thốt ra đâu?

Bần tăng dù có nghe cũng không tin được.

Triệu Sĩ Nguyên vẫn giữ bình tĩnh:

- Lão thiền sư không tin tại hạ, thì cứ đến hỏi Vô Tình lệnh chủ, lão ấy là một người đại hung ác, bình sanh không nói tốt cho một ai, hẳn lão thiền sư tin được.

Liễu Tánh lắc đầu:

- Có ai ngu xuẩn bỏ cái gần đi tìm cái xa chẳng? Đừng lừa ta để tránh thoát!

Đến đây, Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy bị dồn vào cái thế chẳng dạng dừng rồi. Chàng cười lạnh, thốt:

- Xem ra lão thiền sư quyết ý gây khó cho tại hạ!

Liễu Tánh lạnh lùng:

- Nếu ngươi thức thời vụ thì hãy đưa bần tăng đến gặp lệnh tôn!

Triệu Sĩ Nguyên nổi giận:

- Giả như tại hạ không bằng lòng?

Liễu Tánh bật cười ha hả:

- Tại Tung Sơn, bần tăng không muốn làm kinh động bọn đệ tử nên nhường ngươi một chiêu đó. Ngươi cho bần tăng không chế ngự nổi một đứa bé con như ngươi phải không?

Triệu Sĩ Nguyên thấy đã đến lúc phát tác trả lại rồi, đứng cao đôi mày buông gọn:

- Tại hạ chỉ sợ lão thiền sư khoát lác!

Liễu Tánh nhìn ra chung quanh rồi thốt:

- Ở đây là con đường thông thương có nhiều người qua lại, không tiện cho chúng ta động thủ, ngươi hãy theo bần tăng tìm một chỗ an tĩnh hơn!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười sang sảng:

- Mời thiền sư trước!

Liễu Tánh phát ống tay áo, phi thân xuống chân núi, mỗi bước đi của lão dài non hai mươi trượng, thân hình lại không đảo, không lắc như người ung dung nhàn tản.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu, thầm khen thuật khinh công của lão quả vô song.

Chàng lặng lẽ theo sau lão, giữ đều khoảng cách không hề bị Liễu Tánh bỏ rơi sau xa.

Chỉ có bọn Tứ Khuyết thì quá khổ, cố gắng theo song vẫn không làm sao kịp.

Để báo hận về cái bại mấy hôm trước tại Tung Sơn, Liễu Tánh quyết giở hết tốc lực chạy đi, bỏ Triệu Sĩ Nguyên lại xa, cho chàng phải hổ thẹn.

Ngờ đâu Triệu Sĩ Nguyên vẫn bám sát phía hậu, điều đó làm cho lão hận thêm, đồng thời lão cũng sợ thẳm, tự nhủ lòng không nên khinh địch.

Họ đến một sơn cốc.

Trong cốc có một khu rừng, giữa rừng có một khoảng đất trống rộng độ vài ba mươi trượng.

Tìm được một nơi kín đáo như vậy để khai diễn ác chiến với nhau, dù họ có đánh đến long trời lở đất cũng chẳng ai hay biết.

Liễu Tánh dừng chân lại, hướng mặt về phương đông, trừng mắt hỏi Triệu Sĩ Nguyên:

- Người dùng vũ khí gì?

Triệu Sĩ Nguyên ngẩng cao mặt, hỏi lại:

- Lão thiền sư muốn giao đấu như thế nào?

Liễu Tánh lại hỏi:

- Giả như bản tăng không dùng vũ khí?

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Thì tại hạ dùng tay không, hầu tiếp lão thiền sư.

Liễu Tánh lấy trong mình ra một thanh nhuyễn kiếm, vận công vung tay, thanh kiếm thẳng cứng liền.

Rồi lão gật đầu, thốt:

- Trước hết, bản tăng muốn biết tài sử dụng vũ khí của người ra sao.

Người trong phái Thiếu Lâm luôn luôn dùng thiền trượng làm vũ khí, bất thời cũng có thể dùng tạm một món nào khác, song tuyệt nhiên không hề dùng kiếm, nói gì đến nhuyễn kiếm?

Nhưng Liễu Tánh lại làm việc nghịch thường, tự nhiên Triệu Sĩ Nguyên phải kinh dị.

Chàng am tường võ công của hầu hết các môn các phái trong võ lâm, gia dĩ lúc ở trong địa phủ chàng cùng các vị cao nhân của phái Vô Vi nghiên cứu kỹ càng.

Thế mà với số vốn đó, chàng vẫn hoang mang trước sự nghịch thường của Liễu Tánh lão thiền sư.

Chàng kinh dị là một việc, còn giao đấu là việc khác, đối phương đã thủ vũ khí rồi thì chàng cũng không thể chậm trễ, lập tức lấy vũ khí ra.

Một tiếng chạm của hai vật bằng kim khí vang lên, nơi tay hữu có chiếc Long Đản màu vàng, nơi tay tả có chiếc Phụng Chưởng màu bạc.

Long Đản và Phụng Chưởng là độc môn vũ khí của Long Phụng lệnh chủ, từng gây chấn động khắp sông hồ một thời gian trước khi Triệu Bồi Nhân bị tán thất võ công.

Với đôi vũ khí trong tay, Triệu Sĩ Nguyên tăng gia oai vũ đến khiếp người.

Liễu Tánh giật mình, niệm phạt hiệu:

- A di đà phạt!

Lão đổi ngay thái độ, thốt:

- Xin mời Thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên cao giọng:

- Tại hạ là người bị khiêu khích, chỉ có ứng chiến chứ không tấn công.

Liễu Tánh hừ một tiếng:

- Thiếu lệnh chủ cao ngạo thái quá!

Triệu Sĩ Nguyên chính sắc mặt:

- Phàm giao thủ là khó dung tình, tại hạ không thể làm dễ nhục oai phong của Long Phụng lệnh chủ! Xin lão thiên sư hiểu cho!

Liễu Tánh cử kiếm đâm tới, đồng thời hét:

- Hay cho cái oai phong của Long Phụng lệnh chủ! Hãy tiếp một chiêu của bản tăng đây!

Hiện tại lão xử dụng kiếm pháp Đãng ma trong hạt xá lợi của vị tổ sư phái Thiếu Lâm.

Kiếm chưa đến nơi kiếm khí đã vút tới.

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra chiêu kiếm có oai lực kinh hồn, giật mình không dám đương diện tiếp xúc, vừa cử Phụng Chưởng lên vừa nhảy qua một bên, xa vị trí hơn bảy thước.

Đồng thời chàng thốt lên oang oang:

- Với tư cách là một hậu sinh, kính lão đắc tràng, tại hạ xin nhường lão thiên sư một chiêu!

Liễu Tánh thiên sư hét lên một tiếng, tiến theo liền. Cánh tay lão vung tới, ba đóa kiếm hoa phát sinh, kích vào ba yếu huyệt nơi ngực của Triệu Sĩ Nguyên.

Lần này Triệu Sĩ Nguyên không tránh nữa, tay hữu quét Long Đản chặn kiếm địch, tay tả đưa ra chiêu Kinh Hồng Lượng Ảnh, hồng lạng qua một bên.

Liễu Tánh thu nhanh kiếm về, hồi bộ lùi lại mấy bước, tránh dễ dàng.

Hút chiêu đầu, tuy phản công mà thành ra tấn công, Triệu Sĩ Nguyên hú lên một tiếng lớn, vũ lộng đôi vũ khí sắp sửa xuất chiêu.

Nhưng Liễu Tánh đã trở lại vị trí cũ, phóng nhuyễn kiếm sang, cũng như trước, kiếm hoa chớp ngời, bắt phân bộ phận, ào ào bay tới chực phủ khắp người Triệu Sĩ Nguyên.

Dùng vũ khí giao đấu, trong khi chàng sở trường chưởng lực, là chàng áp dụng sở đoản rồi.

Nếu cứ lấy cái sở đoản ứng phó với tuyệt nghệ của một người đã lãnh hội phân nửa số võ công của phái Thiếu Lâm, kiếm luôn kỳ học ghi trên ba hạt xá lợi là chàng khó thủ thắng cho nên chàng phổ hóa Thiên Linh chưởng pháp vào Long Đản, Phụng Chưởng, nghênh đón nhuyễn kiếm.

Liễu Tánh thấy khí thế của chàng quá mãnh liệt, kinh hãi kêu lên:

- Hay lắm đó!

Lão vung tít nhuyễn kiếm, kiếm sanh hoa, kiếm biến thành hoa và cành đảo lộn, rít gió vù vù, nhuyễn kiếm ngang nhiên nghênh đón Long Đản và Phụng Chưởng.

Nhưng hai đạo kim quang và ngân quang hiệp thành một vầng, oai lực gấp đôi.

Song phương trao đổi nhau độ vài mươi chiêu, Triệu Sĩ Nguyên thâm nghĩ:

- Lão hòa thượng này quả nhiên luyện được kiếm pháp vô song trong thiên hạ! Nếu ta không nhờ Thiên Linh nội lực và chiêu thức kỳ tuyệt của Long Phụng Môn, hẳn là ta phải bại với lão! Nếu ta không dùng tuyệt học bốn môn đánh bại lão thì giang hồ sẽ sỉ tiểu, còn gì thanh danh Long Phụng lệnh chủ nữa?

Chàng liền đem tuyệt học của bốn môn đối phó với lão hòa thượng.

Song phương lại trao đổi nhau thêm vài mươi chiêu nữa. Thoạt đầu Triệu Sĩ Nguyên còn bị kiếm ảnh vây chặt, chàng vô cùng chật vật mới phát huy được phần nào công lực.

Dần dần chàng phổ hóa tất cả sở đắc, hiệp với tuyệt học bốn môn có Thiên Linh chưởng hỗ trợ, chàng lấy lại quân bình, sau đó lại chiếm luôn ưu thế.

Chiếm được ưu thế rồi chàng vừa chiến đấu vừa nghiên cứu luôn kiếm pháp của Liễu Tánh.

Liễu Tánh hết sức kinh hãi, không rõ tại sao bỗng dưng chàng phản ngược vì cớ gì.

Lão có biết đâu Thiên Linh nội lực càng vận dụng càng phát sanh liên miên bất đoạn?

Lão thấy cơ nguy rõ rệt, nếu kéo dài cuộc đấu lão sẽ nắm chắc cái bại, hơn thế bao sở học của lão sẽ bị Triệu Sĩ Nguyên thực nghiệm trọn vẹn.

Về võ học, những cuộc thực nghiệm như vậy giúp người học vô tình tiến phi thường.

Bây giờ lão muốn rút lui khỏi vòng chiến cũng không làm sao được, bởi Long Đản và Phụng Chưởng cứ ngăn chặn bốn bề, bắt buộc lão phải tiếp tục giao đấu với niềm thất vọng.

Qua chiêu thứ năm mươi lão kiệt lực rõ rệt. Lão thấy cần phải bỏ cuộc chiến, dù sự từ bỏ đó là một cái nhục, thà từ bỏ còn hơn miễn cưỡng đánh để cuối cùng phải ngã gục.

Lập tức lão hét lên một tiếng, gom tàn lực, vung nhuyễn kiếm đánh bật Long Đản và Phụng Chưởng, đồng thời nhảy vọt về phía hậu ngồi ngay xuống đất, điều tức liền, bất chấp cái chết nếu thực sự Triệu Sĩ Nguyên muốn giết lão.

Bởi lão trong tình trạng nhắm mắt ngồi yên đó, có khác nào chờ chết?

Dù một tay thường, muốn giết lão cứ bước tới hạ thủ là lấy tánh mạng lão ngay, nói gì là Triệu Sĩ Nguyên.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên đứng nguyên tại chỗ nhìn ra xa xăm đến xuất thần.

Chàng hồi ức lại cuộc đấu, từ đầu đến cuối, thức ngộ ra sở dĩ chàng thu hoạch thắng lợi là nhờ sự hỗn hợp các môn công, chứ không riêng gì độc môn tuyệt học của họ Triệu.

Bất quá chàng lấy cái tuyệt học của Long Phụng Môn làm nòng cốt để thi triển các môn công khác, tựa vào nội lực Thiên Linh.

Như vậy là chàng đã làm một cuộc đại cải cách cho tuyệt học của họ Triệu.

Và qua sự đại cải cách đó, tuyệt học Long Phụng Môn trở nên lợi hại gấp năm, gấp mười lần hơn trước.

Võ Lâm Tứ Khuyết đã theo dõi chàng đến đây, song không chường mặt, họ nấp trong khu rừng kế cận, quan sát cuộc đấu.

Bây giờ thấy cuộc đấu chấm dứt, Triệu Sĩ Nguyên lại xuất thần, họ lập tức đến cục trường, bao quanh chàng, bảo vệ phòng lão hòa thượng tấn công bất ngờ.

Một lúc lâu bỗng Triệu Sĩ Nguyên hú vọng một tiếng dài, tiếng hú biểu hiện niềm cao hứng vô biên, tiếp theo đó chàng bật cười ha hả.

Rồi chàng bước đến cạnh Liễu Tánh thiền sư.

Tiếng hú của chàng làm lão hòa thượng giật mình, mở choàng đôi mắt nhìn chàng chăm chú!

Chàng vòng tay thốt:

- Công lực của lão thiền sư cao diệu cực độ! Tại hạ hôm nay được lão thiền sư chỉ điểm cho nhiều đại hữu ích, xin đa tạ lão thiền sư.

Liễu Tánh thở dài, vụt đứng lên quay mình bỏ đi luôn không nói một tiếng nào!

Về tuyệt học của Thiếu Lâm, lão ta luyện được ba mươi sáu môn trong số bảy mươi hai, sự thành tựu đó rất hi hữu trong môn phái của lão, gia dĩ lão lại luyện tuyệt học từ ba hạt xá lợi.

Thế mà lão không thủ thắng nổi trước một thanh niên?

Hiện tại lão đã ngoài chín mươi tuổi rồi!

Đành là Triệu Sĩ Nguyên chưa thực sự đánh ngã lão, song đánh ngã lão chỉ là vấn đề thời gian thôi, nếu cuộc đấu kéo dài hơn.

Như vậy là lão cầm như bại rồi. Ở cái tuổi đó, bại nơi tay một kẻ hậu sinh, phải là cái nhục, song lão không cho rằng nhục, bởi lão biết phục thiện.

Lão khâm phục tài nghệ của Triệu Sĩ Nguyên, nhưng lão không thừa nhận sự thất bại của lão công khai, vì lão hận, con người hiếu võ thì luôn để hận sau mỗi lần thất bại.

Do đó mà lão bỏ đi, chẳng buồn buông một lời khách sáo!

Từ Kiệt thấy lão bỏ đi, bực tức vô cùng, trầm giọng hỏi:

- Lão hòa thượng đó lỗ mắng quá chừng! Sao Thiếu lệnh chủ không bắt lão đưa về Thiếu Lâm Tự?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Bốn lệnh chủ thọ Ôn lão ta rất trọng. Đáng lẽ phải tạ Ôn lão ta, chứ lý đâu lại bắt lão!

Qua cuộc chiến hôm nay bốn lệnh chủ thu thập một thắng lợi lớn lao đó!

Rồi cả năm người trở lại con đường cũ, tiếp tục hành trình.

Họ đi mãi đến một cái gò cao, nơi đó cỏ mọc cao, chung quanh hoang vắng lạnh lùng.

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên dừng chân.

Tứ Khuyết cũng dừng lại.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Các vị có nghe chi chẳng?

Tứ Khuyết lắng tai.

Một lúc lâu Mã Hoảng đáp:

- Chừng như có người đang đánh nhau gần đây!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Một bên đông, một bên đơn thân độc lực! Và cái thắng đã ngã về bên đông rõ rệt!

Kim Lập cau mày:

- Cây đông lấn hiếp người cô thế là thứ hèn! Bọn ta nếu...

Triệu Sĩ Nguyên biết hắn muốn nói gì, điểm nụ cười gật đầu.

Kim Lập reo lên:

- Thuộc hạ đi ngay!

Hắn vọt mình về hướng có tiếng động.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Không nên để Kim Lập phải bại nơi bọn người đó! Chúng ta theo ngay!

Cả bốn người cùng phi thân theo Kim Lập.

Khi họ đến nơi thì Kim Lập đã vào cuộc rồi. Hắn đang đứng giữa một bọn người, nâng đỡ một đại hán tuổi tác độ ba mươi.

Hắn đã thủ kiếm nơi tay, mũi kiếm có vấy máu, điều đó chứng tỏ hắn nóng lòng cứu người nên xuất thủ không dè dặt, đánh trọng thương kẻ nào đó.

Đại hán được hắn phù trì mang thương tích khá nhiều lại kiệt sức chỉ còn thoi thóp.

Vòng vây quanh Kim Lập gồm độ mười mấy người, già có trẻ có.

Người chỉ huy vẫn khấn vuông nơi đầu, vận áo lông ngỗng, có đôi mắt lạ lùng, một lớn một nhỏ, lại không ngang hàng nhau.

Thấy người đó, Triệu Sĩ Nguyên mắng thầm:

- Tưởng ai! Không ngờ chính là ngươi!

Thì ra lão ấy là Bát diện thư sinh Ngô Lương, tay mưu sĩ lợi hại của Tào Duy Ngã.

Lão là nhân vật thứ hai trong Vô Tình cung, chỉ nhường mỗi một mình Tào Duy Ngã thôi.

Dĩ nhiên Ngô Lương cũng nhận ra Triệu Sĩ Nguyên.

Và đúng là oan gia gặp oan gia!

Mặc cho Ngô Lương nhìn chàng, chàng bước vào vòng vây điểm vào mười ba huyết đạo trên mình đại hán thọ nạn, lại lấy một hoàn thuốc trong túi ra, trao cho đại hán, bảo uống ngay, rồi dặn Kim Lập:

- Đưa vị bằng hữu này về phía hậu kia, cho y điều tức. Không lâu lắm y sẽ bình phục lại như thường!

Đại hán đó kêu khẽ:

- Đại hiệp! Tại ha...

Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Bằng hữu cứ yên tâm! Mọi việc đã có bốn lệnh chủ chiếu liệu!

Đại hán nghe xong, toan nói gì đó bỗng hôn mê liền.

Thì ra còn có một mỹ phụ cũng bị bọn người của Ngô Lương bắt, đại hán lo sợ cho mỹ phụ đó nên định yêu cầu Triệu Sĩ Nguyên giải cứu. Hắn không nói gì được rõ rệt.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên biết rồi, bảo hắn yên tâm, đồng thời gian, chàng xuất thủ phóng chỉ phong hạ hai hán tử đang kèm mỹ phụ.

Hai tiếng hự vang lên, hai hán tử ngã người về phía hậu.

Mỹ phụ được tự do, phóng chân chạy tới.

Đến lúc đó, Triệu Sĩ Nguyên mới quay người đối diện với Ngô Lương.

Chàng lạnh lùng thốt:

- Thì ra quả đất vẫn tròn! Cuối cùng chúng ta cũng lại gặp nhau!

100. Nghĩ Về Đại Cuộc

Bát diện thư sinh Ngô Lương nằm mộng cũng không tưởng nổi sau thời gian ngắn cách biệt Triệu Sĩ Nguyên đã tiến bộ phi thường, chàng vừa nhẹ phát tay là hạ ngã hai đại hán cứu thoát mỹ phụ.

Không phải Ngô Lương không có ý muốn xuất thủ ngăn trở, chẳng qua chàng hành động rất nhanh, lão không làm gì can thiệp kịp.

Qua phút giây sửng sốt, lão lấy lại bình tĩnh, bật cười ha hả, thốt:

- Võ công của Thiếu lệnh chủ cao lên từng ngày một! Chừng như Thiếu lệnh chủ là một siêu nhân...

Lão soạt đôi chân, lấy tư thế đoạn tiếp:

- Lão phu quá sửng sờ thành ra mất sự tôn kính ngay từ phút giây đầu! Lỗi quá! Lỗi quá!

Triệu Sĩ Nguyên định nhân dịp này trừ diệt Ngô Lương dứt hậu hoạn cho toàn thể quần hùng, nếu để lão ta sống thì trong tương lai công cuộc bình định giang hồ sẽ gặp nhiều trở ngại quá lớn lao.

Nghe như thế Triệu Sĩ Nguyên cảm thấy máu trong người sôi sục, sát khí bốc bùng.

Ngô Lương tinh ý thấy rõ Triệu Sĩ Nguyên không có hảo cảm với lão ta lần này, nên bắt đầu khiếp sợ, đôi mắt chớp liên, tâm tư bồn chồn.

Lão đang tìm cách đối phó, nếu thoát đi được, lão không hề do dự.

Trong chiến dịch Mịch La, quần ma đã gồm tài nghệ của chàng, giờ đây nghe nói đến tên chàng là cũng nghe đầu nhức ngay.

Tự nhiên Ngô Lương cũng có hiểu tình hình lúc đó như thế nào dù lão ta không có mặt.

Đành là võ công của lão cũng khá cao, song lão làm sao sánh được Tào Duy Ngã.

Mà Tào Duy Ngã còn ngăn Triệu Sĩ Nguyên, thì lão tài gì lại dám khinh thường chàng?

Hướng chi từ lâu lão không hề ra mặt đối trận, lão chỉ nấp sau bức màn nghị sự, mà xúi sử, mà điều động kẻ khác xông pha trên khắp chiến trường, ai chết mặc ai, miễn lão được an toàn thì thôi!

Nếu lão không úy tử tham sinh thì là gì chứ? Lão tiếc sanh mạng nên chẳng bao giờ dám liều, nếu làm một việc gì mà không nắm chắc phần thắng là lão chẳng hề làm.

Lão lại tự hào là mình cẩn thận! Lão mượn cái có cẩn thận đó để che dấu sự hèn nhát của lão.

Và cũng nhờ sự hèn nhát đó, từ nhiều năm qua, lão đã làm nên biết bao tội ác, song chưa hề có ác báo đến với lão.

Mãi đến hôm nay, lão lại gặp Triệu Sĩ Nguyên, chàng lại có ác ý rõ rệt với lão.

Cân phân lực lượng, lão thấy số người bên lão đông gấp ba bọn Triệu Sĩ Nguyên.

Nếu tất cả cùng vào cuộc thì có chắc gì lão thủ thắng?

Ngoài ra nếu Tứ Khuyết tham gia cuộc chiến, tiếp trợ Triệu Sĩ Nguyên, sự tiếp trợ đó sẽ làm phân tán một phần lực lượng quan trọng của lão.

Thì cầm chắc là cái bại về lão!

Lão suy nghĩ mãi thấy chỉ có hai biện pháp ứng phó với tình hình.

Biện pháp thứ nhất là ve vuốt Triệu Sĩ Nguyên, để hóa chiến làm hòa. Vạn nhất chàng cương quyết xuất thủ thì lão áp dụng biện pháp thứ hai là khích chàng một mình giao chiến với bọn lão, không cho Tứ Khuyết vào cuộc tiếp trợ chàng.

Lão là con người có trăm ngàn loại ngôn ngữ, gặp hàng người nào lão dùng ngôn ngữ thích hợp với hạng người đó.

Lão bật cười vang, thốt:

- Thôi, lão phu chẳng có gì đáng nói cho Thiếu lệnh chủ nghe. Lão phu xin cáo từ vậy!

Lão phất tay áo, phân phó thuộc hạ:

- Hôm nay không may cho chúng ta lại gặp Long Phụng Thiếu lệnh chủ, thôi thì cũng đành buông tha cho tên nghịch đồ đó đi!

Rồi lão chuyển mình bước đi.

Triệu Sĩ Nguyên hét lớn:

- Đi đâu chứ!

Chàng đảo bộ, chặn đầu Ngô Lương.

Ngô Lương vỗ kinh ngạc:

- Tại sao Thiếu lệnh chủ hăm hừ với lão phu?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Đánh chó dữ phải dùng gậy to, nếu đem nhân nghĩa nói với người, thì thà để bốn lệnh chủ mang đàn gậy cạnh tai trâu còn hơn!

Ngô Lương kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ hành động như vậy có khác nào bốn cung đâu?

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Tùy trường hợp mà hành động, tùy đối tượng mà lấy thái độ, sao gọi là không khác?

Ngọc Kỳ bật cười hắc hắc:

- Thiếu lệnh chủ thực sự muốn gì?

Triệu Sĩ Nguyên buông gọn:

- Giết người trừ hại!

Ngô Lương trầm nghĩ:

- Tiểu tử đã quyết ý lắm rồi! Thế này thì ta khó thoát đi được!

Lão cố trấn định tâm thần, vẫn cười như thường, hỏi:” - Thiếu lệnh chủ không sợ lão phu lấy đông thắng ít?

Triệu Sĩ Nguyên cười ha hả:

- Hôm nay bốn lệnh chủ nghe ngựa tay chân vô cùng. Nếu càng có đông người thì càng thích thú! Bốn lệnh chủ chấp các người cùng vào một lượt đó! Bốn lệnh chủ chỉ một mình tiếp chiến các người!

Chàng quắc mắt, nhìn quanh quần ma một vòng, rồi trầm giọng tiếp:

- Kể từ hôm nay trở đi, phạm người trong Vô Tình cung không tự lượng sức mình, dám động thủ với bốn lệnh chủ, thì nhất định là bốn lệnh chủ không bao giờ lưu tình, nhẹ tội thì phế hủy võ công, nặng tội thì hạ sát. Mong tất cả nên ghi nhớ lời cảnh cáo đó.

Dừng lại một chút, chàng tiếp luôn:

- Kể nào không chống đối, bốn lệnh chủ sẽ bỏ qua các việc xa xưa, mở một cạnh lưới, cho đi thông thả, không hề làm khó.

Quần ma hoang mang, nửa tin nửa nghi.

Triệu Sĩ Nguyên biết rõ kỷ luật Vô Tình cung rất sum nghiêm, gia dĩ hiện tại quần ma lại do Ngô Lương chỉ huy, thì nhất định là chẳng một ai dám tham sống, bởi sống hôm nay rồi ngày mai ngày kia vẫn bị Tào Duy Ngã truy cứu như thường.

Bất quá chàng xử cương rồi cũng phải xử nhu, chứ cương quá thì gãy, cương quá thì chỉ dồn đối phương vào chỗ liều.

Cho nên chàng xử nhu để xoa dịu chúng, gây hoang mang nơi chúng.

Chứ chàng cũng hiểu, trong mọi hành động, cứ mỗi lúc mỗi để cho cái lòng nhân của nữ nhân chen vào thì công việc cầm như hồng trước khi bắt vào tay.

Chàng thốt xong, lấy vũ khí ra, Long Đầu nơi một tay, Phụng Chưởng nơi tay kia, đôi mày dựng cao, đôi mắt sáng rực, vận Thiên Cân Trú Địa Lực vào chân, từ từ bước tới, bức cận Ngô Lương.

Ngô Lương nghe lạnh xương sống từng hồi.

Dần dần lão rung người, rồi sắc mặt biến đổi trắng nhợt, sau cùng lão hét lên, nhưng âm thanh không thoát ra đúng độ, bởi lão quá sợ.

- Thiếu lệnh chủ không ngại giang hồ sĩ tiểu?

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Đâu phải bốn lệnh chủ muốn gặp người lúc nào là gặp ngay, gặp dễ dàng? Bốn lệnh chủ giết người trừ hại cho giang hồ, thì khi nào giang hồ sỉ tiểu?

Ngô Lương lùi lại một bước:

- Thiếu lệnh chủ có biết là bốn cung lệnh chủ có hạ lệnh cho tất cả thuộc hạ không được động thủ với Thiếu lệnh chủ chăng? Bất cứ ai gây điều tổn hại cho Thiếu lệnh chủ đều bị nghiêm trị!

Lão đình ninh là Triệu Sĩ Nguyên nghe lão nói thế rồi chàng sẽ phồng mũi lên, mà không nỡ xuống tay độc với lão.

Bởi dù sao chàng cũng phải tỏ lộ khí khái anh hùng, và chàng sẽ không uy hiếp một người bị ước thúc do lệnh trên, không thể hoàn thủ.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên vẫn giữ nguyên tâm ý, bật cười ha hả:

- Tào tặc ước thúc các người, điều đó có liên quan gì đến ta?

Ngô Lương run giọng:

- Vì nghiêm lệnh của bốn cung, lão phu không thể không bó tay chờ chết, cứ như tình hình này, thì lão phu có chết cũng không nhắm mắt được, bởi bất công quá chừng!

Triệu Sĩ Nguyên hừ một tiếng:

- Người muốn phải như thế nào mới công bình?

Chàng hỏi như vậy là cái ý bắt đầu lời rồi.

Ngô Lương mừng thầm, nghĩ:

- Tiểu tử tuổi trẻ, khó tránh được hiếu thắng! Có thể hôm nay ta thoát nạn được rồi!

Lão đáp:

- Trừ ra lão phu thỉnh cầu bốn cung lệnh chủ giải tỏa điều ước thúc đó, và chúng ta hẹn lại một ngày nào khác sẽ quyết đấu một cuộc tranh hùng! Nếu không là bất công!

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Ba năm trước, nếu người nói thế bốn lệnh chủ còn lắm mưu người được! Chứ ngày nay thì khác, bốn lệnh chủ thử xem người tuân theo ước thúc đến mức độ nào!

Chàng nạt lớn:

- Ngô lão ma đầu! Dù hôm nay cái lưỡi của người sanh hoa, ta cũng cầm bằng gió thoảng bên tai! Đừng mong ta bỏ qua cơ hội này!

Một đạo sáng vàng chớp lên, Long đản bay sang Ngô Lương.

Ngô Lương cấp tốc né qua một bên, đồng thời quát:

- Tất cả cùng vào!

Triệu Sĩ Nguyên ngừng tay, đảo mắt nhìn quanh, cười lớn:

- Ta nghĩ có sai đâu! Người tuân lệnh cấm của chủ người rất kỹ. Cái lệnh gọi tất cả cùng vào đó, nghe được lắm!

Tuy Ngô Lương huy động toàn thể cùng tham gia cuộc chiến, song chưa một người nào nhúc nhích.

Họ nhìn nhau do dự, họ khiếp quá.

Ngô Lương cầm gươm bọn thuộc hạ, cười lạnh:

- Các người đừng quên kỷ luật bốn cung?

Bọn thuộc hạ của Ngô Lương giật mình, cùng hét lên một tiếng vung vũ khí nhào tới.

Bàn tay của Triệu Sĩ Nguyên chớp lên, kim quang và ngân quang cùng lóe sáng, trước hết chiếu đến Ngô Lương, cầm chân lão ta lại, sợ thừa lúc hỗn độn lão thoát đi.

Đây là lần thứ nhất Ngô Lương thất bại với khoa ngôn ngữ xảo quyết của lão, lão nói cách nào Triệu Sĩ Nguyên cũng không xóa bỏ tánh cách quyết liệt động thủ, lão không làm sao không khỏi động thủ, nên xòe cánh quạt quét một vòng tròn, chặn Long Đản và Phụng Chương.

Triệu Sĩ Nguyên hừ lạnh một tiếng, vung tay liên tiếp, hai đạo sáng trắng vàng chớp đều, càng phút càng rực rỡ, càng phút càng nở rộng ra, trong khoảnh khắc bao trùm quanh mình Ngô Lương.

Lúc đó bọn ma đầu tạo thành vòng vây bên ngoài ồ ạt tấn công vào trung tâm.

Tứ Khuyết đứng bên ngoài mỉm cười chứ không vào tiếp trợ, bởi họ quá tin tưởng vào tài nghệ của Triệu Sĩ Nguyên, cho rằng chàng có thừa công lực đánh bại số người đó.

Nhưng đại hán thọ thương được Triệu Sĩ Nguyên và Kim Lập giải cứu lúc đó đã khôi phục công lực rồi, hẳn biết ơn Triệu Sĩ Nguyên, lại hiểu rõ Ngô Lương là con người lợi hại, hẳn cứ tưởng là Triệu Sĩ Nguyên bị bao vây, không lẽ hắn điềm nhiên nhìn người ơn thọ hại?

Hắn hét lên:

- Cái bọn Vô Tình cung vô sỉ kia! Lấy số đông uy hiếp số ít là hèn! Ta sẽ liều chết với các người!

Y vừa chớp thân hình bỗng nghe cổ tay tê dại rồi toàn công lực như tán thất.

Y đã bị Kim Lập nắm chắc giữ lại.

Y nổi giận quát:

- Sao các hạ ngăn chặn tại hạ? Không lẽ vị thiếu hiệp đó chẳng phải là bằng hữu của các vị?

Kim Lập điềm nhiên đáp:

- Vị thiếu hiệp đó là lệnh chủ của bọn tại hạ. Bọn tại hạ là vệ sĩ của người.

Y dậm chân:

- Vệ sĩ mà đứng nguyên tại chỗ à? Để cho người ta vây đánh lệnh chủ, thì các vị bảo vệ cái gì mà xưng là vệ sĩ?

Trương Phàm cười nhẹ:

- Sá gì một bọn hơn hai mươi người chứ? Bọn chúng sẽ ngã gục ngay cho các hạ xem.

Đông hơn nữa, vị tất chúng làm gì nổi bốn lệnh chủ! Huống hồ cái bọn tốp đó?

Đại hán kinh ngạc:

- Lệnh chủ của các vị là ai? Là ai thế?

Mã Hoảng cao giọng:

- Các hạ có nghe nói đến Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên chẳng?

Đại hán trố mắt:

- Người... người là Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên?

Cái danh của Triệu Sĩ Nguyên ngày nay đã rền vang khắp sông hồ, phàm con người học võ ai ai cũng đều nghe nói đến cả.

Hiện tại, tại cục chiến, Triệu Sĩ Nguyên một mình giao thủ với Ngô Lương và hai mươi tên thuộc hạ của lão, các thuộc hạ này toàn là những ác ma trên giang hồ, người nào cũng có bản lĩnh siêu việt cả.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên ngang nhiên nghênh chiến, không xem chúng ra gì.

Ngô Lương dù biết chàng có thực tài, song không tưởng nổi là chàng thành tựu đến mức độ đó.

Biết như vậy rồi lão ta càng thêm sợ hãi. Bởi quá sợ hãi lão lúng túng cực độ.

Bổng Triệu Sĩ Nguyên hét lên:

- Xem chiêu!

Quần ma giật mình, trong thoáng mắt chúng thấy quanh mình, trên đầu nơi nào cũng có Long đản và Phụng Chưởng. Đầu và Chưởng, một chiếc biến thành mười, thành trăm, thành ngàn. Chúng không biết đầu và chưởng nào thật, hư mà chống đỡ.

Cả bọn chưa biết phải phản ứng làm sao chợt nghe nhói ở huyết Tướng đài, rồi vũ khí trong tay rơi xuống đất.

Trong số vũ khí đó, có luôn chiếc quạt của Ngô Lương.

Dùng một thủ pháp tuyệt diệu, Triệu Sĩ Nguyên quét Long đản và Phụng Chưởng điểm huyết toàn thể.

Tướng đài là một trong nhiều tử huyết, ai bị điểm trúng nơi đó tất phải táng mạng, song Triệu Sĩ Nguyên chạm rất nhẹ, và chỉ có chàng mới xử dụng một thủ pháp linh ảo như thế, nên quần ma bị điểm trúng, chỉ buông rơi vũ khí chứ không có việc gì, hơn thế chúng còn cử động được như thường, mừng tượng không hề thọ thương.

Điều đó làm cho chúng hết sức kinh ngạc.

Triệu Sĩ Nguyên trầm lạnh giọng thốt:

- Vô công của các ngươi đã bị bốn lệnh chủ phá hủy rồi!

Quần ma nghe thế vội vận khí thử xem, thì ra đúng như lời của Triệu Sĩ Nguyên nói, chúng đã trở thành những người thường.

Thế là công phu tập luyện bao nhiêu năm dài, cầm như bẻ trôi theo gió đùa, nước cuốn.

Chúng biến sắc mặt, cùng rú lên một tiếng khùng khiếp.

Đến lúc này, thất vọng cũng chẳng làm gì! Chúng nén căm hờn là hơn. Căm hờn cái kẻ đưa chúng vào con đường cùng này, để thấy rõ tất cả đều sụp đổ. Tiền tài, danh vọng, thanh thế, tất cả đều sụp đổ hết rồi!

Chúng còn đứng lại đó làm chi nữa?

Tất cả đều cúi đầu, lặng lẽ quay mình bước đi. Dĩ nhiên Ngô Lương cũng đi theo chúng.

Triệu Sĩ Nguyên chợt nghĩ đến một việc, bởi chàng vừa trông thấy ánh mắt lạ lùng của Ngô Lương, ánh mắt đó như nói lên một hăm dọa, một hứa hẹn cuộc tái ngộ Ở tương lai, ánh mắt vừa lạnh vừa độc vô cùng.

Như vậy là cái tâm tàn ác của lão chưa trừ diệt, lão còn nuôi dưỡng cái tâm đó ngày nào là thiên hạ còn khổ với lão ta ngày đó.

Chàng hét lên:

- Một mình Ngô Lương đứng lại đó!

Ngô Lương làm sao dám bất tuân? Song niềm tức uất dâng cao, lão ta không cần giữ lễ độ nữa, hừ một tiếng hỏi:

- Tiểu tử muốn gì?

Triệu Sĩ Nguyên không thể mềm lòng như nữ nhân, bởi chàng đang lo cho đại cuộc chứ chẳng riêng cho cá nhân chàng, bởi chàng không thể động lòng vì cái cảnh đáng thương hại của một kẻ thất cơ.

- Đã thất bại như vậy mà ngươi chưa chịu hồi tâm, thì cái tâm của ngươi thâm độc cực độ! Ta phải điểm hóa luôn, nếu không thì ngươi sẽ vận dụng tâm cơ hại người như cũ!

Ngô Lương bây giờ mới biết hối, vội kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ... không thể buông tha cho một kẻ thất tán vô công nữa sao?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Ta không giết sanh mạng người, ta chỉ giết cái tâm của người thôi!

Chàng phóng một đạo chỉ phong vào huyệt Thần Môn của Ngô Lương.

Ngô Lương nghe nhói ở óc, chân linh trầm xuống rồi tan biến luôn. Thế là từ nay lão ta không còn một điểm tâm trí nào hơn một người thường.

Lão không còn là một cao thủ, lão cũng không còn là mưu sĩ nữa!

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Trở lại cuộc sống bình thường, có thể người sẽ được an nhàn hơn cho đến chết. Ta làm ân đức cho người đó, nên tri ân chứ đừng trách hận ta! Người đi đi!

Ngô Lương quay mình bước theo các thuộc hạ.

Đại hán bước tới vái chào, đồng thời cất tiếng hoan nghinh cách xử sự của chàng.

Triệu Sĩ Nguyên chưa kịp đáp, bỗng chàng nghiêng tai lắng nghe một chút, rồi hấp tấp phóng chân chạy về khu rừng cạnh đó.

Tứ Khuyết sững sờ, không hiểu nổi chàng có ý tứ gì.

Đúng lúc đó có tiếng y phục quét gió vang lên, từ xa vọng lại, kế tiếp có tiếng gọi to:

- Tam ca!

Tiếng gọi chưa dứt âm vang, ba thiếu nữ lao vút thân hình đến nơi liền.

Ba nàng đó là Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga, và hai tỳ nữ thân tín Diễm Hồng và Thúy Lục.

Tứ Khuyết hiểu ra, sợ dĩ Triệu Sĩ Nguyên tránh đi gấp là vì không muốn chạm mặt với Tào Tú Nga.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên đã ẩn tránh rồi, Tào Tú Nga thất vọng. Đảo mắt quanh một vòng, nàng ra lệnh:

- Lục soát!

Diễm Hồng và Thúy Lục lập tức động thân.

Chẳng phải Tứ Khuyết không dám ngăn chặn, vì họ có ngán võ công của nàng đâu?

Bất quá họ sợ khinh suất can thiệp khiến Triệu Sĩ Nguyên bất bình, nên họ đành bất động.

Tào Tú Nga nhìn Tứ Khuyết một lúc, rồi nhìn sang đại hán và mỹ phụ.

Một phút sau nàng thở dài, hỏi:

- Hai vợ chồng là Huỳnh Sơn Song Thanh?

Đại hán không biết Tào Tú Nga là ai, chỉ nghe nàng gọi Triệu Sĩ Nguyên là tam ca, cứ tưởng nàng liên quan mật thiết với Triệu Sĩ Nguyên, nên không dám khinh thường, vòng tay đáp:

- Tại hạ là Huỳnh sơn Sài Thanh Tuyền, còn đây là tiện nội Trần Thanh!

Tào Tú Nga hỏi:

- Hiền phụ có mang nơi mình một chiếc nhuyễn giáp bằng da con giao ngàn năm?

Sài Thanh Tuyền giật mình:

__Cô nương...

Mã Hoảngặng hắng một tiếng, ngăn chặn Sài Thanh Tuyền tiếp nối câu nói, đồng thời hấn cũng đưa mắt ra hiệu.

Sài Thanh Tuyền là trang chủ Song Thanh tại Huỳnh sơn và cũng là một nhân vật hữu danh trên giang hồ.

Đã là khách giang hồ, Sài Thanh Tuyền cũng có ít nhiều kinh ngạc, vội bỏ dở câu nói, rồi chuyển nhanh sang ý khác:

- Cô nương nghe ai nói thế?

Y không thừa nhận cũng không phủ nhận, đối tượng lại có thể cho là gì cũng được.

Tào Tú Nga cũng hiểu là Sài Thanh Tuyền cố tráo trở làm sao đó, song nàng không giận, cười nhẹ, thốt:

- Kẻ thất phu không làm nên tội, chỉ có vật báu nơi mình mà thành kẻ có tội! Vô Tình cung đã chú ý đến vật báu của các vị rồi, thì thiết tưởng Song Thanh trang dù muốn dù không cũng phải hứng chịu một cơn sóng gió do Vô Tình cung gây nên!

Sài Thanh Tuyền bắt đầu run người, gương mặt hơi xám, nhưng đôi mắt đỏ lên.

Trần Thanh khẽ nắm chéo áo y giật giật nhắc chừng.

Y buột miệng thở dài, không nói gì nữa.

Tào Tú Nga lại cười, đưa tay chỉ Sài Thanh Tuyền, hỏi:

- Chiếc áo đó có hiệu năng bảo vệ các huyết đạo nơi ngoài mình Sài đại hiệp! Nhưng đại hiệp hãy tự hỏi lấy mình, đại hiệp có thể chịu nổi mười chiêu trở lên của vị cao thủ Vô Tình cung vừa rồi chăng? Nếu không có nó che chở cho? Như vậy là có nó trên mình đại hiệp.

Sài Thanh Tuyền phải nhìn nhận nàng nói đúng. Nếu không có chiếc áo che chở thì không làm sao cầm cự nổi với bọn Ngô Lương đến lúc Triệu Sĩ Nguyên xuất hiện giải cứu.

Thoạt đầu y kinh ngạc, sau đó y bật cười lớn:

- Cô nương đoán đúng! Chiếc áo đó hiện ở nơi mình tại hạ đây!

Tứ Khuyết không hẹn mà đồng, cùng vọt tới, cùng ánh trước mặt Sài Thanh Tuyền, rồi cùng thốt:

- Tào tiên tử!

Sài Thanh Tuyền giật mình:

- Nàng...?

Mã Hoằng gật đầu:

- Thiên kim tiểu thư của Vô Tình lệnh chủ!

Sài Thanh Tuyền ạ lên một tiếng lớn, sững sờ.

101. Giục Túc Bất Đạt

Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga bật cười khanh khách:

- Các vị không nên khẩn trương! Tam ca đã bằng lòng gánh vác việc người rồi, thì khi nào tôi làm mất mặt tam ca, chống đối lại hành động của chàng? Các vị yên trí!

Tứ Khuyết đã hiểu Tào Tú Nga đeo đuổi Triệu Sĩ Nguyên như thế nào, cho nên họ tin ngay là nàng nói câu đó với tất cả chí thành.

Cả bốn người cùng đỏ mặt. Họ cố bật cười vang dội để che dấu cái vẻ thẹn.

Sài Thanh Tuyền nào hiểu gì nội tình giữa Tào Tú Nga và Triệu Sĩ Nguyên, nên không thể tin tưởng lời nàng được, y cười lạnh đáp:

- Vật ở ngay trên mình tại hạ, có gì làm cho tại hạ không yên tâm?

Tào Tú Nga cười nhạt:

- Sài đại hiệp cho rằng mình đủ sức thoát khỏi thủ đoạn của Vô Tình cung?

Sài Thanh Tuyền bật cười cuồng ngạo:

- Tại hạ không thoát khỏi thủ đoạn của Vô Tình cung? Thế hiện tại, tại hạ bị Vô Tình cung quản thúc rồi sao?

Tào Tú Nga thu nụ cười, chính sắc thốt:

- Sài đại hiệp! Kiêu hãnh thoát nạn trong nhất thời là tạm vậy thôi! Đừng tưởng cái may sẽ đến với đại hiệp bất cứ lúc nào! Nên nhớ rằng hôm nay khác, ngày mai khác!

Sài Thanh Tuyền ngẩng cao mặt:

- Vật còn, người còn! Vật mất, người mất. Vô Tình cung đừng quá tự tin mà cho rằng cõi trần hoàn này là giang san riêng biệt của một người.

Tào Tú Nga đưa mắt sang Trần Thanh, đôi mắt dừng lại nơi hài nhi trong tay thiếu phụ.

Nàng trầm giọng, thở dài:

- Vật mất, người mất? Đại hiệp chết, vật cũng chẳng còn! Chết không đáng giá thì chết làm gì, huống hồ để khổ cho một goá, một cô còn lại?

Sài Thanh Tuyền biến sắc, nhìn vợ, nhìn con. Hào khí đang vươn cao chợt biến mất.

Y thừa người chết lặng.

Cái dừng của y là cái dừng của kẻ thất phu, người trí không bao giờ hành động như y.

Huống chi, dù là vật gì, có cái giá trị bao nhiêu đi nữa vẫn là vật ngoài thân, làm sao sánh được tình thâm thê tử?

Vì chiếc áo kia mà bỏ mặc vợ con trong luân chuyển của giòng đời sao?

Vả lại, có dừng cũng không bao giờ trì vật ấy được! Dừng mà vật vẫn mất như thường, thân vẫn hoại, vợ con sẽ cô độc, bơ vơ, nhà tan, nghiệp nát.

Cái dừng đó, nên đeo đuổi chăng?

Sài Thanh Tuyền nghĩ mãi, nhận ra chỉ còn có cách là trao chiếc áo cho Triệu Sĩ Nguyên. Tặng áo, trước là để tạ Ôn cứu nạn, sau cho nó không về tay Tào Duy Ngã.

Bất giác, mắt y sáng lên. Y hét to:

- Dù sao thì tại hạ cũng không trao chiếc áo cho cô nương.

Tào Tú Nga khoát tay:

- Đại hiệp có tặng áo tôi cũng khước từ, nói chi là cưỡng đoạt!

Sài Thanh Tuyền có ngụ ý mỉa mai trong câu nói, không ngờ Tào Tú Nga chẳng có lòng tham, nghe nàng nói thế, y ghen lời ngay.

Tào Tú Nga tiếp:

- Theo tôi nghĩ, đại hiệp chỉ còn hai biện pháp để giải quyết trường hợp. Biện pháp thứ nhất là đại hiệp vĩnh viễn theo Triệu Sĩ Nguyên, như vậy đại hiệp mới hy vọng bảo trì chiếc áo được lâu dài.

Dừng lại, nàng nhìn sang Tứ Khuyết một thoáng.

Hiển nhiên, biện pháp đó có tiện cho Sài Thanh Tuyền hay không chưa biết, nhưng chắc chắn là không tiện cho Triệu Sĩ Nguyên rồi. Bởi Triệu Sĩ Nguyên còn công việc của chàng phải thi hành làm sao chàng chấp nhận sự bảo tiêu suốt đời cho Sài Thanh Tuyền?

Tứ Khuyết biết là Tào Tú Nga hỏi ý kiến, họ cùng lắc đầu ngậm biểu thị sự bất tiện.

Tào Tú Nga tiếp:

- Biện pháp thứ hai là tặng chiếc áo đó ngay cho Triệu Sĩ Nguyên. Khắp trong thiên hạ, chỉ có mỗi một mình chàng là có thể giữ gìn chiếc áo mà không sợ Vô Tình cung đoạt thôi!

Kỳ quái thật! Hôm nay, thái độ của nàng biến đổi hoàn toàn, nàng không còn là con người thờ ơ trước.

Tứ Khuyết hết sức hoang mang.

Sài Thanh Tuyền bật cười ha hả:

- Cô nương cao kiến đáng phục! Chính tại hạ cũng đang nghĩ như vậy! Chiếc áo, tại hạ sẽ tặng cho Triệu thiếu lệnh chủ, nó sẽ hộ vệ người trong cuộc diệt trừ quần ma!

Bồng Tào Tú Nga kêu lên:

- Không! Nên trao cho tôi!

Nàng dừng lại, nhìn Sài Thanh Tuyền, nhận thấy thần sắc của y biến đổi, nàng tiếp luôn.

Sài Thanh Tuyền kinh ngạc:

- Cô nương nói thế là nghĩa gì?

Tào Tú Nga mỉm cười:

- Có gì đâu! Đại hiệp trao áo cho Triệu thiếu lệnh chủ, chỉ sợ thuộc hạ Vô Tình cung ở các nơi không hay biết, dù đại hiệp có giải thích cách nào cũng chẳng ai chịu tin cho! Kết quả người ta vẫn toan tính hãm hại đại hiệp như thường.

Mã Hoằng mỉm cười:

- Có cô nương làm chứng, cô nương thông báo hộ các nơi, được vậy thì Sài đại hiệp đâu còn lo ngại nữa!

Tào Tú Nga ngưng trọng thần sắc:

- Tại sao tôi phải làm vậy chứ?

Mã Hoằng hỏi lại:

- Tại sao cô nương không thể làm như vậy chứ?

Cả hai hỏi nhau, câu hỏi có vẻ chống đối, nhưng là một cuộc chống đối dịu dàng.

Tào Tú Nga cười nhẹ:

- Nếu Sài đại hiệp trao chiếc áo cho tôi, để tôi trao lại cho Tam ca, thì trường hợp đó phải đặc biệt, bởi tôi sẽ trao cho đại hiệp một tín vật, chứng minh chiếc áo đã do tôi tiếp nhận rồi, người trong Vô Tình cung sẽ tin ngay, và không làm khó dễ gì cho đại hiệp, còn tôi giao chiếc áo lại cho tam ca. Như vậy tôi tri ơn đại hiệp, còn tam ca thì chịu ơn tôi.

Nàng định mua lòng Triệu Sĩ Nguyên, nên mới đề nghị như vậy.

Sài Thanh Tuyền còn dè dặt, hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ trao chiếc áo?

Tào Tú Nga hỏi lại:

- Đại hiệp không yên tâm?

Sài Thanh Tuyền thoáng đỏ mặt, ấp úng:

- Tại ha... tại ha...

Đúng vậy, Sài Thanh Tuyền không an tâm chút nào. Nhưng y không làm sao đáp cho xuôi câu.

Tào Tú Nga mỉm cười:

- Đại hiệp không phải e ngại, tôi sẽ nói rõ cho Tam ca biết, miễn sao tam ca hiểu được lòng tôi là đủ, còn như chiếc áo đó đại hiệp cứ trao cho bốn vị thiếu hiệp này, bởi tôi chỉ mượn việc mà thực hiện tâm nguyện, chứ đâu có muốn đoạt vật?

Sài Thanh Tuyền gật đầu:

- Cô nương nói phải! Tại hạ xin tuân lời.

Y vội cởi chiếc áo ngoài, rồi sau đó cởi luôn chiếc Thiên Niên Giao Bì Nhuyễn Giáp.

Tứ Khuyết cùng nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Mã Hoàng ngăn chặn Sài Thanh Tuyền:

- Hãy khoan! Sài đại hiệp! Anh em tại hạ không dám tự chuyên thay mặt Thiếu lệnh chủ nhận vật.

Sài Thanh Tuyền bật cười ha hả:

- Việc này, tuy do Tào cô nương đề khởi, song bổn ý của tại hạ là vậy đó, thiết tưởng các vị cũng có thể tạm thay mặt Thiếu lệnh chủ, chấp nhận cái tâm thành của tại hạ.

Tào Tú Nga mỉm cười, chen vào:

- Trừ ra các vị không muốn cho vợ chồng Sài đại hiệp còn sống sót mà trở về Hoành Sơn, thì chẳng còn lý do nào khiến các vị từ chối một hảo tính!

Rồi nàng lắc đầu, tự thốt:

- Ta dù không cố ý giết người, mà rồi người lại sẽ vì ta mà chết, thì có khác nào ta giết người!

Trương Phàm tức bực, cao giọng:

- Chẳng lẽ cô nương định bức người làm việc khó?

Tào Tú Nga tắt lưỡi:

- Các vị là những trang hiệp sĩ, thế mà chẳng có chút lòng trắc ẩn nào cả!

Dừng lại, nàng tiếp nổi với giọng cao hơn:

- Các vị hãy nhìn qua gia quyến Sài đại hiệp, họ còn con mọn, họ đang lúc ân đùm ái nồng, thế mà cả vợ chồng lẫn con phải chết! Tôi dù sao cũng không dám vi phạm lệnh cha, mà hứa hẹn một bảo đảm nào. Các vị đã muốn vậy thì đành vậy, chứ biết sao. Bây giờ tôi xin nhờ các vị trình lại với Tam ca, là tôi có điều khẩn yếu muốn nói với Tam ca. Tôi hy vọng Tam ca nên vì thiên hạ vô lâm, sớm ra mặt gặp tôi!

Nàng tỏ lộ vẻ trang trọng khác thường, khiến ai ai cũng phải tin lời nàng.

Tứ Khuyết lại nhìn nhau, toan mở miệng, song nàng hú lên một tiếng dài, tung mình bay lướt về phương trời xa...

Bỗng có tiếng gọi oang oang:

- Tào cô nương tìm tại hạ phải không?

Triệu Sĩ Nguyên từ nơi bìa rừng, bước tới, ung dung bình thản.

Tào Tú Nga bằng một thế Nhũ Yến Đầu Hoài, xoay người lao vút về phía Triệu Sĩ Nguyên, cười duyên, kêu lên:

- Tam ca! Tiểu muội biết là Tam ca còn ở đây mà! Tiểu muội...

Nàng chợt thấy gương mặt Triệu Sĩ Nguyên hơi trầm, chừng như chàng không cao hứng với cuộc gặp gỡ này.

Nàng bỏ lửng câu nói, suýt bật khóc.

Nhưng cuối cùng nàng chỉ thở dài rồi hỏi:

- Tam ca! Tiểu muội biết rồi! Tại sao Tam ca khó chịu với tiểu muội thế?

Nàng cúi đầu chờ nghe, con người của nàng ủ rũ thê thảm quá!

Triệu Sĩ Nguyên thăm nghĩ:

- Liễu đầu này tại sao bỗng nhiên lại biến đổi khác ngày trước?

Chàng có ý thương hại, nét mặt dịu lại nhiều. Chàng dù là bậc anh hùng, song rất sợ nước mắt nữ nhân, cho nên chàng bắt buộc phải làm lạnh, cho nàng đừng quá bi lụy.

Tào Tú Nga điểm một nụ cười, thấp giọng thốt:

- Bao nhiêu ngày qua, tiểu muội nhớ nhung Tam ca cực độ! Tiểu muội muốn biến đổi sao cho giống Linh thơ thơ, tiểu muội muốn mình xứng đáng với Tam ca cho Tam ca cao hứng!

Triệu Sĩ Nguyên khẽ cau mày:

- Cô nương thực sự muốn Sài đại hiệp tặng áo cho tại hạ?

Tào Tú Nga thoáng giật mình, vụt cười nhẹ:

- Tam ca nói sao thì tiểu muội nghe vậy!

Đến lượt Triệu Sĩ Nguyên giật mình, không tưởng là Tào Tú Nga trở nên ngoan ngoãn như thế!

Chàng đáp:

- Tại hạ nhận lãnh hảo tình của cô nương, bằng lòng tiếp thu mỹ ý đó!

Nhận lãnh hảo tình? Tiếp thu mỹ ý? Đó là một câu thoái thác rõ ràng!

Tào Tú Nga kêu lên:

- Tam ca!... Tam ca!...

Nhưng nàng không nói tiếp được tiếng nào nữa!

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tại hạ tưởng cô nương không phản đối nếu tại hạ giao hoàn chiếc áo cho Sài đại hiệp.

Tào Tú Nga trấn định tâm thần:

- Chỉ cần Tam ca tiếp nhận tâm ý của tiểu muội thôi, sau đó Tam ca muốn làm gì, tiểu muội cũng chịu y như vậy!

Sài Thanh Tuyền cao giọng:

- Tại hạ đã giao vật gì ra, khi nào lại thu hồi vật đó? Thiếu lệnh chủ đừng buộc khó tại hạ.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ:

- Chiếc Thiên Niên Giao Bì Nhuyễn Giáp không có chỗ dùng đối với tại hạ!

Sài Thanh Tuyền không phục:

- Thiếu lệnh chủ vì sự an nguy của võ lâm mà phải đương đầu với quần ma ở khắp mọi nơi, chúng chực chờ cơ hội để ám toán Thiếu lệnh chủ, thì chiếc áo này sẽ rất hữu ích cho Thiếu lệnh chủ trong những lúc bất ngờ, tại sao Thiếu lệnh chủ bảo rằng chẳng có chỗ dùng?

Triệu Sĩ Nguyên vệt tà áo ngoài, để lộ chiếc ngân bào Long Phụng đoạn đáp:

- Tại hạ đã có chiếc áo này đủ dùng rồi, đại hiệp! Đại hiệp yên trí, cứ lưu lại phòng thân!

Sài Thanh Tuyền cố ép.

Triệu Sĩ Nguyên nghiêm sắc mặt:

- Quân tử kết giao vì đạo nghĩa, đại hiệp đừng nói chi nữa!

Sài Thanh Tuyền cảm động vô cùng.

Ttsn day qua Tào Tú Nga, hỏi:

- Tào cô nương có thể cho Sài đại hiệp đi ngay bây giờ chứ?

Tào Tú Nga lấy trong mình ra một con phụng nhỏ bằng ngọc trao cho Sài Thanh Tuyền thốt:

- Đây là tín vật của tôi đó, Sài đại hiệp gặp người trong Vô Tình cung ngăn chặn, cứ xuất chiếu vật này, bảo là đã trao chiếc áo cho tôi rồi. Người ta sẽ không làm khó để được Sài đại hiệp nữa.

Sài Thanh Tuyền tiếp nhận ngọc phụng, rồi vòng tay chào:

- Tiếp nhận đại ân, tại hạ không dám nói đến hai tiếng báo đáp, vợ chồng tại hạ xin cáo từ!

Y dẫn vợ, mang con đi ngay.

Nhìn theo bóng hai vợ chồng, Tào Tú Nga xuất thần. Nàng ước mong ngày nào đó, nàng và Triệu Sĩ Nguyên sẽ là một đôi uyên ương như họ, vĩnh viễn không rời nhau!

Chờ một lúc lâu, không thấy Tào Tú Nga quay đầu lại Triệu Sĩ Nguyên gọi:

- Tào cô nương!

Nàng giật mình, quay người lại, thở dài:

- Tam ca không còn tiếng gì khác để gọi tiểu muội sao?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Tại hạ phải gọi cô nương như thế nào?

Tào Tú Nga cắn hờn:

- Trong bốn bề đều là anh em cả, Tam ca không thể gọi Nga muội được sao?

Nàng nhếch nụ cười thâm tiếp luôn:

- Tiểu muội không yêu cầu gì quá phận đâu Tam ca! Chẳng lẽ Tam ca cũng tiếc hai tiếng đó với tiểu muội nữa sao?

Triệu Sĩ Nguyên thấy thương nàng quá chừng.

Chàng nghĩ, hiện tại nàng đang hồi đầu hướng thiện, thì chàng có bổn phận khuyến khích nàng nuôi dưỡng thiện niệm đó. Sau này chàng sẽ tìm người xứng đáng, mai mối cho nàng được duyên ẩm tình nồng.

Chàng hỏi:

- Nga muội tìm ngu huynh có việc chi?

Tào Tú Nga sửng sờ.

Nàng quá mừng, nên bàng hoàng một lúc lâu, sau cùng nàng bật khóc.

Nàng khóc vì sung sướng.

Nàng tự lẩm nhẩm:

- Tam ca gọi ta là Nga muội! Hạnh phúc cho ta biết bao!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu thở dài, thâm kêu khổ.

Chàng gọi tiếp:

- Nga muội!

Nàng chưa thực sự hoàn hồn, còn miên man với những ý niệm vừa hiện.

- Tam ca tốt quá!

Triệu Sĩ Nguyên nhắc:

- Nga muội có điều chi nói với ngu huynh?

Vô Tình tiên tử Tào Tú Nga liếc thoáng qua Tứ Khuyết, hỏi lại:

- Tam ca có thể bảo họ tạm thời ly khai nơi này chăng?

Triệu Sĩ Nguyên do dự một chút, rồi bảo Mã Hoàng:

- Các vị cứ đi trước, đến thành rồi dừng lại đó, chờ tại hạ!

Dừng lại một phút, chàng tiếp:

- Hai cô nương cùng đi theo Tào tiểu thư đã bị tại hạ điểm huyết, bỏ tại ven rừng phía trước, các vị nhớ gọi họ đi luôn!

Mã Hoàng cúi đầu, vâng một tiếng đoạn thốt:

- Chỉ sợ hai cô nương đó không tin bọn thuộc hạ.

Tào Tú Nga khoát tay:

- Các vị cứ đi, còn chúng nó đã có tôi lo!

Nàng hú vọng mấy tiếng dài. Dĩ nhiên nàng ra hiệu cho Diễm Hồng và Thúy Lục đi theo bọn Mã Hoàng.

Quả nhiên bọn Mã Hoàng đi luôn không trở lại. Như vậy là hai tỷ nữ đã bằng lòng đi theo họ.

Còn lại hai người, Tào Tú Nga nói với Triệu Sĩ Nguyên những gì nàng muốn nói.

Triệu Sĩ Nguyên nghe xong vô cùng kinh ngạc.

Chàng cứ ạ ạ lên mãi, thần sắc bất an.

102. Không Hẹn Mà Đồng

Trên đời sao lại có những cái tẩu xảo như thế này?

Triệu Sĩ Nguyên đã ước định với các đại môn phái các nơi đúng đêm rằm tháng tám phát động chiến dịch tiêu trừ bè đảng của Vô Tình cung tại các địa phương.

Tào Duy Ngã cũng định vào đêm rằm tháng tám, huy động toàn lực lượng đến Câu Lậu Sơn đột kích Câu Lậu Thiên Phủ.

Song phương cùng có sự ước đoán như nhau, là gặp Trung thu giai tiết, ai ai cũng bày cuộc rượu thưởng trăng.

Dĩ nhiên trong lúc vui, người ta phải lơ cảnh giác phần nào. Nếu phát động cuộc tập kích vào thời gian đó thì có nhiều hy vọng chiến thắng đối phương hơn bất cứ lúc nào.

Bởi binh pháp cho rằng xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị, là chiếm tiên cơ.

Luận về tình thế, thì sự tẩu xảo này gây bất lợi cho các môn các phái nhiều, bởi cách của Triệu Sĩ Nguyên mất phần chủ động.

Phàm trong mọi cuộc chiến, kẻ chủ động bao giờ cũng có ưu thế hơn bên thụ động.

Cho nên nghe Tào Tú Nga tiết lộ điều đó rồi, Triệu Sĩ Nguyên đâm lo ngại, chàng lo ngại nặng nề, chứ không phải như những lần trước, chỉ phớt qua là có giải đáp thỏa đáng ngay.

Trầm tư một lúc, chàng hỏi:

- Cái kế hoạch của lệnh tôn. Nga muội có hiểu tận tường chăng?

Tào Tú Nga lắc đầu:

- Gia phụ hành động luôn cẩn mật, biết được cái điều tiểu muội vừa tiết lộ đó, kẻ cũng là khó khăn lắm rồi đó, tam ca! Đừng mong hiểu sâu vào kế hoạch.

Nàng sợ Triệu Sĩ Nguyên buồn, nên hỏi tiếp với vẻ lo lắng:

- Tam ca có trách tiểu muội kém cỏi chẳng?

Bồng Triệu Sĩ Nguyên có ý nghi ngờ, chàng vội hỏi:

- Làm sao Nga muội biết được ngu huynh đi theo con đường này mà đón chặn?

Tào Tú Nga nhú đôi mày thở dài:

- Tam ca không tin được tiểu muội à? Tại sao?

Triệu Sĩ Nguyên thoáng đỏ mặt:

- Nga muội đừng nghĩ ngợi xa xôi! Ngu huynh không có ý gì khác đâu. Chẳng qua, ngu huynh muốn hiểu thêm về hành động của Vô Tình cung, càng hiểu nhiều chi tiết, càng dễ hoạch định kế sách đối phó hữu hiệu.

Tào Tú Nga hoàn toàn biến đổi thành con người khác hẳn ngày trước, nàng biết rõ câu nói của Triệu Sĩ Nguyên không thành thật, chàng nói thế là để an ủi nàng thôi.

Nhưng nàng không hận, điềm nhiên tiếp:

- Tam ca đã phá hoại cái kế hoạch của Vô Tình cung tại Thiếu Lâm tự, khi Vô Tình cung hay được, thì sự đã rồi. Bởi không ai biết được hành tung của tam ca, nên không đề phòng kịp lúc. Mà không có đề phòng thì làm gì có kế hoạch đối phó với tam ca! Như vậy làm sao tiểu muội biết tam ca đi về phương hướng nào mà đón chặn?

Rồi nàng hỏi:

- Tam ca làm thế nào qua mắt được bọn trinh sát của Vô Tình cung?

Triệu Sĩ Nguyên nghĩ, sự việc đã qua rồi, có thuật lại cho Tào Tú Nga biết cũng vô hại.

Chàng cho nàng biết việc Châu Thiên Nhậm dùng quan tài chở chàng đến Tung Sơn, đến đó rồi chàng mới xuất hiện.

Nhưng chàng dấu mọi diễn tiến tại Tung Sơn sau khi chàng đến đó.

Tào Tú Nga thích thú quá, luôn luôn cười nụ nghe chàng thuật.

Về phần Triệu Sĩ Nguyên, biết được Vô Tình cung đặt hệ thống trinh sát quanh chàng, chàng cảm thấy mình bị ràng buộc nhiều, bởi chàng có khác gì bị địch trói lỏng tay chân? Sự hoạt động của chàng phải khó khăn hơn trước nhiều.

Nếu chàng để lộ một sơ hở nhỏ, là cảm như đại kế phải hỏng từ trong trứng.

Chàng thở dài.

Tào Tú Nga hấp tấp hỏi:

- Tam ca có điều chi lo nghĩ?

Triệu Sĩ Nguyên buông lửng lơ:

- Chẳng có chi!

Nàng hỏi:

- Tam ca nghĩ sao nếu tiểu muội trở về cung tìm mọi cách khám phá kế hoạch của gia phụ?

Triệu Sĩ Nguyên chớp mắt kêu ọ một tiếng, nhưng không nói gì.

Tào Tú Nga phấn khởi:

- Tiểu muội xin đi ngay bây giờ!

Thốt xong nàng quay mình, chạy nhanh vào khu rừng.

Nhìn theo bóng nàng, Triệu Sĩ Nguyên nhếch nụ cười khổ, một phút sau, chàng tiến về phía thị trấn.

Dọc theo đường, Tứ Khuyết có lưu ám khí, chàng tìm bọn họ không khó khăn lắm.

Triệu Sĩ Nguyên có bảo Tứ Khuyết dẫn luôn Diễm Hồng và Thúy Lục vào thành, song hai nàng không chịu đi theo, sau khi được giải huyết rồi cả hai cũng đi luôn, chẳng rõ về phương trời nào.

Bởi sợ trong khách sạn có tai mắt của Vô Tình cung, Triệu Sĩ Nguyên ngưng ngay mọi hoạt động, ăn xong chàng đóng cửa tắt đèn, hành công điều tức.

Triệu Sĩ Nguyên dùng pháp truyền âm bảo Tứ Khuyết ở tại phòng làm cách nào hấp dẫn bọn trinh sát của địch, nếu quả thật có bọn chúng trong khách sạn, để cầm chân bọn đó cho chàng xuất ngoại hành sự.

Ra khỏi phòng rồi chàng nhận thấy quả có người đang nấp nơi chỗ kín đáo, giám thị bọn chàng. Chàng có công lực cao phát hiện ra chúng, lại dễ ẩn tránh, còn chúng trái lại chẳng hề hay biết là chàng đã rời phòng ra đi.

Theo ám hiệu do Bang chủ Cái Bang là Nhật nguyệt tinh hoàn Châu Nghiêu Văn cho chàng biết từ trước, chàng tìm đến cư sở của bọn Cái Bang trong thành không khó khăn lắm.

Không lâu sau, chàng đến một tòa cổ tự, vào luôn trong đại điện thấy bài tám đệ tử Cái Bang nằm la liệt trên mặt nền ngổ sây như chết.

Triệu Sĩ Nguyên nắm áo một người cao niên, xách lên, mang luôn ra ngoài, chạy đến một nơi vắng vẻ, cách ngôi cổ tự khá xa, buông lão hành khất xuống đường.

Bị xách lên, mang đi như vậy mà lão hành khất vẫn ngủ mê mang mãi đến lúc đó lão mới tỉnh giấc.

Nhìn quanh quẩn thấy nơi mình nằm chẳng phải là ngôi chùa, lão ta kinh hãi vọt đứng lên lại phát hiện ra một thiếu niên anh tuấn ở cạnh mình, lão càng khiếp hãi hơn.

Thấy lão hoảng hốt, Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ sợ làm kinh động đến các vị kia, nên bắt buộc phải thỉnh lão trượng đến nơi này!

Thật vô lễ quá, mong lão trượng thứ cho.

Lão hành khất định thần chăm chú nhìn đối tượng, bỗng ọ lên một tiếng, sụp xuống lạy liền:

- Tiểu nhân là Trương Sơn, xin bái kiến Triệu thiếu lệnh chủ!

Triệu Sĩ Nguyên đỡ lão đứng lên, mỉm cười hỏi:

- Lão trượng nhận ra tại hạ?

Trương Sơn đáp:

- Mấy năm trước lúc Thiếu lệnh chủ đến Tổng đàn Cái Bang thì tiểu nhân được giao phó phần việc hầu rượu, nên có biết mặt Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên thăm nghĩ:

- Trong Cái Bang chỉ có những người có tư cách đúng đắn mới được chọn làm tạp dịch tại Tổng đàn. Hẳn là lão này có thân phận khá cao, chắc lão phụ trách sự vụ Cái Bang trong khu vực này!

Chàng hỏi:

- Có phải lão trượng là người phụ trách vùng này?

Trương Sơn gật đầu:

- Thiếu lệnh chủ đoán đúng.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Tại hạ có việc cần nhờ đến lão trượng, chẳng hay lão trượng giúp được chăng?

Trương Sơn cung kính đáp:

- Thiếu lệnh chủ cứ phân phó, tiểu nhân xin cố gắng làm tròn sự ủy thác! Phàm người trong Cái Bang, ai ai cũng sẵn sàng tuân lệnh của Thiếu lệnh chủ cả!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tại hạ có việc khẩn yếu muốn thông tri gấp đến các đại môn phái, chẳng hay lão trưởng có phương tiện nào tối mật và tối thần tốc chẳng?

Trương Sơn gật đầu:

- Đương nhiên là có!

Triệu Sĩ Nguyên đã chuẩn bị sẵn hơn mười phong thơ, chàng giao cho Trương Sơn, đoạn thốt:

- Lão trưởng theo địa chỉ trên phong bì, chuyển đạt đến tận nơi.

Trương Sơn cau mày:

- Để nguyên thế này mang đi sao Thiếu lệnh chủ?

Triệu Sĩ Nguyên kinh dị:

- Lão trưởng muốn nói gì?

Trương Sơn đáp:

- Để nguyên các phong thơ chuyển sang mật ngữ của bốn bang. Truyền tin bằng cách đó, vừa nhanh vừa kín đáo, chỉ trong ba hôm thôi, toàn thể các môn các phái sẽ tiếp được tin của Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên trầm ngâm một chút đoạn chàng t rình trọng hỏi:

- Có chắc chắn là mật ngữ của quý bang không bị người ngoài khám phá chẳng?

Thấy chàng thận trọng, Trương Sơn biết là sự tình quan hệ vô cùng, lão thấy cái trách nhiệm của lão nặng nề hơn chỗ tưởng, suy nghĩ một lúc lâu lão đáp:

- Thiếu lệnh chủ lo ngại rất phải, bởi mật ngữ của bốn bang được áp dụng quá lâu đời, chỉ sợ Vô Tình cung có cách giải thích nếu lão ta dùng tiền mua chuộc người trong Cái Bang làm nội tuyến. Việc này hẳn phải trọng đại, mà tiểu nhân lại chức nhỏ, phận hèn, huống chi...

Lão lại dừng, rồi đột nhiên nhướng cao đôi mày, lão kêu a lên một tiếng, hỏi:

- Công tác này có thể để chậm lại chừng bốn khắc chẳng, Thiếu lệnh chủ?

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Lão trưởng có cao kiến gì?

Trương Sơn tiếp:

- Thư trưởng lão của bốn bang nghe tin Thiếu lệnh chủ xuất hiện tại Tung Sơn nên lập tức đến đó tìm Thiếu lệnh chủ, ngày nay người có đi ngang qua đây, và có lẽ giờ này đang ở Nam Dương. Nếu Thiếu lệnh chủ đình hoãn được việc này trong mấy khắc, tiểu nhân sẽ cấp tốc đưa tin đến Nam Dương, thỉnh Thư trưởng lão trở về đây, hội kiến với Thiếu lệnh chủ.

Thư trưởng lão có loại mật ngữ riêng biệt, người sẽ dùng mật ngữ đó truyền tin, thì chắc chắn sẽ không bị tiết lộ!

Bang chủ Cái Bang từng thọ Ôn Triệu Sĩ Nguyên cứu gỡ danh dự một lần, nên ra lệnh cho sáu đàn chủ, mười hai phó đàn chủ suốt mười ba tỉnh gia tâm bảo vệ chàng, đồng thời phải sẵn sàng ở trong cái thế tiếp trợ chàng mỗi khi chàng gọi đến.

Do đó toàn thể đệ tử Cái Bang đều trọn lòng tôn kính chàng.

Chàng cũng biết vậy, song đâu phải mỗi việc mỗi lạm dụng cái hảo ý của người! Trừ trường hợp khẩn yếu như hôm nay, quyết chẳng khi nào chàng dám làm nhục đến Cái Bang cả.

Bỗng lúc đó có tiếng y phục của khách dạ hành vang lên rất khẽ.

Triệu Sĩ Nguyên thấp giọng thốt:

- Có người đến.

Chàng kéo Trương Sơn nấp vào chỗ tối.

Trương Sơn làm sao có thính giác như chàng! Lão ta nghi ngờ nhìn chàng lom lom.

Nhưng không lâu lắm một bóng người xuất hiện, lướt nhanh về phía ngôi nhà cổ.

Trương Sơn lo sợ cho các đệ tử đang ngủ nơi chùa, vội phi thân đuổi theo. Người đó lướt qua nhanh quá, lão ta không làm sao nhận định kịp, đành ninh là một cừu nhân nào đó định tâm hại bọn người của lão.

Còn Triệu Sĩ Nguyên thì thấy rõ rồi, chàng mỉm cười, không nói gì để mặc lão ta làm gì thì làm.

Cả hai trở lại chùa, đúng lúc bên trong có người hỏi to lên:

- Trương Sơn đâu rồi?

Trương Sơn chưa kịp vào chùa, ở bên ngoài đáp nhanh:

- Có mặt đệ tử đây!

Đoạn lão chạy vội vào làm lễ tham kiến.

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên điểm một nụ cười:

- Triệu thiếu lệnh chủ ở đâu?

Triệu Sĩ Nguyên bước vào, cười đáp:

- Tại hạ có mặt đây, Thư tiền bối.

Chàng vòng tay chào.

Thư Tiểu Thiên cười lớn:

- Thiếu lệnh chủ ẩn ẩn hiện hiện, thần không hay, quỷ không biết làm bọn lão phu không biết theo con đường nào mà tìm? Thật vất vả quá.

Thì ra lão đến Nam Dương, bắt được tin là Triệu Sĩ Nguyên đã sang Đặng Huyện rồi.

Lão lập tức luôn đêm trở lại đây.

Triệu Sĩ Nguyên cảm tạ:

- Các vị lo cho tại hạ như thế, thật tại hạ vô cùng cảm kích.

Song phương ve vuốt nhau thêm mấy câu nữa, Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ có việc này, mong tiền bối giúp cho một tay.

Thư Tiểu Thiên hỏi:

- Việc chi?

Triệu Sĩ Nguyên toan trình bày, Trương Sơn vội vẫy tay về phía các đệ tử bảo:

- Các người lui ra, mai phục quanh đây!

Các đệ tử Cái Bang ra ngoài rồi, Trương Sơn hai tay trao các phong thư của Triệu Sĩ Nguyên cho Thư Tiểu Thiên, rồi thuật lại sự việc Triệu Sĩ Nguyên nhờ giúp.

Đoạn lão cáo thoái, theo luôn các đệ tử ra bên ngoài.

Với thân phận của lão, lão không có tư cách tham dự cuộc thảo luận giữa Thư Tiểu Thiên và Triệu Sĩ Nguyên, nên lão rút lui.

Thư Tiểu Thiên mở một phong bì, xem qua rồi ngừng trợn thần sắc, hỏi:

- Có việc như vậy à? Tại sao đệ tử bốn bang không hay biết chi cả?

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Nên tin rằng có, đừng ngờ là không. Dù sao cái tin này cũng nhắc nhở các môn phái đề cao cảnh giác và đề dặt bao giờ cũng vẫn hơn.

Thư Tiểu Thiên tiếp:

- Thế là cái kế hoạch của chúng ta không thể thực hành được nữa.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Trừ trường hợp tập trung lực lượng, đại chiến với Vô Tình cung thì chúng ta phải hoạch định phương sách khác rồi. Còn như cái việc diệt trừ dần dần vây cánh của Vô Tình cung ở mỗi địa phương thì vẫn theo kế hoạch cũ mà hành sự. Bất quá, chúng ta chỉ phát động chiến dịch sớm hơn mấy khắc mà thôi. Chẳng hay tiền bối có cao kiến chi?

Thư Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu:

- Lão phu tán đồng chủ trương của Thiếu lệnh chủ, và sẽ dùng mật ngữ bốn bang truyền tin đi các nơi.

Lão mở áo ra, bày chiếc bụng phệ, trên da bụng có chi chút những nét như phù chú.

Rồi lão lấy một que củi, chiếu theo mật ngữ trên bụng, dịch bức thơ của Triệu Sĩ Nguyên.

Lão viết ngay trên mặt nền, xong rồi lão nổi lửa, đốt tất cả các bức thơ.

Cuối cùng lão hú một tiếng.

Nghe tiếng hú, Trương Sơn chạy vào. Lão chỉ những phù hiệu trên mặt nền, bảo:

- Cấp tốc truyền đi!

Trương Sơn vâng một tiếng, lấy trong mình ra ống trúc, đồng thời ngồi xuống xếp bằng tròn trước phù hiệu, đặt ống trúc bên cạnh, đoạn lấy một cây gậy đánh chó, theo một phương thức riêng, đánh vào ống trúc.

Gia dĩ lão vận nội kình cho tiếng mõ trúc truyền đi xa, không lâu lắm có những tiếng mõ như vậy vang lên từ bốn phía vọng lại.

Đến lúc đó Trương Sơn mới truyền đi chủ văn của bức thơ.

Nhìn Trương Sơn hành sự, Triệu Sĩ Nguyên thở dài, thầm nghĩ:

- Hệ thống truyền tin như thế này xem ra còn nhanh hơn gió! Gió còn ngừng, chứ lối này không bao giờ dứt đoạn.

Truyền xong bức thơ, Trương Sơn thuận tay xóa nhòa các dấu vết trên mặt nền.

Lão ta lại đứng lên nghiêng mình trước Thư Tiểu Thiên, cung kính thốt:

- Thỉnh thoảng lão di giá đến sáu sáu, chín năm bảy, tám bảy!

Lão vọt mình đi trước.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn Thư Tiểu Thiên, Thư Tiểu Thiên giải thích:

- Theo lệ của bốn bang, sau mỗi lần truyền tin như vậy là phải lập tức dời đi nơi khác, phòng cừu địch nghe tiếng động tìm đến nơi, Lục Lục Cửu Ngũ Thất Bách Thất là nơi mới đó!

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, tán:

- Chu đáo quá!

Chàng theo Thư Tiểu Thiên, rồi cõ tự đi quanh quẩn một lúc đến một thôn trang, vào một tòa nhà lớn.

Thư Tiểu Thiên đưa chàng vào tòa nhà đó, vượt qua phần phía trước, vào luôn trung đường.

Nơi phòng khách có một bàn tiệc đã được dọn sẵn, thức ăn vừa ngon vừa nhiều, rượu cũng bốc mùi thơm nồng nặc.

Điều làm cho Triệu Sĩ Nguyên kinh ngạc là có mặt Tứ Khuyết trong số người hiện diện tại đại sảnh, để đón tiếp chàng.

Nhưng chàng trấn định tinh thần, bật cười ha hả:

- Đêm nay, tại hạ mới được hân hạnh chính mắt trông thấy các phép thần công của Cái Bang.

Sự tình rất giản đơn, nếu thỉnh Triệu Sĩ Nguyên đến đây, tất phải thỉnh luôn Tứ Khuyết.

Mà nói về việc tìm người, thì còn ai tinh tế hơn bọn đệ tử Cái Bang?

Thư Tiểu Thiên nói mấy lời khiêm tốn, đoạn cho biết kẻ mai phục bên ngoài khách sạn mà Triệu Sĩ Nguyên cho là bọn trinh sát của Tào Duy Ngã, lại chính là đệ tử Cái Bang.

Chàng cứ cho là họ không thấy chàng, nhưng họ đã thấy chàng từ khi chàng đến khách sạn.

Họ vào tiệc ngay.

Đang lúc họ uống rượu, bỗng một đệ tử bước vào thì thầm bên tai Thư Tiểu Thiên một lúc.

Thư Tiểu Thiên day qua Triệu Sĩ Nguyên, hỏi:

- Cái tin đó, Thiếu lệnh chủ do đâu mà có?

103. ĐỪNG ĐỐT GIAI ĐOẠN

Triệu Sĩ Nguyên giật mình:

- Có sự sai lầm chăng?

Thư Tiểu Thiên lắc đầu, thở dài:

- Hoàn toàn đúng! Từ bao lâu này, bốn bang tự hào với hệ thống trinh sát của mình, thế mà một việc quan trọng như thế này lại chẳng hề hay biết! Còn Thiếu lệnh chủ, chỉ đơn thân độc lực lại biết rõ mưu đồ của Vô Tình cung! Đành là một sơ sót trong phạm vi nội bộ, song cái tầm ảnh hưởng quá lớn lao đối với võ lâm! Bốn bang khó tránh được cái tội tày trời này!

Chàng thốt:

- Như vậy là cái tin do tại hạ thu hoạch rất chính xác!

Song, làm sao chàng tiết lộ được cái người cung cấp tin tức đó cho chàng?

Thư Tiểu Thiên nhận ngay sự khó khăn của chàng, có điều lão ta chưa hiểu được sự khó khăn đó như thế nào. Lão bỏ qua việc đó, chỉ gật đầu nói:

- Bọn đệ tử bốn bang vừa báo cáo là quả có việc đó! Tuy nhiên, biết như vậy chưa đủ.

Chúng ta còn phải tìm hiểu Tào Duy Ngã sẽ huy động bao nhiêu cao thủ, gồm những ai, sách lược hành sự của lão ta như thế nào?

Triệu Sĩ Nguyên cũng từng nghĩ đến điều đó. Song dù có biết được đi nữa, vị tất đã là một cái kế an toàn.

Bởi thắng Vô Tình cung một trận chiến, chưa phải là chấm dứt cuộc tương tri giữa chánh và tà.

Thua keo này, lão ta bày keo khác, và lão sẽ bày liên miên, vô tận như thế. Giang hồ cuối cùng cũng không hưởng được thanh bình.

Cái điều cần thiết là làm sao trong một cuộc chiến, bắt hết bọn Vô Tình cung, từ người thủ lãnh đến tên thuộc hạ thấp nhất, không chừa bỏ một ma đầu nào!

Như vậy chàng cần có một người trợ giúp đắc lực.

Người đó ở đâu? Trên đời này liệu có một người nào đủ khả năng đảm nhiệm cái phần việc đó.

Giả như có, liệu người đó có sẵn sàng tiếp trợ chàng chăng?

Cái chủ trương của chàng là lập nên một trận đồ, thách thức Tào Duy Ngã vào đó thi tài, chấp luôn toàn thể thuộc hạ của lão ta.

Nếu quần ma vào cuộc là bằng một mẻ lưới chàng sẽ bắt trọn một bầy cá, từ con lớn đến con nhỏ.

Trận thế đó sẽ được âm thầm bố trí tại Câu Lậu Sơn, chờ Tào Duy Ngã đến tập kích Câu Lậu Thiên Phủ như lão đã hoạch định.

Chàng đem việc đó luận bàn với Thư Tiểu Thiên.

Thư Tiểu Thiên trầm ngâm một lúc rồi thốt:

- Nghe nói Tào Duy Ngã cũng rất am tường kỳ môn đồ trận. Lão phu chỉ mình làm không nên việc, rồi ra chẳng khác nào xe giầy tự trôi! Muốn đối phó về trận pháp với lão tất phải tìm cho được người cao cường hơn lão!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Nhưng làm sao biết chắc là người này cao cường hơn người kia? Bởi muốn phân định sự hơn kém hẳn phải có cuộc so tài. Trước khi có cuộc so tài, chúng ta không thể quyết đoán được ai cao ai thấp. Lão phu có biết một người, danh thì có thừa, song chẳng biết danh có phù với thực tài hay chăng!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Người đó ở đâu? Liệu chúng ta tìm có kịp thời gian chăng?

Thư Tiểu Thiên đáp:

- Người đó ở tại Tương Giang, rất thuận đường cho chúng ta lắm. Có thể chúng ta tìm kịp lúc.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Về trận pháp tại hạ cũng có biết qua phần nào. Nếu gặp được vị tiền bối đó, tại hạ sẽ hỏi mấy điều cần thiết, qua câu đối đáp của người, tại hạ có thể ước độ cái mức thành tựu của người. Giả như người quả thật có chân tài, thì chúng ta yêu cầu người tiếp trợ, bằng ngược lại thì thôi!

Lão ra lệnh cho đệ tử Cái Bang chuẩn bị hai cỗ xe trang hoàng thật hoa lệ.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Việc là gấp, chúng ta phải tranh thủ thời gian, đâu có nhàn rỗi gì lại dùng đến xe đẹp như khách du?

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên mỉm cười:

- Xe có cái tên là Thiểm Điện Phi Xa, nhờ nó nhẹ nên đi rất nhanh, ngoài lợi nhanh, chúng ta không sợ người ngoài nhận diện. Trong Cái Bang, gặp trường hợp khẩn cấp, bọn lão phu bắt buộc phải dùng phương tiện di chuyển đó, người được gom một chỗ để chiếu cố lẫn nhau.

Chàng và Thư Tiểu Thiên cùng Tứ Khuyết, sáu người phân chiếm hai xe, ngay trong đêm đó lên đường xuôi về Nam.

Bọn đệ tử cũng mang đến đúng lúc những thức ăn, người trên xe có đủ tiện nghi, không cần phải dừng xe lại các hàng quán, dùng bữa.

Một hôm đến Ách Dương, vượt luôn sáu bảy dặm đường nữa là họ phải xuống xe đi bộ, vào một nông trang, dựa chân núi Tuyết Phong.

Bỗng có tiếng gọi gấp bên ngoài xe:

- Dừng xe lại!

Một tiếng âm vang lên, cỗ xe trước dừng, cỗ xe sau không dừng kịp, vọt tới chạm vào nhau rất mạnh.

Thì ra cỗ xe trước đang lướt bánh bon bon, bỗng từ bên vệ đường một đứa bé chạy ra lộ.

Phu xe sợ đụng phải đứa bé, dừng xe liền, đồng thời gọi xe sau dừng luôn.

Xe sau chậm một giây thành thử có sự va chạm đó.

Hai xe đảo qua một bên, chực lật nhào, nhưng bọn Triệu Sĩ Nguyên sáu người kịp thời tung cửa nhảy ra.

Người trong xe thoát nạn, song đệ tử đánh xe ngồi bên ngoài cũng nhào theo xe.

Thư Tiểu Thiên quắc mắt nhìn hai gã phu xe, quát:

- Các người để tâm nơi nào, lại không chú trọng vào bốn phận?

Mãi đến lúc đó bọn đánh xe mới biết là thư trưởng lão ở trong xe vì chúng chỉ được lệnh thay phiên đánh xe, chứ chẳng được biết người trong xe là ai.

Bây giờ chúng sợ quá, vội lạy như tể sao, vừa lạy vừa nhận tội:

- Bọn đệ tử sơ ý, thành phạm tội, xin trưởng lão chiếu gia pháp xử trị.

Thư Tiểu Thiên còn sôi giận, nghi bọn đệ tử sơ suất thế này thì chẳng hóa ra lão cũng thất lễ với Triệu Sĩ Nguyên. Giả như Bang chủ sau này có nghe được sự việc, hẳn lão cũng chẳng tránh khỏi bị trách cứ.

Lão toan phát tác song Triệu Sĩ Nguyên bước tới, điểm nhẹ một nụ cười, khuyên dứt lão, viện lẽ rằng xe đi nhanh, nếu dừng gấp như vậy thì đương nhiên phải dừng, phải lật.

Thư Tiểu Thiên cũng biết như vậy, chứ khi nào hai đệ tử đánh xa lại cố ý gây ra sự tình?

Lão dụ thái độ, quát bọn đệ tử bước tới làm lễ với Triệu Sĩ Nguyên.

Hai gã đánh xe lại kinh hãi lướt nữa, bây giờ họ biết thêm là trong xe còn có vị Long Phụng Thiếu lệnh chủ, một nhân vật lừng danh trên giang hồ.

Lập tức họ bước tới, định sụp lạy ra mắt, nhưng Triệu Sĩ Nguyên khoát tay:

- Các vị đừng quá thủ lễ!

Đoạn chàng hỏi lý do dừng xe gấp.

Hai gã phu xe hoảng hồn, trực nhớ lại thực tế, vội quay mình chạy đến cỗ xe.

Thư Tiểu Thiên lấy làm lạ, toan hỏi, bất ngờ lão thấy gã phu xe lòn mình dưới cỗ xe, mang ra một đứa bé vậy máu khấp thân mình.

Gã phu xe thê thảm giải thích:

- Xe đang lướt bánh, từ vệ đường đứa bé này chạy ra, đệ tử sợ chạm nó, nên giật cương gò ngựa cho xe dừng, ngờ đâu xe lật mà đứa bé cũng bị tai nạn luôn.

Thư Tiểu Thiên hét lên oang oang:

- Người đánh xe chẳng lẽ nhắm cả hai mắt lại? Tại sao người không thấy nó từ xa?

Thấy làm sao được? Nó có đi trên đường đâu? Nó từ bên lề chạy ra bất thần kia mà!

Trong trường hợp đó dù cho ai có phản ứng nhanh đến đâu cũng chẳng làm sao tránh kịp chạm vào nó.

Lão cấp tốc bước đến gần gã phu xe, đưa tay sờ nơi ngực đứa bé.

Đã có cái hiệu Cam thảo lang trung, thì đương nhiên Thư Tiểu Thiên phải rành y thuật, mặc dù Triệu Sĩ Nguyên cũng chẳng kém cỏi gì về y thuật, chàng thấy lão đã nghiệm tra thì cứ để cho lão làm, chờ lão cho biết kết quả.

Chàng nhìn qua bên vệ đường, thấy có một bụi cỏ, cỏ cao đến đầu người lại mọc rậm, mắt thường không nhìn thông suốt.

Bụi cỏ cách vệ đường độ vài ba thước, nếu đứa bé từ trong bụi cỏ chạy ra đường đột ngột thì tai nạn này chẳng thể quy trọn vẹn trách nhiệm cho gã phu xe.

Hà hướng xe đang chạy hết tốc lực của đội ngựa. Lại cỗ xe sau có hay biết gì kịp thời.

Một tiếng quát của phu xe chưa dứt âm thanh là cỗ xe sau đến nơi rồi.

Dừng xe nhanh như vậy, phu xe phải là tay mẫn tiệp lắm chứ, hẳn không đáng trách chút nào cả.

Ngưng đứa bé là con cái nhà ai, tại sao bỗng nhiên lại chạy ra đường cản đầu xe? Vô tình hay hữu ý? Nếu hữu ý thì phải có người chủ sự.

Thế thì đứa bé có mặt tại đây là điều đáng nghi lắm.

Chàng toan bước xuống vệ đường đến bụi cỏ quan sát, tìm giải thích cho nghi vấn vừa hiện ra.

Đúng lúc đó, Thư Tiểu Thiên thở dài, thốt:

- Thương thể của đứa bé nặng lắm, hơi thở của nó quá yếu, mà chúng ta lại chẳng có thuốc cứu chữa, chỉ sợ nó sẽ chết trong chốc lát thôi!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Nó chưa dứt thở chứ?

Thư Tiểu Thiên đáp:

- Hơi thở còn, song cảm như vô vọng rồi, chẳng biết cha mẹ của nó là ai! Sự việc này bốn bang phải đảm nhận.

Triệu Sĩ Nguyên vội lấy trong mình ra một chiếc bình ngọc, mở nắp trút một hoàn thuốc màu hồng, mùi thơm bốc ra ngạt cả mũi.

Thư Tiểu Thiên biết ngay là loại thuốc quý, song lão không rõ nó có tên gì.

Lão giật mình thốt:

- Cứ theo lão phu biết thì trong võ lâm, về các loại thuốc hồi sinh không có thứ nào hơn được Thiên Nhất Tán của lệnh đường, Đại Đan Hoàn của phái Thiếu Lâm, và Tử Tô Đơn của phái Võ Đang. Những loại đó quý ở cái chỗ chế luyện cực kỳ khó khăn, không kể những dược liệu hi hữu. Cho nên thuốc chế ra không nhiều mà chế ra được bao nhiêu là cứ để phòng thân, không hề được phân dụng bừa bãi. Thiên Nhất Tán của lệnh đường thì vì lòng nhân hiệp của lệnh tôn nên được phân tặng hết rồi, chỉ còn lại một ít. Đại Đan Hoàn của Thiếu Lâm và Tử Tô Đơn của Võ Đang thôi. Hai phái này bảo trì loại thuốc đó còn hơn sanh mạng. Về màu sắc thì Đại Đan Hoàn màu vàng sậm còn Tử Tô Đơn thì tía sậm. Hoàn thuốc của Thiếu lệnh chủ lại không thể là Thiên Nhất Tán, cũng không phải là Đại Đan Hoàn, Tử Tô Đơn có lẽ đó là một thứ thuốc mới của lệnh đường. Chẳng hay lão phu đoán đúng hay không?

Trong khi Thư Tiểu Thiên thốt, Triệu Sĩ Nguyên cho đứa bé ngậm thuốc rồi chàng ấn tay vào huyệt khí môn của nó, truyền nội lực sang trợ sức thuốc mau ngấm.

Đến lúc Thư Tiểu Thiên dứt lời, chàng gật đầu đáp:

- Tiền bối nói đúng. Thuốc này chẳng phải Đại Đan Hoàn của phái Thiếu Lâm, mà cũng chẳng là Tử Tô Đơn của phái Võ Đang, so về công hiệu, có thể bảo nói hơn hai thứ đó một phần.

Thư Tiểu Thiên tiếp:

- Nếu vậy thì đúng là loại thuốc do lệnh đường tận chế!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Không phải do gia mẫu sáng chế! Loại thuốc này tên là Đại Thành Linh Đơn, do chương môn nhân Vô Vi phái là Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ tặng tại hạ đó. Đại Thành Đơn này không có nhiều, tại hạ chỉ có một hoàn, còn Vô Vi Tiên Tử cũng chỉ có ba hoàn thôi!

Thư Tiểu Thiên trở mặt:

- Thuốc quý như vậy sao lệnh chủ lại dùng chữa trị cho một đứa bé vô danh? Có phải là phí phạm hay không chứ?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Sanh mạng là sanh mạng, sanh mạng của người cao cũng như của kẻ thấp, cái giá trị ngang nhau, phạm làm việc nhân nghĩa, không thể chọn người trọng mà khinh kẻ hèn.

Triệu Sĩ Nguyên vừa đàm đạo vừa vận nội lực khai thông các huyết cho đứa bé.

- Bây giờ tiền bối có thể đặt nó xuống đất.

Thư Tiểu Thiên hỏi:

- Nói không việc gì?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Nửa khắc nữa, chúng ta có thể đưa nó về nhà!

Gã đệ tử Cái Bang đã lấy một chiếc chăn trải trên mặt đất, Thư Tiểu Thiên đặt đứa bé xuống chiếc khăn đó.

Lão nhìn nó một lúc lâu, gật gật đầu, thốt:

- Tướng mạo của nó tốt lắm! Nếu được giáo huấn hữu phương nó sẽ trở nên bậc đại tài!

Lão bắt đầu thương mến nó.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tiền bối có ý thương mến nó, vậy thì nên tác thành cho nó, sau này quý bang sẽ có thêm một tay trung nghĩa đồng họ Bang vụ!

Thư Tiểu Thiên gật đầu:

- Lão phu có ý đó, song chẳng biết nó có duyên phận với bốn bang chăng?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Cái việc đụng xe, sanh tai nạn như thế này là một chứng minh cho duyên phận giữa quý bang và tiểu đồng rồi, còn gì nữa mà tiền bối lo ngại?

Thư Tiểu Thiên bật cười ha hả:

- Thiếu lệnh chủ khuyến khích lão phu, hẳn là ngày sau Thiếu lệnh chủ sẽ không tiếc rẻ công phu giáo huấn thêm cho nó!

Triệu Sĩ Nguyên cũng cười vang:

- Đương nhiên! Tại hạ dám bảo đảm là trong vòng mười năm nữa, tinh hoa của nó phát triển đầy đủ, nó sẽ tạo nhiều thành tích phi thường trên giang hồ đó! Chẳng lại tiết lộ là nhân lúc chữa trị thương thế cho đứa bé, chàng có khai thông các huyết mạch cho nó rồi.

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên ngẩng đầu lên, nhìn ra xa rồi cau mày, tiếp:

- Lại có phiền phức đến nơi rồi đó!

Phiền phức đó là tiếng khóc, tiếng mắng vọng lại...

104. Tiền Là Trên Hết

Tiếp theo đó một đoàn người gồm đủ nam nữ, cầm đuốc, cầm côn, vừa hét la vừa kéo tới rần rần. Nếu nhìn kỹ một chút, hẳn nhận ra những người đó bước chân rất nặng, thân hình chậm chạp, đúng là không biết võ công rồi.

Một người kêu lên:

- Con ơi! Con chết rất thảm thương!

Từ trong đoàn, một phụ nhân dáng nông dân, tác độ bốn mươi chập choạng rồi dám xông bước tới. Bà ôm đứa bé, ghì vào lòng rồi gào lên:

- Con ơi là con ơi!

Đứa bé bị Triệu Sĩ Nguyên điểm huyết phải qua nửa khắc thời gian huyết đạo tự giải khai, nó mới hồi tỉnh. Trước khi tỉnh lại, nó bất động như đã chết rồi. Phụ nhân tưởng nó đã chết thật sự, nên khóc kể thảm thiết. Mặc bà khóc, nó chẳng có phản ứng nào cả, thành thử bà đành nhìn nó chết thật rồi.

Triệu Sĩ Nguyên và Thư Tiểu Thiên dù là bậc đại anh hùng, cũng không dằn nổi xúc động trước cái khổ từ biệt.

Bọn người đó lại bao vây Triệu Sĩ Nguyên và Thư Tiểu Thiên, chừng như họ cho hai người là thủ phạm.

Rồi họ hét lên:

- Đánh! Đánh chết cái bọn hung giết người!

Những người còn niên thiếu, huyết khí phương cương, hung hăng hơn, vung côn, vung cước, đánh bừa vào bọn Triệu Sĩ Nguyên tám người.

Hại đệ tử Cái Bang nổi giận quát to:

- Các người dám động thủ à?

Cả hai vọt tới, vung tay một loạt, đoạt ba chiếc cước, bốn ngọn côn, lại điểm huyết ba đại hán. Bọn người còn lại lùi ra ở ngoài xa hơn trượng. Nhưng họ lùi ra chẳng phải để im lặng nhìn, họ càng gào to:

- Giết người! Giết người!

Hai đệ tử Cái Bang nào có ý giết người, chẳng qua bọn thôn dân không biết võ công, nên sợ hãi mà la lên như vậy. Tuy nhiên, Thư Tiểu Thiên cũng gọi họ trở lại, đừng làm cho đám người đó quá sợ.

Triệu Sĩ Nguyên qua phút giây xúc động, đã bình tĩnh lại rồi. Chừng như chàng đã hiểu rõ sự tình, nên không tỏ vẻ gì bối rối như bọn Cái Bang.

Thư Tiểu Thiên dùng pháp truyền âm nhập mật, thốt với Triệu Sĩ Nguyên:

- Thiếu lệnh chủ hãy giải huyết cho đứa bé đi. Nó tỉnh lại rồi là khỏi phải phí công phân trần.

Triệu Sĩ Nguyên đáp lững lờ:

- Thật vậy chăng?

Chàng bước về phía phụ nhân.

Thiếu phụ thấy chàng bước tới lại càng ôm chặt đứa bé, vừa khóc to vừa hét:

- Bước đi nơi khác! Tôi không cho các người lại gần!

Triệu Sĩ Nguyên ngậm phóng Vô Vi chỉ điểm thêm mấy huyết đạo nữa trên mình đứa bé, nó sẽ mê mang thêm mấy khắc thời gian nữa. Rồi chàng lắc đầu lùi như vâng lời thiếu phụ.

Thư Tiểu Thiên thở dài, thốt:

- Xem ra chúng ta phải chậm hành trình lại một khắc, chờ cho đứa bé tỉnh lại rồi để chứng minh là chúng ta không có ác ý!

Triệu Sĩ Nguyên điềm nhiên:

- Đã chắc gì trong một khắc mà nó tỉnh lại!

Thư Tiểu Thiên giật mình:

- Thiếu lệnh chủ đã phát hiện ra điều gì lạ?

Triệu Sĩ Nguyên đảo mắt nhìn khắp bọn nông dân đó một lượt, đoạn hỏi:

- Tiền bối không thấy họ đến đây hết sức kỳ quái sao?

Thư Tiểu Thiên tỉnh ngộ:

- Đúng rồi! Từ lúc đứa bé bị xe đụng, chúng ta không thấy một bóng người quanh đây!

Thế tại sao bọn này lại biết được đứa bé bị tai nạn mà đến kịp thời quá!

Đoạn lão suy đoán:

- Có thể là có người nào đó ở xa xa trông thấy sự tình, song chúng ta đông người, kẻ đó không dám đến gây sự, nên ước hội một số nhiều, sau đó mới dám kéo đến!

Triệu Sĩ Nguyên đưa tay chỉ về phía xa xa bảo:

- Tiền bối xem kìa! Bọn lính tráng nha môn cũng đến nhanh không kém!

Thư Tiểu Thiên nhìn ra Ạ lên một tiếng:

- Thiếu lệnh chủ muốn nói là có người cố ý gây ra cố sự này, làm cho chúng ta phải phiền phức với pháp luật?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Chắc không sai đâu, tiền bối!

Thư Tiểu Thiên tỏ vẻ không tin:

- Làm gì có việc đó? Chính đệ tử Cái Bang đánh xe kia còn không biết người trong xe là ai nữa mà! Tại sao có người biết được hành tung của chúng ta.

Triệu Sĩ Nguyên lại nhắc:

- Thế tiền bối quên rằng thời thường chúng ta có xuống xe làm cái việc đại tiểu tiện sao?

Thư Tiểu Thiên lắc đầu:

- Cái lý do đó rất mỏng manh! Bởi trước khi xuống xe, chúng ta đã ra lệnh cho bọn đệ tử xa phu đi xa chúng ta kìa mà! Vả lại việc đại tiểu tiện cũng chẳng pah?i lâu gì? Có lẽ nào lại tẩu xảo đến thế! Vừa xuống xe là bị phát giác ngay à?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Trên đời này chẳng có việc gì không thể xảy ra cả! Huống chi xe đi quá nhanh, xe không dừng, kiềm trình ngày đêm, phạm kẻ hữu ý hẳn phải lấy làm lạ!

Thư Tiểu Thiên kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ có cao kiến như vậy, sao chẳng nói ra sớm hơn cho lão phu được biết?

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Việc rồi mới biết đó tiền bối Ạ! Nào phải là tiên kiến đâu!

Thư Tiểu Thiên gấp giọng:

- Bây giờ Thiếu lệnh chủ giải huyệt cho đứa bé đi! Còn bọn nha lại kia cứ để cho lão phu ứng phó!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Muộn rồi! Chúng sắp đến nơi kìa, tiền bối không thấy sao?

Đúng lúc đó có tiếng quát vang dội:

- Kẻ nào giết người? Sao chưa bó tay cho bọn ta đưa về công môn?

Chúng vệt bọn thôn dân ra, nghênh ngang bước vào. Tên đi đầu cầm một thiết luyện, trước hết bước về phía hai gã phu xa.

Trong tám người thì bọn Triệu Sĩ Nguyên và Tứ Khuyết mặc y phục tươm tất hơn hết, nhờ thế mà phong thái của họ sáng chói hơn. Còn bọn Thư Tiểu Thiên thì trang phục theo Cái Bang, nên có vẻ hèn hạ hơn. Do đó bọn công sai thấy bọn Thư Tiểu Thiên dễ hung hiếp hơn bọn Triệu Sĩ Nguyên nên chúng tìm chỗ để dễ hống hách trước.

Hai đệ tử đánh xe thấy bọn công sai vô lý quá không chịu hỏi han gì cả, cứ áp lại bắt người, bắt giặc nổi giận nạt lớn:

- Cái bọn chó săn này muốn làm gì chứ?

Cả hai vươn tay ra chụp mỗi người một chiếc thiết luyện.

Hai tên công sai phẫn nộ, hét:

- Loài cường đạo định phản quốc pháp à?

Chúng giật thiết luyện, song giật thế nào nổi? Cả hai sợ hãi, biết gặp phải tay không vừa. Sáu tên công sai khác thấy thế, bao vây hai đệ tử Cái Bang.

Rồi cùng nhau quát lớn:

- Phản rồi! Phản rồi! Chúng ta cứ đập chết hai tên phản loạn đó đi!

Hai đệ tử Cái Bang lạnh lùng thách:

- Việc nào không sợ chết cứ vào mà đập!

Cả hai cùng co tay rồi cùng đẩy ra, hai tên công sai đầu tiên bị bắn ra xa ngoài một trượng. Đoạn, họ vung hai thiết luyện, theo thế Hoàn Tảo Thiên Quân, quét vào sáu tên công sai kia.

Bọn công sai hoảng hồn, lùi gáp ra xa. Chúng là những tên dựa oai, nương thế, nào có tài nghệ gì, làm sao chúng chống cự nổi hai đệ tử Cái Bang vốn là cao thủ? Hai đệ tử chỉ dọa cho chúng sợ, đánh ra xa xa, chứ không dám đánh ai trọng thương cả. Bỏ Thư Tiểu Thiên đang có mặt, khi nào họ dám hành hung?

Công sai lùi ra rồi, họ đứng nguyên tại chỗ, cười lạnh nhìn chúng.

Bây giờ cái khí thế của bọn công sai đã bị hạ rồi, Triệu Sĩ Nguyên mới bật cười lạnh, bước tới.

Chàng quan sát bọn công sai từ đầu đến chân một lúc lâu, đoạn hừ một tiếng hỏi:

- Các vị muốn gì?

Phong thái bất phàm, khẩu khí lại cao cách, chàng có cái chất nhà quan quá! Và còn ai không tin chàng là một công tử, con trai của một đại thần? Tám tên công sai sững sờ, không biết phải đáp làm sao. Lâu lắm, chúng mới điểm một nụ cười, và nụ cười đó rất cần để vuốt ve cái người mà chúng chẳng dám chạm đến.

Tên chỉ huy thấp giọng thốt:

- Bọn tiểu nhân đâu dám làm gì! Bất quá nghe nói ở đây có xảy ra vụ giết người, vì bốn phạm nên bọn tiểu nhân phải đến tận nơi, thành thử xúc phạm đến công... lão gia! Hẳn muốn dùng hai tiếng công tử, song lại thấy hai tiếng đó không đủ nghĩa để diễn đại cái ý thù phụng, nên đổi lại bằng hai tiếng lão gia! Chưa hết, hẳn qua lại, lấy mắt ra hiệu cho bảy tên kia, đoạn cùng hướng về bọn nông dân, quát:

- Các người đáng ghét thật! Dám tụ họp bày điều vu oan giá họa cho người. Có chạy nhanh đi không, hay là còn chờ bọn ta đánh đuổi?

Bọn nông dân hoảng sợ, quay mình phóng chân chạy tán loạn. Không một người nào đứng lại, phân trần, chùng như sau lưng họ có kẻ chủ sử.

Chỉ có mẹ của đứa bé ở lại đó, bà ta cứ khóc cứ gào thê thảm quá chừng.

Tên chỉ huy bọn công sai hướng qua Triệu Sĩ Nguyên, áp ứng:

- Lão gia!... Chỉ sơ... đứa bé chết luôn!... Bọn tiểu nhân làm sao... phúc báo với thượng cấp?... Xin lão gia dạy bảo cho!

Đền bù thiệt hại?

Không tiền thì mạng đền mạng, có tiền thì chuộc mạng được như thường. Đồng tiền che đậy mọi tội lỗi.

Triệu Sĩ Nguyên cười nhạt, hiểu rõ tên công sai muốn gì.

Nhưng chàng lơ đãng, ngẩng mặt lên không, nhìn mây bay, không đáp. Thư Tiểu Thiên thấy việc lớn đã biến thành việc nhỏ, và việc nhỏ cũng sắp tiêu tan, muốn tranh thủ thời gian, vội truyền âm với Triệu Sĩ Nguyên:

- Nhân cơ hội này, đưa cho chúng một số tiền, rồi Thiếu lệnh chủ giải huyết cho đứa bé, nói rõ tình hình cho chúng biết, an ủi thiếu phụ mấy tiếng, để mình còn lên đường chứ, Thiếu lệnh chủ!

Lão sợ Triệu Sĩ Nguyên không đồng ý, nháy mắt ra hiệu cho hai đệ tử, hét:

- Vào xe, lấy cái gì mang ra cho lão phu!

Bây giờ trông lão có oai quá, bọn công sai kinh hãi, thầm nghĩ:

- Cái lão này ăn mặc thì giống ăn mày, mà con người lại có thừa oai khí! Hẳn là một tay có máu mặt cái dạng chắc! Cũng may mà bọn ta chưa làm gì quá đáng, đắc tội với lão!

Hai đệ tử dựng đứng cổ xe lại như cũ, rồi lấy ra một bao nhỏ.

Thư Tiểu Thiên tiếp lấy chiếc bao trao cho bọn công sai, điểm một nụ cười thốt:

- Các vị tận khổ quá, xin nhận vật này gọi là trà nước đãi các vị để làm quen!

Tên chỉ huy cười híp mắt, tiếp liền, nói mấy tiếng đưa đẩy cho qua. Bao thì nhỏ song nặng quá, ít nhất cũng trên mười cân, hần suýt vọt tay buông rơi xuống đất.

Nặng mà nhỏ thì hẳn là bạc rồi!

Suy nghĩ sao chẳng rõ, bỗng hần đặt chiếc bao xuống đất, rồi sụp lạy thốt:

- Tiểu nhân nhớ ra rồi! Lão gia định vi hành đến quan phủ của bọn tiểu nhân! Cái bọn dân ngu này đáng ghét quá, chẳng biết trời đất là gì, dám xúc phạm đến lão gia!

Chẳng qua, nhận của rồi hần phải bịa một câu, mượn cái oai của quan phủ, khuất lấp sự thiện tự của hần. Hần không muốn cho thiếu phụ nóng lòng vì con đã chết, quyết sanh sự với chúng. Trong dân gian còn ai không oán các vị quan địa phương!

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên ngưng nhìn mây, quát khê:

- Đừng làm kinh động đến thiếu phụ đó! Việc chi đã có bốn công tử đảm đương, các vị hãy yên tâm.

Tên công sai cười hì hì, đáp:

- Làm gì bọn tiểu nhân dám để cho công tử phải nhọc? Cái bọn dân ngu đó cứ cho chúng chút ít tiền là việc lớn đến đâu cũng tiêu tan! Công tử cứ để cho bọn tiểu nhân dàn xếp.

Triệu Sĩ Nguyên quát mắt lạnh lòng thốt:

- Nhân mạng là điều hệ trọng, các vị nói nghe dễ dàng quá!

Tên công sai lại cười:

- Không dễ cũng phải dễ! Để của có lợi cho họ, chứ khó cũng chẳng làm chi được ai, trái lại họ còn bị nguy nữa là khác! Công tử cứ yên trí! Có tiểu nhân đây, thì mọi việc phải êm xuôi!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Bốn công tử muốn đưa nội vụ đến quan!

Tên công sai thấp giọng:

- Công tử không sợ phiền phức sao?

Triệu Sĩ Nguyên vụt vỗ tay lên đầu gã công sai, cười lớn:

- Việc của bốn công tử mà! Người lo ngại làm gì?

Chàng phân phó hai đệ tử Cái Bang:

- Vào xe của bốn công tử lấy thêm cái gì nữa đi, biếu các vị này!

Tên công sai chỉ sợ Triệu Sĩ Nguyên đòi lên quan, là để lấy lại bao tiền, bây giờ lại nghe chàng cho thêm nữa, thì khoái quá chừng bật cười ha hả:

- Phải đó! Phải đó! Công tử liệu việc rất hợp lý!

Hắn cứ tán bừa bãi, chứ làm gì hiểu được chủ trương của Triệu Sĩ Nguyên mà dám cho là hợp lý? Vì tham những thành tãnh, hắn đâm ra ác luôn, hắn có thể làm gì hơn nữa để mua chuộc bọn Triệu Sĩ Nguyên, biết đâu hắn sẽ không có được thêm một món quà? Cho nên hắn xòe tay, làm cái thế vung đao chém ngang qua! Hắn biểu lộ cái ý trăm thảo phải trừ căn.

Triệu Sĩ Nguyên thở phào ngao ngán cho cái tâm trục lợi của con người.

Rồi họ chuẩn bị hai cỗ xe, kết lại thành một chiếc cho Triệu Sĩ Nguyên, Thư Tiểu Thiên và mẹ con thiếu phụ.

Lên xe rồi, Triệu Sĩ Nguyên ngằm điểm huyết ngữ cho thiếu phụ để bà ta đừng than khóc ầm ĩ mãi.

Bọn công sai lại tìm mua cho mấy người còn lại mỗi người một con ngựa.

Xong đâu đấy họ lên đường.

Họ vượt qua một vùng hoang vắng, bỗng gã công sai đi trước dừng ngựa lại.

Hắn đến bên cỗ xe, nháy mắt ra hiệu cho Triệu Sĩ Nguyên rồi gọi thiếu phụ:

- Xuống đây! Bọn ta có việc cần hỏi người.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười khoát tay:

- Khỏi cần! Người đã hiểu lầm cái tâm ý của bốn công tử rồi. Bốn công tử thực tình muốn đến quan đối chất.

Tên công sai sững sờ, nhếch nụ cười khổ:

- Tiểu nhân không hiểu nổi công tử rồi.

Hắn bỏ đi.

Triệu Sĩ Nguyên vội gọi:

- Trở lại đây!

Tên công sai quay nhanh mình trở lại, hỏi:

- Công tử chịu rồi chứ?

- Người có thể đáp một câu hỏi của bốn công tử chứ?

- Về việc chi đó công tử?

- Tại sao người biết là chúng ta đụng xe làm chết người, chẳng lẽ lại là một cuộc tẩu xảo?

Tên công sai ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Cứ nói thực đi, chẳng sao đâu!

Tên công sai thấp giọng:

- Có một bằng hữu ước hẹn, bắt một sòng bạc, song đến nơi chẳng gặp ai cờ bạc cả. Bất ngờ lúc đó có người báo tin công tử đụng xe làm chết người.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Rồi các người tin ngay lời người đó vậy sao?

Tên công sai lộ vẻ khó khăn.

Triệu Sĩ Nguyên lại lấy thêm mấy lượng bạc, tặng cho hãn đoạn thốt:

- Cứ nói thực đi bốn công tử sẽ thưởng thêm!

Tên công sai chớp mắt:

- Người đó cho tiểu nhân mười lạng bạc.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, gật đầu.

Rồi đoàn người tiến thẳng vào phủ thành.

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên thấy thế, đoạn thở dài thốt:

- Lão phu chẳng rõ tại sao đã biết là có người toan hãm hại, mà Thiếu lệnh chủ lại không tránh cái lưới rập?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Đó là thủ đoạn dùng thoái làm tiến! Xem thì như thoái, chứ thực là tiến đó tiền bối!

105. Đương Hạp Gặp Nhau

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Tiền bối thử đoán xem kẻ hãm hại chúng ta đó có mục đích gì?

- Làm chậm trễ hành trình của chúng ta.

- Giả như tiền bối là người chủ mưu, nếu một kẻ không thành tiền bối phải làm sao?

- Tự nhiên là lão phu không chịu thua cuộc. Kế một không thành thì dùng kế hai, kế ba, đến khi nào thành thì thôi!

Triệu Sĩ Nguyên giải thích:

- Họ Ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài sáng, họ thấy chúng ta, chúng ta không thấy họ, rất khó đề phòng. Luôn luôn ở nơi nào, chúng ta cũng là những người bị động. Bây giờ muốn ứng phó với họ, chúng ta phải tương kế tựu kế, trước hết làm cho họ cao hứng xem như cái kế của họ đã thành. Sau đó chúng ta áp dụng kế kim thiên thoát xác, từ chỗ sáng, chúng ta vào trong tối, còn họ thì phải lộ hình. Chúng ta đành phải chủ động.

Thư Tiểu Thiên tỉnh ngộ:

- Hay! Lão phu rất phục!

Phủ thành Ninh Hương đã hiện ra nơi tầm mắt của bọn Triệu Sĩ Nguyên.

Gã công sai được thưởng mãi, mê tít lên, toan tính tìm cách moi móc thêm phần nào, nên sẵn sàng làm vừa lòng Triệu Sĩ Nguyên, nên hỏi:

- Gần đến nơi rồi đó công tử! Chẳng hay công tử và lão gia có chi cần phân phó?

- Cần hỏi người một việc.

- Công tử cứ nói.

- Vào thành rồi, phủ quan có xử đoán ngay cho không?

Tên công sai mừng thầm, nghĩ có cơ hội nữa rồi. Hắn đứng cao đôi mày, đáp - Đại lão gia của tiểu nhân hôm nay có tiếp nhận ba vụ án sát nhân, do đó người bận việc lắm. Chắc không có thời giờ tiếp kiến hai vị.

Hắn dừng lại, như sự việc hẳn là vậy rồi, không còn cách nào hơn. Bỗng hắn vỗ ngực, tiếp:

- Bất quá về việc của hai vị, tiểu nhân sẽ có biện pháp. Tiểu nhân sẽ làm sao cho đại lão gia chịu tiếp hai vị. Tuy nhiên... tuy nhiên, tiểu nhân không thể trực tiếp tiếp xúc với đại lão gia, và chắc chắn là phải qua trung gian của Tất sự gia của bọn này. A... a... cũng hơi khó một chút.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Nếu đại lão gia của người bận việc thì thôi vậy, bốn công tử khỏi gặp làm gì.

- Nhị vị không sợ chậm trễ hành trình sao? Vị quản ngục của bốn phủ lỗ mãng lắm, chỉ sợ y thất lễ với các vị!

Thư Tiểu Thiên hừ một tiếng:

- Người định đưa luôn bọn lão phu vào ngục?

Tên công sai cười khở:

- Quốc pháp là quốc pháp... tiểu nhân biết làm sao?

Thư Tiểu Thiên cười lạnh:

- Xe đựng người chết, tội về kẻ đánh xe, không lẽ tại phủ này có cái thứ quốc pháp vô giới hạn? Tùy quan phủ của người muốn áp dụng làm sao thì áp dụng à?

Tên công sai đã thẹn hối lộ rồi, tự nhiên phải sợ họ làm náo loạn lên, đồng thời hắn cũng cân nhắc thực lực song phương. Bọn tám người của hắn không chống nổi hai gã đánh xe thì mong gì uy hiếp cả tám người? Thứ nhất là hắn thấy bọn Tứ Khuyết đều có vũ khí hiện ngang, hắn ngần quá.

Hắn lại thầm nghĩ:

- Bây giờ thì ta chịu thua các người nhưng vào thành rồi các người sẽ biết!

Hắn cố điểm nụ cười tươi, dẫn cơn hận xuống, thốt:

- Lão gia đừng giận. Để rồi bọn tiểu nhân sẽ tìm biện pháp ổn thỏa.

Thư Tiểu Thiên lại hừ một tiếng, ngẩng mặt nhìn trời, không đáp.

Tên công sai vừa hận vừa sợ, nhưng vẫn còn tìm cách moi thêm tiền.

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên cười nhẹ thốt:

- Bốn công tử muốn thử xem cái không khí ngục tù như thế nào.

Tên công sai tưởng đầu Triệu Sĩ Nguyên nói mát, vội khoát tay:

- Không sao đâu công tử! Tiểu nhân sẽ có cách. Chúng ta khoan vào thành, cứ tìm một nơi nào đó tạm nghỉ, như thế các vị khỏi vào nhà lao, mà bọn tiểu nhân cũng có cách báo cáo với đại lão gia. Đó là cái kế lưỡng toàn.

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Bốn công tử không nói đùa đâu! Đêm nay nhất định là bọn này phải ngủ trong nhà lao!

Tên công sai giật mình. Một gói bạc nữa từ tay Triệu Sĩ Nguyên sang qua tay hắn, đồng thời chàng rí bên tai hắn:

- Bất quá bốn công tử nhờ người an bày cho một việc.

Tên công sai cười hì hì:

- Công tử cứ phân phó!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Trong nhà lao có gian phòng nào riêng biệt chẳng?

Tên công sai hỏi lại:

- Cho hai mẹ con bà kia luôn?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tự nhiên! Họ phải ở chung một chỗ với bốn công tử.

Tên công sai cau mày:

- Bà ấy tội gì mà phải giam? Tiểu nhân phải đưa bà ta vào gặp quan phủ, mới thành vụ án chứ?

Một gói bạc nữa được đặt vào tay hắn. Đồng thời Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Bốn công tử muốn vậy!

- Được! Được! Nhất định là công tử sẽ hài lòng!

Đoàn người vào phủ Ninh Hương, gã công sai chu biện mọi việc đúng như ý muốn của Triệu Sĩ Nguyên.

* * * Đêm xuống, Triệu Sĩ Nguyên dặn dò Tứ Khuyết đối đáp với quan phủ ngày mai, rồi chàng cùng Thư Tiểu Thiên vượt ngục, ra ngoài. Thư Tiểu Thiên tìm đệ tử Cái Bang, dặn dò các việc, sau đó cả hai trực chỉ Tuyết Phong Sơn. Tuyết Phong Sơn là mục đích của cuộc hành trình. Và người họ muốn tìm là Nguyễn Lý cư sĩ Văn Công Đạo, ẩn cư trong một sơn trang về phía nam, thực sự Thư Tiểu Thiên không hề có may mắn giao tình với vị cư sĩ đó, mà bình sinh cũng chẳng gặp vị sư sĩ lần nào. Tự nhiên lão biết rõ nhà của Văn Công Đạo, bất quá Cái Bang có đệ tử khắp trong thiên hạ, và họ hiểu tận tường lai lịch của hầu hết các bậc cao nhân.

Cứ theo bản chỉ dẫn của ban trình sát trong Cái Bang, cả hai tìm đến địa điểm có mười hai cây hoa, qua khỏi hàng hoa, là đến hai ao nuôi cá. Bên tả một cao có một cái gò, không lớn lắm. Họ lên gò đó đến khu rừng, dĩ nhiên cũng không lớn lắm, rừng dày về đêm đen tối lạ lùng, ai vào đó cũng phải rùng mình.

Thư Tiểu Thiên đưa tay chỉ khu rừng thối:

- Nguyễn Lý cư sĩ Văn Công Đạo ở trong khu rừng đó. Chung quanh lão ta có bố trí trận pháp kỳ môn, ngăn chặn người ngoài vào quấy nhiễu lão, do đó đệ tử bốn bang không thể vào sâu để quan sát sinh hoạt của lão.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Thế là chúng ta phải chịu một cuộc khảo thí của lão rồi. Vậy cũng tốt, vì tại hạ đang muốn biết thực tài của lão như thế nào?

Trong nháy mắt, họ đã đến khu rừng.

Nhìn thoáng qua, Triệu Sĩ Nguyên biết ngay là Văn Công Đạo bố trí một trận pháp rất tầm thường, đó là trận Ngũ Hành Bát Quái! Chàng cười thầm, nghĩ:

- Danh bao giờ cũng trên thực tài, cho nên nghe danh không bằng gặp người!

Bỗng có tiếng y phục phát gió từ xa xa vọng đến, lập tức Triệu Sĩ Nguyên kéo Thư Tiểu Thiên ẩn mình sau một thân cây...

Cả hai vừa nấp xong, hai bóng người lao vút tới. Một người hừ khẽ, cần nhẫn:

- Rõ ràng là có hai bóng đen vừa xuất hiện tại đây, tại sao chúng ta không thấy chi hết!

Người kia đáp:

- Hay là chúng vào trận rồi?

Cả hai cùng nhìn quanh quất một lúc, rồi người trước cười lạnh, tiếp:

- Chúng ta hy vọng như thế! Khỏi phải lo ngại là mình trễ mẫn với nhiệm vụ!

Đoạn cả hai phi thân đi nơi khác. Triệu Sĩ Nguyên nghe họ nói chuyện với nhau biết là họ rất tin tưởng ở thể trận này, nếu ai vào trận là không phương thoát ra khỏi.

Chàng cười thầm:

- Nếu họ bằng vào một trận pháp quá tầm thường này mà cho rằng cầm chân ta thì đúng là họ nuôi mộng.

Suy qua thể trận sắp bày, Triệu Sĩ Nguyên nghĩ rằng tài nghệ của Nguyễn Lý cư sĩ Văn Công Đạo chẳng có gì đáng kể, còn lâu lắm lão ấy mới là đối thủ của Tào Duy Ngã.

Như vậy thì lão còn giúp chàng được việc gì nữa! Có vào gặp lão cũng vô ích thôi, đã thế lại phí thì giờ, trong khi chàng cần tranh thủ thời gian. Chàng gọi Thư Tiểu Thiên, thốt:

- Lão này chỉ có hư danh thôi tiền bối à! Tại hạ tưởng không cần gặp lão nữa.

Thư Tiểu Thiên kinh ngạc:

- Chúng ta vượt nghìn dặm, trải qua nhiều khó khăn mới đến được nơi đây, lẽ nào đến rồi lại chẳng vào gặp người, bỏ ra về như thế?

Triệu Sĩ Nguyên đem nhận xét của chàng tỏ cho Thư Tiểu Thiên biết.

Thư Tiểu Thiên đảo mắt nhìn quanh một lượt, quan sát kỹ cuộc bố trí của Văn Công Đạo một lúc, đoạn gật đầu, công nhận Triệu Sĩ Nguyên có lý.

Lão thốt:

- Thế thì chúng ta đi! Dù sao thì mình cũng không nên ỷ vào ngoại nhân, nhất là ngoại nhân đó chỉ ở mức độ tầm thường. Âm Dương Ngũ Hành Bát Quái trận đối với họ chẳng có gì bí mật cả, lúc họ vào nắp sau lưng cây là vào cửa sanh của trận pháp, bây giờ trở ra họ vẫn biết đường đi nước bước như thường, vì họ không đi loạn, nên trận pháp không hề biến động.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên chợt thốt:

- Hãy khoan!

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên lấy làm lạ, dừng chân hỏi:

- Thiếu lệnh chủ đối ý?

Triệu Sĩ Nguyên không đáp, chỉ hỏi lại:

- Văn Công Đạo có đông họ hàng chẳng? Lão có sản nghiệp quy mô không?

Thư Tiểu Thiên đáp:

- Theo sự điều tra của đệ tử bốn bang thì lão ấy vừa nghèo vừa cô độc, lão nghèo hơn bọn lão, có điều lão chưa đi xin ăn từng nhà như bọn Cái Bang thôi.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Văn Công Đạo có một người con gái, gả cho một nông dân trong thôn, chồng cày, vợ dệt, an phận thủ thường. Hiện tại, lão ta sống một mình tại đây!

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Nếu lão ta nghèo quá, hẳn là không thể nuôi thuộc hạ.

Thư Tiểu Thiên cười lạnh:

- Chính lão ta chưa chết đói đã là một sự lạ rồi, nói chi đến việc đủ sức nuôi người.

Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng:

- Thế thì hai người vừa rồi chẳng phải là thuộc hạ của lão ta.

Thư Tiểu Thiên giật mình:

- Thiếu lệnh chủ tinh ý quá! Lão phu hồ đồ đáng trách thật!

Lão đã hiểu sự nghi ngờ của Triệu Sĩ Nguyên rồi.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Nếu họ không có ý xâm nhập vào cư sở của Văn Công Đạo, thì sự có mặt của họ đáng nghi lắm. Chúng ta không thể không tìm hiểu.

- Thiếu lệnh chủ nói phải!

- Thế thì chúng ta phải âm thầm lục soát trong khu rừng này xem!

Nói là làm, cả hai theo ven rừng, định đi quanh một vòng sau đó sẽ vào sâu. Họ đi một lúc, Triệu Sĩ Nguyên cau mày, chừng như chàng có phát giác ra điều chi lạ. Tuy nhiên chàng không nói gì, cứ đi tới.

Họ lại đi một lúc nữa, chốc chốc Triệu Sĩ Nguyên lại nhíu mày. Dần dần chàng để lộ vẻ kinh dị ra mặt. Chàng đi nhanh hơn trước, rồi chàng lại tặt lưỡi như hồi tiếc điều chi đó.

Thư Tiểu Thiên lấy làm lạ, hỏi:

- Thiếu lệnh chủ thấy chi lạ?

Triệu Sĩ Nguyên có ý thẹn, đáp:

- Tại hạ suýt lầm lớn. Thật ra chúng ta không thể xem thường vị cao nhân này! Lão đúng là một bậc kỳ sĩ trên đời!

Thư Tiểu Thiên từng nghe đồn Nguyễn Lý cư sĩ Văn Công Đạo là bậc kỳ tài trong võ lâm ngày nay. Nếu Văn Công Đạo là người tầm thường thì lão tiết hận biết bao vì đã xui khiến Triệu Sĩ Nguyên làm một việc vô ích, phí lãng thời gian quý báu. Bây giờ nghe chàng khen ngợi Văn Công Đạo, lão ta cao hứng vô cùng.

Lão kêu khẽ:

- Thế là chúng ta chưa đến nỗi làm một việc vô công!

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Tiền bối có thấy chỗ kỳ diệu của trận pháp chưa?

Thư Tiểu Thiên lắc đầu:

- Lão phu rất kém về kỳ môn trận pháp!

Triệu Sĩ Nguyên giải thích từng điểm sai lầm của chàng, và giản dị hơn hết là chàng cho Thư Tiểu Thiên biết phạm trận pháp Bát Quái là phải có đủ tám cửa Hữu Sanh Thương Đổ Cảnh Tử Kinh Khai, nhưng trận pháp của Văn Công Đạo lại có đến ba cửa Sanh, như vậy là bất thường và kỳ diệu, để lừa người phá trận.

Chàng giải thích đến đâu, Thư Tiểu Thiên gật đầu đến đó, ra vẻ minh bạch.

Triệu Sĩ Nguyên vừa bước, vừa thốt:

- Chúng ta xem trọn trận pháp trước, rồi hãy tính sau...

Họ đi giáp một vòng, trở lại chỗ cũ.

Triệu Sĩ Nguyên hết sức khâm phục cái sở đắc của Văn Công Đạo, chàng tán:

- Lão này đúng là một kỳ nhân đó tiền bối! Trận pháp này hình thức chỉ giống Âm Dương Ngũ Hành Bát Quái trận, song khi biến động rồi lại là Vạn sanh trận! Ngày trước tại hạ có nghe gia phụ giảng giải!

Thư Tiểu Thiên hỏi:

- Thế nào là Vạn sanh?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Cửa nào cũng có thể là sanh môn cả!

Thư Tiểu Thiên mỉm cười:

- Nếu tất cả các cửa đều là sanh môn thì có chi nguy hiểm đâu? Như vậy còn bỏ trận làm gì?

Triệu Sĩ Nguyên toan giải thích bỗng chàng ngưng thần nghe ngóng, rồi thấp giọng thốt:

- Có người đến.

Thư Tiểu Thiên gật đầu:

- Hẳn là hai kẻ trước đó! Lão phu đang lấy làm lạ, tại sao chúng ta đi giáp khu rừng mà không gặp chúng.

Lão và Triệu Sĩ Nguyên lập tức tìm chỗ nấp. Thoáng mắt sau quả nhiên có người đến nơi, không những chỉ hai người mà là hơn mười người. Một người cất giọng âm trầm phân phó các người kia:

- Tuần Kỳ con! Con và bốn vị hộ pháp theo cha vào trận, học cách thức bố trận. Vạn sanh của Văn sư thúc con. Còn các vị kia trấn thủ phía ngoài rừng, nghe hiệu lệnh của lão phu mà hành sự.

Mấy bóng người lướt ngang qua chỗ nấp của Triệu Sĩ Nguyên và Thư Tiểu Thiên. Thư Tiểu Thiên kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão ma có mặt tại đây! Thì ra Văn Công Đạo là sư đệ của lão ta!

106. Vạn Sanh Đại Trận

Triệu Sĩ Nguyên đứng cao đôi mày, quát mắt trầm giọng:

- Nếu đúng thật lão ấy là sư đệ của Tào Duy Ngã, lại tiếp trợ Tào ác ma thực hiện mưu đồ tàn độc thì cái hậu quả cho vô lâm chẳng biết ra sao mà lường. Bằng mọi giá chúng ta phải trừ diệt.

Thư Tiểu Thiên thốt:

- Thiếu lệnh chủ nói phải đó! Trừ họa, phải trừ ngay lúc nó chưa phát, có như vậy mới đúng là một phương pháp vẹn toàn. Chúng ta vào đó xem sao?

Triệu Sĩ Nguyên do dự một chút:

- Tại hạ muốn thỉnh cầu tiền bối một việc...

Thư Tiểu Thiên từng hiểu thái độ của Triệu Sĩ Nguyên, phạm làm việc chi, chàng cũng nhận lãnh điều khó khăn, chẳng muốn lôi cuốn ai vào nguy cảnh cả. Lão hiểu chàng muốn lão để cho chàng vào một mình thôi, nhưng lão có thể nào chấp nhận như vậy? Lão chặn trước.

- Bất cứ việc gì Thiếu lệnh chủ muốn, lão phu đều vâng theo, trừ cái việc không để cho lão phu vào Vạn Thánh Đại Trận.

Triệu Sĩ Nguyên cười khổ:

- Gừng càng già càng cay thực! Tại hạ phục tiền bối vô cùng! Bất quá...

Thư Tiểu Thiên chính sắc mặt:

- Chẳng có bất quá chi cả! Từ ngày Bang hội được thành lập đến nay, chẳng có một đệ tử nào cầu an tự bảo! Thiếu lệnh chủ có hảo ý, lão phu xin ghi nhận, nhưng nếu không cho lão phu theo vào trận thì thà giết lão phu còn hơn! Chết như vậy lão phu tránh được sự mỉa mai của khách giang hồ! Lão phu không thể tạo nên một điểm nhục cho Cái Bang.

Biết được sự liên quan giữa Tào Duy Ngã và Văn Công Đạo rồi, Triệu Sĩ Nguyên nghĩ rằng cái kế hoạch của chàng thảo luận với Thư Tiểu Thiên trước đó, phải biến cải hoàn toàn và cái trận Vạn Sanh này ngoài

huyền cơ của nó, còn có nhiều cạm bẫy khác, nguy hiểm vô cùng. Dù Thư Tiểu Thiên có tài năng đến đâu, cái tài đó không chỗ ứng dụng trong một trận đồ, thì lão theo chàng vào trận chẳng những vô ích mà còn gây phiền lụy cho chàng. Tuy nhiên chàng phải nói làm sao với Thư Tiểu Thiên đây?

Chàng cười khỏ đáp:

- Vậy xin tiền bối cẩn thận cho!

Chàng bước vào rừng.

Khoảng cách thời gian khá xa, khi chàng vào sâu một chút, Tào Duy Ngã đã mất dạng rồi. Chung quanh chẳng có tiếng động nào ngoài tiếng gió thổi vi vu.

Không có gì đáng nghi ngờ cả.

Triệu Sĩ Nguyên vốn am tường bộ pháp vào trận cứ bước tả ba hữu bảy mà vào nên chẳng gặp một biến hóa nào cả. Một lúc sau họ đã vượt hơn trăm trượng đường, bây giờ thì họ vào sâu trong rừng rồi. Nhìn vào trong, họ chẳng thấy gì khác hơn là một màn đen tối dày đặc.

Bỗng Triệu Sĩ Nguyên dừng chân, suy tư một chút.

Thư Tiểu Thiên kinh dị hỏi:

- Thiếu lệnh chủ nghĩ gì?

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Phía trước là địa điểm trọng yếu của Vạn sanh đại trận, sanh lộ đến đây đứt đoạn rồi, và Tử môn tiếp nối đón chờ chúng ta đó. Chúng ta phải vào, lấy theo cái lý tử trung cầu sanh!

Thư Tiểu Thiên cau mày:

- Đã là Vạn sanh trận sao lại có tử môn?

Triệu Sĩ Nguyên giải thích:

- Đã có sanh tất phải có tử, gọi là Dương thì phải có Âm, cùng tương sanh mà cùng tương khắc, tiền bối thử quay nhìn lại xem, còn nhận ra con đường vào của chúng ta chẳng?

Thư Tiểu Thiên quay đầu nhìn.

Đúng như chàng nói, bóng tối man man, không còn nhận thấy được gì.

Lão giật mình hỏi:

- Con đường vào của chúng ta đoạn tuyệt rồi?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Chỗ đứt đoạn ở phía sau chúng ta, cách độ năm thước. Và hiện tại quanh chúng ta nơi nào cũng là cửa tử cả.

Thư Tiểu Thiên trở mắt:

- Nếu vậy chúng ta lùi lại năm bước là thấy đường ra?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đâu phải vậy, tiền bối! Nếu chúng ta dừng bước tới năm bước, thì còn trở ra được, bởi trận thể chưa biến hóa, chứ đã bước quá địa điểm đó rồi là đạp lên huyền cơ, trận thể chuyển biến liền, những sanh môn đều đổi ra Tử môn, dù có trở ra cũng vô ích.

Thư Tiểu Thiên không tin:

- Không lẽ chỉ sai biệt có năm bước, Âm Dương biến đổi nhanh như thế?

- Phải đó, tiền bối! Một bước sa thất cũng có thể gây tai hại lớn lao, nói gì đến năm bước? Huống chi chúng ta đang thử thách với huyền cơ? Trước năm bước, sau năm bước, cộng thành một trượng, xoay quanh trượng đó là Âm Dương lộ, cho nên sai một bước là sanh trở nên tử liền.

Thư Tiểu Thiên thở dài:

- Vào có đường, ra không nẻo, thế là Vạn sanh đại trận ngoài lành mà trong dữ, và từ cái sanh đi vào cái tử?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Đúng vậy! Vào trận, chưa phạm vào Âm Dương giới, tuy mê mang song không chết, nếu có cơ hội được cứu, thì an toàn. Nhưng phạm vào Âm Dương giới rồi là cầm như vô cứu!

Thư Tiểu Thiên cau mày:

- Thiếu lệnh chủ nghĩ là Tào Duy Ngã vào lọt chăng?

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Bằng vào khẩu khí của lão ta vừa rồi, tại hạ cho rằng lão vào lọt. Lão có cái vẻ am tường trận thế như lòng bàn tay!

Thư Tiểu Thiên giục:

- Mình vào đi Thiếu lệnh chủ.

Triệu Sĩ Nguyên thốt:

- Không dấu chi tiền bối, thời gian tại hạ nghiên cứu trận pháp rất ngắn, bây giờ gặp ngay thế trận này tự nhiên có chỗ còn hoang mang, do đó không dám hấp tấp tiến sâu. Tại hạ đang chờ một thời cơ... Thư Tiểu Thiên bây giờ mới biết ngắn kỳ môn trận pháp. Lão còn ngăn luôn Tào Duy Ngã, bởi đến Triệu Sĩ Nguyên mà còn do dự thế Tào Duy Ngã lại vào ngay, như vậy là lão ta rất tinh tường kỳ môn trận pháp.

Về phương diện này, Thư Tiểu Thiên nhận thấy còn kém xa Tào Duy Ngã.

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Trong ngàn vạn cái chết, có cái lẽ hóa sanh, chúng ta chờ một chút nữa, bên trong rừng có ánh đèn. Đèn lóe sáng là cái cơ hóa sanh phát động, chúng ta sẽ vượt qua Âm Dương giới. Đến lúc đó tiền bối...

Đột nhiên có bóng đèn chớp lên xa xa, Thư Tiểu Thiên mừng rỡ reo lên:

- Cái cơ hóa sanh xuất hiện rồi đó! Mau... mau...

Lão bước vội về phía ánh đèn.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp gọi:

- Đứng vọng động tiền bối!

Chàng bước tới, chặn Thư Tiểu Thiên lại. Một khoảng cách năm thước đối với họ có nghĩa gì? Cho nên Thư Tiểu Thiên vừa cất bước, Triệu Sĩ Nguyên vọt theo cả hai đã vượt khoảng cách đó.

Như vậy là họ vào Tử môn. Cũng may, họ chưa bước loạn trong đó. Họ tiến về phía có ánh đèn, song qua khỏi vùng Sanh Tử giới, họ không còn thấy một điểm sáng nào cả. Trước mắt họ là một vùng đen rất dày, đối với con mắt thường, họ ngửa bàn tay lên không thấy ngón.

Thư Tiểu Thiên lầy lăm lẹ, buột miệng kêu lên:

- Bóng đèn đâu?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Tiền bối nóng quá, thành ra chúng ta lọt vào trận thế rồi!

Thư Tiểu Thiên giật mình:

- Thiếu lệnh chủ muốn nói là...

Nói làm gì nữa?

Triệu Sĩ Nguyên chưa nói hết câu, lão không dè dặt, hành động nông nổi, khiến cả hai từ cái an bước sang cái nguy. Cho nên bỏ dở câu hỏi. Triệu Sĩ Nguyên biết lão hời hện nên lờ đi, cho lão đỡ bứt rứt. Chàng bật cười lớn, nâng tinh thần Thư Tiểu Thiên lên cao trở lại:

- Đặt mình trong cái chết, để tìm cái sống, tại hạ không tin là chúng ta không thể ra khỏi Vạn sanh đại trận.

Chàng quát:

- Tiến.

Chàng nắm cánh tay Thư Tiểu Thiên, lướt nhanh vào vùng tối.

* * * Đúng như Triệu Sĩ Nguyên ước đoán, Tào Duy Ngã rất am tường Vạn Sanh Đại Trận, nên vào thông thả. Sở dĩ như thế là vì lão ta cùng Văn Công Đạo là bạn đồng môn, sở học suýt soát nhau. Vả lại, lão cũng thường lui tới với Văn Công Đạo, do đó lão phải biết lối ra vào. Dù lão kém hơn Văn Công Đạo, song Văn Công Đạo cũng ít nhất chỉ điểm đường đi lối vào cho lão. Sáu người âm thầm tiến vào, tự nhiên do lão dẫn đầu.

Dọc đường, lão dùng pháp truyền âm nhập mật chỉ điểm cách thức vào trận ra trận cho Tào Tuấn Kỳ hiểu, dấu hẩn các vị hộ pháp theo sau lão. Không lâu lắm, họ vượt qua Vạn Sanh Đại Trận.

Trong đại trận là một khoảng đất rộng trồng hoa cỏ, các loài râu ăn được, có hàng có lối ngay thẳng, tóm lại giống như một vườn rẫy thông thường. Tại trung ương có một ngôi nhà cỏ, vừa thấp vừa đơn giản, bình thường như mọi ngôi nhà bần dân. Trong nhà có một ngọn đèn, đèn còn cháy, song ánh lửa chao chao chực tắt, như sắp cạn dầu.

Tào Duy Ngã khoát tay ra hiệu, bốn đại hộ pháp phân nhau mai phục tại bốn góc, bên ngoài.

Đoạn lão ta điểm phốt một nụ cười, dùng giọng nói dịu dàng, đầy cảm tình, gọi:

- Văn sư đệ! Trăm năm có là bao, sao sư đệ tự đầu độc kiếp sống thế? Ai buộc sư đệ giam mình trong khổ?

Bên trong nhà không một tiếng đáp vọng ra.

Tào Duy Ngã cười lạnh, cất cao giọng một chút:

- Văn sư đệ không nhận ra âm thanh của ngu huynh sao?

Nhà có đèn là phải có người, người không đáp tiếng gọi, người không hoan nghinh cuộc viếng thăm đột ngột này.

Tào Duy Ngã hừ một tiếng, tiếp luôn:

- Sư đệ khinh thường bậc tôn trưởng quá!

Lão bước qua vườn rau, hoa, thẳng đến ngôi nhà.

Tào Tuấn Kỳ bước tới, thốt:

- Để con xuất thủ, phụ thân khỏi phải ra mặt phản đối lão ấy.

Hắn đưa tay, ấn vào cánh cửa, toan dụng lực phá vỡ, không ngờ cửa chẳng cài then, chỉ khép hờ, cửa theo tay hắn mở vào. Hắn se chiếc quạt đen, cầm nơi tay tả, hộ vệ phần trước ngực, tay hữu cũng thủ sẵn, đoạn lướt nhanh qua cửa vào trong, nhưng hắn không thấy một bóng người. Hắn gọi to:

- Gia gia! Nhà vắng người!

Tào Duy Ngã bước vào, đảo mắt nhìn quanh, gật đầu:

- Lão ta đã xuất ngoại.

Kéo chiếc ghế, lão ngồi xuống, trong khi Tào Tuấn Kỳ bóp trán càu nhàu:

- Đã đi vắng sao lão chong đèn trọn đêm làm gì?

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã cười nhẹ:

- Sư thúc con vẫn giữ cái lòng nhân của nữ lưu, đã lập thành Vạn sanh đại trận mà vẫn lưu lại một sanh cớ!
Lão tiếp:

- Tắt ngọn đèn đi!

Tào Tuấn Kỳ vâng lời, thổi tắt ngọn đèn.

Tào Duy Ngã lại tiếp:

- Chúng ta vất vả trong ngày, bây giờ nên lợi dụng cơ hội này, điều tức một lúc, chờ sư thúc con trở lại.

* * * Tại nhà lao phủ Ninh Hương, sau khi Triệu Sĩ Nguyên và Thư Tiểu Thiên đi rồi, Tứ Khuyết vận công điều tức. Bỗng có tiếng động khe nơi cửa, bốn người cùng giật mình, nhưng họ cứ ngồi nguyên tại chỗ, không hề động dậy.

Họ cùng vận công, chuẩn bị sẵn sàng phòng biến cố. Một bóng người lách qua cửa, tiến vào, mặt bao kín, chỉ chừa hai lỗ nơi mắt. Người đó bật mỗi lửa, tiến thẳng đến chỗ thiếu phụ nằm.

Sở dĩ Triệu Sĩ Nguyên mang mẹ con thiếu phụ theo chàng và đòi công sai để hai mẹ con họ Ở chung là để bảo hộ bà ấy, sợ có kẻ ám toán dọc đường. Nếu kẻ nào đó hạ thủ đoạn giết luôn hai mẹ con thì phiền phức cho chàng lắm, bởi vụ án giả sẽ trở thành án thật.

Trên giang hồ, bất luận người trong hắc đạo hay trong bạch đạo, ai ai cũng cố tránh dính dấp đến quan lại, dù bằng giao tình thân mật hay cấu kết hận thù, họ cũng không thích những sự tranh tụng bợ, họ có luật giang hồ riêng biệt của họ. bắt buộc phải đến công đường, dù cái lý thắng họ cũng không thích. Sở dĩ thế nên Triệu Sĩ Nguyên vì thân phận của chàng, không muốn đến quan, bởi chàng cần bảo vệ mẹ con thiếu phụ kia.

Đến quan rồi, chàng không ra mặt, nên đặt kế hoạch cho Tứ Khuyết ở lại thu xếp tình hình.

Cho đến sáng này, họ giải khai huyết đạo cho hai mẹ con rồi tường thuật sự tình với quan phủ là cái tao ngộ đó cảm như giải quyết ổn thỏa rồi. Bởi biết sẽ có người ám toán thiếu phụ, nên Tứ Khuyết quát khê:

- Ác tặc định hạ thủ đoạn giá họa cho người đó phải không? Người là người hay cầm thúc, tàn độc đến độ dám dùng sanh mạng người này hãm hại người khác.

Bốn người phân làm hai cặp, một cặp chặn người bí mật đó, còn người kia lướt đến chỗ thiếu phụ nằm. Chính Trương Phàm và Kim Lập có phận sự đối phó với người bí mật.

Họ cùng xuất toàn công lực, quyền và chưởng cùng bay tới, khí thế rất mạnh. Người bí mật cũng chẳng phải tay vừa, phản ứng rất nhanh.

Nhưng đến chiếc thứ mười hai mươi ba, người đó kém thế bị dồn dần về phía cửa.

Trong lúc lui, người đó lơ ngơ thế nào lại để cho đối phương đánh trúng một quyền, cơ hồ bị tung bay ra khỏi cửa. Bất giác người đó nổi giận hét khê:

- Lão phu quyết liều mạng với các người.

Thế ra người đó là một lão nhân.

Lão nhân vọt tới, đồng thời đánh ra chiêu Nghinh Lang Cự Hồ, trong tay lão có một chiếc bút, lão dùng ngọn bút điểm vào huyết Huyền Cơ của Kim Lập, còn tay kia lão xòe ra như móng hạc, quào vào mặt Trương Phàm. Trương Phàm đưa một ngón tay lên, theo thế Kim Châm Định Hải, đâm vào cổ tay lão nhân. Lão nhân hừ một tiếng, hạ thấp mình xuống, lắc vai lách hông, dùng chiêu Nhũ Yển Xuyên Ba, đối công làm thủ, vừa tránh chỉ công của Trương Phàm vừa hóa giải chiêu thức của Kim Lập. Thấy lão nhân dùng bút, Kim Lập rút phăng thanh kiếm nơi lưng, đối phó liền, trong khi Trương Phàm còn đánh tay không.

Qua chiêu đó, lão nhân lại vọt mình tới, xa vị trí năm bước, tránh luôn liên hợp Thượng Hạ Giao Chính của đối phương. Cuộc chiến tay ba diễn ra vô cùng ác liệt, tuy nhiên họ không gây tiếng động, bởi lẽ họ

đánh rất gần nhau, và họ dùng toàn chiêu độc đánh vào huyết đạo. Song phương giao chiến độ năm mươi chiêu rồi, Kim Lập và Trương Phàm song chiến đã lâu, vẫn chưa hạ được địch, họ vừa thẹn vừa tức.

Cả hai cùng tăng gia công lực, quyết liều sống chết với lão nhân.

Lão nhân liệu khó thủ thắng, như thay đổi đấu pháp, từ thế công lão chuyển sang thế thủ, đồng thời lão không đứng một chỗ, cứ chạy vòng vòng, trong khi chạy lão âm thầm rút từng thanh trúc giắt nơi mình ra, quăng xuống đất. Thanh trúc dài độ năm tấc, lún sâu vào đất độ hai tấc, ló khỏi mặt đất ba tấc. Lão quăng một lúc đúng bốn mươi chín thanh, cuối cùng lão nhảy vọt vào giữa vòng cọc trúc. Trương Phàm và Kim Lập không rõ, vội nhảy theo.

Nhưng vào trong vòng cọc trúc rồi, cả hai tối tăm mảy mắt, chẳng thấy ai cả. Đương nhiên họ không còn trông thấy lão nhân đâu nữa. Bên này Mã Hoằng và Từ Kiệt theo dõi cuộc đấu, thấy Trương Phàm và Kim Lập sắp đánh bại đối phương, cả hai mừng thầm. Bỗng lão nhân nhảy mấy bước, Trương Phàm và Kim Lập vọt theo rồi chẳng biết tại sao không hướng về lão nhân mà xuất thủ, lại cứ vung tay hất chân đánh loạn như kẻ điên.

Cả hai hết sức kỳ quái. Họ đâu có biết lão nhân quăng cọc trúc, bố trí một trận pháp kỳ môn. Họ không thấy lão nhân quăng những thanh trúc vì bóng tối quá dày, mà cũng vì họ chăm chú theo dõi cuộc đấu. Trong lúc cả hai lấy làm lạ, thì lão nhân vọt nhanh về phía họ.

Lập tức Mã Hoằng và Từ Kiệt gọi hai đệ tử Cái Bang thay thế họ, bảo hộ hai mẹ con thiếu phụ, rồi Mã Hoằng rút kiếm, Từ Kiệt rút nhuyễn tiên lướt ra nghênh đón lão nhân.

Ngon nhuyễn tiên của Từ Kiệt rất lợi hại, qua vài chiêu hấn đánh trúng lão nhân một ngọn, lão nhân nổi giận hét:

- Dù lão phu không thể lưu tại phủ Ninh Hương này nữa, cũng nhất định phải tận diệt bọn các người.

Lão vung tít ngọn bút, tấn công ác liệt.

Đột nhiên có người tại cửa ngục trầm giọng thốt:

- Các vị có muốn đánh nhau hãy ra ngoài thành mà đánh, cho các vị biết, các vị đã làm kinh động viên quản ngục rồi đó!

Mã Hoằng giật mình, thu kiếm về đáp gọn:

- Phải!

Hắn lao vút thân hình qua vọng cửa ra ngoài.

107. Nguyên Lý Cư Sĩ

Lão nhân bao mặt đã có ý sợ làm kinh động bọn giữ ngục, cho nên nghe người đó thốt như vậy, hết sức đồng tình. Rồi lại thấy Mã Hoằng và Từ Kiệt tuân lời ra khỏi ngục này, định chắc là một vị tôn trưởng của cả hai.

Lão quay đầu nhìn ra.

Người đó là một thanh niên, tướng mạo oai nghi từ bên ngoài bước vào, hỏi lão:

- Tôn giá là ai?

Lão nhân cười lạnh:

- Lão phu là ông ngoại của đứa bé xấu số bị xe cán chết kia. Cái lão cầu quan này, hành động hồ đồ, bắt giam luôn mẹ nó vào ngục. Lão phu vào đây tìm mẹ con nó cũng chẳng được sao?

Thanh niên đó ôn tồn, thốt:

- Nơi đây chẳng phải chỗ chúng ta đàm thoại, vậy xin lão tiên bối mang lệnh ái, còn tại hạ mang đứa bé kia, ra bên ngoài, mình sẽ giải quyết vụ này. Tiên bối nghĩ sao?

Lão nhân suy nghĩ một chút, rồi gật đầu:

- Được! Chúng ta ra ngoài kia! Phải rời khỏi nơi này gấp rồi hãy tính sau!

Hai đệ tử Cái Bang không nhận ra thanh niên là ai, song bằng vào tướng mạo và sự kính nể của Mã Hoàng và Từ Kiệt đối với y, họ cũng đoán được y có lai lịch bất phàm.

Lão nhân bế thiếu phụ lên rồi đưa tay giải phá trận pháp kỳ môn, phóng thích Trương Phàm và Kim Lập.

Cũng như Mã Hoàng và Từ Kiệt, Trương Phàm và Kim Lập tỉnh trí lại rồi trông thấy Triệu Sĩ Mẫn, cả hai toan tường thuật sự tình. Triệu Sĩ Mẫn khoát tay:

- Muốn nói gì, chờ ra ngoài kia sẽ nói!

Cả hai vâng một tiếng, lướt qua vòm cửa ngục luôn.

Triệu Sĩ Mẫn gọi hai đệ tử Cái Bang:

- Việc gì mà còn ở lại nơi đây, đã có người trong quý bang thương lượng với phủ quan rồi. Hai vị không còn lưu lại đây nữa. Hãy cùng đi với tại hạ!

Hai đệ tử Cái Bang không do dự, đi ngay.

Triệu Sĩ Mẫn ra sau cùng, đúng lúc bọn người canh ngục nghe động kéo tới rất đông.

Khi tất cả cùng tụ lại một chỗ, Triệu Sĩ Mẫn dẫn đầu ra ngoài thành, đến một nơi vắng vẻ.

Lão nhân nhận ra thiếu phụ bị điểm huyết, liền giải cho bà ta tỉnh lại. Đồng thời lão cũng lấy vương vải bao mặt xuống.

Thiếu phụ tỉnh lại rồi, thấy lão nhân vội kêu lên:

- Gia gia ơi! Lân nhi đã bị xe cán chết rồi. Xe của các vị đó!

Bà ta nhào vào lòng lão nhân khóc ngất.

Cả hai cha con có cái vẻ thành thật quá, bọn Tứ Khuyết nghĩ rằng lão nhân phải là con người tốt, và lão phải có lai lịch bất phàm.

Triệu Sĩ Mẫn giải huyết cho đứa bé, khi nó tỉnh lại rồi, y đặt nó xuống đất. Nó mở mắt ra gọi:

- Mẹ! Mẹ!

Nó đứng lên, chạy về thiếu phụ.

Thiếu phụ đưa tay sờ bóp, xoa nắn nó rồi hỏi:

- Có sao không con?

Đứa bé nghe nhột, cười khúc khích.

Lão nhân nắm tay nó, bảo:

- Lân nhi đừng động đây, để ngoại soát lại thương thể của cháu xem sao.

Lão bắt mạch nghe một lúc, chẳng thấy gì lạ. Lão phát hiện ra, chừng như có còn mạnh khỏe hơn trước. Như vậy là nó vô sự, lão mừng rỡ vô cùng.

Thiếu phụ chớp mắt, hỏi:

- Gia gia nghe sao?

Lão nhân bật cười ha hả:

- Thiếu Lân chẳng việc gì cả. Trái lại nó còn được cái phúc trong cái họa, hiện tại nó đã được tẩy tủy, dịch cân, đó là một điều may lớn cho nó! Thật là cha con ta hồ đồ quá!

Lão sửa dáng nghiêm trang bước đến trước mặt Triệu Sĩ Mẫn, vòng tay chào đoạn thốt:

- Lão phu nóng nảy, không kịp xét suy, nên chẳng thấy kịp nỗi khổ tâm của công tử thành toàn cho Lâm nhi, đến đổi có hành động lỗ mãng. Xin công tử thứ tội!

Trên con đường truy tầm tam đệ, Triệu Sĩ Mẫn đến phủ Ninh Hương, nghe bọn đệ tử Cái Bang thuật lại sự tình, bất quá y biết bề ngoài sự việc, còn như Triệu Sĩ Nguyên có dụng ý làm sao y chưa thấu đáo.

Bây giờ lão nhân lại lầm tưởng rằng y là Triệu Sĩ Nguyên, nên thốt lời cảm tạ, đồng thời nhận lỗi. Y không tiện hỏi lại Tứ Khuyết, nên hàm hồ đáp lễ, đáp cho xuôi:

- Xé đệ đi xe bất cẩn, thành gây tai nạn cho hiền ngoại tôn, lỗi về xá đệ, chứ lão tiền bối có gì đáng trách đâu?

Lão nhân tiếp:

- Nhà của con gái lão phu ở gần đây, công tử có thể cùng lão phu đến đó dùng chén trà chẳng?

Vì nóng tìm Triệu Sĩ Nguyên, không thể phí phạm thời gian, Triệu Sĩ Mẫn từ chối:

- Tại hạ có việc gấp, không thể vâng lời lão tiền bối được.

Lão nhân do dự một chút, đoạn mỉm cười thốt:

- Nhà của con gái lão phu ở trong thôn họ Lý phía trước kia, khi nào công tử trở lại cứ hỏi tên Lý Thiếu Lâm là ai ai cũng có thể chỉ cho công tử. Lão phu chờ đợi một ngày nào đó công tử sẽ đến với lão phu. Chứ bây giờ công tử thấy không tiện thì thôi vậy.

Lão bẻ đĩa bé, tay kia nắm tay thiếu phụ, gật đầu chào Triệu Sĩ Mẫn lướt nữa, đoạn quay mình bước đi.

Lão nhân chính là Nguyễn Lý Cư Sĩ họ Văn tên Công Đạo, người mà Thư Tiểu Thiên đưa Triệu Sĩ Nguyên vượt đường dài tìm đến.

Lão vốn là bạn đồng môn của Tào Duy Ngã, bởi mê say trận pháp kỳ môn, nghiên cứu một chiều, không tập luyện võ công, do đó lão không sánh bằng Tào Duy Ngã về quyền cước cũng như xử dụng vũ khí.

Về trận pháp kỳ môn, trong võ lâm hiện đại, chẳng một ai hơn lão nổi. Con gái của lão có một quan niệm nhân sinh khác thường, không chuộng võ, không thích văn, chỉ mong làm chủ phụ bình thường, sống cuộc đời an tĩnh cho nên nàng lấy chồng chất phát thật thà, sanh hạ được một đứa con trai đặt tên là Thiếu Lâm. Nàng không muốn Lý Thiếu Lâm học tập môn trận pháp của cha, điều đó là cho Văn Công Đạo thất vọng vô cùng.

Dọc đường, thiếu phụ trách con về tai nạn vừa qua.

Thiếu Lâm tuy còn nhỏ tuổi, song rất thông minh, đối đáp rõ ràng. Hắn thuật lại sự tình, Văn Công Đạo và thiếu phụ không tưởng nổi là có người hãm hại hắn. Thì ra Thiếu Lâm bị một người khách qua đường dùng lời ngon ngọt dụ dỗ nó, đưa đến một vùng vắng vẻ, sau đó mang nó luôn đến một con đường lớn, dấu nó trong bụi cỏ rồi chờ cho xe của Triệu Sĩ Nguyên đi ngang qua, xô nó ra giữa lộ.

Người xô đẩy sau đó trốn biệt.

Nguyễn Lý Cư Sĩ Văn Công Đạo cứ tưởng là một kẻ thù nào ngày trước tìm đến đây, trước hãm hại cháu ngoại lão, sau đó mới chạm mặt với lão.

Nhưng cừu nhân là ai?

Để tránh những tai hại trong những ngày sắp tới, Văn Công Đạo bảo con và cháu cùng về ở chung với lão một thời gian. Thiếu phụ bằng lòng, và về nhà tổ bày sự việc với chồng, để thu xếp gia vụ cho ổn thỏa, sau đó sẽ đến lánh nạn tại nhà Văn Công Đạo, còn lão thì đưa Thiếu Lâm đi trước.

Vào trận, dù là trận do lão bố trí, song lại có bọn thuộc hạ của Tào Duy Ngã mai phục, chúng được lệnh của Tào Duy Ngã, cho vào mà chẳng cho ra nên lão không gặp một trở ngại nào. Lão phát hiện ra có người vào trận, nhưng lại còn lẫn lộn trong đó, chưa ra được.

Lão không buồn lưu ý đến, cứ để mặc cho kẻ đó khốn khổ một thời gian, dù có chết luôn cũng chẳng sao, khi nào lão rỗi rảnh sẽ xem qua cho biết.

Rồi lão lại phát hiện luôn ngọn đèn trong nhà đã tắt. Như vậy chẳng những có người vào trộm mà còn xâm nhập gia cư của lão. Đèn của lão là loại đặc biệt, dù có gió bão cũng không tắt, dù có mưa ướn ắt cũng vẫn cháy như thường, lão lại đổ dầu vào bình rất đầy, thừa cho một ngày một đêm. Thế mà đèn vẫn tắt, như vậy là rõ rệt lắm rồi.

Lão nhếch nụ cười lạnh, điểm huyết ngữ cho đứa bé, dấu nó ở một nơi kín đáo, cho được rảnh tay chân, đối phó với kẻ lạ kia. Lão tưởng làm như vậy là chu đáo lắm rồi, ngờ đâu có kẻ nấp trong bóng tối thấy rõ mọi cử động của lão.

Sau đó lão bước đến cửa, bật cười sang sảng, thốt:

- Hẳn bằng hữu đợi đã lâu lắm! Xin thứ lỗi cho lão phu thất lễ tiếp đón!

Lão hoành tay ngang trước ngực, phòng có biến, năm ngón xò ra phát động năm ngọn chỉ phong, tiên hạ thủ vi cường, lão điều khiển chỉ phong vút về nơi mà lão nghi có người ẩn nấp. Nhưng chỉ phong vút đi không gặp một phản ứng nào. Lão hết sức kinh ngạc, tự hỏi kẻ xâm nhập gia cư của lão ở đâu, sao không xuất hiện. Bỗng bên trong nhà có ánh lửa lóe lên, rồi ngọn đèn được đốt cháy trở lại.

Đồng thời một giọng nói tươi vang lên:

- Sư đệ đã về đó à? Ngụ huynh chờ khá lâu rồi!

Văn Công Đạo nghe âm thanh đó, cau đôi mày, nhưng lão lấy ngay bình tĩnh, vừa bước vào vừa bật cười ha hả, thốt:

- Thì ra chính là sư huynh! Sư huynh đùa ác quá, tiểu đệ suýt bay hồn lạc phách!

Tào Duy Ngã đứng giữa thờ phòng, sau lưng lão là Vô Tình công tử.

Văn Công Đạo không thể thất lễ, vén áo cúi mình sắp sửa lạy chào.

Tào Duy Ngã bước tới ngăn chặn:

- Sư đệ! Chúng ta cũng già hết rồi, cần chi phải quá thủ lễ!

- Lễ bất cứ ở hạng tuổi nào cũng không được khinh thường. Tiểu đệ phải bái kiến sư huynh!

Rồi lão lạy đủ số.

Tào Duy Ngã thở dài, đành chấp nhận.

Đoạn cả hai cùng ngồi xuống.

Tào Duy Ngã gọi Tào Tuấn Kỳ:

- Tuấn Kỳ con, bước tới ra mắt sư thúc đi!

Tào Tuấn Kỳ không phục, song lệnh cha không thể cãi, hấn bước tới thốt:

- Tiểu đệet tham kiến sư thúc!

Nhưng hấn chưa lạy. Hấn hy vọng Văn Công Đạo sẽ ngăn chặn, và hấn nhân dịp đó sẽ gạt đầu vừa đủ tát trách thôi.

Ngờ đâu, Văn Công Đạo không làm gì, không nói gì. Chừng như lão chờ hấn làm trọn lễ. Bất buộc Tào Tuấn Kỳ miễn cưỡng lạy.

Hấn vừa lạy hai lượt, Văn Công Đạo khoát tay:

- Được rồi hiền đệet! Thấm thoát mà đã hơn hai mươi năm rồi! Chúng ta cách mặt nhau mãi đến nay mới tái ngộ!

Tào Tuấn Kỳ bực dọc, đứng lên lùi lại sau lưng cha.

Văn Công Đạo không mời hấn ngồi vì hấn làm sao ngồi chung chỗ với cha và sư thúc?

Điều đó làm cho Tào Tuấn Kỳ thêm tức uất. Hắn quen thói cuồng ngạo từ thuở nhỏ, khi nào chịu nổi sự khinh miệt của người ngoài dành cho hắn. Hắn hận Văn Công Đạo vô cùng.

Tào Duy Ngã đang hắng một tiếng, thốt:

- Mười năm không gặp, gặp lại rồi ngu huynh nhận ra sư đệ vẫn như ngày nào, chẳng già thêm bao nhiêu. Lại hưởng thú điền viên, sống cuộc đời thanh bạch, ngu huynh hâm mộ vô cùng.

Văn Công Đạo trả miếng ngay:

- Sư huynh tạo thanh danh chấn động giang hồ, làm rạng rỡ sư môn, tiểu đệ khâm phục lắm đó!

Cái khẩu khí của song phương, ngoài thì hòa, mà ở trong thì khác.

Họ là những tay âm trầm, tự nhiên họ rất hiểu dụng tâm của đối phương.

Tào Duy Ngã thở dài:

- Nghe sư đệ nói, ngu huynh đoán ra, chừng như sư đệ không tán thành cái chủ trương của ngu huynh, thống trị thiên hạ vô lâm?

- Đời nào phải chỉ có một sư huynh, mà cao nhân thường gặp cao nhân trị!

- Cách biệt nhau một thời gian dài, ngu huynh hằng mong ước gặp nhau để thỏa mãn hoài niệm, không ngờ gặp nhau rồi, lại phải nghe những lời chau cay của sư đệ! Buồn thay!

- Tiểu đệ sống trong cảnh thanh bần, lòng không nuôi mộng lớn, chỉ mong được vô sự hưởng tràn chuôi ngày trời. Đang đêm, sư huynh đột nhiên đến đây hẳn phải là không duyên cớ tiểu đệ phải lo ngại, đó cũng là một phương thức tự vệ, sư huynh trách cứ làm chi?

Tào Duy Ngã thở ra:

- Ngu huynh trong con mắt của sư đệ chỉ là một con độc xà, không hơn không kém!

Văn Công Đạo vội phân trần:

- Sư huynh nghi oan cho tiểu đệ! Làm gì tiểu đệ dám có ý nghĩ đó! Bất quá tiểu đệ ước mong sư huynh đừng làm cho việc gì khiến cho cuộc sinh hoạt của tiểu đệ cải biến khác thường thôi.

Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Mỗi người đều có chí hướng khác biệt, sư đệ thích thú sơn lâm thì ngu huynh nỡ nào bức bách sư đệ dấn thân vào trần tục.

- Tiểu đệ biết ơn sư huynh!

- Khoan sư đệ! Ngu huynh đang gặp cảnh khốn đốn, trừ sư đệ ra không ai tiếp trợ sư huynh được cả. Ngu huynh hy vọng sư đệ vì tình đồng môn ra tay một lần nữa.

- Sư huynh anh hùng như vậy còn gặp phải khó khăn thay. Tiểu đệ có tài năng gì giải tỏa nỗi nguy cảnh của sư huynh?

Tào Duy Ngã tiếp:

- Sư huynh cũng hiểu là bình sanh ngu huynh thường can thiệp vào những việc bất bình trong thiên hạ, do đó phải chuốc lấy ít nhiều hận thù.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Gần đây, ngu huynh luôn luôn gặp nhiều phiền lụy liên miên không dứt, và nối tiếp nhau ngày một. Lập nên cơ nghiệp đã là một cái khó, bảo vệ cơ nghiệp lại khó hơn, mà con trai của ngu huynh là Tuấn Kỳ đây, lại còn nhỏ tuổi quá, cho nên ngu huynh hết sức ưu tư...

Văn Công Đạo buông một câu:

- Nhi tôn tự hữu nhi tôn phúc, có làm sao âu cũng là sốt rôi.

Tào Duy Ngã cười khở:

- Mới đây con trai của Long Phụng lệnh chủ là Triệu Sĩ Nguyên ra mặt chống đối ngu huynh công khai, hắn có thành kiến nặng nề với ngu huynh, bất chấp ngu huynh phân trần, giải thích, hắn đã ước hội một số đông người từng bất mãn với ngu huynh lập thành mặt trận, quyết trừ diệt ngu huynh. Dù cho hiện tại ngu huynh có thật tâm thoái bước, bọn người đó vị tất chịu dung tình!

Bởi ẩn cư chốn thâm sơn, Văn Công Đạo từ lâu không hề biết sinh hoạt của giới giang hồ, cho nên nghe Tào Duy Ngã nói thế, lão hơi xúc động, cau mày suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Hắn không chịu nghe sư huynh giải thích à?

Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Đừng nói là hắn có chịu nghe hay không! Hắn chẳng bao giờ để cho ngu huynh có cơ hội phân trần. Ngu huynh nghĩ là nếu quần hùng nghe ngu huynh giải bày ẩn tình, thì niềm công phần đó sẽ tiêu tan. Hắn cũng biết thế nên chẳng bao giờ cho ngu huynh mở miệng!

Lão lại dừng, thở một hơi dài, rồi tiếp:

- Ngu huynh định nhờ sư đệ, chẳng phải để tăng cường lực lượng chống đối với họ, làm cách nào bắt buộc họ phải bằng lòng nghe ngu huynh giải thích.

- Tiểu đệ đâu có tài năng gì bắt buộc họ phải nghe theo?

- Nếu sư đệ thật tâm giúp ngu huynh, thì hãy lập thành một trận pháp, dụ bọn Triệu Sĩ Nguyên vào đó rồi ngu huynh sẽ từ từ giải tỏa sự lầm lẫn của họ, đổi chiến làm hòa. Sau khi song phương không còn hiểu lầm nhau nữa, ngu huynh sẽ thoái xuất giang hồ, tìm nơi quy ẩn sống một ngày tàn.

- Sư huynh muốn lập trận đó vào lúc nào?

Tào Duy Ngã mừng thầm, đáp:

- Cứ theo tin tức do ngu huynh tiếp nhận, thì Triệu Sĩ Nguyên sẽ phát động cuộc tấn công trong một ngày rất gần. Chúng ta phải ra tay trước mới mong thủ thắng được. Thắng đây là thắng cái lý chứ không phải thắng trận. Vậy thì sư đệ nên lập trận ngay từ bây giờ.

Văn Công Đạo thốt:

- Gần đây tiểu đệ có việc lo, tâm thần không ổn định, chỉ sợ không đủ sáng suốt để bố trí một trận pháp chu đáo. Sư huynh hãy đợi ít hôm...

- Sư đệ có điều gì lo nghĩ, cứ nói với ngu huynh, ngu huynh xin can đảm cho để sư đệ rảnh tâm lập trận...

- Cháu ngoại của tiểu đệ tên là Lý Thiếu Lâm, ra đường bị xe cán...

- Nói vậy đứa bé bị xe cán chết trong ngày hôm nay, trên con đường cái, gần phủ thành đó là cháu ngoại của sư đệ sao? Sư đệ có biết ai gây ra tai nạn đó chăng?

- Tiểu đệ thấy người song không biết thân thế!

- Cho sư đệ biết, chính Triệu Sĩ Nguyên đó! Như thế là chúng ta cùng có chung một kẻ thù rồi. Như thế là sư đệ có lý do giúp ngu huynh.

Văn Công Đạo trở mắt:

- Bọn Triệu Sĩ Nguyên à?

Hỏi như vậy, nhưng lão có một chủ trương rồi. Cái chủ trương đó bất lợi cho Tào Duy Ngã, bởi lão đã hiểu Triệu Sĩ Nguyên không phải là con người do Tào Duy Ngã mô tả, rồi trầm tư thần sắc ngưng trọng.

Tào Duy Ngã không đoán được tư tưởng của Văn Công Đạo, bật cười vang:

- Không phải chúng thì còn ai nữa chứ?

108. Bất Chấp Thủ Đoạn

Văn Công Đạo thở dài:

- Nếu đúng như lời sư huynh nói, Triệu thiếu lệnh chủ là người gây ra tai nạn thì thật là khó cho tiểu đệ.

Lão đã nhìn nhận Lý Thiếu Lâm nhận họa đắc phúc, thì lão mang ơn Triệu Sĩ Nguyên thành toàn cho Lý Thiếu Lâm, chứ khi nào lão dám xem chàng như kẻ thù?

Hà hướng lão đã gặp Triệu Sĩ Mẫn mà lão ngỡ là Triệu Sĩ Nguyên, một con người khiêm cung, từ tốn, đầy đủ lễ độ, biểu hiện rõ rệt cái tác phong hào hùng, một mẫu người mà lão không thường trông thấy. Người như thế có lẽ nào lại chẳng thức thời đến nỗi không nghe lời phân trần phải quấy. Do đó lão không chấp thuận đề nghị của Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã lộ vẻ không vui, hỏi:

- Ý tứ của sư đệ như thế nào, lại thốt lên cu đó?

- Không dấu chi sư huynh, Thiếu Lâm chẳng những không thọ thương mà lại còn được may mắn, Triệu thiếu lệnh chủ tẩy tủy, dịch cân cho nó, như thế thì Triệu thiếu lệnh chủ là người ân, và tiểu đệ làm thế nào lấy oán đáp ơn được?

Tào Duy Ngã giật mình, hừ lạnh một tiếng, quay đầu trừng mắt nhìn Tào Tuấn Kỳ.

Tào Tuấn Kỳ lộ vẻ kinh ngạc.

Bỗng Tào Duy Ngã trầm gương mặt, nhìn thẳng vào mắt Văn Công Đạo, hỏi:

- Người ta đều nói là Thiếu Lâm đã chết rồi, sao sư đệ còn lừa ngu huynh?

- Tiểu đệ nói đúng sự thật, khi nào dám lừa sư huynh?

- Lão phu không tin là một đứa bé ngần tuổi bị Thiểm Điện Phi Xa của Cái Bang đụng mà vẫn được an toàn!

- Sự thật là vậy, sư huynh tin hay không tin cũng vẫn là sự thật.

- Ít nhất muốn cho ngu huynh tin, cũng phải để ngu huynh gặp Thiếu Lâm hỏi mấy câu.

- Có khó chi điều đó, tiểu đệ đã mang nó về đây, sư huynh muốn thấy nó, tiểu đệ sẽ đưa nó vào đây ngay bây giờ.

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã biến sắc, nhưng lại vụt cười khan, để che dấu sự lo lắng trong lòng, lão gật đầu thốt:

- Được rồi! Sư đệ đưa nó đến đây!

Văn Công Đạo cũng gật đầu, rồi bước ra ngoài. Bên trong Tào Duy Ngã gắt: L - Tuấn Kỳ! Người đã làm gì chứ?

Tào Tuấn Kỳ biến sắc:

- Thì... con làm đúng kế hoạch của gia gia!

Tào Duy Ngã cau mày:

- Nhưng tại sao Thiếu Lâm không chết?

Tào Tuấn Kỳ đáp:

- Tại sao thì con làm gì biết được?

Hắn cười lạnh, tiếp:

- Vô độc bất trượng phu! Gia gia có bằng lòng cho con ngầm hủy diệt đứa bé chăng?

Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Không được! Nếu lão ấy phát hiện ra thì bất tiện lắm. Vả lại lưu đứa đó cha sẽ có chỗ dùng.

Lão hú vọng ba tiếng dài, tiếp luôn ba tiếng ngắn, âm thanh vang lanh lảnh giữa rừng khuya. Bên ngoài Văn Công Đạo đi đến chỗ dấu Thiếu Lâm nhưng nó đã biến mất rồi.

Lão kinh hãi toát mồ hôi lạnh, hấp tấp chạy loanh quanh tìm nó, lão quên mất là đã điểm huyết ngủ cho nó rồi, tự nó không làm sao giải khai được, thì còn chạy đi đâu?

Lão vừa chạy vừa gọi to:

- Thiếu Lâm! Thiếu Lâm! Cháu ở đâu?

Trong lúc lão chạy, lão gào thì có bốn bóng người lao vút vào nhà lão, đến trước mặt Tào Duy Ngã.

Bốn người đó là Vô Tình Tứ Trấn, mà Tào Duy Ngã gọi là Tứ đại hộ pháp.

Đó là Đông Trấn thiên ma Tinh Diệt Thiên, Nam Trấn thiên ma Cổ Liệt, Tây Trấn thiên ma Ngũ Khí, và Bắc Trấn thiên ma Vu Kiếm Tông. Tiểu đồng Lý Thiếu Lâm hiện tại ở trong vòng tay của Nam Trấn thiên ma Cổ Liệt.

Trao đứa bé trong tay Tào Duy Ngã rồi, Cổ Liệt thốt:

- Đứa bé này có tướng mạo rất tốt, nó có đủ khí chất luyện võ, và chắc chắn trở nên một bậc anh tài. Nếu lệnh chủ giáo đường nó trong mười năm nữa, nó sẽ là tay lỗi lạc nhất trong bốn cung!

Tào Duy Ngã quan sát nó một lúc, buộc miệng khen:

- Đúng vậy!

Tào Tuấn Kỳ cười lạnh:

- Dù là đúng cũng không thể để nó sống!

Hắn bước tới nhanh như chớp, vươn một ngón tay, điểm vào tâm khẩu của Lý Thiếu Lâm.

Tứ Trấn bất ước mà đồng, cùng Ạ lên một tiếng, cau đôi Ạ lại.

Tào Duy Ngã nạt:

- Ai mượn người hạ thủ? Lui ra gấp!

Lão vùng tay đánh bật Tào Tuấn Kỳ ra xa năm bước.

Tào Tuấn Kỳ không phục, thốt:

- Tiểu tử đó nhận được mặt con. Để lão quỷ đó trở lại, con xem gia gia sẽ ăn nói làm sao với lão ta!

Thì ra chính hắn đã dẫn dụ dẫn đứa bé ra khỏi nhà!

Tào Duy Ngã hừ một tiếng:

- Không cho hắn nói năng thì có việc gì phải sợ?

Lão điểm vào huyết cam của đứa bé, đoạn thốt:

- Đành là đứa bé có đủ khí chất luyện võ trở thành một bậc kỳ tài, mà lão phu thì không có thì giờ giáo huấn nó, nếu để nó sống hẳn là nó sẽ làm lợi cho kẻ khác. Tốt hơn lão phu phá cái khí cơ của nó, cho nó suốt đời không học võ được.

Tiếp theo câu nói, lão điểm vào mười ba huyết đạo trên mình Thiếu Lâm. Khí cơ bị phá rồi, Thiếu Lâm không thọ thương chi cả, bất quá nó không học võ được thành tài thôi. Lão lại giải khai huyết ngủ cho nó. Nó tỉnh lại rồi, nhìn ra chung quanh thấy toàn người lạ, nhất là Tào Tuấn Kỳ, vội vùng vẫy mong thoát khỏi vòng tay Tào Duy Ngã. Nó muốn la, muốn khóc, song huyết cam bị điểm, nó không phát âm được. Vì sợ ý Tào Duy Ngã không kịp giữ nó, nó chạy ra phía cửa.

Tào Tuấn Kỳ nổi giận, vọt tới, chặn đầu tiểu đồng Thiếu Lâm, quát:

- Không đi đâu được!

Hắn chụp tay nó, lôi vào đặt nó trên chiếc ghế gần giọng bảo:

- Ngồi yên! Động đây là ta đánh chết!

Lý Thiếu Lâm sợ quá, hôn mê liền.

Tào Duy Ngã không buồn lưu ý đến việc Tào Tuấn Kỳ uy hiếp Thiếu Lâm, còn bận trù mưu với bốn vị hộ pháp. Phía trước mặt lão là Cổ Liệt và Tinh Diệt Thiên, sau lưng lão là Ngũ Khí và Vu Kiếm Tông. Bốn Trần Thiên Ma tạo thành một vòng vây, người nào cũng biểu hiện vẻ hung tàn, sát khí đằng đằng.

Cảnh đã dần rồi, Cổ Liệt đưa tay chỉ vào mặt Tào Duy Ngã quát:

- Lão quỷ! Nói mau! Nguyễn Lý Cư Sĩ Văn Công Đạo ở đâu?

Tào Duy Ngã bật cười ha hả:

- Bằng hữu muốn gặp sư đệ của lão phu ít nhất cũng phải cho lão phu biết tên họ, danh hiệu chứ?

Cổ Liệt cất cao giọng:

- Bọn anh em lão phu bốn người, là nhóm Tứ Hạo trên Câu Lậu Sơn đây! Sợ gì lão quỷ mà dẫu lai lịch?

- Câu Lậu Tứ Hạo! Lão phu từng nghe người nói đến! Bất quá các vị chỉ là những thuộc hạ của Triệu Sĩ Nguyên, một tên đại gian đại ác, từng gây khủng khiếp khắp sông hồ!

Các vị không đủ tư cách buông tánh ngông cuồng trước mặt lão phu đâu!

- Tào lão quỷ! Dám ngạo mạn với lão phu à? Hãy xem chiêu của lão phu đây!

Thân hình vừa chớp, Cổ Liệt vừa lướt tới vừa tung ra một chiêu, nhắm đúng ngực Tào Duy Ngã. Kinh lực vút đi vù vù. Tào Duy Ngã tràn mình qua một bên, né tránh, đoạn trầm giọng hỏi:

- Các vị muốn động thủ với lão phu?

- Người sợ rồi à?

Lão vọt theo, đánh tiếp chiêu thứ hai.

Tào Duy Ngã nổi giận, quát:

- Lão phu sợ các người sao chứ? Các người có xứng đáng cho lão phu xuất thủ đâu!

Lão phản công ngay, liên tiếp đánh ra ba chiêu.

Cuộc chiến diễn ra ác liệt, Nam Trần thiên ma Cổ Liệt như liều sống chết với Tào Duy Ngã.

Bỗng Bắc Trần thiên ma Vu Kiếm Tông hét lên:

- Dừng tay, Tào lão quỷ! Nể người chạm đến bằng hữu của lão phu, lão phu sẽ hạ sát đứa bé này!

Lão đặt tay lên huyệt Bách Hội của Lý Thiếu Lâm, liền theo câu nói.

Vừa lúc đó một bóng người từ bên ngoài lao vút vào nhà, như mũi tên bắn. Người đó vừa xuất thủ ngăn chặn Tào Duy Ngã, vừa kêu gấp:

- Sư huynh! Hãy nghĩ đến sự an nguy của Thiếu Lâm.

Tào Duy Ngã cười lạnh, thu tay về, nhìn Cổ Liệt gần từng tiếng:

- Tha cho người đó! Lần sau vô lễ với lão phu thì mất mạng đấy!

Đồng thời gian, lão lấy mắt ra hiệu cho bọn Tứ Trấn. Thiếu Lâm suýt chết, Văn Công Đạo hết sức hãi hùng, nhìn bốn Thiên ma hỏi:

- Các vị tìm lão phu?

Tứ Trấn Thiên Ma hừ một tiếng:

- Người là ai? Bọn ta tìm người có tên họ, người là kẻ vô danh, ai tìm người làm gì?

- Lão phu là Văn Công Đạo, năm xưa đồng đạo võ lâm gọi là Nguyễn Lý Cư Sĩ, chủ nhân ngôi nhà này.

Tĩnh Diệc Thiên lạnh lùng:

- Người là Văn Công Đạo? Bọn ta tìm người đây!

- Các vị muốn nói gì, xin buông đứa bé ra, rồi cứ nói, cần chi phải uy hiếp nó?

Tĩnh Diệc Thiên cao giọng:

- Buông nó ra? Không khi nào!

- Tùy các vị đây! Có gì cứ nói! Vô luận là việc gì, lão phu cũng xin tuân lời!

- Người có biết bọn lão phu là ai không?

- Không!

- Đến Tứ đại thiên vương của Triệu thiếu lệnh chủ mà người cũng không biết, thì thật là có hạn kiến văn! Ta đây là Tĩnh Diệc Thiên, còn ba vị huynh đệ kia là Cổ Liệt, Ngũ Khí, Vu Kiếm Tông, cùng xưng là Câu Lậu Tứ Hạo.

Những cái tên đó, Văn Công Đạo từng nghe đến, toàn là những ma đầu lợi hại nhất trong hắc đạo. Tự nhiên bởi không biết mặt, nên chẳng nhận ra người. Bây giờ nghe xưng tên, Văn Công Đạo sanh ác cảm ngay. Ác cảm đó chuyển sang Triệu Sĩ Nguyên nhanh chóng.

Lão cảm hận Triệu Sĩ Nguyên, nghĩ rằng chàng chẳng có ơn gì cả, bất quá trước đó chàng không hạ sát Lý Thiếu Lâm luôn, có lẽ vì chàng chưa biết nó là cháu ngoại của lão thôi.

Tào Duy Ngã đoán biết tâm tư của Văn Công Đạo như thế nào rồi, dùng pháp truyền âm nửa khuyên nửa khích:

- Sự tình đã như thế, chúng ta nên nhẫn nại đi thôi sư đệ ạ! Lâm nhi đã ở trong tay chúng, nếu ta làm bạo chúng sẽ bạo hơn, Lâm nhi khó tránh được độc thủ của chúng.

Văn Công Đạo vội trấn định tâm thần, vòng tay hướng về Vô Tình Tứ Trấn thốt:

- Xin bốn vị cho biết mục đích cuộc viếng thăm này.

Tĩnh Diệc Thiên bật cười hắc hắc:

- Bọn lão phu vâng lệnh Triệu thiếu lệnh chủ, đến tìm các hạ tạm mượn một vật. Các hạ có bằng lòng cho mượn chăng?

Văn Công Đạo hỏi:

- Triệu thiếu lệnh chủ đòi hỏi vật gì? Nếu có tại hạ chẳng bao giờ từ chối.

- Chỉ sợ người không dăng lên với cả hai tay à!

Tĩnh Diệc Thiên nhả nhận hơn, tiếp:

- Triệu thiếu lệnh chủ bảo rằng các hạ đã nghiên cứu kỳ môn trận pháp suốt năm sáu mươi năm rồi, sở đắc hẳn phải phi thường, điều đó có đúng không?

Văn Công Đạo mỉm cười:

- Bất quá lão phu phí mất một thời gian dài, tìm hiểu sở học của tiền nhân, cho rằng lão phu nghiên cứu thì hơi quá đáng, lão phu đâu dám nhận.

Tĩnh Diệc Thiên tiếp luôn:

- Nghe nói các hạ có viết thành một pho kỳ môn dịch số, ghi chép những điều đã được lãnh hội về môn học đó, có đúng vậy chăng?

Văn Công Đạo giật mình:

- Điều đó thì... thì...

Tĩnh Diệc Thiên bỗng quát lớn:

- Đúng hay không đúng, các hạ cho biết gấp! Chẳng rõ việc đó việc kia gì cả!

Văn Công Đạo biến sắc:

- Pho sư khảo của lão phu, Triệu thiếu lệnh chủ đọc được sao?

Tĩnh Diệc Thiên quát chặn:

- Điều đó các hạ không cần tìm hiểu. Cứ đáp theo câu hỏi của lão phu. Các hạ có quyền kỳ môn dịch số chăng?

Văn Công Đạo lắc đầu:

- Quyền đó... không thể...

Lão muốn nói dứt câu bằng mấy tiếng về tay các vị, nhưng Tào Duy Ngã đã dùng pháp truyền âm khuyên bảo:

- Sư đệ! Sanh mạng của Lâm Nhi là trọng, tuyệt đối không nên cố chấp, hãy trao cho chúng quyền sách đó đi, Lâm Nhi thoát hiểm rồi ngu huynh bảo đảm sẽ đoạt hồi cho sư đệ.

Văn Công Đạo nhìn xuống Lý Thiếu Lâm, cắn răng thốt:

- Được rồi, tại hạ sẽ trao cho các vị.

Ngũ Khí cười lạnh:

- Người không giao mà được à?

Văn Công Đạo lật chiếc nệm lên, lấy một quyển sách mỏng, bằng lụa vàng trao cho Tĩnh Diệc Thiên. Tĩnh Diệc Thiên đưa tay tiếp nhận, Tào Duy Ngã vội hét:

- Khoan! Sư đệ! Lão phu muốn nói mấy tiếng!

Văn Công Đạo rút tay về, lùi lại năm bước.

Tĩnh Diệc Thiên trừng mắt quát:

- Lão quỷ muốn nói gì?

Tào Duy Ngã hừ lạnh:

- Nếu không vì sanh mạng của Lâm Nhi, thì khi nào dung thứ các người hoành hành như vậy? Xúc nộ lão phu các người chỉ có hại chứ chẳng lợi lộc gì. Các người chuẩn bị trao trả Lâm Nhi cho bọn ta như thế nào?

Tĩnh Diệc Thiên đáp:

- Bọn ta rời khỏi khu rừng rồi, một khắc sau các người sẽ đi về hướng Tây Bắc, cách bìa rừng độ năm mươi dặm, nơi đó có một gành đá cheo leo, ta để đứa bé tại đó, các người mang hấn về.

Tào Duy Ngã cười lớn:

- Thử xem các người sẽ giở trò gì với lão phu?

Lão dạy qua Văn Công Đạo, tiếp:

- Sư đệ trao quyển sách cho chúng đi!

Văn Công Đạo do dự:

- Nếu họ không chịu trả Lâm Nhi?

Tào Duy Ngã đáp:

- Chúng cần quyển Kỳ môn dịch số chứ có thiết tha gì đến Lâm Nhi? Lấy được vật rồi chúng không chuốc thêm phiền phức làm gì đâu!

Đồng thời lão truyền âm, an ủi kín đáo:

- Sự đệ yên trí, nếu ngu huynh để cho chúng ra khỏi Vạn sanh đại trận thì chẳng hóa ra từ bao lâu nay, ngu huynh chỉ có hư danh mà thôi à? Thế là uống phí tâm cơ suốt sáu bảy mươi năm dài bôn tẩu giang hồ.

Không làm sao hơn, Văn Công Đạo phải trao pho Kỳ môn dịch số cho bọn Tứ Trấn Tiên Ma.

Bỗng một bóng người xuất hiện. Người đó đưa tay giật quyển Kỳ môn dịch số nơi tay Văn Công Đạo.

109. Liều Con Chốt Thí

Thân pháp và thủ pháp của người đó nhanh quá, Văn Công Đạo lùi lại, đồng thời rút tay về, cũng không kịp, Pho kỳ môn dịch số đã về tay người đó.

Tào Duy Ngã kêu lên thất thanh:

- Triệu Sĩ Nguyên!

Không nói một tiếng nào chụp xong quyển sách, Triệu Sĩ Nguyên hoành tay hữu đánh ra một chưởng, hất tay Tinh Diệt Thiên về góc tả gian nhà! Cùng một lúc, chàng tung chân tả theo, đá bắn Cổ Liệt văng ra xa. Tay hữu quật ngược lại, quét cánh tay, Vu Kiếm Tông đặt nơi huyết Bách Hội của Lý Thiểu Lân.

Vu Kiếm Tông không dám hứng cái chưởng đó, bắt buộc phải bỏ Lý Thiểu Lân, rút tay về, lẩn ra ngoài xa.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười với tay bé Lý Thiểu Lân, đình chỉ mọi động tác, đứng sững giữa gian nhà, oai nghiêm như thiên thần.

Trước đó, khi Thư Tiểu Thiên vọt vào Tử môn của trận pháp Vạn Sinh, Triệu Sĩ Nguyên lướt tới năm lão, kịp thời giữ lại.

Nhờ thế họ không lạc nhau. Họ quờ quạng trong bóng tối một lúc, như kẻ mù dò đường, sau đó Triệu Sĩ Nguyên mới tìm ra manh mối, phương vị, đồng thời chàng khám phá luôn rất nhiều ảo diệu của trận đồ. Theo sự khám phá lần hồi, chàng tìm được sanh môn xuyên qua khu rừng. Đúng lúc đó là lúc Văn Công Đạo ra ngoài, tìm Lý Thiểu Lân. Triệu Sĩ Nguyên bảo Thư Tiểu Thiên tìm chỗ nấp kín, rồi tự mình theo sau Văn Công Đạo, khi Văn Công Đạo vào nhà, chàng nấp ở bên ngoài, nghe rõ các việc bên trong. Chàng sợ Văn Công Đạo trúng kế của Tào Duy Ngã trao quyển Kỳ môn dịch số ra thì nguy mất, do đó chàng phải xuất hiện ngăn chặn.

Sau phút giây kinh hãi, Tào Duy Ngã lấy lại bình tĩnh, nghĩ ra một kế, bước tới cạnh Văn Công Đạo, nắm cánh tay Cư Sĩ như bảo Cư Sĩ đừng vọng động. Triệu Sĩ Nguyên điểm nụ cười lạnh, nhìn quanh Tứ Trấn Thiên Ma hỏi:

- Các vị trở thành Câu Lâu Tứ Hạo từ lúc nào thế? Tại hạ có hân hạnh gì lại trở thành Thiểu lệnh chủ của các vị?

Tứ Trấn Thiên Ma cùng đưa mắt nhìn nhau ngượng ngập vô cùng, không ai nói được tiếng nào.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười sang sảng, tiếp:

- Bốn vị đã tôn tại hạ làm Thiểu lệnh chủ, như vậy tại hạ sẽ tạo cho các vị một cơ hội lập công! Bốn vị lập tức phải bắt cha con lão tặc họ Tào cho bốn lệnh chủ!

Tứ Trấn Thiên Ma thẹn đỏ mặt.

Trong trường hợp đó làm sao họ có kịp một thái độ thích ứng. Văn Công Đạo hết sức nghi hoặc. Thứ nhất Triệu Sĩ Nguyên không giống người mà lão ta bắt gặp tại nhà lao. Thứ hai chàng dừng oai, bức hiếp bọn ma đầu, thì như vậy đầu phải là người đồng đẳng với nhau?

Thứ ba Tào Duy Ngã có thái độ thần bí quá!

Lão hỏi Tào Duy Ngã:

- Người này là Long Phụng lệnh chủ Triệu Sĩ Nguyên đây sao?

Tào Duy Ngã kinh ngạc:

- Thế sư đệ cho rằng không phải!

- Người mà tiểu đệ gặp niên kỷ cao hơn, tướng mạo thì giống, có điều gương mặt hơi tròn, biểu lộ rõ cái vẻ phong lưu khoáng đạt, thích cao sơn lưu thủy, khác khí chất rõ ràng.

Tào Duy Ngã giật mình. Lão biết ngay người đó là Triệu Sĩ Mẫn, và Sĩ Mẫn có mặt ở đầu điều đó chứng tỏ lại Câu Lậu Sơn đã xảy ra một biến cố nào đó. Lão trầm tư, quên mất đáp lời Văn Công Đạo.

Văn Công Đạo lấy làm lạ, toan hỏi, Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, gạt đầu:

- Người đó chính là nhị gia huynh của tại hạ, tên Triệu Sĩ Mẫn, xin hỏi tiền bối đã gặp gia huynh tại đâu?

Văn Công Đạo không đáp, chỉ thốt mơ màng:

- Chả trách! Thiếu lệnh chủ...

Bổng Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã chụp cánh tay lão, lôi lão lùi lại sau, đoạn thét lớn:

- Sư đệ! Tiểu tử đó có tài nguy hiểm, chuyên lừa gạt người đời, đừng nói chuyện với hắn, đề phòng hắn dụ hoặc đấy!

Là một lão nhân tuổi trên bảy tám mươi, bị Tào Duy Ngã khoát nạt như vậy, tự nhiên Văn Công Đạo không phục. Tuy lão không phản đối là vì lão muốn bảo toàn danh diện vị sư huynh, nhưng lão cũng khó dấu vẻ bất mãn. Kéo Văn Công Đạo về phía hậu rồi, Tào Duy Ngã còn bóp mạnh vào cổ tay, chế trụ mạch môn, Văn Công Đạo cảm thấy công lực tiêu tan.

Lão hần hộc:

- Sư huynh...

Lão nín bật, không tiếp nữa, sợ đối phương khinh miệt. Tuy nhiên lão cố giật tay lại, tránh thoát sự kềm chế của Tào Duy Ngã.

Tào Duy Ngã cười lạnh, thốt:

- Ngu huynh không đủ nhẫn nại để đùa cợt với sư đệ. Mong sư đệ đừng hiểu lầm.

- Sư huynh nói thế là nghĩa gì?

- Lão phu chế trụ huyết đạo cho người đừng làm cái việc không nên làm.

Nhanh như chớp, lão điểm vào một huyết đạo nơi hông của Văn Công Đạo.

Văn Công Đạo kinh hãi, kêu lên:

- Sư huynh làm gì thế?

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã lạnh lùng:

- Nếu người còn nói nữa, lão phu sẽ điểm luôn huyết cam, cho người nín luôn!

Văn Công Đạo không phục lại kêu lên:

- Sư huynh...

Chợt lão kêu oái một tiếng, rồi nín luôn.

Tóc bạc của lão không gió mà phát phơ, mắt lão xuống sắc, lão vừa bi phần vừa khổ sở, vừa oán hận, oán người hận mình.

Đồng thời lão cũng hết sức hoang mang, tự hỏi tại sao Tào Duy Ngã đột nhiên trở mặt với lão như vậy. Còn Triệu Sĩ Nguyên, chàng có thái độ gì kỳ quái thế? Tấy tủy, dịch can cho Lý Thiếu Lâm, cũng chàng, mà đoạt sách Kỳ môn dịch số, cướp Lý Thiếu Lâm cũng chàng. Thế là nghĩa gì?

Đoạt Lý Thiếu Lâm nơi tay rồi, Triệu Sĩ Nguyên vội vận công truyền chân khí sang thân thể nó, soát lại một lượt tình trạng của nó.

Bổng chàng trầm gương mặt, bật cười ghê rợn, hỏi:

- Tiểu đồng có tội chi, các hạ nỡ phá hủy huyết hải khí cơ của nó? Bổng lệnh chủ không còn dung tha các hạ được nữa!

Chàng điểm nhanh vào mười ba huyết đạo của nó, và giải khai luôn huyết đạo bị chế ngự.

Văn Công Đạo kêu lên:

- Sư huynh tàn độc quá!

Tào Duy Ngã cười lạnh:

- Hắn nói sư đệ tin được sao? Sư đệ không thấy hắn điểm huyết Thiếu Lâm mười ba lượt đó sao! Nào có ai biết hắn có tâm ý gì?

Văn Công Đạo lại hoang mang nửa tin người này, nửa tin người kia. Trong lúc đó, Lý Thiếu Lâm đã tỉnh lại, thấy mình nằm trong tay người lạ, lại thấy Tào Tuấn Kỳ đứng xa xa, nó hoảng sợ xanh mặt mày, vội vùng vẫy khỏi tay Triệu Sĩ Nguyên, đồng thời vừa chỉ tay về Tào Tuấn Kỳ vừa thét lên:

- Chính hắn xô cháu...

Văn Công Đạo sững sờ, nhìn Tào Tuấn Kỳ một lúc lâu, sau cùng lão thở dài, hỏi:

- Hiền đệ làm thế à?

- Ta làm rồi sao?

Văn Công Đạo giật bắn mình, rung rung giọng hướng sang Tào Duy Ngã:

- Sư huynh! Chúng ta tuy tâm chí bất đồng, song bao giờ cũng kính trọng sư huynh, mấy mươi năm qua, niềm tôn kính đó không hề kém giảm, thế tại sao... tại sao sư huynh lại nỡ đối xử với tiểu đệ như thế?

Vô Tình lệnh chủ cười lạnh:

- Ai bảo ngươi bỏ lung ta? Đã mấy phen rồi ta yêu cầu ngươi hiệp tác, ngươi luôn luôn từ chối!

Văn Công Đạo rít lên:

- Sư huynh tưởng là giết chết Thiếu Lâm rồi, tiểu đệ sẽ... sẽ... A! Phải rồi! Sư huynh định giá họa cho Triệu thiếu lệnh chủ, để đưa tiểu đệ vào cảnh đồng cừu! Và tiểu đệ phải tắt trình tiếp trợ sư huynh?

Bổng lão bật cười vang dội, rồi tiếp:

- Trời cao có mắt! Lâm nhi còn sống sót! Chẳng qua tại vì tiểu đệ không làm những điều trái đạo, cho nên trời nhỏ phước cho ông cháu chưa buồn tử biệt.

Tào Duy Ngã hừ lạnh:

- Ai cho rằng công phu của ta vô ích?

Lý Thiếu Lâm vùng vẫy mãi vẫn chưa thoát khỏi tay Triệu Sĩ Nguyên.

Nó lại gào lên:

- Ngoại ơi! Ngoại! Cháu muốn đến với ngoại!

Nó cự với Triệu Sĩ Nguyên:

- Buông tôi ra! Buông ra chứ! Cho tôi đến với ngoại tôi!

Làm sao Triệu Sĩ Nguyên dám buông nó, trong khi Tào Duy Ngã đang nhìn trừng trừng?

Văn Công Đạo an ủi Lý Thiếu Lâm:

- Cứ ở đó đi Lâm nhi! Triệu thúc thúc là người tốt, không làm gì hại Lâm nhi đâu!

Thiếu Lâm không chịu xa ngoại, khóc thét lên:

- Không! Không! Cháu muốn về với ngoại thôi!

- Lân nhi cãi lời, ngoại không vui đâu nhé!

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, thốt:

- Tại hạ phải giao nó lại cho tiền bối, nó mới chịu nín êm!

Chàng đặt nó đứng xuống, để tùy nó chạy về phía ngoại nó!

Văn Công Đạo hấp tấp ngăn chặn:

- Đứng! Đứng cho nó sang đây Thiếu lệnh chủ! Tào sư huynh sẽ bắt nó, nó sẽ nguy mất!

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu:

- Đạo và Ma khác biệt, người và người tâm tánh bất đồng. Tại hạ biết tiền bối tin tưởng tại hạ, nhưng tại hạ không nỡ làm thương tổn nhân luân, gây đau khổ cho đứa bé, dù chỉ là tạm thời. Huyết khí hải của nó đã bị phá, muốn khôi phục lại chẳng phải là việc dễ làm. Nó như một phế nhân, trong tương lai sẽ không người bảo thù cho tiền bối, thì tốt hơn, tiền bối nên chịu khuất phục một chút, để mọi việc được an toàn, mà tiền bối cũng phải nhận với cái sống ẩn cư.

Triệu Sĩ Nguyên cũng biết là chẳng bao giờ Văn Công Đạo chấp nhận như vậy, song chàng phải nói để đồng thời dùng phúc ngữ liên lạc với Văn Công Đạo cho Tào Duy Ngã đừng nghi ngờ.

- Tiền bối yên trí, tại hạ sẽ tìm mọi biện pháp chữa trị Lân nhi. Hiện tại tiền bối hãy tạm thời giữ nó, tại hạ còn bận nhiều việc, không tiện đem nó đi liên, sợ trở ngại hành động.

Mong lão tiền bối hiểu cho.

Văn Công Đạo phải nhìn nhận chàng nói hợp lý. Lão không am tường thuật truyền âm, không dùng thuật đó đối thoại, lão cũng không thể mở miệng thốt oang oang những lời bí mật, đành thở dài, buông gọn:

- Được rồi!

Lý Thiếu Lân được Triệu Sĩ Nguyên buông ra, nó vừa chạy vừa gọi:

- Ngoại!

Vì huyết đạo bị chế ngự, Văn Công Đạo không đưa tay ra đón nó được, lão lại hướng qua Tào Duy Ngã thốt:

- Bây giờ sư huynh đã hài lòng lắm rồi, vậy sư huynh giải huyết cho tiểu đệ bế cháu một chút.

Tào Duy Ngã trầm giọng:

- Chưa đến lúc!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Lão ma! Người đừng khản trương làm chi. Nể mặt Văn lão tiền bối, bốn lệnh chủ tha cho người lần này đó!

Chàng dợm mình toan bước đi.

Tào Duy Ngã hét:

- Khoan! Người hãy để quyển Kỳ môn dịch số lại đây!

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng:

- Nếu bốn lệnh chủ không để lại?

Tào Duy Ngã cười ghê rợn:

- Lão phu không có từ tâm, hễ người cũng hiểu chứ?

Lão đặt bàn tay nơi huyết đạo sau lưng Văn Công Đạo, tiếp:

- Lão phu đến đây với mục đích gì, người biết không? Nếu người bức lão phu, thì hai mạng này cũng chẳng còn. Và người sẽ chịu trách nhiệm!

Triệu Sĩ Nguyên bĩu môi:

- Người đắc ý lắm phải không?

Chàng vận chân lực, dồn vào tay, cầm quyển Kỳ môn dịch số quát:

- Lấy đi!

Nhưng chàng quăng sang Đông Trấn thiên ma Tinh Diệt Thiên! Quyển sách bay đi, nhanh hơn tên bắn vào ngực Tinh Diệt Thiên. Lão ta vận đủ mười hai thành lực, dùng cả hai tay đón tiếp. Ngờ đâu với mười hai thành lực, với đôi tay lão không tiếp nổi quyển sách.

Mỗi trang sách lật ra theo gió, cứng như thép đao, những trang sách chặt vào đôi tay lão.

Lão rú lên một tiếng, đôi tay bị tiện lìa, quyển sách bay luôn, chạm vào ngực lão, lún sâu vào da thịt, chặt đứt bộ xương ngực. Lão ngã nhào.

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả, quay mình lao vút qua cửa.

110. Gieo Là Có Giắc

Triệu Sĩ Nguyên phi thân rời khỏi gian nhà cỏ của Nguyễn Lý Cư Sĩ, trở lại chỗ nấp của Thư Tiểu Thiên. Thư Tiểu Thiên chờ đợi khá lâu, có ý bồn chồn, vừa thấy chàng trở ra, vội tụt xuống cội cây, hấp tấp gọi:

- Chừng như có náo động ở trong ngôi nhà đó, có phải là Thiếu lệnh chủ đã động thủ với họ chăng?

Triệu Sĩ Nguyên lắc đầu, nhếch nụ cười khổ:

Nói làm gì? Chỉ biết là lần ra đi này của chúng ta cầm như vô ích.

- Tại sao thế? Văn Công Đạo chẳng phải là người không biết đạo nghĩa kia mà?

- Không phải vậy đâu! Văn lão tiên bối là người biết trọng đạo nghĩa lắm chứ. Thật tình người cũng có ý tiếp trợ tại hạ, nhưng người không tự chủ được, thì biết làm sao? Người đã bị Tào Duy Ngã bức hiếp rồi, bây giờ người còn hành động gì được nữa!

Cam thảo lang trung Thư Tiểu Thiên lại hỏi:

- Rồi Thiếu lệnh chủ lặng lẽ trở ra à?

Lão bắt phục. Chẳng rõ lão bắt phục Văn Công Đạo hay bắt phục hành động của Triệu Sĩ Nguyên?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Không ly khai thì ở lại đó để làm gì chứ? Thôi đi tiên bối, chúng ta có ở lại đây cũng vô ích, hãy ly khai gấp, tìm biện pháp khác là hơn.

Thư Tiểu Thiên hần hộc:

- Đi đâu mà dễ dàng thế chứ?

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Muốn giết con chuột, chúng ta phải ngại hư đồ vật, tiên bối ạ. Văn Công Đạo đã sa vào vòng kiếm tảo rồi, chúng ta không thể buộc lão phản ngược lại Tào Duy Ngã trắng trợn được.

Chàng vừa thốt vừa bước ra khỏi Vạn sanh đại trận.

Thư Tiểu Thiên lắc đầu:

- Đừng đi đâu hết Thiếu lệnh chủ ạ! Chúng ta cứ ở đây chờ cơ hội tốt hành sự.

Triệu Sĩ Nguyên đáp:

- Chúng ta đừng phí lãng thời gian, tiền bối ạ, trong khi chờ đợi, chúng ta cứ ra bên ngoài kia, thu thập đồng đảng của Tào Duy Ngã.

- Mãi đến bây giờ lão phu mới thấy Thiếu lệnh chủ bỏ hẵn cái lòng nhân của nữ giới, trở thành quyết liệt đáng ngợi!

- Dem lòng nhân đối xử với bọn hung ác ma quỷ là mang đàn gậy tai trâu! Không quyết liệt cũng không được, tiền bối ạ!

- Phải đó! Thiếu lệnh chủ lập luận hợp với lão phu lắm!

Cả hai bước qua đường Âm Dương giới. Lần này Triệu Sĩ Nguyên rút kinh nghiệm lúc vào, nên không mất lắm công phu để tìm cửa trận.

Triệu Sĩ Nguyên lấy vạt áo bao mặt, đồng thời gọi Thư Tiểu Thiên:

- Phải bao mặt, tiền bối, đừng để chúng nhận ra mình. Chúng biết được mình là chẳng bao giờ dám xuất hiện.

Thư Tiểu Thiên gật đầu:

- Thiếu lệnh chủ có cao kiến!

Đoạn sóng vai nhau cùng lướt ra khỏi trận thế. Ra khỏi trận rồi, trời lại sắp sáng, họ đi hơn hai mươi trượng, vẫn chưa gặp một bóng người. Triệu Sĩ Nguyên dừng chân, vận dụng thuật Thiên Thị Địa Thính nghe ngóng một lúc, đoạn cười nhẹ, nắm tay Thư Tiểu Thiên tiếp tục đi tới. Phía trước mặt họ là một cái đồi, chính nơi đó là đầu đường xuất nhập địa điểm bí mật. Trên đồi cỏ lau mọc lan tràn, trong cỏ lau có một con đường mòn, nếu không để ý quyết chẳng biết được là có con đường đó. Không lâu lắm, cả hai lên đến gò.

Bỗng có tiếng quát:

- Đứng lại!

Từ trong cỏ lau bốn người xuất hiện, chặn đầu Triệu Sĩ Nguyên và Thư Tiểu Thiên.

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra bốn người đó thuộc Thập Tam Thái Bảo trong Vô Tình cung. Họ là Thập thái bảo Đặng Tiềm, Thập nhất thái bảo Đàm Phi, Thập nhị thái bảo Phong Tam Xuân, Thập tam thái bảo Châu Nhất Quý. Triệu Sĩ Nguyên vờ không biết, cười lạnh một tiếng, hỏi:

- Lý do gì bốn vị chặn đường khách bộ hành?

Châu Nhất Quý cười hắc hắc:

- Cần gì phải nói lý do? Ta không muốn cho ai đi là không ai được đi cả.

- Thập tam thái bảo có tư cách nói với bốn công tử câu đó chẳng?

Bởi chàng bao mặt, bốn thái bảo chẳng rõ chàng là ai, nên nghe chàng nói thế, tất cả đều giật mình, cùng một lượt buộc miệng hỏi:

- Tôn giá là ai, tại sao lại nhận ra bọn tại hạ là Thập tam thái bảo?

Triệu Sĩ Nguyên muốn dẫn dụ tất cả các cao thủ mai phục quanh đó, tập trung lại một chỗ nên tỏ vẻ cao ngạo, đáp:

- Bốn công tử là ai, các vị không đủ tư cách hỏi đâu!

Đoạn chàng hét lên:

- Đi! Đi ngay, gọi kẻ chủ trì các vị đến đây, nghe bốn công tử phân phó!

Thập thái bảo Đặng Tiềm lạnh lùng hừ một tiếng:

- Bằng vào một lời nói suông của tôn giá mà bọn tại hạ phải ngoan ngoãn tuân theo à?

- Bằng vào một lời nói suông rồi sao? Các vị không vâng?

Chàng đẩy ra một chưởng nhẹ. Không khi cuộn dồn tới, xoáy quanh Thập thái bảo Đặng Tiềm. Đặng Tiềm không dám khinh, nhập hai bàn tay làm một, lật qua một bên, đồng thời hét:

- Khá lắm đó!

Y tung ra một đạo chưởng phong. Hai chưởng kinh chạm nhau, Đặng Tiềm như điều đứt giây, bay vút trở lại, rơi xuống ngoài ba trượng xa.

Đánh bật một thái bảo chắn dội về phía hậu, Triệu Sĩ Nguyên tiến tới gần ba thái bảo kia. Nhiều tiếng gió rít lên, đao kiếm và câu cùng chớp, ba loại vũ khí cùng xẹt đến Triệu Sĩ Nguyên, cùng nhắm đúng ngực chàng. Cả ba thái bảo cùng xuất thủ một lượt, Triệu Sĩ Nguyên lách mình qua một bên, hoành tay chụp vào vầng đao kiếm câu hỗn loạn đó, đoạt thanh kiếm, thuận thế quét ngược thanh kiếm, đẩy bật nhị thái bảo ra xa. Thanh kiếm còn dư đà, quật luôn vào chiếc Ngô công câu của Thập tam thái bảo. Máu phun lên, như hoa nước, bàn tay hữu cầm Ngô công câu của Thập tam thái bảo đứt lìa.

Triệu Sĩ Nguyên thu kiếm về, rồi nhanh như chớp, đâm qua đầu vai của Thập nhất thái bảo. Thập nhất thái bảo hoành đao từ bên trên chặt xuống, Triệu Sĩ Nguyên lách mũi kiếm qua, hạ thấp tay, từ bên dưới đâm thốc lên. Thập nhất thái bảo kinh hãi, lùi nhanh nhưng mũi kiếm cũng kịp thời cắt đứt một vành tai của y.

Đoạt kiếm, chặt tay, cắt tai, đánh trọng thương, trong chớp mắt Triệu Sĩ Nguyên hạ luôn bốn Thái bảo, họ không kịp thời xử dụng tròn một chiêu! Đúng là một cái bại ngoài chỗ tưởng của họ.

Triệu Sĩ Nguyên lạnh lùng thốt:

- Bốn công tử hy vọng các vị phát xuất tín hiệu, gọi những kẻ mai phục quanh đây đến tiếp trợ!

Thập Tam Thái Bảo là nhóm cao thủ thuộc hàng đệ nhất nhì trong Vô Tình cung, nào phải là những tay vừa. Thế mà họ bại cả lũ cùng một lượt, trước một người.

Chúng cùng nhìn nhau, rồi Thập nhị thái bảo lấy một ống tiêu thổi lên. Không lâu lắm, từ hai bên xuất hiện vô số bóng người, đồng thời một số khác từ khắp mọi nơi quanh đồi lao vút đến, tất cả bao quanh Triệu Sĩ Nguyên và Thư Tiểu Thiên.

Triệu Sĩ Nguyên đảo mắt một vòng phỏng đếm có lối bốn mươi người, kể cả bốn Thái bảo. Chàng nhận ra những người đó thuộc các nhóm Thất Diệu, Bát Man, Cửu Cung, và những Thái Bảo còn lại ngoài số bốn người đã xuất trận.

Chàng cười lên một tràng dài. Đối phương nghe tiếng cười, giật mình, vội vận công trấn định tâm thần chống lại. Triệu Sĩ Nguyên đợi chúng đến gần, tạo vòng vây chặt chẽ rồi chàng mới lạnh lùng hỏi:

- Các vị có nhận ra tại hạ chăng?

Vừa thốt, chàng vừa giật vuông áo xuống, bày gương mặt thật. Đồng thời chàng quắc mắt, bắn thần quang, quét tròn một vòng.

Quần ma cùng biến sắc, mắt hẩn tự chủ, cùng lùi lại mấy bước. Vòng vây lại nở rộng ra, thừa đất dụng võ cho Triệu Sĩ Nguyên. Thư Tiểu Thiên cũng lấy vuông áo bao mặt xuống, đoạn mò tay vào hông, lấy ống đồng bầy lỗ chuyên phóng châm độc có tên là Huỳnh Phong Châm, sẵn sàng ứng chiến.

Một lúc lâu, Triệu Sĩ Nguyên trầm giọng thốt:

- Hẳn các vị cũng biết tao ngộ của Bát diện thư sinh Ngô Lương như thế nào rồi chứ?

Quần ma biến sắc một lượt nữa, mồ hôi lạnh rỉ ra. Chừng như ai ai cũng hối hận, là quá hấp tấp xuất hiện. Bây giờ đối diện với thiên thần rồi làm sao rút lui được?

Không rút lui là phải chết. Tuy nhiên chẳng người nào tỏ lộ cái vẻ sợ chết, bất quá họ cho thấy là họ ngán tòi đối phương vậy thôi. Cái khổ của họ là biết phải bại, phải chết, song không được tháo chạy. Bởi gặp địch mà bỏ chạy thì có khác nào tự tìm cái án tử hình mà tròng lên đầu? Họ không thể rút lui, mà cũng không dám tiến tới.

Triệu Sĩ Nguyên lại tiếp:

- Đã biết tạo ngộ của Bát diện thư sinh Ngô Lương, hẳn các vị đã ước đoán hậu quả sẽ đến với các vị như thế nào, nếu có ai dám động thủ tới bốn lệnh chủ! Bắt đầu từ phút giây này, mỗi lần xuất thủ, bốn lệnh chủ không nương tình như trước nữa! Vậy các vị hãy suy nghĩ kỹ và chọn một thái độ. Hoặc giả ăn năn, cải hối để sống trọn những ngày trời, hoặc giả cứ tiến tới nhận cái chết cho trọn cái ngu trung với kẻ đại gian ác.

Chàng khoa Long Đản và Phụng Chương một vòng, vũ khí rít gió, bật kêu oang oang, hai đạo kim quang và ngân quang chớp sáng. Quần ma hoa cả mắt.

Bỗng một lão nhân gầy như que củi, bật cười lạnh, cất tiếng:

- Khoác lác quá, tiểu tử! Ngươi cho rằng nói một vài câu là có thể dọa khiếp được bọn ta à? Đừng nuôi mộng.

- Bốn lệnh chủ đã nói hết những gì muốn nói, còn nghe hay không là do các vị. Giả như ai thấy hứng, xin cứ xuất thủ! Sự việc sẽ chứng minh bốn lệnh chủ khoác lác hay thành thật.

Tiền bối chuẩn bị Huỳnh Phong Thất Tuyệt Châm, nếu có ai hướng về tiền bối mà xuất thủ, thì cứ cương quyết hạ thủ đoạn, không cần nương tay nữa.

Trên giang hồ còn ai chẳng biết Huỳnh Phong Thất Tuyệt Châm là ám khí lợi hại nhất của Cái Bang? Chính thứ ám khí đó góp phần lớn trong việc bảo trì thịnh danh Cái Bang từ nhiều năm qua, chẳng một môn phái nào dám xem thường. Ám khí đó độc đã đành, nó lại có công hiệu xuyên phá được văng cương khí hộ thể của hàng cao thủ đâm vào da thịt như thường.

Thư Tiểu Thiên điểm một nụ cười:

- Lệnh chủ muốn đơn thân độc lực giải quyết trường hợp này, thế thì lão phu nhân hạ!

Lão cầm chiếc ống đồng bước đến một cội cây, tung mình lên tầng cao ngồi đó, xem cuộc chiến đấu. Quần ma đã bao vây bên ngoài, song chẳng một tên nào ngăn chặn lão.

Lão nhân gầy lúc đó ra lệnh:

- Thập Tam Thái Bảo vào trước, Cửu Long tiếp ứng, Bát Man và anh em lão phu đứng bên ngoài bao vây!

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Thập Tam Thái Bảo có nghe chẳng? Chính các vị phải lót đường cho chúng đó! Nếu muốn làm vật hy sinh thì cứ tiến tới!

Lệnh đã ra rồi, Thập Tam Thái Bảo không tiến tới cũng chẳng được, tuy nhiên bước chân của họ lơ lửng quá chừng, như không có một điểm khí lực nào.

Triệu Sĩ Nguyên hét lớn:

- Thập Tam Thái Bảo! Nếu các vị muốn ăn năn cải hối thì ngay từ bây giờ quay trở lại.

Bốn lệnh chủ khuyển cáo các vị một lần cuối cùng đó.

Trong mười ba người, đã bốn vừa ném qua thủ đoạn của Triệu Sĩ Nguyên, dĩ nhiên họ thừa hiểu bản lĩnh của chàng, tất cả đột nhiên dừng bước.

Lão nhân gầy thấy thế vội hét:

- Tại sao các Thái Bảo không xuất thủ?

Một trong số Thái Bảo dùng pháp truyền âm liên lạc với Triệu Sĩ Nguyên:

- Tại hạ là Tam thái bảo Vương Phương, trước kia có ở trong thủy phủ, sau công việc đó, tại hạ có ý hồi đầu hướng thiện, tại hạ xin hỏi Thiếu lệnh chủ có thể dung tình cho chăng?

- Nếu Vương huynh có ý đó thì bốn lệnh chủ hoan nghênh vô cùng.

Với Thiên Linh Chương Pháp, nếu Triệu Sĩ Nguyên xuất thủ dù có thêm bao nhiêu lần số người đó cũng ngã gục như thường. Cho nên chàng không muốn dùng chương pháp lợi hại đó, sợ chạm những kẻ biết ăn năn hối cải.

Thu phục được bọn thái bảo, chàng có hai cái lợi, giảm thiểu số người chống đối, lợi dụng số đó quật lại đồng bọn. Vương Phương lướt tới, như quyết liều sống chết với Triệu Sĩ Nguyên, nhưng khi gần đến chàng, y quay người lại, cao giọng gọi đồng bọn:

- Mười ba chúng ta, từ lâu này cùng chung một nhóm, xem nhau như thủ túc, giờ đây cùng xuất trận một lượt, lại gặp phải đại địch. Bọn chúng ta còn lâu lắm mới là đối thủ của Triệu thiếu lệnh chủ, chọi với người như trứng chọi đá, sao bằng chúng ta tìm một con đường sống, quật ngược lại kẻ đã dồn chúng ta vào chỗ chết. Ngu đệ tưởng rằng chẳng bao giờ Triệu thiếu lệnh chủ điềm nhiên mà không tiếp trợ chúng ta dọn con đường hướng thiện? Ai cho rằng ngu đệ nói phải, hãy bước sang đây, đứng bên cạnh Triệu thiếu lệnh chủ.

Thoạt đầu các Thái Bảo kia thấy Vương Phương bước ra cứ tưởng hấn sinh tài, toan chống cự. Họ bất mãn, song còn ai dám phản kháng? Bây giờ nghe hấn xướng xuất sự phân tính, thì còn ai chẳng phụ họa theo? Họ cùng lướt tới cạnh Vương Phương, cùng quay mình đối diện với bọn Vô Tình cung, cùng reo to:

- Vương huynh nói phải! Bọn chúng tôi hưởng ứng ngay.

- Vương ca sáng suốt quá!

Mỗi người một câu, bao nhiêu câu cùng thốt lên một lượt, gây tiếng vang chấn động cả cục trường.

Lão nhân gầy nằm mộng cũng không tưởng nổi có cảnh đó. Lão chưa có phản ứng nào, Vương Phương quát lớn:

- Hỡi các anh em! Thời cơ đã đến cho chúng ta chuộc tội ác. Hãy cùng lướt tới.

Hấn vung đôi bút, tiến lên, xung kích Cửu cung. Mười hai Thái bảo kia theo liền.

Cửu cung lập tức nghinh chiến.

Cuộc chiến khai diễn tuy là đồng bạn tương tàn, song thực sự thì đúng là cánh tinh ngộ diệt trừ bọn chấp mê. Một Thái bảo chặn một Cửu cung, còn lại bốn, bốn đó bị Triệu Sĩ Nguyên đánh trọng thương, tuy nhiên họ vẫn không chịu ngồi không, họ chực chờ tiếp cứu đồng bọn nếu có người nào thất cơ trước nhóm Cửu cung.

Đứng bên ngoài Triệu Sĩ Nguyên theo dõi trận chiến, nhận ra quả thật bọn Thái bảo còn kém nhóm Cửu cung một bậc. Bại là cái chắc về bọn Thái bảo, song ít nhất họ cũng cầm cự độ năm mươi chiêu, cũng đủ thời gian cho chàng hành động mà khỏi cần phải chiếu liệu bọn Thái bảo, chàng yên tâm, không còn lo về mặt trận đó nữa.

Hú vọng một tiếng dài, chàng tung mình lên cao, vọt tà tà về bọn Thất diệu và Bát Man, làm bọn này hoảng sợ, nhón nháo hấn lên. Chàng cao giọng hỏi:

- Các vị đã dứt khoát thái độ chưa?

Mười lăm người đó không tin là Triệu Sĩ Nguyên có thể làm gì nổi họ, khi tất cả kết hợp lại tổng phản công. Dĩ nhiên họ không thay đổi thái độ, họ sẵn sàng giao thủ với chàng và người đầu tiên là lão nhân gầy xuất trận với chiếc điều dài ba thước. Lão quét chiếc điều ngang qua hông Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên khê nhích chân lùi về nửa bước, đủ tránh ngọn ống điều, bàn tay hữu vung lên, hoành Long Đản khóa chặt chiếc điều, đoạn rút tay về. Một tiếng rắc vang lên, ống điều gãy lìa.

Ống điều làm bằng một loại trúc đặc biệt tại Thiên Sơn, rắn chắc phi thường. Dù đánh vào đao kiếm, đao kiếm cũng chẳng gây một vết trầy nhỏ nào. Từ bao lâu nay, lão ta dùng nó mà tạo nên những thành tích phi phạm, nhưng bây giờ thì nó gãy rồi, gãy vì nội lực của Triệu Sĩ Nguyên cực kỳ thâm hậu. Dù khiếp hãi, lão không hề bối rối, cấp tốc lùi lại, đồng thời quát lên:

- Xem chừng của lão phu!

Hai tay cùng vươn ra, theo pháp phách không chừng, lão tung hai kinh đạo.

Triệu Sĩ Nguyên tràn mình qua một bên, nhường cho chừng lực bay qua, đoạn quật trả lại một phụng chừng, kịp lúc hốt trọn số châm độc do lão nhân phóng đến, nương theo phách không chừng của lão cuốn đi. Chàng quát to:

- Các vị hung ác thành tánh, xuất thủ là nhất định phải giết người. Như thế đừng trách bốn lệnh chủ lấy độc trừ độc!

- Phàm động thủ là phải có thắng, có bại, và có ai không giành phần thắng chứ? Nếu nhân đạo thì đưa nhau đến chiến trường làm gì? Lão phu có quyền dùng mọi thủ đoạn.

Một tiếng quát vang lên:

- Nói nhiều vô ích, hành động là hơn!

Tiếp nối hai lão nhân vận áo đen, tóc bỏ dài song bạc trắng, cùng lướt tới, mỗi người cầm một ngọn Cô Lâu Tiên.

Cô Lâu Tiên vung lên, màu roi đen sì, bóng roi chớp chớp, tạo thành một lớp sương mù dày đặc, màn sương bốc khí lạnh rợn người chực phủ đầu Triệu Sĩ Nguyên. Không ai thấy Triệu Sĩ Nguyên phản ứng thế nào, chỉ nghe vũ khí chạm nhau, hai lão nhân bị hất ngược về phía hậu, xa ngoài năm bước. Cả hai cùng đứng lại, thở hồng hộc. Qua cái chạm đó, họ tiêu hao chân khí phần lớn.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh, đảo mắt nhìn mười lăm người một lượt, đoạn trầm giọng thốt:

- Bốn lệnh chủ dành cho các vị một cơ hội cuối cùng, hồi đầu hối tội. Các vị cứ chấp mê thì tốt hơn nê vào cuộc một lần, cho bốn lệnh chủ khỏi nhọc công thu thập nhiều lượt!

Lão nhân gầy hừ một tiếng:

- Tiểu tử ngông cuồng cực độ, không cần biết trời cao đất dày là chi! Chúng ta nên hóa kiếp cho hần!

Lão hét:

- Tiến!

Thất Diệu, Bát Man gồm mười lăm người bao vây Triệu Sĩ Nguyên!

111. Đủ Cả Ân Oán

Giữa áp lực của mười lăm vũ khí, Triệu Sĩ Nguyên ung dung múa Long Đản, Phụng Chưởng, đón tả ngăn hữu, quét đông hất tây, không hề nao núng. Quần ma vận dụng toàn lực bình sanh, quá mười lăm chiêu rồi vẫn không chiếm nổi ưu thế. Nhưng cứ quần thảo với chúng như vậy có khác nào đùa cợt. Mà lúc này, chàng có thì giờ đùa cợt? Dù sao thì chàng cũng phải thu thập cục diện này nhanh chóng. Do đó chàng cao giọng thốt:

- Dừng tay! Bốn lệnh chủ dành cho các vị một cơ hội cuối cùng. Hãy phân tính gấp!

Lão nhân gầy bật cười ha hả:

- Chúng ta có thân phận thế này lại bị người dụ hoặc dễ dàng bằng xảo ngôn hay sao?

Lão phu khuyên người đừng nuôi mộng, hãy đưa tay chịu trời đi, lệnh chủ của lão phu thường tỏ ra mến người, có thể người sẽ tha chết cho người, và còn trọng dụng người nữa đấy.

Chàng trầm giọng thốt:

- Trong cuộc chiến vừa qua, bốn lệnh chủ dùng một thủ pháp đặc dị, điểm vào huyết Tinh Súc của các vị. Hiện tại các vị không có cảm giác gì, song nếu bốn lệnh chủ sôi động thương thế thì công lực của các vị tiêu tan mất. Các vị hãy nghĩ kỹ, nếu còn chấp mê hần phải hối hận suốt đời đó. Bốn lệnh chủ đã khoan hạn cho các vị lần cuối cùng.

Chàng tỏ rõ cái oai khí bức người, ai nghe cũng phải kinh hãi, không dám nghi ngờ, dù họ không trọn tin tưởng.

Quần ma vội vận chuyển chân khí khắp thân thể, song chẳng phát hiện ra sự gì lạ. Đã thực nghiệm rồi, họ nổi giận, nhưng chỉ một lão nhân cất tiếng:

- Súc sanh dám lừa lão phu à?

Liền theo câu nói của lão, quần ma lại bước tới bao vây chàng như trước.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài:

- Tại hạ không còn nương tay được nữa rồi.

Chàng hú vọng một tiếng dài, vận công lực vào tiếng hú, âm vang rền dội, sôi động huyết đạo của quần ma. Chúng kinh hãi, vội vận công kháng cự sức chấn dội. Nhưng chậm mất rồi, huyết Tinh Súc của chúng bị chấn động, thương thể phát sanh, đúng như lời Triệu Sĩ Nguyên nói, chân khí tích tụ từ nhiều năm qua, tiêu tan mất. Bây giờ chúng hối hận, song tất cả đều đã muộn rồi. Mười lăm người cùng đứng sờ ra đó, đến một tiếng thở dài cũng không đủ sức buông ra.

Bên kia Cửu Cung đang chiến đấu với chín Thái Bảo, thấy thế đều sững sờ, dừng tay lại, rồi buông luôn vũ khí, mặc cho hậu quả như thế nào.

Triệu Sĩ Nguyên nhìn bọn Cửu Cung, vẫy tay bảo:

- Các người đi đi! Tại hạ muốn lưu lại một chút tình, và tùy nơi các người, có còn một điểm lương tâm nào thì lấy cái gương hôm nay mà cải hối. Chúng ta sẽ còn ngày gặp lại.

Thái độ tối hậu của tại hạ sau này sẽ tùy nơi tư cách của các người đó!

Cửu Cung nằm mộng cũng không tưởng nổi là Triệu Sĩ Nguyên có độ lượng khoan hòa như thế. Họ vừa mừng vừa sợ, chưa biết phải đối đáp làm sao!

Triệu Sĩ Nguyên tiếp:

- Mang luôn Thất Diệu, Bát Man cùng trở về Vô Tình cung đi!

Cửu Cung cùng trở mắt:

- Về Vô Tình cung?

- Các người cứ tự tiện!

Vị chỉ huy Cửu Cung chưa nói gì thì một người vội thốt:

- Đại ca! Hãy nói lời gì với Triệu Thiếu lệnh chủ đi chứ! Chúng ta có chủ ý như thế nào, cứ trình bày như thế ấy!

Vị chỉ huy trầm giọng:

- Nếu ta nói, các người có đồng ý với điều ta nghĩ chẳng?

- Bọn tiểu đệ không hề dị nghị!

Vị chỉ huy liền bước tới gần Triệu Sĩ Nguyên vòng tay thốt:

- Lão phu là Đường Nhất Thu, đại diện cho toàn thể bọn Cửu Cung xin kính mời cảm tạ đại ân của Triệu thiếu lệnh chủ.

- Đừng, tiền bối đừng quan tâm đến việc nhỏ mọn.

- Lão phu muốn nói một lời, chẳng hay Thiếu lệnh chủ có tin chẳng?

- Chỉ cần tiền bối hiểu được lòng tại hạ, thì gì mà tại hạ chẳng tin!

- Lão phu xin Thiếu lệnh chủ để cho Thập Tam Thái Bảo cùng đi với bọn Cửu Cung.

- Không phải tại hạ không tin Đường tiền bối, song ít ra tiền bối cũng phải cho biết chủ ý như thế nào, có như vậy tại hạ mới dám giao phó sanh mạng mười ba người họ cho tiền bối. Thoạt đầu Thập Tam Thái Bảo có ý lo, nhưng nghe Triệu Sĩ Nguyên hỏi, họ vững tâm liền. Đường Nhất Thu mỉm cười:

- Lão phu quá vội vàng, nói không rõ nghĩa, mong Thiếu lệnh chủ hiểu cho!

Lão quay đầu nhìn bọn Cửu Cung thốt:

- Anh em đã thấy đó, Thập Tam Thái Bảo quay về con đường phải, nhờ Thiếu lệnh chủ có lượng bao dung. Chúng ta dù sao cũng có một số tuổi cao hơn họ, chúng ta cũng có kiến thức cao rộng hơn họ. Nói như thế đã đủ lắm rồi, đủ cảnh tỉnh đồng bạn rồi, hồi đầu hướng thiện cải hối ăn năn.

Lão lại hướng qua Triệu Sĩ Nguyên, hỏi:

- Vô Tình lệnh chủ phát động toàn lực ám tập Câu Lậu Thiên Phủ, Triệu thiếu lệnh chủ có biết việc đó chẳng?

- Tại hạ có nghe tin đó!

- Tuy nhiên Thiếu lệnh chủ chưa hiểu rõ toàn bộ kế hoạch như thế nào.

- Nếu tiền bối giải thích cặn kẽ, thì tại hạ xin thay mặt toàn thể vô lâm, cảm tạ hảo ý của tiền bối.

- Tào lệnh chủ phân lực lượng ra mười nhóm, tập kích Câu Lậu Thiên Phủ, có lẽ hiện giờ đã đến vùng phụ cận Câu Lậu Sơn rồi.

- Nhanh thế à?

- Cái kết hoạch đó, Tào lệnh chủ đã dự thảo từ lâu, Tào lệnh chủ thừa hiểu quần hùng quy tụ tại Câu Lậu Thiên Phủ rất đông, nên khó dùng lực thủ thắng, người mới định dùng hỏa công. Quanh Câu Lậu Thiên Phủ, trong vòng mười dặm, Tào lệnh chủ đã cho người chôn hỏa dược địa pháo sẵn sàng chờ ngày cử sự.

Triệu Sĩ Nguyên lại giật mình, thầm kêu khổ. Chàng nghĩ:

- Thế ra ta muốn khéo lại thành vụng. Nếu ta đừng tiếp được cái tin do Tào Tú Nga mang đến để truyền báo cho toàn thể đồng đạo vô lâm tại Câu Lậu Sơn đình chỉ mọi việc thì họ đã kéo đến Vô Tình cung rồi. Dù rằng đến đó họ sẽ chẳng gặp địch, song ít nhất họ cũng thoát được cái nạn hỏa thiêu. Bây giờ thì...

Chàng lo sợ ra mặt, hỏi gấp:

- Có phải ngày cử sự định vào giai tiết trung thu chẳng?

- Có thể như vậy, cũng có thể không đúng như vậy.

- Thế nghĩa là sao?

- Tào lệnh chủ hành sự, hư hư thực thực vô lường, tuy kế hoạch đã lập thành như vậy, lão có thể tùy cơ cải biến. Lão phu không dám quyết đoán.

- Đa tạ tiền bối.

Chàng gọi Thư Tiểu Thiên:

- Tại hạ phải phiền đến tiền bối một việc.

Thư Tiểu Thiên hỏi lại:

- Thiếu lệnh chủ muốn lão phu báo tin đó về Câu Lậu Thiên Phủ?

- Càng nhanh càng có lợi! Lão tiền bối có thể làm việc đó chẳng?

- Được lắm chứ! Truyền tin là cái nghề của Cái Bang mà!

- Thế thì tiền bối làm gấp đi!

Thư Tiểu Thiên toan lấy ống trúc ra, toan gõ ám hiệu, Đường Nhất Thu ngăn chặn:

- Khoan! Cái tin đó không truyền đi được.

Thư Tiểu Thiên quát mắt:

- Tại sao? Các hạ không tin phương pháp của lão phu?

- Tin lắm chứ, song phương pháp đó bất tiện ở chỗ nó không âm thầm, vì ống trúc gõ lên sẽ vang dội. Trước khi cái tin được truyền đến Câu Lậu Sơn, nó đã lọt vào tai Tào lệnh chủ rồi. Và biết đâu Tào lệnh chủ sẽ chẳng cho phát động cuộc tập kích sớm hơn ngày dự định.

- Tào Duy Ngã biết được mật ngữ của bốn bang?

- Có gian phải có ngoan! Việc gì khác Tào lệnh chủ còn phát giác được, chứ mật ngữ của quý bang đâu phải là một bí mật lớn lao?

- Thế là lần thông tin trước của chúng ta, Tào Duy Ngã đã hiểu rồi!

Lão lắm nhảm:

- Có thể như vậy được sao?

Đường Nhất Thu thốt:

- Sự thật đã như vậy rồi các vị ạ! Nếu Tào lệnh chủ không bắt được cái tin của các vị, nếu lão ta không biết được hành động của các vị, thì khi nào lão dùng một viên đá ném hai con chim? Hỏa công tiêu diệt quần hùng tại Câu Lậu Sơn, còn Vạn Sanh Đại Trận thì chế ngự Triệu thiếu lệnh chủ. Nhưng tà không thắng chánh, Triệu thiếu lệnh chủ vào trận rồi mà chẳng việc gì, có lẽ trận thế bố trí chưa được chu đáo!

Triệu Sĩ Nguyên trầm nghĩ:

- Nếu ta chậm một chút, Tào lão quỷ uy hiếp Văn Công Đạo cải thiện trận đồ, chuẩn bị cắn mật thì ta lâm nguy rồi.

Đường Nhất Thu tiếp luôn:

- Lão phu có cái ý muốn dẫn Thập Tam Thái Bảo cùng Thất Diệu, Bát Man, Cửu Cung đến thẳng Câu Lậu Sơn ngăn chặn chúng phóng hỏa.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi:

- Có chắc là họ vâng theo tiền bối chẳng?

- Lão phu không dám đặt nhiều hy vọng! Song dù sao thì bọn lão phu cũng giành lại được một phía, giúp quần hùng có lối thoát đi. Còn một việc này, lão phu nhờ Thiếu lệnh chủ chu toàn cho, giúp bọn lão phu thành công!

- Việc gì?

- Thiếu lệnh chủ làm cách nào ngăn chặn được bọn Vô Tình lệnh chủ xuôi về Nam, đồng thời phá hủy những tin tức do Tào lệnh chủ truyền đến Câu Lậu Sơn. Để cho bọn người mai phục đó đừng nghi ngờ chi cả. Được như vậy rất có thể bằng vào thân phận của lão phu trong Vô Tình cung, lão phu có thể thuyết phục chúng tuân theo.

- Đúng là một việc khó!

- Đối với một người tài ba như Thiếu lệnh chủ, lại cùng có việc khó làm nữa sao?

- Hiện tại ông cháu Nguyễn Lý Cừ Sĩ đã bị Tào Duy Ngã quản thúc, tánh mạng của họ ở trong tay Tào Duy Ngã, lão ta sẽ dựa vào đó để uy hiếp ngược lại tại hạ, thành ra tại hạ không thể tùy tiện mà hành động. Chứ nếu không vậy thì khi nào tại hạ chịu rời Vạn Sanh Đại Trận gấp như thế này?

- Người ta lợi dụng lòng nhân của Thiếu lệnh chủ, ngăn trở bao nhiêu hành động của Thiếu lệnh chủ! Đáng kính đáng phục cho Thiếu lệnh chủ vô cùng.

- Tại hạ có kế này, khả dĩ chuyển nghịch thành thuận.

- Kế chi?

- Tạm thời các vị khoan xuôi về Nam, cứ giữ sự liên quan với Tào Duy Ngã như cũ, ở lại đây, âm thầm bảo hộ Ông cháu Văn lão tiên bối, được vậy thì tại hạ rảnh rang hơn, đối phó dễ dàng với Vô Tình lệnh chủ.

- Kế ấy rất hay, lão phu xin tuân lời Thiếu lệnh chủ thự hành ngay. Thiếu lệnh chủ phải cho lão phu toàn quyền chỉ huy mọi người mới được.

- Quyền điều khiển phải chuyên nhất, việc mới có hy vọng thành công. Tuy nhiên cũng cần có sự đồng ý của Thập Tam Thái Bảo mới ổn cho, chứ một tại hạ chấp thuận cũng không tiện lắm.

Thập Tam Thái Bảo khi nào dám có ý khác? Đại thái bảo là Viên Dị thay mặt toàn bọn, cất tiếng:

- Anh em tại hạ sẵn sàng tuân theo sự điều khiển của Đường lão hiệp.

- Thế là tốt rồi! Bây giờ thì xin các vị trở về cương vị phòng thủ như trước, chờ lão ma xuất hiện.

Viên Dị đưa tay chỉ bọn Thất Diệu và Bát Man hỏi:

- Còn các vị đó?

- Không thể cho họ đi đâu được, họ rời chỗ này là cơ mưu của chúng ta phải bại lộ!

Chính lão bước tới điểm huyết tất cả mười lăm người, cho họ nằm ngủ im lìm tại chỗ.

Đoạn lão hướng qua Triệu Sĩ Nguyên, tiếp luôn:

- Không thể để cho Tào lệnh chủ có thì giờ giải huyết cho họ, Thiếu lệnh chủ.

Lão dẫn bọn Cửu Cung và Thái Bảo đi liền.

Đường Nhất Thu đi rồi, Thư Tiểu Thiên cau mày hỏi Triệu Sĩ Nguyên:

- Có thể tin được lão ấy chăng?

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười:

- Tuy lão ta gia nhập tà đảng, song hào khí của lão rất cao, lão không thuộc hạng man trá cực độ. Huống chi tại hạ đã tha chết cho họ, họ phải cảm kích, cải hối ăn năn. Mặc dù lão nuôi ác ý đi nữa, lão cũng tìm cách chạy đi nơi khác ngay, trước hết là để tự bảo toàn.

Sau đó một thời gian, lão mới dám quật cường trở lại. Nói là nói thế thôi chứ khi nào lão còn dám nuôi mộng xúc phạm đến tại hạ nữa!

- Lão phu hy vọng sự tình sẽ như Thiếu lệnh chủ dự đoán bây giờ, chúng ta phải làm gì đây?

- Tiền bối hãy truyền tin gấp cho gia huynh và Tứ Khuyết hãy vào vùng phụ cận quanh đây để ẩn mình, để phòng biến cố.

Thư Tiểu Thiên lấy ống trúc phát mật ngữ liền.

Bỗng một tiếng rú thảm rất lớn từ trong Vạn Sanh Đại Trận vọng ra, Triệu Sĩ Nguyên giật mình, vừa nhảy dựng lên vừa gằn giọng:

- Tào Duy Ngã tàn độc như vậy, tại hạ đâu có thể tọa thị điềm nhiên.

Chàng nhún chân, lao vút mình về phía trận đồ.

112. Lòng Trời Chưa Dứt

Cao một nước cờ, Tào Duy Ngã khổng chế Văn Công Đạo, bức thoái Triệu Sĩ Nguyên, nhưng lại sơ xuất để Triệu Sĩ Nguyên hạ Đông Trấn thiên ma Tinh Diệt Thiên, thành ra mất một viên đại tướng.

Động niệm cảm khái, đối trước thi hài Tinh Diệt Thiên, lão phát thệ sẽ báo thù cho người tử nạn, tin chắc trong vòng ba hôm lão sẽ trừ diệt được Triệu Sĩ Nguyên. Cái niệm cảm khái đó lão biểu hiện ra một cách vờ vĩnh để cho ba vị Thiên Ma vừa khích động mà dốc tận lòng trung chứ thật ra dù có giết hết bọn Thiên Ma, bất quá lão tiếc là không người tiếp trợ, chứ nào phải thương xót chân thành?

Lão cùng Tào Tuấn Kỳ và ba vị lão nhân kia quỳ xuống lạy xác chết rồi lão với tay giật quyển Kỳ môn dịch số nơi lồng ngực của Tĩnh Diệc Thiên, quyển sách vấy máu đỏ tươi, lão phát quyển sách qua mặt Văn Công Đạo, trầm giọng thốt:

- Vì người mà ta mất một đồng đạo trung thành, người đã thấy bọn ta đối với người như thế nào chứ!

Mặt của Văn Công Đạo vấy máu từ quyển sách quét qua, lão cúi đầu không thốt tiếng nào.

Tam Ma còn lại bật cười lạnh.

Tào Duy Ngã buông tiếp:

- Hừ! Cứ mỗi lần động thủ là một người chết. Sao mà tàn nhẫn thế. Vậy mà vẫn có khối kẻ cho ta là một hảo nhân!

Văn Công Đạo bị những lời của Tào Duy Ngã dụ hoặc quá chừng, dù lão tin tưởng Triệu Sĩ Nguyên, niềm tin đó cũng bị lung lay không ít. Thành ra lão mất cả chủ ý!

Tuy nhiên lão nhận thức ra một điều, là song phương đều muốn tranh giành lão. Lão tự hỏi mình nên giúp ai đây?

Tào Duy Ngã biết rõ lão chưa lập định chủ ý. Thấy lão cúi đầu, Tào Duy Ngã cũng biết luôn là lão có phần nào nghiêng về Vô Tình cung, rồi Tào Duy Ngã tiếp luôn:

- Sư đệ thứ cho ngu huynh thất ngôn. Chỉ vì cái thuật lừa người của Triệu Sĩ Nguyên quá cao, thành ra ai ai cũng phải lầm lạc.

Văn Công Đạo lại nghĩ:

- Giả như Triệu Sĩ Nguyên là con người xấu thì sau khi đoạt được quyển Kỳ môn dịch số rồi hẳn bỏ đi ngay, chứ còn ở lại tỏ vẻ lo lắng cho ông cháu ta làm gì? Đến nỗi phải bị bách bức lưu quyển sách lại? Cho dù hẳn có xuất thủ đánh chết người, chẳng qua là vì quá hận, điều đó thì ai ai cũng có lúc như vậy cả. Cũng chẳng đáng trách nào! Còn sư huynh ta thì lúc tỏ ra thân, lúc tỏ ra thù, và trước chính lão hại Lâm nhi, hãm hại rồi vờ cứu, lại muốn hại trở lại, vui buồn mừng giận thất thường, lý luận lại bất nhất. Như thế trong hai người, ai là kẻ lừa người?

Do đó lão quyết tâm không để Tào Duy Ngã dụ hoặc nữa. Nhưng vì sự an nguy của Lâm nhi, lão không thể ra mặt phản đối, tự nhiên lão phải đưa đẩy cho qua trường hợp. Đoạn lão thở dài thốt:

- Biết người ai dễ biết lòng! Tiểu đệ không tưởng là sự tình như thế đó được, sư huynh!

- Bây giờ sư đệ mới hiểu! Tuy muốn song chưa đến nỗi nào!

- Hiểu rồi mà làm gì? Tiểu đệ đầu nỗi với ai?

- Có ngu huynh! Sư đệ sợ gì chứ! Chúng ta liên thủ với nhau, một ngàn Triệu Sĩ Nguyên chúng ta cũng đánh bại như thường.

Văn Công Đạo toan đáp, bỗng Lý Thiệu Lâm nắm chéo áo lão, giật giật kêu lên:

- Ngoại! Cháu muốn hỏi ngoại một câu!

- Cháu muốn hỏi gì?

- Ngoại thường bảo, phạm ai nói ngoa, trong lúc nói con mắt hay nhìn lão liên, có đúng vậy không?

- Đúng! Mà cháu hỏi làm chi vậy?

Lý Thiệu Lâm đưa ta chỉ Tào Duy Ngã:

- Cái ông đó lúc nói chuyện, thường đảo đảo đôi tròng. Cháu nhất định là ông ta không nói thật.

Tào Tuấn Kỳ nạt:

- Tiểu tử muốn chết à?

Lý Thiệu Lâm rúc đầu vào ngực Văn Công Đạo, vừa khóc vừa thốt:

- Ngoại ơi! Cái người hung dữ đó sắp đánh cháu!

Tào Duy Ngã hừ một tiếng, lườm mắt ngan chận hấn rồi cười hì hì, vỗ nhẹ tay lên vai Thiếu Lâm, bảo:

- Lâm nhi đừng khóc! Thúc thúc không đánh đâu! Thúc thúc đánh Lâm nhi, Tào lão gia sẽ đánh thúc thúc, Lâm nhi bằng lòng chưa?

Lý Thiếu Lâm ngẩng mặt nhìn lão ta rất lâu.

Tào Duy Ngã giữ ánh mắt trang nghiêm không chớp, không đảo để chứng tỏ lão nói thật.

Sau đó nó hỏi:

- Ông đánh y thật à?

- Ai hiếp đáp Lâm nhi, ông cũng đánh hết!

- Lần thứ nhất, y lừa tôi, ông không đánh y, như vậy là ông cũng lừa tôi luôn! Tôi đâu có tin ông được.

Tào Duy Ngã sững sờ. Lão cười gượng, thốt:

- Tiểu tử thông minh linh lợi quá! Rất tiếc Triệu Sĩ Nguyên đã phá hoại tương lai của người!

Lão lại đổ cho Triệu Sĩ Nguyên cái tội chính do lão làm, nhưng Văn Công Đạo đã có chủ ý rồi, không hề tin lời lão. Y trầm giọng:

- Họ Triệu làm gì mặc hấn, tiểu đệ lo cho Lâm nhi chưa xong thì giờ đâu để đi tranh chấp với hấn. Sư đệ buông tha rồi làm gì được ai! Huống chi tiểu đệ đã lạnh lòng lắm rồi, nhất thiết việc gì tiểu đệ cũng không còn tha thiết nữa. Sở học bình sanh của tiểu đệ đều ở trong quyển Kỳ môn dịch số đó, sư huynh đã có nó trong tay rồi thì tiểu đệ có tiếp trợ sư huynh hay không tiếp trợ cũng thể thôi.

Tào Duy Ngã đưa mắt ra hiệu cho Tào Tuấn Kỳ nhặt quyển sách lên. Tuy máu vấy khắp cùng, quyển sách vẫn còn dùng được, bởi không một chữ nào quá lem luốt. Lão đọc qua quyển sách, nhận ra Văn Công Đạo nói đúng, có quyển sách đó cũng đủ cho lão lắm rồi, chẳng cần gì Văn Công Đạo đích thân tiếp trợ. Lão vụt cười lạnh mấy tiếng thốt:

- Còn một việc, ngu huynh nhờ sư đệ giải quyết, nếu sư đệ bằng lòng thì ngu huynh hứa là không dám làm phiền đến sư đệ nữa.

Văn Công Đạo hỏi:

- Sư huynh hoài nghi quyển sách đó không đủ cầm chân Triệu Sĩ Nguyên?

- Không phải vậy đâu! Trái lại, quyển sách đó thừa cầm chân Triệu tiểu tử lắm chứ!

- Thế thì sư huynh còn thắc mắc điều chi?

- Sư đệ vờ vĩnh, hay thực sự không biết?

- Sư huynh ngờ oan cho tiểu đệ mãi! Khổ quá!

- Ngu huynh nghĩ, nếu để sư đệ lại đây, Triệu Sĩ Nguyên trở lại hấn sẽ uy hiếp sư đệ, chừng đó sư đệ sẽ ứng phó như thế nào?

Văn Công Đạo giật mình:

- Sư huynh có lý, đề tỉnh tiểu đệ kịp thời, vậy hiện tại tiểu đệ phải bỏ khuyết Vạn Sanh Đại Trận cho nó được hoàn chỉnh hơn.

- Biện pháp đó không ổn!

Rồi lão bật cười hắc hắc, sát khí bốc bùng nơi gương mặt.

Từ xa có tiếng hú của Triệu Sĩ Nguyên vọng đến, Tào Tuấn Kỳ nghiêng tai nghe ngóng một chút, đoạn thốt:

- Triệu tiểu tử đã giao chiến với chúng rồi!

Tây Trấn thiên ma Ngũ Khí tiếp:

- Thuộc hạ xin ra đó tiếp trợ đồng bọn.

Tào Duy Ngã khoát tay:

- Đã có ba mươi bảy người, chặn đánh một hắc, nếu cả ba mươi bảy người đều bại, thì người ra đó cũng vô ích!

Lão hướng về Văn Công Đạo, bảo:

- Được rồi! Trước hết chúng ta bỏ khuyết trận pháp Vạn Sanh Đại Trận, sau đó muốn tính gì hãy tính.

Lão vẫy tay, ra lệnh cho Tào Tuấn Kỳ và Tam Ma đi trước, còn lão thì đoạn hậu, nhường cho Văn Công Đạo đi giữa. Văn Công Đạo sững sờ, biết rõ dụng ý của Tào Duy Ngã như thế nào rồi. Cái dụng ý đó là Tào Duy Ngã định sát diệt lão ta, trừ hậu hoạn. Và trước khi hạ thủ, lão ta còn lợi dụng một lần cuối cùng. Cho nên trước khi bước ra khỏi nhà, lão đã nghĩ đến việc trốn thoát rồi. Luận về võ công, lão còn kém xa Tào Duy Ngã, huống chi họ Tào còn có Tam Ma và con trai, như vậy lão không mong dụng võ được. Xem ra nếu cầu may, khả dĩ lão chỉ có thể ứng phó một Tào Tuấn Kỳ là cùng. Trong quần ma, Tào Tuấn Kỳ là tay yếu nhất, như thế lão chỉ còn trông cậy vào Kỳ môn tuyệt học mà thôi.

Lão vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác đã đến ranh giới trận pháp. Tào Duy Ngã bước lên, vỗ vai lão cười vang, hỏi:

- Sư đệ định làm cách nào cải biến trận pháp?

Hỏi để chặn đầu, nếu Văn Công Đạo nói ngoa thì lão biết ngay, còn như Văn Công Đạo áp dụng đúng phương pháp thì mong gì thoát thân? Thế là Tào Duy Ngã đã đoán được thâm ý của Văn Công Đạo rồi! Văn Công Đạo thâm kêu khổ, chỉ còn có cách là vâng theo lệnh của Tào Duy Ngã. Lão cảm chắc là lão và Lý Thiếu Lâm táng mạng nơi tay Tào Duy Ngã, ngờ đâu cứu tinh xuất hiện.

Cứu tinh từ xa, lao vút đến trước mặt họ, cứu tinh không phải là Triệu Sĩ Nguyên mà là một lão tăng. Tào Duy Ngã thở phào nhẹ nhõm người. Bất cứ ai trên đời này, ngoài Triệu Sĩ Nguyên cũng không làm cho lão nao núng. Lão cười hì hì, không xem lão tăng đó ra gì.

Lão nhìn thoáng qua lão tăng, rồi hỏi Văn Công Đạo:

- Vạn Sanh Đại Trận của sư đệ sao giống như trò trẻ thế? Ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra?

Văn Công Đạo chưa kịp nói gì, lão hòa thượng đã chặn trước mặt họ, cao giọng hỏi:

- Ai là Vô Tình lệnh chủ? Bước ra đây đối thoại với bản tăng?

Tào Tuấn Kỳ hét:

- Lão trọc to gan, dám xúc phạm đến lệnh chủ! Ta phải giáo huấn ngươi!

Hắn chớp thân hình, chiếc quạt sắt vung theo, phát ngang qua lão tăng. Hắn vận dụng đến mười hai thành công lực, khí thế mãnh liệt phi thường.

Hòa thượng không lùi không né, ung dung vươn tay ra, xòe năm ngón chụp chiếc quạt, gạt tay qua một bên, nạt:

- Cút! Ngươi không đủ tư cách tiếp chuyện với bản tăng!

Tào Tuấn Kỳ nghe một lực đạo hùng mãnh chuyển vào chiếc quạt, biết gặp phải tay không vừa, tự nghĩ chưa phải là đối thủ, định buông chiếc quạt, nhảy lùi lại tránh tai hại.

Ngờ đâu, muốn buông mà năm ngón tay cứ dính cứng vào chiếc quạt.

Hắn kinh hãi rú lên thất thanh:

- Nguy! Nguy!

Đồng thời gian lão hòa thượng nhả kinh đạo, thay vì thu hút hắc, lại bắn tung hắn ra xa, hắn bay bổng lên không. Hắn lộn người mấy vòng, cổ lấy tư thế thuận để đáp xuống, song thân hình hắn cứ xoay tròn tròn, vừa xoay vừa rơi, nếu cái đà đó mà rơi, có thể hắn động đầu xuống đất, cổ gãy chết liền.

Sợ chết, hần thét lên oang oang:

- Nguy! Nguy!

Trong tình cảnh đó, Tào Duy Ngã bắt buộc phải buông Văn Công Đạo tung mình lên không, chênh đà vọt tới, kịp thời hứng Tào Tuấn Kỳ, đồng một lúc lão quát lớn:

- Hay cho kẻ xuất gia, động thủ là định giết người! Chưởng pháp Ngũ Nhạc Cự Lôi thi triển linh diệu đấy!

Cái thế vọt đi của lão còn mạnh, khi vững chân trước mặt lão hòa thượng, Tào Duy Ngã mới buông Tào Tuấn Kỳ. Tào Tuấn Kỳ kinh hãi quá, mặt mày xanh dờn. Tào Duy Ngã đang lo ngại Văn Công Đạo chực dịp thoát đi, do đó lão nắm chặt đầu vai Văn Công Đạo.

Nếu Văn Công Đạo giả trò gì là lão hạ sát ngay. Bỗng đâu lão hòa thượng hiện đến, làm tan vỡ sự việc của lão, lão hết sức căm phẫn hòa thượng, định phát tác dần mặt đối phương.

Tào Duy Ngã đối diện với lão hòa thượng rồi, chưa kịp nói gì thì hòa thượng đã cất tiếng hỏi:

- Hần ngươi là Vô Tình lệnh chủ?

- Ngươi tìm lão phu hẳn là ngươi đến lúc chán sống rồi phải không?

Bỗng từ phía hậu có tiếng quát to:

- Lão quỷ định chạy đi đâu?

Vô Tình lệnh chủ Tào Duy Ngã giật mình, quay đầu lại thấy Văn Công Đạo đang phóng chân chạy vào Vạn Sanh Đại Trận, Tam Ma đuổi theo bên gót. Văn Công Đạo vừa chạy vừa quăng lại phía sau một số thẻ trúc, như lão đã làm trong nhà lao, lúc giao đấu với Tứ Khuyết.

Tào Duy Ngã hấp tấp gọi:

- Các người cẩn thận, vòng quanh những thẻ trúc đó tuyệt đối không nên vượt ngang qua.

Chính lão cũng phải nhún chân nhảy vọt đến chặn đầu Văn Công Đạo.

Lão hòa thượng khi nào chịu để cho Tào Duy Ngã đi như vậy, hét lên:

- Muốn đi phải đáp lời với bản tăng rồi đi!

Lão tăng phóng mình bay theo liền, đồng thời vươn ngón tay điểm huyệt Tinh Xúc của Tào Duy Ngã. Bị tập kích ở phía sau, Tào Duy Ngã không làm sao đuổi theo Văn Công Đạo được, bắt buộc lão phải uốn hông qua một bên, nường thế tràn mình ra ngoài xa hơn năm thước, tránh thế công của lão hòa thượng, đoạn lập tức xoay mình đánh trả lại một cùng. Đối phó với lão hòa thượng, Tào Duy Ngã vẫn quên việc Tam Ma đuổi theo Văn Công Đạo.

Lão muốn biết cái kết quả như thế nào.

Bởi lão không làm gì được, mà tất cả những dự tính có thể bị phá hỏng, Tào Duy Ngã căm phẫn cực độ, vận công lực đánh ra liên tiếp ba chưởng.

Tam Ma đuổi quá nhanh, Tào Duy Ngã cảnh cáo họ, song muộn mất rồi, khi tiếng cảnh cáo vừa vang lên là họ đã vượt qua hàng thẻ trúc như những con cá nhảy vào rọ.

Họ càng chạy vào sâu, càng lẫn quẩn hơn, cuối cùng thì họ chẳng còn thấy đường lối đâu mà chạy nữa, cứ quay quay theo vòng tròn, suýt chạm vào nhau.

Lão nghĩ rất có thể lão cũng lâm vào trường hợp của Tam Ma nếu đuổi theo Văn Công Đạo. Lo cho Tam Ma, phần mình lại bị lão hòa thượng ngăn chặn mãi, bảo sao Tào Duy Ngã không tức uất? Cho nên lão đánh ra ba chưởng trí mạng, quyết giết lão hòa thượng.

Ngờ đâu sự tình diễn tiến trái ngược với toan tính của lão. Hòa thượng trả lại đúng ba chưởng, chưởng kinh song phương chạm nhau bốp bốp, dư lực còn lan rộng, dồn không khí ra ngoài, tạo thành một áp lực hất Tào Tuấn Kỳ xa hơn mười trượng.

Tào Duy Ngã bị chấn động, lùi lại hai bước, trở mắt nhìn hòa thượng về kinh hãi hiện rõ nơi gương mặt.

Hòa thượng không lùi, song đôi chân lún sâu xuống đất độ thước, thân hình chao chao, phải mất một phút mới đứng lại được. Hòa thượng rút chân lên hét to:

- Tốt lắm! Muốn đánh nhau cứ đánh! Bần tăng há sợ người sao?

Lão chồm tới, theo thế Nga Hổ Bát Dương, đánh qua Tào Duy Ngã một quyền.

113. Những Điều Ngoài Ý

Đánh luôn ba chiêu, không chiếm được ưu thế, Tào Duy Ngã cũng sờ.

Vốn là tay giáo hoạt, khi nào lão chịu thí mạng với hòa thượng một cách vô lý như vậy? Bởi lão chưa biết hòa thượng là ai, cũng không biết luôn mục đích của hòa thượng tìm lão. Hòa thượng có liên quan gì với Sĩ Nguyên? Lão lại dụng hòa thượng, chống lại Triệu Sĩ Nguyên nếu hòa thượng cùng phe đảng của Triệu Sĩ Nguyên.

Do đó lão tránh thế công của hòa thượng, đồng thời khoát tay bật cười sang sảng:

- Thiền sư có công lực rất thâm hậu, lão phu tự nhận chưa là đối thủ của thiền sư, vậy xin tạm đình cuộc chiến, và mong thiền sư cho biết mục đích tìm lão phu. Giả như cần đánh nhau thì sau khi biết rõ ý định của thiền sư rồi, lão phu sẽ cố gắng hầu tiếp thiền sư một vài chiêu.

Lão hòa thượng có vẻ thích được tâng bốc, vội thu tay về, hừ một tiếng:

- Biết xét mình như vậy kể ra người cũng thức thời đó. Bần tăng đối thoại với người trước, rồi sau đó sẽ tiếp tục cuộc đấu.

Tào Duy Ngã hỏi:

- Pháp hiệu thiền sư là chi?

- Bần tăng là Liễu Tánh!

- Thế ra thiền sư là vị đại sư huynh thất tung từ lâu của Tứ Phật Thiếu Lâm?

- Người cũng biết bần tăng nữa sao?

- Lão thiền sư là bậc kỳ tài của phái Thiếu Lâm trong vòng trăm năm sau, giang hồ đồng đạo còn ai chẳng nghe danh thiền sư! Lão phu xin nhận tội thất kính!

- Bỏ qua những lời nói nhảm! Bần tăng muốn thỉnh giáo lão thí chủ một điều.

Tào Duy Ngã sợ lão hòa thượng hỏi về vụ biến cố vừa qua tại Thiếu Lâm tự, cau mày hỏi:

- Thiền sư có điều chi chỉ giáo?

- Giang hồ truyền thuyết Long Phụng lệnh chủ Triệu Bồi Nhân, hai mươi năm trước đây đã phế hủy võ công, điều đó có thật hay chẳng?

Tào Duy Ngã trầm tư.

Lão tìm hiểu dụng ý của Liễu Tánh qua câu hỏi đó. Bởi lão chưa hiểu nên chưa vội đáp.

Liễu Tánh lộ vẻ không vui, tiếp luôn:

- Đúng hay không đúng, chỉ có hai điều rất gọn, sao lão thí chủ lại khó khăn hỏi đáp thế?

Đoán qua thần sắc của Liễu Tánh, Tào Duy Ngã biết là hòa thượng không có cảm tình gì với họ Triệu, chừng như hòa thượng tìm cớ để thanh toán thì phải!

Tuy nhiên lão còn dè dặt hỏi lại:

- Việc hỏi đáp thiền sư chẳng khó khăn gì, bất quá sự tình hơi dài dòng một chút vậy thôi. Nhưng trước khi hỏi đáp, lão phu muốn hỏi lại thiền sư mấy điều, thiền sư có vui lòng cho biết chăng?

- Giả như bần tăng không bằng lòng?

- Lão phu nhận thấy thiền sư chẳng có lý do gì mà từ chối cho lão phu biết. Trừ ra thiền sư không lấy sự chân thành đối xử với người đời.
- Lão thí chủ cho rằng bản tăng là con người bại hoại, không biết đối xử hợp đạo nghĩa với đời à? Được rồi, thí chủ muốn hỏi gì cứ hỏi!
- Thiền sư là bằng hữu của Triệu Bồi Nhân?
- Không phải!
- Vậy là thù?
- Mưu tượng là thù!
- Tại sao có mối hiềm khích?
- Lão thí chủ hỏi nhiều quá!
- Thiền sư đừng nóng. Sở dĩ lão phu phải hỏi như vậy là vì thái độ của thiền sư có chỗ khả nghi. Nếu không có oán cừu với nhau thì tại sao thiền sư lại cất công tìm đến lão phu nhờ chứng thực sự phế hủy vô công của Triệu Bồi Nhân?
- Không phải vậy! Không phải!
- Thiền sư muốn báo cừu, lại sợ đánh không thắng do đó muốn dò hỏi cho biết Triệu Bồi Nhân hiện tại có thành phế nhân hay không để tùy cơ hành sự! Đúng vậy chăng?
- Bản tăng có phải thuộc hạng người khinh mềm sợ cứng đâu! Chỉ nội môn học của ba hạt xá lợi, bản tăng cũng thừa sức đối phó với bất kỳ ai!
- Môn học gì ba hạt xá lợi?

Vì vô tâm, Liễu Tánh đã tiết lộ một bí mật trọng đại, lại bị Tào Duy Ngã hỏi dồn, lão vội phủ nhận:

- Bản tăng nào biết được xá lợi tuyệt học là gì?

Tào Duy Ngã căn cứ theo lời truyền thuyết trên giang hồ, đoán mò thêm, bịa vài chi tiết, định bắt chẹn hòa thượng.

Lão bật cười cuồng dại, hỏi:

- Thiền sư phủ nhận, song lão phu cũng có biết phần nào. Thiền sư có muốn nghe lão phu thuật lại những gì đã được biết chăng?

Rồi bắt chấp thần sắc của Liễu Tánh, lão cứ thuật lại câu chuyện do lão tưởng tượng:

- Nếu lão phu nhớ không lầm thì năm mươi năm trước, ba hạt xá lợi của quý phái thất tung một cách bí mật. Quý phái có ủy thác nhiều cao thủ đi khắp sông hồ truy ra, song không có kết quả. Đồng thời thiền sư cũng vắng bóng trên giang hồ. Có lẽ Thiền sư đã tìm được ba hạt xá lợi và giữ nó lấy làm tư hữu, quy ẩn chỗ hoang vắng nào đó khổ công để luyện tập. Có đúng vậy chăng?

Lão dừng lại một chút, dò xem phản ứng nơi gương mặt của Liễu Tánh, Liễu Tánh biến sắc kỳ dị, thân hình run run. Tào Duy Ngã ngầm vận công đề phòng Liễu Tánh xuất thủ bất ngờ. Nhưng Liễu Tánh không phát tác, trái lại ủ rũ như con gà đá độ bị bại trận, lão lí nhí mãi những gì không nghe rõ một lúc lâu, bỗng quát lên:

- Ai nói với người như thế?
- Thiền sư nghĩ xem có ai biết được điều bí ẩn của thiền sư chăng?
- Nhất định là tiểu tử Triệu Bồi Nhân rồi!

Lúc Triệu Bồi Nhân lấy ba hạt xá lợi là lúc vừa được ba mươi tuổi, còn Liễu Tánh thì đã đến tuần thất thập, cho nên hòa thượng cứ gọi Triệu Bồi Nhân là tiểu tử! Tào Duy Ngã đắc ý vô cùng.

Lão tiếp luôn:

- Thì chính là Triệu Bồi Nhân chứ còn ai nữa! Lão phu cũng cảm hận vô cùng.

Liễu Tánh lẩm nhẩm theo ý riêng:

- Dù hắn không có học võ công của ba hạt xá lợi, bần tăng cũng không dung tha hắn!

Tào Duy Ngã thêm dầu vào lửa:

- Chính lão phu cũng phần uất không thể đánh chết Triệu Bồi Nhân ngay!

- Người biết Triệu Bồi Nhân ở đâu chẳng?

- Không! Nhưng nếu thiền sư cần gấp lão ấy, lão phu sẽ giúp thiền sư tìm, hắn phải biết!

- Người có thể truy tầm tung tích hắn?

- Thực ra truy tầm tung tích Triệu Bồi Nhân chẳng phải dễ dàng gì. Tuy nhiên lão phu có cách làm cho Triệu Bồi Nhân xuất đầu lộ diện. Đến lúc đó thì tùy thiền sư đối phó với lão ta.

- Người có cách gì, thử nói cho bần tăng nghe?

- Thiền sư biết là Triệu Bồi Nhân có ba người con trai chứ?

Liễu Tánh ừ ư? qua loa, bởi lão còn nhớ đến cái bại ngày nào nơi tay Triệu Sĩ Nguyên.

Tào Duy Ngã cao hứng vô cùng:

- Thế là tốt! Trong ba người con của Triệu Bồi Nhân, hiện có Triệu Sĩ Nguyên đang hiện diện trong vùng phụ cận. Lão phu sẽ áp dụng một trong biện pháp bắt hắn, giam cầm, rồi phao ngôn cho Triệu Bồi Nhân được rõ, lúc đó lão sẽ ra mặt, mà xin tội cho con!

- Biện pháp không thể áp dụng!

- Có chỗ nào không ổn?

- Bần tăng không thể xuất hiện hiệp sức với người bắt Triệu Sĩ Nguyên.

- Thiền sư sợ hắn?

- Người lại còn phải hỏi!

- Lão thiền sư không muốn xuất hiện, thì cứ để một mình lão phu hành động vậy.

Đột nhiên Liễu Tánh quắc đôi mắt sáng ngời, nhìn trừng trừng Tào Duy Ngã, gần từng tiếng:

- Bần tăng với người vốn không thân không thích, tại sao người sẵn sàng mạo hiểm giúp bần tăng.

- Tứ hải giai huynh đệ! Huống chi chúng ta là đồng đạo trên giang hồ. Thiền sư đừng thắc mắc!

- Không phải vậy đâu! Người có một dụng tâm như thế nào đó. Bần tăng dọc đường đến đây nghe thiền hạ nói rất nhiều về người.

- Thực sự thiền sư không tiếp nhận hảo ý của lão phu?

- Việc của bần tăng, bần tăng tự lo liệu, người có ý tốt bần tăng xin đa tạ! Bần tăng xin cáo từ!

Lão đi được vài bước, Tào Duy Ngã hét lớn:

- Hãy khoan! Lão phu còn muốn nói!

Tào Duy Ngã vọt tới chặn trước mặt Liễu Tánh.

Liễu Tánh nổi giận:

- Người muốn bức bần tăng làm việc khó làm!

- Lão thiền sư cự tuyệt như vậy là vi phạm luật giang hồ, chẳng lẽ thiền sư không biết điều đó?

Liễu Tánh nào biết luật giang hồ ra sao? Nghe Tào Duy Ngã nói thế lão giật mình hỏi:

- Như vậy là phạm vào điều cấm kỵ trên giang hồ?

- Thiên sư khước từ sự trợ giúp của lão phu, là tạo một sự kiện bất lợi cho lão phu, đồng đạo giang hồ sẽ cho là lão phu bị thiên sư làm nhục. Cứ theo quy củ trong võ lâm, thì lão phu phải đến tận Tung sơn hỏi tội quý phái!

- Người hỏi tội như thế nào? Lý luận của người là sao?

Liễu Tánh dù cao vũ học, song lại kém kinh nghiệm thế tính, nên sánh với Tào Duy Ngã chẳng khác nào con cừ non sánh với con hổ. Tào Duy Ngã biết vậy nên vận dụng tâm cơ, quyết lời cuốn lão tăng về với lão. Lão hừ luôn mấy tiếng, thốt:

- Việc phải có đầu, có đuôi, trước hết lão phu nói với quý phái là thiên sư trộm ba vật báu, sau đó nhờ quý phái chủ xử sự kiện thiên sư làm nhục lão phu!

Liễu Tánh hiện lộ thần sắc cực kỳ quái dị:

- Người tưởng chỉ mỗi một mình người và Triệu Bồi Nhân biết cái lỗi ngày trước của bản tăng thôi à?

- Việc đó lão phu đã bỏ qua từ lâu. Chỉ tại thiên sư bỗng nhiên từ đâu đến đây sanh sự, chứ nếu không thì ai đâu dư công làm cái việc có liên quan đến người ngoài? Lão phu can dự làm chi vào nội tình của quý phái?

Liễu Tánh bật cười lớn:

- Bản tăng bây giờ không đi đâu hết!

- Chỉ cần thiên sư đáp ứng tiếp trợ lão phu, lão phu hứa là từ nay sẽ không đề cập đến việc đó nữa.

- Bản tăng không đáp ứng hiệp tác với người.

- Thế thiên sư muốn gì?

- Bản tăng muốn giết người để diệt khẩu.

- Công lực của thiên sư, lão phu đã hiểu rồi, chỉ sợ thiên sư không làm nổi như ý muốn!

Hà hưởng thuộc hạ của lão phu cũng hiểu những gì lão phu đã hiểu! Diệt khẩu một người còn những người khác lại không thể tuyên truyền được sao?

Lão háy mắt ra hiệu cho Tào Tuấn Kỳ, Tào Tuấn Kỳ bước tới đứng sau lưng Tào Duy Ngã cao giọng thốt:

- Lão nhân gia yên trí, trừ ra lão tặc tăng giết hết chúng ta thì thôi, chứ nếu còn sống sót một người là sự tích sẽ được loan truyền đến Thiếu Lâm tự!

Liễu Tánh cũng biết Tào Duy Ngã có công lực rất cao, dù có muốn hạ lão ít nhất cũng phải qua vài ba mươi chiêu. Trong vòng ba mươi chiêu đó lão bận đối phó với Tào Duy Ngã, Tào Tuấn Kỳ sẽ thừa dịp chạy đi. Như vậy làm sao lão giết hết cả hai để diệt khẩu?

Giết người mà hậu hoạn vẫn còn thì giết làm gì? Cho nên lão do dự.

Tào Duy Ngã liền áp dụng tiếp một thủ đoạn:

- Nếu thiên sư không sợ thể nhân dị nghị, xin cứ đi đi! Lão phu không cản nữa? Trái lại thì lão phu có phương pháp lưỡng toàn có thể giúp thiên sư vượt qua khó khăn!

- Người... người...

Bởi là người xuất gia, dù giận dữ, lão cũng không quen miệng mắng ai.

- Thiên sư giận làm chi gấp? Cứ nghe lão phu nói, nghe xong rồi sẽ có thái độ, cũng chẳng muộn gì. Phương sách lưỡng toàn của lão phu rất đơn giản. Chúng ta cứ định phân cao thấp với nhau, về mặt võ công, thắng là vua, thua là thần tử, nếu lão phu bại thì cả cha lẫn con sẽ chịu quyền sai xử của thiên sư.

- Còn như bản tăng bại?

- Chẳng có điều kiện gì khác hơn là thiền sư phải để cho lão phu tiếp trợ, và song phương liên thủ đối phó với Triệu Bồi Nhân cũng như với Triệu Sĩ Nguyên.

- Người sẽ không hối hận?

- Có thể là lão phu làm tất cả các điều tàn ác nhất mà không hề cau mày nháy mắt, song bình sanh chẳng bao giờ thất ngôn.

Liễu Tánh gật đầu:

- Được!

Lão đưa tay hữu ra.

Tào Duy Ngã cũng đưa tay hữu ra, hai bàn tay cùng chạm nhau một tiếng bốp vang lên, Tào Duy Ngã nhảy lùi về phía hậu xa hơn một trượng bật cười ha hả:

- Thiền sư bại rồi!

114. Vãn Tròn Đại Tiết

Liễu Tánh thiền sư giật mình, trong lòng nghi hoặc, hỏi:

- Chưa đánh ra một chiêu nào, lão thí chủ bằng vào đâu dám cho rằng sẽ thắng bản tăng.

- Sự sống chết của lão thiền sư đang ở trong tay tại hạ, lão thiền sư còn nói là không bại được sao?

Liễu Tánh thiền sư đứng cao đôi mày, mặt lộ sắc giận:

- Nói nhảm vô ích. Bản tăng muốn thấy ngay thí chủ có thể thắng hay không!

Lão đưa tay vào mình lấy ra một thanh nhuyễn kiếm rất dài, vận nội lực vung mạnh, thân kiếm vươn ra, thẳng cứng, ánh sáng lạnh chớp lên biểnt hành một cái móng dài, vút tới Tào Duy Ngã. Tào Duy Ngã tràn mình qua một bên, né tránh, đồng thời hét lớn:

- Lão thiền sư ngừng tay ngay! Hãy lật bàn tay hữu xem đi, tức khắc biết lão phu nói thật hay ngoa!

Liễu Tánh thiền sư cau mày, tuy hận Tào Duy Ngã vô cùng song cũng phải dừng lại, đổi kiếm sang tay tả, lật tay hữu quan sát.

Bất giác lão sững sờ, thù người như pho tượng. Nơi bàn tay có một vật màu đỏ dính liền vào da, to bằng hạt đậu, quanh vật đó một viền đỏ hồng rưng lên. Thì ra lúc song phương vỗ tay cam kết với nhau, Tào Duy Ngã thừa cơ gắn hạt Hóa Cốt Hồng Châu vào tay Liễu Tánh thiền sư. Đúng ra Liễu Tánh thiền sư sau đó phải phát giác được sự tình, song Tào Duy Ngã gian ngoan, gởi chuyện ba hoa, làm phân tán tâm thần của thiền sư, vừa đủ thời gian cho Hóa Cốt Hồng Châu gây công hiệu.

Là người suốt đời nghiên cứu về vũ học, tự nhiên Liễu Tánh thiền sư biết rõ vật đó là vật gì. Khi nhận ra chính là Hóa Cốt Hồng Châu, lão phải sợ đến xuất thần. Lòng bàn tay của thiền sư ngứa ra, hạt Hồng Châu phải lộ. Tào Duy Ngã vẩy tay phóng hấp lực thu về, rồi cười lạnh, thốt:

- Thiền sư thấy đó, lão phu có nói sai đâu! Bây giờ lão phu khoan hạn cho thiền sư một thời gian để suy nghĩ.

Bản tính quật cường, Liễu Tánh thiền sư xem sanh mạng rất rẻ, cho nên lão bất chấp mọi sự hăm dọa.

Bình sanh lão chỉ trọng một điều là võ học mà thôi, bất cứ việc gì trên đời cũng không làm cho lão động tâm, trừ võ học. Nếu lúc đó Tào Duy Ngã bịa chuyện một bí kíp võ công nào đó, dụ dẫn lão may ra thiền sư còn nghe theo.

Chứ dùng oai lực mà bức bách, lão nhất định là không phục.

Tào Duy Ngã hạn định cho thiền sư một thời gian để suy nghĩ, thiền sư lại dùng thời gian đó làm một cuộc kiểm thảo lấy mình. Lão nghĩ tuy nương thân vào cửa phật, lão không lo phật sự, không tu đạo, cứ miệt mài trong việc nghiên cứu vũ học, đã thế lại còn trộn ba hạt xá lợi, vọng độgn tham sân si, hầu như lừa

thầy phản bạn, như thế là thẹn với sư môn vô cùng. Ngày nay, tuổi đã xế chiều, lão có làm gì cho môn phái? Cho đời? Kiếp sống của lão vô ích quá. Đến sự thỏa mãn cá nhân lão cũng không thu thập được, bởi lão vẫn còn bị người đánh bại như thường. Như vậy thì sống làm chi nữa?

Lão quắc mắt cao giọng đáp:

- Bần tăng không thể tiếp tay với kẻ ác!

Tào Duy Ngã cau mày:

- Thiền sư không tưởng sống?

- Bần tăng sống để làm gì nữa chứ?

- Vậy thì thiền sư chuẩn bị chờ Hóa Cốt Hồng Châu hành hạ!

Liễu Tánh vụt quật khởi tánh khí, lao vút mình tới Tào Duy Ngã.

Cùng với thân pháp chớp lên, ánh kiếm chớp theo.

Tào Duy Ngã buông tiếng cười âm trầm, dịch bước sang một bên tránh nhất kiếm rồi trầm giọng quát:

- Hóa Cốt Hồng Châu tối kỵ vọng động, nếu thiền sư giục lão phụ động thủ là chẳng khác nào rút chặt thòng lọng cho chết gấp đấy!

- Sớm hay muộn cũng một cái chết mà thôi. Bần tăng không giết được ngươi là chết không nhắm mắt đó!

Lão sư vung kiếm chém luôn.

Cầm chắc cái thắng trong tay, Tào Duy Ngã khi nào chịu phí sức giao đấu với lão sư?

Lão dùng bộ pháp bí ảo né tránh mãi, chờ cho chất độc phát tác, thiền sư phải ngã. Liễu Tánh thiền sư đánh hụt, lại thấy Tào Duy Ngã cứ né tránh mãi, niềm phần uất dâng cao, lão cũng biết là không làm sao hạ được Tào Duy Ngã nổi trong thời gian mong ước.

Nhưng Tào Duy Ngã xoay nhanh thể né tránh, thành ra không che chở được Tào Tuấn Kỳ.

Thiền sư phát hiện ra phía đó trống trải, liền nảy sinh cái ý thay đổi mục tiêu. Lão nghĩ không hạ được Tào Duy Ngã, thì hạ Tào Tuấn Kỳ, con thế cha lãnh hậu quả cũng được lắm đó chứ!

Bất thành linh lão sư xử dụng thế Đại Bằng Triển Dực, chuyển hướng thế công, nhuyển kiếm chớp lên, đảo sang Tào Tuấn Kỳ.

Đồng thời lão cười vang:

- Tiểu tử! Ngươi nhận mạng đi thôi!

Tào Tuấn Kỳ thấy cha luôn luôn thắng thế, yên tâm nhích bước từ từ đến cục diện, bất quá hấn còn cách ranh giới Vạn Sanh Đại Trận độ ba bốn trượng thôi. Bởi hấn định ninh thế nào lão sư cũng bị cha hấn đánh bại, nên chẳng đề phòng. Chính trong lúc đó, nhuyển kiếm của Liễu Tánh bay tới. Hấn lại biết mình chẳng phải là đối thủ của lão tăng, cho nên không dám liều mạng nghênh chiến cầu may, lập tức dùng Cô Nhạn Đầu Lâm ngã ngựa thân hình về phía hậu, chúi chân xuống đất, vọt ngược đi. Tào Tuấn Kỳ ứng biến rất nhanh, Liễu Tánh còn nhanh hơn. Hấn vừa vọt ngược, Liễu Tánh đã lướt theo kịp. Trong lúc hoảng hốt, hấn vung loạn chiếc quạt, bắt phân tiền hậu tả hữu thượng hạ.

Liễu Tánh hừ lạnh:

- Không hạ nổi ngươi chẳng hóa ra công phu học tập của bần tăng vô dụng lắm à?

Nhuyển kiếm theo chiêu Di Tinh Chuyển Đầu, giáng xuống nhanh như chớp. Tào Tuấn Kỳ rú lên một tiếng thảm, cánh tay cầm quạt bị nhuyển kiếm chém đứt lìa.

Máu vọt ra theo kiếm bắn đi tung tóe.

Tào Duy Ngã sôi giận quát lớn:

- Lão hòa thượng tàn độc quá! Ngươi sẽ trả giá đắt!

Lão vung cả hai tay, đánh ra hai đạo kinh lực, mãnh liệt phi thường. Bởi gấp cứu con, lão vận dụng toàn công lực bình sanh, tưởng chừng kinh lực đó có thể đánh tan một hòn núi. Lúc đó chất độc đã ngấm trong cơ thể của Liễu Tánh rồi. Lão cảm thấy khí lực giảm suy, song cố gắng nghênh tiếp đạo kinh lực của Tào Duy Ngã. Một tay lão tung chưởng chặn chiêu công của Tào Duy Ngã, tay kia lão vung nhuyễn kiếm chém tới ngực Tào Tuấn Kỳ.

Nhưng kiếm chưa đến ngực Tào Tuấn Kỳ, Liễu Tánh đã bị Tào Duy Ngã đánh trúng, thân hình bị hất tới, vô hình trung chính Tào Duy Ngã đẩy hòa thượng đến gần Tào Tuấn Kỳ.

Và thanh nhuyễn kiếm đã biến đổi tư thế qua cái chạm đó, mũi kiếm chong thẳng vào ngực Tào Tuấn Kỳ, Liễu Tánh bị đẩy tới, thanh kiếm đâm mạnh vào ngực hắn, hắn không làm sao tránh kịp. Thế là Tào Duy Ngã gián tiếp giết chết con trai của lão. Dù xưng là Vô Tình lệnh chủ, Tào Duy Ngã không khỏi thương tâm.

Lão hét lên một tiếng lớn, rút thanh kiếm, hoành tay chém sang Liễu Tánh.

Biết là không thoát chết với chất độc của Hóa Cốt Hồng Châu, Liễu Tánh nghĩ rằng có chết cũng chết sao hữu ích. Lão không hy vọng hạ Tào Duy Ngã trong tình cảnh này, thì còn Tam Ma kia. Giết được một tên là trừ cho đời một mối hại, dù mối hại kém quan trọng hơn Tào Duy Ngã, vẫn giảm thiểu được tai họa cho giang hồ.

Lập tức, lão vọt mình về phía Tam Ma đang còn lẫn quẩn trong trận thế của Văn Công Đạo, tránh luôn nhát kiếm của Tào Duy Ngã. Về Kỳ môn dịch số, Liễu Tánh thiên sư cũng am tường không kém Văn Công Đạo, lão vào trận dễ dàng như chính lão lập thành. Lão thấy Tam Ma, Tam Ma không thấy lão, nên lão đánh bay cả ba ra ngoài trận thế dễ như bỡn.

Tam Ma chỉ còn rú lên thê thảm, thân hình tùy theo chưởng lực của hòa thượng mà bay, như những con diều đứt dây bị gió cuốn.

Trong lúc đó Tào Duy Ngã lướt tới, vung kiếm chém liên.

Quên đi cảnh giác, Liễu Tánh do bản năng tự vệ, đưa tay hữu lên ngăn chặn nhát kiếm.

Nhưng khi lão phát hiện mình sơ xuất, dùng tay không mà chặn kiếm là có khác nào tự tử đâu! Chạm mất rồi, lão rút tay về cũng không còn kịp nữa.

Nhuyễn kiếm bay qua, bàn tay lão đứt lìa tận khuỷu. Tào Duy Ngã hoành kiếm chém ngực từ dưới lên trên, tiện luôn trợn cánh tay hữu sát nách. Vết thương sâu làm cho hòa thượng vung bắn người, lão đảo đôi chân rồi ngã xuống hôn mê luôn.

Tào Duy Ngã cử cao kiếm định chặt xuống, phân thân hòa thượng làm trăm ngàn mảnh mới hả hận. Song kiếm cử cao, Tào Duy Ngã hạ thông cánh tay liền. Lão không giết chết hòa thượng, một ý nghĩ vừa phát sanh, lão bật cười ghê rợn, thốt:

- Cho người chết như vậy chẳng hóa ra lão phu dâng cho người nhiều tiện nghi lắm sao?

Không! Người phải chịu trăm ngàn đau khổ trước khi chết.

Lão lấy thuốc giải độc Hóa Cốt Hồng Châu cho vào miệng Liễu Tánh rồi điểm luôn vào bảy huyệt đạo, cho máu trong người hòa thượng ngưng chảy ra ngoài. Sau cùng lão đập tay vào mình hòa thượng, cho hòa thượng tỉnh lại. Liễu Tánh mở mắt ra, không còn nghe đau đớn gì nữa. Hòa thượng hết sức lấy làm lạ, hỏi:

- Sao người không giết bản tăng? Chừng như người cũng cứu bản tăng tỉnh lại.

- Giết người? Không khi nào lão phu để cho người chết dễ dàng vậy đâu? Lão phu cứu người tỉnh lại để người phải đau khổ cùng cực, sau đó sẽ đưa người về Tây phương cũng chẳng muộn.

Liễu Tánh chưa hay là Tào Duy Ngã đã giải độc cho lão, hừ một tiếng thốt:

- Còn đau khổ nào bằng đau khổ do Hóa Cốt Hồng Châu gây nên? Người đừng dọa bản tăng vô ích? Là phật môn đệ tử, bản tăng không lễ phật, không tu tâm, lại lừa thầy phản bạn, mới đây lại vọng động sân si, hiểu sát như vậy có chết cũng đáng tội rồi, có đau khổ nhiều là được giải thoát oan nghiệt nhiều, bản tăng không dám hận người đâu! Người cứ hạ thủ đoạn đi!

Tào Duy Ngã lấy một chiếc lọ trong mình ra, rắc một thứ thuốc bột vào vết thương nơi cánh tay hữu của Triển Huy Thành. Hòa thượng nghe toàn thân ngứa rang lên, ngứa cả tim, cả phổi, gan, ruột, ngứa một cách khó chịu vô cùng. Ngứa quá, gãi ngoài ngứa trong, ngứa trong thì vô phương chịu đựng nổi, hòa thượng co quắp người, oằn oại, cố vận vẹo gân xương thịt cho đỡ ngứa.

Tào Duy Ngã lại vùng kiếm, chặt đứt chân hữu của Liễu Tánh, rồi lấy một thứ thuốc bột khác, rắc vào vết thương. Phần chân còn lại sưng liền, to bằng hai.

Hòa thượng đau đớn cùng cực, không gượng nổi, phải gào thét, lăn lộn, nhưng càng gào thét, càng lăn lộn, đau đớn càng tăng.

Tào Duy Ngã thích chí cười vang, thốt:

- Lão phu có bảy thứ độc, gọi là Thất Tuyệt Thiên Hình, người sẽ nếm đủ bảy thứ độc đó, liên tiếp trong bảy ngày đêm, cuối cùng rồi mới chết được.

- Bây giờ đến loại độc thứ ba!

Lão vùng kiếm định chém xuống chân kia, vừa lúc đó một giọng nghiêm lạnh vang lên:

- Dừng tay!

Tào Duy Ngã giật mình, thu kiếm lùi lại hơn trượng. Đứng vững rồi lão quắc mắt nhìn người xuất hiện, quát:

- Triệu Sĩ Nguyên. Lần này lão phu không thể dung tha người được.

Một tiếng gió rít lên liền theo cái chớp sáng, Tào Duy Ngã vọt tới, thanh nhuyễn kiếm bay vèo sang Triệu Sĩ Nguyên.

Triệu Sĩ Nguyên cười lạnh:

- Trừ ma diệt quỷ là nhiệm vụ của bốn lệnh chủ! Ác tặc hôm nay đã đến lúc tận số rồi.

Chàng vùng Long Đản lên, chặn nhất kiếm của đối phương.

Đồng thời gian, chàng phóng Phụng Chưởng qua, phản công luôn.

Từ hai mươi năm nay, Tào Duy Ngã không ngừng tập luyện, lão thu hoạch được nhiều pho bí kíp võ công, từng nghiên cứu rất công phu, do đó lão đạt cái mức thành tựu ngang với kẻ tu vi sáu bảy mươi năm dài. Có điều lão không hề tỏ lộ thực lực thôi, bất quá thiên hạ chỉ biết lão là người có tài, song chẳng biết cái tài của lão ở ngay mức độ nào. Cho nên lão tin tưởng là lão thừa sức thu thập Triệu Sĩ Nguyên. Và lão chờ đến một lúc nào đó mới chánh thức hạ thủ.

Triệu Sĩ Nguyên cũng nghĩ là chàng đánh bại Tào Duy Ngã dễ dàng như chàng từng hạ bao nhiêu cao thủ trong hắc đạo. Bây giờ, song phương thực sự giao đấu, song phương cùng thức ngộ là mình đánh giá đối phương quá thấp.

Họ đấu với nhau độ bảy mươi chiêu, cục diện vẫn ở trong thế quân bình. Tào Duy Ngã nổi giận, giở tuyệt học ra, quyết hạ Triệu Sĩ Nguyên cho kỳ được.

Triệu Sĩ Nguyên nổi máu anh hùng, nhất định không dùng Thiên Linh Thần Chưởng, Hóa Lực Thần Công, Cửu Chuyển Thần Công. Chàng nghĩ võ học của Long Phụng môn cũng thừa áp đảo Tào Duy Ngã. Và nếu thắng được Tào Duy Ngã với võ học của họ Triệu thì cái thắng đó mới vẻ vang.

Song phương lại trao đổi nhau độ sáu mươi chiêu nữa. Cục diện vẫn quân bình, nan phân thắng bại.

Trong lúc đó Liễu Tánh thiên sư không ngừng rên siết, Triệu Sĩ Nguyên nghe đau xót trong lòng vô cùng. Chàng không khỏi phân tâm vì tình trạng của hòa thượng, đấu pháp vì vậy có phần nào lơ lửng.

Thừa một sơ hở của Triệu Sĩ Nguyên, Tào Duy Ngã phóng sang một chỉ lực Cẩm Ứng Truy Hồn chỉ.

Triệu Sĩ Nguyên không kịp né tránh, chỉ lực chạm trúng cánh tay tả của chàng. Nhờ chàng có mặc chiếc Long Phụng bạch bào, chỉ lực làm cánh tay chàng tê dại một thoáng thôi, chứ không gây tổn thương nổi.

Thành thử thủ pháp của chàng chậm lại một giây. Một giây đó cũng đủ cho cao thủ giành cái thế chủ động rồi.

Song Tào Duy Ngã nhận thấy mình khó thắng Triệu Sĩ Nguyên, nếu kéo dài cuộc chiến thì lão khó tránh khỏi thảm bại. Bại như vậy là cơ mưu đồ cùng cơ nghiệp tan, hôm nay đã mất bốn Thiên Ma và một con trai rồi, một thất bại lớn lao trong cuộc đời ngang dọc của lão, lão không dám liều hơn mức độ đó. Lão chực dịp thoát chạy thôi để chờ dịp thuận tiện khác.

Nhân lúc Triệu Sĩ Nguyên tê dại cánh tay, đầu pháp chậm lại, lão lập tức phóng tiếp một đạo chỉ lực thứ hai vào tay hữu của chàng.

Nhưng lần này Triệu Sĩ Nguyên đã phòng bị rồi.

Trong khi chàng tràn mình né qua một bên, Tào Duy Ngã cũng quay mình chạy bay vào Vạn Sanh Đại Trận.

Triệu Sĩ Nguyên quát to:

- Chạy đi đâu?

Chàng nhún chân nhảy vọt theo. Một vệt sáng trắng từ tay Tào Duy Ngã bắn ngược trở lại.

Triệu Sĩ Nguyên vung Phụng Chưởng gạt phẳng vệt sáng trắng rơi xuống đất.

Thì ra Tào Duy Ngã phóng thanh nhuyễn kiếm trở lại, dù không làm tổn thương chàng, cũng ngăn chặn chàng thêm mấy giây vừa đủ cho lão tạo khoảng cách an toàn.

Gạt rớt nhuyễn kiếm xuống đất rồi, Triệu Sĩ Nguyên ngẩng mặt nhìn ra thấy Tào Duy Ngã đã vào trận rồi. Gầm lên một tiếng như sấm, chàng lao vút thân hình, vào trận luôn, quyết đuổi theo cho kịp Tào Duy Ngã.

Đúng lúc đó từ trong trận một bóng người bay ra.

115. Chín Một Nói Kế

Triệu Sĩ Nguyên nhận ra người đó chính là Nguyễn Lý Cư Sĩ Văn Công Đạo, tay lão còn bế Lý Thiệu Lân, bất giác tiếng, không thể vung tay đánh bật lão qua một bên, đành nương theo thế Lý Ngự Vượt Long Man, vút mình lên cao ba trượng, bay ngang qua đầu lão.

Chàng định chạy luôn vào trận đuổi theo Tào Duy Ngã, nhưng Văn Công Đạo hoành thân đảo bộ, chặn trước mặt chàng.

Triệu Sĩ Nguyên lấy làm lạ, cau mày hỏi:

- Lão tiền bối chưa nhận định tư cách làm người của lệnh sư huynh hay sao mà còn ngăn chặn tại hạ? Lão tiền bối không vì đại nghĩa của giang hồ à?

- Lão phu đâu dám phủ nhận đại nghĩa, chỉ xin Thiệu lệnh chủ nghe lão phu nói một lời.

- Đuổi theo địch là việc gấp, lão tiền bối có thể chậm lại một chút chăng?

- Thiệu lệnh chủ không cần phải vội. Nếu bây giờ Thiệu lệnh chủ vào trận thì con người bất nghĩa đó sẽ chạy thoát.

- Lão tiền bối nói thế là có ý tứ gì?

- Lão phu cảm hận vị sư huynh bất lương, nên đã bế tảo các sanh môn thành tử môn cả rồi.

Trong âm thanh ảm ước có niềm hối hận đồng môn tương tàn.

Triệu Sĩ Nguyên hỏi gấp:

- Tiền bối cho rằng Tào Duy Ngã không thể ra khỏi trận pháp?

- Về trận pháp, Tào sư huynh còn kém lão phu một bậc, bởi biết mình kém nên lão ta mới đến đây tìm lão phu. Lão phu tin chắc Tào sư huynh không thể phá được công cuộc bố trí của lão phu. Nếu Thiệu lệnh chủ

vào trận, lão phu bắt buộc phải mở sanh môn và Tào sư huynh sẽ nương theo đó mà thoát đi. Dù sao lão phu cũng phải thẹn vì tình đồng môn...

- Người ta vì nghĩa có thể diệt thân. Lão tiền bối có bạn đồng môn làm bại hoại thanh danh sư môn, cái nghĩa bắt buộc tiền bối phải làm cuộc chỉnh lý, cứu vãn môn phong, đó là một điều hay, sao lại cho là việc thẹn?

- Thiếu lệnh chủ nói lên câu đó lão phu không còn ái ngại vì tình riêng. Lão phu cảm thấy được an ủi vô cùng.

- Lão tiền bối làm một điều đại công đức, giang hồ sẽ tri ân, nào chỉ cái tâm được an ủi mà thôi!

- Vậy thì...

Tuy nhiên lão còn thương hại Tào Duy Ngã, chưa nỡ dứt khoát.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, còn biết nói gì hơn? Bỗng có tiếng gào thét thê thảm vang lên.

Liễu Tánh thiền sư cố chịu đau một lúc, bây giờ cơn đau hành hạ cực độ lão phải gào lên.

Văn Công Đạo nhìn cảnh trạng của Liễu Tánh, bất quá cảm hờn Tào Duy Ngã quá tàn độc, bao nhiêu niềm riêng vụn tan biến mất, lão nghiêng răng thốt:

- Thiếu lệnh chủ cứ vào!

- Tiền bối vì đại nghĩa vô lâm, tại hạ hết sức khâm phục, song Tào Duy Ngã không thể thoát đi thì tại hạ nghĩ chẳng cần gì vào trận vội. Tại hạ xin cứu Liễu Tánh thiền sư trước.

Chàng bước nhanh đến Liễu Tánh, điểm vào mười ba huyệt đạo, lão không còn lỏng lẻo như trước nữa. Niềm thống khổ cũng giảm dần dần. Lão chẳng còn kêu la ầm ĩ nữa, chỉ rên ư ử thôi.

Triệu Sĩ Nguyên soát qua các thương tích của thiền sư, buột miệng mắng:

- Thủ đoạn tàn độc thật! Tào tặc quả không còn một điểm nhân tánh! Nếu không gặp tại hạ, thiền sư chỉ còn chờ chết, chứ không mong gì một ai cứu nổi.

Văn Công Đạo thẹn lây với hầy vi vô nhân của Tào Duy Ngã, ấp úng:

- Chẳng hay tề sư huynh dùng thủ pháp gì thế?

- Thất độc thiên hình! Độc tánh không quá mạnh đến nỗi giết mạng người, bởi Tào Duy Ngã không muốn nạn nhân chết gấp. Lão ta bắt nạn nhân phải chịu đau đớn suốt bảy ngày đêm, khô héo dần dần, cuối cùng mới chết được, cho nên chất độc chuyển về héo mòn hơn.

- Lệnh chủ có phương pháp cứu giải chứ?

- Tại hạ cố gắng xem sao!

Chàng dùng ngón tay trỏ, bấm vào huyệt đơn điền của Liễu Tánh, nơi cuốn tay có chất nước hóa độc tiêu tảo, chàng cho một chút nước vào chỗ bấm, chữa đúng bệnh, bệnh phải dứt nhanh, từ cái vết thương của Liễu Tánh, máu đen trào ra. Khi máu đen dứt trào, Liễu Tánh không còn nghe đau đớn nữa. Bất quá lão bị hành hạ vậy thôi, chứ không đến nỗi quá tổn thương, nên lão bình phục nhanh chóng. Lão tỉnh lại rồi nhìn Triệu Sĩ Nguyên điểm một nụ cười:

- Trong cảnh khổ, bản tăng đã giác ngộ những lỗi lầm, bây giờ mới biết là lệnh tôn có dạ nhân từ, dẫu cái ác, tuyên dương cái thiện của con người. Đáng kính phục vô cùng!

Triệu Sĩ Nguyên cười lớn:

- Việc xa xưa, nhắc lại làm gì?

- Thoát chết rồi lại tỉnh ngộ luôn, bản tăng còn cố kỵ gì mà chẳng dám nói sự thật? Bây giờ Thiếu lệnh chủ có thể cho bản tăng biết một việc được chăng? Việc cuối cùng, giúp bản tăng chứng quả đại đạo!

- Tiền bối cứ nói!

- Lệnh tôn bảo như thế nào lúc sai Thiếu lệnh chủ mang ba hạt xá lợi đến Thiếu Lâm tự?

Triệu Sĩ Nguyên tường thuật sự tình.

Liễu Tánh thốt:

- Bây giờ bản tăng có thể trở về bốn tự.

Triệu Sĩ Nguyên tán đồng ý niệm đó:

- Tiền bối hồi đầu hướng thiện, phản lĩnh quy nguyên như thế thì đúng là một đại hạnh cho quý phái!

Liễu Tánh bật cười ha hả:

- Cái vinh quang còn tồn tại cho phái Thiếu Lâm ngày nay, toàn bằng hiền phụ tử Thiếu lệnh chủ ban cho! Năm mươi năm qua bản tăng đắm chìm trong huỳnh lương! Tỉnh mộng rồi bản tăng cần trở về chùa gấp.

Lão quay mình, chạy vào Vạn Sanh Đại Trận.

Văn Công Đạo gọi gấp:

- Khoan đi, đại sư!

- Thí chủ còn điều chi phân phó?

- Tệ sư huynh bị hãm trong trận đó, tạm thời chúng ta không nên xông pha vào trận!

- Bản tăng cũng biết ít nhiều về Kỳ môn trận pháp, hôm nay đã thức ngộ rồi, thì không còn vọng động như ngày nào nữa đâu, giả như có gặp lệnh sư huynh, bản tăng sẽ tránh ra.

Lão ngầm cho biết là trận pháp đó không ngăn chặn lão nổi, bởi Văn Công Đạo gián tiếp cho rằng lão không vượt qua trận được.

Văn Công Đạo cười khỏ, không biết nói gì hơn.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên lo ngại thiền sư sơ thất, vội giải thích:

- Văn tiền bối đã bí tử các sanh môn rồi, xin thiền sư đừng mạo hiểm.

Liễu Tánh bật cười vang, vòng tay chữ thập, thốt:

- Bản tăng lỗ mãng quá, nếu không nhờ hai vị cảnh cáo, hẳn phải nguy rồi.

Tự nhiên lão bỏ ý định vào trận.

Văn Công Đạo mời thiền sư và Triệu Sĩ Nguyên về nhà, an trí Lý Thiếu Lâm xong, lấy ra một tờ giấy trải lên bàn, vẽ lại trận pháp Vạn Sanh.

Lão chỉ điểm phương pháp bế tử các sanh môn cho Triệu Sĩ Nguyên và Liễu Tánh thiền sư biết, cả hai nhận ra về kỳ môn biến hóa họ còn kém Văn Công Đạo một bậc.

Biết qua phương pháp bế, để hiểu luôn phương pháp giải. Thấu triệt hai phương pháp bế và giải rồi, mới có thể vào trận được.

Vào trận rồi, còn phải biết cách phá trận. Có hai phương pháp phá trận. Phương pháp thứ nhất là giải tỏa các tử môn, trả về tình trạng sanh môn, nhưng phương pháp này đòi hỏi nhiều thời gian và công lực.

Phương pháp thứ hai là đánh ngã mấy cây to lớn, mở một con đường thông suốt, gọi là sanh lộ, nhưng phương pháp này có chỗ bất lợi là người bị hãm trong trận sẽ nhân cơ hội mà thoát đi. Muốn được chắc chắn, chỉ còn có cách áp dụng phương pháp thứ nhất, địch sẽ không bao giờ thoát ly trận thế nổi. Cho nên phá trận cứu người, thì nên dùng phương pháp thứ hai, còn phá trận bắt người thì phải dùng phương pháp thứ nhất.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên có cái cảm nghĩ khác thường. Chàng cho rằng dù sao thì Văn Công Đạo cũng chưa dứt khoát hẳn tình đồng môn đối với Tào Duy Ngã, nếu chàng dùng phương pháp thứ nhất, dù có giết được Tào Duy Ngã đi nữa, Văn Công Đạo rất có thể nóng lòng vì tình đồng môn, sẽ biến hóa trận thế, sanh cầm chàng, báo hận. Như vậy chàng hạ được Tào Duy Ngã, chính chàng lại bị hãm như thường. Trong thâm tâm, chàng muốn có một cuộc ác chiến đường hoàng với Tào Duy Ngã, chàng có giết lão ta, chẳng một ai

trách cứ chàng được, nhất là Tào Tú Nga là người có ơn với chàng, nếu chàng hạ thủ mờ ám, trừ diệt lão ác ma, nàng sẽ phê phán chàng không quân tử.

Khi nào chàng chịu như vậy? Cho nên chàng chọn phương pháp thứ hai.

Liễu Tánh thiên sư kinh hãi, vội thốt:

- Bần tăng xin khuyên Thiếu lệnh chủ một điều là nên dùng cái dừng đúng chỗ. Bởi cái dừng dễ đưa đến thất bại, chỉ bằng nên dùng mưu là hơn. Đành rằng có mưu là có mờ ám, nhưng cần gì điều đó, chúng ta chỉ nhắm vào cứu cánh của hành động, cốt làm sao có kết quả là được.

Triệu Sĩ Nguyên mỉm cười, không giải thích làm sao cả. Chàng đâu có thể cho thiên sư biết là vì tránh sự trách cứ của Tào Tú Nga mà chàng chọn giải pháp thứ hai? Chàng đâu có sính tài sính dũng như thiên sư đã nghĩ lầm?

Nhưng Văn Công Đạo biết dụng ý của chàng. Chàng chọn giải pháp đó một phần cũng vì muốn tránh cho Văn Công Đạo cái tiếp trợ người ngoài, sát hại bạn đồng môn. Lão thốt với niềm xúc cảm vô biên:

- Lão phu đa tạ cao nghĩa của Thiếu lệnh chủ.

Đoạn cả ba đưa nhau đến trước trận Vạn Sanh.

Triệu Sĩ Nguyên vận dụng công phu, phát ra hai đạo hồng quang từ lòng hai bàn tay cuốn đi không gây một tiếng động nào trong không gian.

Hai đạo hồng quang đi đến đâu, cây ngã đổ tới đó. Trong khoảnh khắc, chàng tạo thành một con đường thông suốt thẳng đến Sanh Tử Giới.

Liễu Tánh kêu lên:

- Thiên Linh Chưởng! Tại sao Thiếu lệnh chủ không dùng Thiên Linh Chưởng hạ sát Tào Duy Ngã? Hạ lão ma sớm thì thái bình trở lại giang hồ sớm, có phải là hay hơn kéo dài tình thế đến hôm nay chăng?

Văn Công Đạo nhìn sững Triệu Sĩ Nguyên, không nói gì song qua thần sắc của lão, Triệu Sĩ Nguyên biết là lão đồng cảm nghĩ với Liễu Tánh.

Chàng bật cười ha hả:

- Tại hạ không thuộc hạng người lấy tài học mà uy hiếp thiên hạ, tại hạ chỉ muốn bắt cứ ai bị tại hạ đánh bại phải khấu phục, tâm phục, dù kẻ đó có chết cũng chẳng oán hận tại hạ.

Cho nên tại hạ hết sức vất vả, dụng lực luôn luôn trong việc bảo vệ chánh nghĩa giang hồ.

Chứ nếu dùng tuyệt kỹ cứ gặp người là hạ sát, thì sao xứng danh xưng nhân nghĩa?

Liễu Tánh tán:

- Đáng phục! Phạm hành sự cần phải tỏ lộ tác phong anh hùng, có như thế mới thu phục được nhân tâm.

Văn Công Đạo gật đầu, thở dài.

Vừa lúc đó từ nơi đầu thông lộ, sáu bóng người xuất hiện.

Sáu người đó là Triệu Sĩ Mẫn, Thư Tiểu Thiên và Tứ Khuyết:

Mã Hoảng, Kim Lập, Trương Phàm và Từ Kiệt. Triệu Sĩ Nguyên vội bước ra, chặn đầu họ, sợ họ chạy luôn vào Sanh Tử giới rồi bị Tào Duy Ngã ám toán.

Chàng nghĩ Tào Duy Ngã muốn thoát hiểm cũng phải do từ Sanh Tử Giới mà thoát đi.

Đứng bên ngoài vùng Sanh Tử giới, Triệu Sĩ Nguyên chờ một lúc lâu mà chẳng thấy Tào Duy Ngã xuất hiện.

Chàng hỏi Văn Công Đạo:

- Trận thế đã phá rồi, ngoài con đường này, còn lối thoát nào khác chăng?

Văn Công Đạo lắc đầu.

Triệu Sĩ Nguyên cau mày:

- Thế tại sao...

Liễu Tánh thiền sư cao giọng:

- Tào lão quỷ giảo quyệt lắm đấy, đề phòng lão có chủ ý gì ác độc, gây tai hại cho chúng ta.

Triệu Sĩ Nguyên gật đầu:

- Tiền bối nói đúng! Giả như... Chàng bỏ lửng câu nói, thăm nghĩ Thiên Linh Chương của chàng đã phá vỡ hai khoảng sanh tử giới, hiện tại Tào Duy Ngã không dám xuất hiện bởi chàng đang chờ chờ lão. Giả như chàng do theo chỗ khuyết bên kia mà tìm lão thì lão sẽ nhân cơ hội thoát qua lối này, mà trong các người hiện diện chẳng một ai đủ sức ngăn chặn lão ta. Nghĩ là nghĩ vậy, chàng không dám nói ra, sợ chạm tự ái của họ.

Tuy nhiên Văn Công Đạo đã đoán được ý niệm của chàng, bảo chàng cứ vào Sanh Tử giới quan sát, còn nơi đây thì lão sẽ lập thành một trận thế nhỏ, ngăn chặn Tào Duy Ngã thoát qua theo con đường chàng mới mở.

Lão bẻ cành cây, đủ số cấm dọc con lộ thông thương đó, như trận pháp đã vây hãm bọn Tứ Khuyết tại nhà lao, và bọn Tam Ma vừa rồi. Trận thế vừa thành lập bỗng Liễu Tánh kêu lên:

- Các vị xem kìa! Tào lão quỷ xuất hiện đó.

Đúng vậy, với dáng ử rử, thần sắc tiều tụy, bước đi trầm trọng, từ từ tiến tới, trong tay có ôm một người.

116. Chín Một Nổi Ké (tiếp Theo)

Người trong tay Tào Duy Ngã là một nữ nhân. Nữ nhân là Tào Tú Nga, con gái lão.

Triệu Sĩ Nguyên rung người kêu lên:

- Con gái lão tặc Vô Tình Tiên Tử Tào Tú Nga!

Chàng cảm thấy con tim đau như ngàn mũi nhọn đâm vào, chớp mình toan lướt tới.

Liễu Tánh thiền sư chụp tay chàng giữ lại, trầm giọng thốt:

- Thiếu lệnh chủ không nên lỗ mãng! Đừng quá tin tưởng nơi lão, trong bước đường cùng, lão có thể tàn độc hơn bao giờ hết.

Liễu Tánh nào biết sự tương quan giữa Tào Tú Nga và Triệu Sĩ Nguyên như thế nào, cũng như lão không hiểu Tào Duy Ngã có một người con gái, nhưng thấy Triệu Sĩ Nguyên khích động mãnh liệt lão sợ chàng sơ suất mà chuốc lấy tai hại.

Đã bị độc xà cắn một lần lão tự nguyện đề phòng mãi mãi, không để cho độc xà đắc ý lần thứ hai.

Triệu Sĩ Nguyên thở dài, dừng chân ngay.

Trong khi đó, Tào Duy Ngã từ từ bước tới, chậm chạp một nhọc vô cùng. Khi đến gần, Triệu Sĩ Nguyên, Liễu Tánh thiền sư, và Văn Công Đạo cùng ngấm vận công giới bị.

Nhưng Tào Duy Ngã không biểu lộ một vẻ lạ nào, cứ từ từ bước tới.

Triệu Sĩ Nguyên thăm nghĩ:

“Đôi mắt của lão tán loạn rồi, võ công của lão tán thất, không lẽ chính lão...” Tào Duy Ngã vươn tay đưa Tào Tú Nga tới, lạnh lùng thốt:

- Cho người đó! Nó muốn chết ngay trong lòng ngươi!

Triệu Sĩ Nguyên toan bước tới, tiếp nhận Tào Tú Nga, Liễu Tánh thiền sư lại kéo chàng lùi lại, bảo:

- Thiếu lệnh chủ hầy bình tĩnh!

Văn Công Đạo bước lên thốt:

- Sư huynh trao Tú Nga cho tiểu đệ!

Tào Duy Ngã lắc đầu:

- Các người không nên sợ gì ta! Bảo Triệu Sĩ Nguyên bước tới nhận nó.

Tào Tú Nga hơi nhích động thân hình, cất giọng quá yếu gọi:

- Tam ca!

Triệu Sĩ Nguyên rung người vùng khỏi tay Liễu Tánh vừa bước tới vừa gọi:

- Nga muội!

Chàng tiếp Tào Tú Nga sang tay chàng.

Kỳ quái! Tào Duy Ngã không hề thừa cơ hội đó ám toán chàng.

Chẳng những thế đôi chân lão run run, gối nhũn lại, lão ngã xuống, miệng mửa búng máu tươi.

Văn công Đạo kinh hãi gọi gấp:

- Sư huynh!

Lão bước tới, cúi mình xuống, điểm mạnh vào ba huyệt đạo trên mình Tào Duy Ngã, lại chụp cổ tay nghe mạch.

Triệu Sĩ Nguyên bế Tào Tú Nga ra ngoài xa mấy thước, đặt nàng nằm xuống, nắm cổ tay nàng nghe mạch.

Đoạn chàng vận công chuyển chân khí theo mấy ngón tay sang qua nàng. Ngũ tạng lục phủ của nàng hầu như nát cả rồi, đáng lẽ thì nàng phải chết từ lâu, song nhờ một siêu lực, nàng còn cầm hơi đến bây giờ, Triệu Sĩ Nguyên biết là không còn hy vọng gì cứu chữa cho nàng sống lại. Bất quá chàng cố gắng làm cho nàng hồi tỉnh một vài phút thôi.

Một lúc sau Tào Tú Nga cựa mình.

Triệu Sĩ Nguyên hấp tấp nói:

- Nga muội! Tam ca đây, Nga muội! Nga muội có nhận ra Tam ca chăng?

Tào Tú Nga mở mắt nhưng đôi mi nhích động, nàng không làm sao nhướng lên nổi.

Nàng phều phào thốt đứt đoạn:

- Tam ca!... Tôi... đã... phé hũy... võ công của gia gia tôi rồi! Tam ca tha thứ cho người nhé!

Nàng tắt thở.

Triệu Sĩ Nguyên hét lên:

- Nga muội!...

Chàng ôm nàng vào lòng ghì mạnh!

Vào trận Vạn Sanh rồi, Tào Duy Ngã tính kế thoát thân.

Nếu lão thoát thân được, trước hết lão hủy diệt Câu lâu thiên phủ, tận sát quần hùng, sau đó sẽ hoạch định phương kế đối phó với Triệu Sĩ Nguyên.

Ngờ đâu lão đi đến Âm Dương giới bỗng mê man, chẳng còn phân biệt phương hướng được nữa. Lão lại quay mình định theo con đường cũ, tìm lối khác, song phía sau cũng như phía tả cũng như phía hữu, nơi nào cũng giống nơi nào, bóng tối lại dày đặc, ngựa bàn tay không thấy, đi loanh quanh như thế mãi, chẳng biết được bao lâu. Đang cơn bực tức bỗng lão nghe có tiếng y phục phất gió từ xa xa vọng đến, tiếng y phục càng lúc càng nghe gần. Lão định ninh là Triệu Sĩ Nguyên theo lão, bất giác sôi gan lên, vận đủ mười

hai thành lực, quyết đánh một chưởng hạ chàng. Đánh bất ngờ như vậy hẳn là lão thành công, dù Triệu Sĩ Nguyên có da đồng xương sắt cũng không chịu nổi. Bóng người đó đã đến quá gần, Tào Duy Ngã đưa cao tay lên chuẩn bị ra tay.

Bóng đó đã đến vừa tầm rồi, lão hét lên một tiếng, vung cả hai tay đánh ra.

Vừa lúc đó có tiếng gọi gấp:

- Gia gia!

Thì ra lão ở trong Âm Dương giới không thấy rõ bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại thấy rõ bên trong trận.

Nghe tiếng gọi, Tào Duy Ngã giật bắn mình. Lão muốn thu tay về, song làm sao lão thu tay kịp?

Bất quá lão giảm bớt công lực, chỉ còn phóng ra độ sáu thành. Nhưng sáu thành công lực của lão cũng đủ gây thảm hại cho người đó, bởi lão đã nhận ra con người qua âm thanh.

Người đó chính là Tào Tú Nga, con gái lão!

Tào Tú Nga vừa vào Âm Dương giới, bỗng rú lên một tiếng, ngã nhào cách lão mấy bước. Tâm mạch của nàng đứt đoạn, hơi thở nhẹ như tơ nhện.

Tào Duy Ngã rú lên:

- Cao thiên!...

Lão vọt mình tới điểm nhanh vào mấy huyết đạo nơi mình nàng rồi làm mọi cách theo phương pháp cứu cấp. Lâu lắm nàng mới tỉnh lại.

Tình phụ tử bừng dậy, bây giờ lão mới biết thương xót đến con. Cái chết của Tào Tuấn Kỳ đã thức tỉnh lão nhiều.

Lão thở dài hỏi:

- Con theo cha làm gì?

Tào Tú Nga run giọng suy nhược đáp:

- Con... không yên tâm... Gia gia về... Tam ạ..

Nghe nhắc đến Triệu Sĩ Nguyên, Tào Duy Ngã sôi giận, toan quở mắng nàng, song thấy con trong tình trạng đó, lão nghe lòng mềm lại, chỉ thở ra mấy tiếng rồi nhẹ giọng buông gọn:

- Cha thất bại rồi con ạ!

Tú Nga nhướng mắt:

- Chàng không dung thứ cho cha?

Tào Duy Ngã cười khổ:

- Giả như cha bắt đặng hắn, cha cũng không dung thứ hắn!

Tào Tú Nga nín lặng.

Tào Duy Ngã xoa má nàng:

- Cha đã lỗi với các con quá nhiều! Cha bỏ quên các con qua bao nhiêu năm tháng!

Tào Tú Nga rất cảm động vô cùng. Trầm ngâm một lúc lâu nàng đưa tay vào mình lấy ra một vật, nắm kín trong lòng bàn tay.

Tào Duy Ngã mỉm cười:

- Con định cho cha món chi đó?

Tào Tú Nga cũng mỉm cười.

Nàng dùng cả hai tay mơn trớn lão.

Tào Duy Ngã không hề nghi ngờ gì cả, cứ để cho nàng vuốt ve lão. Trong lúc này lão mới cảm thấy thiên luân lễ trọng. Lão hồi hận bao nhiêu năm tháng trôi qua, lão chạy theo ảo ảnh, không hề nghĩ đến việc tận hưởng hạnh phúc gia đình. Lão mơ màng hồi tưởng lại những ngày trôi qua.

Bỗng lão rú lên một tiếng, nghe nhói ở huyệt Khí Hải. Tào Tú Nga thử sờ một mũi châm dài độ hai tấc trong lòng bàn tay, thừa lúc lão mơ màng, đâm mạnh mũi châm vào đó.

Tào Duy Ngã nằm mộng cũng không tưởng là con gái lão hại lão như vậy. Bất giác lão sôi giận đưa tay định chụp nàng quăng đi. Nhưng lão không còn làm việc đó nổi. Vĩnh viễn lão không còn hùng hổ với bất kỳ ai nữa, công phu tu vấn hơn mấy mươi năm dài cầm như bọt tan đầu sóng.

Võ công của lão tán thất hoàn toàn. Lão rít lên:

- Súc sanh! Người tàn độc thật.

Tào Tú Nga khóc:

- Gia gia đừng hận con! Con phải làm thế để cứu mạng gia gia. Gia gia sẽ sống yên lành trong chuỗi ngày thừa!...

Nàng kiệt sức lịm luôn.

Thần sắc của Tào Duy Ngã thay đổi mãi, lúc giận lúc buồn, lúc đau khổ... Lão ngồi tại chỗ lâu lắm, có tiếng động to lớn vang lên, lão giật mình.

Tào Tú Nga cũng bừng tỉnh. Nàng thốt yếu ớt:

- Con muốn gặp Tam ca!

Tuy sanh trong gia đình đại gian đại ác, nàng vốn tính hiền thực, không hề phụ họa theo cha làm những điều bất nghĩa như anh nàng là Tào Tuấn Kỳ. Song nàng làm sao thoát ra ngoài thành kiến của giang hồ dành cho cha nàng, thành kiến đó hiển nhiên có bao gồm luôn nàng. Nàng yêu Triệu Sĩ Nguyên, Triệu Sĩ Nguyên xa lánh nàng chung quy cũng tại hành vi vô đạo của cha nàng. Nàng biết vậy nên cố tình gây tin tưởng nơi Triệu Sĩ Nguyên, mong chàng thông cảm cho nàng.

Nàng phấn khởi tinh thần, nỗ lực tham gia kế hoạch của Tào Duy Ngã. Biết được kế hoạch đó rồi, nàng lại ra đi tìm Triệu Sĩ Nguyên, song nàng còn biết chàng ở phương trời nào mà tìm? Nàng liền theo dấu Tào Duy Ngã, cố xem sự thể đã diễn tiến như thế nào. Ngờ đâu đến đây nàng lại thọ thương do chính cha nàng hạ thủ! Trong cảnh chờ chết, tâm linh bừng dậy, nàng thấy cha nàng không thể chống cự nổi Triệu Sĩ Nguyên, nếu muốn cho Triệu Sĩ Nguyên dừng sát hại Tào Duy Ngã, thì chỉ còn có cách là ngăn chặn Tào Duy Ngã tiếp tục gây tội ác. Làm sao bây giờ?

Nàng nghĩ đến việc phế hủy võ công của lão. Nghĩ là làm, nàng lấy một mũi ám khí nơi mình, thừa cơ đâm vào huyệt khí hải của lão.

Tào Duy Ngã trao Tào Tú Nga cho Triệu Sĩ Nguyên rồi liền ngã xuống, cắn lưỡi tự tử.

Sau đó Triệu Sĩ Nguyên cố tìm mọi cách giúp bọn Thất Diệu và Bát Mạn khôi phục võ công, song chàng chỉ thành công nửa phần.

Quần ma một phần vì Tào Duy Ngã chết, phần khác vì cảm đức độ của Triệu Sĩ Nguyên nên đồng tâm quy phục, chỉ còn bọn thuộc hạ Vô Tình cung đang bao vây Cầu lậu sơn và các tổ chức nhỏ trong bốn trấn Đông Tây Nam Bắc chưa hay biết sự tình, nên vẫn giữ thế đối lập như trước. Cửu Cung và Thập Tam Thái Bảo chấp chương Vô Tình lệnh, lãnh phần thu thập bọn nào còn chống đối. Triệu Sĩ Nguyên, Triệu Sĩ Mẫn và Tứ Khuyết âm thầm tiếp trợ bọn Cửu Cung và Thập Tam Thái Bảo. Bọn Thất Diệu và Bát Mạn cũng cảm Vô Tình lệnh trở về Vô Tình cung, tìm cách quần thúc quần ma, không để cho chúng tứ tán khắp sông hồ, gây tai hại cho thiên hạ. Văn Công Đạo và Liễu Tánh thiên sư tình nguyện theo Thất Diệu, Bát Mạn tùy cơ tiếp trợ. Ngoài ra Bát Mạn cùng phân tán một phần đi khắp các nơi, gom bọn dư đảng về Vô Tình cung để chặn một mẻ lưới, bắt trọn số một lần. Cái Bang sẽ tiếp trợ công tác này.

117. Vạn Chúng Quy Tâm

Một đêm vào lúc canh ba, có bốn bóng người từ xa lao vút đến vùng ngoại ô phía Đông, Thành Dung Huyện. Nơi họ đến là một nông trang, bên ngoài có tường bao bọc, họ dừng lại nơi cổng.

Người điều khiển nội bọn cất tiếng:

- Lão phu là Đường Nhất Thu, vâng lệnh đến đây mong được Vương phiên chúa tiếp kiến!

Quảng Tây thuộc quyền quản hạt của Nam phiên chúa họ Vương, một thuộc hạ cao cấp của Vô Tình cung. Trước kia phiên trấn này do Lôì đình thủ Dương Oai quản trị, Dương Oai chết rồi, Tào Duy Ngã chọn Vương Thiện Hữu thay thế. Câu Lậu Thiên Phủ nằm trong vùng quản hạt của Vương Thiện Hữu trước khi Tào Duy Ngã đến đây, thì mọi cuộc chuẩn bị cho trận chiến Câu Lậu Sơn đều do Vương Thiện Hữu bố trí. Cho nên Đường Nhất Thu trước hết phải tìm tay đầu não, y theo kế hoạch đã sắp bày với sự thỏa thuận của Triệu Sĩ Nguyên, luận về địa vị, Vương Thiện Hữu có thân phận cao hơn Cửu Cung một bậc, nhưng vâng lệnh mà đến thì Đường Nhất Thu chẳng khác nào một khâm mạng đại thần do triều đình gửi đến, Vương Thiện Hữu phải đích thân nghinh tiếp.

Để giữ oai phong của một người đại diện, chủ thượng, Đường Nhất Thu lấy vẻ nghiêm trang đứng chờ cho Phiên chúa ra tiếp đón.

Không lâu lắm, trong trang đèn đuốc được đốt sáng lên. Cổng trang mở toang ra, từ bên trong xuất hiện một lão nhân mặt vuông, râu rậm và ngắn, theo sau có tám vệ sĩ.

Đường Nhất Thu bước tới một bước, vòng tay chào:

- Đường Nhất Thu bái kiến Phiên chủ!

Vương Thiện Hữu bật cười ha hả:

- Đường huynh đừng quá thủ lễ chứ! Bỏn phiên chủ chậm nghinh tiếp, xin thứ lỗi nhé!

Lệnh chủ đến rồi à?

- Tại hạ vâng lệnh đến thỉnh Phiên chủ!

Lão quay đầu về phía sau, vẫy tay:

- Bay đâu?

Một đại hán đáp:

- Có mặt!

Hắn bước tới, hai tay bưng hai mâm nhỏ đựng đầy châu ngọc. Số báu vật đó, Phiên chủ thù lao cho các sứ giả, và tập quán phát sanh như vậy từ lâu, người trong Vô Tình cung không còn lạ lùng gì nữa.

Đường Nhất Thu tiếp nhận, thốt mấy lời cảm tạ.

Vương Thiện Hữu hỏi:

- Bỏn phiên chúa có thể dẫn bọn hộ vệ mình, đến bái kiến lệnh chủ chứ?

Đường Nhất Thu nhìn tám vệ sĩ đứng sau lưng Vương Thiện Hữu trầm nghĩ:

- Dù người mang đủ tám gã kia cùng theo người, vị tất người sẽ được an toàn?

Nghĩ thế Đường Nhất Thu đáp:

- Lệnh chủ có nghe phiên chủ vừa thu nạp bốn cao thủ, người muốn gặp mặt để xem các vị ấy như thế nào. Phiên chủ có thể dẫn họ cùng đi. Chắc lệnh chủ không trách cứ đâu!

Lão chọn bốn người trong tám vệ sĩ, đoạn đi theo Đường Nhất Thu. Họ đi về phía Đông Nam, Vương Thiện Hữu năm người, Đường Nhất Thu bốn người, tất cả chín người phân hai nhóm âm thầm tiến bước, không ai nói một tiếng nào. Họ đến một sơn cốc trên núi cao, nơi đó có Thập Tam Thái Bảo đón chờ, nhường cho

Vương Thiên Hữu vào cốc rồi trắng iữ bên ngoài miệng cốc như cũ. Qua một đoạn đường, họ lại gặp năm người khác trong nhóm Cửu Cung ở trước một thạch động.

Vương Thiên Hữu buột miệng hỏi:

- Lệnh chủ ở trong thạch động?

Đường Nhất Thu gật đầu:

- Phải xin phiên chủ cứ vào!

Vương Thiên Hữu ung dung bước, theo sau có đủ bọn Cửu Cung và bốn vệ sĩ. Vào đến bên trong thạch động rồi, đột nhiên Vương Thiên Hữu quay mình điểm nhanh vào cơ thể của Đường Nhất Thu, thuận tay điểm luôn vào người của hai vị Cửu Cung khác. Đồng thời bốn vệ sĩ cũng xuất thủ chế ngự bốn vị nữa. Thế là bọn Cửu Cung bị hạ bảy người còn lại hai, hai người đó vội hú vọng một tiếng dài, rồi phi thân vọt ra cửa động. Nhưng bốn vệ sĩ đã ngăn chặn lối ra rồi.

Hai vị Cửu Cung gần giọng:

- Các vị tạo phản?

Vương Thiên Hữu bật cười ha hả:

- Đến bây giờ các vị mới phát hiện ra thì muộn lắm đó!

Một giọng nói từ phía ngoài vọng vào:

- Phải! Muộn lắm rồi!

Nhị vị Cửu Cung nhìn ra bất giác kêu lên:

- Tân...

Nhưng họ bị điểm huyết liên, không còn phát thoại được nữa.

Tất cả chín vị Cửu Cung đều bị điểm huyết, không nói năng không cử động được, song thần trí vẫn còn sáng suốt. Vừa lúc đó bọn Thập Tam Thái Bảo cũng bị một số người điểm huyết, mang vào động, đặt chung một chỗ với Cửu Cung.

Bỗng có tiếng cười sang sảng vang lên, nghe tiếng cười đó, Thập Tam Thái Bảo và Cửu Cung vô cùng mừng rỡ, ngẩng mặt nhìn lên, thấy Triệu Sĩ Nguyên từ từ bước ra.

Vương Thiên Hữu giật mình, kêu lên:

- Thiếu lệnh chủ đã đến...

Triệu Sĩ Nguyên bật cười ha hả:

- Suýt chút nữa có cuộc tương tàn giữa đồng đạo!

Vương Thiên Hữu chợt tỉnh ngộ, cùng bật cười vang:

- Thì ra Thiếu lệnh chủ sắp đặt cho Đường lão đệ đến thử thách bọn tại hạ!

Triệu Sĩ Nguyên vẫn còn cười thích thú:

- Lão tiên bối thứ lỗi cho bốn lệnh chủ!

Thì ra cái tin Tào Duy Ngã định tập kích Câu Lậu Thiên Phủ vào đêm rằm tháng tám, quân hùng tại Câu Lậu Sơn đã hay trước khi Triệu Sĩ Nguyên nhờ Thư Tiểu Thiên mật báo.

Bạch diện thư sinh Tần Chung hoạch định một phương sách chiêu dụ Nam phiên chủ Vương Thiên Hữu, đồng thời quân hùng lại phái các cao thủ trong Vô Vi phái âm thầm phá hủy các cơ cấu của Vô Tình cung trong các vùng phụ cận. Sau hết, họ an bày một mẻ lưới bủa vây quanh Câu Lậu Sơn, chờ đợi bọn Tào Duy Ngã đến là bắt trọn số. Triệu Sĩ Nguyên cũng tóm lược các thành quả do chàng đạt được dọc đường trước khi đến đây.

Bọn Thập Tam Thái Bảo và Cửu Cung được giải huyệt, cả bọn lại kéo về Câu Lậu Sơn.

Nhưng Triệu Sĩ Nguyên lại muốn ra đi ngay, đến Vô Tình cung gấp, vì chàng sợ Thất Diệu và Bát Man không chống cự nổi dư đảng của Tào Duy Ngã, đồng thời chàng cũng nói cho Tần Chung và Hồng Chấn biết là chàng đã tìm ra chỗ ở của phụ thân chàng. Chàng muốn nhân dịp này đến Liễu Châu thăm cha mẹ luôn. Dĩ nhiên Triệu Sĩ Mẫn, Triệu Sĩ Luân và Hồng Chấn, Tần Chung đòi theo. Bắt buộc chàng phải để cho họ theo chàng, đến Liễu Châu rồi chàng để họ Ở lại đó, còn chàng thì dẫn Thập Tam Thái Bảo, Cửu Cung, Tứ Khuyết thẳng đến Vô Tình cung. Sự việc diễn tiến đúng kế hoạch, thu thập mong muốn. Trong khi chàng trở lại Câu Lậu Sơn thì các đại môn phái đã cử người đến đó trước, chờ cho chàng về đến để tổ chức lễ khánh hạ thanh bình. Chàng không lời hứa với Văn Công Đạo, ghé lại phủ Ninh Hương mang luôn Lý Thiếu Lâm về Câu Lậu Thiên Phủ.

Tại Câu Lậu Sơn có đủ mặt anh hùng hào kiệt bốn phương tề tựu nghinh đón chàng.

Nơi tám bia chắn lối lên Câu Lậu Sơn, từ xa xa chàng trong thấy lão lệnh chủ Triệu Bồi Nhân, Nữ Hoa Đà Cổ Mộ Liên, hai bên song thân chàng có Vô Vi Tiên Tử Âu Dương Ngọc Kỳ và Thanh liên ngọc nữ Lý Linh. Mừng mừng tủi tủi, xúc động, hoan hỉ, ngày chiến thắng cũng là ngày đoàn tụ, trùng phùng. Đoàn tụ tiểu gia đình họ Triệu, đoàn tụ đại gia đình võ lâm. Cuộc lễ khánh hạ thanh bình phải là tưng bừng náo nhiệt kéo dài liên tiếp mấy ngày đêm. Rồi hôn lễ của một trai tài Triệu Sĩ Nguyên và hai gái sắc Lý Linh với Âu Dương Ngọc Kỳ tiếp nối...

Từ nay, Câu Lậu Sơn là thánh địa của võ lâm, và Triệu Sĩ Nguyên là thần tượng của giang hồ... Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-ma-nhi-de>